

Giới thiệu Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không

Truyện Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không của tác giả MrBogMrsQ là câu chuyện chân thật kể về cuộc đời của tác giả.

Nữ chính tên là Dung sống từ nhỏ với mẹ và bà ngoại do cha bỏ đi theo người đàn bà khác. Trước Dung thì cha và mẹ có 1 đứa con trai nhưng rồi bỏ mẹ ông ấy cũng kịp đem anh trai đi khỏi mẹ. Mẹ là con gái út của ngoại, các anh chị em đều có gia đình riêng nên ngoại thương con, từ khi con gái bị chồng bỏ thì ngoại cũng đem con về chờ ngày sinh đẻ.

Mời các bạn đón đọc tiếp về cuộc đời của nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tóm tắt nội dung nhân vật để các bạn dễ nắm bắt, tôi là Dung - ko cha, ông ấy bỏ mẹ tôi theo người đàn bà khác, khi tôi còn nằm trong bụng mẹ. Trước tôi thì ông và mẹ có 1 đứa con trai nhưng rồi bỏ mẹ ông ấy cũng kịp đem anh trai đi khỏi mẹ. Mẹ là con gái út của ngoại, các anh chị em đều có gia đình riêng nên ngoại thương con, từ khi con gái bị chồng bỏ thì ngoại cũng đem con về chờ ngày sinh đẻ. Từ đó, tôi sống và lớn lên với ngoại.

17 năm trôi qua, năm tôi học lớp 11 thì mẹ có bạn trai, phải nói tôi ko có lý do gì để phản đối nhưng tôi cứ thấy trái khoáy. Mẹ thay đổi, đi sớm về khuya chỉ để lo cho ông ta, đi làm để đem tiền cho ông ta xài. Bỏ đứa con đang tuổi nhay cảm (* tôi ko nói thế biện minh cho sự thay đổi của mình, nhưng đó là cảm giác tôi trải qua và là lý do duy nhất để tôi biến thành 1 con người khác), cứ thế mẹ cứ đi đi về về như bóng ma, ngoại thì lại cùi với tôi, trời thương ngoại hơn 80 mà rất khỏe mạnh. Chuyện gì tới cũng tới, từ 1 đứa học sinh giỏi tôi bắt đầu sinh hư, tôi ghét phải nghĩ tới người đàn ông đó, chẳng phải ở không như vậy ko sướng sao mà mẹ phải va vào để rồi hồi xuân nhìn bức ko chịu được. Tôi tập tành hút thuốc, uống bia, bỏ học, đánh nhau, vậy mà nhà trường mời phụ huynh cũng chẳng thấy mẹ đến, tôi được nước làm tôi. Và tôi bỏ học ở giữa lớp 11, bạn bè khóc như mưa, giáo viên bộ môn thì gọi về nhà khuyên nhủ, làm công tác tư tưởng bla bla bla...

- Đồ con hư, mày tưởng như vậy thì mẹ sẽ lại cưng chiều mày, hay mẹ năn nỉ mày, hay mày nghĩ mẹ sẽ vì mày bỏ chú Cường sao? Để mẹ nói cho mày nghe, mẹ đi làm nuôi mày bao nhiêu năm nay, bây giờ mày 17 - 18 mày phải tự biết suy nghĩ chứ? Mày muốn làm gì thì làm, khôn nhờ đại chịu, mẹ ko ngăn cản, ko cấm, ko đánh mày. Chỉ là mẹ thất vọng, mẹ ko thêm quan tâm tới mày nữa, thích làm gì thì làm, con nít ranh!

- Được, mẹ đừng có thách con, người ta cười vô mặt con và ngoại, người ta nói mẹ hồi xuân, người ta nói mẹ cặp với trai trẻ rồi đem tiền cho trai! Con xấu hổ về mẹ, ước gì ko phải con của mẹ!! Tôi là toáng lên, khóc thét nước mắt là chảy, chầm chậm đứng đúng xuống đất.

- Chát, Chát, Chát - Mẹ tát tôi phát 3 cái liền, đau điếng, hôm đó ngoại lại đi chùa ko có ai ở nhà để mà bênh tôi.

- Mày xấu hổ về mẹ, ừ bọn lấm lời ngoài đường thì bọn họ nuôi con mày, bọn họ mua áo quần cho mày mặc nên mày mới lớn chừng này phải ko con? Mày dám lên mặt với mẹ, trai trẻ sao? Ngày xưa thằng cha của mày cũng trẻ hơn mẹ 4 tuổi đó con. Mẹ là mẹ, mẹ ko có trách nhiệm phải phân trần hay giải trình với mày. Mẹ chỉ có trách nhiệm nuôi dạy mày, mà giờ mày ra như vậy, mày nói mày ước ko phải con mẹ, mày biến cho khuất mắt mẹ!

- Tôi chạy rầm rầm lên phòng, đập cái gì được thì đập, tôi xé gấu bông tôi lấy kéo cắt áo quần... tuyệt nhiên tôi ko hề tự tổn thương mình. Rồi tôi lấy nhật ký ra, tôi viết tất cả những cảm xúc của mình, tôi ghét mẹ, tôi ghét ông Cường, tôi tưởng thuật lại những chuyện vừa xảy ra. Tôi muốn bỏ đi, và tôi lên kế hoạch từ từ. Tôi vốn là đứa thông minh, tôi lựa đồ đẹp của mình cho vào balo nhiều lần, đem qua nhà bạn gọi từ từ, gia tài của tôi có 1 con heo đất, từ năm trước lận, tôi ko xài nhiều tiền nên cứ bỏ vô thôi, 1 cái điện thoại (Sam sung nữ hoàng thì phải) mà bà đi 2 mua cho hồi sinh nhật. Tôi li ở nhà, khinh khỉnh, mẹ cũng chả quan tâm. Bà cứ đi đi về về. Chắc là chờ ngày bà ngoại về để móc dây mà. Nhưng mẹ ko hề ngờ được đứa con gái duy nhất của mẹ sắp trốn nhà đi. Ngày ngoại về, mẹ và ngoại cùng lên trường để nói chuyện với hiệu trưởng. Tôi mãi mai ko hề lo sợ 1 chút xíu nào. Mẹ với ngoại đi tầm hơn 2 tiếng thì về, mẹ thì nhìn tôi đăm đăm, ngoại thì khóc.

Mẹ bỏ đi 3 ngày nay, chỉ gọi điện thoại bàn về thưa thớt với ngoại mỗi ngày 1 vài lời. Ngoại cứ ở nhà, cho tôi tiền, cô giúp việc cứ lo việc nhà. Tối hôm đó:

- Ngoại ko thương con, ngoại nghe lời mẹ, ngoại đi chùa ở nhà mẹ đánh con!

- Ngoại ôm tôi, ngoại nói năm nay nghỉ, tâm lý ko tốt ngoại cho chơi hết năm nay, năm sau học lại. Tôi sướng rơn khi nằm trong vòng tay của ngoại, mặc dù nhăn nhó và trỏ nhiều đốm đồi mồi, nhưng ấm lắm.

Kế hoạch vẫn là kế hoạch, tôi dụ ngoại xin được hơn 1 triệu nói dối để sắm quần áo, cá nhân tôi có được hơn 6 chỉ vàng các loại bông tai, nhẫn, dây chuyền và đập con heo đất cũng được hơn 3 triệu. Tối tôi lên mạng tìm phòng cho thuê. Gom hết đồ đạc cần thiết, tiền và điện thoại. Đồ đạc gửi nhà con bạn cũng được nhiều rồi, lấy cái xe đạp điện của mình chiều hôm thứ 3 đẹp trời tôi trốn nhà đi. Viết 1 lá thư cho ngoại, chữ rất to để ngoại có thể đọc rõ... Nội dung đơn giản:

- “Con đi, mẹ ko cần con, con thương ngoại nhưng khi nào con hết giận mẹ con sẽ về, tối nào con cũng sẽ cầu trời cho ngoại khỏe mạnh, thương ngoại

“.

Tính tôi từ đó giờ, ko làm thì bằng quơ mà đã làm thì cho rõ ràng, rành mạch. Dự trong bụng khi nào xài hết tiền thì sẽ về, mà cũng nghĩ thế nào mẹ cũng phải đi tìm thôi. Tôi tìm đc việc làm thêm là bung bê trong 1 quán cafe trên quận 6, hỏi thăm thì bà chủ quán cho ngủ lại nhưng tôi ko thích chung chạ với ai nên chạy loanh quanh khi đó tìm đc 1 cái phòng trọ nhỏ xíu 3x4m vuông. Có lẽ vì cái phòng nhỏ quá nên ko ai thèm thuê, đa số các anh chị ở đây đều ở 2-3 người để chia tiền.

- Còn mỗi cái phòng nhỏ đó thôi, cháu thuê thì cọc cho bác trước 200.000 rồi dọn sau, ko thì thôi. Ở đây chả tìm đc phòng nào theo giá tiền cháu đâu (tôi tìm phòng tầm 600-700k vì lương quán cafe làm từ 6-14h chỉ có 900k thôi).! Đó là lần đầu tiên con bé 17 tuổi ra khỏi nhà, tự tìm việc làm, tự thuê phòng ở, ăn thì ăn tiệm. Cứ thế, sáng đi làm, 14h30 về nhà ngủ đến chiều thì dậy ăn tối và đêm phụ bác chủ nhà cắt chỉ quần jeans hay áo jeans gì đó. Ngày thứ 3 tôi gọi về nhà, điện thoại bàn nhắn với cô giúp việc là tôi ổn, đang đi học thêm khi nào xài hết tiền sẽ về, nói ngoại đừng lo.... Cứ thế khoảng 3-4 ngày tôi gọi về nhà 1 lần ở các đại lý bưu điện, hỏi thăm ngoại và chủ yếu nói tôi vẫn khỏe, và tôi còn dò la qua con bạn thân coi mẹ với ông Cường thế nào nữa. Mọi người có thể hiểu tóm tắt như vậy đến khi tôi gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Anh

Làm được tầm 3 tuần thì cũng quen việc, cafe bên trong người ta pha sẵn, tôi chỉ ghi order nước và bung ra thôi. Tuyệt đối ko được ngồi với khách uống cafe, bà chủ rất khó, thấy ai mà là loi là đuổi ngay.

- Bạn gì ơi, cho mình gọi nước!
- Dạ, anh uống gì anh? Đây là thực đơn.
- Bạn cho mình 1 ly cafe đen với 3 điều thuốc jet nhé!
- Dạ.
- Nhưng mà bạn ơi, mình nói cái này!
- Dạ!
- Bạn đứng gần chút!
- Dạ gần quá chủ quán la anh ơi!
- Ko, cái này phải nói nhỏ!

Tôi ghé tai xuống gần vị khách lạ.

- Nút áo của bạn bị bung ra rồi, bạn vào trong cái lại đi!

Mẹ ơi, độn thổ chưa, cái nút áo bung ngay chỗ nhạy cảm, mặt mày quê 1 cục tôi gật gật đầu xong chạy lẹ lẹ vào trong cái lại. Nhục ko tả nổi.

Và vậy là vị khách tốt bụng tế nhị ghé quán cafe thường xuyên. Thì cũng như bao nhiêu khách ra vô uống nước hằng ngày, tôi ko ấn tượng gì ngoài chuyện vị khách đó nhắc tôi bị bung nút áo.

Tháng 11, mưa, đi làm cực ời là cực. Bỏ nhà đi cũng đc 3 tháng mấy mà mẹ chưa đi kiếm. Mấy bữa mưa quá đi làm về là cảm sốt tự uống thuốc qua loa rồi ngủ, nếu mà ở nhà thì có ngoại lo rồi, nhiều bữa tủi thân ghê gớm. Nghĩ mà tức, muốn về nhà mà ghét lợi gan ko về. Tiền thì xài gần hết 1 nửa, nghĩ bụng hết luôn thì bán vàng ra mà xài, xài khi nào hết rồi về. Hôm nay cũng vậy, mưa lớn quá, tối giờ về thì phải về. Vừa ra cửa gặp 1 ông khách già đi vô với 2 3 người bạn nữa, có vẻ say.

- Ủa, về rồi hả em?
- Dạ
- Vô chơi chút đi mưa quá sao về?
- Dạ, con hết ca rồi con về

Tự dưng ông ta nắm cổ tay mình, nói là hết ca thì vô ngồi chơi với ông, ông mời nước. Mình từ chối thì ông quát lên :

- Bày đặt làm giá, biển!

Cô chủ quán chạy ra, liếc mình nửa con mắt kêu mình xin lỗi khách và vô trong phòng nói chuyện.

- Chị nói em sao? Ko được gây khó chịu cho khách, ở đây là cafe chủ yếu nhân viên là sinh viên, em có thể giữ hình ảnh cho quán chị được ko?

- Nhưng em đâu có làm gì, sao lại la em?

- Đáng lẽ em phải chờ khách vô rồi thì em hãy bước ra, quán chỉ có 1 cửa thôi, em rút kinh nghiệm đi, nhiều người họ khó chịu lại bêu riếu quán chị, chị ko vui, em hiểu chứ?

- Dạ!

Tôi cuối đầu đi ra khỏi phòng bà chủ, đi ra khỏi quán, quên cả mặc áo mưa, trời mưa ướt nhẹp, tôi khóc chung với mưa luôn. Tức và ảm ức, ở nhà cãi lại mẹ cái gì cũng cãi ra đường vừa phải làm, vừa bị ăn hiếp mà bị chửi ko dám cãi chỉ biết cuối đầu. Lưng thũng vừa khóc vừa đi ra lấy xe, tôi lò đi lòi trên ghẹo của bác giữ xe.

- Bạn ơi! - Bạn ơi!

- Dạ, ủa là anh hả, có gì ko anh?

- Sao mưa lớn vậy bạn ko mặc áo mưa, ui cha, ướt cả điện rồi kìa!

- Á, quên mất, tôi lấy cái điện thoại nhét trong túi quần ra giữ giữ, mở màn hình thì tắt tối thôi! Tôi được nước đứng đó khóc luôn.

Người kia đứng yên nhìn tôi khóc, anh ta lấy cây dù mượn của giữ xe che cho tôi.

- Mình mời bạn đi ăn cá viên chiên nhé!

- Lắc lắc đầu

- Hay ăn gói cuốn nha!

- Ko!

- À, hay là ăn bánh canh cua, gần đây thôi!

- Ướt như vậy sao mà ăn - Tôi quát lên bực tức!

- Ủa ha, sao ta!

- Thôi, em về thay đồ, hẹn bữa khác! Tôi lùi thui trèo lên xe đạp điện chạy về.

Tôi hôm đó tôi lại bị sốt, nhớ ngoại ghê mà cứ mưa hoài làm tôi ngại đi ra bưu điện gọi về nhà, tự nấu mì gói ăn cho qua bữa, điện thoại thì hư luôn chẳng có cái mà chơi game. Tui quá, nằm khóc tới khi ngủ luôn. Sáng dậy, mệt lắm nhưng cũng phải đi làm, điện thoại hư ko thể nào gọi xin nghỉ được, chẳng nhớ số, mà nghỉ 1 ngày ko xin trước thì bị trừ tới 40k. Kiểu gì cũng phải đi làm, mặt mày xum xía, mắt thì bụp nhìn thăm ời là thăm.

- Ráng làm mà đầu nhức bung bung, lên con sốt lúc 10h sáng, nước mắt sống chảy là chảy. Tôi tự thấy hơi thở mình nóng dòn dập, đầu óc quay cuồng. Tôi gượng sức vào xin nghỉ buổi chiều. Ra đất xe về, ko nổi lườn, phòng trọ cách quán cũng hơn 2km, đang quay cuồng thì tôi nghe phía sau

- Bạn ơi, bạn ko sao chứ?

- Có sao đó, anh ko thấy nhìn em ghê lắm sao?

- Rồi sao bạn ơi, đi khám đi.

- Tôi chưa kịp trả lời thì nghe 1 cái ầm, tối sầm, và ko biết gì luôn.

Tôi giật mình, hắc xì nhiều cái, mắt tè quá ngời dậy. Ôi, trong bệnh viện, đang vô nước biển. Tôi nghĩ chắc là mẹ và ngoại tìm thấy rồi đưa tôi vào đây mà, nhếch mép tôi cười 1 cái, nhưng nhức đầu quá..... Tôi ôm đầu tay xoa xoa.

- Ủa dậy rồi sao?

- Ủa, sao lại là anh?

- Ủa, chứ bạn tưởng ai?

- Ủa, lúc trưa em bị té xe hay gì?

- Hahah, bạn bị xui, may mà gần ngay quán bạn, tôi đã gửi xe bạn lại quán rồi đưa bạn vô đây, hết gần 200k của tôi rồi đó nha!

Tôi móc tay vô túi quần lấy tiền ra trả :

- Trả anh nè

- Thôi, trả sau đi! Quê ở đâu mà bạn có 1 mình vậy, bệnh vậy ai lo?

Tôi nhắm mắt, nước mắt trực trào, nằm xuống quay mặt vào trong tường, tôi nghe thấy tiếng nước mắt rớt thịch thịch xuống cái gối màu trắng

- Em ko có nhà, ko có ai hết? Anh đi đi, mai em trả tiền lại, em có tiền mà.

- Nhưng mà chưa ăn gì mà

Ừ nói mới nhớ, bụng đói còn cào..... tôi xoay ra, tay quệt nước mắt.

- Em đói..... mà em muốn đi toilet nữa!

- Rồi rồi, chờ xíu.

Người lạ chạy ra ngoài kêu điều dưỡng vô giúp tôi cầm chai nước biển để đi toilet, sau đó anh ta còn đi mua cháo gà cho tôi ăn nữa. Ăn xong, nước biển cũng truyền vừa hết chai.

- Em về - tôi lại móc tiền ra trả, tôi đưa 300k.

- Sao vậy?

- Thì em trả tiền anh, 200k với lại tiền cháo nữa, em đi về.

- Nhưng bạn đã hết bệnh đâu?

- Hết rồi!

- Chưa mà, mặt vẫn còn đỏ lấm, da môi bong tróc hết kia mà - Người lạ nhủu mày lại tỏ vẻ khó chịu.

- Nhưng em phải về, mai em đi làm nữa, nghĩ ko báo là bị trừ tiền, em về ngủ sáng hết thôi, hôm qua cũng vậy mà.

- Ủ, giỏi lắm, giỏi nên mới xui giữa đường, tui nói ở là ở! Người lạ vô vỗ lên giường mấy cái.

Tôi méo máo, chả hiểu sao lại yếu đuối trước mặt người lạ như vậy, nghĩ mà tủi, ra đời ai cũng quát tôi được hết.

- Bây giờ phải làm sao? Phải về báo với cô chủ nhà chứ!

- Số mấy, tôi gọi cho bạn! Tôi gọi xin cho quán bạn nghỉ ngày mai luôn!

- Ko nhớ số.

- Chắc chắc, điện thoại hư chưa sửa à?

- Sáng 6h đi làm có ai mở cửa cho mà sửa, định chiều nay sửa.

Người lạ rò trán tôi, lắc đầu tỏ vẻ ko cho về. Anh ta suy nghĩ 1 lúc thì hỏi tôi nhớ số nhà ko tôi nói nhớ, rồi người lạ hỏi tôi có thấy chủ nhà có đt bàn ko, tôi nói có. Rồi anh ta bấm số gọi tổng đài, cuối cùng cũng gặp đc cô chủ nhà.

- Alo, bác ơi con đi chơi Vũng Tàu với bạn, mai hay một con về, bác ko phải chờ cửa cho con.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bà chủ nhà à ừ, chẳng có 1 lý do gì để ko cho tôi đi, bác có dặn tôi cẩn thận!

- Sao lại nói mai hoặc một?

- Thì nói dối phải nói cho giống chứ!

- Hahah, người lạ cười. - Quê bạn ở đâu?

- Có thể ko hỏi chuyện này ko?

- Bạn ko có bạn à?

À phải rồi, con Tiên phải gọi nó, nghĩ tới nghĩ lui lại thôi, nó biết mình bệnh lại bù loa lên cho coi.

- Có, nhưng ko thích làm phiền bạn, và cũng ko thích phiền người lạ. À, anh cũng về đi, em nói thiệt em sẽ trả tiền anh, em lớn rồi em tự lo được.

- Nhưng tôi lỡ khai với bệnh viện tôi là chồng bạn rồi! chồng nào lại bỏ lại vợ trong viện ban đêm ban hôm mà đi về nhà?

- Cái gì?

- Hahah, thật đó!

- Ai mà tin anh hay vậy, 2 tháng nữa em mới 18, cho anh đi tù luôn!

- À, ra là 17 tuổi rồi! Nhỏ thiệt

- Thôi anh cho em về đi, em tự lo được, nằm trong này mùi thuốc em sợ quá. Mai hay một gặp ở quán cafe em trả tiền anh, bao cafe luôn!

- Tôi để bạn về nhưng 1 mình ko được đâu!

- Ko lẽ anh về ngủ với em sao, nhà em có cô chủ nhà mà, có gì em nhờ cô!

- Nhưng mà ngắt bất thành linh vậy nhờ đc ai? Hay bạn về nhà tôi nhé! người lạ nói lí nhí!

- Cái gì? Anh điên à?

- Nói thật, tôi ko ăn thịt bạn đâu ko phải lo!

Tôi trẻ môi lác đầu lia lịa.

- Tôi pê đê mà! Người lạ chớp mắt.

-Thôi, em về nhà trọ ko thì nằm đây. Em ko biết anh, anh ko biết em sao lại về nhà anh?

- Tôi thật sự ko có ý gì, thấy bạn 1 thân 1 mình nên tôi hơi lo, tôi bao đồng lắm. Tôi cũng thuê nhà ở có 1 mình thôi. Tôi sẽ ngủ ngoài sofa cho bạn ngủ trong phòng, bạn ngủ thì khoá cửa phòng lại, tôi giao chìa khoá cho bạn luôn. ok?

Ko hiểu sao lại thấy có lý, ko còn nghi ngờ hay cảnh giác, tôi cúi đầu lí nhí.

- Nhưng em muốn thay đồ, em ngứa lắm.

- Ok, chuyện nhỏ.

- Là sao?

- Mua chứ sao?

Nói dứt lời người lạ hí hửng gọi điều dưỡng, nhét vào tay cô ta 50k hay 100k to nhỏ gì, thấy cô kia gật gật.Sau đó cô điều dưỡng đến rút ống nước truyền và đem luôn thuốc tới, dặn dò ngày uống 3 lần sau ăn. bla bla bla

- Ok, về thôi!

- Xong rồi sao?

- Uhm, về. Nhưng chịu lạnh chút nha, trời đang mưa, phải ghé chỗ mua cho bạn cái áo lạnh nữa ha.

- Anh mua đồ rẻ thôi, em ko có tiền nhiều đâu, mà ở nhà em cũng có đồ, mặc tạm thôi.

Nói rồi anh ta đi thôi, tôi tự đi được nên cũng ko muốn đứng gần. 2 kẻ xa lạ đi ra cổng bệnh viện, gọi taxi, tôi chỉ nghĩ tới việc mẹ tôi mà thấy lúc này thì anh chỉ có nước chết.

- Ủa anh ko có xe à?

- Có, gửi chỗ khác rồi, bạn xấu rồi tôi đâu thể chờ bạn đi bằng xe máy được?

- Nhưng em say xe!

- Rồi, mở hé cửa nhé!

- Lạnh quá!

- Giờ bạn muốn sao? Đang mưa thì phải đi taxi chứ?

Tôi co ro lên xe, người lạ lịch sự lắm, mở cửa va đỡ tôi. Tôi thật sự lạnh lắm

- Em lạnh quá, tôi co rúm người lại.

Anh bác tài lên tiếng :

- Lạnh thì người yêu ôm đi!

- Dạ, hồng phải người yêu đâu anh? Tôi giải bày, xay qua liếc người lạ 1 cái rõ sắc, sao anh ta chỉ ngồi im vậy nhỉ?

- Bác tài ơi chỗ nào gần đây có shop áo quần thì ghé vô dùm em nhé!

Bác tài - ok, ngay góc quận 11 có đó, mà 2 người về đâu?

- Dạ quận 5! Trần Bình Trọng.

Anh lái xe taxi tấp vô 1 shop áo quần trên đường Hùng Vương, người lạ mượn dù va chạy ù vào mua đồ. Trong lúc chờ, bác tài tọc mạch :

- Bạn trai quan tâm quá còn gì nữa em?

- Ko phải bạn trai em đâu, bạn thôi!

- Ủ thì bạn, hahah.

Bực mình tôi gằm mặt xuống, chưa gì đã bị chọc ghẹo. Ôi, lạnh quá, tôi tựa đầu vào cửa kiếng khoanh tay lại và suy nghĩ, thoáng nhìn vào shop thấy người lạ chỉ trỏ cái này cái kia, kể cũng lạ, bụng thấy vui vui..... sao người lạ lại tốt với nhau như vậy? Hay anh ta có ý gì, hiếp dâm mình ko? Nhìn người đầu đến nổi, kệ đi, dù sao từ lúc bỏ đi mấy tháng trời mới có 1 người quan tâm, trời mưa rào rào, nhưng cảm thấy lòng hơi nao nao. tầm 15 phút hơn, anh ta quay ra, chạy hối hả, cụp dù lại chui vào xe, để bịch đồ chính giữa.

- Ủa, anh mua nhiều vậy?

Chưa trả lời, anh ta đã lấy cái áo khoác ra cho tôi, chia ra, cái áo lông giả :

- Nè, mặc vô đi cô hai, miệng tím hết rồi kia!

- Em thường mua đồ về phải giặt qua mới mặc!

- Ấy cha, tiểu thư, nếu thích mặc đồ giặt rồi thì lát lấy đồ tui mà mặc!

Ông tài xé nghe chuyện cười hô hô. Tôi miễn cưỡng mặc áo vào, chà chà, ấm hẳn lên!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Xe dừng lại ở 1 chung cư trên đường Trần Bình Trọng, người lạ trả tiền xe xong mở cửa cho mình xuống xe. Chân thì đi vậy nhưng trong đầu nghĩ tùm lùm “sao mày lại đi theo tên này vậy Dung, có quen đâu, nhờ người ta bán mày thì sao? “, rồi “bán thì sao, giờ mẹ ko thèm đoái hoài thì thiết tha gì nữa

“, “nhưng phải thử, phải tìm 1 con dao, có gì thì còn phòng thân “. Máy cái suy nghĩ đánh lộn làm tôi đau cả đầu. Thì giật mình :

- Nè nè, đi vô thang máy đi hay muốn đi bộ mà lưng chừng vậy chị hai? Lầu 20 lận đó nha!

Ra là tôi đi quá qua khỏi thang máy, quay lại vào thang máy thôi mà.

(Xin cho phép tôi bỏ qua đoạn diễn tả căn nhà nhé, mặc dù quen từng vị trí, chụp rất nhiều ảnh ở đó nhưng mà nó ko phải là chi tiết quan trọng trong câu chuyện, chỉ là 1 căn nhà màu vàng kem, gạch đen trắng, ko có bếp núc chi cả.)

Thang máy dừng lại ở lầu 8, rẽ trái phòng số 8 bên tay phải.

- Ủa, sao anh nói tầng 20?

- Haha, nói xạo cho đủ nguyên bộ ngày hôm nay mà!

Người lạ mở cửa, đem bịch đồ vô nhà, tôi nhìn thoáng qua ngôi nhà, đúng là vô tới nhà có khác, ầm lên ngay. Nhưng sao bụng tôi cứ đau đau kiểu gì.

-Anh cho em mượn điện thoại được ko?

- Bạn gọi cho ai? Tay thì đưa cho mượn nhưng cứ thích hỏi.

- Kệ em, anh cho ko, ko thì thôi!

Tôi huych cái.

-Sao có người hung dữ với ân nhân dữ vậy trời? Bạn vô trước đi, coi có gì chơi đc thì chơi, ko thì ngồi nghỉ đi, tôi ra ngoài mua chút đồ ăn để lát bạn còn ăn mà uống thuốc! Nhà ko có bếp, tôi ko biết nấu ăn gì.

- Ủa, sao lúc nãy anh ko ghé mua luôn?

- Lúc nãy có người đang lạnh mà trời thì mưa!

Cộp, người lạ đóng cửa đi. Tôi bấm điện thoại cho ngoại, cô giúp việc nghe máy

- Cô Hà, ngoại con khỏe ko?

- Khỏe, sao con chưa về đi, ngoại nhớ con, dạo này mưa ngoại hay nhừ chân lắm, ngoại lấy hình con coi hoài à, về đi con ơi!

- Cô nói với ngoại con khỏe, sống tốt và ngoan. Khi nào con hết giận mẹ thì con về, cô ôm hun ngoại dùm con 1 cái, nhớ ngoại lắm.

Tôi khịt mũi, mắt cay.

- Thôi con đi ngủ, mai đi học sớm, bye cô.

Tôi đứng đó, khóc lớn, khóc đã vì chưa lần nào từ ngày bỏ đi tôi được khóc như vậy, nhà lớn vậy sẽ ko sợ người khác nghe. Tầm 5 phút hay hơn, tôi nghệt cứng hết cả mũi, tôi cầm bịch đồ đi tìm chỗ thay. Trời ơi, cái ông mưa toàn quần jeans áo thun cổ lọ tay dài, chắc định bán tôi đi Bắc cực quá.

Tôi thay đồ ra ngoài ghé salon ngồi, ngồi yên thôi vốn tôi ko thích đụng hay lục lọi đồ của người khác và cũng ko thích ai tìm tòi lục lọi đồ của tôi.

- À quên, phải chạy đi tìm con dao cái, tôi đi ra gần tủ lạnh, đúng thật ko có bếp nhưng cũng có vài con dao, chắc để cắt trái cây. Tôi lấy 1 con dao thái lan nhỏ, đủ nhọn cán đen để dưới gầm ghế. Mũi vẫn còn nghệt vì khóc, tôi ngồi thừ đó tầm 15- 20 phút hơn

Cạch, người lạ về, tay cầm linh khinh đồ đạc. Nào là nước cam, bánh bao, hủ tiêu, rồi trái cây.

- Thay đồ rồi, bạn có tắm ko? Có nước nóng, tắm đi đừng gội đầu, xong ra ăn gì uống thuốc rồi ngủ, tôi có mua cam cho bạn uống bổ sung C mau hết bệnh ko làm phiền tôi.

- Dạ, em đi tắm, nhưng mà em tắm ở phòng tắm nào? Có 2 cái lận?

- Haha, vậy này bạn thay đồ ở đâu?

- Ở phòng ngoài này nè. - Tay tôi chỉ chỉ về toilet phía ngoài.

- Thôi bạn vô phòng đi, lát bạn ngủ ở đó luôn.

- Dạ.

Trời đất quỷ thần ơi, sao cái người này có duyên với tôi mấy chuyện muốn độn thổ vậy nè trời. Tôi bị kẹt, ngay lúc này, ngay nhà người lạ mới ghé. Đúng

trong đó, tôi ko biết phải thế nào, ko dám mở cửa vì lỡ bị tấn công thì sao. Tôi đập cửa rầm rầm.

- Chuyện gì vậy, sao vậy? Bạn bị sao trong đó hả?

Giọng nghe rõ hốt hoảng, tội nghiệp ghê.

- Anh ơi, em nhờ cái này được ko?

- Ko sao hả, sao nói chuyện nhỏ vậy?

- Hay anh đi mua đùm em cái khăn mới đi, em ko quen lau chung khăn với ai hết.

- Rồi để tôi lấy khăn mới cho bạn, nhà tôi có khăn mới, giặt rồi, bạn làm tôi hết hồn.

Người lạ gõ cửa cóc cóc, nói sẽ để khăn ngay giường và ra ngoài.

- Anh ơi, khoan!

- Sao?

- Anh ơi em bị!

- Bị gì, sao vậy?

- Em bị đèn đỏ rồi, anh ơi em ko có whisper. - Tôi nói lí nhí.

- Whisper gì? Bạn nói gì vậy?

- Em bị kinh rồi, em ko có băng.

- Hà, băng vệ sinh sao? Trời, thôi bạn chờ tôi chạy xuống tạp hoá mua cho bạn. Bỏ tay!

Tôi thiệt ko thể tưởng tượng được, sao 1 người lạ hôm nọ chỉ tôi cài lại áo, hôm khác thấy tôi khóc dưới mưa, rồi hôm nay đưa tôi đi viện, đem tôi về nhà, mua áo quần cho tôi, mua đồ ăn cho tôi, rồi mua băng vệ sinh cho tôi. Ko biết đây có phải người mẹ tôi thuê để chăm sóc tôi ko nữa. Ôi xấu hổ quá, huhu.

- 5 phút sau, nghe tiếng gõ cửa :

- Tôi mua whisper, 3 loại : mỏng cánh, ko cánh và ban đêm. Tôi ko biết vụ này, bạn xài cái nào thì xài nha, tôi ra đó, nghe tôi đóng cửa phòng thì ra lấy nha.

- Dạ, cảm ơn!

Tôi vệ sinh xong, thú thật mà nói ko còn mặt mũi nào để bước ra khỏi cái phòng này.

- Em xin lỗi, đã làm phiền anh quá rồi, em ko còn mặt mũi thôi em về, em ko thể cứ phiền anh, em mắc cỡ lắm. Anh mua hết bao nhiêu tiền, em gửi lại, nếu hôm nay ko đủ thì mai một em trả hết cho anh.

Người lạ nhìn tôi đăm đăm, tỏ vẻ khó chịu.

- Bạn vừa khóc sao? Sao mặt mày sưng lên vậy, mũi thì bóng. Bạn nhìn bạn coi, nếu để bạn về bạn có bị làm sao có phải là tôi cần rút ko?

Người lạ móc trong bóp ra

- Nè, cmnd của tôi, bạn sợ thì cầm lấy, có gì còn đi thưa, việc gì mà bạn lấy dao để dưới ghế vậy?

- Em ko biết nói sao, em sợ, em lạnh, em mệt đủ thứ, em cũng muốn ngủ 1 giấc nhưng mà em sợ!

- Bạn sợ cái gì, bạn nhìn tôi đi tôi đáng sợ lắm sao? Hay là tôi tự trói mình lại cho bạn ngủ nha? Sao bạn vô lý vậy? Bạn bị cái đó thì con trai ghê lắm, khỏi lo!

Tôi sợ mặt, nhưng nghe cũng có lý. Thôi, cứ nhắm mắt ngủ đại, nhức đầu lắm rồi.

- Khoan, mới có 8 rưỡi, bạn ăn cháo cũng hơn 3 tiếng rồi, ra ăn miếng hủ tiếu đi, uống thuốc rồi hãy ngủ.

- Dạ.

Vừa ăn tôi vừa nhìn dò xét, sao có người tốt như vậy, đúng như trong phim mới có.

- Mẹ em muốn ăn lo cho em phải ko?
- Cái gì?
- À, ko có gì. - Tôi cúi đầu ăn tiếp, tôi ko ăn nổi nhiều, ko đc 1 nửa thì tôi thôi, người lạ cũng ko ép.
- Uống 1 hộp nước cam đi, uống hết càng tốt.
- Nhưng cổ em đau lắm!
- Uống 1 miếng thôi, rồi uống thuốc.

Tôi miễn cưỡng uống ngụm nước cam, xong uống 4 viên thuốc nhỏ. Rồi lúi thủi đi vô phòng nằm.

- Bạn mở hé cửa nhé, tôi có thể vào nếu nghe bạn khóc trong mơ, bạn vẫn còn sốt đó.
- Em bật đèn sáng ngủ được ko, em sợ ma lắm.
- Được, chúc ngủ ngon nhé.

Rõ là người lạ khó chịu hơn sau khi tôi quá đề phòng, nghĩ cũng phải, giúp ko mà dò hỏi tùm lum. Ôi mà thôi, ko phải lo, đi ngủ trước đã, mệt quá rồi, chân run hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ko biết do thuốc thấm hay do nước biển làm buồn ngủ mà vừa nằm xuống là tôi ngủ li bì. Làm 1 giấc tới 7strong0 sáng, tôi mò dậy, nhẹ nhàng nhất có thể đi vào toilet, tôi vệ sinh cá nhân xong, mặc lại bộ quần áo cũ của tôi và giặt bỏ quần áo mới, rón rén ra ngoài tìm đc lang can nhỏ để phơi đồ, tôi cứ đi qua đi lại chỗ cái sofa như ăn trộm. Anh ta nằm ườn ra, chân mền loạn xạ, chắc bạn đọc tưởng tượng ra 1 anh chàng ngon lành lắm đây. Thực ra thì bừa bộn lắm, tv còn bật mà ông tướng lại kẹp cái remote trong người, trên bàn có cái bánh bao ăn dở, 1 vỏ lon bia nữa. Tôi xong hết rồi thì ngồi bệt xuống đất, móc tiền ra đếm, ở đây tôi chỉ có 408k, mà lát nữa tôi còn phải đi xe ôm về quán, ăn sáng, rồi sửa điện thoại nữa. Hôm qua anh ta mua cho tôi bao nhiêu là tiền, chắc 408k ko thể trả đủ, tôi loay hoay tìm cây bút và tờ giấy để ghi lại vài dòng cảm ơn, chỉ thấy mỗi cây bút cạnh cái tv còn giấy ko thấy mà tôi ngại lục lọi nên chạy vô toilet xé giấy vệ sinh ra mà ghi.

- Em ko có đủ tiền trả anh rồi, thôi em gửi anh cái nhẫn của em, khi nào em đủ tiền em quay lại trả anh nha. Ko thiếu đâu, 6 ngày nữa là em có lương rồi, ở phòng trọ em cũng còn ít tiền nữa. Em cảm ơn anh đã giúp em, em ko quên ơn đâu, em về đây.

Tôi lấy lon bia và cái bánh bao thừa đem bỏ vào thùng rác, tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón tay giữa bên tay trái để lại với tờ giấy. Nghĩ trong bụng, kiểu gì rồi cũng phải bán vàng mà xài, bán sớm hay muộn thôi, xui bị bệnh thì chịu vậy. Tôi lén lén mở cửa, tôi quay lại vẫn thấy gia chủ ngủ say quên trời đất. Nhìn cũng mắc cười lắm, tôi lẹ lẹ chạy đi. Ra ngoài thang máy thấy có mấy người nhìn tôi dữ lắm, tôi cũng mắc cỡ, cúi mặt mà đi cho nhanh.

Tôi đi xe ôm về quán, trên đường có gặm ổ bánh mì và 1 ly sữa đậu nành, biết thế nào cũng bị chửi nên chuẩn bị no bụng để nghe chửi. Nhưng sự thật còn phũ phàng hơn

- Chị nói em thế nào, quán chị có quy tắc, ko phải cái chùa, em muốn thì đến làm ko muốn thì đi. ko có em chị vẫn tuyển được hàng chục cô bé khác.

Tôi mắt nhìn xuống, ko cãi được lời nào.

- Chỉ 1 cuộc gọi mà em cũng ko làm đc, em ko thể nào tiến bộ trong tương lai nếu em ko tôn trọng cấp trên của mình, ko tôn trọng luật lệ nơi làm việc.
- Chị ơi, em bị bệnh, điện thoại em hư, em ko nhớ số của chị. Em ở 1 mình ko có ai để nhờ vả hết.
- Đây, 720k – 24 ngày lương của em, chúc em mau tìm được việc làm hợp với em, và mua được cái điện thoại tốt hơn.

Haiz, chán thật, sao quả tạ chiếu hay sao mà xui xẻo quá, điện thoại hư, bệnh hoạn giờ mất luôn việc. Buồn thiệt chứ! Thôi thì cứ chạy về nhà trọ thay đồ cái, xem tiền còn bao nhiêu rồi tính tiếp. Ra lấy xe tôi chạy về.

Đúng là ko cười nổi mà, ôi cái cuộc đời của tôi! mới đó mà gần 10h rồi, tôi ghé buro điện gọi về nhà, chuông vừa reo 2 hồi bên kia có giọng :

- Alo!

Thôi, tôi tắt máy luôn, giọng của mẹ, nghe có vẻ mẹ đang rất khó chịu, lạnh hết sống lưng!

- Ủa, cháu về rồi à, bác tưởng mai chứ?

- Dạ mưa quá con về sớm

- Ủ, lạ thật đấy, bác cứ thắc mắc sao trời mưa như thế mà bọn cháu lại đi Vũng Tàu, nhưng cháu bị ốm hay sao mà nhìn xanh xao vậy cháu?

- Dạ, ko con say xe thôi.

- À, tiền của cháu đây, tháng này cắt chỉ ít nên chỉ bấy nhiêu thôi.

- Dạ con cảm ơn bác.

Bác chủ nhà đưa tôi 150k, tiền phụ cắt chỉ tháng này, khi tôi rảnh tôi cắt phụ, đến tháng bác ấy chia cho tôi, cắt ít thì được ít cắt nhiều thì được nhiều, tháng trước đc 220k. Tôi móc tiền ra, đưa thêm 500k cho đủ 650k tiền nhà.

- Bác ơi tháng này con gửi tiền phòng sớm!

- O, còn những 11 ngày mà cháu.

- Dạ, con có tiền sớm nên gửi sớm

Tôi cười xã giao hi hi rồi phi vào phòng. Suy nghĩ, đã mất việc, thôi thì trả tiền trọ trước cho chắc ăn. Tôi lấy hết tiền ra đếm lại 1 lần 720k trừ 500 còn 220k, tiền sáng còn lại 380k là có 600k cộng với ở phòng còn 1800k, đồ xài như xà bông, sữa tắm lại sắp hết, ngay cả cái bình nước lọc cũng hết .... thôi sắp đói rồi phải mau đi tìm việc thôi. Đứng là hoạ vô đơn chí mà!

Nói là làm, tôi thay đồ ra, mặc quần jeans và áo sơ mi cho lịch sự, buộc tóc cao lên. Tôi giặt giũ đem phơi xong là lấy xe đi. Tôi xin hết quán cafe này đến quán cafe khác, họ yêu cầu phải ngồi nói chuyện với khách tôi ko chịu; quán khác thì phải làm từ sáng đến tối, tôi cũng ko chịu; quán nữa làm ít lương cao nhưng lại phải ăn mặc hở hang, nghĩ tới chuyện ăn mặc hở hang ngồi là lòi thì thôi rồi, mẹ tôi mà thấy chắc bà cạo đầu tôi quá. Cứ thế mà mất hết cả buổi, trưa rồi phải ăn trưa, tôi ghé 1 quán bánh cuốn ăn qua loa, tạt qua nhà thuốc mua liều thuốc cảm để uống cho khoẻ hẳn.

Rồi lại chạy đi, vào chợ xin phụ bán vải, bán áo quần thì đa số họ chỉ hỏi quê ở đâu, nói ở SG thì ko hiểu sao mà ko ai nhận. Chỗ chịu ở SG thì lại chê nhìn mỏng cơm, yếu đuối. Chỗ thì nói nhìn tiêu thư quá ... Một rồi, trưa nay ko mưa, trời ui ui khó chịu lắm, đầu lại nhức, nhưng cũng cố gắng chạy thêm vài nơi tìm, nhưng cũng ko đc.

(Xin nói sơ về bạn bè để các bạn có thắc mắc, ko lẽ ở SG mà tôi ko có bạn?) Nói ra thì tôi có con bạn thân gần nhà từ cấp 1, tên Tiên. Nó rất ngoan, rất nghe lời mẹ, mặc dù thương tôi nhưng mẹ nó từ khi biết tôi ủ mưu gửi đồ bên nhà nó rồi bỏ đi, mấy lần gọi điện nghe nó ngại lắm, nó nói mẹ nó ko cho chơi vs tôi nữa. Mà thêm cái nữa nó lại nhát, rất sợ mẹ tôi. Nên cũng ko thể cứ lòi nó vào chuyện của mình, thi thoảng chỉ gọi cho nó hỏi thăm này nọ thôi. Còn những đứa bạn khác tôi còn né nữa là, sợ gặp ở đâu là nó báo cho mẹ biết. Khi thuê nhà hay ai hỏi cứ nói ở quê thôi.)

Ngày trôi qua lê thê, chiều hơn 6 giờ thì mưa. Tôi lại chạy về, bác chủ nhà nấu bánh đa cua, làm cho 1 tô ăn thấy ấm. Thôi ăn xong uống thêm 1 liều thuốc rồi nằm cho rồi, mưa rồi tìm đc việc gì nữa. Với lại tôi đang lang thang ở quận 6, nhà thì ở Gò Vấp, cũng khá xa. Nên cứ đi tìm việc xung quanh chỗ trọ thôi, đi xa quá có khi gặp người quen. Nằm xuống bất giác suy nghĩ đến người lạ, sao có người tốt như vậy chứ, nhớ lúc sáng nhìn ông nằm ngủ mà mỉm cười, nằm cười 1 mình, giả sử nếu còn nhiều tiền đã đem trả lấy hẳn lại rồi, đáng này còn ít quá. Mới có hơn 7h tối làm sao mà ngủ, ko có điện thoại nghịch, thôi lại qua cắt chỉ với bác chủ nhà vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

9h30 tối, thấm mệt rồi, 1 ngày ko ra gì thì cũng dài đến thế là cùng. Uống thêm viên sủi rồi ngủ thôi. Trời mưa tạnh rồi nhưng giờ này thì ngoại cũng ngủ, thôi thì mai gọi luôn.

6h45 dậy, tắm táp sạch sẽ, gọn gàng tiếp tục công cuộc kiếm ăn nào. Ăn sáng xong tôi lại chạy đi tìm việc, chạy ngang 1 tiệm net – game vào hỏi thì nói là cần người rảnh về sử dụng và biết cái máy tính – next; quán bánh xèo tuyển nam ko tuyển nữ; có cái bách hoá cần tiếp thị sữa nhưng lương quá thấp; ..... hết 1 ngày nữa mà ko tìm được việc gì, đúng là ko có kinh nghiệm phải có ngoại hình, ko kinh nghiệm ko ngoại hình phải có trình độ mới may ra tìm đc việc tốt, đáng này mình chẳng có gì cả. Buồn bã đi về nhà, gần 4h chiều rồi sớm gì nữa, ghé bưu điện gọi ngoại cái:

- Alo, ai đó!

- Dạ con cô Hà, ngoại con khoẻ ko cô? À cô khoẻ ko cô?
- Ngoại con giận mẹ con qua nhà đi 2 ở 3 ngày rồi.
- Ủa, sao vậy cô?
- Mẹ con mượn tiền ngoại cho ông Cường làm ăn, ngoại ko cho, mẹ con mặt lớn mặt nhỏ, ngoại giận!
- Thôi có gì cô qua nhà đi 2 nói với ngoại con vẫn khoẻ, nay con tròn trịa lắm ngoại đừng lo!
- Sao con ko gọi qua nhà đi 2?
- Dạ thôi, được rồi, con chào cô!

Dứt điện thoại tức ko chịu nổi, ra là hôm trước giọng mẹ bực dọc là do ngoại ko cho tiền đây mà, sao lại xin tiền ngoại cho ông ta chứ? Thương ngoại gì đâu luôn, mà cũng ko dám về nhà đi 2, đi 2 cũng dữ lắm, lại chửi nữa thì mệt. Bữa giờ toàn bị chửi! Nhớ ngoại quá, nhớ cả mẹ nhưng ghét lắm. Thôi đi về tắm, người bết mồ hôi rồi, trời cũng sắp mưa thì phải.

Chạy xe về tới đầu ngõ nhà trọ, ô là la, thấy có ai nhìn quen quá! Tôi cho xe chạy lại gần hơn, vỗ lưng :

- Trời ơi, anh đi đâu đây?
- Tôi tìm người quen.
- À, trùng hợp ghê, em ở trọ gần ngay đây luôn nè!
- Uhm!
- Anh tìm được người quen chưa?
- Rồi, gặp rồi, tôi chờ lúc 2h mấy tới giờ!
- Ah chuyện cái nhần, khi nào có tiền em lấy lại nghe, giờ em chưa có tiền! (tôi áp úng 1 chút)
- Ủ!
- Thôi anh chờ đi nha, bạn anh sắp ra chưa, em vô nha!
- Ủ

Nghĩ cũng lạ thật, anh ta lại có người quen ở đây, đúng là trùng hợp, may mà anh ta ko đòi tiền, ko thì ko biết trả sao luôn. Tôi thắng xe lại dắt bộ vô nhà.

- Dung nè, con gặp bạn con chưa?
- Dạ, sao?
- Bạn con, cậu đi cái xe màu trắng xanh chờ con từ lâu rồi.

Tôi lùi đuôi xe lại, nghiêng đầu ngược ra nhìn người lạ, buồn cười anh ta khoanh tay nhìn chỗ khác ko thèm nhìn tôi mới ghê chứ. Thôi kệ, tôi cứ vô nhà tắm cái đã, người dơ lắm! Ko thèm giải thích gì đâu, chờ cho chờ luôn cái tội nói xạo, cái mặt đơ đơ hỏi cái gì cũng Ủ, Ủ thấy mà ghét! Tôi vào phòng tắm, thay đồ thơm tho khoảng 15 phút thì xong, mà lạ thật, ngày hôm nay ko tìm đc việc làm, gọi về nhà bực mình mà tự nhiên thấy người đó cái là quên hết, ngạc nhiên ghê!

- Ủa, người quen mà anh nói là em đó hả?
- Đây bạn, bạn vô tư vừa thôi chứ, chừa người khác với!
- Ủa, là sao?
- Đi uống cà phê đi!
- Anh mới “người quen” đi uống cà phê mà như vậy đó sao? Ủa, em bán cà phê nhưng em cũng đáng được mời đằng hoàng chứ?
- Bạn đi ko?
- Ko!
- Ủ thôi, tôi về!

Ủa, gì kỳ ta, tự nhiên tới đây, mà ko biết sao biết mà tới đây để tìm, có để lại thông tin gì đâu? Rồi tới đây hằm hằm, bắt lịch sự quá, về thì về đi. Tự dưng bực cả ở đâu tới đây chém thót! Bực mình, tụt hết cảm xúc! Nhưng nhìn lại thì thấy người ta có chờ theo cái bịch đồ hôm nọ mua cho mình, thôi thì xuống nước 1 lần vậy, dù sao cũng là người có ơn!

- Khoan đã, đi cafe thì đi mà anh cứ hằm hằm hoài là em về đó nha.

Ko nói ko rằng, quay xe chạy đi làm mình dắt xe ra chạy theo muốn hút hơi, người gì kỳ cục!

Vào 1 quán cafe cũng gần nhà trọ thôi, tôi thấy anh ta chạy vô thì chạy theo vô gửi xe, mắc cái giống gì mà tôi phải đi theo sau, mắc bực ... ỹ có công cứu tôi thì lên mặt!

- Bạn uống gì?

- Em uống nước cam hay sữa tươi cũng đc.

- 1 sữa tươi, 1 cafe đen, 2 điếu jet!

Nhân viên phục vụ đi vào.

- Phòng máy lạnh, anh đừng hút thuốc, hơi lắm!

- .....

- Anh tìm em đòi tiền, em nói chưa có tiền nên anh bực hả?

Anh ta cau mày nhìn tôi ko chớp mắt?

- Sao hành tung gì mà bí ẩn vậy, sao bạn đi là đi vậy hả? Nghi luôn việc cũng ko nói tre!

- Em bị đuổi việc mà!

- Điện thoại thì sao?

- Chưa sửa, tiệm nói là hư nặng rồi có bán người ta mua lại chứ ko sửa đc! Mà em có điện thoại thì đã sao? Biết số gì đâu? Mà liên lạc làm gì, em biết nhà anh ở, khi có tiền thì em tới trả thôi.

- Nếu tôi ko có ở đó?

- Thì em chờ!

- Chờ như tôi chờ bạn hôm nay vậy phải ko?

- Ủa mà sao anh biết ở đây mà qua? Sao anh biết tên em?

- Đừng đánh trống lảng, trả lời đi!

- Ừ, thì em đứng đó chờ, em thiếu tiền anh, em tìm anh trả tiền, anh ko có nhà thì em chờ, vậy chứ làm gì đc?

- Bạn biết tên tôi ko?

- .....

- Bạn nói chuyện như nhìn mọi chuyện qua mắt bạn thôi, bạn ko coi ai ra gì quen rồi à? Đó giờ ko ai bắt lịch sự với tôi như vậy cả!

- Là sao?

- Sao có thể đi, bạn có thể đánh thức tôi dậy mà chào mà, có thể đi uống 1 ly cafe buổi sáng mà, sao bạn phải trốn như trộm vậy, bạn còn bỏ chạy thiết lộ, chắc bạn sợ tôi đuổi bắt bạn à?

- Sao anh biết em chạy? À - mấy người gần nhà anh chứ gì? Chắc họ tưởng em ăn trộm nhà anh!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nước tới nơi, 1 ly sữa tươi, 1 ly cà phê đen và 2 điều thuốc.

- Thôi, cho mình gửi lại 2 điều thuốc.

Bạn phục vụ vâng dạ rồi cho 2 điều thuốc trong cái đĩa nhỏ lên mâm bưng vô.

- Hehhe

- Sao lại cười?

- Ko có gì hết.

- Bạn thích uống sữa à, uống nhiều đi, hết thì kêu thêm 1 ly, gầy như cây sậy uống sữa nhiều cũng tốt.

Vừa ngậm ống hút vừa hút tôi vừa gật gù :

- Ủa, em thích uống sữa, sữa ngon. Mà mẹ em còn nói đi vs người lạ thì nên uống sữa, sữa giải độc, khi người ta bỏ thuốc mê thì uống sữa sẽ ko bị mê!

Người lạ sắc cười, tay che miệng lại.

- Sao lại cười, em nói thiệt mà!

- Ừ thì thiệt, ko có gì.

- Anh cười vậy coi được hơn, nhìn mặt anh này giờ như là cai ngục, xấu còn đáng ghét!

- Giờ hết rồi hả?

- Uhm ...

Anh ta cười thêm lần nữa, cười lớn hơn, cười sáng khoái hơn!

Thấy vậy tôi cũng cười hưởng ứng theo.

- Bạn có nghĩ là nên biết tên tôi ko? Để khi bạn kể cho ai đó nghe về tráng sĩ của mình, ko lẽ bạn cứ kể là “ anh kia, anh nọ “?

- Anh tên gì?

Người lạ tiếp tục cười, cười ha hả luôn.

- Thôi bây giờ hay phiên nhau giới thiệu đi, ko lẽ tôi khi kể về bạn cũng chỉ biết “ con bé kia, con bé nọ “. Ha!

- Nhưng anh biết tên em rồi! Mà sao anh biết tên em, sao biết em ở đó?

- Hôm trước tôi đi cà phê, ko thấy bạn, hôm qua cũng ko thấy, tôi hỏi 1 bạn phục vụ trong quán là bạn đâu, thì bạn đó nói bạn nghĩ làm rồi. Nhưng vẫn chưa rõ nên tôi hỏi tên bạn luôn, thì bạn đó nói bạn là Dung ròm!

- Ồ, anh Bảo trong quán nói em là ròm – À còn nhà trọ, sao anh biết?

- Hôm trước khi bạn đến nhà tôi, có gọi điện về nhà gặp cô chủ nhà, tôi lục sổ đó và hỏi tổng đài ngược lại số nhà trọ, vì hôm trước tôi ko nhớ số nhà.

- À, à đúng là thời đại thông tin, cái gì cũng tổng đài tổng đài là biết hết.

Tôi gật gù có vẻ như cũng tán phục.

- Mà anh tìm em làm gì?

- Bạn thiếu tiền tôi, phải biết chỗ bạn ở chứ?

- Ủa mà anh tên gì?

- Thái!

- Mà em thiếu anh tiền, em thế chấp tài sản rồi còn gì?

- Nói chung tôi kỹ tính lắm, ko thể để con nít qua mặt đâu.

- Con nít cái búa, tháng 1 này em 18 tuổi rồi đó!

- Ngày nào?

Ôi, tự nhiên buồn, hôm nay qua tháng 12 rồi, còn chừng 1 tháng nữa là tới sinh nhật, sinh nhật cận tết, năm nào cũng đc lì xì nhiều, năm nào mẹ với ngoại cũng sắm thiết nhiều đồ đẹp .... Ôi, cái cuộc đời này, năm nay có khi ko ai tìm thì phải ăn tết 1 mình ngoài xã hội, ko tiền, sinh nhật ko quà. Nghĩ tới đó thôi thì mất ngủ cay quá, hốc mắt nóng hổi, lấy tay dụi dụi, cuối mắt. Suy nghĩ, ko lẽ mình nên về, tết mà 1 mình ên chắc chết vì buồn, rồi thêm bánh tét, thêm dưa mốn, rồi năm nào cũng được đi chợ An Đông mua bánh mứt, thích nhất giai đoạn thử trước khi mua ấy .... Mà nếu về thì mẹ coi ra cái gì nữa. Sắp khóc rồi!

- Sao vậy?

- Ko có sao, thôi về đi, em ko ngồi nữa?

- Sao lại khóc?

- Em đã nói ko sao mà?

- Sinh nhật ngày nào?

- Anh hỏi làm gì?

- Hỏi cho biết!

- Bộ anh là công an hay sao mà điều tra dữ vậy? Đi về đi

- Sao lại về, ngồi chút nữa đi, máy lạnh có mát và dễ chịu hơn ở ngoài ko!

- Em mệt, em đi cả ngày ngoài đường nên mệt!

- Đi đâu cả ngày?

- Tìm việc làm, còn trả tiền cho anh, còn phải mua điện thoại khác!

- Chưa tìm đc việc à?

Tôi ngược nhìn vào mặt người lạ, lắc lắc đầu.

- Yêu cầu công việc như thế nào?

- Ko yêu cầu gì hết, có việc thì làm?

- Vậy sao mà tìm cả ngày ko đc, thấy nhu cầu tuyển dụng đầy đường mà?

- Thấy ko hợp nên em ko làm

- Sao nói ko yêu cầu, gì làm cũng đc!

- Mệt anh quá, đi về đi, em trả tiền nước cho!

- Đẹp, ngồi thêm lát đi. Mà bạn ko hỏi gì về tôi à? Ko có muốn biết gì à?

- Ko!

- Thật à?

- Em ko thích hỏi nhiều về người khác, nhất là người lạ.

- À, thì ra là như vậy, người như bạn hiếm gặp thật. Con gái gặp tôi là hỏi nhiều lắm.

- Kệ họ.

Tự nhiên thấy về mặt người lạ lại trùng xuống, ánh mắt có vẻ buồn hơn, ko tươi như khi nãy.

- Bạn đã hết bệnh hẳn chưa?

- Rồi anh
- Hôm nọ đã mệt lại còn dọn dẹp làm gì, tôi tự làm đc.
- Em dọn gì đâu?
- Thì đồ, giặt chi cho cực? Rồi còn đồ tôi bày, tự tôi dọn đc.
- Anh tìm em chỉ để hỏi mấy cái đó thôi à?
- Ko, tôi đem đồ qua cho bạn.
- Em có đồ rồi, ko lấy đâu.
- Tôi mua cho bạn, bạn ko lấy thì làm sao mà tính tiền cho bạn trả đc, với lại tôi ko mặc đc đồ con gái đâu.
- Tại sao lại tốt với em như vậy?
- À, cuối cùng cũng hỏi câu này. Ra là cũng biết thắc mắc chứ bộ.
- Tại sao?
- Vì con người mà, gặp hoạn nạn phải giúp chứ? Nếu người khác tôi cũng làm vậy thôi, gặp ai thì giúp ng đó, gặp bạn nên giúp bạn, hôm đó mà ko đưa bạn đi viện chắc có khi bạn băng hà luôn.
- Ủ, vậy có khi tốt hơn!
- Sao lại nói gờ?
- Em thấy vậy tốt cho em hơn!

Tôi lại thấy hụt hẫng, có khi tôi chết luôn có phải thích hơn ko? Buồn lòng quá đi thôi, nhưng sao cái người này nhây vậy? Sao ko cho về, ngồi đây liên thiên quá! Bực mình thiệt, tôi nói tiếp.

- Thôi anh đưa đồ em, em lấy, nữa tính nợ luôn 1 lần. Chờ em xin đc việc, lãnh lương em sẽ trả tiền anh. Giờ em cũng còn ít tiền nhưng em phải dùng đến khi tìm đc việc cái đã. Ko thì anh bán nhẫn của em đờ đi, coi bao nhiêu rồi còn bao nhiêu em em trả sau, ko thì anh lấy thêm 1 chiếc nữa đi, em đưa luôn cho nè.

Người kia tay chống cằm, nhìn tôi đăm đăm, có vẻ đang cố đọc ý nghĩ của tôi hay sao đó.

Tôi tháo luôn chiếc nhẫn ở ngón giữa tay còn lại, để lên bàn.

- Được, tôi lấy luôn cái này, khi nào có tiền bạn phải đem tới trả đủ cho tôi.
- Bao nhiêu?
- 3 triệu.
- Sao dữ vậy, bữa anh nói tiền bệnh viện 200k, lật vật mua có 2 3 cái quần áo mà anh lấy em 3 triệu bạc, tiền đâu mà trả. Nhưng anh hỏi coi 2 cái nhẫn em là bao nhiêu?
- Tôi tên gì?
- ..... (ko nhớ nữa, vừa nãy nói tên gì mình ko chú ý nữa)
- Vừa nói xong mà bạn còn ko nhớ mà, hôm nọ tôi nói tiền bệnh viện là 2 triệu! Lật vật thêm 1 triệu là 3 triệu.

Ôi trời, thôi xong, gấp ngay tên lừa đảo rồi mà bữa giờ mình tin là người tốt, hần ta ko lợi dụng gì nhưng giờ nói 3 triệu thì mình phải chịu thôi, hần ta cũng biết nhà của mình trọ rồi, chán thật, nhưng mình ko thể lấy tiền mình đang có mà trả, mình còn phải sống. Nghĩ vậy tôi quay sang nhanh nhẩu, tỏ vẻ bình tĩnh sáng suốt :

- Thôi anh trả nhẫn lại đây, tôi đem đi bán, nếu ko đủ thì bán cả dây chuyền, bông tai trả đủ 3 triệu cho anh, xong đừng tìm tôi nữa nha.
- Hahaha, (lại cái kiểu cười sảng khoái lúc nãy, chắc là đắc chí vì sắp lừa đc tiền 1 con bé 17t đây mà).
- Nè cô Dung rờm, cô sỗ sàng quá đó nha, vừa nãy còn em giờ sang tôi thật là nhanh!
- Ko vui rồi, ko chơi ko café cà pháo gì nữa, đi, đi bán vàng!

- Sinh nhật bạn ngày nào?

- Anh đừng hỏi tào lao nữa, biết ngày sinh để bỏ bùa tôi luôn à, tính tiền nhanh đi rồi qua chợ Phú Lâm bán vàng!

- Ko

- Sao lại ko? – Anh ơi tính tiền!

Phục vụ chạy vô quầy ghi ghi thì anh ta kêu lại :

- Chưa đâu em, bỏ anh giận hờn vậy thôi. Lát khi nào tính anh kêu.

Tên phục vụ lại dạ vâng, ánh mắt đầy tò mò nhìn tôi, đúng là tôi đang điên thiệt!

- Tết ko về quê sao?

- Đẹp, ko nói chuyện nữa! – Tôi quát, cầm chiếc nhẫn lên, tôi để mạnh dắn mặt lên cái bàn nước. Tôi đừng đừng quay đi, ầm ức tốt độ, bực mình ko tả đc. Cho đáng đời cái tật, con ranh mà bỏ nhà đi, ra đời bị chửi, bị ăn hiếp giờ còn bị lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thê là chưa bao giờ ghét mưa đến thế này, mưa gì mà mưa miết, đi làm mưa, bị đuổi việc mưa, bệnh vì mưa, giờ đang điên cũng mưa. Tôi đứng chững ngay cửa quán cũng vì mưa, tên kia chậm chạp bước tới

- Mưa rồi, vào đi, mới hết bệnh đừng có cương như vậy!

Đáng lẽ tôi cũng ko định chạy ra, nhưng nghe cái giọng ghét ko chịu đc, tôi cầm đầu chạy ra luôn, tôi chạy đến nhà xe, lấy xe chạy u về nhà ko nói tiếng nào. Bây giờ tôi nói trong bụng là tôi có chết cũng ko cần sự giúp đỡ của gã đó.

Mưa lớn, xối xả vào mặt rất hết má, tôi tức mà phát khóc, nước mắt chảy tuôn tuôn, tôi mím môi chịu lạnh, đến bùng binh Phú Lâm đáng lẽ phải quẹo qua Kinh Dương Vương là về nhà trọ thì tôi đổi hướng, mãi suy nghĩ tức tối thế quái nào mà chạy đến Bình Long, thê thảm luôn, 5 6 giờ chiều thứ 5 kẹt xe, ngập nước, nước ngập gần tới bình xe điện tôi hốt hoảng phi hăn lên lè, leo lên thêm 1 bậc thêm nhà người ta, trú mưa. Nói là trú cũng ko phải, tôi đã ướt như chuột lột rồi, chỉ là đang chờ nước rút bớt rồi về thôi, chứ tôi đang xui xẻo có cái xe điện mà hư nữa thì chắc chết quá. Cái chỗ tôi đứng có 1 mình, lạnh công, ướt át nhìn xem người ta bị ngập đường, người ta bị chết máy, có mấy người mua vé chai nặng nhọc đẩy xe toàn bìa carton đã ướt nhẹp mặc dù họ lấy nylon che rồi. Nghĩ tới bản thân, nếu ko đi học thì ở nhà nằm võng coi tv, nếu đi học thì ngoại dận hết mưa mới đc về, nhà cách trường chưa đc 1km. Tôi đang bị lung lay, chịu khổ, chịu quê chịu nhục đủ rồi, tôi chưa đủ lòng đủ cánh để sống 1 mình, quan trọng hơn là tôi nhớ ngoại, nhớ mẹ, tôi thèm bữa cơm gia đình, tôi thèm đc nghe những bản nhạc mình thích mỗi đêm trước khi ngủ, tôi nhớ những cái hôn lên má – lên trán, những cái véo má véo mũi, tôi nhớ những cái vuốt tóc của ngoại và mẹ, tôi nhớ cả những lần bị chửi ... Trời ơi tôi nhớ nhà! Tôi muốn về nhà quá.

Hay là mình về nhà, lát hết nước chạy về phòng trọ rồi về nhà. Sẽ quý dưới chân mẹ và ngoại mà xin lỗi, sẽ là đứa con ngoan ..... Nhìn đồng hồ, 7h10 rồi, nước cũng ko ngập nhiều tôi dắt xe xuống đường và về nhà trọ. 8h tối, mưa tạnh, tôi về tới và dắt xe vào nhà trọ, tôi chạy vào nhờ bác chủ nhà nấu hộ tôi 1 ấm nước nóng để tắm, xong tôi lau tóc thật khô, tôi mặc bộ đồ pyjama trắng dài tay bằng thun có in hình con thỏ và củ cải đỏ, đó là bộ đồ tôi thích mặc nhất khi trời lạnh, quà ngoại mua khi đi chu du miền Bắc. Tôi cố gắng tự trấn an mình, dự trong đầu rồi, tôi sẽ về nhà trước, mai chờ đồ về sau. Cứ như thế tôi chạy về đường Nguyễn Văn Nghi - chợ Gò Vấp. 10h10 phút, tôi đứng ngay ngã tư nhỏ gần nhà, bật khẩu trang và mặc áo ấm, đau lòng thay tôi thấy mẹ mới đi chơi về, lớp trang điểm của mẹ còn chưa phai đi, mẹ mặc váy body hần hoi. Tôi sụp đồ, mẹ ko hề lo lắng, mẹ vẫn đi chơi. Tôi thì đi làm 1 tháng có 900 ngàn mà còn bị người ta đuổi việc, ra đường xui lên xui xuống vì bệnh, còn bị người ta lừa nữa, ở cái phòng ọp ẹp toilet phải xài chung, cả thân tôi run lên bần bật khi thấy mẹ chạy cua vào hẻm nhà. Sai lầm rồi, mày đã sai lầm rồi Dung ơi là Dung, đúng là con óc bò mà, sao lại về nhà chứ. Tôi lại quay lại nơi bắt đầu, trở về cái phòng trọ nhỏ xíu, nơi tôi đã nghĩ là sẽ tìm đc tự do, nơi tôi ko muốn nhưng vẫn phải ở, muối vẫn cắn hằng đêm. Đoạn đường từ Gò Vấp về quận 6 ời sao mà xa, tôi phải chạy Nguyễn Thái Sơn rồi qua Công viên Gia Định về Phố Quang rồi hết Lạc Long Quân nữa mới tới. Chưa bao giờ tôi còn lang thang ngoài đường giờ này, đã thế trời còn lạnh, bao nhiêu là hiểm nguy cho tôi, chạy trên đường, đầu óc ko nghĩ đc nữa, khóc cũng ko ra đc nước mắt, cảm giác thất bại hoàn toàn, tiếng xe cứu thương, tiếng rú ga của dân cú đêm ..... Đến nhà trọ rồi, phía xa kia tôi thấy có người đứng đó, hút thuốc, tôi biết tổng là ai, và tôi cũng thừa biết hần ta đang nhìn tôi – đồ khốn kiếp, tôi ko quan tâm nữa, tôi đuổi rồi, tôi mệt lắm rồi, tôi ko thiết tha gì nữa, đừng ai làm phiền tôi nữa.

- Bác Oanh ơi, mở cửa cho con với! - Giọng tôi nghẹn đi, nghe lạc lăm.

- Ôi trời, cháu đi đâu mãi thế?

- Dạ, con bị lạc đường!

- Ủ, vào ngủ đi, nhìn cháu xanh lăm đấy, vào bác cho 1 viên thuốc cảm nhé!

- Dạ, con cảm ơn.

- À, mà bạn cháu chờ cháu, cháu gấp chưa.

- Dạ rồi, thôi vô đi bác, con lạnh quá.

Tôi thả mình xuống cái nệm mỏng, nhắm mắt lại, ko muốn nghĩ về chuyện vừa xảy ra, nhưng hình ảnh xinh đẹp trau chuốt của mẹ, mẹ ko hề giống như 1 người có đứa con gái bỏ nhà đi hoang chưa tìm đc. Thua rồi, tôi thua thật rồi, tôi ko có vị trí nào trong lòng mẹ nữa. Tôi run bần bật, đau thế xác đau cả tinh thần, đau lòng lắm! Trời ơi là trời, ước gì tôi nằm đây và chết luôn cho rồi. Tôi nằm đó và chìm vào đêm lạnh.

- Dung, cháu Dung, Dung ơi, dậy đi cháu!

Tôi nghe văng vẳng bên tai tiếng kêu, mà mắt ko mở dậy nổi, đầu nặng như có ai lấy đá đè lên vậy, hình như có ai xốc tôi dậy, ẵm tôi lên, tôi cố nhướn mở mắt ra mà ko nổi, miệng tôi đắng ngắt ... Tôi thấy có nước nóng ướt trên mặt, đến cổ, cố gắng mở mắt ra.

- Bác Oanh, con, con ...

- À, đây uống ít nước chanh đi cháu ơi

Bác chủ nhà tốt bụng lấy muỗng đút nước chanh cho tôi uống.

- Chắc chắc, hôm qua bác đã thấy cháu xanh rồi, làm gì mà ốm lại ko báo, hôm qua cháu ko uống thuốc cô cho à?

- Dạ ... - Tôi ko nói chuyện nổi.

- Cổ lì lợm lắm cô ơi, bệnh hoạn mà còn đi mưa, nói ko biết nghe đâu.

Cái tiếng nghe quen lắm, tôi biết đc là ai rồi, tôi ghét, nhưng thờ ơ mạnh 1 cái cũng căng hết mấy sợi dây thần kinh trên đầu, muốn chửi lắm mà ko nổi. Tên mặt dày, còn dám đột nhập hẳn vô nhà trọ tôi, phải nhìn thấy tôi như vậy mới chịu, đúng là khôn nạn mà, tôi cố gắng quay ra liếc cho 1 cái! Tôi nói trong bụng rồi, hết tháng này tôi tìm chỗ trọ khác khỏi bị làm phiền, khỏi bị khủng bố.

- Thôi con về, chào cô con về!

- Ủ, cháu về nhé, cảm ơn cháu!

- Nay cháu, bạn cháu ko mách bác thì bác ko biết là cháu bị ốm đâu đấy.

- Dạ, mấy giờ rồi bác ơi?

- Thôi nằm nghỉ tí đi, hơn 1h trưa rồi.

- Dạ, cảm ơn bác, con làm phiền bác quá!

- Ủ, mà bạn cháu có gửi cho cháu 1 bao đồ đấy, tí cháu xem nhé, bạn gì mà nhìn dễ gần đáng tin cậy và tốt tính lắm cháu ạ.

- Dạ - Tôi dạ mà trong bụng nổi điên lên đc, cái bọc đồ đó là đáng giá 3 triệu bạc mà bác chủ nhà đâu có biết! Hừ, đáng ghét thật. Bác chủ nhà ra khỏi, tôi tiếp tục nằm, ko thể gượng dậy nổi. Khoảng 15p sau :

- Nay Dung ơi!

- Dạ

- Nay, cháo và thuốc, bạn cháu mua đem tới này, cậu ấy vừa đi mua cho cháu đấy! Gớm, bạn trai à?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Bác chủ nhà định lấy tô để đồ cháo ra cho tôi ăn.

- Bác cứ để đó, lát con ăn, con cảm ơn bác.

- Ủ, thế bác về nhà, đang giặt đồ cháu ạ.

- Dạ!

Gắng hết sức lực có thể, tôi đứng dậy, quyết tâm đứng dậy, tôi cầm lấy bọc cháo và thuốc đi loạng choạng, mắt thì hoa, bụng đói lắm chứ nhưng tôi ghét người con trai đó, ko muốn nhận bất cứ thứ gì của hắn ta nữa. Đi ra đến phía ngoài, tôi quăng thẳng những thứ đó vào thùng rác, lại định đi vô lấy thêm bịch đồ (cái mớ áo quần kia) ra bỏ luôn!

- Bướng vừa thôi!

Khốn kiếp, vừa quay ra thấy tên khốn đã đứng khoanh tay ngay cửa, tôi tức thiếu điều muốn lộn ruột, đứng đó nhìn tên kia đăm đăm, có sức tôi cũng muốn lao vào đâm cho bể cái mặt lừa đảo! Ko thêm trả lời, tôi đi trở vào phòng.

- Sao bạn bướng quá vậy? Đang sống có 1 mình, ko biết tự quan tâm chăm sóc mình như vậy thì là giỏi à? Hôm qua bạn đội mưa đi đâu vậy? Làm tôi phải chạy đi tìm cả buổi tối cũng ko gặp?

- Im đi, đi đi!

- Tôi nói xong đã, tôi sẽ về!

Tôi tức cậm cậm, quay mặt vào trong đưa lưng ra ngoài.

- Tưởng là bạn cảnh giác lắm, vậy mà nói giỡn xiu đã tin sái cổ rồi? Vậy thì làm sao có thể sống 1 mình được đây?

- Ko cần phải đạo đức giả, ko cần phải kẻ công, ko phải dạy đời tôi. Tôi sẽ trả tiền cho anh ngay bây giờ! Mai khoẻ tôi sẽ chuyển chỗ, đừng làm phiền, đừng có ám tôi nữa, tôi năn nỉ, anh để yên cho tôi, anh tha cho tôi đi, tôi đủ mệt mỏi và đau khổ rồi .... Á á á!!!

Các phòng khác chạy sang, họ nghe tôi khóc họ nghe tôi la toáng lên, bác chủ nhà cũng nghe thấy và chạy qua. Mấy chị sinh viên mới đi học về, họ ôm tôi an ủi, họ nhìn người lạ với vẻ mặt khó chịu, họ đuổi anh ta về.

- Anh là ai, ở đây ko ai biết anh, anh làm gì mà Dung nó la hét, để Dung đó tui lo, anh đi về đi!

- Tôi ko về, tôi phải nói chuyện với người này xong mới về!

Con đau dạ dày bắt ngờ kéo đến, đêm qua giờ tôi có ăn gì sau ly sữa tươi đó đâu, ruột gan lộn lên, nôn tới cổ họng, tôi mưa ra tức khắc, ói xối xả, vì ko có đồ ăn trong bụng nên tôi toàn nôn ra nước, đắng và chua khắp miệng, trào lên ra mũi, tôi quần quai nôn ko ngừng, ko thể thở nổi cũng ko thể ngừng lại.

Anh ta lao tới, ẵm tôi lên mặc tôi chống cự, tôi đâm yếu ớt vào ngực hắn ta. Tôi vừa khóc, vừa ói như 1 đứa trẻ bị trớ sữa. Bụng tôi đau dã man.

- Tôi là bạn trai em ấy, em ấy đang giận, các bạn ko phải lo, tôi ko làm hại em ấy!

Bác chủ nhà cũng thêm vào, đồng thuận :

- Cái này bác biết! Mấy đứa đừng lo, cậu này biết cái Dung nó ốm mới báo cho bác đây!

Thấy vậy mấy chị hàng xóm nhà trọ của tôi nhìn nhau có vẻ tin tưởng to nhỏ với nhau.

- Giờ Dung nó như vậy, anh con trai tay chân nhanh lẹ anh đưa đó đi viện đi, để ở nhà chắc nó chết bây giờ!

- Giờ tôi sẽ đưa em đi bệnh viện! Còn em nằm im đó, ko được quậy!

Anh ta nhờ các chị sinh viên dùng điện thoại của mình gọi 1 chiếc taxi gấp. Cứ như vậy mà xốc đưa con gái ốm yếu bệnh hoạn đang nôn thốc tháo, còn la hét om tó. Trong cơn đau đớn, tôi như mê sảng, tôi thấy ngoại pha mặt ong và lòng đỏ hột gà cho tôi, mỗi khi tôi đau bao tử là lại được ngoại cho uống như vậy. Tôi hận lắm, hận bản thân, hận cuộc đời này, trong phút chốc cơn đau lên đỉnh điểm vì cổ họng quá khô rát mà cứ ói liên tục nên tôi đã khạc ra ít máu, cơ thể nóng như lửa đốt, mắt ko mở nổi nhưng tôi nghe được giọng nói đó, giọng nói mà tôi còn rất tin tưởng mới chiều hôm qua thôi.

- Gần tới viện rồi, cố gắng lên, đừng làm tôi sợ, làm tôi sợ quá, cố gắng lên nào cô bé!

Vòng tay siết chặt tôi sát vào người mình, tay kia run run lau mồ hôi và liên tục lấy khăn giấy lau miệng cho tôi!

Tôi như ko còn sức chống cự, ko còn sức chống cự với cơn đau trong cơ thể, ko còn sức suy nghĩ về nỗi đau đó và cũng ko còn sức đâu mà chống cự anh. Ngay lúc này đây, tôi thầm mong, nếu tôi chết đi anh hãy tìm cách đem tôi về nhà, nếu tôi chết hãy đem tôi về nhà, tôi muốn về nhà với ngoại với mẹ! Còn ko, hãy cứu lấy tôi, làm ơn! Nước mắt chảy ko ngừng.

- Bác tài ơi, cấp cứu, chạy nhanh dùm em hạ kiếng xe xuống dùm em!

- Cấp cứu, có người cần tới bệnh viện, làm ơn cho qua với!

Tiếng nói lớn hốt hoảng, khăn trương của người lạ, tay anh đập rầm rầm vô mạn xe. Cuối cùng cũng tới viện, trong bộ đồ pyjama chưa thay rửa rượi như cái xác chết, toàn thân toàn nước vàng do chính mình ói ra, mà người lạ kia, anh ta ẵm tôi chạy ào ào như vũ bão thẳng vô phòng cấp cứu, bác sĩ họ đặt tôi xuống giường, chích ngay một mũi thuốc, tôi thờ gáp nhìn lên trần nhà, thấy cái quạt trần đang quay, từ từ có đến 2 cái quạt, 3 cái quạt rồi tôi lại lịm đi 1 lần nữa.

Tôi hé mắt ra, hình như ngủ lâu lắm rồi.

- Ngoại ơi, mẹ ơi con chết chưa?

- Dậy rồi sao? Bạn thấy sao rồi?

- Chưa chết sao?

- Chưa - nụ cười hiền, ánh mắt nhẹ lòng của người lạ làm tôi cảm động.

- Bạn có muốn đi vệ sinh ko?

- Có

- Tôi sẽ đỡ bạn dậy, bạn tự đi tôi sẽ giữ chai nước biển cho bạn, đến toilet thì chịu khó cầm vô nha!

- Hồi quá!

- Uhm

- Muốn thay đồ!

- Hiện tại ko biết thế nào, phòng cấp cứu hôm nay đông quá các y tá hộ lý ko làm kịp, chờ 1 lát, tôi sẽ tìm cách. Bạn đi từ từ thôi.

Sau khi đi vệ sinh xong, anh ta dẫn tôi đi về giường, tuyệt nhiên ko hề đụng chạm.

- Khát nước quá!

- Đây nước đây, uống đi, từ từ!

Ôi cái cổ họng, đau quá thể. Tôi uống có ngụm nước mà nhăn nhó. Anh ta nhìn tôi, ánh mắt trù mến quá, phải chi có 1 người anh trai như vậy, che chở, bảo vệ khi bị mẹ ăn hiếp thì sướng biết bao nhiêu.

- Cảm ơn anh!

- Uhm

- Nhưng anh cũng hơi quá, mùi chua khó chịu!

- Uhm, nhưng ko còn cách nào khác, giờ phải làm sao? Có nhờ các bạn ở chỗ trọ canh bạn 1 chút được ko?

- Ko đâu, mấy chị phải đi làm.

- Còn cô chủ nhà?

- Bác phải lo cho chồng con nữa. Thôi anh cho em mượn điện thoại.

- Nè.

Tôi ko còn kiên nhẫn, ko thể chịu đựng cảnh này, ko thể làm phiền người lạ như vậy được. Tôi phải gọi về nhà thôi.

Tiếng chuông đổ 5 6 hồi ko ai nghe máy, chắc ko có ai ở nhà. Tôi bấm số nhà của dì 2.

- Alo, ai đó!

- Anh Khải hả? (Con trai thứ của dì 2)

- Ủa Dung hả, đang ở đâu đó?

- Nói sau, ngoại có đó ko anh?

- Ngoại đi Cổ Thạch với mẹ anh rồi, đi Cổ Thạch - Thầy Thiêm hành hương và làm từ thiện, 4 ngày mới về, mới đi hồi nãy thôi. Ngoại đi cũng cầu cho mây thôi, mây về nhà dùm anh cái, con gái con đứa!

- Anh thấy ngoại khoẻ ko?

- Trời thương mà, ngoại khoẻ, nhưng nhắc tới mây là ngoại khóc, ngoại vái mây về trước sinh nhật, còn có mấy ngày nữa là tới sinh nhật mây, rồi tết nữa, về đi em ơi!

- Mẹ em thì sao? Bữa giờ anh gặp mẹ em ko?

- Trời ơi, bà mới nãy chạy qua gửi đi 2 nói xin cho lá bùa cho ông bà kia, tao nói mây đừng buồn chứ tao thấy mây bỏ đi mấy tháng bà ăn diện còn đẹp hơn.

- .....

- À, mà bữa dì út với ngoại cãi nhau mây biết ko?

- Biết, em có nghe cô Hà nói!

- Uhm, bữa mẹ mây nói đi báo công an đi mà ngoại ko chịu, ngoại nói mắc công rùm beng lên người ta biết rồi người ta chê mây này nọ tội nghiệp mây, xong mẹ mây khóc, nói mây là đồ hư, ko biết nghĩ cho 2 bà già ở nhà.

- ...Thút thút ....

- Mà mây đang ở đâu vậy, ở với ai nói anh nghe coi?

- Em ở Đồng Nai.

- Trời, đi gì xa vậy, sao liều mạng quá vậy? Mây có tiền xài ko?

- Em có tiền mà, anh yên tâm nha, em có đi làm, thôi em cúp máy có gì gọi anh sau ha, cho em gọi lời thăm cả nhà mình.

- Ủ, coi về nhà sớm nha!

- Dạ, bye anh!

Tôi tiếp tục bấm số di động của mẹ.

- Alo

- Alo,.. mẹ hả? (tôi ấp úng lắm)

- À, con gái cưng hả, chết bờ chết bụi ở đâu mấy tháng nay? Mẹ khoẻ lắm con, con cứ chu du đây đó cho đã đi con, khỏi về, ko con nhà vẫn vui!

Tôi tắt máy cái rụp, lòng đau nhói, muốn khóc cũng ko còn sức. Mà nãy giờ tôi quên, điện thoại mượn mà nói quá trời, quay sang đưa cái điện thoại ra trả, tay quệt mau nước mắt.

- Cảm ơn anh!

Người lạ ngồi ngay cạnh giường, chắc nghe hết tôi nói gì ....Anh ta tay chóng cầm, đăm chiêu, tò mò.

- Nhà bạn ở đâu?

- Ở quê

- Sao lại nói xạo là Đồng Nai, bạn dân SG phải ko?

- Nhà ở đâu, tôi sẽ đưa bạn về.

- Anh cho em mượn lại đt đi.

- Nè

Tôi cầm điện thoại và xoá 2 số vừa gọi rồi trả lại cho người lạ.

- Nếu có số, nhất là số gia đình bạn, tôi chỉ gọi khi bạn đồng ý, ko phải lo!

- Em đói!
  - Nhưng phải vô hết nước biển mới được ăn, bao tử bạn ko có gì, bác sĩ chưa cho ăn liền, bạn uống chút nước đi.
  - Em thắc mắc anh đang bám em, ám em hay đang giúp em?
  - Tùy bạn nghĩ, nhưng chuyện 3 triệu chỉ là giỡn thôi!
  - .....
  - Bạn quá hung dữ, bạn đem quăng cháo và thuốc, bạn nên biết người ta ko có mà ăn, có người bệnh mà ko có thuốc uống.
  - .....
  - Chắc nhà bạn giàu lắm.
  - Em sợ chết lắm, anh xin bác sĩ cho em về đi, em về nhà của anh cũng được!
  - Tại sao về nhà tôi?
  - Vì 1 mình em sợ chết lắm, em đau lắm!
  - Sao lại tin tôi?
  - Vì anh cứu em 2 lần rồi.
  - Vậy thôi sao?
  - Xin lỗi.
  - Tôi sẽ suy nghĩ lại, nhưng hiện tại bác sĩ chưa cho về.
  - Sao anh cứ theo em làm gì, rồi bị em làm phiền?
  - Sao hôm nay bạn lại hỏi nhiều vậy?
  - .....
  - Tôi tên gì?
  - Thái!
  - Uhm, giỏi! Tôi ko thấy phiền, tôi ko biết sao mà sau lần trước giúp bạn thì tôi yên tâm, tôi luôn nghĩ bạn sẽ gặp nạn, đúng như thật!
  - Lúc chiều em nghĩ em sẽ chết.
  - Uhm, tôi cũng nghĩ vậy.
  - Nếu em chết, anh có tìm được nhà em ko?
  - Tôi sẽ cố, nhưng có tôi ở đây, tôi ko để bạn chết.
  - Phải chi anh là anh trai của em.
  - Bạn đã làm tôi rất sợ, chưa bao giờ tôi thấy 1 người còn nhỏ mà ói ra máu như vậy.
- Tôi nhắm mắt, nuốt nước bọt thôi mà cổ cũng như bị rách vậy.
- Từ hôm qua giờ em ko ăn gì, em đói lắm.
  - Chờ lát tôi đi hỏi bác sĩ coi sao, tôi cũng đói nữa.
  - Hay anh xin cho em về như lần trước đi!
  - Uhm.

Người lạ đi ra gặp bác sĩ, nói gì đó mà nhìn và chỉ về phía tôi, thấy bác sĩ gật đầu rồi lắc đầu liên tục. Nhìn anh ta kia, dơ hết cả người vì tôi, đầu tóc thì

bù xù lên. Chắc người này cũng muốn có 1 đứa em gái như tôi mong 1 người anh trai rồi. Nhưng nhìn hình như ốm hơn bữa trước, mới có 3 -4 ngày mà nhìn thấy ghê. Nghĩ tới đoạn này, tôi nhìn bàn tay mình chỉ chút mũi kim tiêm, nhìn tôi còn ghê hơn. Vừa nói chuyện với mẹ khi này, sao tôi ko điên lên, ko phải tôi nên đập đầu vô tường tự sát sao? ko phải tôi nên gào khóc vì tức như mọi khi sao? Sao tự nhiên tôi lại bình thản bất ngờ như vậy? Có phải vì tôi đang tạm yên tâm về số phận của mình ko? Hay tôi biết có như vậy chỉ tự làm đau mình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

- Bác sĩ ko cho về rồi, cần phải theo dõi thêm, bạn vừa bị bao tử vừa bị sốt, lại hạ đường huyết, bác sĩ nói có thể bị co giật và nếu ở nhà thì ko biết làm như thế nào đâu. Tôi nhờ y tá canh bạn đêm, tôi phải về thay đồ, rồi đi mua đồ ăn, bạn chịu khó ở đây, thay bộ đồ của bệnh viện chờ 1 chút nha.

- Dạ, cảm ơn anh!

- Tôi đã ghi số điện thoại của tôi cho bác sĩ, nếu có gì khẩn cấp mà tôi chưa đến thì gọi nha!

Tôi gật đầu nghe theo răm rắp cứ như người đờ là ba dặn dò con gái vậy. Y tá tới dẫn tôi đi thay đồ, rửa ráy các thứ. Cứ như vậy, người lạ đi khoảng 1 tiếng thì tới, mua thêm 1 bình nước suốt 5 lít, bàn chải đánh răng, khăn lau, khăn giấy ..... Mua 2 hộp cháo trắng, hộp vịt muối và thịt kho tiêu, 2 lốc sữa tươi nữa.

- Anh chưa ăn sao?

- Vô ăn chung cho vui! Bạn ko thích ăn chung à?

- Anh nè, cảm ơn anh, khi nào khoẻ em sẽ xin tiền ngoại em trả hết cho anh, ngoại em có tiền.

- Uhm, cảm ơn lần thứ 3 rồi, tôi cảm kích rồi, nhưng còn chuyện tiền bạc tính sau nha, nói tới lại có người dùng dùng liều mạng bỏ đi, xem có án mạng, tôi sợ mất hồn rồi!

- Anh ko đi làm sao? Suốt ngày hôm nay ...

- Có chứ, nhưng xin nghỉ.

- Khổ thân, tự nhiên lại dính vô em làm gì?

- Ủ, khổ!

- Mà ko có anh em ko biết sao nữa?

- Thì chắc sẽ có người khác giúp, nhưng bằng cách khác!

Tôi ăn ko nổi, nuốt đau lắm, mới ăn có mấy muỗng mà muốn nhợn rồi.

- Anh ăn của em luôn đi, em mắc ói rồi, chắc do em nhịn lâu quá.

- Uống sữa đi!

- Uhm, mà sao bạn bị nặng vậy? Bao tử bao lâu rồi?

- Em bị hồi lớp 8, chỉ muốn nôn ói và đau chứ ko như hôm nay.

- Uhm, chắc do nhiều bệnh, rồi người đang yếu nó dòn vô 1 chỗ, và còn do lì nữa!

- Anh thấy em lì lắm sao?

- Uhm, chưa từng thấy ai lì và coi thường sức khoẻ như vậy, cái này người ta nói là ngu mà lì!

- Uhm, cho nên mẹ em ghét em!

- Sao lại nói mẹ ghét?

- Vì em lì!

- Nhà bạn ở đâu vậy? Ko lẽ ko nói được sao?

- Nhà em ở Gò Vấp.

- Trời đất, bạn bỏ nhà đi bụi hả?

- Uhm

- Tại sao?

- Tại mẹ em ghét em, đuổi em!

- Vì sao?

- Vì em lì?

- Vậy thôi sao? Rồi gia đình ko đi kiếm à? Ba đâu?

- Ko có ba.

Người lạ chững lại, nhìn tôi, mặt buồn xuống như đồng cảm.

- Khăn kia, lấy lau nước mắt đi, chuyện này nói sau! Đang mệt, lại khóc nữa thấy ko có ổn!

- Anh hỏi tiếp đi

- Sao tự nhiên lại hỏi.

- Em muốn nói, em sắp bể bụng, vì em cứ giữ trong bụng mấy tháng qua, em muốn kể.

Và như thế, người lạ hỏi - từng câu một, tôi kể - từng câu một. Nghe xong, người ta an ủi đủ thứ, nói là cố gắng đi, khoẻ đi muốn về sẽ chở tôi về nhà.

- Anh đừng bỏ rơi em!

-?

- Vì em ko có ai cả, chỉ có anh thôi, anh đừng bỏ rơi em, giúp em thì giúp cho trót, sau này em sẽ xin tiền ngoại trả lại hết cho anh, anh cứ kê ra. Ngoại sẽ trả, ngoại sẽ đi chùa cầu mong trời Phật phù hộ cho anh, sẽ cầu duyên cho anh nữa .

- Uhm, vậy thì bạn phải mạnh mẽ lên, phải phấn chấn và nghĩ về những người mình yêu thương mà sống. Tôi ko biết giúp thế nào nữa, bạn cần gì cứ nói, khi nào muốn tôi sẽ chở bạn về nhà.

- Sắp tết rồi!

- Uhm, chừng 10 ngày nữa à.

- Anh ko về quê sao?

- Năm nay thì ko?

- Vì em sao?

- Ko phải, chỉ là ko muốn!

- Anh sinh năm mấy vậy?

- 82! Hôm bữa đưa giấy chứng minh mà ko thêm nhìn 1 chữ, nể thật, tên ko biết, tuổi ko biết, bộ sợi dây tò mò của bạn bị đứt rồi hả? Như tôi nhìn bạn, thấy bạn đứng khóc dưới mưa hôm bữa là tôi đã tò mò rồi.

- Uhm, em ko biết sao nữa.

- À, nghe nhạc ko? Có đem theo cái CD cho bạn nè! Bạn thích nghe nhạc gì tôi chạy ra mua cái đĩa, hồi này tôi thấy có tiệm đĩa gần đây.

- Em nghe Linkinpark hay Eminem cũng được. Anh mua đĩa Crawling đi, hay mua Mockingbird ...

- Sao lại nghe nhạc ồn ào vậy, nghe dễ ngủ mà, ko phải đang nhức đầu sao?

- Briney Spear, “ Bé nhỏ 1 lần nữa “ cũng được.
- Uhm, bạn có nghe The Beatles ko? Cái đó thì tôi có sẵn.
- Cái đó mẹ em nghe, em ko thích mấy bài hát quá ngắn.
- Uhm, chờ đi, để tôi đi mua cho, uống sữa đi rồi uống thuốc!
- Dạ.

Người lạ nay dễ thương quá chừng, lại bị tôi đẩy đoạ đủ kiểu. Trong lúc chờ đợi, tôi bật cái đĩa có sẵn nghe, The Beatles tôi biết mà, mẹ tôi nghe hoài chứ đâu.

- “ Don't let me down, don't let me down

Don't let me down, don't let me down

Nobody ever loved me like she does

Oh, she does, yeah, she does

And if somebody loved me like she do me

Oh, she do me, yes, she does....”

Nghe cũng hay chứ ta, tôi lác lư, ở nhà mẹ mở nghe hoài có thấy hay đâu. Tôi học khá nhất Anh Văn, nên cũng chăm nghe nhạc US – UK lắm, với lại mẹ cũng toàn nghe mấy nhạc The Beatles, Bee Gees hay Capenter, nghe lóm được nhiều bài hay lắm. Tôi nghe được tầm 5 6 bài gì đó, nhạc của nhóm này 1 bài dài lắm là 3p thôi, sợ còn ko tới chứ, thì anh người lạ về. Cầm trên tay bịch CD, 3 đĩa – 1 của Linkin, 1 của Eminem, 1 của Britney đúng theo yêu cầu.

- Nghe hay ko?
- Hay
- Uhm, nhóm này đỉnh rồi.
- Mẹ em mê lắm!
- Ủa, vậy hả?
- Uhm, mẹ em cứ nghe cái bài Yesterday miết, còn em cứ nghe Stan miết.
- Hahah, thôi uống thuốc đi!
- Em đau cổ lắm, uống đắng lắm.
- Chờ xú, tôi cà nát ra rồi pha vô ly nhỏ cho uống nha.

Má tôi phụng phịu.

- Cà ra còn đắng hơn, thôi anh đưa em uống đại cho rồi!
- Giải vậy mới được.
- Anh cho em gọi về nhà bác Oanh khỏi chờ cửa cái.

Rồi cứ như vậy, ăn xong người ta đem bỏ đồ vô thùng rác, cho tôi uống thuốc, dặn dò đúng là như con luôn. Xong anh ta đi ra hành lang hút điếu thuốc, hút xong rồi lại vô.

- Hay anh về đi, ở đây chỗ đâu mà ngủ?
- Giường kế bên kia!
- Giường của bệnh nhân mà.
- Nhưng có bệnh nhân đâu?
- Bác sĩ la ko?

- Là thì tính sau.

Anh ta co ro trên cái giường bên cạnh, hồi chiều phòng cấp cứu đông lắm, nhưng bây giờ người ta chuyển lên phòng bệnh hết rồi nên vắng. Ông bác sĩ đi tới, đo huyết áp, bắt tôi há miệng xem cổ họng, rồi nói là chuyển viện luôn, thu xếp lên phòng trên.

Người lạ lại ra phòng thu ngân tính tiền, xong quay vào cười hehe.

- Được ngủ phòng máy lạnh rồi!

- Là sao?

- Thì lấy phòng máy lạnh, còn mỗi phòng dịch vụ thôi, mà 2 giường nữa, tôi bao cho bạn luôn, mỗi đứa 1 giường. Mà ngủ hôm nay thôi, sáng dậy bạn bớt thì người ta cho về, ở đây cũng ko có nhiều phòng mà nuôi bệnh.

- Ở đâu anh?

- Lầu 1!

Rồi anh ta dọn dẹp đẹp, bưng bê tùm lum, riêng tôi chỉ cầm cái chai nước biển của mình. Về phòng bệnh, mỗi đứa 1 giường, người lạ nằm đọc báo, tôi nghe nhạc, rồi ngủ luôn.

Sáng ra bác sĩ lên thăm khám 1 lượt, chỉ định thử máu, thử nước tiểu tùm lum rồi mới cho ăn sáng. Tôi thêm 1 tô bún bò kinh khủng, vậy mà người lạ lại tiếp tục mua cháo, cháo thịt băm, ngán lắm mà phải húp, vì bụng còn cào lăm. Tối trưa thì người ta nói là đỡ rồi, cho làm thủ tục xuất viện để về nhà chăm sóc, anh người lạ đi theo bác sĩ nghe người ta dặn dò, xong thì thanh toán viện phí lần nữa, kêu xe taxi về.

- Bạn muốn về đâu? Hay về nhà tôi nhé.

- Đâu có đồ thay đâu, thôi anh cho em về phòng trọ.

- Thôi, bạn đang bệnh mà, bác sĩ dặn phải ngủ nghỉ đàng hoàng, nhà trọ ảm thấp lắm. Để lát tôi chạy qua lấy đồ cho bạn, dù gì xe tôi vẫn gửi bên đó.

- Sao anh ko ghé lấy luôn đi?

- Bạn ngồi trong taxi 1 mình tôi cũng ko yên tâm.

- Đừng có coi em như con nít như vậy?

- Bạn là người lớn hồi nào mà ko con nít?

- 11/1 em được 18 rồi đó!

- À, ừ!

Người lạ gật gù cười cười đắc chí. Lạ thật, đúng là kiểu ăn quen nhìn ko quen, kiểu chăm ẵm nệm êm ko thể nào từ chối đc, ko thể ngờ rằng mình lần này có phần chủ động về nhà người lạ, nhưng ở đó thích hơn nhà trọ thật còn gì! Anh ta cho tôi về nhà của mình, xong lại đi taxi qua nhà trọ lấy đồ cho tôi, bác chủ nhà nghĩ là người yêu nhau nên niềm nở lắm.

Ở đó ké ăn chực 2 ngày, tôi khoẻ lên hẳn, tôi dựa dẫm hoàn toàn, ngày thì cứ nằm, ăn, uống thuốc, coi tv và nghe nhạc, thích thì tự giặt đồ, mà đa số là anh ta ko cho giặt. Mỗi ngày anh ta đi khoảng 3 tiếng từ 14h-17h rồi về, tối thì mỗi đứa 1 chỗ như ngày đầu tiên. Tôi tự nghĩ nữa sẽ xin ngoại trả lại tiền cho người lạ, chắc cũng tầm 10 triệu là cùng thôi, hôm trước ngoại hứa 18 đi thi bằng lái đậu ngoại mua cho chiếc Attila.

- Chắc em về quá, ở đây hoài, chán, ko làm gì, mà anh lại nghĩ làm.

- Vài bữa nữa đi, tôi tìm cho bạn nhà trọ khác, vẫn đang tìm chưa ưng ý.

- Tại sao?

- Thì nhà trọ đó ọp ẹp quá, toilet lại xài chung, ko ngại sao? Có thể như vậy nên bệnh đau hoài đó.

- Vì em ko có tiền mà.

- Thì đó, giúp thì giúp cho trót, để tôi tìm đùm bạn 1 chỗ ở tốt hơn, đùm thôi mà!

- Tại sao anh cứ phải lo cho em nhiều.

- Vì tôi thích!

- Anh thích em hả?
- Ko, tôi thích lo cho bạn, cho người khác, tôi nói rồi, tôi bao đồng lắm.
- Vậy ngoài em ra anh có lo cho ai nữa ko?
- Ko, mỗi 1 bạn một rồi!

Anh ta cười tươi.

- Tết thì sao anh?
- Sao là sao?
- Anh ko có gia đình gì sao?
- Có, nhưng xa, năm nay ko về 1 năm vậy.
- Vì em sao?
- 1 chút xíu.
- Em muốn về nhà, 1 tuần nữa là tết rồi, sau đó là sn em. ko phải em ham sn đâu mà em chưa bao giờ ăn tết 1 mình như vậy, em buồn và nhớ nhà lắm.
- Ừ, biết đòi về là tốt rồi, tới nay tôi sẽ chờ bạn về, chúc mừng người con gái sáng suốt!
- Còn đồ em bên nhà trọ?
- Chuyện nhỏ mà, sẽ chuyển về sau, có nhiều đâu mà lo.
- Anh đúng là như siêu nhân vậy, tốt bụng ghê, như là anh hai của em!

Tôi ngồi đến cửa sổ nhìn xa xăm, tôi tưởng tượng, suy nghĩ và thấy sau con thập tử nhất sinh vừa rồi tôi nên quý trọng gia đình hơn, mẹ tôi chắc chỉ là lên mặt thôi chứ 17 năm qua tôi muốn gì mà ko được. Còn ngoại nữa, tết ko có tôi sao ngoại chịu nổi, tôi ko có ngoại cũng sống dở rồi đây, suy nghĩ thôi mà thấy vui, tôi cười 1 mình. 17 tuổi, nông cạn và chưa tính toán nhiều nên chắc tới đó là cùng, 4 tháng trời lang thang, tết tới nơi chắc mẹ cũng chẳng chửi bới gì nữa đâu. Haiz, nhưng ko nhiều cũng ít, thủ sẵn bài văn xin lỗi cái đã.

Chiều anh ta chở tôi đi ăn cơm tấm, nay cỗ hòng êm lại rồi nhớ mấy ngày qua ngày nào cũng uống mật ong và cử nước đá. Tôi vui và nôn lắm, đến độ ăn ko vô luôn, tôi nói liên thiên về gia đình, về nhà, về ngoại ko ngừng, thấy người lạ cũng vui lắm. Khoảng 6h30, anh ta chở tôi từ quận 5 qua Gò Vấp.

Về đầu hẻm, ngay chỗ tôi thấy mẹ hôm nọ, cũng hơi chột dạ nhưng tôi quay ra cảm ơn anh và phóng xuống xe, trước đó đã lấy số điện thoại của anh ta rồi, để có gì mà còn cảm ơn và liên lạc nữa chứ! Lòng vui như con gió xuân, phơi phới và dễ chịu, cuối cùng cũng đc về nhà rồi, sẽ đc ngoại ôm hôn liên tục cho coi.

- Anh bỏ em ở đây được rồi, bước mấy bước là vô tới nhà em thôi, anh đừng vô em ngại lắm.
- Uhm, chúc đoàn tụ vui về nha!
- Em sẽ kể cho ngoại nghe về anh nhiều, anh Thái.
- Bye
- Bye anh, em sẽ gọi anh!

Người lạ neho neho mắt, mặt cũng tươi lắm, đưa tay bye bye tôi rồi chạy đi.

Tôi chạy u về nhà, hàng xóm thấy chỉ trở to nhỏ, tôi mặc kệ, tôi mở cửa, ngoại đang ngồi trên bộ ghế gỗ, tôi kêu to :

- Ngoại ơi, con về rồi!

Bà ngoại khóc liên tục khác đi nhanh ra ôm lấy tôi, hôn mặt, hôn tay, hôn đầu tôi, ngoại nắm nắm bàn tay, meo meo :

- Sao ốm và xanh quá vậy con ơi?
- Dạ con bị bệnh.
- Con đi con ăn ở với ai con ơi? - Ngoại khóc ko ngừng.

- Con xin lỗi, con nhớ ngoại quá chừng. – Tôi cũng thút thút theo.

Cứ như vậy ngoại ôm tôi chặt lắm, ngoại còn gọi điện cho cô Hà mua rượu và thuốc xông về tắm cho tôi, tai qua nạn khỏi. Ngoại gọi cho mẹ kêu về gấp, gọi cho dì 2, cậu 3, dì tư .... Khoe nữa, ngoại nói mai cúng trong nhà trong cửa!

Tôi tắm tấp, sạch sẽ, thơm tho. Nhưng sao mặc đồ của mình thấy lỏng lẻo quá, chắc tôi ốm đi vài kg.

- Mấy cậu dì qua đông đủ, ai cũng trách quở vài câu, xong lại răn dạy thế này thế nọ, mà sao mãi mẹ chưa về. Phải sau đó 1 tiếng mẹ mới về, về chung với ông Cường. Vừa vào nhà, ông Cường giả bộ phong độ thừa thớt chào hỏi chưa dứt câu mẹ bay về phía tôi xáng 1 bạt tay.

- Con quý nhỏ, dám bỏ nhà đi, mày có biết ở nhà này sống dờ vì mày ko hả?

Tôi khóc lớn, ko nói gì, vì ko biết nói gì, tôi vừa hạnh phúc cả ngày chỉ 1 khắc thôi là tôi lại rơi xuống 18 tầng địa ngục. Cuối mặt, tay ôm mặt đứng như gỗ đá, khóc huhu.

- Mày thôi đi, sao cứ đánh thẳng nhỏ hoài vậy? Mày là mẹ nó, nó là con chứ ko phải là kẻ thù của mày! - Ngoại chửi mẹ!

- Má suốt ngày bênh bênh, cho nên nó mới mọc sừng mọc nanh, ai đòi con gái 17 tuổi dám bỏ nhà đi hoang mấy tháng trời, nói dứt câu mẹ lao lại định cho tôi 1 phát nữa. Tôi chạy ra sau lưng ngoại.

- Mày thôi đi, mày đánh cháu tao cái nữa tao đuổi ra khỏi nhà, đồ ác mầu!

- Má thương cháu hơn con, nó hư là tại má.

Các cậu dì ai cũng biểu mẹ thôi đi, chỉ có riêng ông Cường là đứng yên ko nói lời nào, đứng là đàn ông khôn nạn.

- Ủ, cháu tao nó còn nhỏ, nó mới 17 tuổi nó hư là tại tao, còn mày, mày gần 50 tuổi đầu mày còn hư mày khỏi nói nó, cũng là tại tao. Ba mày chết sớm, để lại 1 bầy tao ko thể dạy hết, phải có đứa ngoan đứa hư!

Mẹ nóng mặt, quê độ quá cứng họng ko nói được gì liếc tôi với đôi mắt sắc lẹm, lúc này ông Cường mở mồm lên tiếng :

- Kia má, dù sao mà cũng ko nên lớn tiếng với Diễm trước mặt Dung như vậy. Kiểu này tụi con ko thể dạy đc nó nữa!

Mặt mẹ tôi dịu hẳn, kiểu đc người yêu bảo vệ, tôi thì tức điên lên chỉ muốn lấy dao đâm cho ông 1 nhát.

- Ở cái nhà này ko đến lượt chú lên tiếng, chú ko có quyền mà ý kiến má tôi làm gì hay ko làm gì, đây là chuyện riêng của nhà, nãy giờ chú im thì chú đừng lên tiếng làm gì, chia rẽ à? Dì 2 mới lên gần giọng ông Cường.

- Chị biết gì mà nói, đừng có ý con chị ngoan ngoan rồi lên mặt! - Mẹ tôi nạt dì 2 như tát nước. Dì 2, cậu 3 ... bực quá bỏ về hết để nhà tự xử.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Khi mọi người trong gia đình về hết, tôi vẫn chết đứng sau lưng ngoại sau cái bạt tai như trời giáng của mẹ, ánh mắt sợ sệt và yếu đuối. Lúc này ngoại cũng rất buồn, buồn đến bất lực ko nói được tiếng nào. Đây ko phải lần đầu tiên tôi bị đòn, nhưng là lần đầu tiên mẹ đánh tôi trước mặt người lạ. Ông ta từ tốn thừa ngoại tôi về, mẹ tôi hầm hầm bỏ vô phòng. Ngoại cũng dặt tay tôi vô phòng ngoại, ngoại dỗ dành, thương yêu rồi luộc trứng gà lén cho tôi, ngoại kêu đi ngủ sớm mai ngoại cho tiền mua đồ mới, mua điện thoại mới.

Nằm trong phòng, trên cái giường êm ái của mình tôi khóc rất nhiều, bao nhiêu câu hỏi lẩn quẩn, tại sao mẹ lại đối xử với tôi như vậy, chẳng phải tôi đã chịu nhận lỗi đã trở về hay sao? Gần 18 năm qua, đó là giây phút tôi hầu như chưa từng tồn tại trong lòng mẹ? Hay là tôi chỉ là thứ bỏ đi và người đàn ông kia là vật thay thế trong tim mẹ rồi? Tôi sợ cảnh xa mẹ xa ngoại xa nhà, tôi ko thích ở trong cái phòng trọ như vật, khi chạy ngoài đường thì phải nhìn trước ngó sau, rồi phải đi lén và bị ăn hiếp – ko phải lừa biếng nhưng mà tôi ko thích như vậy, ai mà thích như vậy chứ? Tôi biết lỗi và nhận lỗi, mẹ muốn tôi phải làm sao thì mẹ mới lại yêu thương tôi như trước đây? Tôi buồn, tôi đau lắm, tại sao lúc này mẹ đánh tôi, những con virus bệnh hoạn trong cơ thể ko nổi dậy lên mà quật ngã tôi đi cho rồi, mà tôi cũng ko thể giả bộ xù, ko thể giả bộ ngã quỵ. Con phải làm sao đây trời ơi.

Phòng kín mà tôi vẫn nghe tiếng mẹ và ngoại cãi nhau sang sảng, đại loại mẹ nói tôi hết đường dạy, mẹ bị bất ngờ trước việc tôi dám qua mặt mẹ bỏ đi, việc khi nãy người ở xóm thấy có trai chở tôi về, rồi mẹ nói sớm muộn tôi cũng chữa hoang ... Ngoại đuổi mẹ đi, ngoại nói mẹ tôi quá tàn nhẫn, ngoại nó mẹ ko thấy tôi ốm o gầy mòn xanh xao, ngoại nói mẹ ko còn lương tâm của 1 người mẹ.

- Đó là cái giá nó phải chịu, con ko ép nó đi, nó đi thì nó chịu!

- Mày đuổi cháu tao nên nó mới đi, đây là nhà của tao ko phải nhà của mày!
- Chính tại má, lúc nào má cũng bênh nó, để nó leo lên đầu con ngồi.
- Mày đang u mê, tao ko nói chuyện với mày, nhưng chỉ cần ngày nào tao còn sống, ko ai có quyền làm cho con Dung đau, ko ai có quyền làm nó tổn thương, kể cả mày. Nếu mày ko biết cách bảo vệ con mày thì để tao, cái thân già của tao sẽ bảo vệ cho nó!
- Nó giống y thằng cha nó, chỉ giỏi làm khổ con, má nói thì hay chứ má có thương hay bảo vệ con chưa?
- Ừ, tao đâu có bảo vệ mày, khi mày mang cái bụng chang bang bị nó bỏ thì chó đem mày về nuôi, tao công ăn việc làm cho mày, nuôi con cho mày để ngày hôm nay mày nói kiểu đó.
- Mày mới ác!

.....

Rồi nghe giọng mẹ khóc nức, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa phòng ngoại. Ko biết như vậy có phải bị kịch gia đình ko nữa, tôi lấy cái gối nằm đè đầu mình che tai lại để khỏi nghe. 11h đêm, tôi ko ngủ đc ngồi dậy, mắt mũi sưng húp, nghẹt mũi ko thở đc, tôi lấy nhật ký ra viết, bất chợt tôi nghĩ đến người lạ, nếu có anh ta thì chắc anh ta cũng như ngoại sẽ tìm cách giúp đỡ tôi. Ngoài cuốn nhật ký, vui nó cũng biết, buồn nó cũng biết thì nay người lạ, anh ta như siêu nhân vậy, tội nghiệp còn bị mẹ hiểu lầm là người xấu nữa kìa, chắc ý mẹ là tôi hư nên bị trai dụ dỗ. Haiz

- Dậy đi con, Dung! Dậy ngoại cho tiền đi mua đồ mới nè!

Nghe tiếng ngoại tôi lồm cồm ngồi dậy, cũng hơi chóng mặt nhưng đây là nhà mà. Đêm đầu về nhà sau gần 4 tháng đi hoang cũng thật là nặng nề, mặt cũng còn tí sưng nhưng đỡ hơn. Dậy ăn sáng.

- Bữa nay 25 đưa ông bà, ngoại phải cúng kiếng, con cầm tiền tự đi đi, kêu chị Quế Anh hay anh Khải, coi đũa nào rảnh đi chung với con, rồi mua điện thoại luôn. Ngoại đưa cho 1 xấp 500k. Cầm tiền trong tay tự nhiên tôi nghĩ đến người ta.

- Ngoại, con có thiếu tiền người ta nữa, có gì ngoại cho con tiền trả nha.

- Uhm, nhiều ko, có gì kể ngoại nghe!

- Để con hỏi chứ con ko biết nữa, nhưng nhiều lắm.

- Uhm, con ăn sáng rồi đi đi, ngoại chờ cô Hà đi chợ về sửa soạn nấu đồ cúng, đi đi trưa về ăn cơm, trưa nay mấy cậu đi con cũng qua.

Bụng tôi cũng còn buồn lắm, nhưng ko lẽ cứ ủ rũ hoài sao, tạm quên chuyện tối qua cái đã. Nhưng tôi nhìn trước nhìn sau ko thấy mẹ, thôi mà kệ, chắc mẹ ra cửa hàng (mẹ tôi đại lý kinh doanh nệm Kymdan) tôi cũng ko hỏi, giờ đi mua đồ cái, tự thưởng sau chuỗi ngày đau khổ cái đã.

Ăn trưa xong xuôi, mẹ có về cúng rồi đi tiếp. Tôi xin phép cả nhà lên phòng nằm, lấy điện thoại mới gắn sim vô :

- Hi anh
- Bạn về nhà có vui ko?
- Ko vui đâu, sao anh biết là em
- Tôi là thầy bói mà, nhưng sao lại ko vui?
- Thôi bỏ đi, ko vui mà còn kể làm gì.
- Uhm
- Nhưng em có nói ngoại em rồi, ngoại sẽ cho tiền trả anh đó.
- Bạn kể cho bà ngoại bạn nghe rồi hả?
- Chưa, nhưng sẽ kể sau.
- Bây giờ bạn ra ngoài được ko?
- Được mà, đâu có bị giam lỏng đâu.
- Đi cà phê ko?
- Chừng nào?

- Thì khi nào bạn đi được.
- 2h đi được ko, em ko ngủ trưa là bị ngoại lai.
- Uhm, gặp nhau ở đâu.
- Em ko biết.
- Quận 3 được ko?
- Uhm, quán nào anh cho em địa chỉ lát em sẽ ra đúng giờ.
- Ok, lát gặp.

Sao anh ta lại biết là số điện thoại của tôi mà trả lời liền vậy ta, anh ta thông minh thật. Tôi lưu tên danh bạ là “Thái tốt bụng”, rồi sau đó gọi cho con Tiên báo cáo tình hình chiến sự, tám 1 chút để còn đi gặp người lạ. mới có chiều hôm qua tới nay mà thấy dài ghê.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Tôi tới quán cà phê đúng hẹn, rất ghét trễ hẹn theo tôi trễ hẹn là bất lịch sự. Bước vô đảo mắt tìm thì đã thấy người kia ngồi ở 1 góc cạnh ngay cửa sổ rồi.

- Chào anh!
  - Chào bạn, về nhà cái là nhìn tươi hẳn. Bạn uống sữa tươi hay nước cam?
  - Cho em sữa tươi đi.
- Vẫn như cũ, 1 ly sữa tươi, 1 ly cà phê đen.
- Nhưng má bên trái vẫn bị hơi đỏ.
  - Mẹ đánh em.
  - Vì sao?
  - Mẹ ghét em.
  - Tôi luôn thắc mắc với đứa con gái tuổi ăn tuổi lớn, nhỏ xíu như bạn mà đánh mạnh như vậy, mẹ bạn ko đau lòng à? Tôi nhìn thấy còn xót ruột nữa đó.
  - Tại mặt em hơi trắng nên thấy chứ ko thì ko thấy đâu, mẹ đánh cũng mạnh nhưng chắc do mẹ giận quá. Em cũng buồn lắm nhưng mà thôi, em hứa với lòng ko làm mẹ giận nữa, là do em hư quá nên mới như vậy, là tại em mà.
  - Lạ thật!
  - Anh rảnh thì kể em nghe câu chuyện nào đó mà để em thấy em vẫn còn may mắn hơn đi!
  - Uhm, để tôi kể bạn nghe 1 câu chuyện.
  - Thú vị ko?
  - Ko biết, nhưng mà đó là chuyện có thật, của tôi. Nhưng trước hết tôi phải nói với bạn 1 chuyện.
  - Dạ
  - Thực ra tôi sinh năm 78, ko phải 82.
  - À, hèn gì, em thấy anh lớn hơn em nhiều mà, em hay nghĩ sao lớn hơn 2 tuổi mà sao nhìn già quá vậy.
  - Hahaha, bạn ko hỏi vì sao tôi nói xạo à?

- Vì sao anh nói vậy?
- Hahahaha, vì tôi sợ bạn biết tuổi thật sẽ ko thích nói chuyện hay làm bạn với tôi.
- Trời, có gì đâu.
- Uhm, giờ kể chuyện nha.

Rồi anh ấy kể cho tôi nghe 1 câu chuyện, chuyện có 3 người trong đó có anh, 1 người bạn thân tên Phúc và 1 cô gái tên Yến. Thái và Phúc là 2 thằng bạn thân chơi từ tiểu học, lên cuối cấp 2 cùng thích 1 cô bạn gái là Yến. Gia cảnh cả 3 người đều cân đối như nhau, 2 thằng bạn thân cá cược với nhau cùng theo đuổi cô tiểu thư xinh đẹp thông minh, nếu người nào thắng phải cưới bằng được Yến, và sẽ phải cho người kia hôn cô dâu 1 cái trong đám cưới. Cuối cùng cô gái chọn Thái, Phúc cũng ko vì vậy mà buồn hay chia rẽ tình bạn. Yến và Thái lên kế hoạch đi du học, mặc dù mẹ Thái định cư ở Canada nhưng Yến nhất định du học ở Mỹ. Thái cũng chiều lòng người yêu, họ cũng đã ngủ với nhau. Hẹn ước học xong sẽ về làm đám cưới và kinh doanh. Nhưng bị kịch xảy ra trong ngày đôi tình nhân lên đường đi du học, sau cuộc tiệc chia tay trên đường về Phúc bị tai nạn giao thông qua đời.

- Trời, tội nghiệp bạn anh quá, rồi sao?
- Vì nó qua đời ngay ngày chúng tôi bay nên phải qua đến nơi mới hay tin.
- Chắc buồn lắm.
- Tôi mất ngủ cả tuần, còn Yến thì khóc suốt. Mọi chuyện cứ thế 4 năm êm đềm trôi qua.

Anh kể tiếp, sau 4 năm Yến bắt đầu có những thay đổi, chỉ ấy ko thích sự quan tâm che chở quá mức, là mẫu phụ nữ hiện đại, độc lập và tự chủ. Yến yêu cầu Thái ko can thiệp quá sâu và đòi tự, rồi mọi việc tự quyết định hết. Ngược lại, Yến cũng ko hề can thiệp mọi chuyện của Thái, đơn giản họ hẹn hò, picnic, xem phim và ngủ với nhau. Yến ko ở chung với Thái vì lí do công việc, sau đó ko bao lâu họ chia tay, Yến có người yêu mới là anh chàng người Nhật cũng hiện đại ko kém cô, họ thích những điều kỳ quặc, mạo hiểm và thử đến các chất kích thích để tạo sự hưng phấn. Rồi học xong, Thái về, Yến ở lại. Lần gặp cuối cùng Yến nói với Thái rằng đã cho nhiều cơ hội nhưng Thái ko thay đổi, vẫn cứ chung thủy quá mức, cẩn thận quá mức và ko hiểu hết Yến muốn gì.

- Rồi anh về đây ở luôn hả?
- Uhm, mẹ anh thì sao?
- Tại vì bạn tò mò nên mới kể đó nha, sợi dây tò mò chưa bị đứt, hên quá!

Mất người lạ vui lắm, kiểu như đc tâm sự với bạn thân những nỗi niềm, anh ta còn có vẻ thích thú khi tôi hỏi về anh.

- Ba mẹ đi lị năm tôi học lớp 7, ba về Khánh Hòa lấy vợ, vì cậu và ngoại định cư Canada từ lâu nên mẹ cũng qua đó và lấy chồng.
- Ban đầu lúc ba mẹ chia tay anh ở với ai?
- Với ba, ở SG. Nhưng sau đó ba lấy vợ về Khánh Hòa tôi vẫn quyết định ở SG học và sau đó du học.
- Ba anh làm về gì?
- Gia đình nội mua bán thủy hải sản, mẹ thì mở quán ăn Việt ở Can.
- Nhà chung cư là của anh?
- Uhm, nhà đó ba mua, còn mẹ thì mở 1 tài khoản để tôi sau này tiện việc kinh doanh và lập gia đình.
- Hiện anh làm gì?
- Giáo viên anh ngữ trong trường quốc tế. Dạy từ 2-5 giờ chiều, khu vực quận 6, nên hay ghé quán đó uống cà phê mới gặp bạn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

- Em thấy chuyện cũng buồn, nhưng em ko hiểu hết là anh buồn tới mức nào.

- Bạn chưa thích ai à?
- Có chứ - tôi hơi đỏ mặt khi bị hỏi như vậy.
- Uhm, vậy có hẹn hò chưa?
- Hẹn hò gì, người đó lại thích người khác!
- Buồn ko?
- Buồn chứ!
- Uhm, nhân cái buồn đó thêm 1 triệu lần, 1 tỷ lần thì sẽ ra được nỗi buồn của người thương 1 người 5 6 năm, rồi bị đá mà.
- .....
- Hôm nào sinh nhật bạn?
- Dạ 22/1.
- Gần rồi mà.
- 18 tuổi, phải hiểu chuyện hơn, đừng tự tìm 1 con đường hay 1 biện pháp nào đó chỉ để chọc điên người khác mà bản thân mình cũng đau.
- Em tự đau em để gây sự chú ý thì sao?
- Ý bạn là như kiểu mẹ bạn la bạn rồi bạn bỏ đi như vừa rồi hả?
- Uhm
- Nhưng đâu có kết quả gì đâu, thấy ko, có vui ko? Có được mẹ thương hơn ko? Mà bạn tiểu thư thật, lớn rồi mà còn đeo mẹ đeo bà ngoại quá chừng.
- .....À, mà anh có em ko?
- Ba có 2 đứa mẹ có 1 đứa.
- Anh có thương em ko?
- Có chứ, có đi đâu đều mua quà cho tụi nó.
- Vậy sao ko ở với ba hay mẹ đi?
- Quen rồi, khó giải thích lắm.
- Anh giúp em vì anh thấy em như em của anh phải ko?
- Ko phải, tôi nghĩ, nếu là người khác người ta cũng giúp bạn.
- Sao anh biết?
- Nhìn bạn kìa, nhỏ xiu xiu thôi, khi 1 người con trai đứng với bạn chắc họ sẽ muốn bảo vệ bạn.
- Anh cũng vậy à?
- Uhm.
- Vậy có phải anh thích em ko?
- .....
- Nếu anh thích em có phải là tình yêu sét đánh ko?
- Tình yêu sét đánh là vừa gặp thích liền, lần đầu, lần thứ 2, lần thứ 3 gặp tôi vẫn chưa thấy thích. Tôi tò mò về bạn thì đúng hơn.
- Vậy mà có lúc em nghĩ là anh thích em mới ghê! À, vậy chắc là thương hại?
- Ko phải thương hại đâu, tôi nói rồi, nếu người khác họ vẫn giúp mà!

Chương 14

- Uhm, anh là người lớn, từng trải nữa chắc là anh noi đúng.

- Trong tình yêu ko có đúng sai, hay là ai khôn ai dại đâu, yêu nhiều hay yêu ít, cái cốt lõi là con người ta yêu thương nhau thật hay ko mà thôi. Khi bạn thương 1 người thật sự thì bạn sẽ làm tất cả, hy sinh vì người đó vô điều kiện, kể cả người đó ra sao và thiên hạ có nói gì về bạn đi nữa, như vậy mới là tình yêu.

- Chắc em phải tranh thủ yêu 1 lần cho biết với người ta, nghe anh giảng thấy thích ghê!

- Thôi cũng trễ rồi, về nha ko bạn lại bị la.

- Dạ.

Trên đường về nhà, mang trong đầu những khái niệm lạ lẫm về tình yêu, nhưng nghe nói tình yêu thì ko định nghĩa được mà. Nếu nói như anh ta thì rõ ràng mẹ tôi đang yêu rồi, tôi nên thông cảm cho mẹ, để mẹ được yêu trọn vẹn.

Chiều tối hôm đó, com nước xong tôi nằm trên trường chung với ngoại, kể cho ngoại nghe là trong thời gian tôi bỏ đi có 1 người lạ tốt bụng, từ đầu chí cuối ngoại cũng tò mò lắm, vuốt vuốt tóc tôi lâu lâu còn hôn tôi nữa. Ngoại cũng kể chuyện ngoại ngày xưa, khi đám cưới mới biết mặt ông ngoại, vậy mà cũng yêu thương nhau dữ lắm.

- Nhưng ngoại có tin con ko?

- Có chứ, ngoại tin, cục cưng nói gì ngoại cũng tin.

- Vậy ngoại cho con tiền trả cho ảnh nha.

- Uhm, bao nhiêu ngoại cho. Hay kêu nó qua nhà chơi đi, ngoại hỏi chuyện, ngoại cảm ơn vì đã giúp cháu cưng của ngoại.

- Thôi ngoại ơi, kỳ lắm. Để con hỏi ảnh coi bao nhiêu rồi trả thôi.

- Con nhỏ này, biết mắc cỡ nữa sao? Thích người ta sao?

- Ko, con thích Kiên mà (bạn tôi đơn phương từ lớp 10)

- À, cái thằng lớp trưởng biết đàn guitar mà con kể tối ngày chứ gì??

- Mà ngoại ơi, chuyện của mẹ, thôi ngoại đừng la mẹ nữa, tội nghiệp mẹ lắm, con thương mẹ, con chỉ ghét ông Cường thôi.

- Sao mà kệ, thằng đó là thằng đào mỏ, ko khéo có ngày mẹ con sang luôn cái cửa hàng.

- Nhưng mà mẹ con thương ông thiệt, ngoại đừng cấm tội mẹ con.

- Biết là mẹ con thương, nhưng thương người ko tốt mà phải chi mình ko biết thì ko sao, mình biết mình phải can chứ, như vậy mới là người thân gia đình.

- Nếu con thích 1 người mà ngoại thấy ko tốt ngoại cũng can hả?

- Uhm

- Nhưng nếu con cương quyết thì sao?

- Thì ngoại sẽ cho con làm theo ý con.

- Nhưng lỡ con bị người kia dụ thì sao?

- Thì con chịu! Lúc đầu ngoại can con ko được rồi.

- Vậy sao với mẹ ngoại ko để yên theo ý mẹ đi.

- Vì mẹ con bị dụ 2 lần rồi, còn con thì chưa. Khi bị dụ 1 lần sẽ có kinh nghiệm, ko hiểu sao mười mấy năm qua mẹ con ko có biết gì hết. Ngoại thương

nên mới cần.

- Chắc mẹ con cũng khó xử lắm đó.

- Là đàn bà con gái đã khổ rồi, mẹ con đã khổ ngoại chỉ mong cho con sau này gặp người thương con đàn ông, được thấy con cưới chồng đâu đó thì ngoại mới chết được.

- Vậy con ko lấy chồng luôn, ngoại bắt từ luôn hehe.

Ngoại cười hiền, tay cầm cái quạt giấy quạt quạt cho tôi.

Mặc dù rất thương và suy nghĩ cho mẹ sau khi nghe người lạ giảng đạo, nhưng ko hiểu sao khi gặp mẹ tôi lại im lặng nhìn thôi ko nói gì. Mẹ cũng vậy chỉ nhìn tôi và bỏ đi, sao mẹ con lại nặng nề như vậy, có 1 khoảng cách nào đó mà tôi ko hiểu nổi và ko biết vì sao nữa.

- Em thiếu anh hết tất cả là bao nhiêu vậy?

-?

- Ngoại em cho em tiền trả anh.

- Tính sau đi, mai tôi đi Khánh Hoà rồi?

- Anh nhớ nhà nhớ ba anh à?

- Uhm, với lại nhà có đám, chắc phải mừng 2 tôi mới về lại SG.

- Uhm, anh đi vui về nha.

- Tôi sẽ có quà cho bạn.

- Thôi, em bị dị ứng hải sản, đừng mua gì hết!

- Ai nói đi biển là phải mua hải sản, bạn đúng là ....

- Em là cái gì?

- Ko có gì, bạn ngủ đi, ăn tết vui nhè hẹn qua mừng 2 hay mừng 3 gặp.

Tôi ko trả lời vì bạn nói chuyện điện thoại với con Tiên, nó rủ đi Suối Tiên với nhà nó, nhưng cứ ngại ngại mẹ nó nên chưa trả lời dc.

- À mà nhớ ngoan, đừng cãi mẹ để bị đòn nha, nhìn xót lắm.

- Dạ, cảm ơn thầy, học sinh đi ngủ đây.

- Uhm, ngoan.

Vậy là tết cũng đến, mẹ miễn cưỡng vui vẻ, ăn uống và tiếp đãi khách khứa họ hàng, nhưng cũng ko quên ông bồ trẻ. Tôi được rất nhiều bao lì xì, tôi thích ăn củ kiệu rồi thịt kho tàu, rồi đủ thứ bánh mứt, nói chung tết ăn chơi và ca hát là chính. Tự nhiên chợt nhớ hôm nay là mừng 3 rồi, sao ko thấy người kia nt vậy? Có nên nhắn hỏi thử hay ko? Ko biết sao nữa, suy nghĩ là làm liền, tôi nhắn tin :

- Nha Trang vui quá nên anh ko thèm về SG luôn hả?

Tôi nhắn từ trưa tới 11h khuya mới thấy trả lời, đang ngủ tôi mắt nhắm mắt mở xem tin

- Uhm, tôi về rồi nhưng do uống nhiều rượu bia nên tôi mệt quá, ngủ cả ngày.

- Uhm, chúc anh ngủ ngon.

- Giận à?

- Ko có, tại em đang ngủ anh trả lời tn thì em nhắn ngủ ngon vậy thôi.

- Mai bạn rảnh chứ?

- Tôi em mới rảnh, ngày đi chơi với bạn rồi.

- Đi cả ngày à?

- Uhm.
- Nếu đi cả ngày thì tối mệt lắm, mừng 5 gặp cũng được.
- Mừng 5 ngoại ko cho ra đường trước 12h trưa.
- Oh, vậy thì 12h5 nha, thôi ngủ đi bạn, tôi ngủ tiếp đây.

Ko biết sao mà cứ mong tới 12h5 phút mừng 5 để gặp người lạ thôi. May quá, ngày mừng 4 đúng là đi Suối Tiên cả ngày chiều về mệt thiệt, 2 cái chân muốn rớt ra luôn, ko hên hôm nay đúng là chính xác luôn. Về nhà tắm tãp, ăn com xong thì nằm, mở mấy bài tù lên nghe phê phê dễ chịu ghê.

- Đi chơi vui quá rồi nha!
- Vui lắm luôn, nhưng mà mỏi chân lắm.
- Đi đâu mà mỏi chân?
- Suối Tiên.
- Uhm, thôi bạn ngủ đi, mai rảnh thì gặp còn ko thì bữa khác.

Vậy là cuối cùng cũng tới mừng 5, 2h chiều tôi mới dám ra khỏi nhà vì ngoại nói mừng 5 kho tốt nên ít khi cho ra khỏi nhà trước 12h. May là thời gian cũng qua nhanh, hôm qua đi cả ngày vui ko chắc nằm ở nhà ngay dài lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sáng mừng 5 tết, dậy thật sớm, tắm tãp, ăn uống và nịnh ngoại cả buổi nhưng tuyệt đối ko được ra khỏi nhà. Đúng 12h5p

- Sao rồi bạn đi đc chưa?
- Được rồi.
- Hôm nay tôi sẽ mời bạn đi ăn kem nhá.
- Ở đâu?
- Kem Bạch Đằng, xa lắm ko?
- Xa, nhưng ko sao, em biết đường.

Cũng như lần trước, con người đó thích tới trước giờ hẹn, ngồi ở 1 góc nhìn đến tôi, kiểu như cô đơn lắm. Kêu ra 2 trái dừa kem, lại bắt đầu hàn thuyên như quen nhau từ thuở nào.

- Chúc mừng năm mới, bạn ăn tết lớn ko?
- Lớn, thu nhập cao heheh.
- Còn anh?
- Uhm, vui cũng có nhưng mệt quá.
- Nay hết mệt chưa?
- Chưa, vì ko có ai lo.
- Anh lớn như vậy rồi thì cần ai lo?
- Uhm
- À, quà của bạn đây.

Anh ta đưa cho tôi 1 ngôi nhà làm bằng vỏ ốc vỏ sò, trước nhà còn có 1 chậu bông nhỏ, kế bên cửa sổ còn có 1 con búp bê nữa .

- Tôi đặt người ta làm riêng cho bạn đó.

- Cha, dễ thương ghê, cảm ơn anh! Em coi như quà sinh nhật sớm nha.

- Đâu, sinh nhật thì có quà khác.

- Em nói thiệt, cái gì em từ chối nhưng em thích quà lắm, cái gì cũng đc, quà lớn quà nhỏ miễn ai tặng quà em là em thích.

- Ai mà ko thích tặng quà.

- Anh cũng thích quà hả?

- Uhm, thích chứ, tôi hỏi bạn vài điều đc ko? - Anh ta tỏ vẻ nghiêm trọng lắm

- Anh cứ hỏi đi :

- Khi ko gặp tôi bạn có nghĩ về tôi ko?

- Lúc em đi chơi thì ko, lúc nằm hay ko làm gì thì em có.

- Bạn nghĩ gì?

- Em nhớ mấy cái anh hay giảng giải cho em thế này thế nọ, rồi em cứ hỏi hoài sao mà anh tốt quá cứ giúp em, cứ luôn xuất hiện khi em cần. Vậy đó.

- Uhm, vậy là chưa.

- Chưa gì?

- Chưa thích.

- Ý anh muốn biết là em có thích anh ko đó hả?

- Uhm, nhưng mà hình như chưa.

- Nhưng mà lúc sắp gặp anh em cũng nôn lắm. - Mặt tôi bắt đầu hơi nóng lên mà ko biết vì sao.

- Khi gặp tôi bạn có vui ko?

- Anh thích em hả?

- Vậy có được ko?

- ..... Em ko biết. – Tôi tôi đập rất nhanh, rất vội vàng, tôi ko dám nhìn thẳng mắt người lạ, tôi cúi mặt, cắn môi, tự nhiên ko gian như có 2 đứa, kiểu như tôi là tội phạm và sắp bị người ta điều tra ghê gớm lắm.

- Tôi ngại.

- .....

- Vì tôi lớn hơn bạn tới 7 tuổi, nhưng phải chỉ bạn 21 hay 22 tôi 28 hay 29 thì ko sao, nhưng ở đây bạn còn nhỏ quá. Bạn lại chưa va chạm nhiều. Tôi luôn hỏi lòng là tôi có xứng đáng với bạn ko? Tôi có nên nói với bạn cảm giác của mình ko? Vì sao khi đứng trước bạn tôi ko thể nói dối. Tôi sợ làm tổn thương bạn .....

- Nhưng lần trước anh nói anh ko thích em mà. – Tôi lí nhí

- Tôi chỉ nói là tôi tò mò về bạn thì đúng hơn.

- Thì như vậy có thích hay ko?

- Tôi ko dám.

- Tại sao anh ko dám?

- Vì bạn còn nhỏ quá mà.

- Em 18 thì đc chứ gì?
- Tôi ko thể ko nghĩ về bạn, như kiểu bạn ám ảnh tôi, tôi luôn ko biết giờ này bạn làm gì, lúc khác bạn làm gì, có bị la có bị đòn hay ko, rồi tôi nghĩ tới những câu hỏi của bạn. Tôi nghĩ “ người đâu mà dễ thương “, nhưng tôi ko dám gọi điện cho bạn, tôi chỉ dám nhắn tin mà thôi.
- Vì sao ko gọi điện?
- Vì khi nghe giọng bạn, tôi sợ phải lại mời bạn đi gặp tôi, như vậy sẽ sảng lắm.
- Nhưng đây có phải giống lúc anh theo chị Yến kia ko?
- Ko, ko giống chút nào, cho nên tôi mới ko hiểu được chính bản thân của mình.
- Khó hiểu quá, tôi ko biết như vậy có đúng ko? Nhưng chỉ đc gặp bạn, mời bạn đi ăn hay uống nước, nói chuyện với bạn như vậy đây thôi cũng đủ rồi, được ko?
- Anh có xin ko?
- Còn 1 chút.
- Sao mà anh ngu cả ngày mà vẫn xin vậy?
- Vừa sáng nay tôi mới uống nữa.
- Sao đi gặp em mà anh vẫn uống?
- ..... Khi tôi uống 1 chút thì tôi nói chuyện sẽ thông minh hơn.
- Vậy em chỉ muốn biết, có phải anh thích em ko? Có phải nãy giờ anh nói tùm lum vậy là tỏ tình phải ko?
- Bạn thấy sao?
- Run lắm.
- Nhưng hình như bạn chưa thích tôi. Tôi cũng ko dám nghĩ tới, hay là cứ như tôi nói, cho tôi được gặp bạn, mời bạn đi đây đó thôi có đc ko?
- Sao anh biết là em chưa thích anh? Em cũng có nghĩ về anh mà, em thấy anh tốt bụng lắm. Anh thích em thì anh cứ nói đi, hồi đó giờ ko ai nói nhiều với em như anh đâu nha.
- Bạn dễ thương thiệt.
- Dễ thương giống chị Yến kia ko?
- Ko, Yến xinh đẹp, hiểu chuyện và vô cùng thông minh.
- Chắc hấp dẫn nữa?
- Uhm, cũng hấp dẫn.
- Em thì ko hấp dẫn phải ko?
- Nhưng bạn dễ thương.
- Mà khoan, em hỏi cái này cái.
- Bạn hỏi đi.
- Anh nói nghĩ tới em đang làm gì này nọ, như vậy có phải là nhớ ko?
- ....
- Thôi, anh xin rồi, mình về đi.
- Xin lỗi bạn, chắc bạn giận rồi.
- Em ko giận, nhưng nói chuyện ko rõ ràng như vậy ko còn hứng thú.
- Uhm, về cũng được.

- Anh nên về ngủ.

- Xin lỗi bạn.

Và đó là đêm đầu tiên trong đời, tôi ko ngủ được, cầm lên rồi để xuống cái nhà vô sò sẫm soi suy nghĩ ko biết có phải có ngu ý gì ko ? Tôi thổn thức nằm lăn qua lăn lại cả đêm, nói vòng vòng như vậy ko biết có phải thích mình ko nữa. Cơ mặt hoạt động liên tục lúc thì cười, lúc tự nheo chân mày suy nghĩ thối mồm khi đọc lại cả đồng tin nhắn. Nhưng hôm nay cũng lạ, từ chiều giờ về tôi ko nhắn tin, bên kia cũng ko nhắn tin, chắc anh ta xin quá nên ngủ rồi. Hay có phải là chê tôi còn con nít nên anh ta ko nói thẳng ko? Nhưng 3 ngày nữa là sinh nhật tôi rồi mà. Nửa đêm, tôi chạy xuống nhà, mẹ thì hình như ko về nhà bữa nay. Chạy vô phòng ngoại ôm ngoại rồi ko biết có nên hỏi ngoại mấy câu mà trong tôi đang thắc mắc ko, chứ tôi khó chịu quá, nhưng mà ngoại đang ngủ giật mình tưởng tôi ngủ ko được nên ngoại cho nằm chung luôn, rồi ngoại mở cái cassette nhỏ trên đầu gối, ngoại mở tường cái lưng đang nghe gián đoạn, nhìn đồng hồ đã hơn 3 giờ rồi, tôi cố gắng chợp mắt 1 chút, sáng mai theo ngoại đi 10 cánh chùa nữa .....

Ngày mùng 6 thê lương, vui cũng vui vì đoàn đi đông lắm, tới 2 cái xe buýt. Nhưng mà riêng tôi thì vật vờ như con nghiện, tôi buồn ngủ dễ sợ. May mắn là nhờ bữa cơm chay buổi trưa thịnh soạn trong chùa nên tôi dần tỉnh, cũng ngáp dài ngáp ngắn nhưng cũng qua được. Vô chùa nào ngoại cũng khấn cũng vái, rồi kêu tôi tới quỳ lạy chung, ngoại vuốt vuốt chân và áo của tượng Phật rồi vuốt lên đầu lên mặt tôi nữa. Nhưng tôi ko nghĩ ngợi hay van vái được gì cả, tôi cứ quanh quẩn những câu hỏi hôm qua tới giờ. Ngoài ra, ngoại còn cúng cầu an, cúng sao cho tôi, ngoại hỏi tôi có xin gì ko thì tôi lắc đầu, cũng phải 4 -5 giờ chiều mới xong. Nam mô a di đà Phật là câu cửa miệng phổ biến nhất trong ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Mùng 7, lúc nào cũng mang cái cảm giác khó tả đó từ sáng tới lúc ngủ. Rồi ngoại cũng gọi điện kêu mẹ về mà lo chợ búa chuẩn bị sinh nhật cho tôi. Sinh nhật mẹ đãi ở nhà hàng còn sinh nhật tôi tuyệt đối phải ở nhà, tiệc gia đình. Ngoại dặn cô Hà đi chợ mua toàn món ngon chuẩn bị tiệc tùng, bánh kem các thứ cũng được chuẩn bị sẵn, cũng háo hức lắm nhưng cứ mãi nghĩ tới chuyện kia nên cũng xao nhãng bớt so với mọi năm. Năm nay tôi ko đi học nên chỉ mời vài đứa bạn thân tới chung vui.

Mùng 8, sinh nhật tròn 18 của tôi, sáng ra ngoại cho tiền tôi với con Tiên đi tới tiệm gội đầu, bím tóc rồi cho trang điểm nữa (mặc dù tôi ko thích trang điểm). Xong xuôi cũng gần 10h, mặc đồ đẹp nữa là 11h khai tiệc, nói chung ko đẹp xuất sắc nhưng mà nhìn cũng được, đứng ngó mình trong gương cũng ko tới nỗi nào, da trắng, mắt hơi to và mí cong thoai, 18 rồi mà nhìn cứ như 14,15 (tôi cao 1m55 lúc đó nặng có 40kg). Nào là chả giò, súp, tôm hấp, gỏi gà, cơm chiên, rồi lẩu nữa, gia đình khách khứa bạn bè có hơn 20 người, vừa hết tết mà ngoại làm hoành tráng lắm, cái bánh kem 3 tầng có 1 con trâu trên đó, vui lắm. Chúc tụng xong xuôi, đến quà cáp, rồi mở karaok hát, cũng như mọi năm, nhưng sao năm nay thấy thiếu thiếu, chờ 1 tin nhắn cũng ko có, tự nhiên ngày vui như vậy, gia đình yêu thương như vậy, mẹ cũng chưa nói chuyện nhưng thấy cũng lo lắng nên thấy cũng hạnh phúc. Nhưng bị hụt hẫng .... Tiệc tầm 4h thì mới tàn hẳn, tôi tắm táp rồi còn đi ra ngoài đi chơi với mấy đứa bạn, ăn ốc ăn chè cho hết ngày. Hơn 8h thì về đến nhà, lại phải lăn lộn với 1 đồng suy nghĩ hỗn độn nữa rồi, lạ thật, nhưng cũng ko thêm nhắn hay gọi chi cả, mà cũng ko giận, thôi thì lại viết nhật ký và nghe nhạc tới khi nào ngủ thì thôi vậy.

“Ngày ... tháng ... năm ...

- Hôm nay, tôi tròn 18 tuổi, đáng lẽ phải học hết cấp 3 và vô đại học thì tôi còn đang dở lớp 11, đã học trễ 1 năm so với bạn bè mà còn có thêm vụ nghỉ học nữa, vậy có nên suy nghĩ lại về hành động của mình năm qua ko? 18, cái tuổi mà pháp luật cho phép thi bằng lái xe, cái tuổi mà coi được mấy cái phim có ghi 18+, cái tuổi người ta nói có chồng được rồi, người lớn đúng nghĩa đen.

- Chưa bao giờ tôi nghĩ về 1 hoàng tử gì gì, vì tôi ko phải công chúa xinh đẹp thông minh. Tôi chỉ thích bạn lớp trưởng học giỏi, biết đàn guitar lớp kế bên mà bạn đó cũng thích người khác, còn mơ hoàng tử gì nữa. Tôi ko biết những lời chúc của mọi người có linh ko, chứ tôi thấy năm sau mà đi học lại thì phải thích mấy bạn lớp lớn hơn để thấy xứng.

- Có 3 điều ước thì tôi ước ngoại mãi khỏe mạnh để bên tôi hoài hoài, mẹ sẽ lại yêu thương tôi như ngày xưa và ông Cường hoàn toàn biến mất.

- Tôi cũng bắt đầu nghĩ về tình yêu nhiều hơn, nhất là sau khi gặp người đó, bao nhiêu lần tôi nghĩ chắc người ta thích mình, nhưng rồi lại thắc mắc có phải như vậy ko? Rồi giờ mới nhận ra kiểu như mình hoang tưởng. Một người đi du học, nhà khá giả hơn mình, người lớn hơn mình nhiều, biết nhiều chuyện hay ho như vậy thì ko thể thích mình được, ko phải mình bi quan tự ti nhưng sự thật nó là như vậy. Với lại, mấy chuyện yêu đương chưa trải qua nhiều, ko hiểu hết được cũng ko cần phải quá bận tâm, đêm nào cũng khó ngủ sẽ mau già lắm, sang mà dậy trễ xíu ăn sáng ko đúng giờ thì lại đau bao tử, mấy bữa Tết ăn toàn đồ khô ko ăn canh nhiều cũng bị đau hơi hơi lại rồi, mà bao tử suy nghĩ nhiều cũng dễ đau lắm.

- Thôi thì 18 tuổi, tự hứa ko được buồn nhảm nhí, ko được làm mấy chuyện tào lao nữa, sẽ mãi yêu Linkin' và Eminem.

Thì tự happy birthday to me .....

Trước khi nằm vẫn còn tự dối lòng rằng cầm cái điện thoại lên, mở ra vô phần tin nhắn định thế này thế kia rồi lại thôi, tự ái cao ngút trời. Như vậy, ngày sinh nhật 18 đây sôi nổi cũng kết thúc, mặc dù vui nhưng vẫn còn thiếu thiếu.

Sáng mùng 9, ngoại và mẹ kêu dậy sớm rủ đi lên Bình Phước thăm bà con, nhưng ông a ông ọ than mệt nên ko đi, ngoại cho ở nhà, hôm nay cô Hà về quê, ngoại dọn trong tủ lạnh có đồ ăn sẵn, rồi cho thêm tiền biếu có buồn thì đi chơi, thềm gì thì ăn ...

Tắm rửa, ăn sáng xong lại bật tv lên mà coi. Lúc này điện thoại để trên lầu quên lấy xuống, hết tv xong lại bật đĩa lên coi, con Tiên nó đi học rồi cho nên ko biết chơi với ai, chực nhớ tới cái điện thoại mới chạy lên lầu lấy xuống.

Điện thoại có 2 cuộc gọi nhớ, 2 tin nhắn, theo thứ tự tin nhắn thứ nhất lúc 8h :

- “Chào buổi sáng, bạn có muốn nói chuyện ko?”

Tin nhắn thứ 2 lúc 8h8’

“Chắc là bạn giận lắm, tôi xin lỗi”

Và sau đó là 2 cuộc gọi lúc 8h15 và 8strong0.

Cầm điện thoại thấy tin nhắn và cuộc gọi nhớ mà vui lạ thường, định bụng làm nư ko them nhắn ko gọi lại, nhưng ko biết sao mà đầu nghĩ như vậy mà tay lại bấm :

- “Sorry anh, sáng giờ em quên điện thoại trên lầu”

Sau chưa đầy 2 phút đã có phản hồi :

- “Uhm, hôm nay bạn rảnh ko?”

Như mọi khi, cuộc trò chuyện qua tin nhắn bắt đầu.

- Em rảnh, có gì ko anh?

- Uhm, vậy có gặp nhau đc ko?

- Sao anh ko gọi điện thoại?

- Là sao?

- Sao bây giờ anh muốn gì anh ko gọi điện thoại mà cứ nhắn tin hoài?

- À, vì nhắn tin dễ nói chuyện hơn, tôi thích nghe giọng bạn ở ngoài hơn.

- Anh muốn gặp em sao?

- Uhm, tôi có đồ cần đưa cho bạn.

- Nếu là quà sinh nhật thì anh khỏi, hôm nay ko phải sn em.

- Bạn giận à?

- Ko có, em nói thật, em ko nhận quà sinh nhật mà ko phải ngày sinh nhật mình.

- Vậy sao hôm trước tôi tặng bạn ngôi nhà bằng vỏ ốc bạn nói coi như quà sn sớm.

- ... Lúc đó khác bây giờ

- Sao lại khác.

- Em thấy khác.

Nhắn tới đây thì người đó gọi hân cho tôi :

- Alo

- Sao lại khác?

Giọng người lạ ầm lạ thường, đầy vẻ thắc mắc

- Vì em thấy khác?

- Nhưng sao lại thấy khác?
- Vì em tưởng anh thích em mà anh ko thích em.
- Tôi xin lỗi, hỏi bạn 1 điều được ko?
- Anh hỏi đi!
- Tôi có thể gặp bạn khi nào thì được?
- Anh rảnh khi nào?
- Cả ngày.
- Uhm vậy thì bây giờ cũng được.
- Hẹn bạn ở quán cafe cũ.
- Quán gần nhà em hay quán quận 3?
- Quán quận 3 nếu bạn có thời gian, còn ko thì quán gần nhà bạn cũng được!
- Vậy quán quận 3 đi.
- Ok, hẹn gặp bạn lát nữa.

Ôi, chả bù cho mấy tiếng đồng hồ uể oải chán nản mà tự dưng thấy mùa xuân về như 1 lần nữa ...

Lại như cũ, tôi tới nơi đã thấy người đó ngồi sẵn rồi, vẫn cái kiểu cô đơn đó, tội lắm, trong bụng thì cũng thấy bức nhưng lại thấy tội nhiều hơn.

- Chào anh
- Bạn ngồi đi, cam hay sữa tươi?
- Em uống cam đi, sáng em có uống sữa đậu nành rồi.

Anh ta gọi đồ uống xong thì nhìn tôi, nhìn thẳng, rồi lại nhìn xuống đất rồi lại nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống đất như vậy đến 4 5 lần, kiểu như nhìn tôi mà tránh ánh mắt của tôi thì lại nhìn xuống, nhìn bối rối lắm, mà làm tôi cũng bối rối theo.

- Anh sao vậy?
- Nhìn bạn vẫn vậy.
- Vậy là sao?
- Ko sao, mà bạn nói chuyện điện thoại nghe thật khó chịu trong bụng, tôi muốn gặp bạn, cảm ơn vì bạn đã gặp.
- Anh nói gì mà nghe nghiêm trọng vậy, thấy ghê!
- Nè, tôi trả lại bạn 2 cái nhìn

Anh ta để 2 chiếc nhìn của tôi nhẹ nhàng lên bàn và đẩy về phía tôi. Trong khi tôi tròn mắt chưa kịp phản ứng thì anh ta nói tiếp :

- Những gì tôi đã giúp bạn, xí xóa đi.
- Nhưng tại sao?
- Uhm, ko sao, tôi ko thích nhận sự trả ơn của bạn, tôi muốn bạn luôn nhớ về tôi.
- Nhớ như ân nhân hả?
- Ko, nhớ thôi.
- Theo kiểu nào mới đc.
- Theo kiểu nào cũng được, miễn là bạn có nhớ là được.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

- Anh cứ nói chuyện như vậy làm em thấy bức ghê.
  - Vậy bạn muốn tôi nói làm sao mới ko làm bạn bức?
  - Thì anh cứ nói đại ra đi, cái gì mà anh cứ lấp lửng vậy?
  - Xin lỗi bạn.
  - Về cái gì?
  - Sinh nhật bạn, và mấy ngày trước nữa tôi đã ko liên lạc.
  - Sao phải xin lỗi, anh rảnh thì anh liên lạc còn ko thì thôi, có phải là gì đâu mà nhất định phải nhắn tin mới được.
  - Bạn giận ko?
  - Ko giận.
  - Buồn ko?
  - Mà thôi, qua rồi anh hỏi làm gì?
  - Tôi xin lỗi.
  - Mắc cái gì mà anh xin lỗi miết vậy?
  - Tôi biết bạn buồn, bạn giận.
  - Anh tự tin quá, làm gì mà biết người khác buồn, giận?
  - Cách nói chuyện của bạn, vẻ mặt của bạn, làm cho tôi cảm thấy có lỗi.
  - Giờ anh kêu ra đây chỉ để “xin lỗi bạn, xin lỗi bạn” thôi ha?
  - Giờ tôi chưa biết phải nói làm sao
  - Nói gì?
  - Nói điều tôi muốn nói.
- Chết thật, nói gì nói đại, làm tôi rối bời, hồi hộp muốn chết luôn, vậy mà cứ ập a ập ứng, lúc mới gặp đâu có vậy, haiz.
- Bây giờ nói chung anh muốn nói gì vậy?
  - Bạn chưa có bạn trai đúng ko?
  - Em ko của được bạn đó.
  - Vậy ...
  - Sao?
  - Bạn có thể cho tôi .... Theo đuổi ..... bạn dc ko?
  - Hả?
  - Tôi nói nghiêm túc, đừng hoảng.
  - Anh muốn của em hả?

- ....

- Ko phải hôm bữa anh nói ko thích em rồi sao?

- Bạn cứ trả lời đi.

- Em ko biết ...

Tôi còn ấp úng hơn, mắt cúi xuống bàn, ko dám nhìn người đó nữa, như vậy ko biết có phải là tỏ tình ko nữa, sao mọi chuyện lại đi xa tưởng tượng của mình như vậy? Cuộc đối thoại này gây căng và dồn dập nhau quá mức.

- Bạn có thích tôi chút nào ko?

- ... Gật gật ...

- Bạn ko chê tôi già sao?

- ... Lắc đầu ....

- Vậy được rồi, cho tôi làm quen và tìm hiểu lại từ đầu được ko? Tôi hứa sẽ ko làm điều gì bạn ko thích, có gì ko thích hay ko thoải mái bạn cứ nói.

- ..... (ngồi im đứng hình, mắt nhìn xuống đất)

- Tôi sẽ ko làm quá, ko vội vàng hay ép bạn gì cả, nếu bạn thấy ko thích cứ nói ra tôi sẽ dừng lại.

- Nhưng bữa trước anh nói ko thích em mà (tôi lí nhí)

- Tôi đâu có nói là ko thích, tôi chỉ nói tôi ko phải thích bạn từ cái nhìn đầu tiên thôi.

- Vậy đến bữa nay anh mới thích em hả?

- Ko, trước hôm nay.

- Sao hôm nay anh mới nói?

- Vì hôm nay bạn mới bước qua 18t, tôi sợ khi phải yêu 1 cô bé chưa 18 tuổi, bạn vẫn vậy nhưng khi bạn 18 tôi sẽ tự tin hơn?

- (lại im lặng, mặt cứng hết cả mình)

- Ở nước ngoài, 1 người 18 tuổi sẽ tự quyết định cuộc đời mình, hay nói cách khác 18 tuổi là trưởng thành. Tôi đi học bên đó mấy năm cũng hiểu được điều này, có thể Việt Nam chưa hẳn giống thật sự. Có thể bạn vẫn như vậy, nhưng hôm nay tôi mới tự tin nói với bạn. Bạn ko chê tôi già là tôi mừng rồi.

- Vậy em với anh sẽ là bồ của nhau hả?

- (cười nheo) Chưa, theo trình tự sẽ tìm hiểu nhau trước, biết đâu trong quá trình tìm hiểu bạn sẽ ko thích điều gì đó ở tôi thì sao?

- Hay ngược lại?

- Ko đâu, tôi thích bạn mà.

- Vì sao?

- Bạn bớt hỏi đi, tôi ko thích người mình thích suốt ngày hỏi vì sao tôi thích người ta, như vậy vô nghĩa lắm. Tôi muốn bảo vệ bạn, che chở cho bạn, thích được gặp bạn, bạn mặc gì tôi cũng thấy dễ thương, thích nhìn bạn, tôi muốn nghe giọng của bạn. Như vậy thôi.

Nãy giờ trái tim tôi mém nhảy ra khỏi lồng ngực tới mấy lần, sao mà muốn ngộp thở, 2 tay tôi nắm vào nhau để cố giữ bình tĩnh mà 2 lòng bàn tay lạnh ngắt. Trong khoảnh khắc tôi nghĩ ngay đến chuyện sẽ được hẹn hò, sẽ nắm tay nhau, sẽ hôn nhau, ôi ... cảm giác đó, thật là ngộ. Người này thích tôi thật rồi, tôi ko hoang tưởng nữa.

- Sao mấy ngày nay anh ko nhắn tin?

- Tôi suy nghĩ nhiều.

- Về chuyện gì?

- Về bạn, về tôi, tôi tự hỏi nhiều lần coi tôi có khả năng được bạn quan tâm ko? Tôi thấy mình ko phải người đến nổi tệ, nhưng tôi nhớ bạn lắm, nhớ muốn điên, đêm nào cũng phải 3 4 lon bia tôi mới ngủ được, chưa bao giờ tôi có tâm trạng như vậy. Lúc nào cũng muốn chạy đến gần hẻm nhà bạn ko

biết bạn có đi ngang ko, để nhìn thấy bạn cũng được.

- Em cũng vậy.

- Cũng nhớ cũng nghĩ về tôi hả?

- Uhm...

- Vậy bạn đồng ý chứ?

- Anh, như vậy có phải em sẽ thay thế vị trí của chị Yến kia ko?

- Nữa, bạn trả lời thôi, đừng hỏi chuyện ko liên quan nữa. Bạn là bạn, ko phải thay thế ai cả, tôi chỉ nghĩ về bạn thôi, lúc này.

- Uhm!

- Cảm ơn bạn.

- (im lặng)

- Xin lỗi.

- Anh đừng xin lỗi nữa.

- Tôi xin lỗi vì ko có quà sinh nhật cho bạn, tôi thật là tệ, nhưng tôi thật sự ko biết phải như thế nào mới được, tôi sợ là bạn thích người khác, sợ hy vọng nhiều sẽ thất vọng.

- Anh Thái!

- Sao bạn?

- ANh thích em, muốn em làm bạn gái của anh đúng ko?

- Uhm

- Vậy có thể kêu em là em, hay là bé Dung như mọi người, đừng có tôi với bạn hoài được ko?

- (Cười tươi, nét mặt ko còn căng thẳng nữa) Được, nhưng nếu tôi chưa quen bạn thông cảm nha.

Tôi gật gù ái ngại, mắc cỡ, dù gì đây cũng là người đã nhìn thấy vòng 1 của tôi sau sự cố bung nút áo, người đã ngủ chung nhà với tôi, người đã nuôi tôi trong bệnh viện ko những 1 lần mà tới 2 lần, người đã ôm tôi thật chặt trong khi đưa tôi đi cấp cứu. Tôi nhớ hơi ảm đố, sự khấn trương và lo lắng đó. Thay vì những cảnh giác lúc đầu, tôi tin tưởng, và hình như đã đỡ ngay lần đầu tiên hôm nay, tôi ko cần tìm hiểu gì hết, rõ ràng tôi cũng muốn gặp anh ta, nhìn mặt anh ta, nghe giọng anh ta, kể chuyện trời đất, tôi cũng muốn tôi ôm điện thoại nhắn tin cho anh ta. Lạ thật, 18 tuổi 1 ngày có người tỏ tình, người lạ nhưng ko lạ, nhưng hẳn là 1 người tốt.

Tôi đưa ánh nhìn đầy thẹn thùng nhìn người mình sắp hẹn hò cùng, cũng đẹp trai lắm chứ, phải tới hôm nay ngay thời khắc đặc biệt này tôi mới chú ý kỹ những đường nét đó, làn da hơi ngăm đố, hàm râu quai nón lún phún đó, mái tóc đó, ánh mắt hiền và đầy yêu thương đó, bờ môi đó sau này có thể sẽ hôn tôi ..... Rồi tôi nhận ra, ko phải những suy nghĩ của mình là sai, rõ ràng tôi cũng cảm nhận được thứ tình cảm đó, ảm ảm lắm, mãnh liệt chứ bộ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Và rồi như vậy, chúng tôi yêu nhau. Vì cách nhau tới 7 tuổi nên tôi được yêu chiều, từ nhà đến người yêu, anh ấy luôn quan tâm đến sức khỏe và mọi thứ về tôi, anh ấy chú ý cả những ngày tới tháng khi mặt tôi nổi vài mụn tôi vui và hạnh phúc lắm. Tôi yêu nữa, chúng tôi nắm tay, ngồi chung xe ôm nhau như bao cặp đôi khác. Thỉnh thoảng có đi về nhà anh ấy chơi, anh ấy dạy tôi chơi game play station, chở tôi đi mua những bộ truyện tranh cũ mà tôi thích, đi ăn chung, đi coi phim, anh ấy chở tôi đến những quán cà phê có đàn guitar, tập cho tôi nghe chuyện về những ban nhạc nổi tiếng. Anh biết tôi thích và ko thích ăn gì, những thói quen cơ bản như ăn chậm .... Bla bla. Chúng tôi hôn môi sau 2 tháng, buổi trưa ngủ chung sau 50 ngày và vào sn của anh ấy 22/5, và chúng tôi đã có lần ân ái đầu tiên.

Sau khi đi ăn uống mừng sn anh, tôi tặng anh 1 cái áo thun màu đỏ mận. Vì tôi ko đc về nhà quá 10h rưỡi đêm nên bọn tôi cứ đi chơi từ 2 – 3 giờ chiều tới 8-9 giờ tối. Ngày nào anh đi làm thì nghỉ, 1 tuần gặp nhau 3-4 ngày. Ngoại cũng biết là tôi có bạn trai ngoại cũng quan tâm hỏi han lắm, nhưng tại tôi

nghe học nên được đi chơi nhiều. Ngoại thấy tôi vui khi quen người đàn ông ngoại cũng vui, hay kêu tôi dẫn anh về nhà nhưng tôi ko chịu.

- Chúc mừng sinh nhật anh.

- Thương em

Sau mỗi câu đối đáp chúng tôi hôn nhau 1 lần.

- Hôm nay ước gì em ko phải về nhà.

- Mới có 4h chiều mà.

- Anh muốn em ở đây luôn, nhưng anh sẽ ko giữ em lại.

- Em cũng biết, thì bây giờ anh thương em đi rồi mai mới lại gặp.

- Anh ko nghĩ là mình sẽ thương em như vậy. Càng ko nghĩ là sẽ được có em như vậy.

- Em thì khác, em thấy anh đúng là hoàng tử.

- Anh ko phải hoàng tử, anh chỉ là Thái của em thôi.

- Em muốn dành cho anh 1 điều đặc biệt hôm nay, nhưng mà em ko nghĩ ra được là gì!

- Thì thôi, chỉ cần có em, ngồi ôm em coi tv hay chơi game với em là được rồi, ko quà gì quý hơn, ko có gì đặc biệt hơn là em hết.

Anh vén tóc tôi, hôn lên trán, hôn 2 bên má, hôn mũi, hôn cằm và cuối cùng là hôn môi. Mặt tôi nóng bừng khi môi anh dùng đến 1 nơi nào đó trên mặt mình. Tôi cũng hôn lại anh y như vậy, nhẹ nhàng và chùng chãi. Anh nhẹ đỡ tôi ngã ra sau sofa, tay anh bắt đầu ôm trọn sau gáy, tôi hôn sâu hơn, kêu hơn và hơi thở có phần gấp gáp. Hai con người yêu nhau vẫn chưa dùng lại, nóng bừng, tôi cảm thấy thích cảm thấy muốn điều đó, mặc dù chưa bao giờ làm nhưng tôi ko thể ngưng lại việc nhắm nghiền mắt để anh hôn khắp nơi.

Tôi đã từng nói anh là người quan trọng với tôi, tôi ko có gì nhiều dành cho anh như những việc anh đã làm cho tôi, ngay lúc đó, tôi ko muốn 1 điều gì đó gượng ép và cũng ko e dè, tôi muốn dành cho người con trai này tất cả.

Tự nhiên điện thoại reo, anh móc đt trong túi quần ra và tắt máy luôn.

- Sao anh ko nghe điện thoại – Tôi dừng lại, mơ mắt ra.

- Anh ko muốn.

Anh trả lời ngắn gọn lại hôn tôi.

- Lỡ có việc gì quan trọng thì sao, anh gọi lại đi. Ngoại dặn em khi ko ở nhà thì ai gọi điện phải nghe.

Anh miễn cưỡng bấm lại số, là trung tâm anh dạy học, họ mời anh dự buổi tiệc tân niên vào chiều mai.

- Tôi có được dẫn theo bạn ko?

Anh hỏi trung tâm anh để dẫn tôi theo, ko biết họ nói gì mà tôi thấy anh cười nói cảm ơn rồi tắt máy, anh khóa máy luôn.

- Tại sao lại khóa máy?

- Anh ko muốn bị làm phiền.

- Thì anh cứ mở máy đi.

Anh lại hôn tôi mà ko thèm trả lời, tự nhiên tôi thấy khó chịu ở phần đùi gần bụng dưới, cảm thấy gì đó có thất nhẹ và tôi muốn đi tiểu. Tôi làm cả 2 mất hứng, tự nhiên đòi đi vệ sinh. Ko biết sao lại vô duyên như vậy, nhưng rõ là cô tôi khô queo, nóng ran và muốn đi tiểu. Tôi thấy có chất nhòn từ trong mình khi đi vệ sinh, ko lẽ đây là thứ cảm giác mà người ta gọi là dục vọng sao? Ngồi ở trong toilet mà tôi nghĩ ngợi nhanh, khi người ta yêu nhau thì ai cũng sẽ làm chuyện đó với nhau sao? Tôi quay ra, mở tủ lạnh cầm theo 1 lon bia.

- Em lấy bia làm gì?

- Em uống, anh uống ko?

- Ko, sao tự nhiên lại uống bia?

- Em muốn.

- Nhưng tại sao?
- Như vậy đỡ phải ngại, thêm can đảm.
- Nếu em cần tới bia để có thể đến với anh thì thôi, mình chơi game thôi.

Nhìn người yêu cười hiền tôi cảm thấy hơi cần nết, anh ấy ko hề khó chịu, anh ko ép uống gì hết, mà điều đó khuôn mặt đó lại làm tôi cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

- Em thấy mình có nước nhồn rồi.
- Thôi, em đem cất bia đi, mình chơi game, lát em muốn đi đâu anh chờ em đi chơi rồi về.
- Anh cũng muốn giống em đúng ko? Anh cũng khó chịu và nóng như em đúng ko?
- Có chứ, anh muốn em mà. Nhưng bé Dung chưa sẵn sàng thì anh ko ép, ko có vấn đề gì cả.
- Anh ko giận em sao?
- Sao anh lại giận em, em có làm gì đâu?
- Nhưng em cũng muốn nữa, mà em sợ lắm.

Anh đứng dậy ôm đầu tôi bằng 2 tay, hôn lên trán tôi.

- Khờ quá, ko sao mà.
- Ko hiểu sao mà anh càng tỏ ra bình thường thì khi nhìn vào anh tôi lại càng khó chịu.
- Em khó chịu.
- Em khó chịu chỗ nào?
- Chỗ này, chỗ này nữa, chỗ này. – Tôi chỉ vào cổ, vào bụng và vào chỗ đó.
- Bé cưng, đó là bản năng, ko sao, lát nữa sẽ hết. Em đừng nghĩ tới nữa.
- Nhưng em muốn!
- Haha, em muốn làm chuyện đó hả?
- Ko, em muốn anh!
- Sao mà em có thể như vậy trước anh ngay lúc này, em làm cho anh cũng muốn em chết đây, nhưng anh hứa là sẽ ko làm những việc em ko thích, ko thoải mái. Anh luôn muốn em nghĩ tới anh là 1 người yêu giữ lời và quan tâm đến cảm giác của em, anh thương em mà. Đừng uống bia, anh ko muốn em nghĩ tới chuyện này với anh là lúc em ko tỉnh táo.

Tôi đứng đó, yên lặng nhưng mà vẫn thấy khó chịu khắp từ bên trong, ko biết phải làm gì. Anh đến ôm tôi, toàn thân tôi như có điện chạy khắp nơi khi anh ôm mình, mặt tôi úp vào ngực anh, tôi thấy hơi ấm mùi thơm dễ chịu, mùi ko phải mùi dầu thơm mà là mùi gì đó hấp dẫn lạ lắm, người tôi rần rần hơn, tôi bắt đầu ôm anh, tôi nhón mũi chân lên hôn môi anh. Mắt chúng tôi lại nhắm, lười lại quấn lấy nhau, quên trời quên đất. Tôi ko cần đến bia nữa rồi, tôi muốn hòa vào anh, tôi muốn cảm giác phóng túng này được giải tỏa, tôi chủ động hôn chặt môi hơn, sâu hơn, áp sát hơn nữa vào anh. Cho đến bây giờ, tôi vẫn thích, rất thích hôn môi hơn tất cả những động tác đơn thuần nào.

Tôi nghe anh ư ư trong miệng, tôi thấy được vật đó bắt đầu cương cứng cạ vào đùi tôi, anh bắt đầu thả lỏng. Anh ẵm tôi vô phòng, thả tôi nhẹ xuống giường, anh nhìn tôi ánh mắt đắm đuối chưa bao giờ thấy, anh cõ áo rồi đến bên tôi, quỳ dưới giường.

- Cho anh..
- .....

Anh bắt đầu cởi từng cái nút áo sơ mi của tôi ra, anh cởi cả áo lót của tôi ra, anh ôm tôi, lại hôn, nhưng hôn cổ và cả ngực nữa .....

.....(Xin lỗi các bạn, ko biết tôi nên bỏ qua đoạn này hay lại miêu tả chi tiết nữa, mọi người cho mình ý kiến nha, huhu)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Tiếp tục như vậy, mon trốn, nhẹ nhàng đến dịu dàng, còn cô gái 18 tuổi như tôi chỉ biết tận hưởng lần đầu tiên của mình, ướt át đến hoang dại, mềm mại đến mê mẩn.

Cuối cùng chúng tôi cũng thuộc về nhau, hay nói đúng hơn là tôi đã thuộc về người con trai này.

- Em ko sao chứ?
- Có, em đau, rất mà em hơi sợ nữa.
- Thương em, cảm ơn em, xin lỗi vì làm em đau.
- Ai thương nhau cũng như vậy hả anh?
- Ko hẳn, nhưng anh thực sự mong em đừng bỏ anh.
- Sao em lại bỏ anh?
- Anh ko biết nữa, tại anh bị 1 lần rồi nên anh sợ.
- Em với anh như vậy có phải là sớm quá ko anh? Em hư hỏng quá ko anh?
- Em thấy hối hận rồi à?
- Ko, em sợ thôi.
- Anh sẽ thương em mà, em ko để em phải buồn đâu, anh hứa.

Tôi nằm co ro trên giường, tấm ra màu xám đã bị bẩn. Tôi nhìn anh, 1 nỗi lo sợ sau cơn mê tình ái. Tôi nhóp nhép và hơi đau, hơi thốn, anh lại hôn môi và hôn trán tôi.

- Anh ko biết là anh thương em nhiều đến mức nào nữa. Lúc nào anh cũng muốn đc bên em, hay mình cưới nhau đi em.
- Thôi, em chưa học xong cấp 3 nữa, em chưa muốn, chưa nghĩ tới.
- Uhm, nếu em chưa nghĩ tới thì thôi vậy.

Sau đó anh thay rap trải giường và anh còn tắm cho tôi nữa, anh chờ tôi đi ăn gà ác tiềm.

- Chưa bao giờ anh muốn ở gần 1 người con gái như lúc này.
- Vì lần đầu tiên của em sao?
- Ko, một phần vì em đã đồng ý chuyện này. Anh thấy mình thuộc về nhau, anh ko muốn xa em.
- Anh có thích ko?
- Có chứ.
- Em cũng thấy thích, nhưng lần sau sẽ ko đau như lần này phải ko?
- Thử sẽ biết bé.

Anh cầm tay tôi lên, hôn nhiều lần. Cứ như vậy, thỉnh thoảng chúng tôi làm tình với nhau, chúng tôi yêu nhau ko phải vì sex nhưng xác nhận là sex tăng thêm hương vị của tình yêu. Càng ngày tôi càng dần đi hơn, các tư thế này nọ cũng biết hơn 1 chút, trong những lần gần gũi tôi cũng cố gắng làm cho người yêu thỏa mãn như cách anh làm tôi sung sướng vậy. Lúc này thì tôi đúng là đã trở thành 1 người phụ nữ, phổng phao hơn 1 chút. Tháng 8 rồi, cũng là lúc đăng ký đi học lại, anh cũng là người đưa đón, làm thủ tục này nọ cho tôi.

- Hôm nay anh thấy em ăn nhiều, em ăn nhiều vậy có đau bao tử ko?
- Em ko thấy đau, đồ ăn ngon mà.

- Uhm, coi chừng đau bao tử nha.
- Sao lúc này em ăn gì cũng thấy ngon, em đang ăn cái này vẫn thèm cái khác đó.
- Hahah, uhm ăn nhiều đi cho mập chút nữa, có da có thịt chút, xấu chút ko ai để ý thì anh đỡ lo. Anh sẽ đi cày kiếm tiền cho em ăn mà.
- Anh nói đó nha.
- Mà tháng này em bị kẹt ko bị nổi mụn hả?
- Em chưa bị mà.
- Ủa, ko phải em bị khoảng 26, 27 sao? Nay là 20 tây rồi.
- Chưa, em chưa thấy.
- Em, hay là em có em bé?
- Cái gì?

Bốn mắt nhìn nhau, tôi bỏ luôn tô bún thịt nướng đang ăn ngon. Lo sợ, hoang mang tột độ, tự dưng tôi thấy bao tử đau, tim đập nhanh, muốn làm một. Anh chờ tôi về nhà.

- Anh ghé nhà thuốc đi, em mua đồ thử.
- Uhm, em đừng lo quá, nhìn em tự nhiên xanh lăm anh sợ.
- Hay mua 10 cái đi, thử có chính xác ko?
- Uhm, tùy em

Tối đó về nhà, tuy lo sợ, suy nghĩ nhưng bụng vẫn đói meo, tôi bới 1 tô com lúc 9h ăn với trứng chiên cũng thấy ngon, ăn xong còn uống 1 ly sữa nóng nữa.

- Đạo này con chịu ăn đêm quá ha. (Ngoại xuống bếp khi thấy tôi đang rửa tô)
- Ăn quá rồi mập, lại khó giảm cân, ăn vừa vừa gì mà 1 tô com còn thêm 1 ly sữa, lúc trước có ăn đc như vậy đâu? (Mẹ nói vọng vô từ nhà trước).

Tôi chỉ biết im lặng, lòng rối bời. Chạy lên phòng, tôi lấy mớ que thử ra, đọc hướng dẫn sử dụng, trong đó có lưu ý là que thử sẽ chính xác nhất vào lúc sáng sớm, vậy mà tôi vẫn thử hết 3 cái ... đều có 2 vạch, 1 hồng đậm 1 hồng nhạt. Tôi như muốn phát rồ lên, sao lại như vậy, nhớ là có đọc qua cách tính ngày rồi mà. Nhưng tôi lại tự an ủi mình rằng là do mới ăn, mà ban đêm nên que thử sai. Ráng ngủ tới sáng dậy, chắc ko có đâu.

Tôi rối trí với 1 đống câu hỏi, nếu có bầu thì phải làm sao? Ngoại và mẹ phải làm sao? Làm sao mà tôi đẻ được, làm sao mà tôi nuôi đc 1 đứa bé, cưới thôi tôi còn chưa nghĩ tới nữa là. Tôi chưa học xong nữa mà.

- Em ngủ chưa?
- Em ko ngủ đc.
- Sao nãy hứa với anh rồi mà.
- Em hứa gì?
- Hứa là yên tâm, ngủ sớm mai thử mà.
- Em mới ăn com xong, giờ em nằm nè.
- Còn ăn com nữa hả? Coi chừng đau bao tử.
- Em biết rồi, giờ em ngủ đây.

Tâm trạng lúc này chỉ toàn hoang mang, tôi thậm chí còn ko còn thú nhận tin với anh, tôi cũng ko thèm kể anh nghe về chuyện đã thử 3 que rồi ... lại bậc nhạc mạnh tôi cố ngủ, nằm 1 hồi nhìn đồng hồ đã hơn 2h, tôi mới mớn.

Tôi chạy xe tới nhà anh, sau khi đã thử 4 que vào sáng sớm, mắt muốn nổ đom đóm khi tất cả đều 2 vạch.

Tối nhà anh tôi bấm chuông liên hồi, anh ngáy ngủ ra mở cửa.

- Mới chưa 8h em qua sớm vậy?

Ko nói ko rằng tôi luồn qua người anh chạy thẳng vô toilet, anh dụi mắt chạy theo.

- Sao em?

- Em thử rồi, 2 vạch hết, giờ em thử hết 3 cái này. (tôi tiếp tục thử cho hết 3 que còn lại)

Kết quả vẫn vậy, 2 vạch hết, tôi bù lu bù loa lên.

- Em ko muốn sống nữa, hay anh chạy đi mua thêm đi, chắc gì đúng.

- Em ăn sáng chưa?

- Chưa, em đói lắm nhưng tại phải thử nên em chưa ăn.

- Em bình tĩnh, như vậy chắc là em có em bé rồi.

- Em ko thích.

- Em ko thích có con với anh sao?

- Em ko thích có con, em phải học nữa.

- Anh sẽ cưới em, đề xong sẽ học tiếp. Cần thì đi du học.

- Em ko thích!

- Giờ phải làm sao?

- Em ko biết, em ko biết!

Tôi vừa nói vừa khóc tu tu, bụng thì đói.

- Ko phải là đã canh ngày sao?

- Em ko biết, tháng này có gần nhau mấy lần đâu.

- Giờ nên đi khám bác sĩ, anh chở em đi khám.

- Chắc em chết.

- Em mà chết chắc anh chết theo, em ko thương anh sao?

- Em đói.

Y như rằng, ăn sáng xong anh chở tôi chạy qua bệnh viện Từ Dũ khám .... Kết quả làm tôi muốn tự sát, kết luận có hình ảnh túi ối trong buồng tử cung, hai buồng trứng bình thường, thai khoảng 5 tuần tuổi . Tay chân bủn rủn, nặng nề ko tả, trong khi nhìn qua anh thì mặt anh rõ vẻ rặng rờ.

- Trời ơi, em mới đăng ký đi học lại có 3 ngày mà

- Anh mình cưới nhau đi, anh nói ba mẹ anh về SG nha?

- Em ko cưới đâu!

- Vì sao? Em ko thương anh sao?

- Vậy anh có thương em ko? Em chưa làm mẹ đc.

- Anh thương nên anh mới muốn cưới em, anh sẽ chăm sóc cho mẹ con em mà.

- Em ko thích, anh đừng nói nữa.

- Vậy em tính làm sao?

Cuộc trò chuyện dai dẳng trên đường về, chúng tôi cãi nhau, lần hiếm này cãi nhau tùm lum. Cảm giác của anh thì vui khi có con, anh nói ko gì tuyệt hơn khi tình yêu có trái ngọt, con trai hay con gái cũng đc, anh đủ điều kiện để lo cho tôi, tôi có thể cưới có thể ko cưới nhưng anh lo đc hết. Nhưng rõ ràng rồi mà, tôi ko muốn đẻ, ko muốn cưới.

Chương 20

Từ hoang mang, lo lắng tôi như bị stress, cáu gắt hay gây với anh, tìm cách để gây nhau vô cớ, rồi khóc.

- Thương em, em khó chịu lắm, anh không biết phải làm sao, khi nào em khó chịu em muốn gì thì cứ xả ở anh.

Mặt nóng bừng không phải vì giận mà là xấu hổ, tại sao anh lại cứ như vậy, sao anh không chịu lại, tại sao không giận tôi đi, sao anh không bỏ mặc tôi đi.

- Anh có đọc trên mạng, trên báo là nội tiết tố thay đổi khi có bầu, em cố gắng đi. Rồi em còn bị nôn ói nữa đó, không phải bao tử gì đâu, thèm ăn gì nói anh mua cho. Hay anh mua sữa bầu cho em uống nha.

- Anh bị làm sao vậy anh Thái?

- Thương em

- Em không muốn sanh đẻ gì hết, rồi ngoại em rồi mẹ em làm sao?

- Anh sẽ qua nhà, em dắt anh về nhà đi, anh sẽ chịu nhận hết, là tại anh mà.

- Mẹ em không để yên cho anh đâu!

- Nếu không cưới cũng được, anh sẽ theo ý em.

- Em muốn bỏ em bé!

- Không được! Anh không đồng ý

- Vậy anh đi mà mang bầu cho em đi, em không thích em nói không thích mà. Không phải anh nói anh không ép những gì em không thích không thoải mái sao?

- Đây không đơn giản là thích đâu Dung em, là con của mình, rồi sức khỏe của em nữa. Em không thương anh, không thương em bé thì cũng nên thương mình chứ.

Tôi òa khóc, khóc ngon lành khóc bất lực. Tôi phải làm sao giờ trời ơi? Tôi mới 18 tuổi mà, bây giờ cũng chẳng phải lúc để hối hận, tôi thương anh Thái, tôi không hối hận về những gì đã dâng hiến cho anh, nhưng tôi không thích cưới.

Tôi mặc cái áo cưới màu trắng, bụng tròn xoe, mẹ tôi dắt tôi từ dưới lên sân khấu – anh đã đứng chờ phía trên đó rồi. Đang đi thì dừng lại cái đứa bé lọt ra từ trong tà áo cưới rộng thùng thình. Tôi giật mình, mồ hôi nhễ nhại, thì ra chỉ là 1 giấc mơ, đúng hơn là 1 cơn ác mộng mà.

- Sao vậy em?

- Em không sao, thôi anh chờ em về đi, mấy giờ rồi?

- Nhìn em mệt mỏi quá, nằm 1 chút đi em, mới 6h hơn thôi.

- Em mệt và đói quá, thôi anh chờ em đi ăn gì rồi về đi.

- Anh mua sữa bầu cho em nha!

- Thôi anh, làm sao mà em dám đem về. Cái đó tính sau đi.

Tôi mệt mỏi, bơ phờ đi ăn với anh rồi anh chờ tôi về. Tối hôm đó, tôi lên mạng tìm hiểu về những biện pháp phá thai, uống thuốc tây, thuốc nam, hay là đi hút. Không biết tôi có chết khi sử dụng sai biện pháp không nữa?

Rồi tôi nghĩ tới anh, anh yêu thương tôi như vậy, anh sẽ không giận tôi đâu, tôi sẽ tự đi xử lý 1 mình sau đó mới cho anh hay, sau đó chúng tôi lại yêu nhau như trước.

Sau 3-4 ngày suy nghĩ, đi với anh tôi vẫn bình thường, nhìn anh lo cho tôi thì tôi lại bị phân vân. Mà không thể nào được, tôi phải đi học, tôi không muốn cưới chồng bây giờ, rồi để con làm tôi mất hết cả 1 thời tuổi trẻ còn gì. Không phải không muốn lấy anh, đơn giản là không muốn cưới lúc này, không cưới thì không thể sinh con được.

Com trưa

- Sao hôm nay con thấy ngoại yếu vậy?
- Uhm, ngoại hay lạnh buổi tối, tay chân ngoại tê hết, già rồi.
- Hay mẹ chờ ngoại đi đi khám bệnh đi.
- Uhm, tối nay đi (- mẹ trả lời)

Ngoại kêu cô Hà bung ra 1 tô canh chua cá lóc, thôi rồi tôi nôn ọe đến hết hơi, tái hết mặt và ko thờ nổi bỏ chạy vào toilet, đúng y như anh nói mấy bữa trước.

- Sao vậy?
- Dạ, chắc bao tử hành ngoại oi.
- Con còn uống nghệ với mật ong ko đó?
- Dạ còn.
- Uhm, ăn com đi!

Tôi tưởng tượng đến cái mùi tanh của tô canh muốn xỉu luôn.

- Con này ai ko biết nó đau bao tử thì chắc nói nó có bầu.

Trúng tim đen, tôi sợ hãi .....

- Thôi, tự nhiên con đau bụng quá, mẹ với ngoại ăn đi lát con ăn sau.

Tôi chuồn lên lầu nằm.

- Nhớ anh quá.
- Uhm, anh cũng nhớ em, hôm nay ko gặp nhau buồn há?
- Uhm, anh đi làm ngoan nha, em ngủ trưa.
- Hôn 2 mẹ con!

Tôi ngủ dậy lúc 3h chiều, bụng đói cồn cào, chạy xuống bếp thấy nồi canh lại chạy lên. Đành phải ra ngoài ăn tô phở, lạy hồn tôi ăn hết 1 tô vẫn chưa thấy no, ăn thêm 1 chén bò viên và trứng, xong còn uống 2 ly nước mía. Khi có bầu thì ai cũng ăn nhiều như vậy sao? Bữa giờ hơn 1 tuần rồi, nếu ko giải quyết nhanh thì cứ cái kiểu ăn uống này tôi thành con heo sớm thôi. Ko những vậy, bụng càng ngày càng bự ko thể giấu được đâu, mà thai lớn thì lại càng khó xử lý.

Tối đó ngoại với mẹ đi khám về, ngoại bị đau khớp và huyết áp cao, tôi đã lo lại càng thêm lo, ngoại tôi tám mươi mấy tuổi rồi mà, nói mới đề ý dạo này mẹ cũng ở nhà nhiều, ko có nói tới ông Cường, thấy vậy tôi cũng vui. Gia đình 3 người của tôi sẽ sống với nhau hoài, ko ai lấy chồng hết. Nghĩ tới đây tôi ôm ngoại, nước mắt chảy ra nhưng lại ko dám nức lên tiếng vì sợ ngoại biết.

- Ngoại đừng bệnh gì nha, con sợ lắm!
- Sao mà biết đc, ngoại già rồi mà.
- Ngoại sống với con và mẹ hoài nha.

Tới đây ko thể nào kìm nén được nữa, tôi khóc trong vòng tay ngoại, làm sao ngoại biết cháu của ngoại đang có bầu chứ, chẳng phải tôi mãi là đứa cháu bé nhỏ của ngoại sao? Ngay thời khắc này, phần con trời dậy hơn phần người, tôi quyết định sáng mai đi bỏ thai.

Sáng ra, tôi tắm rửa và mặc 1 cái áo đầm voan màu vàng nhạt – mẹ dẫn đi mua năm ngoái. Tôi thấp nhang sớm cho Phật bà Quan âm, cầu quyền thất tổ ... chỉ là đốt nén nhang cho nhẹ lòng chứ tôi cũng ko van vái gì cả. Tôi đi taxi đến Từ Dũ, vừa đến cổng bệnh viện tôi nửa muốn nửa ko muốn thì có 1 ông hình như chạy xe ôm, ông ta đến dò hỏi tôi có phải muốn giải quyết ko? Ông nói tôi đi 1 mình thì phải trên 18 có cmnd người ta mới làm cho. Thấy tôi ập ứng ông ta chỉ tôi 1 phòng khám tư trên đường Cao Thắng, ông ta chờ tôi đến đó.

Vào cái phòng khám nhỏ, có 3 cái giường giống như giường hồi sức, đã có 2 chị nằm đó, 1 chị vô nước biển, 1 chị nằm ko, khi bước vô thấy có 2 người đàn ông phía ngoài, chắc chồng hay bạn trai của 2 chị. Tôi ghi qua loa tên tuổi vô tờ giấy bác sĩ đưa. Còn tiền thì trả sau.

- Bác sĩ ơi có an toàn ko?

- Em bao nhiêu tuần rồi?
- Chắc gần 7 tuần.
- Ồ, 7 tuần thì ko sao, còn nhỏ, chỉ là 1 giọt máu thôi.
- Nhưng có ảnh hưởng gì ko bác sĩ?
- Ko em, xong sẽ có thuốc bổ uống mà, chừng 4 5 ngày nhiều lắm 1 tuần thì em khỏe à, lúc đó sẽ gần gũi đc.
- Làm có nhanh ko bác sĩ?
- Thao tác tầm 20p thôi em.

Điện thoại reo, ko ai khác, là anh Thái, tôi bước ra ngoài nghe điện thoại.

- Em nghe nà.
- Uhm, cục cưng đang ở đâu? Chiều gặp nha.
- Em đang ở nhà, dạ chiều gặp anh. Nhớ anh.
- Sao bữa nay bé Dung nói chuyện dịu dàng vậy?
- Tại em thương anh. Thôi em đi tắm cái, lát em gọi lại.
- Uhm, bye em.

Tôi ghen ngay cổ, nếu là ở nhà thì tôi đã khóc rồi. Tôi bước vào trong, nằm trên cái giường giống như giường khám phụ khoa, cỡ quần lót. Ở đó có 1 bà bác sĩ, 1 cô y tá đứng đó để đưa đồ nghề cho bác sĩ, 1 cô khác đứng cạnh tôi, cô ta hỏi từ từ các chuyện trên đời, khen áo đầm đẹp, khen bông tay đẹp, khen mắt tôi đẹp.

- Chuẩn bị làm nhé em.
- Dạ.
- Em thả lỏng đừng gồng, nhanh thôi.

Tôi nhắm mắt, thả lỏng, quên sự đời, tôi xử sự như 1 con robot ko cảm xúc, tôi nằm đó, nước mắt chảy hai hàng, tôi nghe được tiếng rột rột họ đang làm gì phía dưới của mình, nghe nhói nhói ở bụng dưới kiểu đau bụng kinh, xót xót ở vùng kín. Bây giờ thì ko thể quay đầu được rồi. Cô y tá vẫn hỏi han đủ thứ, tôi thì như chết đi, đau thì ko đau nhiều về thể xác nhưng suy nghĩ của tôi đã bị tổn thương. Tôi tổn thương chính mình, tôi vừa làm gì thể này? Tôi ko bàn bạc với người yêu mình, tôi tự quyết định bỏ đi giọt máu của 2 đứa, tôi liều mạng quá, tôi ác quá, tôi vừa chấm dứt 1 sự sống, đó là con của tôi. Tôi cần môi, nghiền răng, cô y tá nắm chặt bàn tay của tôi, nhìn ánh mắt có vẻ thấu hiểu.

- Xong rồi em, em vô trong lót miếng băng, có thể ra 1 chút huyết, ko sao cả, em đừng lo nhé.
- Bao nhiêu tiền bác sĩ?
- 750k.

Chỉ 750k, Xong! Ko quá nửa tiếng đồng hồ, giờ tôi phải đối mặt với Thái của tôi như thế nào đây? Tôi chẳng khác nào cô Yến kia, tôi cũng tự quyết định, tôi coi thường và ko tôn trọng anh ..... Tôi vừa làm 1 chuyện tà trời. Phóng lao thì phải theo lao, trong lúc nằm đó cho khỏe, cho bớt choáng váng tôi lấy đt nhắn tin cho anh.

- Em có như thế nào thì anh cũng thương em phải ko?
- Dĩ nhiên.
- Lát em qua, anh có nhà ko?
- Có, lát qua anh chờ đi ăn trưa nha?
- Ko, anh mua gì về cũng đc, em ko đi ra ngoài đâu.
- Uhm, thêm gì anh mua.
- Gì cũng đc.

- Khoảng 10h30 em tới đó nha.

Tôi bấm chuông cửa, anh của tôi ra, nhìn đôi mắt hờn nét mặt rạn rờ của anh làm cho tôi lao tới ôm anh òa khóc.

- Sao vậy em?

- Em xin lỗi anh.

- Sao vậy, có chuyện gì?

- Em xin lỗi, em xin lỗi, xin lỗi anh, xin lỗi và tôi quy xuống.

- Em vừa đi đâu về?

- .....

- Em bỏ con rồi phải ko?

- Em xin lỗi

Anh thất thần ngồi phịch xuống sofa, từ khi yêu nhau có bao giờ tôi thấy anh buồn đến như vậy đâu. Tôi quỳ tại đó, khóc ko ngừng. Ko hiểu 1 kẻ chuyện gì cũng dám làm như tôi, tôi khóc vì cái gì nữa. Thà là anh quát nạt tôi, anh la mắng tôi đằng này anh chỉ nhìn tôi, ánh mắt đầy thất vọng. Tôi cứ khóc, cứ nấc cứ khóc nghẹn. Anh bỏ ra ngoài hút thuốc, hết điếu này anh môi điếu khác, còn tôi thì cứ khóc, như vậy đến hết cả 1 buổi trưa. Tôi khóc đến khàn tiếng.

- Em biết em sai rồi, anh ơi em biết em sai rồi!

- Rồi em cũng bỏ anh thôi!

- Em ko có, em thương anh, em ko bỏ anh.

- Cười em ko thích, con thì em bỏ, vậy em yêu anh chỗ nào nữa?

- Em xin lỗi.

- Anh biết em ko thích cười ko thích có con nhưng ít ra đó cũng là con của anh mà, sao em ko nói với anh?

- Em sợ nếu em nói với anh, thì anh sẽ căm, anh sẽ ko đồng ý. Em vẫn là em của anh, em vẫn thương anh mà.

- Để anh lấy đồ cho em ăn, ăn xong em ngủ đi rồi anh chờ em về.

Chúng tôi ngồi đó đối diện nhau, làm gì mà nuốt nổi nữa. Xong rồi nằm, anh nằm ngửa tay gác trán nhìn lên trần, tôi ôm anh nhưng anh ko đẩy ra mà cũng ko ôm lại như mọi khi. Căn phòng ngọt ngào và nặng nề, như thể thiếu oxy vậy. Tôi chẳng biết thế nào nữa, nước mắt lại rơi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Anh cứ như vậy, ko tỏ vẻ chán ghét, ko chỉ trích, ko trách móc, thái độ lạnh lùng của anh như bóp nát trái tim tôi, hằng ngày anh vẫn nhắn vài tin kêu tôi giữ sức khỏe, anh kêu tôi ăn uống đáng hoàng, vẫn hỏi tôi muốn ăn gì thì anh chở đi ăn. Nhưng trời ơi, tôi ko còn 1 chút tha thiết với những thứ đó, tôi chỉ muốn trái tim của anh lại ấm lên, bức tường vô hình kia sụp đổ đi, để tôi lại được anh yêu thương, được che chở. Tôi biết tôi sai rồi, tôi ko thanh minh thanh nga gì nhưng tôi ko muốn mất anh, ko muốn chút nào. Nhưng tôi cũng ko nài ni van xin gì, cứ như thế. Tháng tôi gặp anh đc có 5 lần, ko sex. Tôi suy sụp và khóc nhiều, nhập học rồi mà tôi chẳng tập trung được gì cả, tôi sa sút mọi thứ, gia đình biết, mẹ và ngoại biết tôi trạc trạc tình cảm.

Buổi sáng cuối tuần

- Em nghĩ mình nên nói chuyện, như vậy hoài em sắp ko thể chịu nổi rồi.

- Ok em, hôm nay anh rảnh.

- Em sẽ qua nhà anh, lát nữa.

- Em ăn sáng chưa?

- Em ăn rồi.

Anh mở cửa, tôi đi vào, và cuộc nói chuyện cuối cùng cũng tới, giờ khắc đó cũng đã tới. Chúng tôi yêu nhau ko lâu, chưa đủ lâu nhưng cái gọi là sâu đậm thì ko phải chưa đạt tới, chỉ có đúng 1 khuyết điểm trong tình yêu này là tôi quá xúc nổi, quá trẻ con. Nhìn anh, nhìn tôi, 2 con người hốc hác, tuy ko quá tiêu tụy nhưng chúng tôi biết đối phương đã quá buồn rồi. Chúng tôi quá đau vì yêu thương nhau rất nhiều nhưng ko thể nào như xưa được nữa.

- Em xin lỗi anh lần nữa

- ...

- Em nghĩ chuyện mình ko thể nữa rồi.

- Em nói tiếp đi.

- Nếu anh mắng chửi to tiếng với em, thậm chí anh có thể tát em vài bạt tai vì hành động của em. Đằng này anh lại cứ bình thản như vậy, mỗi lúc anh nhìn em em thấy có ai đó đang giết em vậy.

Nước mắt bắt đầu tuôn chảy ko thể kiểm soát, lần đầu tiên tôi cũng thấy mắt anh đỏ hoe.

- Em biết lỗi em ko chuộc được, nhưng nếu có chọn lại em vẫn chọn cách đó thôi. Ko phải em ko muốn có con với anh mà chỉ là em chưa muốn có con, cũng ko phải em ko muốn làm vợ anh mà chỉ là em chưa muốn cưới.

- .....

- Anh Thái, Thái của em, đừng như vậy nữa, em ko mong chúng ta gương vỡ lại lành, em biết em tổn thương anh rồi. Cũng ko mong anh thứ tha gì, nhưng nếu mình chấm dứt, em thực lòng mong anh hãy đừng quá đau khổ như vậy. Mọi phần đau khổ em sẽ nhận, em sẽ chịu hết, em chịu mọi sự trừng phạt để anh được nhẹ lòng, vì anh ko có lỗi.

- Anh có lỗi chứ, lỗi của anh là ko thể làm em làm khác đi. Mình là 1 đôi, con là của 2 đứa, ko phải 1 mình em tự làm em có em bé được, vậy khi em quyết định sai thì anh cũng có lỗi. Anh chưa tưởng tượng ra được những ngày tháng ko em anh sẽ như thế nào nữa. Làm sao mà em ko cho anh buồn hả em, em ko biết là anh thương em đến mức nào? Chẳng phải anh cũng muốn đau thay cho em những cái đau mà phụ nữ phải chịu, nhưng đâu có được em

- Em ko biết làm sao nữa anh .... Em nhớ anh nhưng ko làm gì được.

- Em bỏ anh đi!

- Anh đừng nói vậy, em làm gì có tư cách đó. Và em cũng biết anh sẽ ko bỏ em.

- Khi em làm việc đó, anh thực sự ko dám nghĩ nhiều, em cũng nghĩ sẽ bỏ qua rồi lại yêu nhau như trước. Nhưng anh như bị ám ảnh, em sẽ bỏ anh!

Tôi ghen tới ko thể nói được tiếng nào, trời ơi, mối tình đầu của tôi, người con trai mà tôi ko biết tìm ở đâu ra, vậy mà tôi đang sắp phải mất anh rồi, ai đó cứu tôi với. Bụng tôi, tim tôi đau, đau hơn cả khi mẹ đánh tôi nữa, cái đau mà tôi ko ngờ tới, yêu nhau sao lại làm nhau đau, tôi thật đáng ghét. Lấy hết can đảm tôi nói câu quyết định, câu nói mà tôi chẳng có quyền nói, nhưng Thái của tôi, anh ko thể nào nói ra câu đó với tôi, anh quá hiền lành, anh tốt bụng tới nỗi ko nói ra câu nói làm đau tôi cho đến phút cuối cùng .....

- Mình chia tay đi anh.

- Uhm

Trời đất sụp đổ, anh ko nói thêm gì, tôi đứng dậy đi về. Những bước chân nặng nề nhưng vội vã. Anh ra mở cửa, tôi chỉ cúi mặt ko dám nhìn anh, ko dám nhìn vào đôi mắt đã vì tôi mà phải khóc, anh ôm tôi, siết chặt, tôi vùng ra bỏ chạy. Ngôi nhà phía sau ngày càng xa, anh của tôi còn xa hơn. Vì sao vậy, vì tôi ích kỷ vì tôi rồ dại, ko phải, tôi vốn đã ko phải 1 người tốt, tôi ko thể dành cho anh, anh gặp và yêu tôi là 1 điều xui rủi, anh phải gặp 1 người tốt, tốt hơn vì anh là hoàng tử. Thái của tôi ko đuổi theo, tôi ko biết từ bây giờ chúng tôi sẽ sống thế nào nữa, trong lòng cầu mong anh hãy mạnh mẽ, anh hãy mau quên tôi đi.

Tôi ra khỏi chung cư, nước mắt ko ngừng được, mặc cho mọi người nhìn vào mình. Tôi gọi cho Tiên, khi gặp nó chúng tôi cùng chạy, tôi ko biết sao nữa, cuối cùng tôi dừng ở 1 khách sạn trên đường Sư Vạn Hạnh, lấy 1 phòng, tôi và nó đi vô ..... Rồi tôi bắt đầu gào thét, tôi bắt đầu hoang dại tôi ngồi bệt xuống đất, Tiên tới vỗ vai trấn an, tôi buồn lắm, đau lắm. Có phải ai thất tình cũng như thế này ko? Nếu ko gặp nhau thì anh đâu có phải buồn, tôi có thể hư hỏng, nhếch nhác ngoài xã hội, Thái ơi em xin lỗi anh. con ơi mẹ xin lỗi con ..... Tôi tự nhủ lòng, sau hôm nay tôi phải khác, phải mạnh mẽ, mặc dù ko thể mạnh mẽ nhưng tôi vẫn thể hiện mình mạnh mẽ hơn, tôi ko thể suốt ngày cứ dựa dẫm, cứ khóc lóc, tôi phải để Thái của tôi thấy an tâm, ko thể để anh cứ nghĩ tới tôi là lo lắng.

Rồi tôi cứ lần ra khóc, con bạn thân chưa hiểu hết vấn đề nhưng thấy tôi khóc quá cũng khóc theo, 2 đứa ôm nhau khóc, như 2 con điên. Khóc đến hơn 2 tiếng đồng hồ thì nín, tôi đau đầu, nghẹt mũi, mặt thì sưng húp, bộ dạng giống như lúc gặp anh ở quán cà phê mà anh chờ tôi đi viện lần đầu tiên. Tôi vào

toilet định tắm, nhưng tôi ko lau khăn lạ, tôi lại nhớ đến lần đầu tiên tắm ở nhà anh, tôi lại quý xuống, lại gào thét, lại khóc tức tưởi 1 lần nữa .....
Những ngày tháng tắm tôi đang ở trước mắt...

(Xin lỗi các bạn, hôm nay viết tới đây thôi, được thì tôi mình rảnh sẽ viết tiếp, giờ mình nhưc đầu quá, cảm giác chia ay lần đầu tiên chưa bao giờ mình quên, mình đã khóc rất nhiều khi kể đoạn này, những từ những chữ viết ra chưa thể hiện hết cái giằng xé của mình, có lẽ đây là đoạn khó để viết ra nhất trong câu chuyện. Cảm ơn các bạn luôn theo dõi chia sẻ của mình.)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Mới đầu năm học mà tôi toàn học trung bình yếu, nghĩ lại các bậc cha mẹ ko cho con yêu sớm cũng phải. Giờ tôi ăn ko nuốt nổi, tôi lại nằm khóc vậy mà Thái của tôi ko hề nt hay gọi điện, anh đã ko quan tâm tôi thật rồi. Khoảng thời gian vật vờ thể xác, làm đêm nào cũng phải uống mấy viên thuốc nhưc đầu mới ngủ được. 1 tuần, 2 tuần, 1 tháng rồi 2 tháng trôi qua ... những kỷ niệm vẫn còn đó, riêng bản thân tôi đã bớt tự hành xác mình, nhìn người như khúc cây khô còn có 39kg. Sáng đi học sớm đã nghe tiếng cãi nhau dưới nhà, thì ra mẹ đòi sang cửa hàng để hùn vốn mở cafe phòng trà hát với nhau với ông Cường, ngoại cản, cản ko dc rồi ngoại chửi, mẹ cãi lại.

- Má chuẩn bị tâm lý đi, con sắp đăng ký kết hôn với anh Cường rồi, sau này con cũng ko cần ở đây nữa!

Tôi bay ngay xuống nhà :

- Mẹ kết hôn với ông Cường hả?

- Ủ!

- Con sẽ chết cho mẹ coi.

- Đừng có hù, con gái như mày, bỏ nhà đi hoang với trai rồi thất tình khóc như nhà có đám ma, mày tưởng nhà này điếc hết ko nghe chắc. Minh nhìn lại mày đi, coi coi bây giờ mày đi ra đường có thằng nào nó thèm mày.

Câu chửi của mẹ chạm đến đỉnh điểm của lòng tự ái, cộng thêm những nỗi u uất bấy lâu, tôi điên lên lần nữa. Nhưng tôi ko dại mà bỏ nhà đi nữa vì tôi biết sẽ ko có 1 anh Thái thứ 2, tôi bắt đầu ăn chơi, tới trường thì cúp học, được liệt vào thành phần cá biệt của trường chơi chung với mấy đứa lưu ban. Hút thuốc, uống bia .... Nhưng tôi đau đầu ko chịu dc mùi khói thuốc nên chỉ uống bia, còn thuốc ko hút nhiều. Đi thi thôi, về nhà là tôi với mẹ lại cạch nhau như nước với lửa, mẹ chửi rủa tôi bỏ ngoài tai, cứ hết tiền lại ngira tay xin ngoại. Đêm nào say thì ngủ còn ko say thì lại tự dằn vò, rồi khóc ... Nhưng tôi cứ say, say nhiều hơn là tỉnh.

Thứ 7, tuần thứ 3 của tháng 11, tôi thay mặt ngoại và mẹ đi đám cưới người quen là người nhà cô dâu, nhà hàng ngoại quận 1 rất to rất sang và có nhiều sảnh. Đang giao lưu chuẩn bị nhập tiệc tôi thấy thấp thoáng 1 bóng dáng quen đang đi đám sảnh bên cạnh.

Chân tôi chết đứng, tim muốn ngừng đập, Thái của tôi, Thái mặc quần jeans bụi, áo thun màu đỏ mặc cái áo mà tôi đã tặng anh vào ngày sn, cái ngày chúng tôi đã ngủ với nhau. Ôi, Thái của tôi nhìn phong lưu hơn, nuôi râu dài và tóc cũng dài rất lãng tử nhưng rất sạch sẽ, đôi mắt vẫn lạnh nhưng nét mặt thì có vẻ bình thân, nhưng anh hơi ốm so với lúc quen tôi. Tim tôi thất lại, như có ai vờ cầu xé vào đó, tôi lùi chân đứng nép vào tường, Thái của tôi đi cùng 1 cô gái, họ thân thiết với nhau, cô gái tóc ngang vai mặc áo đầm màu đỏ, rất hợp tông với Thái, họ nói nói cười cười khoác tay nhau vào đám cưới bên cạnh. Tôi thấy xung quanh mình tối sầm lại, đây là nhà hàng là đám cưới, tôi ko thể lao tới mà cầu xe người con gái kia được, tôi cũng ko thể làm mình làm mẩy mà giờ thói khóc than nơi đây. Người tôi run lên vì ghen, run lên vì tức, tôi vội vàng bỏ phong bì vào thùng rồi đi về, tôi tức muốn bẻ lồng ngực.

- Ê, rảnh ko mày?

Đang điên tiết ko biết làm gì, thì con bạn lưu ban chung nhóm nhắn tin.

- Tao đi đám cưới, mà xong rồi.

- Sớm vậy má?

- Uhm, sớm, tao ko thích đám cưới, bỏ bao thư xong về.

- Đi chơi ko?

- Đi

Tôi lại như 1 con robot, bạn lưu ban tụi nó rất ăn chơi, đang ko còn gì để mất, tôi nhận lời đi luôn.

- Mà đi đâu?
- Đi bay
- Bay gì?
- Đi bar má ơi
- Ừa đi bar hay đi bay
- Thì vô bar rồi bay, đi đi vui lắm, mai chủ nhật mà.
- Uhm, ở đâu?
- Quận 3 nha.
- Ok, lát tao tới.

Khi các đám cưới đã đón khách xong hết, tôi lên lên đi khỏi sảnh tiệc của mình, tôi đi qua sảnh tiệc bên cạnh, cái màn nhung của sảnh để kéo lại để chuẩn bị làm lễ, tôi lên vào luôn.

- Chị ơi, chị vô ngồi ổn định, sắp làm tiệc đó chị.

Phục vụ tưởng tôi đi đám cưới, mời tôi về chỗ ngồi. Cái sảnh tiệc này chừng 30 bàn, tôi cười cười gật đầu.

- À, thôi mình đứng đây, tiệc xong sẽ vô ngồi, mắc công làm phiền đội múa.
- Dạ.

Tôi đứng sát góc màn, đèn chưa kịp tắt hết tôi kịp thấy Thái của tôi ngồi góc tường bên phía tay phải của sảnh tiệc, vẫn vui vẻ nói cười cùng cô gái đó, tìm tôi nhói lên lần nữa, chân ko đứng vững, đầu óc mụ mị đi chạy ra khỏi sảnh tiệc, trượt giày tẹo chân đau điếng.

Tôi cố đi vào toilet, đứng nhìn mình trong gương, tự cười vào mặt mình 1 nụ cười châm biếm, tôi tự hỏi.

- “Cái thể loại như mày thì mày đòi được yêu cái gì, tự tay mày phá nát tình yêu của mày, tự chính mày đánh mất người yêu của mày, đáng lẽ mày cũng có được cái đám cưới đăng hoàng mà mày đã phui sạch. Giờ mày ghen, tư cách gì Dung? Mày ghen với ai, hãy để Thái yên, hãy để Thái yên!”

Tôi cười lần nữa, chua chát, 2 hàng nước mắt chảy ra, bụng đau lắm. Tôi quẹt nhanh nước mắt, cười thêm 1 lần cuối, cười bất cần nụ cười báo hiệu Dung sẽ sa lầy.

Lần đầu, lần 2 rồi lần 3 lần 4 ... tôi đi bar nhiều hơn, lúc đầu chỉ nhún nhảy theo nhạc, sau thì tru tréo hú như khi với bọn bạn hư hỏng. Mấy đứa bạn cứ ghép đôi với 1 đứa tên Khang, hơn tôi 2 tuổi, đã bị đuổi học nhưng vì nhà nó giàu nó là cậu ấm nên nó cũng bắt cần học hành chi. Nghe đâu tụi kia nói nó thích con gái ốm nên làm mai cho tôi, được nước trong con trác táng tôi bắt đầu buông thả. Được đám con trai nhà giàu bao đi bar, ko phải bỏ tiền, từ từ bị tụi nó mời gọi thuốc lắc, tôi thử hết chơi hết, tôi cần thử mấy thứ đó để đêm khỏi phải khóc nữa, khi đi về là người tôi sẽ dễ ngủ hơn.

Cái gì cũng có giá của nó, bọn con trai hư hỏng nhưng ko ngu, tụi nó bỏ tiền ra ắt sẽ đòi thử cho lại. Khang cứ vô bar lại sắp lại gần, hôn tóc hôn má tôi, rượu mạnh, thuốc kích thích và đương nhiên bên đồ cuối cùng là lên giường. Tôi say, tôi phê và mệt đừ, nó chở tôi đến khách sạn.

- Tại sao lại đến đây?
- Thích thì tới thôi, anh theo em bữa giờ chỉ để đến đây thôi cưng!
- Em còn trinh, chưa biết mùi giường chiếu đâu!
- Hahah, vậy mới đã, cần thêm 1 viên đi rồi đêm nay anh sẽ phá trinh của em.

Tên hư hỏng ngậm vô miệng viên thuốc màu hồng, người nồng nặc mùi bia rượu, khói thuốc và cả mùi dầu thơm. Nó đè tôi xuống cái ghế trong phòng khách sạn, mớm viên thuốc vô miệng tôi.

- Tránh ra!
- Ừa sao vậy?
- Em đừng làm anh điên chứ, đang hứng mà!
- Buông ra!

Tôi nói mặc tôi, nó đè ghì tôi xuống giường tay với cái remote bật tv to hết cỡ, nó hôn hít khắp mặt tôi, rồi tay tôi nó hôn và ngậm từng ngón một. Tôi bắt đầu la hét chửi bới, mà hình như tôi càng la hét nó càng thích thú, nó nhanh tay cởi cái áo đang mặc và tiếp tục ghì tôi, làm sao mà tôi chống lại được. Tôi dụi giọng :

- Anh lấy bao cao su đi!

- Anh ko có si đa!

- Anh lấy bao đi!

- Rồi anh chiều em

Tranh thủ lúc nó mở cái học tủ đầu giường tôi phóng nhanh vô toilet. Thằng say thuốc đập cửa rầm rầm, tôi ngồi yên ko trả lời. Một hồi nghe yên lặng, tv cũng tắt, tôi mở cửa đi ra.

- Em còn trinh thật à?

- Ko

- Vậy sao phải làm khó nhau.

- Ko thích

- Ko thích gì?

- Ko thích làm tình với người lạ.

- Vậy sao mới ko phải người lạ?

- Yêu nhau thì sẽ ko phải là người lạ!

- Được, từ hôm nay anh sẽ là bạn trai của em, được chưa?

Tôi quay qua nhìn, mặt tên khốn đồ bùng, gân guốc nổi đầy cổ, nó chỉ mặc mỗi cái sịp. Nhưng chắc cũng có chút máu nghĩa hiệp, nó mặc đồ vô vàn tha cho tôi về.

2 giờ sáng, người như cái giẻ rách, kêu cửa, mẹ ra mở cửa mà miệng chửi như đọc truyện Kiều. Tôi ko quan tâm, có vẻ như 2 cái tai tôi đã khá quen với những điều này. Ghé qua phòng ngoại, nhìn ngoại đắp cái mền dày cui, trời SG đâu có lạnh mà sao ngoại đắp mền dày, muốn ôm ngoại 1 cái nhưng lại sợ ngoại thức, lè lét lên phòng.

Làm sao có được 1 anh Thái thứ 2, trên đời này ko thể có 1 Thái thứ 2. Tôi cởi hết đồ ra, bộ áo quần đáng lẽ đã bị thằng kia xé rách rồi đè ra hãm hiếp. Tôi làm gì vậy? Tôi đang làm gì? Cuộc sống của tôi sẽ đi về đâu? Tôi thêm vòng tay của anh, tôi nhớ bờ môi của anh, phải chi ..... À mà thôi, ko phải Dung thì mạnh mẽ lắm sao, ko phải Dung ko bao giờ hối hận những việc đã làm sao? Tôi tự nắm tóc mình, tôi tự đâm vào đầu mình ..... Rồi khóc, cứ nhớ anh là tôi lại khóc, gần 1 năm rồi, ko 1 tin nhắn hồi han, có phải quá vô tâm ko? Nhưng tôi chưa bao giờ trách anh ...

Chuyện lại theo lối cũ, hễ mẹ và ông Cường ghé nhà bàn chuyện làm ăn là tôi lại nổi điên. Nổi điên lên thì lại đi bay, lại cắn thuốc, lại uốn éo và lần này là buông thả thật, sau nhiều ngày thẳng Khang đeo như sam thì cuối cùng tôi cũng ngu với nó, ko phải vì tiền, tôi chẳng biết vì cái chó gì nữa.

“Đừng vì chộc điên người khác mà tổn thương chính mình”

Câu nói đó, tôi nhớ chứ sao ko, nhưng bây giờ tôi đâu có thương mình, Thái cũng ko còn thương tôi, tôi ghét cái thân xác này, tôi cần phải hành hạ nó. Sau những cơn phê thuốc, tôi có tật cắn môi, riết cái môi của tôi lúc nào cũng chảy máu. Học thì bết bát, đến giờ kiểm tra thì uy hiếp bọn học giỏi bắt tội nó chỉ bài, dù trung bình cũng ko bị đánh ở lại lớp.

Tôi đã ngủ với thằng Khang, 1 lần, 2 lần rồi n lần, có xài bao. Ban đầu nó chiều tôi, nó nhẹ nhàng, nó biết những hành động làm tôi phát điên trên giường cộng với thuốc lác thì hưng phấn lắm. Nhưng càng ngày nó càng bệnh hoạn, nó bắt tôi phải làm những trò biến thái chiều nó, tôi ko chịu thì nó bắt ép ...

- Ngủ với nhau chừng đó lần mà em còn làm giá làm gì, anh thích em nhưng ko phải anh sợ em. Bớt làm anh mất hứng đi, anh phê thì anh điên lắm, anh nói trước.

Nằm trên giường trần truồng, tôi cười hô hố

- Điên thì giết tôi đi, ko phải hù, con này ko thích sống đâu.

- Nói vậy chứ anh nghĩ mình cũng yêu nhau như em nói, ko còn là người lạ! Phải chiều anh chứ!

- Tôi yêu anh khi nào?

Con thú điên lao vô, đè đầu tôi xuống.

- Hôm nay anh sẽ hôn môi em, thử coi em thù tiết cái môi em được bao lâu, môi em nạm hột xoàn hay sao mà ko cho anh hôn bấy lâu nay? Cái khe của em hẹp anh còn đi vô được, môi của em thì là gì? Anh chiều em riết em hư quá!

Vì từ đầu, mặc dù làm tình nhưng tôi ko bao giờ hôn môi nó. Thằng khốn mở mấy cái đĩa sex mạnh của Nhật, nó bắt tôi phải làm như vậy.

- Đừng có mơ!

- Em đừng có chọc điên anh!

- Dung này cũng từng giết người rồi, anh đừng có chọc điên tôi thì có!

Tên khốn đè tôi xuống, nó ngồi trên người tôi, tay nó đeo nhanh cái bao vô, xong nó bóp cổ và hôn môi tôi, tôi phản kháng quyết liệt, tôi cắn môi nó chảy máu, nó táng 1 bạt tai tôi té xuống giường.

- Giết tôi đi, giết xong rồi thù tiêu đi!

- Anh xin lỗi

- Giết tôi đi, tôi ko làm lại anh đâu. Đánh chết tôi đi rồi làm gì tùy thích.

- Em về đi!

Mẹ ko có nhà, cô Hà, mở cửa ... tôi chạy ngay vô phòng ngoại, ngoại ngủ say cái radio còn mở cái lương, tôi quỳ dưới đất, xin lỗi thắm rồi lại khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tôi đi lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, cột tóc gọn gàng, mặc bộ đồ pyjama con thỏ và củ cải đỏ ... tôi lấy vỉ thuốc paracetamol trong tủ gỗ ra được 7 viên, tôi đi xuống nhà, lục lọi lấy thuốc của ngoại, có cả thuốc ngủ của người già .... hơn 2h đêm, mẹ ko có nhà, cọn ngoại và cô Hà đã ngủ. Tôi như 1 con robot lần nữa, hành động ko suy nghĩ, như bị ám đứng trước gương tôi uống 1 nắm thuốc, rồi tôi lên giường nằm, tôi ước 2 điều, hoặc cho tôi chết đi, hoặc khi mở mắt ra tôi thấy Thái của tôi như lần đầu tiên và tôi hứa sẽ ko để mất anh ...

Mở mắt ra, mệt mỏi, bụng đau, toàn thân ê ẩm ... quay đầu nhìn thôi cũng thấy khó khăn, à ra là chưa chết, tôi thấy mẹ gục ngủ bên bàn, Thái ko thấy, anh đã bước ra khỏi cuộc đời tôi thật rồi. Thì ra là cô Hà phát hiện sớm lúc 4h mấy, cả nhà gọi mẹ về đưa tôi đi súc ruột, tay chân tôi ê lăm vì bị thằng kia đè, môi thì khô, cổ thì đắng nghét.

- Sao con ngu vậy?

Tôi cười trừ, khi thấy mẹ bật dậy đến bên tôi.

- Mẹ cũng còn quan tâm con sao? Ko phải mẹ muốn con chết đi cho khuất sao? Cứu con làm gì?

Mẹ đứng yên, nước mắt chảy dài ...

- Ngoại con đâu, sáng rồi mà phải ko?

- Ngoại bệnh rồi, đang sốt cảm, cô Hà đang ở nhà với ngoại, ngoại khóc nhiều vì lo cho con.

- .....

- Đạo này ngoại yếu rồi, mà con hay về khuya, mẹ cũng hay đi, nghĩ lại thấy tệ quá. Mẹ xin lỗi, hãy về với mẹ và hãy về với ngoại.

Nếu mẹ nói những câu này sớm hơn thì tốt biết mấy .... Tôi đau lòng lắm, đầu tôi tự đập đầu mình xuống giường rồi gào khóc, mẹ la hét bác sĩ lao vô, họ lại chích vô tay tôi. Chắc mẹ đang nghĩ là tôi hối hận, hay là mẹ nghĩ tôi buồn vì ngoại bệnh. Mẹ ko biết là tôi đã hư hỏng tới dường nào rồi, ngoại ko biết cháu ngoại bé bỏng của ngoại cũng đã tha hóa từ lâu. Nhưng, từ trong thâm tâm tôi, tôi làm tôi chịu, chưa hề trách ai, có trách chỉ tự trách mình.

Kết luận bị viêm dạ dày, suy nhược cơ thể, thiếu máu não, hạ can xi ... Tôi nằm trong viện đến ngày thứ 2, ăn cái gì vô cũng ói cũng nôn. Bất kể những gì đang xảy ra, tôi đều nhớ tới anh, sao cả năm trời rồi tôi vẫn cứ nghĩ như ngày hôm qua, ăn cũng nhớ, uống cũng nhớ, bệnh cũng nhớ, và khi làm tình cùng thằng khác tôi lại càng nhớ anh hơn hết. Ko biết anh có nhớ tôi ko!

- Anh có nhớ em ko?
- Có
- Em sắp chết rồi, anh đến thấp cây nhang nha.
- Em nói cái gì vậy?
- Em nói là đám ma của em anh nhớ dẫn bạn gái đến thấp cho em cây nhang.
- Em nói cái gì vậy, em đang ở đâu?
- Hãy đừng quan tâm em như thời gian qua anh à. Em thấy anh hạnh phúc là em vui rồi.
- Em đang ở đâu?
- Ở một nơi quen thuộc với cuộc đời em. Giờ ko có anh, mẹ em lo cho em. Như vậy chết cũng nhắm mắt.

Tôi nhấn có mấy tin nhắn mà mắt mũi nhòe ra hết, đau đầu ko chịu nổi. Điện thoại reo. Tôi tắt máy. Điện thoại cứ reo. Tôi khóa máy.

Lần này có tìm anh cũng ko tìm ra em nữa rồi, anh ko biết nhà em, ko biết gì cả. Nhưng chắc gì anh sẽ tìm em chứ.

Đến ngày thứ 5, tôi ăn đc chút chút, uống sữa mà ko ỏi nữa, chiều hôm đó bác sĩ cho xuất viện, nằm viện 5 ngày mà ngoại ko vô ngày nào, toàn là đi cậu và anh chị họ vô thăm và ngủ thay phiên, chắc ngoại tôi yếu lắm rồi. Nghỉ thôi mà đau lòng. Mẹ nói tôi còn yếu ko nên ra gió, nên đi taxi, tôi lại sau xe nên ngồi ghế trên mở hé cửa.

Khi đến khúc cua gần nhà, mắt tôi vẫn nhìn bang quơ ra đường, tôi thấy anh, Thái của tôi đứng ngay ngã 3 đường nơi anh đã chờ tôi về nhà 1 lần, vì ko biết nhà nên anh đứng đó để tìm tôi ..... Tôi hạnh phúc, hạnh phúc vì anh vẫn còn quan tâm tôi, vậy là đủ rồi, nước mắt lại chảy ra, 1 giây chạy vụt qua, nhìn gương mặt đợi chờ của anh, cái kiểu chờ đợi cô đơn đến tội nghiệp như lúc anh đến trước khi hẹn đi cafe vậy.

Về đến nhà, ngoại khóc ko ngừng làm tôi cũng khóc theo, khóc nhiều tôi mệt lắm nên mẹ dẫn tôi lên lầu nằm, mở điện thoại, vô vãn cuộc gọi nhờ và tin nhắn.

- Em đang ở đâu vậy? Làm ơn nói cho anh biết!
- Anh xin em, em đang nằm ở bệnh viện nào?
- Là anh sai rồi, sai hết, anh xin lỗi, cho anh 1 cơ hội, quay về với nhau đi em.
- Anh ko thể sống thiếu em, anh buồn lắm, anh nhớ em lắm Dung à ....

Tôi chỉ trả lời 1 tin nhắn bằng câu hỏi :

- Cô gái hôm nọ là ai?
- Anh ko biết cô gái nào, em đang ở đâu?
- Cô gái trong đám cưới ở quận 3 hồi tháng 11.
- À, đó là Kim, em họ của anh.
- Uhm, vậy được rồi, anh về đi đừng đứng đó chờ em nữa. Em cảm ơn anh đã quan tâm em, em vui rồi.

Điện thoại reo. Tôi ko nghe máy. Tin nhắn

- Làm ơn nghe điện thoại, 1 lần thôi em.

Điện thoại lại reo.

- Em nghe (Giọng tôi ko thể yếu ớt hơn được nữa)
- Trời ơi, em ơi em bị gì vậy? Cho anh nhìn thấy em.
- Thôi anh về đi, mình hết duyên rồi, em ko gặp anh nữa đâu, em chỉ muốn biết anh có còn quan tâm em nữa ko mà thôi. Anh còn nghĩ tới em là em vui rồi, em ko sao, ko có anh em hứa sẽ sống tốt.
- Hãy cho anh 1 cơ hội.

- Anh về đi, đừng đứng đó nữa, em vừa chạy qua anh, em thấy anh rồi.

- Anh xin lỗi em

- Anh ko có lỗi, em chưa từng trách anh dù chỉ 1 lần, lỗi lầm ở em hết, em làm thì em chịu. Anh về đi, hứa với em hãy sống thật tốt, hãy hạnh phúc. Quên em đi anh.

- Anh sẽ về, nhưng anh ko bao giờ quên em.

Tôi cố gắng nói cho tròn từng chữ 1, để anh yên tâm, mặc dù tôi nghẹn giọng và anh cũng nghẹn giọng. Ko thể nào quay về được nữa rồi, cho dù anh có yêu thương tôi đi nữa, có bỏ qua mọi lỗi lầm đi nữa thì tôi đã đi quá xa rồi, tôi ko thể nói dối anh, và khi tôi nói thật quãng thời gian qua thì quá tàn nhẫn với anh, tôi làm anh đau 1 lần là quá lắm rồi. Thái của tôi xứng đáng được nhiều hơn, ko phải thế này. Đây là lần cuối cùng tôi nhắn tin cho anh, tôi thỏa mãn khi cô gái đó ko phải bạn gái anh, và quan trọng anh đã tìm mọi cách để đi tìm tôi, như vậy là kết thúc quá hạnh phúc cho tôi rồi. Tôi cảm thấy kinh tởm bản thân mình, nhưng tôi cười cái nhẹ nhàng, nhắn nguyện thầm mong anh hãy quên em đi, chưa bao giờ em hối hận vì đã gặp anh, nếu có kiếp sau gặp lại em sẽ bù đắp cho anh.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tôi cố gắng tập trung học hơn sau chia tay, mặc dù vẫn nhớ rất nhớ, khóc cũng có nhưng ít hơn. Ko còn đàn đúm đi ăn chơi nữa. Đợt này ngoại yếu hẳn, đầu óc ko còn minh mẫn, mất thì mờ, thỉnh thoảng ngoại sốt cao lại phải nhập viện, mỗi lần nhập viện là ngoại lại lo ngại, ko nhớ ai trong gia đình, nói chuyện 1 mình, bác sĩ nói ngoại già, khi sốt cao dễ bị nhũn não. Chuyện gì tôi cũng tới, ngoại bắt đầu ko ăn đc nhiều, bị chứng tiền hôn mê của người già, rồi cuối năm tôi 12 ngoại mất, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng tôi đã rất sốc, mẹ cũng buồn nhiều. Những ngày chịu tang ngoại tôi thấy mẹ dịu hơn, ko còn đi với ông Cường nhiều, hóa ra ông ta chưa đc mẹ tiền mở cafe hát với nhau thì đã đc con mới khác to hơn, trẻ hơn mẹ và ông ta cười người đó. Cuối cùng, ông khôn nạn cũng trả mẹ lại cho tôi nguyên vẹn. Mẹ con thương yêu nhau hơn, lâu lâu tôi nghe mẹ khóc và coi lại hình của ngoại, chắc vì nhớ ngoại quá, tôi cũng vậy mà vẫn khóc khi nghĩ về ngoại (đến cả bây giờ).

Tôi học ko đc giỏi nên rút đại học, vào cao đẳng cũng cố gắng học lắm, thời gian này cũng có va chạm tình cảm nhưng trái tim chưa lành vết thương, lại tủi thân vì luôn nghĩ mình hư hỏng nên tôi sống khép kín, ko cho mình cơ hội.

SN lần thứ 21 lặng lẽ ... gia đình ai cũng buồn mà tôi thì cũng ko còn tha thiết ồn ào náo nhiệt, ko có ngoại thì tôi mất hẳn 80% hứng thú. Ngoại mất 1 năm, tôi chia tay anh gần năm. Tôi nhận thấy mình thay đổi nhiều, bắt đầu biết nấu ăn, biết đi chùa vào mỗi ngày rằm, phong cách giải trí cũng khác, thích nhạc Pop ko còn mê rock mạnh hay rap như trước. Sau giỗ đầu của ngoại tôi xả tang và cũng có đi chùa.

Đi Việt Nam quốc tự tôi tình cờ gặp 1 đứa bạn cấp 3, nó chơi trong nhóm lưu ban. Thấy nó bụng bầu tròn xoe, cứ đứng ngay tượng Phật Quán Thế Âm khấn vái, sau khi đi chùa tôi có mời nó cafe.

- Dạo này mày làm gì?

- Tao đang học.

- Đại học hả?

- Ko, cao đẳng thôi. Còn mày, cưới hồi nào mà bụng bầu bự dạ?

- Ko có cưới, tao lỡ chơi thuốc rồi có bầu với bồ, tụi tao cũng thương nhau lắm nên quyết đòi cưới. Mà bồ tao ko cai được nên mẹ tao ko chịu, giờ bồ tao đang đi cai trong trại. Tao chờ anh về.

- Uhm.

- Nhưng con tao ko được khỏe, tim yếu lắm.

- Mấy tháng rồi?

- Hơn 6 tháng rồi, nhưng đập đồ yếu lắm. Nhưng nó cũng là động lực của tao, bác sĩ nói nếu thai ko phát triển thêm thì phải chấm dứt thai kỳ, nên tao hay đi chùa để van vái, tao mong tao giữ đc con để chờ ba nó về.

- Chồng mày đi mấy năm?

- 18 tháng thôi, đi được 13 tháng rồi.

- Đạo này mày còn liên lạc với tụi nó ko?
- Ko, nghe đồn tụi nó đũa bán hàng trắng, đũa bị bắt, đũa đi giặt đồ tùm lùm .... À, còn anh Khang cũng cưới vợ rồi.
- Uhm
- Nghe nói sắp đi định cư nước ngoài.
- Uhm, cậu ảm mà.
- À, mà lúc trc đang quen sao bỏ luôn vậy? Sau này đi chơi ảnh cảm nhắc tới mày luôn!
- Uhm, tại tao ko chiều nó nên bỏ.
- Lúc này mày nhìn trắng trẻo, có da có thịt hơn, thôi ổn định vậy đc rồi, đừng ăn chơi nữa. Tao cũng tu rồi, giờ tao đang ra cửa hàng gạo bán phụ với má bỏ tao, còn mẹ tao giận thì tao năn nỉ, trước sau gì cũng chịu thôi à.

Nghe câu chuyện của đũa bạn ngẫm chuyện bản thân mà cảm thấy xấu hổ cho mình, ko hiểu có phải tuổi trẻ nên mới như vậy hay là do bản chất của mình là như vậy. Người ta bắt chấp để giữ con để được cưới, còn mình thì ...

Tôi quyết tâm thay đổi bản thân 1 lần nữa - 1 lần cuối, tôi cắt tóc ngắn. Học thêm anh văn, Tiên cũng đã đi du học, nên giờ chẳng còn đũa bạn thân nào. Người yêu ko có, bạn thân đi xa, ngoại thì mất, giờ buộc phải tự sống mạnh mẽ hơn.

Thời điểm Blog 360 bắt đầu xuất hiện, tôi cũng có 1 blog của riêng mình, tôi hay viết blast là những câu nói hay về tình yêu – cuộc sống, tạo entry là những câu chuyện của mình nhưng viết dở dang, tạo theme là hình ảnh 1 trái tim màu xanh băng giá ... Rồi nhờ đó mà tôi có thêm đc những người bạn mới, rồi gặp nhau giao lưu cafe này nọ. Trong nhóm chơi blog vậy khoảng 7 - 8 người thường xuyên gặp nhau tán gẫu, hôm thì đi cafe, hôm thì mấy anh bạn trai dẫn đi chơi bi da, rồi có cả dẫn đi xem bóng đá vào cuối tuần, hôm thì cũng rủ nhau đi coi kịch, coi phim, cũng có khi đi bar nếu có tiệc gì đó, nhưng đó là hội bạn độc thân, hoàn toàn trong sáng.

Tôi tự nhận thời điểm đó tôi rất hòa đồng, vui tính và cởi mở. Có ngày mẹ tôi đi chùa nhiều ngày, thì tôi còn rủ nhóm bạn về nhà nấu nướng nữa. Nếu nói bản thân che đậy vết nhơ quá khứ thì cũng ko đúng, tôi muốn đạp lên vết nhơ nhóp đó mà sống tốt hơn, vì Thái, vì ngoại. Ai cũng có bí mật của riêng mình và quãng thời gian đen tối đó là bí mật mà Thái ko bao giờ biết, ngoại cũng ko bao giờ biết.

Đạo này ko biết sao tôi hay bị đau thắt lưng, huyết trắng cũng ra hoài mà ko để ý, dần thì bị ngứa ngáy hơi khó chịu. Tôi đi khám bác sĩ phụ khoa, kết luận bị viêm lộ tuyến, phải làm pab và xét nghiệm ung thư cổ tử cung. Dai dẳng điều trị bằng cách đặt thuốc liên tục 2 tháng trời chưa thấy hết. Tôi ko biết nói với ai cả, chuyện tế nhị này chắc chắn ko thể nói với bạn đc rồi, tôi chần nản và ít đi chơi lại, tôi cảm thấy nếu như cứ hoang mang lo sợ thì u ất như lúc trc, tôi ko muốn như vậy. Trong bữa cơm:

- Mẹ ơi
  - Sao con?
  - Con cần nói chuyện với mẹ, nếu ko nói ra chuyện này chắc con chết.
  - Uhm
  - Mẹ chuẩn bị tâm lý đi mẹ, con khó khăn lắm nhưng phải nói, vì nếu 1 ngày con bị ung thư mà chết thì ít ra mẹ cũng biết vì sao.
- Mẹ để chén cơm xuống, mắt nhìn tôi yêu thương, chờ đợi câu chuyện. Tôi bắt đầu mím môi, nước mắt lưng tròng.
- Con bị viêm cổ tử cung
  - Tại sao?
  - Lúc trước con, lúc trước con lỡ có bầu ....
  - Trời ơi, con ơi, lúc con bỏ nhà đi phải ko?
  - Ko phải, lúc con về rồi ...
  - Thằng nào?
  - Mẹ nghe con nói hết, mẹ đừng trách người đó, là tại con.
  - Tại con cái gì, nó làm con có bầu rồi bỏ con phải ko? Có phải như ba mày bỏ mẹ ko?
  - Ko phải, người đó đòi cưới mà con ko dám cưới nên con tự ý phá thai rồi, mà ko biết sao bây giờ nó mới viêm, con ko biết làm sao!

2 hàng nước mắt mẹ chảy dài, khi tôi dứt câu ... ko hiểu sao khi nói ra với mẹ lòng tôi lại nhẹ nhàng như vậy, ko còn cảm thấy nặng nề nhiều ....

- Mẹ xin lỗi con.

- Mẹ, con xin lỗi mẹ. Lúc đó con ngu quá, mà con sợ đủ thứ, con ko dám nói với mẹ ko dám nói với nhà mình, mẹ tha lỗi cho con. Con biết mình làm thất đức lắm, nhưng lúc đó con sợ lắm.

Tôi quỳ dưới chân mẹ, ôm chân mẹ, mẹ con tôi ôm nhau khóc.

Rồi những ngày sau đó, chính mẹ là người tìm bác sĩ chạy chữa, bác sĩ, bà mụ giỏi ở đâu là mẹ hỏi hết, lại đc quan tâm che chở 1 lần nữa, trong nỗi nhọc nhằn mặc cảm của bản thân, tôi cảm thấy an ủi. Xem ra số tôi vẫn còn tốt lắm, ko hẩm hiu. Thêm vài tháng nữa thì bệnh thuyên giảm, tôi mừng lắm, tinh thần vui vẻ trở lại.

- Ngày trước mẹ còn búồng hơn con, nên mẹ khổ vì tình cảm nhiều rồi, giờ mẹ muốn con ko phải khổ nữa, con gái mẹ phải lấy đc 1 người chồng đàng hoàng, yêu thương con thật lòng thì mẹ mới già.

Tự nhiên nghe mẹ nói câu này tôi cảm thấy mông lung, lấy chồng sao? Quá khứ như vậy có lấy đc chồng hay ko? Bao nhiêu tuổi thì nên lấy chồng? Và tôi hứa với lòng, khi gặp 1 người nào đó có tình cảm trước tiên tôi sẽ kể tất cả những gì xảy ra trc kia (đương nhiên là trừ lúc ăn chơi hư hỏng). Nếu ng đó đồng ý thông cảm và hiểu cho tôi, tôi nguyện sẽ yêu và bù đắp cho người đó suốt đời. Rồi tôi lại nghĩ, đàn ông tốt thì tốt nhưng mấy ai chấp nhận đc 1 người như tôi, nhưng tôi hứa rồi ko thể có gian dối trong tình yêu. Thái là mối tình đầu tôi tôn thờ, tôi cất anh vào 1 góc trong tim, tôi cũng tự nhủ sẽ ko so sánh người sau này với Thái. Nhưng ko biết có bị quá báo ko đây nữa? Tôi thờ dài chán nản, nhưng phải ăn mừng vì bệnh đã đỡ nhiều, vẫn phải đặt thuốc nhưng ko còn khí hư nhiều nữa .....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trưởng thành!

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua. 23 tuổi, thay vì người ta đã tốt nghiệp thì tôi học mới năm 2, còn 2 năm nữa là xong. Thời điểm này cũng có thể nói tương đương tôi lớn hơn nhiều, đôi khi tôi vẫn nghĩ tới anh Thái nhưng rồi chỉ dừng lại ở suy nghĩ, việc hàn gắn là hoàn toàn có thể ... nhưng tôi ko dám màn tới chuyện đó. Tôi muốn mối tình đó ngủ yên như 1 giấc mơ đẹp. Tôi chẳng phải loại người lạnh lùng nên ko mang ý nghĩ ở vậy suốt đời, tôi vẫn chờ 1 tình yêu nữa, tôi tin là trời sẽ cho tôi 1 cơ hội nữa, tôi thích được yêu lần nữa .....

Vẫn giao lưu với bạn bè, càng lớn càng nhiều bạn, bạn ngoài đời cũng có, bạn trên mạng cũng có.

Tôi định mua 1 cái laptop mới, lên diễn đàn công nghệ hỏi ý kiến, thế là được 1 bạn mod tư vấn nhiệt tình, thế này thế nọ còn trao đổi YM để dễ nói chuyện. Dần dà tôi được quen thêm 1 người bạn ảo giỏi công nghệ, cũng tốt thôi vì có gì còn nhờ vả. Rồi bạn đó và tôi bắt đầu giao lưu qua YM, ban đầu tôi cũng bình thường. Nhưng càng ngày tôi càng thấy bạn này thú vị, nói chuyện thì ko hay nói giỡn, lại cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận khi dặn dò.

- Bữa giờ chat cũng lâu mà chưa biết bạn là trai hay gái.

- Mình là nam.

- Hèn gì, mình cũng nghi nghi, vì con gái mình nghĩ chắc ít hứng thú về công nghệ.

- Uhm, chắc vậy.

- Mà bạn tên gì, cũng kêu là giáo chủ trên diễn đàn nhưng ngoài đời chưa biết tên, để biết mà cảm ơn.

- À, mình tên Vinh.

Những câu hỏi cơ bản của chat ngày xưa, mà sao chỉ có mình hỏi bên kia cứ lạnh lùng làm mình thêm tò mò.

- Vinh bao nhiêu tuổi?

- Mình 27.

- Oh, vậy mình gọi bằng anh Vinh rồi.

- Uhm.

- Thôi, em mua được máy rồi, dù sao cũng nhờ sự chỉ dẫn của anh mà em mua đc cái máy theo ý mình, thanks anh nha!

- Uhm.

Đoạn chat nào cũng y như vậy, ko về mấy cái máy ko về linh kiện thì cũng là uhm, oh ... làm mình tưởng ra 1 anh bạn rất lạnh lùng và khó gần. Chuyện cũng ko có gì to tát cho đến 1 ngày, học bài onl khuya thấy người đó viết trạng thái “ nếu máy tính có tình cảm, có khi kết hôn với 1 em cũng được, em hư chỗ nào, mình sửa chỗ đó, khi em hư nặng thì mình bỏ em chứ em ko bao giờ được bỏ mình ... “. Dòng trạng thấy gây tò mò quá, ko biết có nên buzz 1 cái để hỏi han 8 một chút hay ko nữa, khoảng hơn 9h giờ thôi, mắc cái gì mà bạn bè cú đêm của mình cũng offline gần hết còn 2 3 đứa đang treo nick thôi.

- Buzz

-?

- Tâm trạng vậy anh Vinh.

- À, quên, đáng lẽ anh cũng nên hỏi lại em tên gì? Bao nhiêu tuổi, còn em là con gái anh biết rồi.

- Sao anh biết em là con gái?

- Chỉ có con gái khi nói về máy tính mới hỏi hết cái này tới cái kia tùm lùm như vậy thôi.

- Em là Dung, 23 tuổi.

- Sao em chưa ngủ?

- Em ôn thi.

- 23 tuổi em học gì mà thi?

- Em đang cao đẳng, học đót bị lưu ban hết 2 năm nên trễ anh ơi!

- Ồ, em học ngành gì?

- Kế toán anh!

- Uhm

- Còn anh? Mà anh viết cái trạng thái nghe hay ghê!

- Hay ko em?

- Hay mà, như kiểu anh bị thất tình vậy.

- Thì anh đang bị thất tình mà.

- Nhà anh ở SG luôn hả?

- Uhm, nhà anh Tân Bình, còn em ở đâu?

- Em ở Gò Vấp.

- Thôi, anh đang có tâm trạng em ko làm phiền, em ôn bài đây.

- Cũng phải, em nên học đi, học giỏi thì cố tìm người giỏi hơn mà yêu, đừng có yêu người dở hơn rồi bỏ người ta, chê người ta, tội nghiệp lắm nha.

- Ủa, sao anh nói vậy?

- Uhm ko có gì đâu, anh tào lao thôi.

- Dạ, em out đây.

Nói tới đây, tôi tạm thời để máy đó mà quay ra soạn ra ôn.

- Buzz!

Bị buzz lại 1 cái rung cả màn hình.

- Dạ?

- Sao nói out mà chưa out?
- Dạ. em, out liền đây anh!
- Mà em có điện thoại ko?
- Có anh
- Cho anh số, có gì đi nhậu chung.
- Sao lại rủ đi nhậu? Em là sinh viên chứ đâu phải bán quán nhậu?
- Bộ sinh viên là ko nhậu hả em?
- Ok, anh cho số đi, em nhá qua cho.
- OK em 0903.....

Tôi lại quay ra làm mấy bài toán, nhưng sao mà học ko vô gì. Nghĩ lại cũng lạ, cái ông này bình thường đâu có nói nhiều vậy mà sao hôm nay còn xin cả số điện thoại. Thôi thì cho đại đi, chắc cũng ko đến nỗi nào.

- Buzz
- Sao anh?
- Sao chưa nhá qua cho anh nữa em sinh viên?
- Ok, ok..

Vậy là anh ta lại buzz, tôi đành phải gọi qua số anh ta vừa cho. Thật bất ngờ là chuông vừa đổ bên kia bắt máy luôn.

- Alo em
- Alo, em tưởng chỉ nhá máy?
- Ừ, nghe thử giọng em?
- Nghe giọng em làm gì?
- Coi bói!
- Sao nghe giọng mà coi bói được?
- Uhm, giọng em ko đến nỗi.
- Đến nỗi gì?
- Đến nỗi dịu dàng và ngọt ngào, giọng có vẻ hơi thô.
- Thì sao anh?
- Thì em ko phải người lãng mạn, dịu dàng.
- Hay quá ta ời, sai rồi, em lãng mạn và dịu dàng lắm!
- Ko phải đâu, em yếu đuối và thích dựa dẫm phải ko?

Tự nhiên tôi bị chững lại, chỉ là 1 câu nói băng quơ của 1 người chưa từng gặp mặt, tự nhiên làm tim tôi đập hơi nhanh. Mất vài giây suy nghĩ lung tung

- Alo, alo, em gì còn đó ko?
- Em Dung anh!
- À bé Dung, giờ em rảnh ko?
- Em đang học bài mà.

- Oh quên, anh định rủ em đi nhậu.
- Đâu anh, giờ này nhậu gì?
- Anh chạy qua Gò Vấp nhậu cho gần nhà em.
- Uh, nhà em gần chợ Gò Vấp, anh qua thì em tiếp.
- Ok em!

Nói là nói vậy, chứ tôi nghĩ chỉ là bông đùa cho vui thôi, tôi còn nghĩ có khi hôm nay ai vào nick của anh này chat mà chọc tôi cũng ko chừng ... Thôi kệ, out nick học tiếp, hôm nay mới thứ 5, nhưng tôi được nghỉ tới hết tuần, qua tuần thì thi, thôi ráng cho qua mấy môn còn nợ, cũng có mấy cái bài tin học nữa mệt mỏi lắm, nhưng mà sao hôm nay mắc cái giống gì mà học hành ko có vô gì hết. Lâu lắm mới có con trai kêu là bé Dung.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Cố gắng mà nhồi chữ nhồi số vào đầu vậy, tôi vẫn nhìn thấy ngôi nhà bằng vò sò bên tù, cười 1 cái lại hứa lần nữa sẽ cố học và sống thật tốt đẹp dù có muộn màng.

Ngồi ngáp dài ngáp vắn được gần nửa tiếng điện thoại reo. Ôi cha mẹ ơi, đúng là sai lầm khi cho số điện thoại qua mạng. Miễn cưỡng phải alo 1 cái, hy vọng người đó nói ko biết đường qua chợ Gò Vấp.

- Alo
- Alo em sinh viên, anh đang ngay ngã tư chợ Gò Vấp đây.
- Cái gì?
- Nhà em ở đâu, em nói là anh qua em sẽ tiếp mà.
- Anh ơi, 10h đêm rồi.
- Tại em nói chịu nên anh mới qua mà. Ra chơi!
- Em tưởng anh nói giỡn.
- Ra đi em, anh đi xe màu trắng xanh biển số ..... đứng ngay ngã tư nha!

Cụp, anh ta tắt máy, tôi phải làm sao? Nói chung ko phải chưa gặp bạn qua mạng nhưng ko phải kiểu này. Mà bây giờ là 10h đêm rồi, bài vở còn ca đống. Mà nghĩ lại cũng tại mình, tự nhiên đồng ý, ngu quá là ngu. Thôi, khoác cái áo khoác đi ra 1 chút, chắc cũng chỉ là loại con trai đeo miệng muốn tán gái đây, phải xộc xệch để thấy mình xấu xí bỏ chạy luôn cho rồi.

Đang mặc 1 cái quần jeans short qua đầu gối, cái áo sơ mi, tôi lấy thêm cái áo khoác nữa rồi xuống nhà.

- Mẹ, con đi ra đây chút!
- Giờ này còn đi đâu?
- Bạn con nó đi chơi về, ngang đây ghé rủ con ra ăn khuya.
- Ở đâu?
- Nó đứng ngay chợ nè.
- Vậy đi về sớm, mẹ ko khóa cửa trong, con đi khóa cửa ngoài lát mẹ có ngủ thì tự mở cửa.
- Dạ.

Mẹ đang tính sổ sách, tôi đi bộ ra luôn, chỉ có đi ra cái hẻm mấy chục mét là ra đường, nói chung 10h ngay chợ cũng còn đông lắm, dắt xe ra một.

Ra tới ngã tư, tôi nhìn trái nhìn phải, đúng là thấy 1 người đi xe trắng xanh đang dựng chổng ngang ngay lễ thật. Tôi đang nhìn thì anh ta cũng nhìn thấy tôi, người cũng khá là cao ráo .... Vẫy vẫy tay

- Em sinh viên phải ko?

Ồi xời, cái gã mới hôm trước chỉ ừ hừ trên mạng, sao nay lột xác vậy ko biết. Tôi cũng ngượng ngừng vẫy tay lại. Anh ta chạy lại gần.

- Em lên xe đi!

- Khỏi đi anh, em bước qua đường là tòi, anh chạy xe qua đi.

- Em sợ anh chờ em đi luôn à, bé Dung?

- Ko phải, vì kế đây thôi.

Tôi chỉ qua quán ốc phía bên tay phải bên kia đường, tôi đi bộ qua, anh ta vào cái tới trước.

- Em uống gì.

- Bia, 1 chai thôi.

Cũng đang tung tung cái đầu chưa học hành đc gì mà, thôi làm 1 chai cũng đc.

- Anh uống gì?

- Bia.

Vậy là kêu 2 đĩa ốc, 1 thố nghêu ra và 2 con người xa lạ lại rai.

- Anh xĩn rồi phải ko?

- Ko, anh chỉ ko tỉnh thôi chứ chưa xĩn.

- Hèn gì ko giống cái kiểu chat của anh

- Kiểu chat anh sao em?

- Lạnh lùng, cộc lốc.

- Ủ, chắc vậy.

- Em phải học bài, ngồi uống 1 hay 2 chai rồi vô nha.

- Em thuê nhà à?

- Ko, nhà em.

- À

- Anh ở đâu bên Tân Bình?

- Âu Cơ em

- Anh làm gì?

- Anh làm mướn.

- Anh bị thất tình hả?

- Uhm, mà sao em hỏi thẳng quá vậy em ....

- Em cũng trải qua cảm giác đó rồi, em hiểu. Với lại em ko biết cách nói lòng vòng.

- Em bị đá?

- Ko, tụi em chia tay.

- Ai nói lời chia tay?

- Em!

- À, vậy là em đá người ta.

- Em ko biết sao em lại tiếp chuyện với 1 người lạ hoặc lạ hươ về mấy chuyện này vậy, anh thấy kỳ ko?

- Ko, anh là mod trên 4rum mà, quen nhau chứ lạ gì! Lên chai đi em.

Mới nói mấy câu mà ông kia uống hết 1 chai rồi, chắc là đang tâm trạng lắm. Nói chung nhìn cũng thấy tội tội.

- Anh uống đi, em uống 1 chai cho vui thôi chứ ko uống kinh với anh đc, lát em còn phải làm bài.

- Ủ, cũng đc. Em ngồi chơi anh cảm ơn em rồi.

- Anh mới bị đá hả?

- Ko, gần 1 năm rồi em.

- 1 năm, anh là đàn ông mà còn suy sụp vậy sao?

- Uhm, hôm nay anh gặp lại người yêu.

-Ồ, nên anh mới xin hả?

- Uhm.

- Hình như anh tâm trạng lắm, nếu u uất hãy kể em, kể xong coi như thôi, dù gì em với anh cũng chưa quen biết gì nhau mà. Kể ra cho nhẹ lòng.

Tôi đồng cảm với tâm trạng của 1 người đau khổ, miệng anh ta cứ hay cười cười nhưng mắt thì rõ là u ám, uống ừng ực bia nóng ko đá, nói chung đồ mạnh. Điện thoại anh ta reo

- Alo.

- À, tao đang đi công chuyện, ko có gì hết, lát về tao gọi sau.

- Ủ, công chuyện thiệt, Gò Vấp.

Anh ta vừa nói vừa nhìn tôi cười còn nheo mắt.

- Thằng bạn thân anh, nó sợ anh tự sát nên nó gọi.

- Anh định tự sát hả?

- Hahah, ừ, ngày chia tay cách đây 1 năm anh xin quá chạy đâm đầu vô xe tải, mà trời cứu hay sao mà ko bị gì hết, đập 1 tí lá lách và bẻ miệng thôi.

- Trời, ghê vậy. Chắc anh đau đớn lắm hả?

- Đau như bò đá.

- Nếu anh muốn thì kể, ko thì em ngồi chơi với anh chút rồi em vô, nói tào lao vui thôi cũng đc.

Mất người đàn ông đó tự nhiên trùng xuống, bụng ly bia ực 1 cái hết nửa ly, anh ta có vẻ trầm tư hẳn.

- Mối tình đầu của anh!

- Em nghe, nếu anh muốn xả ra cho lòng nhẹ hơn. anh tên Vinh phải ko?

- Em mau quên vậy?

- Dạ ko, anh kê tiếp đi.

- Anh và Diễm quen nhau từ nhỏ, mẹ Diễm là bạn thân của mẹ anh, tụi anh học chung cấp 1, cấp 2 ... nói em nghe chứ mới lớp 7 mà tụi nàh đã thương nhau rồi.

- Uhm, em nghe đây.

Anh ta cứ tu bia liên tục, miệng thì kể, đôi khi còn cười hạnh phúc nhắc về kỷ niệm đẹp và cũng đôi khi cười khẩy vào câu chuyện của mình chua chát.

- Nói chung tụi anh quen nhau từ năm 14 tuổi đến năm 25 tuổi. Gia đình 2 bên rất yêu quý nhau, mà Diễm phải nói số 1 luôn, đẹp – thông minh – giọng ngọt ngào - ..... nói chung là quen Diễm lúc nào anh cũng lo sợ mất cô. Mặc dù cô cũng là tiểu thư nhà giàu nhưng từ cái xe máy đầu tiên, cái đồng hồ, dây chuyền hay gì đều là anh ngày xưa xin tiền nhà anh mua cho cô hết. Khi anh thấy Diễm cười khi đi anh mua cho cái gì anh tự hào lắm, anh tự nhủ sau này anh sẽ làm thiệt nhiều tiền để lo cho Diễm.

- Hai người có ngủ với nhau chưa?

- Rồi chứ em, tụi anh là lần đầu tiên của nhau mà. Tụi anh rất hiểu nhau nữa, nhưng chưa bao giờ anh lớn tiếng, trong các cuộc cãi lộn anh luôn nhường. Rồi sau đó Diễm cũng nhận ra lỗi, lại như con mèo con, nũng nịu làm cho anh thương lắm.

- Vậy sao chia tay?

- Còn em, sao đá bỏ em?

- Thôi chuyện em nói sau đi, hôm nay gặp anh để tâm sự chuyện của anh mà.

- Diễm muốn làm bác sĩ, còn anh phải là kỹ sư. Để đúng như người ta vẫn hay nói khi nghĩ về sự thành công theo đường học vấn “bác sĩ, kỹ sư”. Nhưng anh ko thích, gia đình anh có kinh doanh, anh học cho có bằng cấp trình độ thôi, anh sẽ tiếp quản chuyện làm ăn của gia đình.

- Như vậy nên chỉ chia tay?

- Chưa hẳn. Vì mỗi lúc gần nhau, yêu nhau anh hay nói là anh đã cố gắng, anh luôn cố gắng tốt và yêu Diễm nhiều nhất rồi, nếu Diễm tìm thấy ai yêu Diễm nhiều hơn thì cô có quyền bỏ anh để chọn người đó!

- Vậy là chỉ tìm được người yêu chỉ hơn anh hả?

- Uhm, cô nói vậy!

- Rồi anh buông, ko níu kéo hả?

- Con trai mà, anh nói là anh giữ lời.

- Trời, vậy thôi sao? 11 năm cho cuộc tình thanh mai trúc mã?

- Uhm, ngày Diễm nói chia tay anh, tim anh như ngừng đập, cô ấy khóc quay mặt đi mà anh muốn xỉu luôn, anh nói thiệt!

- Người kia thật sự thương chỉ hơn anh 11 năm qua ko?

- Cô nói vậy.

- Anh tin sao?

- Anh tin, vì Diễm là người thông minh nhạy bén.

- Rồi hôm nay sao anh lại xin?

- Vì Diễm báo sắp cưới!

- Em ko biết nói làm sao với anh nữa, nhưng em cũng phải mất 3 năm mới lấy lại thăng bằng cho cuộc sống. Anh cố gắng đi, thời gian sẽ làm lành mọi vết thương, anh ko quên được chị Diễm đó nhưng từ từ anh sẽ ko còn nhớ chỉ muốn sống dở chết dở như lúc mới chia tay đâu.

- Em quen bỏ em bao lâu?

- Hơn 1 năm

- Hơn 1 năm mà em mất tới 3 năm để bình tĩnh? Anh thì bao lâu? Ko lẽ 30 năm?

- Em là con gái, và em là người gây ra lỗi lớn, nên em bị dẫn vật, còn như anh nói anh tốt như vậy thì sẽ khác, em nghĩ vậy.

- Em cũng tâm lý quá chứ, hay mình yêu nhau đi!

Tôi cười vô cảm, đúng là 1 tên say xỉn ăn nói lung tung.

- Thực ra em ko thích nói giỡn kiểu đó đâu, nếu anh kể xong em về học bài, em nghĩ khi nói ra chắc anh đỡ hơn 1 chút.

- Diễm mời đám cưới anh, nói anh nhớ tới!

- Trời, tôi đề giới thiệu với chồng chỉ anh là bồ cũ hả?
- Ko, vì tụi anh chơi chung nhiều bạn từ nhỏ mà, anh buồn và đau lắm chứ.
- Anh có định đi ko?
- Nếu chưa chết thì anh đi!
- Anh nói chuyện thấy ghê quá, nếu anh xĩn, đây cũng có mấy cái khách sạn, anh ngủ đi rồi về, xĩn chạy xe nguy hiểm lắm.
- Cảm ơn em quan tâm, Diễm của anh thì dù anh có đang bệnh cũng phải qua chõ cổ đi ăn chè Thái ... Nhưng anh phục tùng hết, tôn thờ hết, nên anh bị bỏ, hahahaha!
- Thôi anh uống nãy giờ 6 7 chai rồi, anh mệt rồi, anh ngủ đi, em vô nhà học bài anh ơi, qua tuần em thi rồi.
- Xin lỗi em, nhưng nếu em thi rớt anh sẽ nhận em làm kế toán cho cửa hàng nhà anh, anh hứa!

Gã say đưa tay lên hứa cười ngặt nghẽo, ánh mắt vô hồn của người say, những người thất tình ai cũng điên đảo và mê đắm như vậy cả, ko ai hơn ai ko ai thua ai ..... ko riêng gì mình. Nếu câu chuyện anh ta kể là thật thì rõ ràng là đáng thương quá còn gì, nhưng hình như anh ta nói thật.

- Anh ơi tính tiền!
- Để anh trả, dù sao anh cũng cảm ơn em, xin lỗi đã làm phiền em, bé Dung!
- Ko có gì, hy vọng lần sau có gặp anh sẽ khá hơn và ko xĩn nữa.

Tính tiền xong tôi ra về, vì anh ta về xa nên tôi đứng đó nhìn anh ta rú ga chạy vèo đi khuất tôi mới bước vô hẻm nhà.

Tôi ngồi thừ trên giường suy nghĩ, có phải mình quá nhần tâm hay ko? Có phải lúc đó Thái của mình cũng như anh này hay ko? Hay còn hơn anh này, Thái của mình là người ấm áp chứ ko lạnh lùng như anh Vinh này. Vậy thì tội nghiệp Thái quá. Rồi tôi lại lắc đầu, nói là ko đc nghĩ tới nữa, hứa là để Thái yên rồi mà!

Rồi tôi lại suy nghĩ, ko biết anh kia có khóc ko ta, nhìn ảnh mạnh mẽ là vậy nhưng khi kể chuyện mất đồ hoe, chắc ..... tình yêu là gì mà ai cũng khổ như vậy chứ? Nếu ai yêu nhau cũng tới được với nhau, cũng cưới nhau rồi đẻ con cho tới chết già với nhau có hay ko!

Nghĩ tới đây tôi chợt nhớ ko biết anh này có chạy xe về nhà an toàn ko nữa, nhắn tin hỏi thăm cái, lỡ có gì mình lại cần rút.

- Anh về nhà an toàn thì nhắn em biết nha. Em còn thức học bài.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Khoảng 45p, anh ta nhắn lại là về tới nhà rồi, cảm ơn tôi. Thôi vậy yên tâm học bài tiếp. Tự dưng lại có cuộc gặp tương linh tinh nhưng mà cũng ko hẳn linh tinh ... gần 3 giờ, tôi đi ngủ.

9h sáng đám bạn độc thân alo rủ đi cafe sáng. Đành bỏ dậy mắt nhắm mở đi tắm rồi còn la ca, kiêu gì hôm nay đến cuối tuần rảnh mà, đi với đám này vui lắm, cười méo miệng.

- Hôm qua tui gặp 1 chuyện kỳ cục.

Cả đám kéo nhau đi ăn sáng, rồi đi cafe, tôi kể cho đám bạn nghe chuyện tôi qua. Nhưng ko đi sâu quá vào vấn đề của người kia, đó ko phải chuyện của tôi, tôi chỉ qua loa cho vui như chuyện phiếm thôi.

- À, cái ông giáo chủ diễn đàn công nghệ mà bà nói đó hả?
- Ừ.
- Có duyên đó nghe, coi chừng dính luôn.
- Dính cái gì, ông chẳng qua là xĩn mới niềm nở vậy thôi, chứ bình thường chat cộc cằn lắm!

- Ô, mà đẹp trai ko?

- Theo tui thì thấy cũng bánh lấm, phong độ và .... Nói chung là cũng đc.

- Ê, hay bà tấn công đi!

- Tấn công sao trời, tui ko biết. Với lại mới gặp có 1 lần, người ta còn xỉn, đang nhớ người yêu cũ. Ê, tui đâu có mất giá dữ vậy, tui ko phải xi măng mà trét vào cái lỗ hổng của ông!

- Ê, mà tui thấy bà cũng tươi hơn lúc đầu nhiều, sao ko lo chuyện yêu đương đi?

- Còn mấy người thì sao?

- Tui tui tại vì kén quá, đũa thì xấu quá, đũa thì già quá nên ế ... còn bà đâu có tới nổi.

- Thôi đi, tui đang học mà, học cho xong đi đã. Ê mà bộ tui là hot nhất hội mình thiệt hả? Hahahaha.

Cả đám cười phá lên, tôi hơi đau vì ăn sáng trễ ... Đang mãi hàn thuyên thì có tin nhắn, 11h30 ...

- Xin lỗi đêm qua đã làm phiền em, ngại quá!

- Ui, ko có gì, hôm nào em mời em đi ăn bù đc rồi.

- Ok.

- Với 1 điều kiện!

- Gì em?

- Lần sau gặp thì anh tỉnh táo là đc.

- Ok em, xin lỗi em lần nữa.

Tôi quên mất đang nói chuyện với cả đám, quay qua mấy bạn chọc ghẹo um sùm.

- Ê ê, trai tôi qua nhắn tin hả mà chăm chú vậy?

- Đâu có, bạn tui nhắn!

- Sao mặt đỏ vậy? Hahaha

Haiz, cái đám ế này nguy hiểm lắm, mình càng mắc cỡ tui nó càng chọc, chọc tới khi nào đã thì thôi. Nói chung thì khi có đũa khác mắc cỡ tui cũng hùa vô chọc chung với mấy đũa còn lại.

Ngồi chơi vậy cũng hết buổi sáng, nhìn đồng hồ cũng gần 12h, tôi lại buồn ngủ quá.

- Thôi, mấy người ngồi chơi đi, tui về, ngủ thêm chút tối qua thức khuya quá.

- Hay ăn trưa luôn đi rồi về.

- Uh, cũng được.

Cả đám lại kéo nhau đi ăn trưa, xong nhà ai nấy về. Về tới nhà tôi ngủ thêm 1 giấc nữa cho đã mới đc. Ngủ tới còn học tiếp.

4h dậy, tôi vô bếp lục tủ lạnh coi còn cái gì để nấu cơm chiều, từ ngày ngoại mất thì cô Hà cũng nghĩ việc, cơm nước chỉ còn có 2 mẹ con với nhau ai rảnh thì nấu. Chắc giờ này mẹ cũng sắp về, cửa hàng chừng 5h 30 là đóng cửa.

Tôi có điện thoại, điện thoại để trên nhà trên chạy lên nghe, người tên Vinh đó lại gọi, ngại ghê!

- Alo

- Em, tối nay rảnh anh mời em cà phê.

- Anh có xỉn ko?

- Ko đâu em

- Vậy khoảng mấy giờ?

- 7, 8 giờ gì đó, tùy em thôi.

- Ok, lát khoảng 6h em trả lời.

Nói chung là mình cũng rảnh, nhưng mà ko hiểu sao lại ko muốn đi lắm, người này lúc tỉnh nói chuyện câu từ ngắn quá, làm mất hết hứng thú. Nhưng nghĩ lại thì cũng thôi kệ đi, đi cafe chút cũng vui, biết đâu anh ta muốn thanh minh thanh nga gì thì sao, mà phải 6h mình mới trả lời, phải làm giá, chứ ko phải cứ ai rũ là đi.

Gần 6h mẹ về, 2 mẹ con ăn cơm tối ... ước gì còn ngoại, vậy mà những ngày cuối đời, được mấy bữa cơm như vậy, có được ăn chung thì tôi với mẹ chỉ cách nhau. Nghĩ lại tôi đúng là đáng ghét thiệt ...

Dọn dẹp xong xui, 6strong5 tôi lấy điện thoại nt cho người đó.

- Ok, lát nữa gặp cafe nhưng mà gần gần nhà em thôi nha! (Tôi lại làm giá)

- Bây giờ em?

- Khoảng 7h15 – 7h30 đi anh.

- Em chọn quán đi.

- Ok.

Ko thể chọn quán tôi và Thái hay ngồi đc, kỷ niệm lại ủa về tôi lại nghĩ lung tung, nên chọn 1 quán khác, xa hơn chút ở đường Nguyễn Kiệm.

Tôi nói, tôi rảo mắt tìm, à thì ra là anh ta đang tán chuyện với quản lý quán, họ hình như quen nhau. Thấy tôi anh ta đưa tay lên chào và mời ngồi vào 1 bàn gần quầy.

- Cảm ơn em đã tới.

- Ko có chi anh.

- Em ăn tối chưa?

- Em ăn rồi.

- Uhm vậy em uống gì?

- Em uống cam.

Anh ta kêu 1 ly cam cho tôi, phần anh ta là 1 ly cafe đá và 1 phần bò beefsteak.

- Anh chưa ăn cơm chiều hả?

- Chưa, anh nghĩ em cũng chưa ăn nên anh chờ, ai dè em ăn rồi.

Nghĩ lại cũng hơi đơ thiệt, người ta mời đi buổi này chắc cũng mời ăn tối ... Thôi mà kệ, có sao đâu.

- Anh gặp em có gì cần đính chính sao?

- Ko, chuyện anh kể em là thật mà.

- Anh nhớ hết những gì anh nói em ko?

- Nhớ chứ, anh ko tỉnh thôi chứ anh ko xĩn, anh mà xĩn thì anh chỉ ngủ thôi.

- Vậy sao? Em ko tin

- Uhm, tùy em

- Uhm, em ko tin.

- Anh mời em hôm nay có 2 việc, trước là xin lỗi em đã làm phiền, cảm ơn em nữa.

- Việc này đã nhắn tin rồi mà.

- Ko, phải gặp mặt nói rõ ràng, để mắc công em nói anh xĩn và tỉnh là 2 người khác.

- Còn chuyện thứ 2?
- Anh nhờ em 1 việc, chưa biết em có chịu ko nhưng em cứ sẵn sàng chờ đợi, được ko được tính tiếp.
- Anh nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

- Tuần sau em đi đám cưới chung với anh đc ko?
- Ko anh!
- Oh, vậy cảm ơn em. Anh cũng đoán là em ko chịu.
- Biết là em sẽ ko chịu sao anh còn hỏi?
- Cầu may thôi em.
- Sao anh ko rủ bạn anh?
- Vì bạn nữ anh đã sổ chơi chung, quen biết cả rồi.
- Nếu em là anh, em sẽ ko đi, giả bộ cao thượng làm gì?
- Vậy ko lẽ phải chứng tỏ mình đau khổ hoài sao em?
- Cứ bình thường thôi. Nhưng em ko hiểu chị đó nghĩ sao mà mời anh, dễ sợ!
- Uhm, anh hiểu rồi, dù sao anh cũng cảm ơn em. Anh chỉ cần 1 người đi chung cho có chứ ko có ý là bạn gái hay gì hết.
- Em thấy anh tốt nhất ngày đó đi nhận đi, em hứa sẽ nhận chung với anh nếu anh muốn.
- Em nghĩ vậy thật sao?
- Thiệt! Em chưa quen anh lâu, em cũng ko quen chị Diễm đó nhưng em nghe là em thấy ghét rồi ....
- .....

Chuyện người dung mà tôi nóng hết mặt, ai đòi cái chuyện đừng 1 cái bỏ con người ta, xong ko bao lâu sao mời đám cưới. Yêu thương cái khi gì, còn 1 1 năm mặn nồng gần bỏ gì chứ. Tôi rút ra đc 1 vấn đề ko phải cứ yêu lâu là yêu nhiều, Thái nói đúng mà, ko có ai khôn hay ai dại, ko ai yêu nhiều yêu ít mà là có yêu nhau thật lòng hay ko mà thôi!

- Anh sẽ ko đi, em hứa là đi nhận rồi nha.
- Uhm, em hứa.

Mà cũng chẳng biết vì sao tôi cứ hùng hực lên, rồi lại dường như đi quá sâu vào vấn đề người đàn ông kia. Ko lẽ chỉ vì đồng cảm? Chẳng biết nữa.

Mấy ngày cuối tuần cũng vậy, rảnh thì đi chơi với đám bạn, tối thì vừa học bài vừa onl, onl khuya còn chat chit với con Tiên bên kia nữa, sáng lại ngủ trễ. Loay hoay cũng qua tuần, ôi cái tuần đau khổ thi thố tùm lum, tôi bù đầu bù cổ, ăn ngủ ko yên vì sợ lắm ko muốn nợ môn nào nữa. Sao mà ngưỡng mộ mấy đứa học giỏi vậy, sao bài nào môn nào cũng qua cái một.

- Hôm nay con làm bài được ko?
- Con cầu cho 5 điểm là đc.
- May mà ko học đại học.
- Nếu mà học trung cấp chắc xong rồi!

- Uh, ráng học hành đàng hoàng đi, đâu có còn bao lâu!
- Dĩ nhiên rồi mẹ.
- Thi xong khóa này, sang năm ráng ra trường mẹ mua cho cái xe mới!
- Hehhe, giờ mẹ là động lực của con!

2 mẹ con lại chia sẻ, tán gẫu trong giờ cơm, rồi coi tv, tối lại lên phòng ru rú ráng học cho xong.

Cuối cùng cũng vượt qua tuần mệt mỏi, làm bài thi cũng đc, hy vọng đc qua hết. Cũng may là nhờ người nhỏ gọn nên nhìn ko già hơn mấy đứa cùng khóa. Thi xong hết như cắt được cục bướu trên lưng, nhẹ nhàng, ăn chơi đc rồi!

Nay thứ 6, cả đầu tuần tới giờ mình cũng ko onl nhiều, mà khi onl cũng ko thấy người kia. Ko biết đám cưới thứ 7 hay chủ nhật nữa, ko biết thằng chả quyết định đi hay ko đi. Và dù gì cũng thi xong, nếu có rữ nhậu thì mình chơi luôn. Nghĩ lại thấy tội tội sao sao đó. Nếu thật sự người đó tin tưởng mà chia sẻ thì coi như mình cũng làm đc việc tốt. Ko biết ông kia có ổn ko, nhưng ko thể nào tự dưng nhắn tin hay buzz hỏi thăm đc, phải giữ giá!

Tối thứ 6, onl khuya, chat với Tiên, hôm nay mới rảnh rồi thật sự mà kể cho nó nghe nhiều chuyện, có cả chuyện của Vinh nữa.

- Có khi nào là có duyên ko này?
- Duyên gì bà?
- Tao thấy kiểu cũng tình cờ như mày gặp anh Thái vậy.
- Đâu có giống!
- Ko phải hình thức giống mà cảm giác của tao đó, mày có hình chả ko?
- Đâu ra hình bà, mới gặp 2 lần!
- Đẹp trai ko?
- Cũng đc thôi, nhỏ hơn anh Thái 3t nhưng nhìn có vẻ từng trải lắm.
- Nhìn khá ko?
- Ai biết đâu. Nhưng lúc đầu nhìn tao thấy ông này kiểu đào hoa, phóng đảng lắm, nhưng đợt ông xin tội quá, chung tình và đau khổ, tao tin!
- Phải chi có tao, sao tao ko gặp đc như mày, gì đâu ko hà!
- Tao là tao ghét bà bồ cũ của ông, mẹ, ác như chó!
- Ồ, nghe cũng nhảm, làm như trong phim ko bằng.
- Mày bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe, hết ngành chọn lại chọn cái ngành y học hoài ko thấy tốt nghiệp!
- Tao có khi cưới rồi ở đây luôn đó con!
- Bỏ tao hà? Mà tao ko sợ tao có đám bạn ế vui lắm!
- Nhớ đi con!

Hơn 2h, mệt, ngủ! Mai chắc chỉ lại đi chơi thôi, nói chung sống vậy cũng vui rồi, tình yêu đến thì nhận còn ko thì thôi ....

Sáng thứ 7, 8h mấy sáng điện thoại reo ỉnh ỏi, chắc đám bạn ế lại rữ đi đâu rồi. Mắt nhắm mắt mở, giọng ngáy ngủ

- Alo
- Alo, anh Vinh đây!
- Dạ sao anh?
- Hôm nay cưới .....
- Em ko đi nha, đừng hỏi nữa!

- Đi nhậu!

- Ok, đi nhậu thì đi!

- Bây giờ đi ko?

Tôi hé mắt nhìn đồng hồ.

- Gì anh, mới chưa 9h sáng đi nhậu gì?

- Giúp anh đi, anh muốn điên luôn rồi! Bạn bè anh cũng biết, nhưng mà anh ko thể làm tụi nó mất vui, mất hứng dù gì tụi nó cũng là bạn của Diễm.

- Gì chứ mà sáng sớm nhậu sao mà đi, em bị đau bao tử. Phải ăn uống đàng hoàng.

- Thì em ăn, anh nhậu!

- Gặp ở đâu?

- Hay đi xa đi em, đi Vũng Tàu đi!

- Em lạy anh, anh đi nhậu mà con đi xa!

- Anh rồi quá!

Tôi nhớ lại cảm giác điên tiết khi thấy Thái đi với người khác, chắc anh này đau dữ lắm đây. Thôi thì giúp người thì giúp cho trót, ngày trước Thái cũng có biết gì về mình đâu, cũng giúp hết mình đó thôi. Nghĩ như vậy mà tôi bùng mèn lên, tắm rửa và hẹn gặp người kia.

Đám bạn ế gọi rủ đi Thủ Đức câu cá, đành nói xạo là mắc coi cửa hàng dùm mẹ nên khát, tụi nó ko nghi ngờ gì, nhưng chỉ 1 người ko đi là cả đám ngồi nhà, tội nghiệp mấy đứa bạn, nhưng ngày tháng còn dài mà. Hôm nay là ngày tận thế của 1 người, thì tôi sẽ là 1 điểm tựa, hay thậm chí là 1 cái thùng rác để cho anh ta xả cũng được!

9strong0, hẹn gặp ở 1 quán cafe ở đường Lạc Long Quân, tôi tới trước rồi anh ta mới tới. Ôi, cái con người này đúng là nát rượu, chắc nhậu xuyên suốt cả tuần hay sao mà nhìn thấy ghê, nhìn như con ma vậy, mắt thì thâm quầng, mặt mày xơ xác đến thê thảm... Chắc là đau khổ lắm, lại 1 lần nữa tôi đưa mình vào vị trí của anh ta, để có thể hiểu và thông cảm.

- Anh ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Kêu gì ăn chung nha.

- Uhm em, anh ăn gì cũng đi.

Tôi kêu 1 beefsteak, 1 bún bò, 1 cafe đá, 1 sữa tươi. Vì lần trước tôi thấy anh ăn beefsteak. Mà nhìn anh chẳng còn tha thiết ăn uống thôi tôi kêu đại.

- Ăn uống đàng hoàng mới nhậu đi nha.

- Uhm.

- Sao anh căng thẳng vậy?

- Giờ này người ta đang rước dâu! ....

Anh ta nhìn đồng hồ, mặt mày rũ rượi, thở dài.

- Mắc mớ gì tới anh? Chia tay rồi mà!

Đối lòng thôi chứ lúc chia tay 1 năm mà Thái cưới vợ chắc tôi tự sát luôn quá!

- Uhm, ko mắc mớ gì tới anh!

- Giờ anh muốn ngồi yên lặng ăn hay là muốn nói chuyện?

- Nói chuyện đi!

- Mà anh ăn đi, kêu ra rồi ko ăn, anh có biết có bao nhiêu người ko có đồ để ăn ko?

- Em nói giống như má anh hay dạy con của chị anh vậy.

Tôi phụt cười ha ha khi anh trở mắt nhìn tôi, ôi tôi hơi vô duyên rồi, tự nhiên anh đó nói làm tôi mắc cười quá.

- Xin lỗi, tại anh nói làm em mắc cười quá!

Anh ta ráng ăn từng miếng từng miếng, ăn đau khổ kiểu bữa ăn trước khi bị tử hình vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

- Rồi ăn uống cafe xong rồi sao anh?

- Em muốn sao?

- Nhậu thì buồn lắm, đi hát đi, vừa hát vừa uống cho vui cho quên đời!

- Cũng được em!

Ăn uống xong, 2 đứa lại tìm chỗ karaoke, chắc chắn hôm nay chắc phải cả ngày với anh này, coi như xả stress sau thi vậy.

2 đứa lấy 1 phòng karaoke tầm 12h trưa, mấy bạn phục vụ nhìn như 2 đứa điên, trời hành hay sao mà đội nắng đội mưa đi gào thét giờ này. Tôi kêu hẳn 1 kết bia, khô mực nướng, cánh gà chiên và trái cây để làm mồi.

- Anh hát bài gì em bẩm!

- Thôi em hát đi, anh hát ko nổi!

- Ok!

- Mà em uống đc mấy chai kêu cả kết vậy?

- Thì uống nhiều uống thôi, dư thì trả lại.

- Ko biết ở đây có rượu ko?

- Thôi, bia thôi anh!

Tôi thấy anh ta chạy ra ngoài nghe điện thoại, rồi bước vô rồi 1 chút lại chạy ra, tôi thì cứ hát một mình. Bấm pause

- Ủa, ai gọi cho anh hoài vậy?

- Bạn anh, mẹ anh gọi hỏi anh có đi đám cưới ko?

- Anh nói sao?

- Anh nói ko.

- Uhm, cụng ly cái coi!

Tụi tôi bắt đầu cụng ly, rồi hát, lát nữa anh ta có men vô cũng hát, cái kiểu hát cho quên sầu, hát toàn bài nhựa nhựa nhạc sến, rồi hát 1 serie nhạc chia tay của Ung Hoàng Phúc, đến thăm luôn. Lâu lâu tôi lại chen vào 1 bài nhạc sôi động như Ôi tình yêu chẳng hạn.

Rồi tôi hát bài Một mình của nhạc sĩ Thanh Tùng, tự nhiên thấy ko khí trùng xuống hẳn, tự nhiên có tí bia vô tôi cũng ko kìm chế được cảm xúc, tôi để mic xuống rồi ôm mặt khóc, chẳng hiểu vì sao khóc, bài hát cũng chẳng có gì gọi là liên quan đến tâm sự 2 đứa ..... Phòng karaoke nhạc cứ vang vang, 1 kẻ ngồi gục đầu, 1 đứa ngồi khóc.

Anh ta tắt nhạc.

- Xin lỗi em

- Vì chuyện gì?

- Đã lời em vô chuyện của anh.
- Ko có gì.
- Em nhớ người yêu cũ à?
- Ko biết nữa.

Nhạc dừng, 2 đứa bắt đầu thăm bìa, ngồi tâm sự, kể từng lùm, hỏi từng lùm, về cuộc đời, về gia cảnh, về tính cách. Nhưng tôi vẫn sụi sụi ...

- Em còn thương bạn trai em ko?
- Em còn
- Bạn trai em thương em ko?
- Chắc còn
- Vậy sao lại chia tay?
- Là tại em .... Thôi cụng ly cái đi!
- Tại em bắt cả 2 tay à?
- Ko có, nguy hiểm hơn, tàn ác hơn bắt cả 2 tay nữa.
- Có tiện kể ko em?

Người đó chỉ tê tê chứ ko có vẻ xĩn, tôi cũng vậy, tê tê, vẫn còn nhớ vẫn biết mình làm gì, đang nói gì nhưng mà lại cứ thích bộc lộ ra, cứ thích kể tràn giang đại hải ra ... Đúng là rượu vào thì lời ra

- Có sao đâu mà ko tiện, anh kể em nghe giờ em kể lại.
- Uhm, anh nghe
- Em có bầu, em phá thai rồi tụi em chia tay!
- Bạn em sợ có con hả?
- Ko phải, là em sợ, lúc đó em mới 18 .... Em đang học dở cấp 3. Em cũng ko muốn cưới, ảnh đòi cưới nhưng em sợ quá, áp lực quá em nói lời chia tay.
- Ủa, rồi ko năn nỉ hàn gắn hả?
- Ko
- Sao 2 đứa li quả vậy?
- Ê ê, anh của em lớn hơn anh 2 tuổi đó nha!
- Anh ko quan tâm, anh chỉ quan tâm câu chuyện của em thôi.
- Ko ai năn nỉ ai, ko nhắn tin, ko gọi điện tới giờ.
- Chà, mạnh mẽ quá.
- Mạnh cái búa, khóc muốn mù mắt chứ đó mà mạnh.
- Ko biết bạn trai em thế nào.
- Chắc cũng cỡ anh thôi, em ko biết. Em vô tâm quá.
- Chắc tại lúc đó em còn nhỏ quá nên bồng bột.
- Tại em ác quá mà.
- Em có hối hận ko?

- Vì điều gì?
  - Vì gặp và dâng hiến cho anh bạn trai, vì có bầu, vì phá thai. Nói chung vì tất cả?
  - Chưa hề!
  - Thật ko?
  - Em ko hối hận về những việc em đã làm đâu anh, em quan niệm làm đúng mình hưởng còn làm sai quả báo thì tự chịu, trên đời này có tiền Phật thần thánh mới ko sai lầm!
  - Nói chung anh đánh giá sai về em rồi.
  - Anh nghĩ em gì mà sai?
  - Anh chưa từng nghĩ em đã trải qua những chuyện như vậy, và em còn thiệt thà hơn anh tưởng, thấy em hơi khùng 1 chút nhưng cũng cá tính mạnh, cũng dễ thương.
  - Anh vui lên đi, đừng buồn nữa. Từ hôm nay nên sống khác đi.
  - Sống khác sao em?
  - Mạnh mẽ lên, quên thì ko quên đc rồi, làm sao mà quên có mất trí nhớ mới quên thôi. Nhưng kiểu như nên cảm ơn chị đó vì nỗi đau gây ra cho anh, sau này anh thương ai anh nên bù đắp cho người ta, thương hơn nữa mới đc.
  - Giờ là anh được em chỉ anh cách sống, cảm ơn em.
  - Ko phải, em chia sẻ!
  - Uhm, cộng ly cái đi, từ nay sẽ sống khác!
- 2 đưa tiếp tục cộng ly, rồi lại tiếp tục..
- Như em nè, em cũng muốn đc gặp và thương ai lần nữa, nhưng em ko dám, sợ sẽ ko ai chấp nhận em!
  - Thì em dấu chuyện đó đi.
  - Em ko thích, khi em nói chuyện với mẹ hay với ngoại em, rồi với anh Thái, mấy chuyện tào lao thì em còn nói dóc chút chứ quan trọng thì em ko nói xạo đc. Em thấy khó chịu, ray rứt.
  - À, em tìm người chấp nhận và cảm thông chứ gì?
  - Uhm, đúng rồi, ko biết con trai bao dung chịu thông cảm và thật lòng yêu 1 đứa như em bị tiệt chủng hết chưa nữa!
  - Hahaha, nói oi em giỏi văn ko vậy? Sao em mở miệng ra là thấy mắc cười!
  - Mắc cười ko?
  - Gật gật
  - Vậy mà từ sáng giờ mới thấy anh cười, cười cái thấy hào quang luôn, quên sầu đi, cộng ly đi!
  - Từ đó giờ anh chỉ yêu 1 người, chẳng biết như vậy là tốt hay xấu.
  - Yêu thì có gì mà xấu?
  - Ừ, anh cũng ko quan tâm chuyện trinh tiết gì nữa, nhưng chuyện phá thai thì hơi ón, nhưng anh nghĩ chắc 99% con gái khi tiếp cận con trai sẽ ko nói mấy chuyện quá khứ ko hay ra đâu, đàn ông cũng vậy, người ta nói tốt khoe xấu che mà.
  - Còn 10% kia kia, em trong 10% đó mà.

Thật sự, tôi ko thể dừng lại việc cứ nói, nói và nói, nhưng mà nhìn thấy ông khá hơn, biết cười là cũng thấy làm đc việc tốt, kệ phóng lao thì theo lao thôi, chứ có khi 1 mình là thằng chà đạp lại đâm đầu vô xe tải nữa thì báo đời! Ko biết là tình hay là say rồi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Tự dưng bụng đau, buồn nôn đó chính là triệu chứng thân quen của bao tử, thì tại vì đã quá 3h mà còn chưa ăn trưa.

- Em đau bụng quá!

- Em mắc ới hả?

- Ko phải, do em đau bao tử, ăn uống ko đúng giờ, mấy bữa học thi toàn ăn đêm nên nay hơi bị đau.

- Thôi nghỉ đi ăn.

- Nhưng em nhức đầu quá, ko biết chạy xe nổi ko, em xin rồi.

Thực sự là rất chóng mặt nữa, chắc uống phải 3 -4 chai bia rồi, bây giờ ko dám chạy xe. Ko biết như nào chứ chỉ muốn ăn rồi về nhà ngủ thôi.

- Hay em về nha, anh kè em về.

- Thôi, chơi với anh tới tối.

- Nhưng em xin rồi chơi bởi gì, hay đi kiếm gì ăn rồi về, anh ko sao đâu.

- Thiệt ko?

- Thiệt mà.

Vẫn thấy áy náy quá, nhưng mà đuối thiệt, ko mệt mà chóng mặt rồi bụng cứ quặn lên, khó chịu gần chết. Nhưng thôi nghỉ, đi ăn xong rồi mua 1 gói thuốc bao tử uống vô cho đỡ, chứ bây giờ đi về bỏ ông đồ đối diện với sự cô đơn nữa, vài tiếng nữa đám cưới xong rồi về cũng đc.

- Đi ăn xong em uống thuốc là hết thôi.

- Thôi, em mệt rồi, em về nghỉ đi anh ko sao. Dù sao cũng cảm ơn em hôm nay rất nhiều, như là vị cứu tin vậy, ko có em chắc anh lại nhậu 1 mình từ sáng tới tối quá!

- Ko có gì anh! Anh chắc chắn là muốn về chứ?

- Uhm, về ngủ cho hết ngày.

2 người chúng tôi đi ăn cháo lòng. Tôi nhận ra con người này ko phải lạnh lùng như vậy, do bị đá 1 vỏ đau quá có lẽ sống khép kín 1 chút.

Kêu 2 tô cháo, 1 đĩa lòng ra, anh ta vẫn uống thêm 1, 2 chai.

- Có bao giờ anh chơi gái ko?

- Tự nhiên sao em hỏi vậy?

- Có phải khi thất tình, đàn ông sẽ như vậy, em muốn biết?

- Uhm, có!

- Thấy chưa, đàn ông mấy anh ghê lắm!

- Anh có cái đó, có bia ôm, có cả massage nữa.

- Ủa, vậy mấy lúc anh ôm anh làm vậy với phụ nữ khác anh ko nhớ người yêu sao?

- Đa số lúc đó xin quắc cần câu rồi em, ai đưa là đẩy hết!

- Ghê vậy!

- Anh thì có nhiều bạn, con trai mà thấy thằng bạn mình thất tình thì nếu làm mai làm mối bắt thành thì đa số rũ rề mấy cái đó ko à!

- Có đi bao ko?

- Trời, có chứ em!
- Xỉn quá sao biết?
- Ủa, bộ em tưởng mấy cô gái đó người ta thích lắm hả?
- Là sao?
- Cảm giác đeo bao chỉ khó chịu với đàn ông, đa số các cô gái làm mấy nghề đó người ta rất sợ bị bệnh, em ko đeo người ta cũng bắt em đeo chứ đó mà lo!
- Lỡ anh gặp mấy người bị sida xong muốn trả thù đời thì sao?
- Thôi cô ơi, lo xa quá.
- Mấy anh ghê quá!
- Mà ra sáng mới thấy nha, mặt em đỏ đỏ thấy cưng ghê!
- Anh đừng có giả điên đánh trống lảng, đàn ông mấy anh ghê lắm, chỉ có Thái của em là chuẩn!
- Sao em biết, chia tay xong em có bên cạnh đâu mà biết “ Thái của em “ chuẩn?
- Em tin!
- Ghê, hờ cái là Thái của em Thái của em, nghe như còn yêu nhau.
- Còn yêu nhau mà ....
- Chia tay rồi! Chính em nói anh chia tay rồi thì mắc mớ gì. Mà Thái đó có chơi gái, có đi massage hay bìa ôm thì mắc mớ gì em? Sao phải giữ hình ảnh?
- Sao lại nói xấu người ta
- Ko, anh chỉ hỏi em thôi, em cũng đâu có chắc!

Anh ta nói đúng mà, mình đâu có chắc, ko biết Thái có như vậy ko? Nhưng sao mình lại chửi đàn ông làm gì, ngay cả mình cũng hư hỏng mà ... Haiz, chắc xỉn rồi, nói chuyện tào lao ko chịu được.

- Thôi bỏ đi anh!
- Em có coi phim ko?
- Bây giờ à?
- Uhm
- Cũng được.
- Nhưng em có mệt ko?
- Giờ đỡ rồi, chắc do em đói thôi. Bữa nay em xả láng với anh luôn. ừng kỷ niệm anh thoát khỏi con bĩ cực.
- Ok, vô!
- Nhưng mà đang chiếu phim gì ta?
- Tối đó coi mới biết, chắc phải chục năm rồi anh chưa coi phim.

1 đứa thất tình lâu năm, 1 đứa mới thất tình rũ nhau đi coi phim. Vô rạp lựa tới lựa lui sợ nhất phim nào có chủ đề tình cảm lại chạm vô tâm sự đau lòng. Cuối cùng mua 2 vé Little Miss Sunshine – lần đầu tiên coi phim với người lạ!

Nói thì hoành tráng chứ phim mới vô có chừng 10 phút thì tôi đã ngủ mất tiêu, hết hết luôn anh ta mới lay tay tôi dậy.

- Dậy đi em, hết phim rồi!
- Hả, hết rồi hả? Sao nãy giờ ko kêu em

- Rạp người ta cười rần rần mà em còn ko giật mình nên anh để em ngủ luôn.

- Ôi, xin lỗi anh nha.

Tôi thì bối rối, còn người đó thì cái mặt cũng ngu ngu, 2 đứa bù khú từ sáng giờ còn gì. Nhanh lắm, mới đây mà gần 8h tối, lúc này mặc dù mới ngủ đc 1 tiếng đồng hồ trong rạp phim máy lạnh vậy mà thấy mệt và hốc cổ ghê.

- Ăn kem ko em?

- Kem cây thôi.

- Ừ, trong rạp có bán!

Mỗi đứa 1 cây kem, mát cổ mà cũng vui vui. Nhưng cả ngày ko tắm, giờ tôi hơi ngứa ngứa, khó chịu mà ko biết sao để về. Giờ này chắc đám cưới đang diễn ra hay có thể là gần xong rồi.

- Em có nuôi chó ko?

- Nhà em ko có.

- Em thích chó ko?

- Nhưng chó gì mới đc?

- Anh bạn quen của anh nhà có nuôi chó, cách đây tầm 10 ngày anh có gọi nói cho anh con chó, mà mẹ anh ko thích nên anh hẹn lấy sau, chó nhà anh là chó long xù, nếu em thích thì chạy qua lấy luôn, cũng gần đây à!

- Chó con hả anh?

- Uhm

- Màu gì?

- Anh chưa biết nữa, em ko thích thì thôi.

Ai nói là tôi ko thích chó chứ, nhà ko có chó nhưng nhà dì 2 có 1 con, tôi cũng cưng lắm. Chó con mà chó xù nữa chắc đẹp lắm đây.

- Anh ko nuôi thì cho em

- Ok, vậy qua đó lấy nha.

- Dạ

Anh ta gọi điện cho anh chủ nhà đó, rồi tôi và anh đi với nhau qua lấy con chó. Trời ơi con chó cái tròn 1 tháng tuổi, đẹp thiệt là đẹp, nhỏ xiu bụng vừa trong 2 bàn tay, màu trắng và có vài đốm nâu ngay mõng và tai, lông xù như cục bông gòn thấy cưng lắm. Tôi hun hun lên mũi nó, cái mũi miệng chó con dễ thương lắm. Chạy ngang chỗ bán đồ nhựa anh ta còn dừng lại mua cho tôi 1 cái giỏ nhỏ để đựng chú chó con.

- Thích ko em?

- Thích quá chừng luôn, cảm ơn anh nha!

- Đây là quà cảm ơn của anh!

- Uhm, cảm ơn anh nữa, em cưng quá.

- Em đặt tên cho nó đi.

- Nemo! Đây là lần đầu tiên có người cho em con chó đó!

- Chà, giống phim quá!

- Ko, phim hoạt hình, đây sẽ là Nemo của em, hìhì.

Điện thoại anh ta reo khi đang trên đường đưa tôi về, hình như là đám bạn anh đi ăn đám cưới xong, gọi hỏi thăm và họ lại tiếp tục đi nhậu. Tôi cũng ko biết nên khuyên sao nữa, hy vọng anh ta nhậu cho dứt bữa nay rồi mai sẽ khác như anh ta hứa. Tôi cũng đã dành cả ngày cho anh ta như lời tôi hứa.

- Thôi đây cũng gần nhà em rồi, anh bạn thì đi đi, em tự chạy về.

- Ko, anh đưa em về tới nhà!
- Thôi ko tiện, em ko thích ai biết nhà em
- Uhm, vậy ngã tư mà anh đợi em bữa trước được ko?
- Mỗi người 1 xe mà, đâu có gì đâu?
- Anh mời em đi, bạn anh cũng vậy, con gái là phải đc đưa về.
- Rồi rồi, ngã tư thì ngã tư.

Về tới ngã tư, anh ta bye tôi rồi vù xe phóng đi, tội nghiệp .... Nhưng tôi cũng ko nói là nhắn tin hay gọi gì, hôm nay nói nhiều chuyện ko đáng nói rồi. Coi như giúp 1 người 1 ngày, có thể sau này ko gặp nhau nữa. Cũng thấy lo lo nhưng mà có mắc mớ gì nhau đâu. Về tắm rửa rồi ngủ cho khỏe.

- Đi đâu mà cả ngày vậy con? Đạo này đi chơi nhiều quá!
- Dạ con đi chơi, mới thi xong mà mẹ ơi, mẹ mẹ con có con chó con nè mẹ!

Tôi khoe mẹ Nemo, mẹ thấy cũng xuýt xoa cung lắm, tôi lấy 1 hộp sữa tươi hấp ầm lại cho nó uống, rồi tìm 1 cái khăn trải trong cái giỏ đồ cho nó ngủ, tôi đi tắm cái, người dơ lắm rồi.

Nằm được xuống giường, ôi cảm giác đã cái lưng, đã cái cổ thích làm sao. Nhưng mà ngày hôm nay tôi lỡ miệng nhiều quá rồi, tự nhiên nói tứ lung tung chuyện đời tư của mình, rồi về Thái nữa. Thôi thì hy vọng trong lúc say xin anh ta cũng coi như lời nói gió bay, chứ ko thì mắc cỡ lắm. Mà chắc tôi cũng ko gặp lại người này nữa đâu, có thì chat chit cho vui thôi. Ít ra hôm nay cũng là 1 ngày có nghĩa, cũng làm cho 1 trái tim tan nát cười nhiều và con thu hoạch được 1 con chó đáng yêu và dễ thương quá chừng như vậy cũng coi như lời rồi. Nói thì nói vậy nhưng vẫn thấy lo lo, kỳ cục ghê.

Tôi hôm nay ngủ sớm, muốn chat với con Tiên mà tại ko ngủ trưa mất lờ đờ ko thức nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ngủ 1 giấc tới sáng, người khỏe hẳn ra, nhớ lại những điều mình đã nói thấy cái miệng thiệt là nhiều chuyện. Máy chuyện đó mà cũng đi kể cho anh ta nghe làm gì chứ. Mà ko biết hôm qua anh ta ra sao rồi, chẳng mong gặp lại nhưng thực tâm hy vọng từ hôm nay anh ta sẽ nhẹ nhàng và sống tốt đẹp hơn, giống như vô tình thấy 1 cảnh hoa héo, mang về tưới nước 1 ngày, có thể nó ko đẹp như xưa nhưng mong nó ko chết.

Thôi kệ đi, mắc mớ gì, tôi ẵm bé Nemo xuống nhà, mới gần 7h, tôi đi mua đồ ăn sáng về, thấy mẹ đã dậy 2 mẹ con ăn sáng. Xong tôi chạy đi mua bình sữa nhỏ và sữa bò cho bé Nemo của tôi, ôi con chó thấy cung lắm, ôm hun hoài mà ko thấy chán. Anh chủ nhà dặn bé lớn chút phải mọc răng nhiều mới cho ăn thức ăn được, giờ chỉ ăn cháo dinh dưỡng và uống sữa thôi, con lớn còn phải cho đi chích ngừa nữa.

Rồi lấy điện thoại nhắn tin cho đám bạn ế, hôm nay lại rảnh nè có tui nó có còn kế hoạch đi câu cá ko còn có cơ hội khoe Nemo. À mà quên mất, hôm qua về ngủ quên sạc pin, lật đật chạy lên phòng lấy điện thoại xuống đất, vừa sạc pin vừa coi tv, đợi điện thoại có chút năng lượng mới nhắn tin được.

Vừa mở điện thoại lên đã thấy 1 đồng tin nhắn và cuộc gọi nhớ. Trong đó có đến 8 tin nhắn của anh kia cộng 5 cuộc nhớ, đám ế có 2 tin và 6 cuộc nhớ ...

- Em ngủ chưa? (2h3')
- Anh xin lỗi em vì đã làm phiền em (2strong1')
- Tự nhiên anh nghĩ về em hoài (2h48')
- Chắc em ngủ rồi, hôm nay anh thấy em mệt vẫn cố gắng đi với anh cả ngày (3strong5')
- Thật tội nghiệp em, em là người đáng hoàng, nếu 1 thằng đàn ông thật sự sẽ ko quan tâm đến quá khứ đâu. Em sẽ tìm được người đó (3h50')
- Hay người đó sẽ tìm em (3h53')
- Chúc em ngủ ngon (4strong1')

Và những cuộc gọi của anh này tập trung vào tầm 1-2h.

Tôi ko biết nên nghĩ gì, giờ đó thì người này say lắm rồi, ko nên lưu tâm những gì anh ta nhắn tin. Anh ta vẫn nhắn tin tròn chữ chứng tỏ mọi việc ko có gì quá tệ hại. Và tôi nhanh tay bấm xóa hết mấy tin nhắn đó, cũng ko trả lời. Thật sự tôi thấy mọi chuyện đi hơi xa và đã đến lúc dừng lại. Tôi chỉ biết anh ta có 1 chị và 1 em gái, chị gái đã có chồng con, em gái đang theo học đại học. Mẹ anh ta kinh doanh thực phẩm còn ba thì có 1 xưởng sắt thép .... Tôi ko biết gì thêm, ngoài chuyện anh ta bị đá. Cuộc dạo chơi tới đây đã kết thúc, hết vui, ko nên chơi nữa để nhức đầu lắm, mới gặp 3 lần thôi mà, quyết định sẽ ko gặp nữa, xóa sổ luôn, cảm ơn vì đã cho tôi Nemo. Ngoài ra ko có duyên nợ hay tình cờ chi cả. Tôi ko muốn dính vào 1 người nát rượu, sẽ tốt hơn khi anh ta mình mất tình tảo.

Tiếp đến tôi bấm vào tin 1 bà bạn ế

- Mai ai cũng rảnh, bà rảnh thì đi cafe có cái này nói cho nghe. (10h)
- Ủa, sao điện thoại gọi ko đc, ko onl blog ko onl YM cũng ko trả lời tn?(10strong0')

Tôi định nhắn tin nhưng thôi để gọi luôn.

- Alo
- Mấy giờ dạ bà?
- 2 rưỡi nha, sáng tui phải chờ em tui đi thi.
- Ok, quán cũ hả?
- Uhm
- Có gì hấp dẫn bí mật quá dạ?
- Chiều biết. Mà sao tối qua ko liên lạc đc?
- Hôm qua tui nhức đầu, uống thuốc ngủ sớm quên sạc pin.
- Ok, chiều gặp!

Ở nhà ko làm gì, tôi đi chợ, bữa nay có nhả hứng làm món bún chả giò, lát trưa sẽ đem tới cửa hàng cho mẹ và qua cho nhà dì 2. Đi chợ xong về nhà quên 2 món, có bao giờ đi chợ mà tôi quên mua gì đâu, tính hay quên nên trước lúc đi chợ tôi đã viết ra giấy rồi mà vẫn quên mua hành với đậu phộng, bực mình lại phải chạy ra mua. Một mình lụi cùi cuốn chả giò rồi chiên, làm nước mắm, làm mở hành ... 1020' đã xong phần gần 90%, giờ chỉ cần lật rửa rau và đâm đậu phộng là ăn được. Tôi gọi mẹ nói lát đem bún ra cho mẹ và 2 chị nhân viên, sẵn chờ Nemo ra khoe luôn, định là đi ra ăn chung với mẹ rồi về ngủ, 2h dậy đi cafe là đẹp.

Vừa tắt máy là có điện thoại. Số điện thoại tôi vừa xóa, gọi tôi tại sao tôi ko muốn nghe, tôi sợ điều gì? Tôi trốn tránh điều gì mà ko nghe điện thoại, nghe cuộc điện thoại đâu có chết.

- Alo
- Khuya thì khóa máy, sáng ra đã liên tục kẹt máy, em bận ghê.
- Anh gọi em có gì ko?
- Hôm nay em rảnh ko?
- Dạ ko, hôm nay em đi chơi với bạn rồi.
- Thôi để em nói qua điện thoại cũng được, anh chỉ muốn cảm ơn em, hôm nay anh ngủ dậy mạnh mẽ và tự tin lắm!
- Chúc mừng anh!
- Coi như anh nợ em 1 món nợ.
- Ko đâu anh, Nemo cản trừ rồi.
- Nợ ân tình ko thể cản trừ bằng 1 con chó đc.
- Với em thì được, anh đừng nặng nề, nợ ân tình gì đâu, chỉ là 1 ngày nhậu thôi mà.
- Chắc hôm qua em mệt lắm hả?
- Uhm, em mệt nên ngủ sớm rồi quên sạc pin.

- Em xin phải ko?
- Uhm, em xin.
- Em có nhớ mình nói gì ko?
- Đầu em quên rồi, em ko nhớ gì hết.
- Uhm, vậy cũng tốt, cảm ơn em nha, hôm nào anh mời em đi ăn hay đi cafe trả nợ.
- Ok anh.
- Bye em
- Bye.

Tôi đâu có xin, tôi đâu có quên những gì nói hôm qua. Sao tôi lại nói xạo, cuộc gọi này có gì quan trọng mà tôi phải lấy hơi mấy lần để tỏ vẻ bình tĩnh. Chuyện gì đang xảy ra vậy, ko lẽ nào tôi thích cái ông này? Ko được, phải làm giả, ko thể nào mới gặp mà thích được, ko thể được. Nếu tôi thích anh này ngay lúc này thì tôi chỉ là 1 tấm bình phong, chỉ là 1 người thay thế bà Diễm kia thôi, đẹp ngay ý tưởng đó đi, người đó có gì mà thích. Phải đi ngay, phải kiếm cái gì làm đề thôi suy nghĩ ngay.

Tay cô gắng nhanh hơn suy nghĩ, tôi bỏ đồ ăn vô hộp, cho Nemo ăn cháo cái rồi đi ra mẹ.

Ai cũng cưng Nemo của tôi, tôi tự hào lắm kiểu như được làm mẹ vậy, bé con rất đáng yêu. Mọi người ai ăn cũng khen tôi cuốn chả giò khéo và làm nước mắm ngon giống ngoại, thích lắm. Ăn xong tôi cất hộp đem về rửa và ngủ, ko cần phải cố vì tôi là 1 con ma ngủ ngày, ngày cứ nằm là ngủ, còn đêm mới trằn trọc. Hú hồn cũng hên là mai đi học rồi, bớt rảnh rang suy nghĩ vớ vẩn. Thôi về nhà ngủ cho mập, chiều đi cafe với tụi kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Ngủ trưa được tầm 1 tiếng dậy đi hẹn hò với đám bạn, ăn mặc đẹp, điệu đà 1 tí son môi của mẹ. Có ai hăm mấy tuổi đầu ko biết cách trang điểm như tôi ko, đám tiệc gia đình thì mẹ làm cho, đám tiệc người ngoài thì lại đi tiệm, nhiều khi thấy cũng thua sút lắm nhưng mà đó cũng là 1 thói quen rồi, với lại tự nhận khi trang điểm nhìn lạ lắm, hình như là 1 người khác vậy, nên lại thôi. Sau khi cho cục cưng ăn cháo và có đem theo 1 bình sữa nhỏ, tôi dẫn Nemo theo tới quán cafe khoe đám bạn. Đứa nào cũng xuýt xoa nựng nịu, rồi vuốt ve Nemo.

- Ủa sao con gái mà đặt tên Nemo?
- Tui thích, cho mạnh mẽ.
- Ôi chính xác đó, cho mạnh mẽ mà Dung tiểu thư nay lại biết đánh môi đỏ má hồng!
- Bỏ đi, hôm nay bà L có chuyện gì mà coi bộ nguy hiểm quá?
- Bà lăng chuyện đi nhanh quá đó, mà thôi để tui tuyên bố nha lý do triệu tập mấy người ra đây luôn.
- Nói đại đi, vòng vo quá!
- Tui có bạn trai!
- Ủa, mới bữa bà nói ko ai quan tâm bà mà? Bà ko đi chơi với nhóm nữa à?
- Ko, vẫn đi nhưng có vẻ ít hơn, 6 tụi mình vẫn là bạn mà, vì tôi phải đi làm, ngoài ra còn có bạn trai thì phải dành thời gian cho anh ấy nữa.
- Sao hôm bữa nói là ko ai để ý mà?
- Sét đánh đó, mới gặp là thích liền!
- Chắc chắn, tui là tui ko tin cái gọi là sét đánh đó, yêu đương phải tìm hiểu chứ.
- Thì yêu rồi tìm hiểu cũng dc mà, tại bà chưa gặp nên nói vậy thôi! Tui mong muốn nhóm mình mừng cho tui thật sự, hôm nay tui mời chầu này.

Cả đám chúc mừng đứa bạn làm nhân viên ngân hàng, hơi miễn cưỡng nhưng cũng phải mừng cho người ta, tầm tuổi này mà có bồ là trẻ rồi, đâu có ích kỷ như vậy được.

- Cà phê xong tui có buổi hẹn hò đầu tiên, tui coi phim với anh, nên mọi người có đi đâu tiếp thì cứ đi nha, hi hi.
- Bà yên tâm đi, mong bà giữ lời hứa thỉnh thoảng đi với tui tui là đc, mà có định là giới thiệu ko?
- Có chứ, khi nào cảm thấy hợp sẽ giới thiệu, còn giờ tui ko nói gì đc, xin lỗi nha, vì bây giờ mới tìm hiểu mà.
- Uh, chúc bà hạnh phúc!

Nhìn ánh mắt và nét mặt của 1 người đang yêu đúng là có mùa xuân thật, khỏe mắt như lúc nào cũng cười, cơ mặt như lúc nào cũng giãn hết cỡ, nói chung là hạnh phúc.

Bà L về thì cả đám ngồi thêm chút nữa, 1 ông trong nhóm lên tiếng.

- Bữa tui có coi 1 phim Mỹ, tui nghĩ tui mình nên bắt chước?
- Vụ gì?
- 1 đám con trai chơi với nhau, tui nó ko ai có bồ, ngoài những mối quan hệ ko xác định là bồ bịch cũng như đám tui mình nè. Rồi tui nó tự lại 1 thằng đề nghị mỗi tháng mỗi đứa đóng 1 khoản tiền, đóng hoài cho đến khi đứa nào có người yêu rồi cưới thì số tiền đó sẽ do những đứa còn lại đóng tiếp, đứa nào cuối cùng sẽ hưởng hết số tiền đó!
- Ủa vậy làm sao biết tui mình ko già bộ có bồ mà nói chưa?
- Thẻ đi!

Tôi nghe cũng có lý, nhưng mà làm sao biết ai đó già bộ chứ, rồi lại nói thẻ, trên đời này tôi ghét ai thẻ lắm.

- Tui là tui chơi cũng được, nhưng tui ko thẻ, nếu ai tham số tiền đó mà bán rẻ tình bạn, bán rẻ đạo đức thì mọi người cũng nên bỏ thí cho rồi!
- Nhất trí, mỗi tháng mỗi người đóng 200k đi, hiện tại còn 5 người chưa bồ mỗi tháng cũng đc 1 triệu đó!

Và hôm đó, cái hội ế của tôi lại bày làm theo cái trò phim ảnh, nhí nhố nộp tiền, giao cho 1 ông làm kế toán giữ tiền.

Cũng gần 5h, hôm nay chủ nhật ko bị kẹt xe gì nhưng tôi cũng ko muốn đi đâu nữa, về nhà có thể hôm nay rữ mẹ đi ăn gì đó, lâu mẹ coi ko ra ngoài chung. Tui tôi ra về, tôi gọi cho mẹ nói hôm nay khỏi nấu cơm, sẽ mời mẹ đi ăn mì vịt tiềm.

- Ừ cũng được, mì mẹ cũng thêm. Mà có người cho mẹ cặp vé coi ca nhạc ở Trống Đồng tối này, con ko rữ mẹ cũng quên, hay tối nay đi coi luôn!
- Dạ!

Chiều hẹn hò bạn bè, tối hẹn hò mẹ, một ngày cuối tuần như vậy còn gì bằng.

- Mẹ, ngày xưa sao mẹ biết trang điểm vậy?
- Thì mẹ tự làm đại thôi, lấy đồ của di 2 rồi tập quẹt quẹt riết quen à.
- Con ko thích lòe loẹt nhưng trang điểm sơ sơ cũng đẹp, vậy mà con cũng ko biết làm.
- Giờ rảnh chưa đi làm thì đăng ký học trang điểm cá nhân ở nhà văn hóa phụ nữ đi!
- Ủa, có hả mẹ?
- Có chứ. Học đi rồi mẹ cho tiền cho đồ trang điểm.
- Ủa, phải mua sao? Con xài chung đồ của mẹ.
- Đồ của mẹ là đồ người già, màu son màu mắt ko hợp. Nếu con muốn đơn giản thì mua 1 vài cái thôi, mắt con to đen rồi ko cần vẽ nhiều chỉ cần vuốt mascara là đẹp, son môi, 1 hộp phấn và má hồng thôi.
- Đi ra tiệm thấy người ta làm nhiều đồ lắm mà mẹ?
- Vì người ta trang điểm đi đám tiệc nên phải khác.
- Con ko xài mỹ phẩm nhiều, da mặt còn đẹp thì phải giữ, mẹ sẽ dẫn con đi mua đồ tốt cho con ko bị hư da.

- Học có lâu ko mẹ?
- Chắc ko đâu, bé Hoa ở cửa hàng cũng học đó, con thấy chị Hoa trang điểm đơn sơ dễ thương ko?
- Dạ, vậy mai đi học về con chạy qua đăng ký.
- Uhm.

2 mẹ con ăn xong rồi chạy qua Trống Đồng coi ca nhạc, đến khoảng 10 giờ mẹ nói cũng hơi mệt nên mẹ con tôi về. Đáng lẽ tôi phải dành thời gian cho mẹ như vậy nhiều hơn, 2 mẹ con đi chơi thấy yên bình, tâm sự thấy thấu hiểu lắm. Tôi nghĩ chắc ngoại thác linh nên phù hộ cho 2 mẹ con tôi lại gần nhau, thậm chí mẹ còn thương tôi hơn trước.

Về nhà tôi lại nựng nịu Nemo 1 hồi, rồi lên phòng, mở máy tính để tắm với con Tiên điện, cái con điện đó là trùm suy diễn, chỉ cần nói với nó 1 câu là nó suy nghĩ tới đâu đâu, nên mỗi lần cần chuyện với nó cũng ít có dai lắm, sao nó ko học điều tra mà học y ko hiểu. Tôi kể nó nghe chuyện hôm qua, rồi kể nó nghe chuyện có Nemo.

- Gõ webcam coi con chó coi mày.
- Ok.

Con điện thấy con chó chu choa ko ngớt, cung quá trời, còn dặn tôi là đừng cho ăn cơm, phải mua thức ăn cho chó, mua đồ cho Nemo mặc nữa, chừng nào nó về nó sẽ mua quà.

- Ê, chắc ông cũng thích mày rồi đó, tao luôn cảm giác như vậy.
- Ko đâu, sợ tao thích ông trước thì có.
- Mày thích ông hả?
- Tao ko chắc, nhưng tao cứ thấy lo lo.
- Thương hại đó con, tại mày thấy ông tội nghiệp.
- Ko biết nữa, tao biết là ông đau khổ, còn tao với ông có biết nhau nhiều ngoài chuyện ông kể đâu nhưng tao thấy lo lo cho ông sao đó.
- Rồi sao?
- Rồi ông nhắn tin tao ko trả lời, tao sợ tao lại dính vô chuyện của ông.
- Nhưng mà mày có thích ông thì có sao?
- Tao sợ là ông sẽ lấy tao để lấp vô khoảng trống kia ....
- Ừ cũng phải.
- Tao muốn 2 người phải tìm hiểu và thích nhau, tao ko thích thương nhau cho đã ko chịu tìm hiểu rồi lại chia tay, nói ko hợp cái này cái kia.
- Mày làm tao tò mò ông này quá, nhưng theo mày nói tao thấy cũng ga lăng mà phải ko?
- Uhm, ga lăng ..... nhưng ko phải kiểu quan tâm như Thái.
- Mày nhầm, mỗi người mỗi khác, hờ cái Thái Thái, sao mày ko nghĩ là mày thấy thích người ta để lấp khoảng trống của Thái?

Ờ, con bạn nói cái này cũng thấy có lý, có phải tôi đang tìm 1 người có điểm tương đồng để thay thế Thái ko? Tôi chỉ hết những ngày đau khổ chứ đã quên Thái đâu. Suy nghĩ lại thấy rối trí, nhưng tôi đã quan niệm rồi, đối với người sau tôi phải bù đắp hơn, phải yêu thương trưởng thành hơn, nếu tôi tìm 1 người chỉ để thay thế và thỏa mãn cảm giác thèm được yêu thương quan tâm là quá ích kỷ, quá tàn nhẫn.

- Mày kể ông nghe hết à?
- Uhm
- Má, mày biết mày uống vô là nói tùm lùm mà sao lại uống nhiều?
- Ko biết nữa, tự nhiên hứng.
- Rồi ông phản ứng sao?

- Ko thấy phản ứng gì, nhưng ông nói ko quan trọng trình trạng, mà chuyện phá thai thì hơi ghê!
- Tao thấy mày nên suy nghĩ thiệt kỹ, tại vì có thể ông biết mày như vậy nên ông lợi dụng mặc cảm của mày để được cái khác?
- Cái gì?
- Thì chẳng hạn như mày đã như vậy thì ông sẽ dễ dàng đưa mày lên giường, mày mặc cảm nên ko phản kháng.
- Tao ko có ngu, ko có hư lần nữa đâu.
- Uh, vậy thì tốt, tao tò mò quá, phải chỉ tao gặp rồi mới quân sư cho mày được.
- Mà ko ai tốt như anh Thái mày há?
- Thái Thái hoài, biết tốt rồi nhưng chia tay mấy năm rồi, hàn gắn thì ko chịu, mày nhớ lại lúc đó mày ra sao đi, tao nghĩ mày nên mở cánh cửa khác đi!
- Với ông Vinh được ko?
- Tao chưa gặp, đâu biết. Tụi mình là con gái, lý trí ko mạnh mẽ như trái tim, nên dễ đau .... Lần này mày nên suy nghĩ kỹ và hành động đúng đi con!
- (BUZZ!)

Trời ơi, tôi chat với Tiên nhưng ả nick mà, sao vẫn bị ông kia buzz 1 cái. Tôi ko trả lời.

- Ê, ông kia buzz tao.
- Ủa, sao mày nói là xóa nick rồi mà?
- Thì xóa chứ chưa ignore, tao thấy ko có lý do để ignore!
- (Buzz!)
- Ê, ông buzz nữa kìa!

Tự dưng tôi đang tâm sự với bạn mình mà Vinh lại buzz, mặc dù ko quan trọng nhưng lại thấy bối rối quá.

- Thì mày cứ chat với ông đi, rồi kể tao nghe.
- Ừ.
- (Anh biết là em đang online)
- (Có gì ko anh)
- (Sao em lẩn tránh?)
- (Đâu có, em bận mà)
- (Hôm nay chat sao ko để nick sáng?)
- (Sao em phải trả lời câu hỏi của anh?)
- Ê, ông nói gì dạ?
- Chờ chút tao chụp màn hình cho coi!
- Uhm, tao đi ăn tắm cái, mày chat với ông đi, nhớ nói chuyện bình tĩnh nha!
- Ừ, biết rồi.
- (Những điều em nói em ko quên đúng ko? Anh cũng say, nhưng những điều anh nói anh ko quên)
- (Ko, em quên hết rồi)
- (Em nói là em ko giỏi nói xạo, đó là câu nói thật lòng của em)
- (Anh muốn nói gì đây?)

- (Anh ko muốn nói gì, chỉ muốn cảm ơn em)
- (Thì em nhận lời cảm ơn rồi mà)
- (Tại sao xóa nick anh?)
- (Tại sao anh biết? Sao giống ma quá vậy?)
- (Anh là dân công nghệ, kể cả em có ban nick anh thì anh cũng khôi phục được, nhưng anh chỉ thắc mắc là tại sao lại như vậy, anh có làm gì sai để em ghét anh ko?)
- (Em ko có ghét anh)
- (Sao lại xóa nick anh?)
- (Vì em ko muốn cứ dính vô chuyện tình cảm đòi tư của anh)
- (Vì sao?)
- (Vì ko liên quan gì tới em, em ko có thói quen đi sâu vô chuyện người lạ)
- (Lạ gì lạ hoài vậy? Đã biết tên tuổi, biết nhà ở đâu, biết cả chuyện tâm sự rồi mà)
- (Như vậy thì thân nhau hả?)
- (Ít nhất cũng là quen rồi, sao em cứ tạo khoảng cách?)
- (Khoảng cách có sẵn mà, em với anh có gần đâu mà sợ xa?)
- (Em buồn quá nên bạn trai em ko giữ em lại!)

Tôi tức điên lên, anh ta có quyền gì mà dám nói tôi như vậy, đồ nát rượu, tôi chụp ảnh màn hình gửi cho con Tiên.

- (Buzz!)
- (Anh lấy quyền gì mà nói em như vậy?)
- Ê, bình tĩnh, đừng chửi lộn nha.
- Tao điên quá mà.
- Mà cứ chat đoạn đi, mà hỏi ông sao lại nói như vậy đi!
- (Anh chỉ nói điều anh nghĩ thôi, em quá buồn bình, là con gái em phải nhẹ nhàng hơn ... Anh thắc mắc vì sao em nói em với bồ em còn thương nhau nhiều mà ko níu kéo, giờ nói chuyện với em anh hiểu rồi)
- (Vậy thì đã sao?)
- (Thì đâu có sao, anh đâu có ý gì)
- (Anh phán xét người ta mà nói ko có ý gì ah? Hôm nay lại nát rượu nát bia rồi à?)
- (Xin lỗi em, hôm nay anh ko uống gì cả, đang tỉnh táo nhất có thể)
- (Xin lỗi anh chứ, người ta đã ko muốn dính vào anh nên phải mới xóa số, xóa nick anh, giờ anh vô nói tùm lum, buzz ầm ầm anh ko thấy vậy là phiền phức à?)
- (Em xác nhận là lần tránh rồi nha)
- (...)
- (Em rất thật thà, buồn nhưng thật thà)
- (Anh nói chuyện kiểu như là thích em vậy?)

Tới đoạn này tôi chụp định chụp ảnh màn hình gửi cho con kia rồi lại thôi. Tôi bực mình lắm, 1 người ở đâu lại nói chuyện kiểu đó với tôi.

- Sao rồi?

- Thằng chả out rồi!
- Mà chửi hả?
- Ko có, chả bận gì out rồi.
- Uhm, chuyện đang hay mà.
- Thôi tao cũng ngủ, có gì mai nói tiếp đi, sáng mai đi học sớm!
- Uhm, có gì pm tao nha, con chó mày dễ cưng thiệt đó.
- Uhm, bye.

Tôi ko hiểu sao lại nói xạo con bạn, chắc tại bức quá, người bên kia cũng yên lặng ko thấy hồi âm, chắc thấy tôi hơi sợ quá im luôn rồi, tôi hậm hực out YM đi ngủ luôn, bức mình thiệt chứ! Điện thoại reo, trời ơi lại thằng cha đó nữa, tôi ko muốn nghe, nhưng chuông cứ reo um sùm ko lẽ tắt máy, thằng chả lại nói tôi trốn tránh.

- Alo
- Uhm
- Anh uhm cái gì?
- Uhm câu hỏi của em?
- Em hỏi anh cái gì?
- Anh thích em!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Cổ khô ran, tôi cố hạ giọng tỏ vẻ bình tĩnh.

- Em có hỏi là anh có thích em ko hồi nào đâu?
- Em có, em mở YM ra coi lại đi.
- Em out rồi!
- Anh sẽ gửi đoạn đó qua cho em coi!
- Thôi được rồi, thì anh nói thích em, hãy nói khi anh bình tĩnh nhất, khi anh nhìn vô mắt em, mặt đối mặt. Đừng có cái kiểu của gái rẻ tiền và đơn giản như vậy, em ko tin
- Được, bây giờ anh chạy qua gần nhà em, anh sẽ nhìn em rồi nói cho em nghe, anh ko nói xạo, anh ko uống miếng bia nào, anh là đàn ông, anh chịu trách nhiệm với lời anh nói.

Tôi im lặng, và sợ sệt, vừa thấy xôn xao, vừa thấy lo lắng .... Cảm giác rất bất an.

- Anh qua đi, để em coi anh giỡn nhây cỡ nào?
- Bye em, lát gặp.

12h đêm, chưa ngủ, tôi nghĩ là anh ta nói thật, nhưng ko thể nào nhanh như vậy, ko phải anh ta ngộ nhận chứ? Tôi lo lắng, tôi lo anh ta bị khớp khi gặp 1 người như tôi trong lúc anh ta sốc, anh ko phải thích tôi mà hoàn cảnh éo le và tình cờ làm cho anh ta nghĩ tôi cá tính. Rồi anh ta quên mất những chuyện tôi đã kể, anh ta trông chờ 1 cô gái hoàn hảo hơn. Tôi chẳng có gì cả, tôi ko cho phép mình có quyền coi thường bản thân, nhưng chuyện tôi mặc cảm thì ko thể thay đổi được. Tôi lo như con Tiên nó nói, là anh ta lợi dụng quá khứ của tôi để dụ tôi lên giường sau đó chán sẽ bỏ. Tôi sợ đủ thứ hết, nhưng từ thâm tâm, tôi muốn gặp, tôi muốn nghe những gì anh ta nói khi này, qua điện thoại mà tim đập ầm ầm, tôi rất muốn gặp. Vẫn muốn cảm giác 1 người nói

thích mình, rồi chuyện sau đó tính sau. Nhưng ông trời làm ơn, cuộc sống con đang yên lành xin ông hãy rủ lòng thương xót, đừng dầy vò trái tim bé nhỏ của con 1 lần nữa. 2 lòng bàn tay xuất mồ hôi nhưng lạnh ngắt, cánh cửa mới sẽ do tôi mở, tôi sẽ bước ra khỏi cuộc sống hiện tại, nhưng đó là 1 vườn hoa hay 1 vườn gai? Dù sao tôi chưa từng hối hận điều gì trong đời, tôi cũng muốn thử 1 lần nữa!

Tôi ngồi trong phòng, định mở máy chat nhanh với Tiên 1 chút, nhưng lại thôi, tôi hồi hộp chờ điện thoại reo, có ai hiểu đc cảm giác lúc này ko? Sao chuyện tình cảm của tôi ko lãng mạn, ko ngọt ngào như trong phim mà lúc nào cũng lạ lùng như thế này? Kiếp trước tôi sống chắc cũng dị hợm lắm.

12strong5, điện thoại reo, tôi hồi hộp tột cùng, cảm giác còn căng hơn lúc làm bài thi mình ko biết làm mà sắp hết giờ vậy, trái tim đã thật sự rung động, dù đi theo trái tim nhưng cũng cần lý trí. Tôi cầu xin ngoại hãy chờ chờ cho con, phù hộ con .....

Điện thoại reo liên tục, tôi hít thở 1 cái

- Alo!

- Em ra ngã tư đi, anh đang đứng chờ.

Tôi cứ nghĩ là mừng 1 tết đến vậy, hân hoan lắm, ko quan trọng giờ giấc thế nào nữa. Cố giữ bình tĩnh, người đang mặc đồ ngủ, đầu tóc đang búi 1 cục dễ dễ ngủ, đứng trước kiếng, tôi nghĩ, người nào thương tôi sẽ thương lúc tôi mộc mạc và xấu xí nhất, tôi ko thể để họ chỉ thích cái bề ngoài sau khi tôi đã sửa soạn (mặc dù hình thức tôi ko hề đẹp gái). Bỏ đồ thun màu xanh ngắn tay, có cái túi tai thỏ trước bụng, lai bèo, quần qua đầu gối 1 chút. Thở thêm 1 cái, tôi vội lấy cái áo khoác xuống nhà.

Mẹ đang đọc báo trước lúc ngủ.

- Mẹ cho con ra ngoài chút xiu nha?

- Biết mấy giờ rồi ko?

- Dạ bạn con rủ con ăn chè.

- Giờ này chè cháo gì?

- Cho con đi đi, ăn li chè con vô!

Ko chờ mẹ trả lời, tôi rón rén đi ra, mở cửa, đi bộ ra ngoài. Trời khuya có vài con gió mon man, cảnh vật thì êm đềm, 1 mình tôi đi trong đêm, đèn đường sáng lói đi, đi ngang vài nhà chó còn sủa um sùm. Ở đây có ai mà chờ nghe tỏ tình giữa đêm như tôi ko. Lòng vui lạ, nôn nao lạ nhưng những nhịp nôn nao đôi khi cũng bị ngắt quãng bởi cái quận ruột vì lo lắng, bao tử cứ nhói nhói khó chịu. Đoạn đường có mấy chục m mà cứ tưởng đi đến La Mã.

Ra tới ngã tư, tôi thấy anh ta đứng đó nhìn tôi, ko vẫy vẫy tay. Tôi chững lại, anh ta nổ máy xe chạy lại gần, tôi nhớ hôm đó anh ta mặc cái áo sơ mi caro, quần jeans, mang đôi dép xỏ ngón màu nâu sẫm, đứng dưới bóng đèn đường, nhìn như có hào quang vậy, nhìn thật đẹp trai!

- Nói ở đây hay sao?

- Nói gì

Tôi áp ứng.

- Em cũng thích anh mà, sao phải giấu?

- Anh đừng nói tào lao.

- Em ko phải là người giấu cảm xúc gì đâu bé à! Lên xe đi!

- Đi đâu, khuya rồi!

- Anh mới thấy có quán cafe còn mở cửa, anh có chạy vô kêu chờ 1 chút, em cọc 200k rồi, gần đây thôi - Anh có thấy ai mặc đồ ngủ đi cafe ko?

- Có!

- Đâu?

- Em đó, lên xe đi! (Anh ta cười tươi)

Tôi miễn cưỡng leo lên xe ngồi có khoảng cách, đúng là ko hề có mùi bia rượu, cũng ko có mùi dầu thơm, chỉ có mùi sữa tắm thôi.

- Về sớm nha, mẹ mới la.

- Nhưng anh sẽ chờ em về tới nha!

- Thôi, hẻm vô nhà có mấy chục thước thôi.

Tôi quán café, đúng là cái quán còn mờ thiết, trên đường Quang Trung, thấy trong đó cũng còn lác đác vài cặp.

- Sao quán gì tối thui vậy?

- Đây là quán café sân vườn mà?

- Là sao?

- Thôi, ko còn sự lựa chọn đâu.

Anh ta đi trước, tôi theo sau, mọi người cứ nhìn cái bộ dạng sắp đi ngủ của tôi. Lựa chỗ gần đèn nhất. Phục vụ hỏi uống gì.

- Gì cũng đc.

- Gì cũng được luôn.

Anh phục vụ nhìn lạ lẫm, cũng dạ dạ quay vào trong.

- Anh trả trước 200k rồi người ta chờ hả?

- Sao anh nói vậy cũng tin vậy em?

- Ủa anh xạo hả?

- Uhm. Nhìn anh đi

Tìm tôi rụng rời, đầu óc rối bời, tay chân bủn rủn, ánh mắt vừa khấn khoản (hãy yêu tôi thật lòng) vừa đề phòng (anh mà lừa thì tôi giết) nhìn vào mắt anh ta.

- ANh thích em, anh ko xĩn và anh sẽ chịu trách nhiệm lời mình nói. Đừng nghĩ là anh ngộ nhận, anh ko ngộ nhận. Đừng nghĩ là anh lạnh lùng, anh ko lạnh lùng. Cũng đừng nghĩ anh đều cán. Anh có chơi gái, có bịa ôm, có massage, kể cả hót tóc ôm anh cũng có nhưng đó là những thú vui của đàn ông – ăn bánh trà tiên. ANh nhậu nhiều vì anh bạn nhiều và tính chất công việc, nhưng anh chưa từng mượn rượu bịa làm điều sỗ bậy với bất cứ ai. Anh có công ăn việc làm ổn định, anh có giấy cmnd có hộ khẩu đăng hoàng. Anh chia tay mối tình 11 năm, điều đó ko có nghĩa là bây giờ anh chưa thể thích em. Xin em trả lời, hãy cho anh 1 cơ hội tìm hiểu và theo đuổi em.....

- Còn quá khứ của em thì sao?

- ANh ko quan tâm

- Nhưng em

- Hãy tin anh!

Tôi cúi đầu, rót nước mắt .... Giống loài quý hiếm này chưa tiết chủng, anh ta lù lù trước tôi, ngơ lờ yêu mặc dù biết tôi từng như thế. Tôi cảm động, bắt ngờ và choáng ngợp với bài diễn văn dài ngoằng đó, nhưng nhìn thẳng ánh mắt đó, tôi tin!

Tôi dụi mắt.

- Tại sao?

- Tại em dễ thương, đáng yêu, thú vị và hấp dẫn?

- Em hấp dẫn?

- Ko phải anh khen em đẹp, nhưng nhìn em anh rất thích! Ko giống kiểu khi anh nhìn những người ngực to, mông to ngoài đường, đơn giản vì anh thích vậy thôi.

- Khi nào?

- Hôm qua.

- Em tin, nhưng đừng làm tổn thương em? Em sợ quả báo lắm

Tôi lại bắt đầu ko kìm chế được, bắt đầu khóc nghẹn.

- Anh ôm em được ko?

- Đừng đụng vô em, trả lời em đi!
- Anh hứa sẽ ko bao giờ động chạm đến những nỗi đau của em, anh hứa!
- Cảm ơn anh
- Và anh cũng muốn em hứa lại như em nói hôm qua.
- Em nói gì?
- Em sẽ bù đắp cho người sau của em, em sẽ trưởng thành hơn khi yêu người sau.
- Gật gật (nước mắt vẫn cứ chảy)

Ko gian thật kỳ lạ, người phục vụ bung ra 2 ly cà phê, nhìn thấy tôi khóc chắc anh ta đoán bọn tôi là 1 cặp đang giận nhau. Để 2 ly cà phê xuống anh ta rút vào thật nhanh. Tôi ko còn run như lúc nãy, yên tâm hơn, thỏa mãn hơn và bình tĩnh hơn. Nhưng mà tim vẫn hơi nhói, tôi ngưỡng mộ người đàn ông này, nếu anh ta làm đúng như anh ta nói tôi muốn làm vợ của anh ta, tôi chẳng còn hững hờ mà tìm kiếm ai khác nữa, tôi cầu xin hãy đừng có chuyện để tôi lại phải chia tay .... Tình yêu chưa bắt đầu lần nữa mà tôi đã lo sợ như vậy.

- Anh sẽ yêu thương em nhiều nhất có thể, sẽ tìm hiểu và sẽ quan tâm nữa. Nhưng bằng cách của anh. Ko thích gì em nói nhưng đừng có đưa anh vào 1 khuôn khổ nào đó là được. Và nếu 1 ngày em bỏ anh, người hối hận sẽ là em. Em nói mình chưa từng hối hận thì việc bỏ anh sẽ phải làm em hối hận.
- Em sẽ ko hối hận.
- Vậy đừng bỏ anh là được.
- Thôi đi về đi! Em mệt
- Uhm.

Tôi ko còn hứng khởi, cảm giác lo âu lấp đầy, tôi chẳng hiểu nổi vì sao? Cái hồi hộp khi nãy vẫn như lần đầu, nhưng sau khi chấp nhận lời tỏ tình tôi lại thấy hơi e dè ... chắc tại mặc cảm.

Trên đường về Vinh ngộ ý muốn nắm tay, tôi cũng ko đồng ý. Ko biết nên vui nhiều hay nên buồn nhiều đây.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

- Cho anh đưa em vô tới nhà nha.
- Thôi, đầu hẻm được rồi, em đi bộ vô.
- Sao vậy?
- Em ko quen, đó giờ chưa ai biết nhà em.
- Ok, em cẩn thận nha!
- Bye anh!

Tôi lầm lũi bước vô nhà, vẫn con đường và cảnh vật y chang lúc nãy, chớ vẫn sủa khi nghe thấy tiếng bước chân ... nhưng lòng ko hân hoan nổi như lúc nãy. Không ngờ khi được ngó lời yêu lần nữa cảm giác lại như thế này, khác xa lần đầu tiên cách đây mấy năm, chắc tại những gì đã trải qua, chắc tại bản thân đã thu mình lại từ mấy năm nay, chắc tại tôi cũng thích người này rồi. Rồi tôi lại lo sợ rằng cả 2 sẽ ko giữ được nhau, tình yêu chỉ mới chớm như vậy mà tôi đã cảm thấy stress như vậy, bản năng yêu đương hình như đã ko còn mạnh mẽ. Tôi cũng đã nhận lời, và đây xác định là mối quan hệ nghiêm túc, tôi phải nghiêm túc, muốn đối phương tôn trọng mình thì trước tiên mình phải tôn trọng bản thân. Đầu óc băng quơ, sau tất cả những suy nghĩ phải nhường chỗ lại cho chị hai “Mặc Cảm”.

Tôi vô nhà, đóng cửa, khóa cửa, bé Nemo đã chạy chạy ra mừng, tôi ôm con vào lòng, hôn hôn vào bộ lông mịn màng của con, chợt lóe lên 1 suy nghĩ “có phải Nemo là 1 sợi dây kết nối”. Tôi ko còn nghĩ tới chuyện Vinh có thật lòng hay thật lòng với tôi cỡ nào nhưng tôi quyết tâm sẽ cho Vinh thấy tôi trưởng thành và nghiêm túc. Đi ngang phòng mẹ, mẹ đã ngủ, ôm Nemo lên phòng, rửa mặt thật sạch để tỉnh táo. Thờ ờ 1 tiếng như tự nhắc nhở “

Dung đã yếu lần nữa “.

- Anh về tới nhà rồi, sao hôm nay em ko dặn anh chạy xe cẩn thận và về nhà nt cho em?
- Vì anh ko xin mà.
- Uhm, nhưng lần sau phải nhắn tin chứ, đâu phải phải nhắn mới gây tai nạn!
- Em biết rồi.
- Thôi em ngủ đi, xin lỗi em vì giờ này còn bắt em phải đi gặp anh!
- Ko có sao đâu, em ngủ nha. Chúc ngủ ngon.
- Cảm ơn em!

Nằm trên giường và đọc những tin vừa nhắn, cái thói quen như nghiện đọc đi đọc lại mấy tin nhắn đó lại lặp lại, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi. Nhắm mắt lại, khuôn mặt đó hiện ra cùng nụ cười tỏa nắng, ngày mai phải làm gì bây giờ, buổi hẹn hò đầu tiên phải như thế nào mới phải?

Sáng dậy sớm mặc dù khuya ngủ cũng khá trễ, tắm táp, ăn sáng rồi cho Nemo ăn cháo nữa, hôm nay đi học chắc gọi Nemo ngoài cửa hàng mẹ, dặn mấy chị cho Nemo ăn và uống sữa dùm. Đi học, ráng học cho xong đi chứ oải cái cảnh học hành lắm rồi. À, mà hôm nay còn phải chạy qua NVH Phụ nữ đăng ký học trang điểm nữa.

Đang ngồi ngáp ruồi trong lớp, ôi mấy bài luận chán ko tả được. 8h30, ngửa tay móc điện thoại ra nhắn tin :

- Anh dậy chưa?
- Chưa.
- Chưa sao trả lời tin nhắn đợ?
- Vì em nt thì anh phải trả lời, khi ai nhắn tin hay gọi thì trừ mấy trường hợp anh ko cầm máy, chứ ngoài ra anh sẽ trả lời hết.
- Uhm, vậy được, em chịu như vậy, như vậy sẽ ko lo lắng.
- Em đang học à?
- Uhm, nhưng buồn ngủ lắm.
- Tội nghiệp em.
- Thôi anh ngủ tiếp đi, bà cô đang liếc em, ko khéo thì bả cho ăn cục phẩn.
- Giỡn thôi chứ anh dậy rồi, đang uống cafe chuẩn bị đi làm.
- Ok, bye anh.

Sau vài dòng tin nhắn, thấy tỉnh táo trở lại, thấy vui vui còn nhiều hơn thấy nhớ nhớ. Nhưng tuyệt đối phải giữ giá, tôi cứ bị ám ảnh phải giữ giá giữ giá là sao, ko biết phải làm gì? Chẳng biết thế nào nữa, thật kỳ lạ, đầu óc của 1 đứa 23-24 lại mị mị hơn lúc 18-19!

10h30 sáng lại có tin nhắn:

- Bé Dung ơi, ăn gì chưa, đi ăn trưa với anh ko?
- Cũng được.
- Em muốn ăn gì?
- Em đang thèm bún bò.
- Ok, anh chạy qua trường em chờ em.
- Thôi khỏi, anh định dẫn em đi ăn ở đâu em chạy tới luôn, khỏi qua trường chi cho mắc công.
- Bỏ bìch người ta còn đưa đón nhau đi học nữa kìa em.
- Kệ đi, em có xe, em tự đi.

- Vậy chừng nào mới được hẹn hò 1 xe.
- Nói chung là ko phải lúc em đi học!
- Vậy anh chờ em ở vòng xoay Dân Chủ nha.
- Ok.

Vinh dẫn tôi ăn 1 quán bún bò trên đường CMT8 nhưng trong hẻm, nói chung là ngon thiệt.

- Anh mời em đi ăn, hỏi muốn ăn gì là trả lời bún bò liền.
- Chứ em đang thèm mà.
- Ủ' ko có gì tại anh thấy mắc cười vậy thôi.
- Mà anh làm gì mà 9h sáng còn chưa đi làm?
- Anh đại diện cho cửa hàng của ba anh.
- Cửa hàng ba anh bán gì?
- Sắt thép, các thiết bị để chế tạo máy công nghiệp.
- Uhm
- Gia đình em chỉ có em thôi hả?
- Uhm, chỉ có em. Em ở với mẹ, ba mẹ chia tay lúc em chưa sinh ra.
- Mẹ em làm gì?
- Mẹ em bán nệm, gần cửa hàng nệm của mẹ là cửa hàng gỗ nội thất của dì 2, cậu 3.
- Nhà em làm về nội thất à?
- Uhm, ngày xưa ông ngoại có xưởng mộc, cậu 3 duy trì tới bây giờ, mẹ em lúc trước cũng đi làm công ăn lương, cửa hàng là mới mở khoảng 10 năm trở lại thôi.
- Chắc mẹ em thương em lắm.
- Cả nhà em ai cũng thương em. Còn anh?
- Chị 2 anh có gia đình riêng ở quận 8, em gái anh đang học lớp 12 nhưng em gái anh nó là con nuôi, nhưng ba má anh cưng dữ lắm.
- Mình kể chuyện tình yêu cũ đi!
- Chi vậy?
- Để biết về nhau mà rút kinh nghiệm.
- Em hoang mang rồi!
- Ko, em thật sự muốn biết.
- Ăn xong qua quán cà phê cho mát rồi anh kể cho em nghe nha.

Vậy là sau khi ăn xong, 2 đứa lại chạy đến cà phê kem cũng gần đó, lại tiếp tục chia sẻ về nhau.

- Em ăn kem gì?
- Kem trái dừa!

Anh ta kêu 1 ly kem cà phê 1 trái kem dừa.

- Em có vẻ tò mò quá!
- Trước đây thì ko có, nhưng tự nhiên bây giờ em muốn biết nhiều thứ.

- Uhm, anh và Diễm thì anh cũng kể em nghe lần trước rồi. Vì Diễm là con của cô bạn thân của mẹ anh, mặc dù Diễm bỏ anh đau khổ vậy nhưng mẹ anh vẫn thương Diễm dữ lắm, bữa đám cưới mẹ anh còn ôm cô dâu chú rể chụp hình như con, anh bực mình ghê.

- Gia đình anh quý chị đó lắm hả?

- Nhà anh thì bình thường, chỉ có mẹ anh thôi, mẹ anh thương Diễm lắm. Mà mẹ anh cũng khó tính nữa.

- Khó lắm hả?

- Bộ muốn làm dâu hay sao mà hỏi?

- Còn ba anh?

- Ba anh đàn ông mà, dễ lắm, sao cũng đc. Chị hai anh cũng dễ, còn bé út thì nó thương anh, anh làm gì nó cũng về phía anh và ủng hộ anh.

- Vậy em hỏi anh nha, hôm nay trời sáng sủa đằng hoàng em hỏi lại.

- Hahah, em làm gì nghiêm trọng vậy?

- Em thật sự thật sự luôn là ko muốn yêu đương nhần nhứt nữa, em cảm thấy ko còn thời gian, em muốn xác định 1 mối quan hệ đằng hoàng, em ko phải là nhiều tuổi nhưng cũng ko phải là con nít để yêu rồi giận giận rồi yêu ...

- Ý em là cưới hả?

- Đúng rồi, ko phải em gấp cưới nhưng em nói để anh hiểu, đừng có kiểu sáng nắng chiều mưa, yêu rồi chia tay làm mất thời gian, tiền bạc và công sức của đôi phương nữa.

- Rồi, anh hiểu. Anh sẽ nghiêm túc.

- Em cũng nghiêm túc mà. Chỉ cần anh nói anh hiểu cái em thấy an tâm hơn. Bây giờ anh muốn biết gì về em thì cứ hỏi. Em sẽ ko nói xạo gì cả.

- Anh biết em sẽ ko nói xạo, anh tin.

- Em ko ăn được hải sản, ko ăn được ớt chuông. Em bị đau bao tử hoài mà ko chữa khỏi, nói chung là em ko kén ăn, những cái em ko ăn được đều là vì dị ứng và ảnh hưởng tới bao tử.

- Uhm, rồi chừng nào em mới cho anh qua nhà em để chở em đi chơi?

- Tại sao lại qua nhà em mới được?

- Em mới nói muốn nghiêm túc đằng hoàng, thì qua nhà em là nghiêm túc đằng hoàng, ai mà cứ hện hò giữa đường hoài kỳ cục lắm!

- Còn anh? Anh thích và ghét gì?

- Anh thích đá banh, coi đá banh, ghét gặp ai nhìn xạo xạo giả tạo. Nếu anh mua vé số, gặp cụ ông cụ bà già già anh sẽ cho thêm tiền nhưng đừng có xin, xin là anh ko cho. Mấy vấn đề khác anh ko quan trọng.

- Ủa, kỳ vậy?

- Anh thích những việc làm tự phát, anh ko thích người khác áp lực lên anh điều gì.

- Từ hồi chia tay chị kia anh đi chơi gái, massage gì đó bao nhiêu lần?

- À, cái này anh nói luôn. công việc của anh là phải giao tiếp nhiều, đàn ông nên mời toàn vô mấy quán ăn có tiếp viên nữ, ăn nhậu xong thì thường là sẽ đi tiếp tùy theo tính chất, nhưng đa số là đi tiếp, tiếp là sẽ đi bia ôm, karaok ôm ... Nhưng anh hứa với em, nếu anh có em thì anh sẽ ko làm gì có lỗi với em. Nên anh nói đây hy vọng em thông cảm và hiểu cho anh. Em hỏi anh đi vậy bao nhiêu lần làm sao anh nhớ được, khó quá!

- Nhậu ngon ko mà sao đàn ông thích nhậu vậy?

- Em thấy nhậu mệt hay sướng? Mệt phải ko? Mệt thì ai mà thích em? Chẳng qua là kiểu thủ tục hay hủ tục thôi, kiểu như từ ngày xưa rồi. Em có ghen ko?

- Có, nhưng nếu anh nói vậy thì em sẽ cố gắng. Nếu anh đi ra ngoài công việc em sẽ thông cảm, chỉ cần anh để em biết những quan hệ ngoài luồng, những mối quan hệ có tình cảm ngoài bàn nhậu ngoài bàn tiếp khách đó ... Thì anh đừng có hỏi sao em ác?

- Em làm gì mà ác?

- Em ko biết, điên lên thì em làm gì? Tự sát em cũng dám làm thì biết đâu được!
- Hahah, anh chưa thấy ai đe dọa mà cái mặt dễ thương như vậy! haha
- Em nói thiệt.
- Rồi, anh hứa!
- Đừng làm gì có lỗi sau lưng em, đừng lừa dối em. Em cũng vậy!
- Anh biết rồi bé! Anh hứa, và anh nói cho em biết 1 tin vui từ anh là anh là người giữ lời hứa.
- Anh đã quên hẳn chị Diễm kia chưa?
- Anh thật sự chưa quên hẳn nhưng anh thích em hơn! Thiệt đó.
- Nhưng chị đó cũng lấy chồng rồi, em cũng ko phải lo anh quay lại...
- Uhm, cũng suy nghĩ xa quá há! Bữa nào anh sẽ mời em đi ăn với chị hai và út của anh!
- Được ko?
- Được mà, em cứ tự nhiên như cách em đang sống là được. Ko phải khó chịu hay khép nép gì cho mệt. Nhà anh ngoài má anh ra ai cũng dễ hết.
- Nhưng má anh có thương anh ko?
- Có chứ, má anh thương anh nhất nhà mà, nhưng má anh hay kiểu muốn anh phải làm cái này, làm cái kia theo ý của má, mà anh đâu có chịu, lúc nào cũng cãi lại. Nên miệng má anh lúc nào cũng chửi nhưng anh biết má anh thương anh!
- Uhm.
- Chiều em đi học tiếp hả?
- Ko, chiều em nghỉ nhưng em phải đi đăng ký học cái khác.
- Em học thêm gì?
- Em học trang điểm.
- Hahah, trang điểm vì anh à? Anh cũng ko quan trọng hình thức bề ngoài lắm, con gái trước tiên phải thơm tho sạch sẽ và ăn mặc đàng hoàng như em sinh viên đây là ok rồi!
- Ko, cái này em quyết định trước hôm qua mà, ko phải vì anh đâu!
- Uhm, vậy anh mua tặng em cái gì được bây giờ, anh ngu mấy vụ quà cáp lắm.
- Thôi khỏi, em cũng chưa biết mua gì. Cái đó tính sau đi.
- Em có thích được tặng quà ko? Sinh nhật em tháng mấy?

Cuộc trò chuyện mang tính chất tìm hiểu cứ như vậy mà trôi qua. Có phải cuộc hẹn hò đầu tiên lần yêu thứ 2 nó như vậy. Ko mượt mà lãng mạn thậm chí còn có phần khô khan nữa, nhưng xem ra cũng được, biết thêm 1 chút về đối phương.

- Em có hay giận ko?
- Có, nhưng có lý do em mới giận chứ ko tự nhiên giận.
- Khi có lý do thì nói anh mới biết, chứ em giận đùng đùng mà ko nói anh biết vì sao thì anh cho em giận luôn, rồi anh giận lại em luôn đó nha.
- Sao lại có đàn ông nào nói như vậy với con gái trong lần hẹn hò đầu tiên?
- Ko, anh nói thiệt, anh nói để em biết, đó là 1 động thái nghiêm túc của anh.

Vinh chớp chớp mắt với tôi, tôi nghĩ người lạ cũng lạ thiệt, nói chuyện thì ko nhẹ nhàng gì hết, hình như có bia rượu vô mới nhẹ nhàng 1 chút thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Ăn xong Vinh chạy về chỗ làm, tôi chạy qua Lý Chính Thắng đăng ký học. Vào cũng đăng ký đảng hoàng (nhưng thôi bỏ qua đoạn này, mình ko đến lớp 1 ngày nào cả vì vào tham quan cái lớp đang học nhìn chán ngắt). Chiều về nhà mua đồ nấu cơm cho mẹ. Hơn 6h 2 mẹ con cơm nước, xong ngồi coi tv.

- Con có bạn trai à?

- Dạ?

- Có ko?

- Sao tự nhiên mẹ hỏi, bộ con có gì khác sao?

- Ko, mẹ hỏi vậy thôi. Mấy năm rồi, ko quen đứa nào khác à?

- Thật ra thì con đang quen 1 người ...

- Uhm, coi được thì dắt nó về nhà chơi, lần này phải cho mẹ biết mặt, đứa nào làm khổ con thì biết tay.

Tôi cười như mếu, chưa gì mà mẩu hậu đã ra chỉ thị dắt về nhà rồi. Thôi thì chờ 1 ngày nào tiện thì dắt thôi.

- Con gái cũng lớn rồi, cũng đủ tuổi yêu đương rồi coi cưới hỏi đi là vừa.

- Ủa, bao nhiêu cưới thì đẹp mẹ, con nghe nói từ 24-27?

- Nói chung gặp thẳng thương thì cứ học cho xong cưới là vừa, tại con trẻ 2 năm ko thì chắc cũng cưới.

- Mà cưới ai mẹ ơi, cưới hỏi gì?

- Nói tới cưới cũng oai, như ba con ... Chắc, nhưng mà thôi, số mẹ khổ thương ngay 1 người ko ra gì. Thôi thì con phải khác, phải hạnh phúc.

- Dạ ....

Nghe mẹ nói mà thấy thương, có ai đời có vợ bỏ con hai mươi mấy năm ko về tìm 1 lần, kể ra mẹ cũng mạnh mẽ cũng ko đi kiếm, chắc là hận lắm.

- Mà mẹ, bộ đó giờ mẹ ko đi kiếm ông luôn hả?

- Kiếm gì, ông ở lù lù ngay SG mẹ biết nhà mà, tại mẹ ko thèm quan tâm thứ người vô trách nhiệm đó thôi. Đàn ông cái quan trọng nhất là trách nhiệm, uy tín. Cái thứ nát rượu rồi còn gái gú đó, mẹ dứt ra được mừng gần chết thiếu điều cúng heo quay chứ tìm kiếm gì. Ngày đó cũng may chả bỏ mẹ con mình, ko thì còn phải khổ dài dài. Nghe đâu vợ sau cũng có 2, 3 đứa con rồi.

- Mẹ hận hả?

- Ko hận, nhưng ko muốn thấy bản mặt đó nữa. Nhưng nếu con cảm thấy muốn, lá rụng về cội, nước mắt chảy xuôi, muốn thì tìm.

- Con ko tìm kiếm làm gì, mệt!

- Uhm, nữa có gả con mẹ cũng ko cho biết. Loại người ko có tình nghĩa, vô lương tâm.

- Ủa mà ông thương mẹ ko?

- Thương, xin vô mới thương. Mà ngày xưa tại mẹ ngu ... Giờ con phải khác nghe chưa. Mẹ ghét thứ đàn ông nát rượu.

Thôi rồi, ngẫm lại sao Vinh cứ giống như người đàn ông đó vậy? Cũng nhậu nhiều, rồi nhậu vô lại tình cảm hơn.. Đau đầu và lại tiếp tục hoang mang, ko biết có phải là loại đàn ông chưa có thì muốn có cho bằng được, có xong rồi lại bỏ ko? Có 1 sự trùng hợp, mặc dù ko giống hệt nhưng nói sơ qua là thấy giống rồi.

- Người ta nói lấy người thương mình chứ đừng lấy người mình thương. Nhưng mà lỡ thương quá rồi sao mẹ?

- Thì khổ thân, khổ tâm chứ sao?

- Dạ, thôi để con suy nghĩ kỹ lại.

- Suy nghĩ cái gì?
- À, dạ ko mẹ.
- Thôi mẹ đi qua nhà cậu 3 chút, cậu 3 biểu tối nay qua chơi, có mấy anh bạn cũ ngày xưa của cậu 3 bên Châu Âu về, con đi ko?
- Dạ thôi, mẹ đi đi.

Tôi có nên suy nghĩ lại, hay là phải hỏi thẳng anh Vinh, chuyện chưa đến đâu mà cái kiểu hỏi khô khan máy móc của tôi có làm cho tình cảm bị mất cảm xúc ko? Tự nhiên tôi cứ hỏi hỏi mấy câu vô duyên như vậy, bản thân tôi còn thấy suy nghĩ của mình vô lý nữa mà. ko lẽ cứ rệu rã là phải hư hỏng, đều cán? Tôi tin Vinh mà, nhưng ngày xưa cũng vì mẹ tin nên mẹ mới khổ. Ôi, tôi tự thấy mình như nghiêm trọng hóa vấn đề, lên phòng chat chít cho đỡ đây.

Mới log in YM thì đã nhận 1 đồng nhìn nhần offline của Tiên có, của Vinh có, có group ế có ...

(Tiên diên)

- Ê, chuyện mày với ông kia sao rồi? Kể nhanh coi
- Tao là tao thấy hay là mày của ông luôn đi khỏi chờ ông.
- Mà có gì pm tao liền nha!
- Tối nay tao qua nhà nhỏ bạn tham gia tiệc ngủ con gái tụi tao cũng mới thi xong nên được nghỉ, ko biết sáng có về sớm hay ko, có gì mày cứ pm tao đi, nếu onl tao đọc.

(É) Nhóm này thì tui đi Vũng Tàu cuối tuần này, nhưng bà L ko đi vì nhà có đám đồ ở quê.

(Vinh) Anh Vinh gửi lại cho tôi cái đoạn chat hôm nọ để chứng minh là tôi có hỏi anh thích tôi hà ...

Quyết định để sáng nick, phải nói chuyện với nhóm ế cái đã. Tôi cũng báo giống bà L là tôi có bạn trai, cả nhóm lại bay vào xía xói đủ kiểu, kêu là vì sợ đóng tiền nên có bồ gấp gì tùm lum. Tôi hứa cuối tuần này tôi sẽ đi Vũng Tàu, tụi nó mới hạ hỏa xuống tha lỗi, giờ nhóm còn có 4 người, tôi cam kết là nếu rảnh sẽ tham gia các cuộc chơi bởi ăn nhậu. Rồi tụi nó hỏi ai, tôi cũng tình thật nói là ông Vinh rồi tụi nó tha hồ mà hã hê vì trước đó tụi nó đã phán mà tôi cứ chối bay chối biến. Rồi tụi nó còn đòi ra mắt nữa, còn đòi rửa bồ nữa. Phải nói may là chat chứ ở ngoài chắc tụi nó hội đồng có mà chết.

- Buzz!
- Em đây.
- Em đang làm gì?
- Em onl chat với bạn.
- Có nghĩ về anh ko?
- Anh có xin ko?
- Ko, hôm nay anh ko uống.
- Uhm, lúc anh tỉnh anh vẫn thích em phải ko?
- Sao em hỏi vậy?
- Em hỏi thì anh trả lời đi!
- Anh thích em mà.
- Nói chung em có lý do để hỏi anh nhưng ko tiện nói thôi.
- Em nghi ngờ tình cảm của anh hả?
- Ko, em ko biết nói sao, em ko nghi ngờ. Em chỉ sợ
- Em sợ gì?
- Nhiều thứ lắm, mà thôi, nói chuyện khác đi!
- Anh còn có 1 tính nữa là khi nói chuyện gì phải nói xong chuyện đó, đừng nói dờ dờ xong rồi cho qua, như vậy ko giải quyết được vấn đề.

- Uhm em biết rồi.

- Em nói rõ đi, tại sao em lại hỏi anh tình và xin thích em là sao?

Tôi ko thể cho qua nữa rồi nên kể cho Vinh nghe về chuyện của mẹ bị ba bỏ mẹ kể hồi nãy, nhưng tôi lại nói đó là chuyện của 1 người bạn chứ ko phải chuyện của mẹ mình.

- Anh chỉ cần em tin anh, em sẽ ko làm em khóc đâu. Tuy là chỉ mới bắt đầu, anh ko biết nói sao, cũng ko thể cứ như vậy và dồn ép em phải say đắm nhau. Nhưng anh sẽ tôn trọng em tuyệt đối, chỉ cần em tin anh thôi.

- Em cũng tôn trọng anh mà.

- Và còn cái nữa, đừng nói là bắt anh bỏ nhậu hay gì, cái đó anh tự biết, em thật sự ko thích người khác bắt anh làm gì.

- Anh ko thể nói chuyện nhẹ nhàng lãng mạn hơn chút đc sao?

- Vì anh là như vậy, anh sống như vậy, nếu anh khác đi để đc em thích anh hơn thì đó là giả tạo, em thích 1 người giả tạo ko?

- Em sẽ ko nói tới chuyện anh bia rượu gì hết nhưng khi anh xin thì anh đừng gập và cù nhây với em, em ko thích.

- Ok em.

- À, thứ 7 chủ nhật này em đi Vũng Tàu với bạn.

- Có con trai ko?

- Có trai có gái.

- ...

- Sao vậy? Mà em chỉ nói anh biết chứ ko phải em xin anh đâu.

- Uhm, tôn trọng quyền cá nhân, nhưng anh nghĩ cũng đến 1 lúc nào đó, mối quan hệ lâu dài và nghiêm túc thì phải giới thiệu gia đình và bạn bè. Em suy nghĩ đi nha, anh đi ra ngoài chút.

Sao vậy trời? Hình như mới chat xiu mà thấy khó chịu rồi, mà những người trái ngược tính cách vậy có yêu nhau lâu dài đc ko? Kỳ lạ, người gì mà ko có nổi 1 chút dịu dàng với người con gái mình thích, cộc cằn tợn luôn, ko biết là có máu bạo lực ko nữa? Bắt đầu thấy nản chút đỉnh, nhưng nghĩ lại nếu nhiều đó mà đã chán thì tâm thường quá, yêu nhau phải yêu cả những cái xấu của nhau. Nghĩ lại anh ta nói cũng đúng mà đâu có nói sai, chỉ là ko phải cách nói theo kiểu mình muốn. Thôi thì chính mình cũng ko muốn ai bắt mình làm theo ý người khác còn gì, phải nhận để chứng minh mình trưởng thành!

Treo máy đó, tôi nằm lăm ra giường, cầm điện thoại lên, tự nhiên 1 khắc thôi tôi nghĩ tới Thái, tôi cũng nghĩ mỗi người mỗi khác ko thể nào muốn Vinh như Thái, đó là sai trái. Và chính tôi đã chọn cách đánh mất Thái còn gì. Thôi thì tự làm tự chịu, cứ tiếp tục coi mối quan hệ đi tới đâu. Ko hiểu sao lại bấm số gọi cho Thái .....

- Alo

- Anh khỏe ko?

- Anh khỏe, còn em khỏe ko?

- Dạ em cũng khỏe. Em gọi hỏi thăm và nói với anh là ...

- Em có bạn trai phải ko?

- .....

- Chúc mừng em, chúc em hạnh phúc.

- Em xin lỗi.

- Chuyện qua rồi, giờ nghe em tìm được tình yêu anh cũng mong em hạnh phúc, mong người đó yêu em nhiều, tình yêu lớn đủ để bao bọc cho em, bảo vệ em và sẽ có 1 kết thúc đẹp.

Tôi ghen, giọng nói ảm áp, dịu dàng và vẫn thấu hiểu tôi như ngày nào. Tôi đã làm anh đau nhiều quá rồi, giờ tôi phải nói ra tôi cũng đã tìm đc tình yêu mới để mong anh cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình.

- Em xin lỗi anh, em cũng mong anh hạnh phúc, em cũng muốn thỉnh thoảng có thể được nhắn tin hay gọi điện hỏi thăm anh.

- Em đừng khóc, Dung nói chuyện nghe chín chắn rồi, anh yên tâm lắm.

- Ko bao giờ em quên anh hết, em xin lỗi anh!

- Anh cũng vậy, anh thực tâm luôn mong em được hạnh phúc, khi có chuyện gì vui hãy chia sẻ với anh, anh luôn sẵn sàng. Với ai chứ với Dung thì anh luôn sẵn sàng.

- Cảm ơn anh, chào anh, chúc ngủ ngon.

Chưa để Thái chúc lại, tôi đã tắt máy, tôi co người lại, nằm đó, nước mắt chảy dài, nghẹn ngào. Ko phải tôi thấy hối tiếc đâu, ko phải tôi vương vấn. Chỉ là tôi thấy mình thật nhỏ bé, sao cứ phải tốt với tôi cho đến giờ phút này, ko 1 câu nặng nhẹ, tại sao trên đời lại có người đàn ông hiền từ và cao thượng như vậy? Ko biết suốt thời gian qua Thái sống thế nào, có khổ sở như tôi hay như Vinh ko? Tôi gọi điện với thành ý nhưng ko biết cú điện thoại này có làm anh tổn thương nữa hay ko? Từ thâm tâm, tôi muốn nói triệu triệu lời xin lỗi, hơn 3 năm qua, bất cứ vết thương nào cũng đã lành, cảm giác cũng đã chai sạn hoặc tốt hơn, riêng cảm giác tội lỗi của tôi, chưa hề nguôi ngoai. Em xin lỗi anh, Thái ơi!

Điện thoại reo, là Vinh, tôi đang khóc khịt mũi ko muốn nghe máy, nếu nghe anh ta sẽ lại hỏi ngay, những câu hỏi khô khan lại làm tôi thấy khó chịu. Mà cứ reo như vậy, tôi đành bắt máy.

- Alo, em mới nói chuyện với ai mà thấy bận máy lâu vậy?

- Bạn em, mà lần sau anh đừng điều tra em nói chuyện với ai kệt máy nữa, khi anh hỏi vậy em thấy kỳ lắm.

- Ok em, em khóc à?

- (im lặng)

- Anh xin lỗi, anh ko nghĩ chat như vậy làm em buồn.

- Ko phải tại anh đâu, ko có gì.

- Vậy sao em khóc?

- Em gọi điện cho người yêu cũ ...

- Để làm gì (nói lớn)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

- Em gọi để nói là em có bạn trai rồi, ko còn vương vấn gì nữa em cũng mong anh ấy có bạn gái đi! Được chưa?

- Còn quan tâm nhau quá mà!

- Nếu mà em còn quan tâm thì em đã tìm tới lâu rồi, ko có chờ đến bây giờ đâu, anh nghĩ em chỉ như vậy thôi phải ko?

- Em nói là tôn trọng anh?

- Em ko tôn trọng anh chỗ nào?

- Tại sao em lại gọi cho người yêu cũ, rồi nói với anh là em gọi cho người yêu cũ?

- Em có thể nói xạo, nhưng em thấy em ko làm gì mờ ám để nói xạo, vì em nghĩ anh là người yêu của em, em công khai chuyện đó, như vậy là ko tôn trọng anh hả?

Hai đứa bắt đầu lớn tiếng với nhau, may mà nhà ko có ai.

- .....

- Mới có 1 ngày thôi, anh đã như vậy rồi, mà anh còn nói nếu em là người quay lưng thì em sẽ hối hận. Em nghĩ anh nói ngược rồi, nếu dừng lại ngay bây giờ cũng ko sao cả. Em chịu được.

- Anh ko có ý đó (địu giọng)

- Vậy em hiểu sai ý anh rồi hả? Anh muốn em phải nói xạo khi gọi cho bồ cũ, trong khi em ko làm gì sai sau lưng anh để phải giấu anh ... Minh mới bắt đầu 1 ngày thôi anh à!

Chỉ mới hẹn họ đc 1 ngày đã có 1 cuộc cãi vã ầm trời, tôi bức ko tả nổi, tôi tự hỏi mình có phải đã sai lầm ko? Tại sao lại như vậy? Tại sao người đàn ông này anh ta lại cộc cằn như vậy, trong khi tôi đã tự nhủ với lòng là sẽ chín chắn hơn, là trưởng thành hơn. Tôi tức đến nóng mặt, nhưng ko khóc vì chuyện này ko đáng phải khóc.

- Em thấy cả 2 người đang nóng giận quá rồi, ai cũng cần thời gian suy nghĩ thêm. Nếu tin nhau và hiểu thì tiếp tục còn ko thì dừng lại cho đỡ mất thời gian.

- Anh tin em, anh xin lỗi đã nóng giận.

- Ok, vậy chúc anh ngủ ngon.

- Còn sớm mà, gặp nhau chút được ko em?

Đang bức mà nghe câu xin lỗi tôi như từ chảo lửa được thả xuống hồ bơi, cảm giác đc xoa dịu tức thì, cũng muốn gặp, để coi coi anh ta sẽ nói gì khi đối mặt với tôi. Tôi chỉ cúi đầu khi làm sai, còn khi tôi ko làm sai tôi muốn nhìn vào người đối diện coi họ giải thích thế nào khi đã phản ứng với tôi đây.

- Bây giờ là 9h40, khoảng 10h30 là em phải về ngủ mai đi học, mấy giờ anh qua thì tùy anh.

- Uh, anh qua liền, qua tới anh sẽ gọi em.

Như mọi khi, khoảng 25p anh ta qua tới ngã tư, gọi điện thoại. Tôi đi bộ ra, để coi khi đi chung xe anh ta như thế nào đây, tôi lại tiếp tục bị ám ảnh liên khúc “ phải giữ giá “.

Vừa thấy tôi đi bộ, rõ ràng anh ta mừng rỡ, chạy vèo xe qua chỗ tôi đứng. Mặt tôi thì vô cảm, ko vui ko buồn. Tôi leo lên xe, ngồi xa.

- Đi cà phê 1 chút thôi, anh xin lỗi.

- Uhm, sao cũng được.

Anh ta chạy ù tới cái quán cà phê sân vườn tôi thuê hôm nọ.

- Hết quán hay sao mà anh chạy tới cái quán đèn mờ này?

- Thôi mà, anh muốn ôn lại kỷ niệm.

- Mới cách đây 1 ngày thì là kỷ niệm rồi à?

- Thôi em vô đi.

Tôi vùn vùn nhưng cũng đi vô. Quán cà phê gì mà cặp cặp ngồi dính lấy nhau, trời tối đèn tối nhưng tôi vẫn thấy rõ mòn một họ đang ôm nhau, hôn nhau, còn có mấy cặp còn làm mấy chuyện kinh dị hơn.

- Em thật sự ko thích quán này, đi quán khác đi.

- Rồi được rồi, đừng có sù mặt nữa.

- Anh quên đi.

Cứ như vậy, tôi đi anh ta leo đèo theo sau, ko nắm tay, đi xa, mặt tôi vẫn giữ nguyên cảm xúc.

Khoảng 15 phút anh ta cũng tìm thấy cái quán cà phê nhìn đẹp, sang và lãng mạn hơn. Chọn 1 chỗ ngồi đẹp trên lầu, mát mẻ nhưng cũng ko sáng lắm, nói chung là ko sáng trưng nhưng đc cái đẳng hoàng lịch sự và lãng mạn, trên đó nhìn thấy đường xá và xe cộ, gần ngay cửa sổ nữa. 2 đứa ngồi đối diện nhau.

- Em uống gì?

- Sữa tươi.

Anh ta gọi 1 cà phê đá, 1 sữa tươi, người phục vụ vừa quay đi anh ta nhanh như chớp đã bay qua ngồi kế bên, ko những vậy anh ta còn ôm mặt tôi hôn môi nữa làm tôi ko phản ứng kịp. Nhưng mà ôi cái cảm giác đó, phê ... ngọt ngào khó tả khi được người mình thích chạm lên bờ môi. Bị bắt ngờ, bị phê nữa nhưng tôi ko có ngu, tôi đẩy ra.

- Anh buông ra coi!

- Anh xin lỗi em, tại vì anh ghen thôi, sau này ko như vậy nữa.

Tôi nheo mắt, hậm hực lườm anh ta nhưng là giả bộ thôi, tôi đã hết giận khi môi chạm môi luôn rồi. Cái cảm giác dễ chịu bay bổng đó mới thật sự đánh thức trái tim của tôi, đúng thật tôi đã thương người này thiệt rồi! Mẹ ơi!

- Ghen à? Em nói cho anh biết, anh Thái ko phải dễ ghen, em đã nói sẽ ko làm gì bậy với anh thì em sẽ ko làm gì có lỗi.

- Em đừng có nhắc tới thằng đó nữa được ko?

- Để em nói anh hiểu, ko phải chỉ là bồ cũ, anh còn là ân nhân của em, có anh mới làm thay đổi em hôm nay, em ko làm gì mờ ám em ko sợ anh. Sau này khi nào em có nhậu hay gọi Thái em cũng sẽ nói cho anh biết. Ko nói xạo nửa lời, anh chịu ko? Chịu thì chịu còn ko thì dẹp, ko yêu đương gì với anh nữa hết!

- Sao lại có người con gái kỳ cục như em? Em ko thấy yêu cầu quá đáng sao?

- Em ko thấy! Mà thêm cái nữa, anh đừng có kêu anh là thằng, anh lớn hơn anh 2 tuổi đó.

- Em có chắc là ko làm gì sau lưng anh ko?

- Em chưa sợ anh tới mức phải làm như vậy đâu mà em cũng ko phải con gái như vậy! Nếu thích thì em đã có thể quen lại anh mấy năm nay rồi, anh cứ suy nghĩ em nói có đúng ko rồi quyết định.

- Rồi, anh tin anh tin được chưa?

- Anh có thể nhắc hay nói về chị Diễm, nhưng chỉ cần anh nói xạo mà em biết thì chấm dứt liền!

- Rồi, rồi.

Rồi ko biết có phải là tại cái quán có ko khí dễ chịu đó ko? Hay là do anh ta đang trong tư thế bị động khi tôi giận dỗi nên tự nhiên nhẹ nhàng như vậy nữa. Còn tôi cũng tự lự, cũng dằn lòng dữ lắm, nói thì nói vậy nhưng tôi hiểu nên hạn chế nhắc về anh Thái trước mặt Vinh, 1 người của hiện tại 1 của quá khứ. Mặc dù tôi ko hối hận vì những chuyện đã qua nhưng điều đó ko có nghĩa là tôi sẽ ko hối hận vì những chuyện sắp làm. Với lại, lâu lắm rồi mới có cảm giác như vậy, tôi thêm được hôn thử lại lần nữa mà ko lẽ tôi lại hôn anh ta ...

- Thôi trễ rồi anh chờ em về đi.

- Chút nữa đi.

- Chút nữa làm gì?

- Em à, anh đi Vũng Tàu chung với em nha?

- Ừa, em đi với bạn em mà.

- Coi như giới thiệu anh với bạn đi, với lại anh sẽ được ở bên em tới 2 ngày.

Nghĩ cũng có lý, giới thiệu với tụi nó cho xong, nhưng tôi cũng sẽ hỏi lại ý kiến tụi nó chứ ko tự quyết định vì Vũng Tàu là tụi nó rủ chứ ko phải tôi.

- Để em hỏi lại tụi nó.

- Nếu bạn em chịu, anh sẽ mượn xe và tài xế cho bạn em đi, anh lo luôn khách sạn, anh có quen bạn ngoài đó.

Tôi ậm ờ, nói là sẽ suy nghĩ và hỏi tụi nó. Và tôi thấy 2 đứa cũng lớn rồi mà như con nít vậy, sao mà nhanh giận nhanh huề quá, nhưng nghĩ chắc 1 phần do tôi nữa nên tôi bỏ qua, quan trọng là anh ta biết nhất cự ly nhĩ tốc độ, anh ta khai hoang bờ môi đã mấy năm nay chưa ai đụng vào.

Đến khi tính tiền xong, người phục vụ vừa quay đi Vinh lại ôm tôi hôn 1 lần nữa, lần này tôi cũng hơi bất ngờ nhưng trong tư thế đã có chờ đợi nên thả lỏng hưởng thụ, hưởng thụ thứ có thể nói là ngọt ngào nhất từ người con trai cộc cằn đó. Hôn quên trời đất, vì chỗ tụi tôi ngồi vắng hoe, ko sợ ai nhìn thấy cả.

Chờ tôi về tới hẻm nhà, Vinh năn nỉ đòi chờ vô tới cho biết nhà, tôi vẫn ko chịu, ko biết sao tôi lại ko chịu nữa, hình như tôi cảm thấy chưa phải lúc. Vinh đành lủi thủi ra về. Vô tới nhà cũng gần 1h mấy rồi, ủa mà mẹ chưa về nữa, tôi gọi cho mẹ mẹ nói gặp lại mấy anh bạn quen cũ nên bên nhà cậu mợ 3 có mời đi phòng trà nghe nhạc nên về trễ, giờ mọi người mới bắt đầu về, có thể là ăn khuya nữa mới về nhà. Mà mẹ đi với cậu thì cũng ko có gì lo hết.

Tôi chưa buồn ngủ nên lên phòng lại định mở YM chat chút, sẵn hỏi dò mấy đứa coi tụi nó có chịu vụ đi Vũng Tàu mà dắt theo ông Vinh ko? Ko ngờ cả đám ki bo, nghe có người lo lại ậm ậm chấp thuận, còn kêu coi như ra mắt phải tốn tình phí, đằng nào Dung cũng là hoa khôi của đám (hoa khôi ko phải hoa khôi nhé). Chat 1 chút mà cười bể bụng, vẫn ko thấy con Tiên nó onl nên tui tắt đi ngủ luôn. Tâm trạng chỉ trong mấy tiếng đồng hồ mà thay đổi liên tục, từ bức mình qua suy tư rồi sau đó nóng giận, cuối cùng là thỏa mãn. Tôi xuống nhà ẳm Nemo lên phòng cho con ngủ chung, tôi hun hun cái mũi Nemo, rồi tôi sờ lên môi mình .... Tôi cảm thấy nhớ.

- Hôm nay em cũng ko dặn anh về nt cho em!
- Vì em giận anh nên ko thèm nhắn.
- Anh xin lỗi rồi mà.
- Em nghĩ anh ko có cái gì ngọt ngào ngoài hôn giới, chắc đó cũng nhờ công mấy cô gái bìa ôm này nọ phải ko?
- Xin lỗi em chứ anh ko hôn mấy em đó, ko phải khi dễ nhưng anh ko hôn môi người anh ko thích!

À há, cuối cùng cũng tìm thấy 1 điểm tương đồng, tôi cảm thấy thích thú với thông tin đó, từ nay cái môi đó là của tôi rồi.

- Còn điều ngọt ngào nhất của anh là em đó!
- Xạo quá đi! Mà tội bạn em chịu vụ Vũng Tàu rồi nha.
- Ồ, nhanh vậy, em ép bạn em à?
- Tào lao quá, thôi em ngủ mai đi học. Mai một anh đẹp cái quán cafe đèn mờ kia dùm em cái, trời ơi thấy mà ớn!
- Ok ok, bye bé, chúc em ngủ ngon!
- Chúc anh ngủ ngon!

Vâng, cảm giác khi yêu ko giống nhau nhưng cứ lằng lằng cứ thích thích và luôn dễ chịu như vậy, hỏi sao bao nhiêu con người ta cứ đâm đầu vô lỗ cút tình yêu chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Loay hoay cũng tới cuối tuần, ban đầu tui tui định đi thứ 7 chủ nhật về nhưng 1 đứa trong nhóm chủ nhật phải đi bùng quả nên đành tối thứ 6 ra đó sớm, ăn nhậu, thứ 7 tắm biển, ăn nhậu xong chiều thứ 7 về. Tôi cũng đã báo với mẹ.

- Thăng bỏ con có đi chung ko?
- Dạ có.
- Tui bây ngủ sao?
- Trời mẹ lo quá, trai ngủ với trai gái ngủ với gái!
- Đừng có ngu, đàn ông mà có được sớm sẽ chán sớm, biết khôn nghe chưa con.
- Dạ con biết rồi mà.
- Uhm đi đi, mẹ cho tiền nè, đem theo có xài gì xài.
- Dạ con cảm ơn mẹ, con ko xài hết sẽ trả lại, tại tiền tháng con cũng còn.
- Ko biết bơi, sóng siết gì cẩn thận nghe chưa? Nhậu nhẹt gì nhớ mua thuốc dị ứng uống, ko thì quên ăn ba cái đồ biển rồi mặt sưng như hà bá đó!
- Dạ, hehehe.

Thương mẹ lắm, con gái già đầu cứ ngửa tay xài tiền của mẹ, sau này làm có tiền sẽ bù cho mẹ. Cầm 1 triệu mẹ cho mà lòng thấy ảm ỏi là ảm luôn.

Chiều thứ 6 đi học về là vội vàng tắm rửa, chuẩn bị 1 2 cái quần đùi, 1 2 cái áo thun với thêm 1 bộ đồ bơi để mặc lúc về thôi, khăn thì phải đem 2 cái để thay đổi vì ko quen lau khăn lạ. Cơ bản người ko đc chuẩn, tui bạn hay ghẹo màn hình phẳng nên ko dám mặc bikini. Chạy ra nhà thuốc mua cho mấy liều chống ói, mấy liều dị ứng nữa. Còn ba cái kem chống nắng thì cứ sức vô là bị mẩn đỏ, ngứa ngáy nên thôi ko xài, đc cái xấu mà da trắng trẻo, có đi biển cũng bị đen nhưng khoảng 1 2 tuần là nhà nắng hết nên ko phải quá lo. Vinh gọi nói là xe sẽ qua đón tôi trước sau đó qua nhà mấy đứa bạn rồi đi luôn, trên đường đi mới ăn tối.

Gặp Vinh đám bạn cứ liếc qua liếc lại 1 chút rồi tụi nó cũng hiện nguyên hình trời ơi đất hỡi, chộc ghẹo đến muốn độn thổ. May là cái ông Vinh cũng là dân từa lura nức mưa rồi nên mới ko bị gục ngã. Ghé quán hủ tiếu mì ăn tối, cả đám làm quen nhanh, nói cười rôm rã rồi lại lên xe, cứ mỗi lần lên xe là tụi lại chóng mặt lúc nào cũng phải đeo khẩu trang. Đi có 7 người mà Vinh mượn cái xe tới mười mấy chỗ nên tha hồ nằm dài cả đám.

- Xin lỗi mấy em chứ bé Dung đi xe dờ quá nên anh mới mượn cái xe bự, cho Dung nằm nghỉ, sẵn mấy em cũng nằm đi, các bạn có nhu cầu xã thân cứu nước thì cứ nói, xe nhà mình thuê cũng dễ lắm, bác tài cũng vui tính nữa.

- Con Dung nó hốt được anh Vinh là vip rồi nghe.

Cả đám nói cười hô hô, tụi thì nằm đó, bụng dạ lúc nào cũng nôn ngược ra ngoài, lâu lâu lại phải mở tí cửa xe để có ko khí. Chắc do thuốc ngấm nên tụi ngủ luôn 1 giấc, mở mắt ra thấy đang nằm trên đùi của Vinh, anh ngồi trên 1 chỗ đỡ đầu tụi lên đùi từ lúc nào ko biết. Tụi lồm cồm ngồi dậy, miệng đắng nghét, Vinh nhè nhẹ đỡ đầu tụi xuống ra hiệu như nằm tiếp đi, bạn tụi cũng nằm hết rồi. Còn hôn lên trán tụi nữa.

Gần 11h, cả đám mới tới nơi, khách sạn tuy ko lớn lắm nhưng cũng khá đẹp và tiện nghi. Anh Vinh là người quen nên chủ niềm nở lắm, họ cười nói bắt tay nhau. Mấy đứa bạn kéo tụi ra 1 chỗ

- Tui là tui thấy bà nên ngủ chung với bồ bà, bà đâu còn gì để mất nữa đâu, tui mình cũng lớn hết rồi có gì mà bắt trai ngủ với trai gái ngủ với gái.

- Ủa, tui cũng tính vậy mà hahaha

Tụi giả bộ chọc quê tụi nó để tui mà tỏ vẻ mắc cỡ là chết với tụi nó. Cuối cùng 7 người lấy 6 phòng, mỗi người 1 phòng riêng tụi với Vinh 1 phòng. Thật ra thì tụi cũng rạo rức lắm, nói là giữ giá nhưng cứ gần người mình thích là cứ khó chịu thôi. Với lại bạn tụi nói đúng mà, còn gì để mất mà giữ gìn, mặc dù hơi sớm nhưng từ lúc hôn bữa trước là tụi tưởng tượng xa hơn rồi.

- Tại mình dừng lại tới mấy lần, nên ra tụi đây hơi trễ rồi, quán ăn ko còn nhiều, ở khách sạn nói nếu muốn họ có thể làm cho mình vài món nhắm nhai, còn mấy bạn trai muốn đi đâu xa càng thì anh chỉ cho chỗ đi chứ anh thì ko dám đi.

Vinh nói giỡn làm cả đám thích thú lắm.

- Hay đánh bài uống bia đi!

- Chơi!

Mặc dù là đứa đi xe dờ nhất nhưng là đứa sung nhất, người uể oải nhưng vì đại cuộc nên tụi chơi, cứ thua thì Vinh uống dùm. Tụi như mở cò trong bụng, ông này càng xin thì càng dụi dằm mà lại.

Hơn 1h, tụi gục lên gục xuống còn cả đám, kể cả bác tài cũng sung lắm, xin tá là chỉ có Vinh là còn tỉnh queo.

- Thôi ngủ đi, mệt quá rồi!

Thằng bạn trong đám nó phán 1 câu xong thì gục tại bàn luôn, cả đám phải khiêng nó vô phòng. Rồi xong, giảng tuồng có người sắp bị mần thịt, haha, chỉ nghĩ tới mà thấy vừa mắc cười vừa ham hố, ko biết thấy tụi mệt mỏi vậy ai đó có động lòng thương xót ko nữa.

Vừa mở cửa phòng thì con hồ đối đã vồ lấy tụi rồi, tụi xô ra nhưng đâu có được chứ. Tụi bỏ chạy vô toilet, mình phải sạch sẽ cho lần yêu đầu với tình thứ hai thôi, vậy là vắn nước nóng ra tụi tắm 1 cái nữa, tắm xong sạch sẽ tụi tắt nước, ủa mà sao ở ngoài im re, tụi mở hé cửa nhìn ra thì thấy con hồ đã nằm ngủ trên giường. Cảm xúc từ 500% giảm còn có 10%. Tụi cũng rón rén nhón chân bước lại gần coi con cạp ngủ say mức nào, vừa ghé sát vô nhìn thì con cạp chồm dậy đè tụi xuống luôn.

- Tưởng anh ngủ hả? Đâu có dễ ngủ?

À, con cạp chi là giả bộ ngủ thôi.

- Anh có nên đi tắm ko? Anh ko thấy dờ hả?

Con cạp gằm gừ đi vô trong tắm xào xào. Nằm ngoài đây, cũng hồi hộp lắm nhưng cũng nôn lắm chứ, cái cảm giác ham muốn nó kỳ cục lắm, ko diễn tả bằng lời được, lại cộng thêm 1 ít bia trong người thì xác định ..... xã láng! Ấy cha, 15 phút mà sao chưa xong, đàn ông gì mà ngra quá chừng! Mẹ dặn cái gì bây giờ ko còn nhớ gì cả, bởi ông ba mới có câu khôn 3 năm đại 1 giờ, là lúc này đó.

- Chúc anh ngủ ngon nha! Em ngủ đây!

Con mồi khiêu khích. Nhưng con hạp vẫn im lặng, chẳng biết hấn ta làm cái gì trong đó nữa. Thêm 5 phút, tên con trai tụi mới quen tắm 13 ngày trước, nhận lời yêu 10 ngày trước và có buổi hẹn hò đầu tiên 9 ngày trước. Hấn ta quấn cái khăn ngang hông, đi tới gần nhìn hấp dẫn và gọi tình ko chịu được. Đầu tụi như cái cuốn băng đang tua lại sự kiện 13 ngày qua, chắc con cạp này cũng đang đói lắm rồi, con cạp đáng ghét chả có gì dễ thương ngoài việc ga lăng và hôn giới. Con cạp đáng ghét mới yêu có 1 ngày mà đã cãi nhau ồm ồm tụi .... Nhưng thôi bỏ qua hết, giờ tụi chỉ muốn con cạp đó ăn tụi ngay thôi.

Vinh đến đè sát vào mặt tụi, tụi cong người lên, mặc dù vẫn đang mặc quần áo nhưng tụi cứ tưởng mình trần trụi lâu rồi, tụi ngửi thấy làn hơi anh ấy phà

vào mặt mình, cảm tôi hát lên mời gọi. Ko để tôi chờ lâu, gả đã hôn tôi tới tấp, môi thì hôn, tay thì sờ soạn đủ thứ, 2 đứa cứ quấn lấy nhau, âm thanh ừ ừ cứ thể mà thoát ra vì 2 cái miệng đã phập lấy nhau cứng ngắt rồi. Tay chân tôi cứ hươ lung tung khi tay anh chạm vào khắp nơi. Như 1 đoạn phim sex nhẹ và sến đang được quay chậm. Mặc dù thờ rất gấp nhưng chẳng đứa nào nói tiếng nào, cứ ngấu nghiến lấy nhau và cuối cùng cũng trần như nhộng thật. 2 đứa thất tình đã chính thức hòa vào nhau, ướt át, lãnh mạn khi nụ hôn kéo dài mãi mà chưa thấy chán, lâu lâu con cạp còn cắn nhẹ vô môi con mồi làm sướng ko tả được, hấn cắn vào tai tôi và thì thầm những lời làm tôi muốn phát điên ....

- Anh biết là em muốn anh, anh biết, em có thích ko?

Con mồi thất thủ, đê mê chỉ biết gật đầu tuân phục. Rồi lại quấn lấy nhau, rồi lại hôn nhau ... Nhớ ko làm thì ko chi 1 lần đêm đó. Ko buồn mà đi tắm, quần nhau xong thì ôm nhau ngủ luôn, cái cảm giác nó cuồng nhiệt như vẫn còn chạy điện rần rần trong nấy sợi dây thần kinh vậy.

Cả đám cứ thi nhau ngủ, 9h sáng thì mới có đứa dậy, tụi nó bắt đầu phá bằng cách gọi điện, gọi liên tục mà chỉ có 1 toilet, 2 đứa giật mình sau con hoang lạc, chạy vô toilet, nhưng bản năng lại trời dậy và lại thêm 1 con phê tình ái vào buổi sáng!

Mở cửa đi ra khi đã tắm xong, mặt tôi tỉnh queo ....

- Cháy nhà hay sao gọi dữ vậy trời?

- 2 người làm gì mà dậy ko nổi?

- Làm gì ai cũng biết rồi, à mà có mấy đứa ế thì chưa chắc biết haha.

- Sáng dậy cũng lâu nữa.

- Trong đó có 1 toilet thôi, lại còn thi đấu thêm 1 hiệp nên hơi lâu, hô hô.

Đám bạn chí chèo, tụi nó ko biết tôi đang nói thiệt với bộ mặc nhây đó ... Phải công nhận từ hồi chơi với đám này tôi vui tính hẳn và từ đêm qua thì tôi mới phát hiện mình cũng dẻo dai lắm. Cả đám rần rần kéo nhau xuống sảnh, Vinh vừa bước xuống thì cả đám tụi nó lại chọc tiếp, cái kiểu tụi nó nói là tụi nó thức từ 6 h sáng mà ko biết phòng tôi làm gì mà ồn ào tới gần 10h mới xong. Cái ông Vinh còn lầy hơn, bắt đầu nói mấy chuyện đã man cái lỗ tai hơn thì tụi nó mới chịu im

Rồi bác tài chở nhóm đi ăn sáng, xong ra tắm biển. Cả buổi trưa tới chiều còn tụ vị ngoài biển chưa vô. Ăn uống hát hò đủ kiểu, vui phải biết. Vinh cứ lâu lâu lại ôm tôi, lại nheo nheo mắt hất hất mặt với tôi, nhìn đều đã man.

- Sẵn có mấy em ở đây, anh tuyên bố luôn, sau khi test hàng thấy ngon quá anh quyết định sẽ hót hàng luôn, ko biết chừng nào cưới nhưng hôm nay có mấy bạn Dung làm chứng, nhớ đi đám cưới!

Cả đám ko biết đó là nói thiệt hay nói chơi, ai cũng há miệng, riêng tôi thì mắc cỡ cứng hết người, trở mặt nhìn. Nếu đây là cầu hôn thì chưa bao giờ tôi thấy ai cầu hôn khốn nạn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chiều gần 4h, cả đám vô khách sạn tắm rồi chuẩn bị về. Vinh nói với tôi là để bạn về trước rồi ở lại riêng với ông thêm 1 ngày nữa có được ko? Tôi có hỏi mấy đứa, tụi nó quý Vinh nên ko vấn đề gì, tụi nó còn ghẹo là coi chừng cưới sớm.

- Cưới hỏi cái gì, 3 ngày nữa là bẽ đầu rồi!

3 ngày nữa tôi tới tháng nên cũng ko phải lo bầu bì gì. Vậy là có 5 người mà được đi trên xe 16 chỗ, đứa nào đứa nấy mệt cho nên cứ nằm mỗi đứa 1 băng.

- Mấy em về tới thì báo với Dung 1 tiếng, anh mượn bạn mấy đứa thêm 1 ngày nữa. cảm ơn nha!

Vinh chào tiễn đám bạn đi về, vậy là thời gian riêng tư chính thức trong 1 chuyến đi xa trọn vẹn. Tôi chỉ hy vọng 2 đứa ko cãi nhau.

- Anh đúng là nhất cự li nhì tốc độ!

- Uhm

- Sao với đám bạn của em anh còn coi mở hơn với em ... Sao vậy?

- Vì em khác
- Khác sao?
- Vì nếu anh cứ giỡn, hòa nhả và chiều em quá em sẽ hư. Hư lại khó chịu, thôi bỏ qua.
- Anh đúng là đồ đều.

Vinh mượn 1 cái xe máy để chở tôi vì vu theo bờ biển chiều, mát và dễ chịu cũng ko có cảnh kẹt xe như Sài Gòn. Ngoài ra, đó có thể coi là khoảnh khắc lãng mạn đúng nghĩa của chúng tôi cho tới bây giờ. Vì tôi ko ăn được hải sản nên 2 đứa chủ yếu ăn lật vặt cá viên chiên, bánh khọt thôi.

- Ăn lẩu cá đuối đi em, ngon lắm!
- Ngứa lắm!
- Em có thuốc ko? Mua 1 liều thuốc uống đi!

Thôi vì tình thân thích ăn uống tôi cũng nghe theo, uống liều thuốc dị ứng để ăn lẩu cá đuối, tôi hơn chút nữa thì ăn kem. Vinh có rủ tôi đi coi đua chó nhưng tôi ko thích mấy hoạt động như vậy nên thôi. Cả 1 buổi tối vui vẻ, hôm qua tới nơi tôi có gọi cho mẹ, chiều này tôi cũng có gọi cho mẹ nói là mai mới về .... Giọng mẹ dặn dò dữ lắm, thôi thì lần này con dại con mang chứ ko để cái mạng của đâu.

Rồi về khách sạn, hôm qua bị quần dừ quá hôm nay tôi cũng hạ chỉ số ham hồ xuống nhiều. Với lại cận ngày đèn đỏ nên lưng bắt đầu mỏi, bụng thì đau. Thật sự tôi chỉ muốn được ngủ thôi, tại vì hôm qua giờ mệt quá chừng.

- Ủa, em quên vậy mai mình về bằng cái gì anh?
- Đi ké xe bạn anh.
- Ủa bạn anh đi chơi ở đây sao ko gặp?
- Ko, xe nhà bạn anh có chạy chuyến Vũng Tàu – SG.
- À ...

Tôi ngồi xếp bằng ngay cửa sổ, hóng lấy mấy con gió biển mát rượi. Vinh khui 1 chai bia ngồi đó coi tv, ko nói gì với nhau, tự nhiên tôi mới hát lí nhí mấy bài hát của The Beatles .... Bài let it be.

- Em hát nhạc gì vậy?
- À ko có gì anh.
- Hôm nay thấy em hơi đuối hả?
- Uhm, em thấy hơi mệt.
- Hay em học xong rồi mình cưới nha.
- Anh quen em mới 2 tuần, biết gì mà cưới.
- Anh xác định rồi, hỏi chiều anh nói thiệt chứ ko nói giỡn.
- Vì sao?
- Vì anh ko muốn cứ phải lo lắng nữa, anh già rồi, anh ko thích đối diện với cảnh thẳng nào đó cướp mất em nữa, chán rồi.
- Nhưng mà mới có 2 tuần thôi, anh nói vậy nghe có sớm quá ko?
- Sớm, nhưng anh sẽ cưới em em tin anh đi, giờ anh phải làm sao?
- Anh cứ yêu em thôi! Chuyện cưới hỏi thì để có duyên trời sẽ định. Đừng nói trước.
- Anh ko lãng mạn, gặp em thì khô khan, sao em ko nói những chuyện cho anh thấy yên tâm hơn đi Dung?
- Em tưởng là mỗi mình em lo lắng, anh cũng vậy sao? Hoang mang đúng ko?
- Uhm.(Thở dài)
- Thôi thì cứ hết lòng với nhau đi, tới đâu thì tới, đừng nói đừng hứa để phải hụt hẫng. Em cũng ko đủ mạnh mẽ nữa rồi. Em cũng muốn gắn bó với anh,

em chẳng có kinh nghiệm để nghĩ về mấy chuyện lớn hơn. Chỉ muốn yêu có trách nhiệm trước thôi có được ko?

- Nhưng anh vẫn nói, anh sẽ cưới em, bằng mọi giá. Chỉ có khi em ko thương anh nữa thì anh mới ko làm được thôi.

Anh đúng, ôm tôi đang ngồi rồi đêm đó ko làm gì cả, thủ thủ suốt cả đêm kể này kể nọ.

Cứ như vậy cũng đc gần 1 năm, thời gian trôi qua nhanh thật. Ráng học cho xong, đi làm để tự nuôi mình chứ ko có cứ xin tiền mẹ hoài nữa. Tôi hạnh phúc 1 năm qua vì Vinh đã làm đúng những gì anh ấy hứa, chúng tôi vẫn có cãi nhau vì cả 2 cùng nóng tính ... nhất là mấy ngày tôi bị đèn đỏ tính khí khó chịu cộng thêm đau bụng đau lưng nên dễ cáu. Nhưng tuyệt nhiên anh ko hề 1 lần nói về quá khứ của tôi, đúng là đàn ông họ yêu và bảo vệ người yêu mỗi người mỗi kiểu, Vinh thuộc dạng giải quyết mọi việc dứt điểm ngon ngành nên nhiều khi tôi thấy mấy móc lăm.

Rồi từ từ cũng hiểu nhau hơn, tới mấy ngày đèn đỏ anh ấy nhẹ nhàng và chiều tôi hơn. Còn tôi cũng vậy, ngày thường tôi lại thấu hiểu anh, ko bao giờ ra kiểu em muốn anh làm cái này hay em muốn anh làm cái kia cho em, chuyện gì cũng bàn bạc với nhau mới quyết định. Đi đâu với ai cũng nhắn tin hay gọi báo 1 tiếng để người kia khỏi lo. Tuy ko hề lằng mạp nhưng ngày càng gần bó.

Tôi thi xong, kết quả cũng đở, thôi thì học xong là mừng rồi. Ngày tốt nghiệp ảnh cũng chờ tôi đến rồi cùng ăn mừng nữa. Bạn bè cũng quen biết anh Vinh hết, anh cũng hay dẫn tôi ra mất bạn bè của anh nữa.

Mẹ tôi nói cũng gần tới sinh nhật mẹ, năm nay làm tiệc gia đình sẵn mừng tôi tốt nghiệp nên mẹ bắt tôi dẫn anh về ra mắt.

- Con kêu nó tới chơi, ko bày đặt quà cáp gì hết, tới để coi mặt mũi ra sao? Coi có xứng với con gái mẹ ko.

- Dạ.

Chẳng phải cũng đến lúc rồi sao? Thôi thì dẫn anh về để cho gia đình biết, gặp ai cũng hỏi bồ đâu bồ đâu hoài. Hy vọng gia đình mình ko ác cảm với Vinh là mừng rồi chứ cũng ko dám mong được yêu quý.

Tôi nói anh như vậy, anh vui lắm mừng ra mặt luôn, vì lúc nào anh cũng đòi về nhà còn gì nữa. Quen anh anh toàn cho tôi ăn là ăn, hẹn hò cũng toàn là đi ăn, mấy hoạt động coi phim hay đi du lịch cũng thừa lại vì đợt đó cửa hàng anh liên tục bận bịu. Tôi phải ú lên mấy kí lô.

- Mua quà gì cho mẹ em bây giờ?

- Mẹ em nói ko cần mua mà.

- Đó là mẹ em nói thôi, quy tắc xã giao ban đầu mà em, phải gây ấn tượng tốt trong lần gặp đầu tiên!

- Lần gặp đầu tiên em ko có ấn tượng gì với anh cả!

- Thôi em suy nghĩ đi, anh ko biết mấy vụ quà cáp đâu. Làm mất hứng quá.

Đúng là Vinh ko biết mấy vụ đó thật, 8/3 hay 14/2 cũng ko quà cáp gì, toàn là đi ăn. Nhưng thôi, người yêu tôi chọn thì tôi chịu, quà cũng chẳng ăn đc, ảnh thương tôi là được rồi. Tôi cũng ko đòi hỏi gì hết. Tôi chọn mua cho mẹ 1 đôi giày và 1 áo len đan tay, lớp cao đẳng của tôi có 1 bạn nhà bạn chuyên đan len theo yêu cầu, tôi đặt 1 cái áo len màu kem và vàng theo 2 sắc mẹ thích.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Sinh nhật mẹ, ông Vinh ăn mặc chỉnh tề dữ lắm quần jeans áo sơ mi đi giày tây nhìn phong cách đầy mình, đầu tóc gọn gàng chưa từng thấy.

- Có bao giờ đi với em mà anh đẹp trai như vậy đâu?

- Em khác.

- Em khác cái gì, sinh nhật mẹ chứ có phải sinh nhật anh đâu?

- Anh sẽ đẹp trai nhất khi làm chú rể của em, được chưa? Em chuẩn bị quà cho mẹ em xong chưa?

- Lại còn chưa, mẹ em mà em phải chuẩn bị xong từ lâu rồi!

- Em cũng có quà đó, quà này anh tuyển lắm mới mua được cho em đó nha!

- Nhưng quà gì?
- Thì quà tốt nghiệp đó.
- Trời ơi, bữa giờ rồi quà gì nữa!
- Giờ em có lấy ko? Ko anh tặng người khác.

Người yêu lần đầu tiên tới nhà, rất sớm, nhà chỉ có tôi và mẹ, vì đồ ăn mua sẵn nên giờ mẹ con chỉ bày ra bàn và làm nóng lại thôi. Vĩnh tới, lịch sự khoanh tay thưa mẹ, mẹ nhìn 1 lượt từ đầu tới chân ra về cũng ưng lắm. Tôi dẫn ông lên lầu trên thấp nhang cho ngoại, nếu ngoại còn sống chắc ngoại vui lắm, bất giác tôi cay mắt nhưng rồi thôi. Hôm nay mới dắt bạn trai về ra mắt ngoại, ngày trước ngoại có nói là khi nào gã tôi đang hoàng rồi ngoại mới chết .... Vậy mà giờ Vĩnh và tôi đứng trước bàn thờ ngoại, cúi đầu. Vĩnh ôm tôi xoa xoa vai.

Rồi cái ông đó cũng lạnh chanh lắm, bày đặt vô trong bụng phụ cái này bụng phụ cái kia nữa. Độ 6h chiều nhà mấy đi và cậu cũng qua, ai nấy thấy bạn trai tôi bánh bao cũng chịu, cái ông Vĩnh này ngoại trừ tôi ra thì với ai ông cũng niềm nở hết cỡ. Cậu 3 có về họp cạ lắm, biểu ngồi xuống uống trước vài ly.

- Thôi thì bỏ con Dung, nó cũng lớn tuổi rồi, ưng chịu thì bước qua luôn đi!
- Dạ con cũng nói hoài mà bé ko có chịu!
- Mà nhìn con cũng phong lưu quá, đừng có làm khổ nó, nó mém chết mấy lần mà làm nó khổ mẹ gió giết!

Được phen tào lao với ông cậu 3, Vĩnh cứ như vậy cười cười gật gật vuốt đầu vuốt tóc cụng ly lia lịa.

Tiệc gia đình, vì đó giờ chỉ có nhà ngoại với mẹ con tôi nên tiệc nào nếu ko có khách ngoài thì cũng có bao nhiêu đó người. Ăn uống, vui vẻ, tôi tặng quà và mừng tuổi mẹ. Nói chung ông Vĩnh nói đúng, ấn tượng ban đầu rất quan trọng, thành ra khi thấy hòa hợp tôi cũng vui thắm trong bụng.

Các dì và cậu cũng có người lì xì, có người mua quà cho mẹ. Mẹ cảm động và vui, tôi thấy mẹ xém khóc mấy lần. Ai cũng nhắc ngoại, ai cũng nhớ ngoại. Mấy anh chị cũng tranh thủ giao lưu với Vĩnh, coi thì cũng là lần đầu ra mắt thành công.

- Hôm nay con tới đây trước là mừng sinh nhật bác và con xin diện kiến gia đình. Bé Dung cũng nói cho con nghe về nhà mình, các dì các cậu và anh chị em nữa. Con gặp bé cũng ko phải ấn tượng lần đầu. Nay con cũng gần 30 rồi, trước con bị bỏ 1 lần, giờ con cũng muốn ổn định. Con biết là quen bé chưa lâu nhưng con thương bé thiệt. Nay con xin phép bác và gia đình nếu gia đình đồng ý con xin phép nói với ba má con qua nhà mình thưa chuyện.

Cả nhà đang rôm rả tự nhiên trở nên im lặng, ai cũng lắng nghe Vĩnh nói coi bộ đồng ý và tự tin lắm, phải công nhận người này dạn dĩ quá chừng. Ai ai cũng nhìn dôn vào 2 đứa, chuyện này là tôi vô tội, chuyện tôi ko hay trước nên cũng quá bất ngờ, mắc cỡ nữa, tôi chỉ biết ngồi chết 1 chỗ, nhìn xuống bàn.

- Thôi thì con cháu nó lên tiếng rồi, 2 đứa nó cũng lớn hết rồi thì mẹ con Dung coi coi sao.

Di 2 lớn nhất nhà lên tiếng.

- Nhưng mà đã tìm hiểu nhau kỹ chưa, cưới xin ko phải chuyện nhỏ, 2 đứa cần thời gian thêm ko?
- Dạ, con hiểu, bé cũng ra trường rồi ko phải vướng bận chuyện học nữa. Nếu được thì cho gia đình con bước qua rồi có cái đám hỏi trước cũng được.

Tất cả mọi người hình như đều thấy thành ý đó, và thấy cả sự gấp gáp đó. Riêng tôi thì hồi hộp và nói thật lòng cũng vui lắm, nhưng cũng có chút giận vì ko dc bàn trước mà Vĩnh tự động thưa chuyện luôn, tôi đứng hình từ lúc nói chuyện đó tới giờ.

- Dung!
- Dạ!
- Con thấy sao? Co đã sẵn sàng chưa? Chuyện này là do ở con, con chịu hay ko thì nói cho bạn con biết, chứ nhà cũng ko có ép uống hay ngăn cản gì đâu.
- Dạ, đề có gì con trả lời sau ...

Tôi áp a áp ứng ko nói rõ chữ. Ông Vĩnh thưa thốt xong ngồi xuống lấy tay qua nắm bàn tay lạnh ngắt của tôi, còn huých vai tôi 1 cái nhẹ. Ko khí bắt đầu trở lại bình thường, mấy anh chị họ thường ngày hay chọc ghẹo thì nay chỉ nhìn tôi cười cười, chắc thấy tôi đang xấu hổ quá ko dám chọc.

Ăn uống xong xuôi thì Vĩnh xin phép chở tôi đi 1 vòng. Đi cà phê chắc hẳn ta cũng biết là tôi đang bức đây mà.

- Tại sao lúc nào anh cũng làm em bất ngờ theo cái cách kỳ cục vậy hả?
- Rồi, chửi đi, anh nghe. Em cũng nói đó vì anh muốn em bất ngờ nên anh mới ko bàn trước với em.

- Bực anh thiệt, tánh tình kỳ cục quá!

- Thôi, anh suy nghĩ cả đêm mới dám mở miệng nói đó, đây là cơ hội tốt nhất rồi. Xin lỗi bé, nhưng anh thật sự ko chờ được nữa. Nhất cự li nhì tốc độ mà em. Heheh

- Nếu em ko chịu thì sao anh?

- Vậy em phải nói lý do em ko chịu đi!

- Vậy anh nói thử lý do mà em nên chịu coi!

- Thì quan hệ nghiêm túc, ko làm mất thời gian tiền bạc, thì em nói là em sẽ bù đắp cho anh, em còn nói là chỉ cần anh chấp nhận tất cả thì em sẽ yêu anh nhiều hơn. Với lại em cũng già rồi. Bao nhiêu lý do đó ko đủ để em gật đầu hay sao? Hay em chưa sẵn sàng điều gì?

- Anh thật sự thương và muốn cưới em chứ?

- Ko thì anh nói làm gì em?

- Nhưng sao lúc nào anh cũng làm cho em bị đơ vậy?

- Thật ra là anh thích làm em bất ngờ, cái nữa là lúc em đơ em què nhìn dễ thương lắm. Nếu bây giờ em ko chịu thì là do 1 lý do thôi.

- Lý do gì?

- Em chưa yêu thương anh thiệt lòng.

- ..... Em thiệt lòng mà.

- Uhm, vậy hãy để cho anh được đường đường chính chính gắn bó với em đi! Anh lằng mạn được tới cỡ này thôi nghe.

Tôi như tự huỷ hoại về 1 mái gia đình, về ngôi nhà và những đứa trẻ, về tất cả những sự ủng hộ của người thân. Cơ bản tôi đã đồng ý rồi, tuy quen nhau chưa lâu mà chúng tôi đã dính nhau như keo 502 vậy, tôi chỉ ồng ẹo thêm 1 chút vậy thôi.

Từ nhỏ tuy ko phải gia đình thiên kim tiểu thư nhưng mẹ và ngoại ko để tôi thiếu thứ gì cho nên lớn lên tôi ko quan trọng hình thức và vật chất nhiều, tôi là đứa ngang bướng do thiếu thốn tình cảm của cha và cả nhà bên nội cũng ko có nên có chút thiên về tình cảm, dễ điên và dễ khóc. Tôi chỉ yêu người yêu mình, yêu người che chở bảo vệ mình. Và bây giờ, người con trai đó anh ta yêu thương tôi, chúng tôi cãi vã nhưng chưa 1 lần tổn thương nhau, tuy tình cờ quen biết qua mạng nhưng số phận đã đưa 2 con người đau khổ vì yêu đến với nhau, ngay từ đầu trong khoảng thời gian tâm sự ngắn ngủi mấy ngày khi tôi an ủi Vinh thì những cái xấu trong quá khứ của chúng tôi đã nói cho người kia biết hết. Nói cách khác, người ta yêu nhau qua những cái nhìn tốt đẹp, những điều lằng mạn thì chúng tôi đền với nhau bằng những niềm đau, những khuyết điểm và cả những lỗi lầm, vấp ngã. Có phải bây giờ đã đến lúc viết 1 trang mới cho cuộc sống, trong màu áo cưới trắng tinh, tôi là cô dâu ko trinh trắng nhưng tình yêu của tôi đủ đàng hoàng và trưởng thành ....

Chúng tôi hôn nhau, đưa nhau vào khách sạn làm tình với nhau có lẽ là phần lớn lịch trình yêu đương năm qua. Những vòng tay ôm siết chặt, những câu bông đùa, những cảm giác ức chế khi bị chọc tức, những bộ phận trên cơ thể tôi ko hoàn hảo, tôi ko có ngực nở eo thon nhưng Vinh cứ tấm tắc khen ngợi. Đó đúng là tình yêu đích thực rồi chứ gì nữa, yêu nhau là yêu cả những điều xấu nhất. tôi yêu Vinh cả khi anh ấy vẫn đi bia ôm, vẫn đi massage vẫn có thể chơi gái đó thôi, như bản tính ko thay đổi, người là do tôi chọn thì tôi chịu hết.

- Vợ ơi, ko đồng ý ả?

Giật mình vì ngồi thần người nãy giờ suy nghĩ, giọng nói lúc nào cũng có phần chọc ghẹo của Vinh làm tôi tỉnh lại.

- Anh sẽ bên em, bảo vệ em trong mọi hoàn cảnh, ko đc làm em đau được ko?

- Được! Anh hứa.

Lần này cũng vậy, Vinh lại hôn tôi và chúng tôi lại vào khách sạn .... Lại ướt át lại thỏa mãn.

- Anh cầu hôn em mà ko có nhẫn hả?

- Anh nghĩ tới nhưng anh ko biết tay em cỡ nào, lỡ mua ko vừa thì sao? Sao trong phim người ta mua cái là vừa y, chắc là xảo đó!

- Người ta lằng mạn người ta tự ước, hay người ta phỏng đoán. Ai mà như anh gì mà nói test hàng rồi .... Em ko hiểu sao nữa, đúng là em ko mơ hoàng tử nhưng mà em cũng thích ngọt ngào mà ..... Còn anh thì ..., chắc chắc.

- Biết cái gì ngọt ngào nhất của anh ko?

- Anh làm gì có cái búa gì ngọt ngào?

- Có!

- Cái gì, anh nói coi?

- Em!

- Uhm, anh tạo quá, anh biết hết điều xấu xa của em rồi bây giờ em ko chịu thì sao được! Mà lần sau đừng có làm em què nữa nha!

- Đồng ý lấy chồng mà cũng cái kiểu nói thấy ghét đó, em hỏi anh lăng mạn vậy em có lăng mạn với anh ko? Chắc chắc .... Nồi nào thì úp vun nấy thôi bé!

Tên đầu giả của tôi lại véo cảm tôi, hôn tôi ... những giây phút như vậy, hạnh phúc tràn dâng. Tôi tự hỏi ko biết tất cả mọi người con gái trên thế gian này đều có chung cảm giác lâng lâng và hạnh phúc nức lòng như vậy khi được yêu ko?? Sau hôn nhân thì sao? Nhưng kệ đi, bây giờ tôi phải tận hưởng cái đã.

Đưa tôi về nhà, mở cốp xe ra ông đưa tôi 1 gói quà nhỏ.

- Quà này anh nhớ bạn mua ở nước ngoài đó nghe!

Anh Vinh đưa quà cho tôi, chạy vô nhà thưa mẹ, nhà đã dọn dẹp xong, mẹ đang coi tv ... nhìn mẹ thấy cô đơn quá mà tôi thấy xót, nhưng ông Cường thì ko được.

- Cảm ơn anh! Bye anh, chạy xe cẩn thận.

- Còn gì nữa?

- Về tới nhắn tin em. Hôm nay ra mắt vậy là thành công tốt đẹp há!

- Uhm, vậy mới giỏi. Bye em.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Mẹ ngồi đó, xem sổ sách mở nhạc The Capenters, nhìn mẹ có chút ưu tư.

- Mừng sinh nhật mẹ, ko có ai gần 60 mà trẻ đẹp như mẹ của con đâu nha!

- Con quen nó chính thức bao lâu rồi?

- Dạ khoảng 15 tháng ....

- Quen như thế nào?

- Qua mạng mẹ.

- Bao lâu thì đi chơi với nhau?

- Dạ khoảng hơn 1 tuần.

- Con ngủ với nó rồi phải ko?

- ..... Dạ (tôi gật đầu)....

- Mẹ thấy nó dạn dĩ quá, có ai mới gặp nhà bạn gái 1 lần mà đã đặt vấn đề cưới sinh rồi ko? Mẹ thấy cũng có vẻ ăn chơi nữa, mẹ ko phải là khó khăn gì, mẹ sợ con khổ thôi. Nhìn người này thấy con gái mẹ ngày thơ quá.

- .....

- Nhưng mà tại con đã ngủ với nhau mà nó vẫn muốn cưới con thì chắc cũng thương thiệt. Mẹ lo là tại mẹ thấy nó có vẻ từng trải hơn con nhiều thôi. Mẹ sợ nó át vía con.

- Dạ, chuyện cũng dài lắm mẹ, thời gian con gặp anh là anh đang thất tình, ko biết kiểu gì mà cứ gặp hoài gặp hoài rồi anh mới nói là thích con. Con cũng

sợ lắm mẹ, con sợ là anh nói thích con vì lúc anh đang buồn nên tìm người lấp chỗ trống. Nhưng con ngu dại ko biết sao tiếp tục nhận lời đi chơi và có ngủ với anh.... nếu mà ngủ với con rồi anh chán con do con dễ dãi thì là con ngu nhưng càng ngày con thấy anh càng thương con nên con cũng ....

- Đừng nói cho nó biết những chuyện lúc trước của con.

- Mẹ ơi, con xin con lỡ nói hết rồi.

- Cái gì? Nói hết rồi?

- Dạ, nhưng anh hứa là ko bao giờ đụng chạm tới mấy chuyện đó. Vì anh thương và tôn trọng con.

- Con tin nó à?

- Con tin, có thể con chưa tự tin về những cái to lớn nhưng con tin, con cảm nhận được. Mẹ tin con đi, con xin lỗi đã luôn làm mẹ buồn nhưng mẹ tin con đi, anh Vinh thương con. Nhìn bề ngoài anh như vậy nhưng mà anh thương con lắm.

- Nó có thói xấu nào?

- Nhiều lắm, nhưng mà ai cũng có thói xấu mà mẹ, con cũng có mấy cái xấu xa mà. Thương nhau phải thương hết mấy cái tốt mấy cái xấu mà mẹ.

- Với con bây giờ mẹ ko thể cho con lời khuyên được rồi.

- Sao vậy mẹ?

- Giờ mẹ nói con ko nghe đâu. Giống mẹ lúc cặp với ba con, ngoại nói cũng ko nghe gì hết. Mẹ ko phải cảm can, nhưng mẹ chỉ có mình con, đời mẹ đã lỡ làng rồi, nếu mẹ thấy con như vậy nữa thì có phải là quá thất bại ko?

- Con hứa với mẹ con sẽ hạnh phúc.

- Nếu con mà như mẹ nữa thì mẹ ko biết sống sao, ko biết sao mà ăn nói với ngoại nữa ..... (thở dài)

- Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng, con biết là mẹ thương con, con hứa sẽ chín chắn trưởng thành mà mẹ. Mẹ yên tâm đi mẹ, con ko bất hạnh để mẹ với ngoại buồn đâu.

- Mẹ ko biết làm sao để bảo vệ con để cho con được hạnh phúc nữa, thằng Vinh nó làm khổ con thì mẹ ko để yên cho nó, cho nhà nó đâu!

Tôi muốn ôm mẹ thật chặt nhưng nếu như vậy 2 mẹ con sẽ yếu đuối lắm, tôi chỉ nắm tay mẹ thôi, bàn tay mẹ và nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của mẹ .... Mẹ tôi nay nhìn thấy đượm buồn, tôi thấy xót. Mẹ cười nói với anh Vinh là để che đi những nhận xét trong lần đầu gặp gỡ, là để mẹ giấu đi những suy nghĩ của 1 người mẹ về 1 đứa con đã từng có những sai lầm. Mẹ nói đúng, mẹ chỉ có mình tôi, ngày xưa mẹ vấp ngã xung quanh ngoại bà ngoại còn có các cậu dì, còn tôi chỉ có 1 mình tôi ... Nếu tôi ko được hạnh phúc trọn vẹn thì do ông trời quá khắc nghiệt với 1 ngôi nhà toàn đàn bà hay là do cá nhân tôi phải nhận quả báo. Chuyện lúc trước tôi với mẹ gây nhau mãi thì đó cũng là do lỗi của 1 chữ yêu, lỗi của tôi, nên giờ tôi hết trách mẹ rồi, tôi ko trách mẹ nữa mà giờ đây tự nhiên tôi mới nghĩ tới cảnh mẹ tôi sẽ phải sống 1 mình khi tôi lấy chồng. Cái gì tôi cũng vội vàng vàng để rồi bỏ qua suy nghĩ về người phụ nữ đã sinh ra tôi, đáng lẽ tôi phải nghĩ cho mẹ nhiều hơn. Ko lẽ nào tôi lại ko lấy chồng ở với mẹ luôn cho rồi. Tự nhiên đang vui, lòng tôi lại nặng trĩu, ngày sinh nhật của mẹ, nếu Vinh ko nói những chuyện kia thì có lẽ đã khác, mà tôi cũng ko trách Vinh được, vì anh thương tôi thôi mà. Chuyện ko có ai có lỗi hết, chỉ là hoàn cảnh hơi trở trêu thôi.

- Mẹ mặc thử áo len chưa và mang giày vừa ko mẹ?

- Uhm, đẹp quá, áo để tới Noel mặc, còn giày thì đi chơi sẽ mang, mẹ cảm ơn.

- Mẹ giữ sức khỏe để con yên tâm, giờ con ko có lo gì cho mẹ được hết, con đúng là ko làm đc cái tích sự gì ha mẹ ha!

- Bây giờ cô hạnh phúc là tôi chịu rồi, tôi cảm ơn cô, tôi còn khỏe lắm cô ko phải lo.

Tôi cười như mếu, chúc mẹ ngủ ngon và đi lên phòng, thở dài ... sao cuộc đời ko lúc nào như mình muốn vậy? Đúng là vô tâm, chỉ biết vui cho bản thân, ko biết đến cảm giác và suy nghĩ của mẹ trong khi nhà chỉ có 2 mẹ con. Tôi tránh nói tới anh Vinh nhiều với mẹ để mẹ cảm nhận được mẹ là nhất với tôi. Phải chỉ giờ có 1 người đàn ông tốt hụ hợ với mẹ thì còn gì bằng.

Tôi ngồi phịch xuống giường, mở gói quà nhỏ của Vinh, ôi trời ơi cái ông mất nét tặng cho tôi 7 cái sịp nhỏ xíu, mỗi cái 1 màu ren mỏng tăn, lại còn là loại quần lọt khe nữa, có bao giờ tôi mặc mấy cái sịp loại này đâu. Đang có tâm trạng mà thấy mấy cái quần làm tôi phụt cười ngất.

Điện thoại có tin nhắn của ông, về tới nhà từ đời nào nhắn tin cho tôi. Tôi gọi lại.

- Ủa sao em ko trả lời tin nhắn?

- Em nói chuyện với mẹ

- Chuyện gì em? Có phải chuyện hồi chiều ko?

- Uhm, nói chung nói nhiều lắm.
- Tốt hay xấu hả em?
- Chuyện bình thường mà, đừng có mà lo quá. Mà anh mất nét vừa vừa thôi, ai xúi anh mua cho em mấy cái quần đó vậy?
- Bạn anh ở Mỹ về, trước khi về anh nhờ nó mua dùm em đó, độc ko?
- Em đâu có quen mặc mấy cái đó..
- Thì hôm nào đi với anh thì mặc, sexy lắm, heheh. Mặc đi rồi thích, mai mốt anh mua nữa cho!
- Ko giỡn nữa! ..... Anh à (thờ dài), nếu em ko hạnh phúc thì mẹ em buồn lắm.
- Anh hứa với em, với mẹ em là anh sẽ đem cho em hạnh phúc, sẽ bảo vệ em nữa.
- Nhưng mọi chuyện có như mình muốn ko anh?
- Bé đừng lo, nếu nó ko như mình muốn thì anh sẽ làm sao cho đúng ý mình. Mai anh sẽ nói chuyện với ba má anh.
- Uhm, thôi anh làm gì làm đi, em cảm ơn anh hôm nay nha. Giờ em tắm rồi nói chuyện với Tiên cái.

Tôi gọi e-voice cho con điên, kể cho nó nghe từ đầu tới cuối chuyện hôm nay từ chuyện sinh nhật mẹ đất Vinh về, cho đến khi Vinh nói muốn tiến tới và kết thúc buổi tôi nói chuyện với mẹ. Con điên gọi điện thoại về chúc mừng mẹ tôi rồi ko biết nói gì mà mẹ tôi cười ha hả với nó nhìn thấy cũng vui lây luôn.

Nói chuyện cả tiếng khi hết tiền trong thẻ gọi điện thì tôi với nó chuyển qua chat.

- Nếu tao là mày tao sẽ mời má đi du lịch!
- Du lịch hả?
- Uhm, 2 mẹ con thôi, Đà Lạt hay đâu đó, để cho má Út thấy vui vẻ thoải mái hơn.
- Uhm, mày nói cũng có lý, bấy lâu nay tao ko nhận ra.
- Uhm còn ông Vinh, nếu ông đã quyết định tiến tới thì mày nên chuẩn bị đi, sẽ ra mắt bên nhà ông nữa, đủ thứ hết. Mà tao nghĩ là 1 ông ăn chơi như vậy mày phải trối lại cho tao!
- Trối sao?
- Thì mày kiểm soát giờ giấc của ông, kiểm tra điện thoại ông.
- Thôi thôi bà, tao ko thích mấy cái đó, nếu là của tao sẽ là của tao, nhiều ông nói dóc nói láo đâu có biết, đằng này ông nói thiệt với tao ko mà. Đạo này ít đi mấy cái bậy rồi, có đi nhậu chút đình thôi.
- Mà mày với ông có cưới nhớ đi khám bệnh lại, thử máu hết nha!
- Mà còn lâu lắm bà ơi, nói vậy chứ biết chừng nào?
- Thì tao nói vậy đó, thời đại văn minh mà, phải biết bảo vệ sức khỏe đúng cách.
- Đề tao rủ mẹ tao đi chơi thử coi, đi Đà Lạt với Nha Trang đi.
- Uhm, này tao nói với má là Tết này tao về, tao có quà bự, chỉ cười quá chừng!
- Uhm, Tết mày về bao lâu? Bữa mày chỉ nói tết về chứ chưa nói bao lâu.
- 1 tháng.
- Uhm, về đây với chị, chị dẫn đi chơi!
- Tao về chủ yếu để coi mặt ông Vinh của mày coi ra sao mà dám làm cho má tao lo lắng!
- Uhm mày về mày xử ông dùm tao, tao sợ ông quá.
- Thích cái gì ko? Tao mua về!

- Mày làm ơn vác cái bản mặt mày về đây với tao là được rồi.

Con bạn cũng hết năm nay là tốt nghiệp, cái gì lớn nhỏ cũng kể nó nghe, xa xôi vậy chứ có chỗ tâm sự cũng đỡ lắm. Có những chuyện ko thể nói với mẹ, những chuyện ko thể nói với bố thì lúc đó con bạn luôn phát huy tác dụng lắng nghe, chia sẻ.

Chạy xuống nhà, thấy mẹ vẫn còn thức đang đọc báo, Nemo thì nằm dưới ghế nhìn thấy thương, thương cả 2. Tôi chạy lại ôm mẹ ...

- Hay là con với mẹ đi du lịch đi!

- Sao tự nhiên đi du lịch?

- Tại con với mẹ lâu lắm luôn có đi đâu đâu?

- Vậy con muốn đi đâu?

- Mẹ thích đi đâu?

- Mẹ dễ mà

- Con cũng dễ, hay đi Nha Trang với Đà Lạt đi mẹ, đi Đà Lạt mặc áo len mới luôn.

- Rồi, chừng nào?

- Càng sớm càng tốt, mẹ kêu anh Khải qua coi cửa hàng dùm mấy ngày đi!

- Uhm, để mai mẹ tính.

- Tính gì nữa, đi luôn đi để coi lên mạng coi đặt xe.

- Rồi, mai sắp xếp công việc lại rồi đi, được chưa!

Tôi cười hí hí, ôm mẹ chặt hơn, trái ngược với trạng thái ưu tư lúc nãy nhiều. Tinh thần tôi phấn chấn lạ. Tất cả là nhờ con Tiên, nhiều lúc nó như ma quỷ mà nhiều lúc nó như cô tiên xanh!

Tôi nhắn tin khoe với Vinh, ông ấy cũng bon chen đời đi theo mà tôi đâu có cho. Ông cũng nói là để ông lo xe cộ tôi cũng ko chịu, tôi muốn riêng tư của 2 mẹ con. Tôi nôn chuyến đi này quá!

- Đi mấy ngày em?

- Chắc 3-4 ngày.

- Nhớ chết!

- Uhm, anh có thiếu gì thú vui tao nhà khác.

- Thôi, anh ko chơi bởi gì nữa, chờ em về. Em về anh sẽ giới thiệu em với nhà anh luôn.

- Uhm, tính sau đi. Giờ em lên mạng coi vé xe.

- Ok, bye bé.

- Anh ngủ đi, gần 1h đêm rồi đó!

- Ok em, ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tôi hải lòng sau khi mẹ chịu đi chơi, tự nhiên khựng lại ... Nha Trang là Khánh Hòa, tự cười 1 cái tôi định nhắn tin hỏi thăm Thái, nhưng mà giờ khuya rồi, với lại Nha Trang lớn như vậy tôi gọi hỏi để làm gì, có gặp cũng ko biết xử lý ra làm sao, mà anh đang ở SG mà ... nên thôi.

Vậy là sau khi sắp xếp xong công việc mẹ con tôi lên đường đi du hí. Chuyến đi rất vui, rất hạnh phúc, 2 mẹ con đi chùa đi chơi, tắm biển tắm bùn rồi chụp bao nhiêu là hình đẹp. Khách sạn lấy 1 giường 2 mẹ con ngủ chung, tôi nhớ là lần cuối cùng ngủ với mẹ là lúc học lớp 4, ngoại sửa nhà xây thêm cái phòng nên từ đó tôi ngủ riêng, rồi cũng từ khi ngủ riêng tôi cũng ko bao giờ mò xuống giường mẹ ngủ nữa, cho nên mấy ngày hôm nay tôi mới lại được cái mùi của mẹ, tôi thấy mình trở về hồi nhỏ. Sau này chắc chắn chỉ ngủ chung với mẹ nữa quá! Sao chưa bao giờ tôi nghĩ tới điều tuyệt vời này vậy ta. Thấy mẹ tôi đi chơi mà quên hết mọi lo toang tôi vui ko tả được. Sau này phải duy trì đi du lịch với mẹ nhiều hơn mới được. Ngày nào ông Vinh cũng gọi điện nhắn tin nhưng tôi hạn chế buồn chuyện vì muốn dành trọn thời gian cho mẹ.

- Mẹ đang liên lạc lại với 1 chú, chú đó là bạn cậu 3, ngày xưa có quen biết nhưng chú đó đi vượt biên, giờ chú về có gặp mẹ ....

- Ủa, chú đó ko có gia đình hả mẹ?

- Có chứ, chú có 2 con trai rồi, nhưng mà vợ mất 4 năm rồi.

- Mẹ thấy sao?

- Thấy gì đâu, giờ chú đó lại đi về bên rồi. Chú nói chắc cũng 60 chú sẽ về luôn ...

- Ý con hỏi là ý mẹ sao? Chẳng phải nên có bạn già sao?

- Uhm, cũng phải, chú đó đang định về đây mở nhà hàng chay đó.

- Mẹ, con nói cái này, nói thiệt ... mẹ lớn rồi, mai một con lấy chồng nhìn mẹ 1 mình con thương, con cũng ko biết chồng con có chịu ở nhà mình ko nhưng con nghĩ tới điều xấu nhất là ko. Con từng mong nếu có 1 người tốt hụ hợ với mẹ, con yên tâm lắm.

- Nhưng chú với mẹ cũng mới nói chuyện qua lại thôi, rồi còn 2 người con của chú nữa mà.

- Chú với mẹ lớn rồi, giờ con cái phải lo phải nghe lời chứ.

- Uhm, mẹ ko biết sao nữa. Tại mẹ nghĩ nên nói với con vậy thôi.

- Con mong là mẹ tìm được niềm vui cuộc sống, bù đắp cho mẹ. Con gái bất hiếu chỉ biết lo cho bản thân thôi.

- Thôi, đừng có nói kiểu đó hoài, lớn rồi thì phải theo chồng, mẹ chỉ sợ ko đứa nào lấy con chứ có đứa đòi cưới thì may mắn rồi. Mẹ còn trẻ mà, nhà gần nhà đi 2 nữa, ko đến nỗi cô đơn đâu.

Hai mẹ con tâm sự thư thái hết cỡ trong hồ tắm bùn, tôi thấy thương mẹ vô cùng. Mẹ còn dặn tôi khi gặp gia đình Vinh phải lễ phép, từ tốn và ăn nói cẩn thận nữa.

- Tánh con mẹ hiểu nhưng người ngoài người ta ko hiểu, người ta nói con nói leo, ko biết lịch sự thay vì con thẳng thắn, nói thật. Con thương nó thì nghĩ cho nó.

- Dạ.

4 ngày vui chơi tuyệt vời kết thúc, mẹ con tôi về SG tiếp tục cuộc sống thường nhật. Đợt này về tôi sẽ tìm việc làm, ăn chơi đã rồi phải tự nuôi cái miệng đã.

Vừa về chiều hôm đó, say xe ko tả nổi thì ông Vinh đã mò qua, xin mẹ tôi cho tôi đi chơi.

- Em mệt lắm đó, mới về có mấy tiếng mà.

- Đi đi, gặp chị 2 và bé út.

- Sao anh lại hẹn ngay bữa nay vậy?

- Anh tưởng là em về sớm, với lại anh nhớ em quá.

- Anh sao ko hỏi em gì hết, cứ cái gì cũng làm trước rồi đưa em vô thế ko à!

- Thôi mà, đi đi mà .....!

Tôi mệt nhưng cũng có chút hứng khởi đi gặp chị và em của Vinh. Thôi thì cố gắng mò dậy đi vậy.

Tôi bước vô, lại jeans với sơ mi thôi, thấy có 1 chị ngoài 30 và 1 bé trai khoảng 4 tuổi cùng 1 cô gái tầm 20 họ vẫy vẫy tay cười rất tươi. Vinh nắm tay tôi đi tới.

- Em chào chị!

- Chào em!

Chị và em gái Vinh hồ hởi chào tôi, tôi gật đầu chào lại, ôi thằng bé con của chị hai anh Vinh dễ thương quá!

- Đây là chị Vân, chị 2 anh còn đây là bé Vy, út Vy, còn đây là Tintin cục cưng của chị 2! (Ai nấy đều cười thân thiện, tôi cũng cười đáp lại.)

- Còn đây là bé Dung, cục cưng của em!

2 chị em kia cười khúc khích, bốn người lớn chúng tôi ngồi xuống và làm quen với nhau.

- Em chưa đi làm hả? Nghe Vinh nói em mới học xong?

- Dạ, em chưa đi làm đang định xin việc làm chị.

- Uhm, thôi học xong phải đi làm mới vui, mới biết giá trị của đồng tiền mà quý nó, rồi xài cho đúng.

- Dạ!

Chị 2 anh Vinh đầm ấm, xinh đẹp và ra vẻ người phụ nữ của gia đình. Nghe anh Vinh nói chị rất được lòng nhà chồng và chồng cũng thương lắm.

Em gái của Vinh cứ nhìn tôi cười tủm tỉm, tôi ko biết cô bé nhìn cũng cá tính lắm đang suy nghĩ điều gì nữa!

- Nhìn chị Dung khác hẳn chỉ Diễm ha, chỉ giống mỗi chữ D!

Tôi hơi ngại chỉ biết cười trừ.

- Xấu hơn nhiều phải ko em?

- Ko, chị trắng quá chừng, nói chung là em thấy chị dễ thương, anh ba em chọn thì ko phải là bình thường đâu!

Cô em út của ông Vinh đúng là miệng lưỡi mà, lần đầu gặp mà lạnh quá trời.

Bốn người ăn uống, hỏi thăm nhau 1 chút rồi về thôi, vì con của chị Vân còn nhỏ phải về sớm để cho bé ngủ. Chúng tôi chào nhau rồi về, riêng bé út còn kéo tôi lại nói là “chị phải cẩn thận nha, anh ba em đào hoa lắm đó rồi cười tít mắt. “

- Tintin cháu chị anh giống ai trong nhà? Sao em nhìn ko giống chị hai anh?

- Uhm, nó giống ba, chị anh có thêm đứa con gái lớn 7 tuổi nữa.

- Chỉ hạnh phúc lắm hả anh?

- Uhm, mẹ anh rất tự hào về chị Vân.

- Còn Vy em gái anh, lạnh quá!

- Khởi bản, nó đánh đá, hung dữ nhưng được cái chính nghĩa và độc lập lắm!

- Còn anh thì sao?

- Anh thì mê gái lắm, anh mê em!

- Sao hôm nay anh vui vậy?

- Tại vì anh đã nói với ba má anh, ba má anh cũng chịu liền đó! Kêu anh sớm dắt em về! Anh muốn em gặp gỡ 2 cái ăng ten trước cho thuận lợi.

- Ủa sao em ko nghe anh nói gì dạ?

- Tại mấy ngày nay em đâu có chịu nhắn tin dài hay nói chuyện lâu với anh mà anh nói! Đi chơi với mẹ là quên anh ngay!

- Uhm, em chỉ có 1 mẹ thôi! Còn Vinh thì đây!

- Uhm em giỏi! Giờ anh muốn ôm em, tìm chỗ ôm nha ....

- Thôi, em mệt lắm!

- Ôm thôi mà anh hứa!

- Ủ thì ôm ...

Lại vào khách sạn, nhưng đúng là Vinh chỉ ôm tôi thôi.

- Mẹ em lo cho em lắm
- Anh cũng lo cho em!
- Sao vậy?
- Anh vui thì vui vậy chứ má anh có nhiều cái khó lắm, má anh còn thích Diễm, nghe út nói là lâu lâu ko có anh ở nhà Diễm có qua nhà anh thăm má anh hoài.
- Ủa, kỳ dạ có luôn hả?
- Uhm, cho nên út nó mới là ăng ten đó!
- Thì sao mà lo cho em?
- Thì lo vậy thôi, cho nên anh muốn em thân với chị 2, chị 2 nói gì má nghe cũng chịu.
- Tại sao lại phải như vậy?
- Vì anh muốn cưới em, nên anh phải lo mấy cái đó!
- Anh lo là má anh ko chịu em, ko cho cưới hả?
- Ko, anh lo má anh làm khó làm dễ anh, chứ anh muốn cưới thì có trời cản.
- Tự nhiên anh làm em sợ quá! Ba má anh chưa có nói chuyện với mẹ em nữa mà anh hù em rồi.
- Ko phải anh hù em, anh muốn em biết trước tình hình để em ko bị sốc thôi. Lỡ em bị sốc em đòi bỏ anh thì sao? Sao chịu nổi lần nữa?
- Vậy anh có bệnh em ko?
- Có chứ, nên giờ anh mới nói em biết trước, bảo vệ em là trách nhiệm của anh mà!

Tự nhiên Vinh nói vậy làm tôi cũng sợ sợ ....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tối về tôi nằm suy nghĩ mãi, nhà tôi chẳng có chuyện mẹ chồng nàng dâu nào, bà ngoại có mỗi cậu 3 là con trai nhưng sớm đã ở riêng, thấy ngoại cũng thương mẹ lắm. Vậy mọi chuyện sẽ kinh khủng như lời đồn, sẽ như phim ảnh?

Rồi ko lẽ mẹ anh Vinh sẽ ghét tôi, bà sẽ tìm cách chia rẽ chúng tôi hay thậm chí căm đoán bằng mọi thủ đoạn? Ôi, chưa vui được bao nhiêu thì đầu óc lại rối bời nữa rồi, bây giờ phải làm sao đây? Vinh thì nói là luôn bảo vệ tôi nhưng ko lẽ tôi bắt anh vì bảo vệ tôi mà chống lại mẹ mình, như vậy đâu có được.... Gọi cho con Tiên gấp.

- Ủa mày chưa gặp mà mắc gì sợ?
- Uhm, ko biết nữa!
- Lỡ bà già đó bà thích mày thì sao?
- Tại tao nghe ông Vinh nói mẹ ông rất quý Diễm, có khi nào quý bà kia quá quay ra ghét tao ko vậy?
- Mày rảnh, nếu mà bà thích bà Diễm thì mày phải làm cho bà hiểu mày mới là dâu của bà, mày mới là vợ ông Vinh còn cái con nhỏ kia bỏ con trai bà mà đi lấy thằng khác rồi!
- Nhưng làm sao?

- Mày hãy cho bà thấy với mày ông Vinh luôn hạnh phúc, nếu là mẹ thì phải hiểu ai đem tới hạnh phúc cho con mình chứ!
  - Nhưng nói như mày thì ai cũng thương con trai, mà con trai thì cưới con dâu, ai cũng làm đc thì làm gì có chuyện má chồng nàng dâu?
  - Mày nghe tao, cứ gặp bà, lấy lòng bà 1 chút xíu rồi được hết! Ko được kể tao nghe tao chỉ tiếp! Mắc cái gì giờ này ngồi đó mà lo sợ? Mày cũng biết sợ nữa hả?
  - Nhưng tao ko muốn ông Vinh khó xử ....
  - Mày có thương ông, có muốn sống với ông, để con cho ông ko?
  - Có chứ!
  - Thì mày phải đấu tranh từ giờ, đấu tranh vì tình yêu vì ông Vinh của mày, mày ko làm sai thì mày sợ gì?
  - Nhưng ko thể ép 1 người thích mình.
  - Mày ko ép ai cả, mày sẽ là vợ của ông Vinh chứ ko phải vợ của má ông!
  - Mày đang xúi tao đối phó với má chồng tương lai tao đó hả?
  - Ko, tao đang chỉ mày cách ứng xử, khi bị ghét tính sau, mà mày chưa gặp mà!
  - Uhm, sao tự nhiên tao lo quá. Nhưng cảm ơn mày, cảm ơn mày đã luôn bên cạnh nghe chia sẻ của tao. Huhu
  - Bà đó mà ác với mày để tao về xử bà luôn!
  - Thôi, tao chỉ mong ko bị ghét chứ tao ko có ý dám làm gì người lớn đâu!
  - Uhm, vậy thì tự tin lên con!
- Mọi thứ cứ nghe theo nó 1 phần, 1 phần để tùy duyên đi, mẹ anh Vinh phải thương Vinh như lời anh nói, thương anh thì chắc ko tới nỗi nhìn thấy anh đau khổ đâu. Vinh gọi
- Em đang làm gì đó?
  - Em đang suy nghĩ làm cách nào để ko bị mẹ anh ghét!
  - Anh mới nói vậy thôi chứ có đúng vậy đâu, biết em nghĩ lung tung anh ko nói em nghe.
  - Nhưng em nói nè, mẹ chỉ có 1 còn Dung có có đây, kiểu gì cũng ko đc chọn giữa em và mẹ nha. Nếu anh phải chọn em sẽ ra đi!
  - Em điên hả? Dung nào có đây, tên Dung có đây thiệt nhưng có ai giống em? Ai tốt giống em, ai khờ khạo giống em? Ai dễ thương giống em? Chưa gì mà em nói vậy anh thấy bức rồi!
  - Em nói thiệt, khi em đọc mấy chuyện mẹ và vợ cùng rơi xuống nước mà cả 2 cùng ko biết bơi người chồng nên chọn ai, anh biết ko là đàn ông phải chọn mẹ! Hiểu chưa?
  - Em tào lao quá, anh bức quá, mọi chuyện có gì đâu tự nhiên em làm rùm beng lên?
  - Em chỉ lo trước thôi mà, sao anh lớn tiếng!
  - Anh ghét nhất cái kiểu kêu anh phải làm gì rồi mà, anh là đàn ông tự anh biết cách làm vừa lòng mẹ mà vẫn bảo vệ được người con gái của anh!
  - Em xin lỗi, em ko muốn anh kẹt ở giữa khó xử.
  - Bây giờ có nói chuyện khác ko?
  - Em yêu anh, nhớ anh!
  - Nhớ em lắm, muốn chạy qua nhà em nữa ...
  - Nhưng mà em mệt rồi đó, mệt thiệt, em ngủ nha!
  - Uhm, ngủ sớm đi, bé ngủ ngon!
  - Chúc anh ngủ ngon!

Tôi nằm xuống, lấy điện thoại nhắn tin cho Thái, mới gần 1 h chắc Thái chưa ngủ.

- Hi anh, anh ngủ chưa?
- Chưa em, em khoẻ ko?
- Em khoẻ, còn anh?
- Uhm, anh vẫn vậy mà, em và bạn trai .....
- Dạ vâng ừ anh, cảm ơn anh! Em thật sự muốn gặp anh 1 lần, mà thôi cũng ko hẳn.
- Anh hiểu mà, chỉ mong em hạnh phúc thôi.
- Anh cũng nên có bạn gái đi, 4 năm rồi đó!
- Anh biết mà, anh cũng đang tìm đây, anh già rồi!
- Lần này anh phải nắm bắt nha, anh chắc chắn phải được hạnh phúc nha.
- Cảm ơn Dung.
- Chúc anh ngủ ngon.

Lần này nhẹ nhàng hơn cách đây năm mấy, qua tin nhắn thôi cũng cảm nhận được sự thông cảm và cả sự thấu hiểu. Nhưng tôi lại thấy như có lỗi với Vinh, tôi phải nói cho Vinh nghe khi tôi nhắn tin cho anh Thái, đó là sự tôn trọng tối thiểu.

- Alo, anh nghe!
- Em nói cái này anh ko giận nha.
- Sao em?
- Em mới nhắn tin cho anh Thái.
- Để làm gì? Tại sao cứ nhắn tin cho bồ cũ lại nói anh nghe? Muốn anh điên lên hả? Sao nói ngủ mà ko ngủ?
- Em nói là em hạnh phúc, em nói rồi mà. Thái ko phải để anh ghen đâu, anh làm ơn đi, là em sai với anh nên em muốn anh cũng được hạnh phúc khi em hạnh phúc!
- Em nghĩ em nói vậy thì được à? Có thằng nào mà ko ghen khi bồ đi nt cho thằng bồ cũ ko?
- Thì anh phải khác, Vinh của em phải khác. Anh chưa hề cấm em mà? Em cũng ko giấu anh, điện thoại em vẫn còn lưu tin, anh muốn em cho anh coi!
- Vậy anh có liên lạc với Diễm đc ko?
- Ko được!
- Vì sao?
- Vì chị ta bỏ anh, chị ta làm anh tổn thương!
- Em cũng bỏ nó, em làm nó tổn thương!
- ..... Bây giờ em muốn anh cũng tổn thương ko?
- Xin anh 1 điều thôi, đừng cấm em chuyện này, em chỉ muốn biết khi nào anh Thái có bạn gái, em chỉ muốn biết khi nào anh cưới vợ ... Lần trước em nhắn anh khi anh tỏ tình em, lần này em nhắn anh khi anh đòi dẫn em ra mắt nhà anh. Em ko phải có ý chà đạp lên nỗi đau của anh khi nhắn mà em chỉ muốn anh biết là em đã có anh, anh hãy tìm hạnh phúc của mình đi, em đã là người sai mà em có anh rồi thì anh cũng phải có hạnh phúc. Như anh anh bị tổn thương nhưng anh cũng đã có em ...
- Vì thằng đó mà em nói nhiều quá! .....
- Hãy cho cuộc sống này 1 sự công bằng, hãy cho Thái 1 sự công bằng. Lý do em em nt cho anh Thái em nói rồi. Còn lý do em nói với anh biết là vì em thương anh, em tôn trọng anh, em đã hứa em sẽ ko nói xạo anh nữa câu. Xin lỗi anh, nhưng hãy hiểu cho em, em cũng từng đau khổ thì anh Thái cũng đau khổ, anh cũng vậy. Nếu đã chấp nhận quá khứ của em thì anh làm ơn cho em những lần liên lạc với Thái, em rất biết ơn anh!
- Vì nó mà em nói nhiều như vậy, nếu anh ko đồng ý thì sao?

- Nếu anh ko đồng ý thì thôi, em ko nhần nữa. Rồi em sẽ phải luôn ray rứt ko biết người em đã làm khổ giờ như thế nào ...

- Em nói như vậy mà nghe được, anh ko phải thần thánh mà có thể chịu đựng tất cả đâu em à!

- Em xin lỗi anh, sau này em sẽ ko liên lạc với anh Thái nữa! Chúc anh ngủ ngon.

Tôi đang làm gì nữa ko biết, chuyện kia nghĩ chưa thông đã có chuyện khác, tự nhiên chộc điên Vinh làm gì, nhưng chuyện tôi nhắn tin vậy có gì sai? Chẳng nào tôi giấu Vinh ko cho Vinh biết mới là sai ..... Rồi đầu quá, đi ngủ thôi!

Chắc do mệt nên ngủ ngủ 9h mới dậy, bụng đói cồn cào, mẹ thì đã ra cửa hàng. Mắt mũi chưa mở hẳn thì Vinh đã gọi điện.

- Em dậy chưa?

- Em mới dậy nè.

- Uhm, anh đang qua, mẹ em có nhà ko?

- Ko mẹ em ra cửa hàng rồi, anh qua làm gì?

- Anh qua chờ em đi ăn sáng ...

- Xa thấy mờ, qua chờ em đi ăn sáng làm gì anh?

- Để mắc công thằng Thái nó chờ em đi!

- Em ko liên lạc với anh Thái nữa, anh đừng nói vậy, mà Thái cũng ko biết nhà em đâu, chỉ anh biết thôi!

- 15p nữa anh tới.

- Thì anh đứng chờ đi, em đi tắm cái.

Tôi đi tắm, mở tủ ra thấy mái cái sịp đủ màu của Vinh tôi mắc cười ... Lát gặp ko biết làm sao để anh ko giận đây, có chuyện nhỏ vậy đã ko giải quyết được thì làm sao mà nói tới chuyện mẹ chồng nàng dâu ..... Haiz.

9h30, tắm xong ra mở cửa, này giờ nghe Nemo sửa sửa là biết rồi, anh đứng ngoài chờ 15p rồi. Tôi mở cửa cho Vinh vô nhà ngồi, tôi phải cho Nemo đi toilet, phải lấy đồ cho con ăn và sữa nữa, Nemo khôn lắm, thấy anh Vinh tới là mừng tíu tít.

- Vợ muốn ăn gì?

- Anh ko giận em à?

- Ko!

- Em ăn cơm tắm sườn chả.

Vinh chờ tôi đi ăn cơm tắm, uống sữa đậu nành

- Ko giận em thiệt à?

- Ko giận.

- Vì sao ko giận?

- Vì anh suy nghĩ lại thấy em cũng có lý. Em cứ liên lạc với anh Thái của em ....

- Chỉ là anh Thái thôi, ko phải Thái của em .... Anh mới là Vinh của em, em xin lỗi.

- Anh suy nghĩ rồi, anh đã tin em, em cũng tin anh ... Nếu em nhần mà nói xạo anh mới đáng lo, em nói anh nghe thì có gì mà lo. Anh chị sợ mất em thôi.

- Nè, anh đọc tin nhắn đi, em hứa là ko làm gì sai với anh rồi mà!

Tôi mở tin nhắn, đưa Vinh đọc, Vinh chỉ nhìn sơ qua thôi chứ ko đọc kỹ.

- Hứa với anh là ko được làm gì sau lưng anh đi!

- Em hứa rồi mà!

- Hứa nữa đi.
- Em hứa ko làm gì sau lưng anh, nhất là với anh Thái.
- Uhm, anh ko ngăn cản chuyện đó nữa.
- Em ko biết tại sao em cứ làm khó anh, nhưng em xin lỗi và cảm ơn anh. Vinh của em là người tốt nhất trái đất!

Vinh véo má tôi, nhìn tôi với ánh mắt đầy niềm tin, tôi thấy thương Vinh lắm. Mới tối qua còn lớn tiếng như vậy mà sáng nay còn chạy qua chờ tôi đi ăn sáng. Chẳng hiểu vì sao mà Vinh dễ dàng đồng ý việc tôi nhắn tin với Thái nữa. Đó là lý do càng ngày tôi càng yêu anh của tôi hơn, biết vun vén, biết nhẫn nhịn và ko hơn thua với anh. Số tôi là 1 người tới sau để an ủi những người đàn ông khốn khổ, bù lại họ tốt với tôi, quá tốt và yêu thương tôi, đó là 1 sự thành công trong tình yêu của tôi rồi.

- Về chuyện gặp ba má anh đừng lo nữa, để anh lo cho, nha!
- Dạ.
- Với lại anh đang hỏi xin mấy chỗ cho em đi làm, chờ anh mấy bữa nữa anh coi chỗ nào được nhất rồi báo cho.
- Sao ko để em tự đi tìm?
- Khó khăn lắm, để anh tìm cho.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

- Sao anh ko để em tự lập 1 chút đi, kiểu này ko có anh thì em làm được cái gì? Em lớn rồi mà.
- Vậy anh ở bên em hoài luôn, anh lo việc nước em lo việc nhà!
- Thì anh tìm cứ tìm, em cũng nộp hồ sơ vài chỗ, hồi trước em có phụ quán cà phê rồi, em ko ngại khó đâu. Em ko tiểu thư đâu.
- Ai cho em đi làm quán cà phê?
- Ko, ý em nói vậy đó chứ giờ em sẽ tìm việc khác!
- Chừng nào em rảnh qua nhà anh?
- Em đang rảnh mà, nhưng hơi lo ....
- Đã nói là đừng có lo, chị Vân với bé Vy chung phe, ba anh thì dễ, má anh cũng đâu tới nỗi nào.
- Vậy thứ 7 hay chủ nhật đi để ko ảnh hưởng đến công việc của ai hết.
- Uhm, vậy thứ 7 nha. Má anh thích màu tím, em có quần áo màu tím nào để lấy ấn tượng chưa?
- Phải như vậy luôn sao anh?
- Anh giỡn thôi, chứ bé mặc gì cũng được.
- Anh kêu em đừng có lo mà cứ hay hù em. Anh nói em biết đi, có phải là em có điểm má anh ko thích ko?
- Thôi, ko sao mà nghe lời anh đi!

Tôi và Vinh ăn sáng xong chạy mua 1 bịch trái cây bự, ghé cửa hàng đưa cho mẹ và mấy chị ở đó.

- Anh nè, mấy nay em hay bị ngứa ở dưới, chắc em bị viêm nữa rồi.
- Uhm, tội em
- Chắc em phải khám 1 lần nữa quá, em bị hoài vậy khó chịu lắm, khi mình ngủ với nhau em cũng ko thấy hứng thú nhiều.

- Uhm, em đi khám đi anh chờ em đi.
  - Hay thứ 7 qua nhà anh xong rồi đi khám luôn nha.
  - Uhm, anh chờ em đi.
  - Thật ra em đi khám bác sĩ ngoài hoài, người ta chỉ cho em thuốc đặt thôi. Mà đặt vậy hoài ko có hết hẳn, em muốn đi bệnh viện. Anh đi với em thì tội anh, mà đi 1 mình thì em cũng tủi lắm.
  - Anh là chồng em thì anh phải lo cho em.
  - Đợt này anh ít đi làm vậy?
  - Uhm thì có ba anh ở cửa hàng mà.
  - Nếu em bị gì anh có sợ ko?
  - Bị gì?
  - Thì em bị phụ khoa đó.
  - Sao sợ em? Ghê lắm hả?
  - Thì bị nặng ko thể quan hệ đc, đó ..... mấy lần em nói phải đi bao đó, như vậy đó!
  - Ko sao mà, anh ko sợ đâu.
  - Anh chán em ko?
  - Ko mà, thương em tội em lắm. Anh sẽ bên cạnh em.
  - Em cũng muốn trị dứt trước khi cưới.
  - Em muốn cưới rồi à?
  - Thì cũng phải trị chứ.
  - Em muốn làm vợ anh ko?
  - Có chứ, em muốn mặc áo cưới, muốn đẻ em bé nữa!
  - Uhm, anh sẽ luôn đi cùng em, anh sẽ luôn bên em, em yên tâm nha.
- Hôm đó tôi về nhà, rồi chiều nấu cơm chờ mẹ về ăn, những bữa cơm 2 mẹ con dạo này duy trì liên tục.
- Hay con ra cửa hàng làm đi, khỏi đi xin việc!
  - Dạ thôi mẹ, cho con va chạm cho biết với người ta.
  - Chuẩn bị hồ sơ chưa?
  - Qua tuần con khám sức khoẻ rồi viết mấy cái đơn để tìm chỗ đi nộp.
  - Uhm, đi làm đi độc lập tài chính cũng là 1 cái hay.
  - Dạo này con bị viêm hoài, chắc con đi Từ Dũ khám quá mẹ.
  - Nhiều ko?
  - Con nghe ngứa, huyết trắng nhiều, thấy màu lạ con sợ.
  - Uhm, mai mẹ chở đi.
  - Con tự đi được mà, anh Thái nói chở con đi!
  - Tội nghiệp cái thằng, thấy nó thương con mẹ cũng bớt lo. Mày con bộ có phước có phần hơn mẹ! Thôi thì cũng đã đại 1 lần, phải biết tôn trọng nó nha chưa.

- Dạ con biết mà mẹ, mẹ còn thấy như vậy mẹ ko biết con thương ảnh cỡ nào đâu.

- Uhm, thấy con hạnh phúc vui vẻ mẹ cũng mừng, chắc bà ngoại cũng phù hộ.

Tối tôi cũng lại YM chat với con Tiên, có bữa thì gọi bữa thì chat. Chuyện gì xảy ra tôi cũng kể nó nghe.

- Uhm, tao thấy mày nên khám sâu vô có gì chữa luôn, quyết định đúng, tao ủng hộ.

- Tao chỉ sợ bị cái gì nặng thôi, có khi nào bị u nang u xơ ko mày ơi?

- Cái đó nặng lắm, mày chỉ bị viêm thôi mà.

- Uhm, tao lo.

- Thôi, có thằng bỏ tốt nó lo cho thì bớt lo đi. Lo mà thương yêu nó, lo mà chuẩn bị cho khoẻ mạnh làm cô dâu.

- Tao nói thiệt chứ nhiều khi ko biết tao thương anh Vinh hay là tao thấy biết ơn ông nữa!

- Chắc là cả 2. Công nhận là tốt thiệt, phải chi bên này đàn ông nó ko quan tâm quá khứ, còn Việt Nam vậy là quá ok rồi. Mày là số hưởng đó con!

- Uhm, tao chỉ muốn bù đắp cho ông, đem tới hạnh phúc cho ông, làm cho ông vui thôi chứ giờ tao mà làm ông buồn gì nữa tội nghiệp lắm mày ơi!

- Uhm, vậy đi. Tao đi học, dạo này thực tập rồi, có khi nữa về tao mở phòng mạch riêng.

- Uhm có gì ta về ta thăm ao ta vẫn hơn, bye mày nha.

- Ok, bye ngủ ngon!

Vinh của tôi ngày nào cũng phải nhắn tin, nhắn 1 hồi còn gọi nói tào lao 1 hồi mới ngủ được. Tôi thương lắm.

Thứ 7, hôm nay tôi dậy sớm để chờ Vinh chờ đi ăn sáng. Tôi cũng lựa chọn đồ dữ lắm, ban đầu tôi có 1 cái đầm ren màu tím định mặc nhưng cuối cùng vẫn chọn jeans và áo sơ mi. Thoa 1 chút son môi, tóc buộc cao. Hít 1 hơi thật sâu rồi xuống nhà, mà sao nay ko thấy mẹ ra cửa hàng, giờ này bình thường là mẹ đi rồi.

- Ủa bữa nay mẹ nghỉ hả? mẹ ăn sáng ko con chạy mua?

- Ko, mẹ ra trễ chút, chờ thằng Vinh qua.

- Dạ?

- Uhm, chờ nó qua nói chuyện 1 chút.

- Chuyện gì mẹ?

- Thì mẹ dặn dò nó 1 chút cho yên tâm.

- Ko có gì đâu mẹ ơi, chắc cũng như lần ảnh qua nhà mình thôi mà.

- Lát nhớ mua trái cây, gói cho đẹp đàng hoàng nha.

- Dạ.

Vinh qua, mẹ kêu 2 đứa tới nói chuyện, về mặt lo âu của mẹ làm tôi thật sự xúc động.

- Tánh con Dung sao con cũng biết, nó ko có biết cách nói cho hay cho văn hoa, có gì con phải chịu khó giải thích để ba mẹ con thông cảm.

- Dạ, con biết.

- Với lại, hoàn cảnh nhà bác vậy con cũng biết, bác chỉ có nó, tình cảm thiếu thốn, thời trẻ của nó lại sai lầm, con biết chuyện và thông cảm bác cảm ơn. Bác có mình nó thôi, khi bên nhà còn bác ko biết bảo vệ con bác bằng cách nào nữa, nhờ con.

- Dạ, ba má con cũng dễ lắm, bác yên tâm.

- Đây là lần đầu tiên của nó ra mắt gia đình bạn trai, con là con trai con dạn dĩ tự tin, còn nó nó cũng còn khờ lắm, mong là ba mẹ con ko hỏi mấy câu làm nó ngơ ra lại khóp ko biết trả lời.

- Dạ, có con và chị gái em gái con nữa, sẽ nói đỡ mà, bác đừng lo nhiều. Con hứa là sẽ luôn bảo vệ bé mà.

- Thì bác chỉ muốn dặn dò 2 đứa, nhất là con Dung, phải ăn nói cẩn thận để mắc công người lớn hiểu lầm hay khó chịu.

- Dạ mẹ, con biết rồi mẹ.

Mẹ xách giỏ đi ra, tôi nhìn theo dáng mẹ, mẹ luôn mặc vest khi ra cửa hàng, nhìn muốn khóc luôn, lần đầu tiên con gái ra mắt nhà bạn trai mà mẹ căng thẳng như vậy đó, sau này con gái đi lấy chồng luôn ko biết mẹ như thế nào nữa. Vinh thấy chắc hiểu nên nắm tay và xoa vai an ủi tôi.

- Em nữa, yên tâm đi, đừng suy nghĩ nhiều, tự tin lên, có anh mà, còn chị Vân bé Vy nữa.

- Dạ, mà anh nhớ ghé mua trái cây, mẹ em dặn, mua trái cây phải gói cho đẹp nữa đó.

- Uhm anh biết rồi, giờ em muốn ăn gì?

- Gì cũng được.

- Em hơi lo nên bao tử hơi quặn nè, ăn ít thôi.

- Uhm, anh chờ đi ăn bánh canh nha.

- Uhm.

- Anh quên nói là hôm nay nhìn em dễ thương lắm, dễ thương lắm luôn.

- Em ước gì em dạn và tự tin bằng nửa anh thôi.

- Thì bởi vậy em mới cặp với anh nè, em thiếu cái nào thì anh bù cho cái đó, luật cân bằng âm dương đó!

Tôi cười, bên cạnh Vinh những lúc này tôi thấy yên tâm và nhẹ nhàng phần nào. Tôi suy nghĩ căng thẳng đến nỗi ko ngủ được đêm qua luôn, vậy mà giờ thấy anh tôi lại thấy đỡ hơn nhiều.

10h kém, chúng tôi tới nhà anh, nhà lớn hơn nhà tôi, đẹp hơn nhà tôi. Chúng tôi xuống xe, chị Vân và bé Vy ra hồ hởi nắm tay tôi dẫn vô nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Từ trong nhà, ba và má anh cũng bước ra, họ cũng hân hoan tươi cười chào đón. Ba anh nhìn thấy điềm đậm và tốt tướng, còn má anh thì xinh đẹp và coi bộ trẻ hơn ba nhiều. Ông mặc quần tây áo sơ mi bỏ ngoài, còn bà 1 bộ đồ gấm màu tím, đúng là anh Vinh nói má anh thích màu tím. Tôi hơi căng thẳng nhưng nhìn thấy thái độ niềm nở vậy cũng nhẹ bớt phần nào.

Tôi cúi đầu khoanh tay thưa ông bà, bà còn đưa tay nắm đất tôi vào trong nhà, bé Vy thấy vậy cười khúc khích. Vinh bê giỏ cái cây bụi theo sau.

(Xin phép cho mình bỏ qua quan cảnh về căn nhà nhé)

Vừa ngồi xuống, cô giúp việc đã bung nước cam ra mỗi người 1 ly.

- (Ba Vinh) Con mới học xong phải ko, bác có nghe thằng Vinh nói, nếu con ko ngại có thể về cửa hàng nhà mình làm.

- Dạ, con cũng có nộp đơn mấy chỗ rồi. Ở nhà mẹ con cũng kêu con ra cửa hàng làm nhưng con muốn có va chạm một chút.

- (Ba Vinh gật gù) Ừ, con suy nghĩ được vậy cũng tốt đó.

- (Má Vinh) Con bao nhiêu kg mà nhìn con ốm quá, kiểu này phải kêu thằng Vinh nó cho con ăn đồ bổ nhiều vô mới được, nhìn con hơi xanh xao.

Tôi bị hớ ngay lời đầu của má Vinh, tôi cười miễn cưỡng.

- Dạ con ăn cũng nhiều lắm, mà ko biết sao con hồng mập lên nổi nữa bác.

- (Vy) Trời, chỉ là chỉ trắng chứ xanh đâu mà xanh má, mới gặp là chê người ta ốm rồi, má kỳ quá!

- (Chị Vân) Thôi uống nước đi, lâu rồi nhà mới có khách quý, ba má coi coi sao chứ thấy thằng Vinh nó gấp lắm rồi đó nha.

Cả nhà cười rôm rã, ông Vinh cũng góp vui :

- Người ta nói con gái mà ốm ốm chứ lấy chồng là mập liền đó, bé Dung hỏi má thử coi phải ko, ngày xưa má cũng ốm nhách à!
- (Má Vinh) Má nói thiệt chứ phải tằm bổ này nọ cho có da có thịt chút, hồng hào nhìn mới khỏe. Mà mẹ của con cũng kinh doanh ở nhà hả?
- Dạ, mẹ con đại lý cửa hàng nệm.
- Uhm, còn ba con?
- Dạ?... Ba con với mẹ con thôi nhau lâu rồi.
- (ba Vinh) À, vậy con ở với mẹ hả, mẹ con cũng giỏi quá, một tay nuôi con đó hả?
- Dạ (cười gượng)
- (Má Vinh) Ủa, vậy ba con có hay qua lại thăm con ko?
- (Áp úng) Dạ ko, ba con với mẹ con thôi là cắt liên lạc luôn.
- (Má Vinh) Ba con ở đâu? vậy con biết mặt ba con ko?

Tôi thấy khó chịu, việc gì phải hỏi ngay cái vấn đề tôi ghét nhất kiểu này, mà còn hỏi sâu vào nữa. Nếu tôi nói xạo cũng được, nhưng thôi quyết định cứ nói thôi! Vinh ngồi kế bên nắm tay tôi, bé Vy thì nhìn có vẻ ra ám hiệu gì đó mà tôi ko hiểu.

- Dạ con nghe mẹ nói là ba cũng ở SG thôi, nhưng cũng có gia đình khác rồi bác. Bên nội cũng ko có qua lại gì hết. Con chỉ ở với mẹ và bà ngoại thôi, ngoại con mất rồi giờ nhà chỉ có 2 mẹ con, các cậu dì của con cũng ở gần gần bên Gò Vấp hết đó bác.

Chẳng cần phải trả lời nhỏ giọt để má ảnh phải hỏi nữa, tôi khai cả lèo ra cho bà nghe để bà thỏa mãn con tò mò của mình.

- (Má Vinh) Hay há, ở tại SG mà cũng ko đi tìm con, mà con cũng ko đi tìm ba.

Tôi thiếu điều muốn bùng nổ, bực ko tả được, ko biết có phải là bà quá thiếu tế nhị hoặc tôi quá nhạy cảm.

- (Ba Vinh) Thôi, nói chuyện khác, hết chuyện hay sao mà bà hỏi chuyện đó hoài vậy? Con người ta mới qua nhà chơi lần đầu mà.
- (Má Vinh) Thì tôi cũng coi như con cháu trong nhà, thấy phức tạp quá tôi mới hỏi, ko biết thằng Vinh nó có biết quan tâm đến mấy chuyện này ko?
- Con biết hết đó má, nhưng mà chuyện đó có quan trọng gì đâu. Quan trọng là con thương thôi mà, sao má hay làm người ta căng thẳng quá ha.
- (Má Vinh) Con Diễm có bao giờ căng thẳng với má đâu!

Tự nhiên ko khí ngột ngạt khủng khiếp luôn, cả ba anh Vinh, chị Vân và bé Vy đều hấn giọng, ai cũng tỏ ra ngượng ngùng, riêng Vinh nắm chặt tay tôi hơn. Mặt tôi bắt đầu nóng lên.

- (bé Vy) Má này, má nói chuyện gì kỳ ko hà, chị Dung là bạn gái mới của anh ba, má nhắc mấy chuyện ko vui gì hết à!
- (Chị Vân) Thôi cả nhà uống cam đi, cam này bạn con hái ở quê đem lên cho đó, ngọt và ngon lắm!

Riêng bản thân tôi là tôi thấy ko vui rồi, ko biết má ảnh cái tính hay nói mấy chuyện ko liên quan hay là bà đang cố tình thăm dò tôi nữa, tôi ngồi im luôn, cả nhà bây giờ ai cũng gượng gạo, Vinh bực ra mặt.

- Thôi anh ba với má ngồi nói chuyện đi, con dắt chị Dung đi vòng nhà chơi ...- Chị đi với em, em cho chị coi cây ba trồng trên sân thượng, đẹp lắm.

Bé Vy chừa chấy rất thông minh, chị Vân ngồi lại với Vinh và ba má. Tôi đứng lên xin phép đi tham quan nhà với Vy, Vy nắm tay tôi kéo đi nhanh. Tôi là tôi muốn đi về luôn chứ ko phải là chỉ đi khỏi chỗ này đâu.

- Tôi nghiệp chị, má em thiếu tế nhị quá, nhưng má ko có nghĩ gì đâu chị. Nãy em chớp mắt nói ý nói chị nói chuyện khác mà chị ko hiểu gì hết.
- Uhm, ko có gì em
- Tay chị lạnh quá ....
- Tại chị cũng hơi lạnh thiệt mà.

- Má em rất thích hỏi về gia cảnh này nọ, kho phải riêng chị đâu bất cứ ai nói chuyện lần đầu má chỉ tập trung hỏi về gia đình của người ta. Ba em cũng góp ý hoài mà má cũng vậy. Chắc tại má cũng biết anh ba thương chị nên mới hỏi sâu chút, chị đừng nghĩ gì nha.

- Uhm, chị biết rồi, có nghĩ gì đâu.

Thấy đưa em út dễ thương vậy, chưa thân nhưng cũng đã biết chia sẻ thôi mình cũng bớt bức 1 chút, nhưng lòng đầy hoang mang và trong đầu đầy rẫy những câu hỏi tạm thời chưa trả lời được.

Bé Vy dẫn tôi lên lầu 1 giới thiệu phòng của ba má.

- Nè, phòng ba má, ba má già rồi đi lên lầu 2 mệt nên ở đây, còn mai một chị ở chung với anh ba, phòng kế bên luôn, nhà có ảnh thanh niên trai tráng nên được ưu tiên ở gần phòng ba má ...

Màn giới thiệu rất vắn diệu, thuyết phục của cô hướng dẫn viên tương lai làm tôi thấy nản thêm .... ở kế bên cơ đấy!

- Còn em?

- Phòng em trên lầu 2, trước em ở chung phòng với chị 2, giờ chỉ lấy chồng rồi em ở 1 mình, mai một chị với anh ba có giận thì lên ở với em, phòng em đẹp nhất nhà!

Tôi cười như meo với cô em vui tính, luôn biết cách pha trò ăn nói lém lỉnh chọc cười mọi người.

- Cảm ơn em!

- Thôi chị, em sẽ liên minh với chị, em sẽ còn bên cạnh chị dài dài! heheh

- Em với anh ba của em, lúc nào cũng hù dọa chị, chị muốn rồi nào với anh em của em luôn.

- Má thấy vậy, dễ cũng dễ mà khó cũng khó. Nhà có tới 2 giúp việc, 1 cô làm việc nhà, 1 cô chỉ phụ trách chế biến thức ăn thôi đó chị.

Tôi cũng định vọt miệng hỏi vài điều về má anh Vinh, mà thôi ... hỏi nhiều làm gì, chẳng phải má ảnh hỏi nhiều làm tôi thấy khó chịu đó sao, giờ tôi lại hỏi nhiều thì chỉ chứng tỏ mình hoang mang và tò mò quá thôi.

Cô bé tiếp tục dẫn tôi lên lầu 2, lầu 3 và sân thượng. Có cả 1 vườn kiểng thu nhỏ của ba anh Vinh, bác ấy trồng đủ thứ từ hoa lan đến các loại rau và cây thuốc, vài cây ăn trái và còn có mấy con chim nữa. Đứng đó thấy dễ chịu hơn ở nhà dưới. Vinh nhắn tin.

- Xuống nhà ăn trưa đi em ơi, đi tới đâu rồi!

- Mới chưa đc 15p mà!

- Xuống dùm anh ba đi chị ba!

- Anh ba em nhắn triệu hồn 2 đưa mình nè.

- Uhm xuống đi chị!

Trong lúc đi xuống Vy còn nói sơ sơ về tính cách của ba, ba thích ăn cá còn má thích các món cao lương mỹ vị .... Tôi nghĩ cô bé nói để tôi tiện lấy lòng ông bà chăng? Khô thân, đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra diễn cảnh nếu ko đc lòng ba má anh Vinh sẽ như thế nào, mà làm sao để được lòng bây giờ, tôi ko có giỏi mấy vụ lấy lòng nịnh nọt đâu ...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tôi xuống nhà, ko biết tự này giờ 4 người ngồi với nhau nói gì nữa. Nhưng mà kệ đi, nghe mùi đồ ăn thơm nức mũi là thấy kích thích rồi.

- Bác nghe nói con bị dị ứng hải sản nên hôm nay kêu cô Muối nấu đồ dễ để con ăn.

- Dạ, con cảm ơn! Nhưng mà mọi người thích thì cứ ăn thôi bác, con cũng dễ tại con dị ứng thôi.

Cảm giác dụ xuống cả chục lần khi má Vinh nói vậy, ít ra bác ấy cũng có chút quan tâm mình, nhìn ông Vinh thấy ông chớp mắt đều cán. Rồi cả nhà ngồi vào bàn ăn, nghe đâu cô nấu ăn người Hoa, ngày xưa làm trong nhà hàng nổi tiếng luôn, sau cô bị phỏng dẫn tới mờ mắt và nhà hàng có cho cô 1 số tiền hưu non chữa mắt rồi cô nghỉ, xong má anh Vinh có quen biết mới thuê cô về chủ yếu là nấu ăn thôi, món nào cũng biết chế biến hết, má anh Vinh ưng lắm. Hèn gì đồ ăn món nào món nấy ngon quá chừng.

- (Ba Vinh)Bé Dung ăn thấy vừa miệng ko con?

- Dạ ngon quá bác!

- Uhm, ăn nhiều đi con.

- Dạ.

Ăn trưa xong cả nhà lại ăn thêm chè hạt sen cho mát nữa, cứ như thực đơn ăn trong nhà hàng, đồ ăn thì tới 3 4 món nhưng đúng là đầu bếp có khác, cô nấu món nào cũng ít ít vừa ăn ko có làm cho bị ngán.

- (ba Vinh)Thằng Vinh nó cũng có nói chuyện 2 đứa, mà nó cũng hàng 3 tới nơi rồi, gia đình cũng ko cấm cản, nhà cũng nghe chuyện nó qua nhà con thưa chuyện. Thôi để mẹ nó đi coi ngày có gì qua nhà con hỏi chuyện luôn.

- ... Dạ....

- Nhưng trước khi đám hỏi thì sẽ có 1 cuộc gặp để giao lưu, mẹ con thường rảnh ngày nào con?

- Dạ mẹ con thì ngày nào cũng được hết, tại trong cửa hàng cũng ko có nhiều việc lắm.

- Uhm vậy con về hỏi mẹ con đề 2 bác sắp xếp nha con.

- Dạ

Tôi nhìn qua Vinh, ánh mắt của gã sung sướng đã đá chân tôi. Kể ra nhà Vinh cũng sướng, người làm lo hết ko động tay chân gì hết. Nhưng nghĩ lại ko biết má anh Vinh khó tới cỡ nào nữa.

Khi tôi chuẩn bị ra về rồi, chị Vân có cầm 1 bọc đồ lớn đưa tôi. Tôi đang còn ko biết gì thì má anh Vinh nói là quà ra mắt, gửi cho mẹ tôi. Yếu sào và đông trùng hạ thảo, hoành tráng ghê.

Tôi ngại nhưng cũng nhận chứ đâu dám làm phật lòng người lớn. Tôi thừa 2 bác và 2 chị em ra về. Leo lên xe ngồi lòng mới nhẹ nhõm, mặt dù cuộc gặp ko tới nỗi thảm họa nhưng mà lòng tôi cứ đau đáu. Nhà Vinh nhìn cũng ko phải thuộc hàng đại gia gì mà sao đời sống cao dễ sợ.

- Giờ đi bệnh viện luôn hả em?

- Uhm, anh chở em qua Từ Dũ dùm.

- Giờ này người ta có nghỉ trưa ko?

- Thôi vô sớm bốc số chờ anh ơi, em khó chịu lắm.

Vinh chở tôi tới Từ Dũ, lấy số và vào khám. Tôi có nói với bác sĩ trường hợp nạo thai mấy năm trước và tình trạng tái đi tái lại viêm âm đạo. Bác sĩ kêu tôi cởi 2 quần và lên giường nằm.

- Em có gia đình rồi chưa.

- Dạ chưa

- Em có quan hệ tình dục ko?

- Dạ có bác ....

- Em ko sử dụng bao cao su phải ko?

- Dạ...

- Ô, cái này gay rồi, hiện em bị ra khí hư và ngứa lắm phải ko?

- Dạ

- Em có xài dung dịch phụ khoa hay băng hằng này ko?

- Dạ có xài cả 2.

- Chắc, ko được rồi, em viêm lộ tuyến nặng quá, phải gấp đi làm vài cái xét nghiệm, chắc phải chữa bằng phương pháp đốt quá em ơi!

- Dạ đốt gì bác?

- Thôi em xuống đi, rồi ra phòng ngoài chờ chị chút.

-

Rồi bác sĩ giải thích để dứt bệnh viêm lộ tuyến, ngăn ngừa nguy cơ ung thư cổ tử cung. Hiện tại có 2 phương pháp dứt điểm là đốt lạnh và đốt điện. Nhìn thấy tôi sợ sệt hoang mang, bác sĩ giải thích dễ nhất để tôi hiểu, đốt lạnh mắc tiền hơn vì phương pháp giống như khử trùng và diệt viêm bằng nước đá vậy, ko để lại sẹo lồi như đốt điện ....Sau khi nghe bác sĩ nói, người ta càng giải thích tôi càng sợ chết được.

- Ủa, vậy có bị ung thư ko bác?

- Bây giờ em làm pab, sinh thiết, thử máu, siêu âm có kết quả cảm tới đây gặp chị. Nếu được chị sẽ cho em 1 cuộc hẹn.

- Dạ, nhưng em sợ quá.

- Đó là phương pháp tốt nhất bây giờ, phát hiện hơi trễ nhưng mà vẫn chưa tới nỗi nào, với kinh nghiệm chị nghĩ em ko bị đâu. Nhưng phải làm đúng các bước như chị nói.

- Em sợ quá.

- Em cố gắng lạc quan chút, rồi có kết quả cảm đến gặp chị. Bây giờ chị sẽ viết giấy giới thiệu cho em.

Tôi lặng lẽ nặng nề lắm, cảm sở khám bệnh và cái giấy giới thiệu. Vì hôm nay trễ rồi, mai tôi sẽ quay lại để kiểm tra. Buồn và lo muốn bệnh luôn, ko nghĩ ngại được gì nữa cả, tôi quên luôn buổi gặp mặt hôm nay.

- Có sao ko em?

- Có, ngày mai em phải đi nữa, phải khám và xét nghiệm nhiều thứ!

- Anh chờ em đi.

- Thôi, mai em đi sớm lắm ko sao đâu.

- Anh chờ đi, sớm là mấy giờ?

- Thôi, bây giờ em chỉ muốn về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

- Anh à, mình ngưng gần nhau 1 thời gian nha!

- Ủa, sao vậy em?

- Em bị bệnh mà, em phải chữa khỏi cái đã ... Bác sĩ dặn nếu quan hệ thì xài bao nhưng mà em lo lắm em ko có hứng thú gì đâu.

- Tội nghiệp em, em bị nặng lắm hả, nói anh nghe coi!

- Nói chung bệnh phụ nữ thôi, nói anh nghe anh đâu có làm gì được cho em, anh biết là em bệnh và đang khó chịu được rồi.

- Sao em nói vậy? Anh cũng có trách nhiệm với em chứ, thôi thì đi khám bệnh thì nói anh chờ đi. Anh phải chia sẻ chứ!

Tôi ngại lắm, lo và mặc cảm cực kỳ luôn. Vinh thì có trách nhiệm gì trong chuyện này chứ, cái này là do tôi mà ra đâu phải Vinh gì đâu, thực sự ko muốn làm phiền Vinh, nếu chỉ là bệnh cảm sốt là bao tử như từ đó giờ thì tôi sẽ như mèo con để cho Vinh lo lắng, đằng này anh ấy mới muốn cưới tôi thôi mà đã thấy tôi bị bệnh như vậy, có thể do anh ấy ko tưởng tượng ra những bệnh này là như thế nào thôi, chứ biết ghê ra sao chắc cũng chán tôi thôi. Tôi nói với lòng, sáng mai tôi đi một mình làm xét nghiệm hết, lỡ mà tôi bị ung thư thì tôi bỏ đi luôn cho rồi. Bao nhiêu nỗi sợ tập hợp hết, ung thư đó .... Tôi tưởng tượng đến hình ảnh mình sẽ chỉ còn da bọc xương, xanh xao, tóc thì rụng hết vì mẹ của bạn tôi có người bị ung thư vú mà qua đời nên tôi nhớ lại lần cuối đi thăm bác tôi âm ảnh ....

Rồi tôi nghĩ tới cuộc sống của tôi, hơn 25 năm qua có gì và mất gì ... về những điều tôi đã làm, tôi làm khổ ai và làm cho ai hạnh phúc, rồi tôi như trần trối lơ như tôi chết đi liệu những người ở lại có nhớ đến tôi ko? Tôi ko sợ chết vì ai rồi cũng sẽ chết nhưng tôi sợ đã man cái suy nghĩ bi quan của 1 người

bệnh, đến hao gầy đến chết lần chết mòn. Tôi cảm ơn mẹ đã đem đến cho tôi cuộc sống, cảm ơn ngoại, tôi cảm ơn Thái và cảm ơn Vinh, đối với tất cả, tôi đều nợ họ. Tôi nợ ngoại nợ mẹ 1 chữ hiếu, Thái và Vinh tôi nợ 1 chữ tình, tôi nợ giọt máu của mình 1 sự sống. Còn với tôi, tôi nợ chính bản thân 1 tuổi trẻ lành mạnh, 1 mái ấm, 1 cuộc đời dài với biết bao nhiêu điều mà tôi chưa kịp làm. Những suy nghĩ đầy u ám. Phải chi tôi điều trị bấy lâu mà biết mình có nguy cơ thì đã ko phải như thế này, dùng 1 cái bác sĩ nói như vậy, nét mặt e ngại của bác sĩ làm cho tôi muốn tắt thở tại chỗ.

Vinh chở tôi về nhà, ngang đường anh còn ghé mua mì vệt tiềm cho mẹ, anh còn ghé vô nhà thưa chuyện với mẹ, còn tôi ngồi đó như cái xác ko hồn. Tôi ko thiết tha kể cho mẹ về bệnh tình của mình nữa, kiểu như thế giới chỉ có 1 mình tôi tồn tại. Cuộc trò chuyện với mẹ và Vinh tôi cũng nghe có nghe đó nhưng ko biết được gì. Phải chi tôi biết sớm hơn, tôi quan tâm nhiều hơn về sức khỏe của mình, là 1 người có ăn học mà tôi ngu dại quá, ko tìm hiểu gì cả, tôi chỉ biết tự quyết định những việc bản thân cho là đúng, giờ mò lên mạng mới biết có virus HPV, ôi kinh khủng quá! Chuyện má chồng nàng dâu, chuyện mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ phút chốc vụt tan như sương khói.

- Dung, Dung!

- Dạ?

- Con coi này giờ thằng Vinh nó tính vậy có được ko?

- Tính gì mẹ?

- Đi rửa mặt đi, mặt đỏ dần quá, này giờ đang nói chuyện chọn 1 ngày cho ba mẹ Vinh qua đây nè?

- Thôi, mai tính đi mẹ ...

- Sao vậy? Con này bữa nay như mất hồn?

Vinh định mở miệng thì bị tôi ngắt 1 cái sợ quá im luôn.

- Thôi con đi rửa mặt cái, mẹ với anh Vinh nói chuyện tiếp đi, con sao cũng được, mà mẹ ăn mì vệt tiềm ko, con hâm cho?

- Mặt mày con xanh lè vậy?

- Dạ, chiều nay con đi khám phụ khoa về hơi mệt thôi mẹ!

- Ủa, tương bên nhà Vinh chơi cả ngày? Chiều con đi khám hả? Có sao ko?

- Dạ ko, mai con khám tiếp mẹ, giờ con mệt quá nè, chỉ muốn nằm thôi!

- Uh, thôi đi tắm luôn đi rồi ra ăn, Vinh ở lại ăn luôn nghe!

- Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Rồi tôi đi tắm, xả hết 1 ngày chán ngán, rửa mặt cho tỉnh táo mặc dù tinh thần nản lắm. Tuy nhiên cũng phải cố gắng 1 chút để mẹ khỏi lo. Bụng đồ ăn ra, 3 người ngồi đó ăn.

- Ủa, mai con định đi khám tiếp à?

- Dạ

- Nhưng mai là chủ nhật mà?

Tôi thậm chí còn ko nhớ ngày mai là chủ nhật, bác sĩ dặn kiểm tra sớm thì tôi nghĩ mai là sớm rồi ai dè mẹ nói mai chủ nhật Từ Dũ ko có khám, hôm nay cũng ko khám buổi chiều chẳng qua là bác sĩ quen nên mới làm cho. Vậy là cảm giác đeo tảng đá sau lưng phải kéo dài thêm 1 ngày. Mẹ cũng chỉ biết như vậy thôi chứ ko rõ là tôi bị nặng, vì mấy lần bác sĩ khám tư ở nhà cũng nói là giảm rồi, sau lần tái đi tái lại thì tôi cứ tự mua thuốc tự đặt, rồi quan hệ loạn xạ ko biết giữ gìn gì hết.

- Dạ, vậy thì chắc thứ 2 con đi khám sớm mẹ, mai ở nhà nghỉ ngơi, con đuối quá!

- Uhm, mai ở nhà nghỉ đi, mấy chỗ xin việc làm chưa liên hệ à?

- Dạ chưa thấy.
- Thôi từ từ cũng được.
- Sao vậy mẹ?
- Mẹ cũng đang định gọi vô ngân hàng.
- Thôi từ từ cũng được, dù sao con cũng chưa sẵn sàng?
- Sao hôm bữa nói sung lắm mà?
- Nhưng bữa nay xiu rồi mẹ.
- Uhm, ăn đi rồi mẹ lên đốt nhang.
- Để con đốt cho. Mà sao anh ngồi im vậy?
- (Vinh) Anh nói gì giờ?
- Giờ anh ăn xong về hay ở đây chơi?
- Em muốn sao?
- Sao tự nhiên hỏi em?
- Thôi 2 đứa ăn xong ở coi nhà, mẹ qua cậu 3 chút
- Dạ, dạ!

Mẹ đi qua cậu 3, tôi rửa chén rồi đốt nhang cầu mong ngoại và trời phạt phù hộ cho bệnh tình đỡ hơn. Rồi 2 đứa lên phòng, tôi mở nhạc nho nhỏ nghe, định bụng lát Vinh về thì lên mạng tìm hiểu về viêm lộ tuyến và các nguy cơ.

- Em bị sao nói anh nghe đi, thấy em kỳ kỳ?
- Em nói anh có sợ ko?
- Ko!
- Thiệt ko?
- Uhm
- Em đang có nguy cơ bị ung thư cổ tử cung đó, em muốn điên luôn rồi nè!
- Biết ngay là em lo sợ mà, mà ung thư gì em?
- Ung thư tử cung đó!
- Sao dữ vậy?
- Chắc tại đi chứng hỏi em bỏ em bé, chắc .... Giờ nó cứ viêm hoài mà em ko biết, thì ra là bị viêm cổ tử cung. Mà ko có lây qua anh đâu, ko phải bệnh truyền nhiễm.
- Anh đâu có nói gì đâu.
- Em nghĩ tội nghiệp anh, tự nhiên tập vô em làm gì, giờ em bệnh hoạn như vậy, em nản lắm.
- Hay là lên mạng tìm hiểu đi em, coi nó ra làm sao chứ em bi quan vậy là anh thấy ko được đâu.
- Anh à, bây giờ anh với em chấm dứt cũng chưa muộn đâu!
- Anh cảm, anh ghét em nói mấy chuyện đó, từ đây về sau ko được nói như vậy vì lý do gì đi nữa!
- Ko được nói chấm dứt hả?
- Uhm, bất cứ lý do gì trừ khi em ko còn thương anh nữa.

Tự nhiên tôi thấy nghẹn, đang ngồi trên giường Vinh lại ngồi kế bên anh đỡ tôi ngồi vào lòng anh, anh nắm tay tôi, kê sát vào tai tôi thủ thủ.

- Anh thương thì anh thương hết, bệnh hoạn gì cũng thương. Mà bệnh thì đi chữa, anh lo được.

- Em chỉ sợ ko chữa được đó, em ko muốn làm khổ anh nữa!

- Sao em biết là anh khổ? Được chia sẻ với em, được gặp em, nhắn tin gọi điện nghe giọng em hằng ngày, anh ko có khổ. Anh sẽ bên cạnh em, sẽ đi khám chữa bệnh với em, nếu em tự động xa cách anh thì anh mới buồn, mới khổ!

- Nhưng mà em ko còn tự tin, bệnh này khi nói ra người ta sẽ nghĩ là do em ở dơ, em bậy bạ này nọ ... Mà em cũng bậy bạ thiệt.

- Người ta kẻ người ta, anh thương em mà, anh còn muốn cưới em nữa. vậy mà em tưởng là khi anh biết em bệnh anh sẽ sợ và chán hả? Em nghĩ anh chỉ như vậy thôi sao?

- Ko phải, ý em là em ko muốn ảnh hưởng tới anh thôi, em thấy có lỗi.

- Thì em phải thương anh, bù đắp cho anh thêm chứ! Thứ 2 anh qua chở đi, thứ 3 thứ 4 thứ 5 ... bất kể ngày nào, em cần anh anh sẽ tới bên em, anh sẽ chở em đi khám và chữa bệnh!

- Đừng nói nữa.

Tôi lắc đầu, nũng nịu, phụng phịu, bên cạnh anh, sự chia sẻ của anh, những lời anh nói làm cho tôi cảm thấy ấm áp, an tâm và đỡ hơn rất rất nhiều. Đồng thời cũng thấy tội nghiệp Vinh quá, Vinh của tôi đến với tôi phải chịu nhiều thiệt thòi rồi, giờ thêm điều này nữa. Nước mắt bất giác muốn tuôn ra nhưng cố kìm nén. 2 đứa mở google xem về bệnh viêm lộ tuyến và các biện pháp chữa trị. Vẫn kiểu ngồi đó, anh ngồi dưới và tôi ngồi trên đùi anh, lâu lâu Vinh còn vén tóc còn hôn lên đầu của tôi. Thử hỏi có người con trai nào mà quen 1 người ốm yếu, bệnh hoạn suốt ngày mà còn có 1 quá khứ như vậy, giờ tiếp tục chịu thêm cảnh bạn gái bị viêm nhiễm phụ khoa nữa, biết hết rồi mà vẫn quyết cưới. Bây giờ còn ngồi đây search google xem về bệnh viêm phụ khoa nữa, tôi ko cần hoa ko cần socola, tôi ko cần bất cứ thứ gì phù phiếm lãng mạn nào nữa. Người này truyền cho tôi sức mạnh, làm cho tôi thấy tin tưởng, làm cho tôi thấy mình còn nhiều giá trị làm cho tôi thấy mình được yêu thương, che chở theo 1 cách ko giống ai. Trái tim tôi tan chảy, nhũn ra ... có điện tôi mới ko trân trọng anh, tôi sẽ giữ anh, giữ tình yêu này bằng mọi giá, dĩ nhiên ngoại trừ khi anh ko còn yêu thương tôi nữa!

2 đứa mở rất nhiều tab, về bệnh lý về hiện tượng, về nguy cơ và đọc rất nhiều những thắc mắc của những người mắc bệnh, về cách đối phó với bệnh ....

- Ủa, cái em đang bị đâu nhất thiết phải dẫn tới ung thư mà em lo?

- Nhưng nó là nguyên nhân mà.

- Bác sĩ có kết luận đâu? Em tưởng dễ bị ung thư lắm hả? Vậy chắc người ta chết hết rồi bé!

- Thì người ta chưa chắc thôi anh!

- Thôi đi em, em lo quá rồi, anh nghĩ bác sĩ chỉ nói nguy cơ tệ nhất có thể xảy ra, đó là nghiệp vụ của người ta. Hàng em còn ngon lành lắm, ung thư gì?

- Ko giỡn nữa, anh ko thấy các biện pháp chữa trị có nói sẽ gây khó có con hả?

- Thì sao?

- Thì lỡ em ko có con luôn rồi sao?

- Tôi đó tính!

- Ko, phải có trách nhiệm và nghiêm túc, anh là con trai duy nhất trong nhà, nếu em là vợ anh mà em biết được mình ko có con em ko cưới!

- Trong đó người ta có nói là em sẽ ko có con được đâu? Em tự nhiên thành bà cụ non lúc nào vậy? Người ta siết mà lạc quan còn sống được mười mấy năm kia em!

- Nhưng đây là chuyện có con mà, liên quan gì?

- Anh nói em biết, trước mắt là thứ 2 sẽ đi khám hay xét nghiệm gì đó, xong em đem tới bà bác sĩ của em xong thì tính tiếp, em lo như vậy thì bịnh tình có khá hơn ko?

- ....

- Em thấy mình sai mình khờ chưa?

- Sao?

- Em thà là ôm 1 cục lo lắng trong bụng chứ còn ko nói với anh, chờ anh hỏi, có phải nói ra đỡ hơn ko?

- Uhm
  - Biết anh học cái này từ ai ko?
  - Em ko biết!
  - Từ em đó
  - Từ em hồi nào?
  - Hồi anh thất tình, anh xin, em kêu anh nói ra đi, coi như 2 người ko quen biết cứ trút hết cho nhẹ lòng. Giờ lâu lâu anh nghĩ tới cái mặt em lúc đó, giọng nói và 2 điệu bộ em lúc đó rất thật thà, rất dễ thương, ngây ngô nữa. Anh thấy may mắn vì ông trời cho anh được gặp em, anh ko muốn mất em cho nên anh mới đẩy nhanh tiến độ, bệnh của em hả? Vô tư đi, anh ko bận tâm hay ghê gớm gì đâu, anh lo cho em còn ko hết nữa mà!
  - Từ khi nào anh biết cách nói 1 trăng suông vậy hả?
  - Từ khi anh thức cả đêm để tập nói chuyện với nhà em khi em dẫn anh về ra mắt!
  - Cảm ơn anh!
  - Anh cũng cảm ơn em, đừng để anh buồn khi em làm cho anh nghĩ là em ko cần anh. Ko biết em cần bờ vai hay điểm tựa gì hết, tay của anh đủ ôm em mà, và anh ko thích nhìn con gái khóc, em đừng có rung rung nước mắt lưng tròng như vậy trước mặt anh như vậy ...
- Tôi sắp ko cảm được, lần đầu tiên Vinh nói nhiều với tôi 1 cách trôi chảy và nhẹ nhàng như thế này, tôi hạnh phúc ghê gớm. Chúng tôi nói chuyện với nhau giọng thì lúc lớn, lúc nhỏ, lúc cao lúc thấp nhưng là 1 cuộc đối thoại mở ... Anh phân tích các câu hỏi và giải đáp của bác sĩ, anh động viên tinh thần tôi, anh khích lệ tôi, dù ko biết con người này 1 ngày nào đó có thay đổi sao ko, nhưng tôi phải hạnh phúc lúc này cái đã.
- Anh biết chiều này em nghĩ sao ko?
  - Ko
  - Em nghĩ nếu em xét nghiệm bị ung thư em sẽ trốn đi luôn!
  - Cho nên mới nằng nặc đòi đi 1 mình chứ gì?
  - Uhm
  - Sao còn con nít vậy? Gần 26 tuổi rồi đó! Sắp làm vợ nữa.
  - À, bây giờ em ko nghĩ tới chuyện gì nhiều hơn là chữa bệnh, hay là chuyện cưới hỏi tính sau nha anh?
  - Ba má anh vẫn qua nhà em nói chuyện, rồi làm đám hỏi trước, anh tính rồi!
  - Tại sao gấp?
  - Vì khi đám hỏi cũng như vợ chồng rồi, anh có thể danh chính ngôn thuận lo cho em nhiều hơn, đường hoàng và được ghen ra mặt luôn!
  - Tào lao. À, gần 9h rồi anh ko về à?
  - Ko, có sao à?
  - Em phải gọi Tiên đó, nó dặn em hôm nay về gọi nó!
  - Cái gì em cũng kể Tiên nghe hả?
  - Ko hẳn, nhưng đa số là em kể hết!
  - Về anh luôn à?
  - Uhm
  - Chuyện sex?
  - Có luôn, còn anh? Anh ko có nói chuyện với bạn anh về em à?
  - Có chứ, mà thôi, để em riêng tư, anh về cũng được.

- Anh về tắm được rồi, người anh lên men luôn rồi!

Vinh xoay người lại, ôm hôn môi tôi, anh về để tôi nói chuyện với con Tiên. Bây giờ tôi thấy hồ hởi hơn nhiều, ko còn tiêu cực nữa, nhưng mà anh Vinh nói đúng chứ bộ, tôi an tâm và tự tin, tôi tự tin là mình sẽ ko bị ung thư nữa.

- Ủa em, cái nhà bằng vô sò nhìn đẹp quá chứ, bạn tặng em à?

- Dạ?

- Cái này nè làm nhìn khéo tay ghê, mà em bỏ vô bọc nhìn trân trọng quá!

Tự nhiên tôi bị áp úng, tôi cảm thấy ngại khi Vinh cầm món quà đó lên, tôi đã bỏ qua, ko kể anh nghe về về điều này.

- À, cái đó anh Thái tặng em .....

- À,..

Vinh à 1 cái nghe hơi nặng nề, anh nhẹ nhàng để món quà xuống, nhìn nó và nhìn tôi cười 1 cái. Lòng tôi tự nhiên quặn lên ....

- Em ko có ý giấu anh, nhưng đó là kỷ niệm của em, riêng em.

- Uhm, anh có nói gì đâu, ... Đẹp mà, em cứ giữ như vậy đi.

- Nếu anh ko thích em sẽ cất vô tủ.

- Ko sao, em cứ để đó, qua 1 chuyện như vậy thương anh thêm 1 miếng nữa là được!

Tôi cười, nụ cười ko được thoải mái nhìn rất thương và xót nữa, Vinh cũng cười vẫy tôi lại ôm hôn trán tôi 1 cái rồi mới xuống nhà. Tôi tiễn anh ra cửa, vẫy tay bye anh, dặn anh chạy xe cẩn thận và về tới nhà nhắn tin tôi, nếu Thái là Mr1st thì Vinh là MrBig của tôi, tôi cảm thấy nợ Vinh điều gì đó mà ko nói thành lời, cũng ko rõ khi nào sẽ trả hết món nợ này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Tôi gọi bằng thẻ evoize cho coi Tiên, kể cho nó nghe với giọng ư ử oải, thực ra mà nói người tôi làm nũng nhiều nhất là nó chứ ko ai khác.

- Má ông Vinh có vẻ như là quan tâm đến ngoại hình dữ?

- Ko, theo tao thì do thấy tao ốm quá nên bác ngại.

- Thôi, mà theo như mày kể thì cũng ko tới nỗi nào đâu, chúc mày mắn!

- Nhưng tao dị ứng với cái vụ nhắc tới bà Diễm quá mày!

- Thôi kệ, cái gì của mày là của mày, lo làm gì? Con đó mà lém phếng, mày đập nó cho tao.

- Thôi bà, ngày xưa đi học ngu ngu oánh lộn chứ giờ nghĩ sao tao dám đánh ai?

- Tao ko biết đẹp cỡ nào mà nghe kể cũng thấy ko ư!

- Đó là vì mày là bạn tao đó, chứ má ông Vinh thương bà như vậy thì chắc bà phải dễ thương lắm!

- Kệ đi, quan tâm làm gì.

Sau khi kể về buổi gặp mặt, thì tôi cũng nói về bệnh tình.

- Ủa, nặng vậy hả mày? Tao học ngoại khoa nên cũng ko rành mấy cái vụ phụ khoa nhiều, với lại tao cũng đã kinh nghiệm gì đâu. Từ Dữ mình giỏi mà, cứ theo mà trị, y khoa giờ tiến bộ lắm. Để có gì tao hỏi thêm thầy cho mày.

- Thôi được rồi, tao cũng có tìm hiểu sơ sơ rồi.

- Nhưng tao thấy mày ngu vừa vừa thôi, cái gì cũng kể kể cho bồ nghe, có nhất thiết phải như vậy ko?
- Biết rồi, ko biết sao mà bị dụ ngọt 1 chút là nói hết luôn.
- Mày cũng thuộc dạng mù quáng đó con, tao ko đánh giá ông Vinh của mày là người thế nào nha, nhưng lỡ sau này tui mày học hặc rồi ông đem mấy chuyện mà đáng- lẽ -mày- ko -nên- kể cho ông ra để dẫn vật mày, đay nghiến mày thì lúc đó mày mới biết!
- Ông hứa rồi mà, với lại suốt thời gian qua có bao giờ ông khơi gọi chuyện cũ đâu, nãy ông cầm cái nhà của Thái tặng tao nhìn đau lòng và có lỗi kinh khủng luôn.
- Đó là tui mày chưa cưới thôi, cưới nhau những mặt xấu sẽ lộ ra!
- Tui tao còn mặt xấu nào chưa lộ ra nữa sao?
- Mày chỉ cái hay thôi, thôi ko nói chuyện này giờ mày tập trung lo trị bệnh đi cái đã, tao nghĩ cũng ko tới nỗi nào đâu.
- Thì biết sao giờ, ông Vinh an ủi tao thấy đỡ lắm, tao nghĩ chắc mày và ông biết được rồi, tao ko kể cho mẹ đâu.
- Uhm, tùy mày mà nói chung tao cũng ko nghĩ có thằng nào lại lên google search về bệnh phụ khoa .... Cũng bó tay!
- Đó, vậy tao mới mụ mị.
- Mày mê trai quá rồi, quen thằng nào mê thằng đó, tôn thờ thằng đó, thần tượng thằng đó!
- Ủa, mà mấy người đó cũng thương tao mà.
- Mẹ, chửi mày chứ tao ganh tỵ banh xác đây con!
- Dạ, cảm ơn mẹ mình!
- Má tao đi đâu rồi à, bữa mày kể vụ má với chú nào đó sao rồi?
- Thấy mẹ cũng ít nói tới nên tao cũng ko hỏi, thôi người lớn cần có những khoảng riêng đi! Tao đâu có nhiều chuyện như mày mà cái gì cũng hỏi, hỏi!
- Uhm, giỏi, nữa tao về thì biết tao! Mà dạo này ko đi chơi với hội ế à
- Có chứ, thỉnh thoảng, giờ còn có 3 đứa ế thôi!
- Uhm, nữa về tao phải đi chơi với cái đám đó, nghe mày kể vui quá!
- Uhm, thôi tao ngủ, bữa nay tao mệt.
- Uhm, ngủ đi.
- Bye bye!

Tôi xuống nhà ngồi coi tv 1 chút, ôm Nemo vuốt ve, thương lắm. nãy giờ Vinh có nhắn tin báo về rồi, tôi cũng nhắn lại vài tin nhắn thương yêu. Gần 11h mẹ về, mở cửa cho mẹ rồi tôi cũng lên lầu nằm.

Gọi điện chúc Vinh ngủ ngon rồi tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Chủ nhật đẹp trời, mưa mùa SG cũng sắp hết. Sáng dậy tới 9h, xuống nhà mẹ đang ngồi đọc báo. Sáng mẹ mua đồ ăn sáng cho rồi, mẹ cũng đi chợ cho rồi.

- Mệt lắm hay sao mà ngủ dữ vậy?
- Dạ
- Ăn đi, lát đi chùa với mẹ ko?
- Dạ đi!

Nói chung cũng đang muốn đi chùa mà, cầu cho mọi sự an lành và bình yên. 2 mẹ con đi chùa, may trời ko mưa, xong về nhà 2 mẹ con đi siêu thị, rồi nấu cơm chung nữa. Cảm thấy thư thái hết cỡ.

- Hôm nay con thấy mẹ vui dạ?
- Uhm, mua may bán đất mà, dạo này cũng thấy vui thiệt.

Thật ra thấy mẹ vui cũng ko dám đề cập tới vụ bị bệnh luôn.

- Con ở nhà 1 mình mấy bữa nha? Có gì ra cửa hàng coi chừng cho mẹ.

- Dạ?

- Mẹ đi du lịch.

- Với chú đó hả mẹ?

- Uhm, chú đó và vài người bạn già nữa.

- Đầu dạ mẹ?

- Hồng Kông.

- Trời ơi, sướng nha, mẹ đi mấy bữa? Hèn gì mẹ mua đồ dự trữ cho con! Chắc chắc

- 5 ngày, qua Macau nữa.

- Chừng nào mẹ đi?

- Thứ 3

- Chà, bữa nào mẹ giới thiệu chú cho con biết với?

- Uhm, để coi bữa nào tiện đã.

- Con là con của mẹ, con tôn trọng mẹ, giờ con tin và thương mẹ, con mong mẹ cũng có được người san sẻ tinh thần lúc này mà.

- Uhm. Cho nên hôm qua mẹ mới hẹn thằng Vinh chủ nhật tuần này nè, tới thứ 7 là mẹ về rồi, coi bên đó có gì được được mua biếu lại nhà Vinh luôn.

- Dạ.

Nhìn ánh mắt của mẹ, nét mặt của mẹ, ko hẳn là yêu, cũng ko phải là cái kiểu sồn sồn như quen ông Cường, nhìn mẹ điềm đạm và hiền hậu, tôi thấy vui trong lòng. Chắc chú đó cũng là người tràn đầy tình cảm và điềm đạm, ít ra là tôi hy vọng như vậy. Cứ thế, 2 mẹ con nấu cơm, ăn cơm. Mẹ có rủ tôi đi mua sắm mà tôi ko đi, nằm nhà chơi thôi. Vinh nt

- Bé đang làm gì?

- Bé đang nằm.

- Anh muốn nằm chung.

- Anh ăn chay hay ăn mặn?

- Ăn gì cũng được nhưng ko dám ăn em

- Uhm, anh chủ nhật ko đi chơi với bạn à?

- Ko, vì vợ anh đang bệnh ko có hứng.

- Sao sáng giờ anh ko ngủ?

- Vì sáng anh bận.

- Uhm, giờ thì sao?

- Giờ rảnh rồi.

- Qua chơi với em, thứ 3 thứ 4 thứ 4 thứ 6 thứ 7 ngày nào rảnh thì qua chơi với em, ngủ với em luôn cũng được.

- Sao?

- Mẹ em du lịch nước ngoài

- Chà, phải chi mà mấy ngày đó được ăn mặn .....

- Anh rảnh thì qua chơi với em, ko thì thôi.
- Uhm, anh cũng đang bận 3 thôi, lát anh qua tới.
- Cảm ơn anh
- Đừng cảm ơn bằng tin nhắn.
- Lát em sẽ cảm ơn bằng miệng.
- Thôi
- Vậy chứ sao?
- Thương anh nhiều hơn là được.

Gần 20 phút, Vinh qua tới, cầm theo cả chùm trái cây còn cả cành lá ....

- Trái cây ở quê đó bé.
- Sao anh có?
- À, cửa hàng đang chuẩn bị ký hợp đồng cung cấp vật tư cho 1 đại lý lớn dưới Cần Thơ, hôm nay người ta lên gặp anh bàn công chuyện, biếu anh trái cây miệt vườn.
- Sao anh đem qua hết đây?
- Tại anh chưa về nhà mà.
- Uhm, em quên, em tưởng anh đem qua cho em.
- Hahah, anh đem qua cho em anh mới nt cho em đó.
- Một mình em ăn ko hết đâu, cam bưởi quá chừng, anh đem về cho ba má đi!
- Sao cũng được, mẹ em đâu rồi?
- Mẹ đi shopping rồi anh!
- Em!
- Sao anh?
- Anh buồn ngủ quá, có được ngủ 1 chút ko?
- Ý anh là sao?
- Cho anh ngủ với em, ôm em ngủ đó?
- Anh ăn cơm chưa?
- Chưa, anh ăn lật vật thôi.
- Ăn cơm ko em dọn ra ăn?
- Em ăn chưa?
- Rồi ... ăn ko em lấy cho?
- Lấy tô cho anh, ít cơm thôi.
- Ngồi đó đi em hâm rồi đem ra cho

Tôi bung cơm ra cho Vinh, lần đầu tiên làm cơm cho trai ăn ở nhà mình, nghĩ cũng thấy mắc cười.

- Em nấu hay mẹ em nấu?

- Ngon hay dở?
- Anh hỏi thôi.
- Em nấu đó.
- Uhm, được rồi, lấy chồng được rồi.
- Nhưng ăn xong ngủ nha, anh buồn ngủ.
- Dạ!

Cái ông, tự nhiên lại đòi ngủ, hết làm cơm cho trai ăn bây giờ còn dắt trai lên phòng ngủ nữa chứ. Cảm giác như vợ chồng thiệt chứ ko chơi nha.

Vừa lên phòng, Vinh đã nằm phịch xuống giường, nằm đó hình như mệt mỏi dữ lắm!

- Lại đây nằm với anh!

Tôi nằm bên cạnh, Vinh ôm tôi làm tôi giật mình.

- Anh, sao anh nóng quá vậy, anh bị sốt rồi nè?
- Chắc vậy, anh thấy mệt và muốn ngủ quá.
- Bây giờ em tưởng anh giỡn. Để em lấy thuốc cho.
- Khỏi đi, nằm chút hết, em nằm đây với anh
- Ko được, phải uống thuốc, rồi nằm bao nhiêu thì nằm.

Tôi pha cho Vinh 1 viên sủi hạ sốt, rồi đưa anh uống. Xong tôi cũng nằm đó với anh, nằm trên cánh tay của anh, cảm giác thật khác lạ, vẫn miên man như mọi khi nhưng ở nhà cảm giác khác lắm. Tôi quay qua hôn anh 1 cái.

- Khi anh bệnh, em cũng bên cạnh anh, thương anh!
- Uhm, anh ngủ đây!
- Ngủ đi, mai mà mệt thì em đi Từ Dũ 1 mình, anh đừng cố.
- Ko, mai anh chờ em đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tôi nằm cạnh mà cứ nhìn, rồi rờ trán anh, Vinh của tôi chắc chỉ ngủ vì mệt thôi vì khi khi tôi rờ trán anh vẫn nắm tay tôi. Nằm 1 hồi tôi thấy anh mát hơn và có xuất mồ hôi, cũng ngủ sâu rồi. Tôi ngồi dậy lấy khăn nhún nước ấm để lau cho. Cảm giác thích đến lạ, đó giờ mình chưa có lo lắng hay chăm sóc ai như vậy cả, chắc chỉ cảm sốt nhẹ thôi chứ Vinh mình phong trần lắm mà. Cứ ngồi nhìn anh, tự nhiên nghĩ tới lời bài 1 bài hát ngoại quốc dịch lại có đoạn

“Em tin rằng đó là sự thực,

Rằng em đang ngắm nhìn anh khi anh đang ngủ say.

Và anh là của em

Hay là một giấc mơ, hãy nói cho em anh cũng có cùng nhịp đập với em

Vì bây giờ tim em đang bùng cháy lên một ngọn lửa bất diệt.

Hãy gọi tên em. Để em có thể cảm thấy sau cơn mưa trời lại sáng. “

Lãng mạn quá phải ko, trời bắt đầu mưa nữa. 1 buổi chiều yên bình và thật đẹp, khoảnh khắc tôi ko bao giờ quên trong cuộc đời này, tôi biết thêm ko

phải cứ ôm cứ hôn mới là hạnh phúc, nhìn người ấy ngủ cũng là 1 điều rất tuyệt vời nữa. Chợt tôi lại nghĩ về Thái, lần thứ n, chưa bao giờ tôi quan tâm hay lo cho anh, chưa bao giờ anh được tôi nấu cơm cho, chưa bao giờ tôi nhìn anh ngủ, thậm chí nhà tôi anh còn ko biết ở đâu mà ... Tất cả những điều đó chỉ toàn là Thái dành cho tôi, có phải tôi đã quá vô tâm trong chuyện tình đầu, tôi ko có kỹ năng yêu, tôi chỉ biết nhận mà ko biết cho .... Nhưng duyên số có cả rồi, con Tiên nó nói nó cũng ko thích cưới mối tình đầu, mối tình đầu sẽ là 1 nấc thang hay 1 cánh cửa để khám phá cuộc sống thôi, nếu như yêu 1 người ngay lần đầu tiên mà cưới luôn thì đó là cả 1 hối tiếc .... Tôi ko tin nó, tôi vẫn mang cảm giác có lỗi ấy nhưng bù lại thời gian cần rút đã dần được lấp đầy bởi người con trai đang nằm đây, trong phòng của tôi, trên giường của tôi. Tôi sâu chuỗi mọi chuyện thì quá bất công và đáng thương cho anh Thái nhưng tôi đã làm đúng, tôi ko phiền anh, ko níu kéo anh, tôi luôn tâm đắc về hành động của mình sau khi chấm dứt. Và hơn cả, thành tựu của tôi là thẳng thắn đường hoàng nhắn tin hay gọi điện cho anh với tư cách người yêu cũ. Ngày xưa tôi còn ngu quá, may mà gặp anh Thái, gặp 1 người xấu xa là tôi tiêu đời luôn rồi. Như đã nói, Vinh là hiện tại và Thái là kỷ niệm, tôi ko ngoại tình, tôi ko bắt cả 2 tay vì tôi làm gì đủ trình độ, tôi yêu Vinh muốn làm vợ của Vinh, nhưng chưa bao giờ tôi quên Thái, sau này cũng vậy.

- Nghĩ gì vậy bé?

Giọng nói mệt mỏi kia làm tôi giật mình khi đang ngồi suy nghĩ.

- Em nghĩ về anh, về em ....

- Nghĩ gì?

- Tất cả, duyên số hết phải ko? Anh đỡ chưa?

- Uhm anh đỡ, hơi nhức đầu 1 chút.

- Ngủ gần 3 tiếng rồi đó!

- Lâu dữ vậy hả? Bây giờ em có làm gì anh ko?

- Em hiếp dâm anh!

- Hahaha, úi, anh cười anh nhức đầu quá.

- Em chưa bao giờ cho ai ngủ trong phòng em, trên giường em.

- Thì sao?

- Em chưa bao giờ lấy cơm cho ai ăn, chưa bao giờ làm thuốc cho ai uống, chưa bao giờ thấm khăn ẩm lau đầu cho ai.

Vinh cố gắng ngồi dậy ôm tôi, hôn tôi, tôi gục đầu vào ngực Vinh.

- Chỉ anh thôi nghe, anh cấm làm những việc như vậy cho thằng nào nữa!

- Còn nữa, chưa bao giờ em ngồi nhìn ai ngủ lâu như vậy.

- Rồi rồi, đừng nói nữa, anh sắp khóc rồi.

- Em nói thiệt, anh đừng phá cảm xúc của em. Đang lãng mạn nha, trời mưa kia!

- Rồi, vậy em muốn sao nữa.

- Em quyết định rồi, em sẽ khám chữa bệnh, sẽ ăn uống bồi bổ tăng cân, sẽ khỏe mạnh để làm đám cưới với anh!

- Cảm ơn em.

- Đừng cảm ơn em bằng lời.

- Uhm, anh hứa gì anh nhớ hết mà.

- Em cũng vậy. Nhưng nếu sáng mai anh còn mệt thì..

- Suyt, im lạng, đang lãng mạn đừng phá cảm xúc của anh!

Tôi cười khúc khích, định nói mai nếu còn mệt thì đừng qua chở tôi vậy mà ông tài lanh lắm, nhảy vô miệng tôi luôn! Chúng tôi cứ vậy ngồi ôm nhau 1 hồi, hôn nữa. Hic, tay chân ông Vinh bắt đầu sờ soạn nắn bóp lung tung ...

- Anh à, mình ngưng 1 thời gian mà.

- Anh xin lỗi, anh quên, ...

- Uhm, em biết, nhưng anh cố gắng nha, với lại lỡ mẹ em về sau.

- Uhm, chữa xong bệnh là em phải bù cho anh.

- Uhm em biết rồi.

Tôi lấy cho Vinh viên thuốc nhức đầu, tôi gọt trái cây cho anh ăn nữa. Chiều 2 tạnh mưa 2 đứa chạy đi ăn cháo lòng, trời lạnh lạnh ăn cháo lòng ngon lắm.

Vinh dặn dò tôi đủ thứ, anh dặn tôi ko được mặc cảm, ko được nghĩ chuyện gì 1 mình, ko được giấu anh khi có chuyện buồn. Ngày mai anh sẽ qua chở tôi đi, vì tôi đi 1 mình anh ko an tâm. Anh nói bất cứ việc gì trong khả năng của anh, anh sẽ làm hết, anh ko để tôi khổ hay buồn. Còn tôi, chỉ cần giữ gìn sức khỏe để khỏe mạnh yêu anh thôi.

Ngày chủ nhật hôm nay thật có ích, tôi có nhiều cảm xúc khác nhau nhưng nếu hôm qua đi khám mà hôm nay đi xét nghiệm thì tôi đã ko có 1 ngày mưa đẹp như tranh, để được nghe được cảm thấy những động lực vô hình mạnh mẽ để sợ. Ngày hạnh phúc, nhẹ nhàng. Ngày mai tôi sẽ tự tin, cho dù tôi chỉ là 1% để hy vọng ko bị ung thư, chỉ cần Vinh bên cạnh tôi sẽ vượt qua hết!

Tối Vinh chở tôi về, chào mẹ rồi gã cũng đi về, chắc cũng còn mệt, nhìn mà thấy thương.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Tôi lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, chẳng buồn mở máy tính, tôi chỉ muốn ngủ sớm để ngày mai tôi thật sớm để còn kết thúc mọi lo lắng thôi. Lật nhật ký ra, tường thuật lại 1 ngày dài như mọi ngày, nằm cho êm lưng, cầm điện thoại tôi nhắn tin chúc Vinh ngủ ngon và mau hết bệnh, mà ko thấy trả lời, chắc do Vinh mệt và ngủ rồi, thôi thì tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

4h sáng đã dậy, tôi dọn dẹp mọi thứ gọn gàng, nhẹ nhàng, tôi tắm rồi lau bàn thờ, lục trong tủ lạnh nấu nước hầm xương làm đồ ăn sáng cho mẹ, loay hoay cũng hơn 5h. Tôi mới lên mạng nhắn cho con Tiên vài tin nhắn offline kiểu như báo cáo tổng hợp cho nó là tôi sẽ làm gì làm gì, rồi kết quả sẽ báo nó sau, xong tôi đốt nhang. Sáng sớm mà nhà cửa tinh tươm, thơm phức, tôi làm như thể ngày mai tôi chết tới nơi vậy. Mặc dù đã tự nhủ phải tự tin, để chống chọi với bệnh tật vậy mà ngủ 1 giấc dậy tôi lại hành động như kẻ trần trối.

Mẹ dậy lúc 6h hơn, mẹ giật mình khi thấy tôi đã đẹp đẽ trong cái váy màu vàng nhạt...

- Con làm gì mà thức sớm vậy?

- Con nấu đồ ăn sáng cho mẹ.

- Tự nhiên vậy bà, sáng ai nhập con hả?

- Ko, con thích tự tay làm đồ ăn cho mẹ, mai mốt ko làm đc thì sao?

- Nói nhảm, mà con làm gì?

- Con hầm xương, lát ăn với mì hay hủ tiếu cũng được, giá họ hành ngộ con rửa sạch và cắt sẵn hết rồi.

- Bộ con đi đâu sao mà mặc đầm?

- Con đi Từ Dũ khám bệnh.

- Khám thì khám chứ sao thức sớm quá làm chi? Hay con mất ngủ?

- Thì tại con thích nấu ăn cho mẹ mà.

Nói dứt câu, tôi chạy lại ôm chầm lấy mẹ, mẹ ko hiểu chuyện cũng ôm tôi.

- Mẹ chỉ có 1 mình con, làm gì cũng được chỉ cần con hạnh phúc hơn mẹ là được.

- Mẹ đi rửa mặt đi rồi ra con nấu đồ cho mẹ ăn, ăn xong con mới đi mà.

Mẹ quay đi vệ sinh, nước mắt tôi bất giác tuôn trào, nhưng tôi ko dám khóc. Nỗi khiếp sợ lại vùng dậy, chiếm lĩnh tôi. Điện thoại reo, Vinh gọi

- Em nghe
- Em dậy chưa?
- Dậy rồi anh, anh dậy rồi hả?
- Anh biết ngay là em sẽ dậy sớm mà, anh đang qua nhà em.
- Sao anh qua sớm làm gì?
- Nếu mà anh ko qua thì ko phải em sẽ tự đi sao, vì hôm qua được gái đẹp ôm nên anh hết bệnh rồi, giờ anh qua chờ em đi khám bệnh.
- Anh đi tới đâu rồi?
- Anh mới ra khỏi nhà, khoảng 20p anh qua, muốn ăn gì anh chờ đi ăn.
- Uhm, anh qua đi.

Tôi chẳng phải có 1 người mẹ và 1 anh chàng tuyệt vời nhất trên đời rồi hay sao? Sao lại cứ phải nghĩ và lo sợ theo hướng tiêu cực, tôi sẽ chữa khỏi bệnh, sẽ được mặc áo cưới và sinh 3 4 đứa con. Sau cuộc gọi của Vinh, mặc dù bị bệnh mà hấn ta vẫn ráng thức sớm vì sợ tôi sẽ tự đi khám. Còn mẹ nữa, mẹ luôn mong tôi sống hạnh phúc mà. 2 người này làm tôi cảm thấy phần chần và bớt lo hơn. Tôi thỉnh cầu trời phật và ngoại phù hộ, che chở cho tôi tai qua nạn khỏi.

Mẹ vệ sinh xong xui, tôi làm cho mẹ 1 tô hủ tiếu, pha cho mẹ 1 ly trà nóng nữa. Nhìn mẹ ăn ngon lành mà thấy nhẹ lòng. Vinh qua tới, Nemo sữa ầm ĩ. Mở cửa cho Vinh vô nhà, sẵn tôi làm đồ ăn sáng cho Vinh luôn, mẹ nhìn thấy Vinh lo cho tôi mẹ yên tâm lắm.

- Thưa bác
- Uhm, thì ra là thằng Vinh qua sớm nên con mới thức sớm nấu ăn sáng.

Vinh nhìn tôi như hiểu vấn đề, còn tôi cũng ko buồn trả lời, mẹ có biết thì mẹ lo lắng thêm mà thôi. 2 đứa thưa mẹ, mẹ ra cửa hàng nhà còn 2 đứa và Nemo.

- Em hay lo xa quá, anh nói sao? Em ko nghe lời anh hả?
- Em có làm gì đâu mà ko nghe lời anh?
- Em thức mấy giờ?
- 4h
- Thức làm gì sớm vậy?
- Lúc nào có chuyện gì thì em cũng như vậy, ko riêng gì bữa nay đâu.

Vinh để tô hủ tiếu xuống bàn, qua ôm tôi, vòng tay đó sao mà ấm quá, nếu tôi bình an tôi nguyện trọn đời này bên anh, chỉ cần được anh ôm như vậy thôi là đủ. Rồi Vinh chờ tôi tới Từ Dũ, cầm hồ sơ và giấy giới thiệu của bác sĩ tôi nhanh chóng được hướng dẫn thử đến máy ống máu trong đó có cả thử máu hiv nữa, lấy sinh thiết, siêu âm... Vì được bác sĩ quen gửi gắm nên tất cả có kết quả trước giờ nghỉ trưa, cầm kết quả trên tay cũng chưa thấy cái gì kết luận là ung thư, chỉ thấy kết luận viêm lộ tuyến cổ tử cung. Tôi nhanh chân đến chỗ bác sĩ quen mặc dù đã đến giờ nghỉ nhưng bác sĩ vẫn tận tình, bác đọc kết quả và thở phào nhẹ nhõm.

- May quá, ko có phát hiện tế bào ung thư, bây giờ đang còn trong giai đoạn thuận lợi, chị nghĩ em nên đốt luôn cho dứt hẳn.
- Em sợ lắm bác.
- Liệu pháp đơn giản lắm em, đơn giản hơn em nạo hút nhiều, nhanh mà rủi ro rất thấp nữa.
- Khi nào thì được hả bác?
- Ngày mai luôn nếu em sẵn sàng.
- Dạ.
- Em, nếu đốt thì ko gây đau đớn gì đâu, em cứ thả lỏng, và em kiêng gần gũi 2-3 tháng cho chị tới khi em cảm thấy lành hẳn là được.
- Dạ, bao lâu cũng được.
- Chị phải dặn dò em, ngày mai em làm thì bác sĩ họ cũng dặn em kỹ hơn, thuốc men hỗ trợ nữa. Chiều nay chị phải đi tham dự hội nghị ở Phan Thiết rồi,

chị sẽ viết giấy giới thiệu cho em, em cứ yên tâm.

- Dạ, em cảm ơn bác sĩ.

Cầm hồ sơ bệnh, giấy giới thiệu mà mừng muốn rơi nước mắt. Theo như lời bác sĩ thì nhờ tìm đến sớm nên tôi vẫn cứu được, liệu pháp đốt lạnh lại nhanh gọn và ko gây đau đớn gì. Còn chuyện kiêng khem chỉ là chuyện nhỏ, tôi tin Vinh của tôi mà. Vậy là thêm 1 ngày chờ đợi, tôi rất khác người, như ngày đi học cũng vậy, ko học hành ra hồn nhưng cứ tới kỳ thi là tôi lại mong cho nó chóng đến để chóng qua, chứ tôi ko có sợ sệt gì cả. Bây giờ cũng vậy, hôm qua tôi mong hôm nay, hôm nay có kết quả tôi lại mong ngày mai đến thật nhanh.

Tôi bước ra thấy Vinh đang ngồi lóng ngóng, tôi cười 1 cái, Vinh cũng cười theo, nụ cười mừng nụ cười chia sẻ của chúng tôi như hòa vào nhau.

- Em đói quá, sáng em ko ăn sáng!

- Ủa, anh tưởng em nấu em phải ăn chứ?

- Em sợ thử máu ko ăn đc nhưng ai dè là thử máu này ko sao, ko bắt nhịn ăn.

- Giờ em ăn gì, anh chờ đi, ra chỗ ăn kê anh nghe.

Vinh chờ tôi đi ăn cháo vịt, sau khi tôi kể Vinh nghe về kết quả xét nghiệm cũng như chuẩn đoán của bác sĩ, Vinh nhẹ nhàng lắm, tôi thấy niềm vui trên khóe mắt anh.

- Nhưng mà ngưng 2 tháng thì hơi lâu đó em!

- Anh ko thương em à? Em bị bệnh chứ đâu phải là em tự nhiên mà ko muốn gần anh?

- Anh biết, nhưng anh thích gần em lắm!

- Anh có thương em ko?

- Có chứ!

- Uhm, 2 tháng qua cái vèo à!

- À em, anh gửi bao thư bồi dưỡng bác sĩ đi, bác sĩ đó tận tình vậy mà, mình phải thể hiện chút lòng thành chứ?

- Chỉ có nhận ko anh? Mà em nghe chỉ nói chiều chỉ đi Phan Thiết rồi.

- Đầu em gọi chỉ thử coi.

Tôi bấm máy gọi, bác sĩ nói ở bệnh viện tới 3h mới đi lặn, vậy là ăn trưa xong Vinh ghé mua 1 cái phong bì và để vô đó 1 triệu, kêu tôi viết vài chữ “cảm ơn bác sĩ đã tận tình tư vấn cũng như chuẩn đoán cho em”. Anh Vinh lại chờ tôi ghé qua Từ Dũ, anh đứng ngoài chờ tôi vô trong, tôi nghe lời Vinh vô trong và cảm ơn bác sĩ mặc dù đang khám nhưng bác sĩ cũng dành chút thời gian tiếp tôi, bác sĩ quyết ko nhận phong bì nhưng tôi nài nỉ và tỏ vẻ biết ơn nên bác mới chịu, bác còn chúc tôi may mắn nữa.

Tôi vui lắm, 1 con người ừ ừ, sợ sệt thì bỗng tự tin yêu đời hẳn ra. Trên đường về Vinh nắm tay tôi miết thôi, anh chờ tôi về nhà nằm, 2 đứa lại lên phòng tôi nằm ôm nhau, hôn nhau. Vinh lại sờ soạng khắp nơi, lần này tôi để yên coi sao, hẳn cứ cho tay vô ngực rồi lại vô quần tôi, ko dám động đến cô bé nhưng hẳn cứ xoa xoa mông, rồi còn kích thích bằng cách thở vào gáy và cắn dáy tai tôi nữa. Tôi phát điên lên được.

- Sao anh làm tùm lùm quá vậy?

- Anh thích?

- Anh ko thương em à?

- Anh có làm gì đâu?

- Anh có làm gì đâu à? Vậy sao anh cứng lên?

- Thì chỉ như vậy thôi, anh có làm gì nữa đâu. Tại anh thương em nên anh mới ham muốn khi nằm gần em chứ bộ.

Tôi ko cãi lại được, mặc dù hẳn thích hẳn kích thích tôi nhưng hẳn có đòi quan hệ đâu. Nhưng tôi cũng thấy khó chịu và tôi nghiệp Vinh lắm.

- Mai là mẹ em đi rồi, anh có qua chơi với em được ko?

- Anh qua ngủ với em mấy ngày luôn.

- Thôi, anh hư lắm, anh ko tự kìm chế được gì hết, lại đòi ngủ với em.

- Em cứ để anh ôm em, hôn hít em như vậy đi, anh lo được, miễn sao anh ko quan hệ là được chứ gì.

Tôi nghe vậy cũng chấp thuận, mặc dù chả biết Vinh làm gì mà nói là lo được nữa. Cứ vậy mà ôm nhau nằm ngủ, bụng tôi lại hơi đau vì bỏ 1 buổi sáng rồi, tôi ngồi dậy uống 1 gói thuốc bao tử....

- Em bị hoài vậy, phải chữa dứt chứ?

- Em ko biết, bao nhiêu là thuốc rồi, cứ em ăn uống trịch 1 chút xiu là hành em liền.

- Nhìn em anh thấy xót.

- Uhm, cảm ơn anh, nhưng em quen rồi.

Vinh nhú mày lại rồi nắm tay tôi kéo xuống giường nằm chung, lại hôn môi, lại sờ soạng..... được 1 hồi thấy hần bụng ra và đi toilet.

Như vậy 2 đứa nằm ngủ trưa luôn, tới gần 4h chiều mới dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

2 đứa ngủ dậy, cùng nhau đi ăn xé, ghé vào 1 shop áo quần trung niên mua tặng mẹ 1 cái khăn choàng.

- Anh chi tiền cho em hoài, em ngại!

- Trước sau gì ko xài tiền chung, mai mốt anh đưa tiền của anh cho em giữ luôn!

- Thôi, đừng có nói trước, em cũng chưa nghĩ tới chuyện giữ tiền của anh. Giờ em chưa đi làm mà tình phí của 2 đứa nhiều quá, em ko phụ được nhiều, đôi khi cũng ngại.

- Em muốn đi làm chưa?

- Chờ em chữa xong bệnh rồi em đi làm.

- Uhm, cố lên, anh luôn bên cạnh em mà.

2 đứa về nhà, mẹ vẫn chưa về, gọi điện cho mẹ anh Vinh nói hôm nay mời mẹ đi ăn tối và tặng khăn cho mẹ.

- 2 đứa bày vẽ quá, mẹ đi chơi thôi mà.

- Dạ, có gì đâu bác ơi, bác cho con cả 1 đứa con gái thì vậy có đáng gì. Lần này bác đi chơi vui là được rồi.

- Uhm, cảm ơn 2 đứa, chắc chắn sẽ đi vui, Vinh coi thứ chủ nhật mời ba má con qua luôn nha.

- Dạ.

- Mà mai mấy giờ mẹ đi?

- Mẹ bay lúc 11h30, chắc khoảng 9h hơn mẹ có mặt được rồi.

- Mẹ ơi mẹ kêu taxi đi 1 mình được ko? Mai con đi Từ Dũ.

- Uhm, thì mẹ cũng định vậy mà, đi du lịch chứ có đi đâu đâu mà.

Mẹ cười hiền, nhìn 2 đứa tôi an tâm lắm. Tôi cũng vui nữa, đang ngồi ăn mà Vinh cứ hay nắm tay tôi.

Tối về tôi xếp quần áo phụ mẹ, rồi nói với mẹ vài chuyện vu vơ. Tối lên mở máy chat với con Tiên, con nhỏ nghe ko bị ung thư mừng quá chừng, nó còn nói tôi chắc chắn sẽ chữa khỏi và khỏe mạnh, rằng tôi luôn có thiên thần hộ mệnh ở bên, nó nói những lời khắc tôi bệnh tật thì tôi ko bao giờ cô đơn, đó là vì số tôi số hưởng.

- Ê, coi như ông Vinh lo hết chi phí hả?

- Uhm, ông ko cho tao bỏ tiền ra, cả tiền bồi dưỡng bác sĩ ông cũng bỏ ra.
- Kể ra ông cũng ga lăng, vậy được rồi. Má tao đi có để tiền lại cho mày ko?
- Có, mẹ để lại 2 triệu, với bỏ thêm tiền để có gì tao ra cửa hàng này nọ.
- Uh, tao thấy kiểu như tụi mày sắp cưới nhau rồi, tao nôn quá!
- Chưa đâu bà ơi, nói vậy chứ còn lâu, tao cũng chưa có sẵn sàng, đang bệnh hoạn tùm lum mà.
- Mày lo, ủa vậy cưới xong thì ko chữa được hay sao? Mà chữa cái đó bộ lâu lắm hay sao bà?
- Thôi, tới đâu hay tới đó đi, tao cũng ko có chú trọng lắm, giờ chữa bệnh ưu tiên.
- Mà tao hỏi nha, mày thương ông nhiều ko?
- Có.
- Mày xác định sẽ cưới chứ?
- Uhm, có lẽ.
- Sao tao thấy mày cứ chưa chắc chắn vậy?
- Tao thấy má anh Vinh hình như ko có thích tao.
- Kệ đi, mày có lấy thì lấy ông Vinh đâu. Mày bớt lo đi con!
- Dạ, con biết!
- Ngày mai may mắn nha, giờ tao chuẩn bị đi học nè.
- Uhm, cảm ơn mày, bye mày.
- Uhm, ngủ ngoan đi!

Chat với nhỏ bạn xong lại thấy nhẹ lòng hơn 1 chút. Tối nay ôm mền gối xuống ngủ ké với mẹ. Lấy điện thoại ra nhắn tin cho Vinh

- Lát em ngủ với mẹ, anh đừng nhắn tin khuya nha, để mẹ ngủ. Anh cũng ngủ sớm đi.
- Ok em, chúc em ngủ ngon.
- Anh ngủ ngon!

Tôi ôm mẹ, mẹ dặn dò tôi ghé cửa hàng coi chừng phụ, mẹ cũng có nhờ anh Khải qua để ý cửa hàng nữa. Tôi dạ dạ rồi rúc đầu vô lưng mẹ, cảm giác thật là thích. 2 mẹ con ôm nhau ngủ.

Sáng tôi dậy lúc gần 6h, tôi tắm rửa sạch sẽ, cho Nemo ăn, dẫn nó đi vệ sinh này nọ, tôi mặc 1 cái đầm liền xếp li màu cam, mang cái balo nhỏ để đựng hồ sơ bệnh. Cũng đốt nhang khấn vái, rồi gọi cho Vinh, khoảng 6 rưỡi Vinh qua, chở tôi đi ăn sáng, rồi mua đồ ăn sáng về cho mẹ, hôm nay mẹ ko có đi làm.

- Giờ con đi khám bệnh, chắc cũng mất cả buổi, mẹ đi vui nha!
- Uhm, mẹ biết rồi, khám bệnh có sao thì email cho mẹ, qua đó chắc cũng có cái sim để liên lạc về.
- Qua tới nơi mẹ gọi con hay liền nha.
- Uhm, 1 đứa đi đi, đi sớm cho đỡ đông.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

2 đưa thừa mẹ rồi đi, khoảng 7h40 tới Tứ Dũ, vì có giấy giới thiệu nên đỡ mất công đi vào đi ra, sau khi được hướng dẫn tôi lên lầu 3. Vinh nắm tay tôi siết chặt, chúng tôi bước qua lầu 1 là nơi các mẹ khám sau sinh, lầu 2 ngay cái đợt chích ngừa em bé, đi ngang qua mà nghe tiếng khóc con trẻ, nghe nhón nháo thấy vui lắm. Lên tới lầu 3, tôi nộp phiếu khám và sổ bệnh vào rồi, 2 đưa ngồi chờ thôi, 1 lát thấy có 1 chị đi ra ôm bụng, 1 lát thấy có cô đi ra ôm đi, 1 lát cũng có người đi ra tình queo ..... Kinh khủng nhất là có 1 chị từ phòng số 5, cửa phòng bật mạnh 2 cô y tá cho chị đó ngồi trên xe lăn mặt mày xanh xao nhăn nhó rõ đau đớn, họ đẩy chị nhanh nhanh mà cái váy màu xanh của bệnh viện chị mặc thấy rõ máu vẫn đang chảy.

Tôi lặng người, tay chân lẩy bẩy, tôi ko biết chị đó chữa trị cái gì, chẳng biết bác sĩ làm như thế nào mà tôi thấy ám ảnh đã man, tim tôi đập loạn xạ nhìn theo vô hồn, tất cả mọi người ở đó mà đa số là phụ nữ đều có vẻ hoảng hốt nhìn theo chị đó, họ đẩy chị đi nhanh theo hành lang, ko biết họ đẩy chị đi đâu nữa.

Mãi mãi tôi ko quên ngày hôm đó, cảnh tượng hôm đó, sau khi đứng dậy nhìn theo tôi ngồi phịch xuống, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, Vinh nắm tay tôi xoa xoa an ủi. Tôi run run

- Hay về đi anh, em thấy sợ quá!

- Sợ gì, em đâu biết chị đó bị gì?

- Lỡ em cũng như vậy, lỡ em chết thì sao anh?

- Em nói nhảm quá, bao nhiêu người bước ra này giờ có sao đâu?

- Em chóng mặt quá.

- Em ngồi xuống chút đi, bình tĩnh được ko? ko thì rút hồ sơ ra rồi anh chở em về.

Tôi thấy ám ảnh đến khó thở, nếu rút hồ sơ ra thì sao? Khi nào tôi mới chữa khỏi bệnh? Ba cái bệnh phụ khoa nhắc tới là thấy tự ti mặc cảm ko lẽ kéo dài hoài hay sao? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì sống chết có số cả thôi. Đang nghĩ lung tung mông lung thì nghe tên mình oang oang :

- Mời bà N.T.K. Dung vào buồng số 4 (họ đọc 2 lần, rõ ràng lúc đó tôi mới 25 tuổi mà họ gọi là bà, nghĩ lại cũng thấy trong bệnh viện phụ sản có nhiều người kỳ cục gì đâu).

Tôi đứng dậy, hồi hộp, ko 1 chút tự tin tôi quay ngoắt sang nhìn Vinh tỏ vẻ e dè, đắn đo, Vinh nắm tay

- Em vô đi, ko sao đâu mà, có anh ở đây chờ em nè.

- Gật gật.

Tôi lê những bước chân nặng nhọc do dự, neho mắt lại thấy hình ảnh của chị kia khi nãy mà phát khiếp, ko biết chị có chết ko nữa. Buồng số 4 thông với buồng số 3 và cả buồng số 5. Họ đã có hồ sơ bệnh của tôi, họ mời tôi ngồi xuống hỏi trước, họ giải thích về bệnh lý, về biện pháp đốt lạnh / áp lạnh cô tử cung ra sao. Chắc do họ thấy tôi sợ quá nên họ nói hơi nhiều và kêu đo huyết áp.

May mắn là tôi ko bị tuột huyết áp, họ chuyển sổ tôi vào trong, 1 cái giường, có 1 cái rèm kéo vòng qua kín đáo, có 1 bác sĩ đang ngồi và xung quanh là 2 3 cô điều dưỡng, y tá, bàn thiết bị cũng gần đó. Vì tôi mặc đầm nên chỉ cần cởi quần trong thôi.

- Dung nằm xuống đi.

- Dạ

- Dung có nghe bác sĩ L nói qua về biện pháp này rồi mà phải ko?

Bác sĩ nữ tầm dưới 40 tay vừa đeo bao tay, vừa nói chuyện, vừa ra hiệu cho tôi lên giường nằm dạng chân ra.

- Em đã đi khám qua rồi thì cũng như vậy thôi à, ko đau và cũng nhanh lắm.

- Nãy em có thấy chị bên phòng 5 .....

- Ko sao đâu, bệnh nhân đó khác bệnh của em khác mà. Em dạng chân ra, chị sẽ làm nhẹ nhàng cho em.

Tôi nằm xuống, thở dốc ..... Tôi nghe họ nong mở vệt vô phía dưới cửa mình.

- Em càng thả lỏng sẽ làm càng nhanh. Chịu khó chịu đựng chút vì mở vệt sẽ yên vị đến khi hoàn thành luôn.

- Dạ

Tôi mím môi gật đầu ngoan ngoãn chịu đựng. Đúng là ko đau đớn ngoài việc bị nong ra hơi lâu. Tự dưng vừa chuẩn bị làm có 1 ông bác sĩ hay giáo sư gì

đó kéo màn bước vô, tôi giật thót mình.

- Em đừng quan tâm, em cứ thả lỏng cho chị, chị sẽ làm nhanh và nhẹ nhất cho em. Em có thể hiểu và tưởng tượng là chị sẽ đặt 1 cục nước đá nhỏ vào người em để tiêu diệt những vi khuẩn và những mảng mô em bị viêm, sau đó màn viêm sẽ bong tróc, đồng thời cùng lúc cục nước đá tan từ từ rồi màn sẽ theo nước tan đó trôi ra ngoài.

Tôi im lặng, giận trong bụng, vẫn nghe bà bác sĩ hót lãnh lớt nhưng ko thèm trả lời. Rồi tự nhiên ông bác sĩ già lên tiếng, ông ta mô tả đây là cổ tử cung, những phần đó kia là những mảng viêm lộ tuyến bla bla bla.

Cuối cùng bác sĩ cũng làm xong, tôi cũng hơi choáng, đứng dậy đi ra ngoài phòng khám chờ bác sĩ dặn dò và cho toa thuốc. Ông bác sĩ gật đầu chào tôi bước ra ngoài, tôi vừa đứng dậy, lót 1 miếng băng vệ sinh rồi ra thì thấy phía trên đầu mình có treo 1 cái tv nhỏ, tôi vén màn kéo ra thì bên ngoài hồi ơi, 6-7 tên bác sĩ trẻ đang ngồi nghiêm 1 hàng ngang sát tường quan sát 1 cái tv giống như cái tv treo trong buồng lúc này, tôi biết là họ đang thực tập hay gì đó về trường hợp điều trị của tôi. Tôi vừa xấu hổ, vừa giận, lại vừa choáng, tôi lao đảo đến nổi 1 tay bác sĩ thực tập trẻ ngồi đó đứng dậy bước tới đỡ. Tôi điên tiết hất tay ra, tại sao y bác sĩ lại có thể đối xử với bệnh nhân như vậy, sao họ ko quay lại rồi giảng sau? Tại sao họ lại có thể ngồi đó quan sát vào âm đạo của tôi, họ diễn giải bên trong cơ thể của tôi, họ đem cái bệnh mà tôi mặc cảm bấy lâu nay ra mà diễn giải? Ko biết từ này giờ bao nhiêu người bị như vậy rồi hay chỉ 1 mình tôi, rồi sau này ra ngoài cái đám bác sĩ đó họ gặp tôi họ nhớ mặt tôi họ sẽ nói “À, đây là cái bà bị viêm cổ tử cung“. Tôi muốn hét muốn chửi vô cái đám người vô lương tâm đó, tôi nóng rần hết mặt mũi..

Bước qua phòng kế bên để nhận sổ và toa thuốc, con mụ bác sĩ ko tỏ vẻ có lỗi gì hết, bà ta vẫn tỉnh queo

- Em sẽ thấy có hiện tượng nước chảy ra từ cửa mình mỗi ngày, kéo dài từ 6-9 ngày, có những trường hợp ít hơn hay nhiều hơn nhưng rất ít. Đó là hiện tượng bình thường, trừ khi ra máu huyết hay mũ thì em phải quay lại bệnh viện gấp. Còn ko thì sẽ khỏi thôi và dứt bệnh. Em uống thuốc theo toa, chú ý vệ sinh vùng kín, ko thụt rửa bla bla bla .....

Tôi im lặng, nhìn bà ta vô cảm, tôi đến nhận lấy sổ và toa thuốc quay đi. Tôi cũng ko thèm cảm ơn bà ta lấy 1 lời, tôi ko lao vào tát cho bà ta 1 cái là may lắm rồi.

Tôi lao đảo bước ra khỏi phòng, bụng dưới cũng hơi ê nhưng rất nhất vẫn là âm đạo vì bị bong mô vệt cả hơn 20 phút chứ ít gì. Vinh đứng dậy vội vàng tới đỡ tôi, tôi lê bước chậm chạp, vừa ra khỏi hành lang đông đúc tôi liền oà khóc, tôi khóc tức tưởi, khóc nức mà ko thể nói được gì. Vinh ôm tôi, tôi gục vô vai Vinh tiếp tục nức, tôi cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, cảm thấy nhân phẩm đang bị chà đạp.

- Đau lắm hả em?

Tôi lắc đầu khóc lớn hơn, mặc dù cố gắng kìm nén nhưng ko thể ngưng khóc, tôi đi vô toilet, ôm bụng khóc 1 hồi mới bước ra. Vinh lộ rõ nét mặt lo lắng, anh nắm tay tôi đi thật chậm ...

- Em ngồi xe đau ko? Hay đi taxi đi rồi lát về anh lấy xe sau?

- Thôi em ngồi 1 bên ko sao đâu

Giọng tôi vẫn đứt quãng vì vẫn còn nức tức tưởi. 2 đứa ghé nhà thuốc bệnh viện nhận thuốc xong rồi Vinh chở tôi về.

- Em có ăn gì ko em?

- Ko, em chóng mặt lắm, em muốn về.

- Uhm vậy anh chở em về, anh sẽ chạy chậm chậm, lát về em muốn ăn gì anh mua sau ha.

- Uhm

Tôi cảm thấy choáng và hơi mệt, do chạy chậm nên gần 1 tiếng đồng hồ mới về tới nhà, Vinh mở cửa dắt xe vô nhà dắt tôi lên phòng nằm.

- Em ơi còn đau ko?

- Ko đau lắm đâu.

- Sao này em khóc làm anh quỳnh quáng ko biết làm gì luôn.

- Vì họ khốn nạn với em?

- Ài?

- Cái đám bác sĩ.

- Tụi nó làm gì em?

- Họ quay phim vô chỗ đó của em, rồi tụi nó ngồi quan sát và giảng bài cho 1 đám bác sĩ nam ngồi ngoài, cả đám họ thấy hết của em .... biết em bị sao bị sao hết.

- Cái gì?

Tôi tiếp tục khóc ầm ĩ, Vinh ôm tôi, Vinh xoa đầu, lấy tay chùi nước mắt cho tôi.

- Thôi em bỏ đi, kệ cha tụi nó đi, em an toàn bước ra là anh mừng rồi, em khoẻ là được rồi. Em có chửi tụi nó ko?

- Họ là bác sĩ, em chửi cái gì? Em quê cứng hết mình mẩy ở đó mà chửi, nhưng em tức lắm, em chưa bao giờ thấy nhục như vậy!

- Trời ơi, anh nghe mà còn tức, sao tụi nó bác sĩ gì mà kỳ cục quá vậy?

- Bởi em mới điên lên.

- Thôi em nghỉ đi, nghỉ cho khoẻ rồi em gọi bà bác sĩ quen mắng vốn đi. Anh biết mặt thằng nào nhìn vô chỗ đó của em mà ko phải bác sĩ trị cho em anh đâm cho đui cặp mắt của nó.

- Thôi, anh nói nghe ghê quá.

- Anh nói thiệt, hồi nãy em khóc anh tưởng là em đau.

- Bà bác sĩ bà dặn cái gì em ko nhớ nhiều, có gì em sẽ gọi bác L hỏi sau, giờ em khát nước quá anh lấy dùm em chai nước với.

- Uhm, để anh lấy cho.

Nhìn Vinh y như chồng chăm vợ bệnh vậy, nếu ko có anh tôi cũng ko biết khóc kể với ai nữa. Đi cùng với anh là đúng đắn. Rồi Vinh lên giường nằm với tôi, hơn 12h trưa ..... tôi mệt và ngủ, Vinh nằm kế cũng ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Điện thoại reo làm đang ngủ mê tôi giật mình alo, mẹ gọi nói đã về tới khách sạn, tôi uể oải trả lời.

- Con khám bệnh sao rồi?

- Xong rồi mẹ ơi, con đang ngủ.

- Uhm, nghe giọng ỉu xiu mẹ tưởng làm sao.

- Dạ, ko có gì con chúc mẹ đi chơi vui vẻ.

Ông Vinh nghe noi chuyện cũng mở mắt ra, hôn môi tôi. 2 đứa nằm chắc cũng hơn 2 tiếng rồi. Bụng đói cồn cào.

- Em còn mệt ko?

- Gật gật.

- Anh đi mua đồ ăn về ăn nha? Em muốn ăn gì?

- Anh mua gì cũng được, em chỉ thấy đói thôi chứ cũng ko có thèm gì hết.

- Uhm, để anh chạy đi mua. Em nằm đi.

- Thôi để em dậy luôn rồi đi tắm, anh cũng tắm đi, sáng giờ người cũng dơ lắm rồi.

- Uhm, để anh tắm rồi đi.

Tôi đưa khăn cho Vinh, anh đi tắm, trong lúc Vinh đi mua đồ ăn tới lượt tôi tắm. Tôi gọi điện ra cửa hàng hỏi thăm anh Khải, nhờ vả anh canh dùm vì tôi đang bị bệnh.

Vinh mua đồ ăn về, 2 đứa ngồi ăn .... Tôi cũng đỡ hơn ko còn choáng nhưng cảm thấy hơi ê ẩm phần thân dưới.

- Anh về lo coi bên cửa hàng của anh đi, em bớt rồi ko có sao đâu.
  - Anh có bàn với ba rồi, có dặn Chi rồi?
  - Chi nào?
  - À, thủ quỹ của anh, kiêm thư ký cửa hàng, soạn thảo hợp đồng này nọ.
  - À, em sợ mắc công ba má anh nói tới ngày anh tò tò với em hoài thôi.
  - Em khỏi lo, lúc trước anh còn bỏ đi chơi cả tuần nữa kia.
  - Em nghĩ vậy cũng ko được, nhà có cơ sở làm ăn, rồi ba má nữa, anh cũng là đại diện thì anh phải có trách nhiệm. Ko phải muốn đi đâu thì đi muốn làm gì thì làm.
  - Uhm, anh chỉ lo cho em thôi mà. Anh biết mà.
  - Thì em nói vậy, anh lo cho em em cảm ơn nhiều, em cảm động lắm nhưng mà em nói rồi đó, em ko thích đàn ông vì con gái bỏ bê mọi thứ đâu đó nghe!
  - Dạ, biết rồi cô hai. Rồi tới nay em ngủ với ai? Hay anh ở lại?
  - Thôi, để em gọi bà Vân (bên đám ế) qua ngủ chung, hôm qua có chat với bà rồi.
  - Uhm, vậy anh mới đỡ lo.
  - Em có cần gì ko anh mua cho?
  - Thôi em nhờ bà Vân tới mua qua rồi, đồ con gái thôi.
  - Băng vệ sinh à?
  - Uhm, sao anh biết?
  - Thì em nói đồ con gái đó, mà em thấy có đau hay gì là phải nói anh liền nha.
  - Ko có đau nhiều, mà em hơi sốt, hơi ê ê thôi. Bực lắm, nghĩ tới em còn điên nữa, để mai em gọi mắng vốn bác sĩ L ....
  - Vậy có tái khám gì ko em?
  - Bà bác sĩ lúc sáng bà nói gì em bực mình quá ko quan tâm lắm nên cũng ko nhớ, để có gì em hỏi bác L luôn, chứ em cũng ko muốn vô cái chỗ đó nữa đâu, ức chế.
  - Nghĩ làm con gái tụi em cũng mệt quá, tội nghiệp quá, thấy em mà anh xót.
  - Em mừng hơn cả là đã chữa khỏi cái bệnh khó nói đó, nhiều đó em hạnh phúc rồi. Vậy mà còn có anh nữa, con Tiên nó nói đúng lắm, khi em đau ốm chưa bao giờ em cô đơn.
  - Ý em nói vậy là sao?
  - À, thì từ đó giờ em bệnh bất kể lúc nào luôn có quế nhân giúp đỡ, chăm sóc.
  - Ngoài anh ra còn có ai sao?
- Trong lúc đang cao hứng nói vu vơ thì tôi đã lỡ lời, tự dưng Vinh hỏi vậy làm tôi khựng lại, hông lẽ giờ tôi lại nhắc tới anh Thái, tới quãng thời gian tôi bỏ nhà đi rồi đau ốm phải nhập viện mấy lần cách đây 5 6 năm? Tôi lảng nhanh qua chuyện khác ngay tức khắc.
- Anh mua bánh ướt ở đâu mà ngon dạ?
  - Gần chợ thôi em.
  - Anh sao dạ?
  - Ko có gì, tự nhiên anh thấy giống như anh ko phải là duy nhất, còn em ko phải của riêng anh.
  - Anh đừng nói vậy, em chỉ nói vậy chứ ko có ý gì đâu, em là của anh em chỉ có 1 mình anh thôi mà.
  - Uhm. Anh ở chơi với em chừng nào bạn em qua anh mới về. Chiều tối muốn ăn gì anh mua cho.

Tự nhiên giọng Vinh ỉu xiu, làm tôi thấy cần rút ghế góm. Người ta đã lo lắng đủ thứ vậy ăn nói ko biết giữ lời, nói loạn xạ ko suy nghĩ. Rồi làm Vinh buồn.

- Hay nếu được thì tối nay anh ngủ lại với em đi, em kêu bà Vân khỏi qua, bà cũng đi làm trễ lắm mới về.

- Em ko ngại hàng xóm à?

- Mẹ em nói hàng xóm ko có nuôi em ngày nào, sao em phải quan tâm, mà ko phải anh sẽ cưới em sao mà lo? Em cũng có phải con gái ngoan hiền đâu, thiên hạ người ta cũng biết em từng bỏ nhà đi hoang rồi mà!

- Nhưng còn mẹ em?

- Mẹ em anh khỏi lo nha, mẹ em là chúa ghét mấy người tọc mạch bao đồng, mẹ ko quan tâm hàng xóm đâu, mẹ biết mà.

- Em vừa đánh vừa xoa anh đó hả?

Tôi im lặng, nhìn Vinh triu mến, tôi cười mỉm định chơi chiêu mỹ nhân kế để Vinh quên chuyện tào lao khi nãy đi. Tôi lết qua ngồi kế bên Vinh, vòng tay lên cổ người yêu của mình, thủ thủ vào tai

- Từ đây về sau, em là của anh, anh cũng là của em, ko có ai nữa đâu. Em ko làm gì dối gian hay có lỗi với anh đâu.

Tôi còn cần nhẹ lên tai ông 1 cái, ông quay qua nhanh như chớp, lấy 2 tay ôm mặt tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, hân hôn môi tôi 1 cái thật sâu, ôi cái mùi nước mắm và cả ớt cay hết cả miệng nhưng cái vị ngọt ngào của nụ hôn đã áp chế tất cả.

- Anh nói cho bé biết, anh ghen dữ lắm, anh điên dữ lắm đó nha, anh nói trước nha!

Tôi nhìn Vinh, mắt chớp chớp, tôi biết Vinh đã nguôi nhiều, đúng là anh hùng ko qua được ải mỹ nhân (mặc dù tôi ko phải là mỹ nhân) ... Nhưng sao câu cuối của Vinh nói, nghe cũng sợ sợ, mặc dù mình biết mình ko làm gì cái gì đâu, nhưng nghe vẫn như là hăm dọa vậy, nhưng thôi để sau đi.

- Nếu anh ngủ đây, thì sáng mai anh phải về nhà .... chứ anh cứ ở với em riết em cũng ko chịu đâu!

- Uhm, tùy em

- Anh về nhà gặp ba má anh chút đi cho ông bà vui rồi lấy 1 2 bộ đồ qua đây, chứ nhà em chỉ có khăn thôi.

- Uhm, thôi vậy ăn xong anh tranh thủ chạy về ghé cửa hàng rồi ghé nhà chút tối anh qua.

- Anh cứ về coi có gì rồi còn giải quyết, mắc công má anh nói chết, em ở nhà có làm sao đâu, có gì em sẽ gọi anh.

Vinh hôn má tôi thêm 1 cái, ông lấy tay xoa xoa bụng dưới của tôi

- Bé hết đau nha.

- Anh nhớ mua cho em 2 hay 3 bịch băng vệ sinh, loại ban đêm ban ngày luôn nha.

- Ủa, mấy cái đó mà cũng có 2 3 loại vậy hả?

- Uhm, ko biết nước chảy ra có nhiều hay ko, anh cứ mua đùm em đi. Anh ngại ko? Ngại thì lát em đi bộ ra tạp hoá mua cũng được.

- Thôi, ở trong nhà thôi, đau còn đi tới đi lui làm chi, lát anh mua cho.

- Cảm ơn anh nha.

Ăn xong Vinh dọn 2 cái hộp rồi chạy về nhà, nhìn ông tát tả vậy thấy tội và thương lắm. Tôi cầm điện thoại gọi cho bà Vân, nói bà tới khỏi qua, vì hôm qua bà cũng nói hôm nay bà về khuya, khỏi mất công bà tội nghiệp. Nói tới mấy cái băng vệ sinh, tôi lại mông lung, lại nghĩ về Thái .... Tôi thật là tệ, ở bên Vinh mà lâu lâu cứ nghĩ về Thái hoài, làm chi phổi cảm xúc của Vinh, tôi thấy có lỗi với Thái luôn luôn như vậy, mà bây giờ từ việc có lỗi với Thái lúc trước mà dẫn đến ảnh hưởng tình cảm hiện tại với Vinh, có lỗi với Vinh liệu có nên ko? Nhưng rõ ràng tiềm thức, đầu óc nó muốn nghĩ gì thì nó nghĩ chứ tôi có khiến nó nghĩ thế này thế kia đâu. Ôi thôi, nhưc cái đâu, tôi lắc lắc đầu mấy cái rồi đứng dậy đi lấy thuốc uống cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Tối đó Vinh qua ngủ lại, anh mua thêm đồ ăn tối và sữa tươi cho tôi nữa. Đến ngày thứ 2, tôi khoẻ hơn nhiều, đỡ đau hơn nhiều, tôi nói Vinh nên về nhà lo cửa hàng còn tôi cũng nhờ anh Khải sáng ghé chở tôi ra cửa hàng của mẹ để phụ và đỡ buồn, ầm theo Nemo nữa. Trưa thì ăn trưa với mấy chị ở đó, chiều tối Vinh xong việc thì tôi chở tôi về nhà ngủ chung. Hôm nào cũng 8 chuyện với con Tiên nhưng tôi phải nhắc trước là có Vinh ở chung cho nó biết tiết chế và bớt táo lao, chuyện gì nên nói và chuyện gì ko nên nói.

Tội nghiệp Vinh, đêm nào hể nằm chung là ôm ấp hôn hít đủ thứ ..... tôi thì đang có bệnh nên ko có cảm giác ham muốn gì còn ảnh thì cứ bị kích thích, vậy 1 hồi thì tôi lại thấy chạy vô toilet, hôm trước buổi trưa 1 lần rồi. Sau này hỏi ra mới biết là ảnh đi “tự xử”, hic, nghe mà đứt ruột. Gã trai phong lưu ngày nào giờ trong vòng tay của tôi ngoan hiền đến lạ, vẫn ko thể ngọt ngào lãng mạn nhưng mà với tôi nhiều đồ cũng đủ rồi.

Loay hoay cũng tới thứ 7, sáng nay mẹ về tới, hôm nay Vinh lại đi về miền Tây giải quyết công việc. Tôi cũng khoẻ nhiều, hết đau hết ê nhưng nước ở đầu mà cứ chảy ra miết, hôm bữa hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ nói đó là hiện tượng bình thường nên tôi cũng ko bận tâm.

Tôi đi chợ sớm, mua mấy món về nấu bữa cơm ngon để đón mẹ yêu. Ngày nào mẹ cũng gọi 1 lần, đi có mấy ngày vậy cũng nhớ lắm. Mẹ nói vì đi chung đoàn nên ko cần đón, mẹ sẽ đi taxi về. Hôm nay tôi nấu gà kho gừng, rau càng cua bóp gỏi bò, và 1 ít tôm chiên bột cho mẹ, tôi thì dị ứng nhưng mẹ lại thích ăn hải sản lắm, 1 tô canh rong biển.

Từ ngày biết tập tành nấu ăn tôi rất thích bày biện, nhà neo người nhưng nấu ăn phải món nào ra món đó, thà là đi ăn quán nhưng hể ở nhà phải đảm bảo đủ chất. Tôi còn mua thêm mấy trái táo, lê và cà rốt để ép 1 ly bột nước ép nữa. Hơn 1h mẹ về tới, mẹ mua đồ đặc linh khinh tôi ra phụ mẹ kéo đồ vô nhà, để mẹ ngồi nghỉ ngơi, mẹ đi tắm rồi dọn cơm ăn.

- Đi chơi thì vui mà thèm ăn cơm nhà thiệt!
- Bên đó đồ ăn ngon ko mẹ?
- Ngon nhưng cái gì cũng lạt lạt ko có mặn mà giống bên mình, hôm nay con gái mẹ giỏi nấu toàn món ngon, chắc lấy mẹ ra mà thực tập để chuẩn bị làm dâu hả?
- Thôi khỏi đi mẹ, nhà anh Vinh có đầu bếp nấu ăn tài tình rồi.
- Ủa hôm nay thằng Vinh ko qua chơi hả?
- Sáng ảnh đi miền tây sớm lo công chuyện rồi mẹ, tối ảnh về thế nào cũng ghé à.
- Uhm, mẹ cũng ko biết mua gì, có mua mấy cái món lạ lạ bên đó, hướng dẫn viên nói đặc sản nên mẹ mua, để chung vô 1 bao đó, có gì biếu nhà Vinh.
- Dạ, sao cũng được, mẹ ăn xong rồi ngủ 1 chút đi chắc bay cũng mệt rồi.
- Bay thì có 2 tiếng nhưng mà mệt là mệt cái vụ xếp hàng, rồi chờ đợi thôi.

Nhìn mẹ ăn ngon lành mà tôi vui lắm. Định hỏi chuyện mẹ với chú đó mà thôi, khi nào tiện và thoải mái tôi nghĩ mẹ sẽ tự nói, mẹ con tôi giống nhau ở cái chỗ là ít có hỏi nấy chuyện tế nhị nhất là về tình cảm, mà cũng ít có kể lể, khi nào thấy đúng thời điểm thì nói. Ăn xong tôi dọn dẹp, lấy nước trái cây cho mẹ uống xong tôi rửa chén, còn mẹ đi ngủ trưa.

Chiều tối đó Vinh về, ghé qua nhà tôi luôn. Hắn ta lại đem cả đồng trái cây miệt vườn qua nữa. Mẹ tôi dặn dò ngày mai, giờ giấc thế nào để Vinh biết mà thưa chuyện với ba má Vinh.

- Ba má con thích gì, có gì bác mua về nấu?
- Trời, ba má con dễ lắm, qua chơi thưa chuyện thôi chứ ăn uống gì bác ơi, nhà ko có ai bác làm lại cực.
- Ko, lẽ nghĩa mà, nếu con ko nói thì bác tự làm đó nha.
- Dạ, thôi bác làm gì cũng được, gọn gọn thôi bác.

Mẹ tôi bàn bạc 1 chút rồi lấy bao quà bột ra gửi Vinh cảm về, nói quà của mẹ đi du lịch gửi biếu cho gia đình ảnh.

Tối tôi mở webcam chat với con Tiên, cho nó tám với mẹ tôi, ôi 2 cái người đó sắp vô là nói xấu tôi ko còn đường nào cứu chữa. Vì tôi cũng dặn con Tiên đừng nói cho mẹ nghe về bệnh tình của tôi, con đó nó cũng già lắm, nó nói toàn chuyện vui.

- (T) Ngày mai có người dẫn đàn trai ra mắt đó má, má coi, nó ko đẹp để lại ko biết mà- ki- dê, người thì 2 lưng, ngày xưa má nói nó nữa chắc ế, mà má ăn ở phúc hậu giờ có ông Vinh qua hốt nó!
- (Mẹ) Cái con này, chừng nào về?
- Dạ chắc gần Tết, con về còn đãi sinh nhật cho nó lần trước khi nó qua cầu đó má. Nhớ má nhớ Việt Nam quá rồi má ơi!

- Con đặt vé chưa?
- Dạ rồi má, con đang nôn từng ngày đây.
- Uhm, má cũng nhớ con.
- Mà má, bữa con nghe nó kể má ông Vinh hay hỏi tào lao, má cẩn thận nha má.
- Thì ai hỏi sao hỏi, trả lời sao là quyền của má.

Hai người cười nói rồn rảng, tôi ngồi đó xếp đồ ủi đồ. Nói chứ con Tiên nhắc vũ má anh Vinh hay hỏi cũng thấy lo trong bụng, mẹ tôi thì thẳng tính cũng ít có chịu thua ai đâu, tôi ko phải sợ ảnh hưởng nếu 2 bà mẹ bất hoà ảnh hưởng đến tụi tui, mà tôi chỉ lo là lỡ má anh Vinh hỏi chuyện gì đó ko hay rồi mẹ buồn thôi. Mà bây giờ hông lẽ tôi lại gọi điện dặn ông Vinh nói má ông đừng hỏi những chuyện ko đâu, như vậy cũng ko được. Haiz, tự nhiên lại thấy lo.

Nói chuyện với con Tiên đã đòi, mẹ xuống nhà ngủ, nói chứ mẹ cũng mệt mà. Tôi cũng vậy, ko biết sao chẳng thấy nôn nao gì, chỉ sợ có gì đó ko hay trong lời nói.

Sáng 2 mẹ con dậy sớm, ăn sáng rồi đi chợ, mẹ mua có trái cây thôi, còn món khô thì mẹ mua heo sữa quay với bánh bao, gói ngó sen và bò hầm tiêu, mẹ đặt trong nhà hàng rồi, khỏi phải nấu cho cực thân 2 mẹ con.

- Ủa mẹ đặt vậy nhiều lắm, chỉ có 5 6 người thôi à.
- Chứ con đặt trong nhà hàng hông lẽ đặt nửa con heo sữa, nửa tô bò hầm, nửa đĩa gói? Mẹ tính rồi, cứ đặt dư đã, mẹ đem qua nhà đi 2 bát rồi còn lại lường đồ ăn mà đem ra, mẹ nghĩ cũng ko ai ăn nhiều đâu.

- Dạ.

Thì ra mẹ có tính toán hết rồi, mẹ mua toàn đồ xịn, nho – táo – cam – lê gì mẹ mua đồ Mỹ hết. Hôm trước đi Hongkong mẹ cũng có 1 nửa ký trà thượng hạng, mẹ nói uống ngon và thơm lắm để lát khui ra tiếp khách.

- Mẹ
- Gì con?
- Má anh Vinh, bác hay hỏi mấy chuyện đâu đâu ...
- Kệ, ko sao, mẹ lo được.
- Con chỉ sợ hỏi cái gì ko phải làm mẹ khó xử.
- Ko sao mà, lo cái gì. Mẹ ko có hiền đâu, vô duyên là mẹ chính liền đó.
- Dạ.
- Con đừng có lo, nói thì nói chứ cũng xui gia tương lai, mẹ ko chặt chém gì đâu.
- Dạ
- Lát con với mẹ mặc áo cùng màu nha cho đẹp.
- Dạ.

Nghe được những lời nói chắc nịch của mẹ tôi cũng yên bụng phần nào, lại còn mặc áo cặp cho đẹp, mẹ tôi đúng là vui tính. Hoặc ko biết có phải mẹ cố tỏ ra như vậy để tôi an tâm ko? Thôi thì tới đâu hay tới đó vậy.

10 giờ, bên nhà hàng người ta giao đồ ăn qua, 2 mẹ con lui lui sắp xếp bày biện, gọt trái cây, pha trà đủ thứ. Rồi đi tắm, mẹ tôi mặc hiện đại nên mặc đầm liền màu xanh biển trang điểm sơ sơ nhìn rất đẹp, tôi cũng có 1 cái hao hao như mẹ, tôi mặc vô chài tóc gọn gàng nhưng ko trang điểm gì hết.

Hơn 11 giờ, nhà Vinh qua tới. Chỉ có ba má anh, anh và bé Vy ko thấy chị Vân. Mẹ tôi hồ hởi ra đón khách, bắt tay mà nắm tay má anh Vinh, đồ ăn đã chuẩn bị xong, giờ ngồi vô bàn giao lưu thôi. Bên nhà anh Vinh lại tặng lại 1 giỏ quà rất to, trái cây và trà bánh. Sau màn chào hỏi xã giao, giây phút hội họp cũng tới, ba Vinh mở lời.

- Hôm nay nhà tôi mạo muội qua thăm gia đình, trước là để làm quen thân hữu, sau là để thừa chuyện của Vinh với bé Dung. Chuyện tụi nó cũng quen nhau hơn 1 năm, chưa hẳn là lâu nhưng do 2 đứa nó cũng lớn rồi, tụi nó xác định với nhau nên mới dẫn về ra mắt gia đình. Tụi nhỏ cũng xứng đôi, gia đình tôi tuyệt đối ủng hộ cho tụi nó tiến tới, nay tôi xin ý kiến của chị.
- (Mẹ) Dạ, mời anh chị dùng vào món sơ sài, và uống trà. Thật ra mẹ con tôi cũng neo đơn, mà con gái lớn rồi ko phải cứ giữ khư khư ở nhà. Thấy Vinh

nó cũng yêu thương và chăm sóc bé Dung, tôi cũng yên tâm. Nay anh chị đã có lời tôi cũng nói ý của tôi là tôi cũng ko có phản đối. Chuyện tình duyên của tụi nhỏ thì tụi nó quyết định, giờ thời đại mới rồi ko phải cha mẹ đặt đâu con ngồi đó nữa.

- (Ba Vinh) Dạ, vậy tôi thay mặt gia đình cảm ơn chị trước. Nay tôi với bà xã và con gái út, nhà còn con gái lớn nữa mà nay bên chồng nó có việc đột xuất nên ko qua đây đủ mong chị thông cảm.

- (Mẹ)Dạ, ko có gì đâu anh. Gia đình qua vậy quý rồi.

- Dung chưa có đi làm, bữa trước tôi cũng hỏi cháu nhưng cháu nói muốn tự tìm việc làm để va chạm và độc lập, thấy đó cũng là 1 chí hướng tốt. Vì nhà tôi cũng ko quan trọng việc đâu hay rề sẽ phải gánh nặng tài chính. Nên tôi thừa để chị và bé Dung hiểu ý gia đình.

- (Mẹ) Dạ, cảm ơn thành ý của anh, nhưng mấy đứa nhỏ giờ tư tưởng hiện đại nên thấy như vậy cũng tốt.

- (Má Vinh) Ủa, chị vậy nhà vậy chỉ có 2 mẹ con thôi hả chị?

- (Mẹ) Dạ

- (MV) Chà, bữa tôi cũng có nghe Dung kể, nghĩ ra cũng hay, chị giỏi khi 1 mình vừa làm vừa nuôi con vậy chứ gặp tôi tôi ko chịu nổi đâu. Ai đòi chồng cha gì mà bỏ đi biệt.

Không gian bắt đầu khó chịu, tôi quan sát thấy ba Vinh đẩy nhẹ vai mẹ Vinh, nhưng bác ấy lại cố tình ngồi xa ra ko quan tâm.

- (Mẹ) Ko ở với đàn ông vì ko mắc nợ đàn ông mà chị, với lại tôi ko giỏi giang gì, chẳng qua trời thương phù hộ mẹ con tôi bình an tới giờ này thôi.

- (MV) Gặp tôi là tôi tìm cho ra ông ấy và bắt ông chịu trách nhiệm, chị biết ông ở đâu ko?

- (Mẹ) Thật ra tôi cũng ko quan tâm chuyện ông ở đâu, tôi coi như ông chết rồi vậy. Nhưng tôi cũng ko hiểu chuyện đó thì có liên quan gì tới việc anh chị qua đây hôm nay ko? Nói tới 1 người ko liên quan như vậy có ích gì ko?

Ôi, mẹ tôi thật là đỉnh, đúng là bản sắc của mẹ, vì ngang hàng nên mẹ có thể nói ra những điều mà ở vai vế của tôi ko thể nói được. Tôi nghe thấy mẹ nói mà hã dạ. Nhưng má Vinh vẫn chưa chịu thôi.

- (MV)Ko phải ko liên quan đâu, gia đình nhà tôi cũng ko phải kiểu khó khăn đòi hỏi môn đăng hộ đối, nhưng tại hoàn cảnh của chị thấy lạ quá nên tôi muốn biết thêm thôi.

- (Mẹ)Cho dù chị có đòi hỏi môn đăng hộ đối đi nữa thì có sao? Con tôi có ăn có học, gia đình tôi ko giàu nhưng cũng ko đến nỗi nghèo khó, như vậy thì môn đăng hộ đối có ý nghĩa gì? Tôi ko nghĩ việc mất cha lại liên quan đến môn đăng hộ đối.

- (MV)Ý tôi ko phải vậy.

- (BV) À, bá nhà tôi chỉ quan tâm đến chị với Dung 1 chút, chứ nhà tôi cũng đơn giản, con trai tụi tôi nó ưng ai thì làm ba mẹ phải đi thừa chuyện cho nó chị à.

Ba Vinh đỡ chuyện cho má Vinh, chắc bác cũng thấy mẹ tôi khó chịu, mặc dù mẹ vẫn vui vẻ nhưng lời đánh thép như vậy là quá chuẩn. Mẹ tôi đang bảo vệ gia đình, đang bảo vệ nhân cách của tôi, lúc đó tôi thấy thương mẹ lắm.

- (MV) Ủa chị, vậy nữa có in thiệp cưới thì phía bên chị ghi là bà quá phụ hả chị?

- (Mẹ)Nếu có in thiệp thì chỉ in tên tôi thôi.

- (MV) Nhưng như vậy thì kỳ quá ko?

- (Mẹ) Ko kỳ chỗ nào cả, ông chưa có chết thì việc gì phải ghi là bà quá phụ, mà cho dù ông có chết thì tôi cũng ko phải vợ ông nữa.

- (MV) Ko lẽ chuyện trọng đại của con gái chị mà chị ko báo cho ba nó biết luôn sao?

- (Mẹ) Ko cần thiết đâu chị, mời anh chị dùng đi, đồ ăn nguội hết rồi.

Vinh và bé Vy đang rất ngại, cũng rất là nề mẹ tôi nữa, má Vinh nói ra 1 câu là mẹ tôi sửa ngay 1 câu nhưng hết sức lịch sự.

- (BV)Thôi, giao lưu nhiều đó được rồi, hôm nay chủ yếu nhà tôi xin ý kiến chị, 2 đứa nhỏ nữa, 2 đứa con có muốn sống trọn đời với nhau ko?

- (Vinh) dạ có

Tôi bẽn lèn nhìn mẹ, mẹ ra hiệu :

- Con chịu thì nói để người lớn sắp xếp.

- Dạ.
- (mẹ) Đó, 2 đứa nó cũng đồng ý rồi đó anh chị.
- (BV) Dạ, vậy sẵn cho tôi hỏi luôn bên nhà gái có cần gì ko? Về lễ lễ nghì?
- Dạ, từ đó giờ gia đình tôi có cưới hỏi lúc nào cũng có đủ 3 bước là 1 đám nói, đám hỏi rồi mới đám cưới, tôi sẽ đãi đàn gái.
- Dạ. Vậy để tôi biết mà coi ngày lành tháng tốt. Vậy thì lễ nhà trai đem qua thì chị có cần những gì, vì lần đầu tiên nhà tôi hỏi vợ cho con trai nên mấy lễ nghi chưa rành, mong chị thông cảm.
- Tôi chỉ cần trâu cau, mâm quả là đủ. Còn quà cáp hay tiền lễ thì đó là việc của mỗi gia đình, nhà tôi cũng ko cần gì, khi nào đám cưới tôi sẽ lo của hồi môn cho con tôi.
- Dạ, tôi hiểu rồi, cảm ơn chị, gia đình tôi sẽ sắp xếp đầy đủ và đúng với ý chị.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng phần chính cũng thảo luận xong. Nhà Vinh có vẻ nói chuyện ko lưu loát bằng mẹ tôi nữa, mặc dù mẹ tôi nói chuyện rành mạch và thẳng thắn nhưng miệng mẹ luôn nở nụ cười xinh như hoa vậy. Cả nhà mới bắt đầu hỏi han mấy chuyện kinh doanh, rồi về sở thích này nọ, cùng nhau ăn trưa, tôi đi lấy trái cây lên mời nữa.

Qua màn đối thoại vừa rồi thì người sướng nhất là tôi, tôi ngồi im, Vinh ngồi im nhưng mà nhìn thấy phong thái tự tin của mẹ tôi tự hào ghê gớm. Vậy là ngày đầu gặp gỡ cũng ko đến nỗi, có như vậy thì má Vinh mới biết mẹ tôi cung tôi để cho bác biết là ko phải dễ an hiệp tôi đâu. Bác gái nhìn mẹ tôi ko chớp mắt, và nhìn bác cũng có vẻ hơi lúng túng nữa.

Vậy cũng đồng nghĩa là xác định sẽ cưới rồi sao? Ôi, tôi sắp lấy chồng .....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Nói 1 hồi khách quý cũng chào ra về, mẹ con tôi tiễn khách, bé Vy đi theo tôi nói nhỏ

- Mẹ chị là đình rồi!

Cô bé neho mắt khoái chí. Tôi cũng cười tươi theo, còn Vinh thì cũng tỏ ra có chút e ngại đối với mẹ vợ tương lai, chắc nào giờ hấn nghĩ mẹ tôi chắc hiền lắm.

Khách khứa về cả, tôi lại cùi dọn dẹp, mẹ cũng phụ, 2 mẹ con dọn xong thấy mẹ ngồi trầm ngâm.

- Sao vậy mẹ?

- Con lấy thằng Vinh xong chắc ở nhà chồng hả?

- Sao mẹ hỏi vậy?

- Má Vinh chắc cũng ko dễ chịu đâu.

- Thôi mẹ đừng có nghĩ nhiều cho con.

- Sao ko nghĩ, sắp gả con mà ko nghĩ cho con.

- .....

- Thằng Vinh ko biết nó có sợ má nó ko Dung?

- Hình như là anh nói là anh ko có sợ ba má gì hết.

- Có khi chắc mẹ phải nói chuyện với nó.

- Mẹ ơi mẹ đừng lo quá, chắc ko sao đâu mà.

- Nói chung mẹ chồng nàng dâu chuyện muôn thuở. Nhưng con là dâu con, con cũng phải biết trên biết dưới, con cũng cho phải đạo trước rồi chừng nào

má chồng con mà ăn hiếp hay nặng nề thì tính sau, chịu ko được thì về ở với mẹ, mày có 1 bầy con cũng về với mẹ, mẹ lo. Đừng mang quan niệm có con, vì con rồi chịu khổ là ngu lắm.

- Dạ, mà con ko nghĩ nhiều, mẹ nói làm con lo thêm ko hà.

- Phải lo thôi con, nói để biết chứ mẹ vẽ 1 bức tranh màu hồng thì nữa con sẽ bị hụt hẫng.

- Con ko muốn xa mẹ, con muốn ở đây à

- Mẹ thấy tình hình ko được, con gái lớn thì theo chồng, còn gái út thì còn nhỏ chỉ 1 thằng con trai, ai mà cho con ở nhà con, ai mà chịu cho con người ta ở rể, gặp mẹ mẹ cũng ko chịu.

- Mẹ ơi, đừng nói nữa.

- Mẹ nói thiệt với mày, qua đây trâu cau mâm quả xin xỏ hỏi cưới con mẹ đang hoang, con của mẹ ko làm gì sai mà ăn hiếp con mẹ thì ko xong với mẹ đâu!

Nghe mẹ nói tôi cảm thấy thương mẹ chưa từng thấy, tôi phải đối mặt như thế nào, ko biết sau này má anh Vinh có tốt có thương tôi ko nữa. Mẹ nói đúng, lúc trước chưa xác định thì sao cũng được, bây giờ đã bước qua bàn chuyện rồi tôi phải nghĩ thôi. Dù sao trong thâm tâm tôi cũng hứa sẽ thiệt tốt để được gia đình Vinh thương.

- Dung lát đi massage với mẹ, mẹ biết chỗ tắm đậu đã lắm.

- Mẹ ko mệt hả?

- Mệt gì đâu, mấy ngày đi chơi hơi oải, đi với mẹ mẹ bao. Bây giờ thích gì, mua sắm mỹ phẩm mẹ mua cho, tận hưởng đi con.

Tôi cười như mếu, ko biết nên vui hay nên buồn, con gái lớn chưa báo hiếu được 1 đồng giờ mẹ lại phải quay qua lo ngược lại cho tôi, chẳng bao lâu tôi lại đi lấy chồng ko có lo cho mẹ được ..... Haiz, nghĩ nhiều hại não gì đâu. Mẹ con vẫn đang nói chuyện, ông Vinh gọi do thám tình hình.

- Em nghe nè

- Em đang làm gì dạ?

- Em sắp đi ra ngoài với mẹ, mẹ mua sắm cho em.

- Má anh coi bộ tè mẹ em rồi nha.

- Haha, mắc cười quá!

- Thôi, có mẹ bảo vệ vậy đâu có cần anh nữa

- Mẹ em bảo vệ em bên nhà em, còn nhà của anh anh cũng phải bảo vệ em chứ.

- Thấy mẹ em vậy chưa chắc má anh dám làm gì em, yên tâm, heheh.

- Uhm, cũng hy vọng như vậy nhưng mà em hiền em nhát cây có làm gì đâu mà .....

- Thôi em đi với mẹ vui nha, anh ngủ trưa chút chiều còn ghé cửa hàng lo công chuyện nữa.

- Uhm, chúc anh may mắn.

- Uhm, chúc cô dâu tương lai đi chơi vui.

- Nghe ghé quá. Bye anh.

- Bye em

Vậy là 2 mẹ con ko ngủ trưa, lấy xe chở nhau đi chơi, mẹ tính chở tôi đi massage, tắm đậu, xông hơi nhưng tôi còn đang bị băng vì chưa dứt lạnh mà nên tôi ko đi ... Vậy là mẹ chở tôi đi cắt tóc, rồi chở đi mua mỹ phẩm, mẹ chở đi mua áo quần nữa.

- Mẹ làm cho con thấy mình vô dụng quá, chờ con hết bệnh xong con đi làm, con đi làm xong sẽ share lương với mẹ 50/50.

- Thôi lo xa quá, mẹ đâu có thiếu tiền.

- Ko phải thiếu tiền gì, con chưa đền đáp lại cho mẹ gì hết.

- Biết sao ko? Giờ sống hạnh phúc cho tui nhờ là được. Mà phải sống tốt mới có cuộc sống tốt. Mẹ cũng xin lỗi con 1 vài chuyện mà giờ mẹ nghĩ mẹ con

mình nên bỏ qua đi.

- Mẹ, nữa thí dụ con đi qua nhà anh Vinh rồi mẹ sao?
- Uh, mẹ cũng tính rồi, sửa nhà lại lên thêm 1 lầu phân ra mấy cái phòng cho mấy đứa sinh viên ở trọ.
- Vậy cũng có lý đó mẹ, nhưng có ai ở nhà cả ngày mới được ko mấy đứa nhỏ nó dọn nhà mẹ đi đó. Nhưng phòng con mẹ để yên cho con nha.
- Biết rồi chị 2, mẹ định thuê lại chị Hà, nghe nói gia đình chỉ đạo này cũng khó khăn, mẹ tính nhờ chị lên nấu nướng như lúc trước sẵn nhà dùm, chứ ở 1 mình cũng buồn.
- Mẹ đúng là, tính toán ko ai bằng mẹ, chẳng bù cho con, con ko có biết lo xa gì hết.
- Mà mấy người như con vậy mới sướng đó, ko biết gì hết.

Mẹ mua cho 1 hộp phấn, 1 tuyp phấn lót gì đó, 3 cây son, 1 cái bấm lông mi, 1 cái chuốt lông mi, 1 hộp má hồng. Và mẹ còn mua thêm cái bóp nhỏ màu vàng để đựng mấy cái đồ đó nữa.

- Ủa mẹ, ko có mua viết vẽ mắt vẽ chân mày hả mẹ?
- Da con trắng, lông mày có sẵn thì khi con đánh phấn sẽ nổi lên, có thì đi ra tiệm tĩa cho đẹp thôi ko cần vẽ.
- Cái này chắc mẹ phải chỉ con rồi.
- Uhm, phụ nữ ra đường mà ko trang điểm thì như là ko mặc áo quần vậy.
- Trời, tại mẹ trang điểm quen rồi, con thấy có sao đâu.
- Nghe lời mẹ đi, đẹp 1 chút, lạ 1 chút mỗi ngày sẽ yêu đời hơn, mà cũng là làm đẹp mặt chồng nữa đó.
- Ngày xưa mẹ làm dâu được bao lâu mẹ?
- Ngoại ko cho mẹ làm dâu, mẹ ở nhà ba mẹ ở rể. Cho nên mẹ cũng ko được lòng ba mẹ chồng, cho nên họ cũng xúi giục ba mẹ bỏ mẹ.
- Thôi, ko nói nữa.
- Cho nên mày phải hạnh phúc nghe con.
- Dạ.
- Ko biết bên kia có gấp ko, nhà người ta mà gấp là coi ngày gần nhất, có khi trong vòng có mấy tháng là cưới hỏi luôn đó.
- Chắc ko tới nỗi đâu mẹ.
- Hên xui đi.

2 mẹ con đi chán chê rồi về, mẹ tôi trẻ trung hiện đại hơn tôi tưởng nhiều. Thậm chí mẹ còn hơn cả tôi về nhiều mặt nữa. Ko biết nữa trạc tuổi mẹ có được như mẹ ko. Tôi cũng ko còn nghĩ tới những hục hặc của 2 mẹ con lúc trước, tôi quên, quên thật sự rồi. Ko ngờ từng 25 26 tuổi đầu mà còn được mẹ cưng như vậy, hạnh phúc dễ sợ luôn.

Chiều về ông Vinh còn rủ tôi đi ăn kem với chị Vân với bé Vy, nói chung cũng ko có mệt mỏi gì nên cũng đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tối Vinh qua chở tôi đi ăn kem với 2 chị em Vân - Vy, vừa gặp nhau bé Vy đã kể chuyện hồi trưa, rất sinh động và vui nữa, cô bé kiểu như thần tượng mẹ tôi vậy.

- (Chị Vân) Sáng bên nhà chồng chị có việc nên chị ko qua nhà em được. Sorry em nha. Mà nghe Vy nói như mẹ em vậy thì sướng, chứ má chị lúc nào cũng dạy chị phải nghe lời má chồng, phải phục tùng chồng ko được làm mất mặt má, má cũng ko cho chị ly dị hay gì, má ko chứa chị khi chị gây với chồng, chắc chắn

- (Vy) Thì chắc ít nhiều má cũng ớn mẹ chị Dung rồi, bác quá ok luôn, mà mẹ chị Dung cũng đẹp nữa! Em khoái lắm.
- (Vinh) Chi lo má ko si nhê, lại hỏi han nói chuyện tùm lum. Chứ thật tâm em chỉ mong bé với má hoà thuận.
- (CV) Nhưng mà đó giờ má đâu có hung dữ hay khó khăn, mấy đứa nói vậy bé Dung lại lo, má rất lo cho con cái và ba mà. Má chỉ hay nói tùm lum 1 chút, lấy công bù thủ đi.

Tôi chỉ ngồi ko nói gì nhìn chị em họ nói chuyện mà cười thôi, nói chung coi như mẹ tôi ghi trước 1 bản vậy, tôi nghĩ còn Vinh nữa, ko thể nào ảnh ko bảo vệ tôi, nhưng má Vinh có đáng sợ lắm đâu mà.

Từ sau hôm đó tôi qua nhà Vinh chơi và ăn cơm nhiều hơn, Vinh cũng dắt tôi đi chơi với bạn của anh để giới thiệu. Với 3 4 tốp bạn đều giao lưu hết, nhưng tôi vẫn nhớ thái độ của mấy chị bạn gái học cùng cấp 2 cấp 3 với Vinh, bọn họ luôn nhìn tôi với cái kiểu khó chịu, nói chuyện cũng hay nói gần nói xa, rào trước đón sau này nọ. Bọn họ hay hỏi tại sao tôi ko trang điểm, sao ko thấy đi dép cao để xứng với Vinh bla bla bla, toàn những chuyện ko liên quan như vạch lá tìm sâu, họ thắc mắc sao tôi lại tốt nghiệp trễ 2 năm, tôi nói hoàn cảnh thì kiểu họ như ko tin và cho rằng tôi học dốt nên ở lại lớp vậy ..... Nhưng tôi cũng ko quan tâm mấy, chuyện gia đình mới đáng phải lưu tâm thôi.

Bệnh của tôi cũng coi như thuyên giảm nhưng 2 đứa vẫn chưa gần nhau, tôi muốn dứt điểm luôn ko tái phát mới được. Và cận tết tôi cũng tìm được việc làm ở siêu thị Maximark, vị trí kế toán, người ta báo qua tết sẽ đi làm thử việc 3 tháng, lương cũng ko cao lắm nhưng đó là lương thử việc thôi.

Bên nhà Vinh coi thầy rồi báo qua cho mẹ tôi là vào ngày 18 tháng giêng âm lịch gia đình anh gồm ông bà cha mẹ qua ngõ lời đàm hỏi, sau đó 43 ngày sẽ làm đám hỏi / đính hôn, đám hỏi xong 2 tháng sẽ làm đám cưới. Đám cưới sẽ làm 2 lần, bên nhà gái trước xong mới tới nhà trai. Y chang như mẹ tôi nói, chỉ trong vòng có mấy tháng là chúng tôi sẽ về 1 nhà.

Má anh Vinh rất hay gởi đồ bỏ và thuốc bỏ qua cho tôi uống để mập, bác cũng mua vải cho tôi, bác đi chùa hay đi đâu xa có cái gì đẹp hay lạ bác cũng mua về cho tôi. Thấy ngày càng thân thiết hơn, tuy là thân nhưng bác cũng hay nói những điều ko thích hợp và thiếu tế nhị, như chị 2 nói, lấy công bù thủ đi .... Bác chỉ có như vậy mà bác cũng quan tâm tôi và hay hỏi thăm mẹ tôi nữa. Má anh Vinh còn gọi điện và qua nhà mời mẹ tôi đi mua vải may áo dài để làm đám cưới, 2 bà thông gia cũng vui vẻ với nhau lắm.

Cận tết, con Tiên về tới, 2 đứa dí đầu vào nhau đi ăn đi chơi lu bù, vì kiểu nào qua tết tôi cũng đi làm và còn đi lấy chồng nữa. Đúng thời điểm đó mới gọi là nôn nao, xao xuyến kỳ lạ lắm, phải tranh thủ tận hưởng cuộc sống độc thân. Tiên nó tìm chỗ trang điểm, rồi gợi ý chỗ chụp hình cưới, con đó nó quen nhiều bạn nên cái lĩnh vực nào cũng giỏi. Nó lên mạng cập nhật các xu hướng thời trang, make up cho hợp thời, nó bắt tôi phải dưỡng da và đắp mặt nạ đều 2 lần 1 tuần. Bản thân học y nó còn bắt tôi với anh Vinh đi khám, thử máu và chích ngừa trước cưới nữa. Ông Vinh gặp nó, tuy nó lạnh chanh nhưng được cái thương tôi nên ông cũng quý lắm.

Tôi lúc này đúng như 1 con mèo con, được tất cả mọi người xung quanh quan tâm cao độ, chăm sóc kỹ lưỡng. Từ nhà tôi, các cậu các dì, mẹ tôi, rồi bạn bè tôi, bên nhà anh Vinh nữa, thấy cũng vui và an tâm lắm, đâu phải ai cũng được như mình, vậy là sau tất cả những sai lầm tuổi mới lớn, những thiếu sót khi chưa trưởng thành thì 26 tuổi mình đã được trở về vòng tay của gia đình và người yêu.

Khi thông tin về đám cưới đám hỏi bắt đầu lan truyền, cũng là lúc mình gặp phải những điều ko mấy vui. Mọi chuyện ko suôn sẻ như tôi tưởng.

Vào ngày 27 tết, có 1 số điện thoại là nhắn tin cho tôi

- Xin chào, cho hỏi phải đây là số của Dung ko?
- Dạ, đúng rồi cho hỏi ai vậy?
- Mình có thể mời Dung đi cà phê được ko?
- Nhưng phải biết là ai chứ?
- À, mình là bạn anh Vinh.
- Bạn học hay sao vậy ạ?
- Mình tên Chi đang làm ở cửa hàng vật tư sắt thép Thái Vinh đây.

Trong khi tôi còn đang mơ hồ, cảnh giác thì suy nghĩ lại có lần tôi đã nghe Vinh nhắc qua người tên Chi này rồi. Nhưng tôi liên quan gì mà mời tôi đi cà phê? Thậm chí tôi chưa từng vô cửa hàng, chỉ có chạy ngang anh Vinh chỉ tôi chứ tôi chưa quen hết người ở trong đó ngoài bác tài xế mà thôi. Người chưa từng gặp tôi, chưa quen biết tôi thì sao lại mời đi cà phê. Tôi có nên hỏi Vinh ko? Nhưng lý trí phụ nữ mách bảo hình như có gì đó mờ ám.

- Nhưng chị Chi gặp em có chuyện gì ko?
- Có chút chuyện, mình nghĩ bạn nên biết trước đám cưới.

Chuyện quỷ ma gì đây, chuyện gì mà cần biết trước đám cưới nghe thiệt là bức mình và đang để tìm hiểu mà, máu tôi bắt đầu dồn lên. Tự nhiên nhắn tin kiểu đó, mà kiểu quái gì lại biết số điện thoại của tôi ko biết. Ủ thì Ok, tôi quyết định sẽ gặp chị, chị có ý đồ chia rẽ hay là xấu xa gì thì tôi ko để yên đâu, đừng có tưởng là tôi hiền. Vậy là tôi đồng ý gặp chị Chi đó vào tối 27 tết. Tôi giữ riêng chuyện này cho mình, ko nói cho ai nghe kể cả con Tiên, coi coi

nó là chuyện gì cái đã.

Tối 7h tôi tới quán hẹn gần Đầm Sen, bước vô quán tôi bật điện thoại ra gọi vì tôi ko biết mặt, điện thoại vừa reo tôi đã thấy 1 người phụ nữ vẫy vẫy tay, tôi đi tới, chị ta đứng dậy chào tôi lịch sự. Mặc dù đang khá là điên nhưng tôi tự nhắc mình là phải bình tĩnh, ko được để lộ cảm xúc.

- Chào Dung

- Chào chị.

- Dung ngồi đi.

- Dạ chị hẹn em có chuyện gì ko?

- Đáng lẽ mình hẹn Dung sớm hơn nhưng mà hôm nay cửa hàng mới nghỉ mà mai mình lại về quê rồi.

- Dạ chị cứ nói đi, vì em với chị ko quen em cũng ko biết nói gì, chị cần nói thì nói, em nghe.

- Mình chỉ muốn chia sẻ vài điều, và hỏi 1 số chuyện thôi, nếu mà Dung ngại chỗ nào thì có thể bỏ qua.

- Em nghĩ chị nên nói về chị trước đã.

- À, phải rồi, Dung ko biết về mình mà. Thôi để mình giới thiệu, mình là Chi, làm kế toán ở cửa hàng chú Thái cũng gần 5 năm rồi, ngày trước mới ra trường là đã được vô làm. Mình cũng thân với anh Vinh, 2 anh em cũng đi chung thường xuyên để tiếp khách, ký hợp đồng ....

- Dạ ...

- Dung với anh Vinh quen nhau bao lâu rồi?

- Dạ chắc ko lâu bằng chị

- Mình nghe nói 2 người sắp cưới hả?

- Dạ, qua tết đó chị.

- Ồ ...

- Chị nói tiếp đi.

- Ủ, thì có chút chuyện, mình cũng suy nghĩ lắm, nhưng mình quyết định nói để Dung biết.

- Dạ em nghe mà, chị cứ nói đi.

Người phụ nữ đó áp a áp úng làm cho bụng dạ tôi nóng ran lên, điên hết cả người. Đó giờ chưa bao giờ gặp trường hợp này. Nhưng tôi giả ngo, ko quan tâm, chị ta nói tới đâu tôi nghe tới đó ko có ép cũng ko tỏ ra nóng lòng gì cả, để coi coi chị ta muốn nói gì.

- Chính xác Dung với anh Vinh quen nhau bao lâu?

- Dạ hơn 1 năm, có gì ko chị? (Tôi ko biết sao lại phải trả lời câu hỏi của người này, vì quán tính tôi cứ trả lời, cố gắng tỏ ra bình thản)

- Có bao giờ Dung nghe anh Vinh nhắc tới mình ko?

- Dạ chưa chị.

- Thì chuyện cửa hàng, lớn nhỏ gia đình anh Vinh đều tin tưởng giao cho mình giải quyết khi anh Vinh vắng mặt, trong thời gian anh Vinh hẹn hò với Dung mình rất cực vì anh Vinh thường xuyên bỏ cửa hàng.

- Dạ.

- Ko giấu Dung đâu, mình với anh Vinh cũng có chút quan hệ tình cảm ngoài công việc nữa, ko biết Dung có biết hay ko ...

Trời ơi, sét đánh ngang tai, lỗ tai tôi lùm bùm, da đầu muốn bong tróc ra ... tôi phát điên lên muốn đập phá 1 vài thứ xung quanh, cục tức chèn ngang cổ họng, tôi muốn quát lên 1 tiếng, nhưng phải nhịn, phải thờ, phải bình tĩnh coi chuyện này kéo dài tới đâu. Tôi hít thở, nén giận, nắm chặt 2 bàn tay ở dưới bàn để người phụ nữ kia ko nhìn thấy, ko biết mặt tôi có đỏ ko nữa vì tôi đang nóng lắm đây mà.

- Dạ ý chị là sao chị?

- Thì Dung nói đó, anh Vinh chưa bao giờ nhắc mình với Dung, nghe mình cũng thấy hơi buồn nhưng mình cũng đoán là như vậy rồi. Thực ra phụ nữ với nhau cả thôi nên mình chia sẻ với Dung chút chuyện mình đã trải qua, ko muốn Dung phải khổ ...

Con đàn bà già mồm, rõ ràng đang giờ trò chia rẽ đây mà. Ông Vinh đợt này chết với tôi, đúng như vậy thì chuyện mèo mả gà đồng này tôi ko để yên đâu, ko có cưới hỏi gì hết. Đám hứa hẹn chỉ mình tôi, phải chỉ bà này là 1 gái bán bia, gái massage thôi tức, đảng này ..... Trời ơi. Tôi nuốt cục tức vô, tiếp tục già bộ bình tĩnh. Con mẹ đó bắt đầu sự mặt tở về nuôi tiếc, buồn bã và trầm tư, liên tục thở dài và nhìn xa xăm.

- Dạ (Giọng trầm xuống tôi già bộ đồng cảm).

- Trong suốt quãng thời gian, mình với anh Vinh qua lại như vậy mà anh Vinh giấu Dung, như vậy là ko trung thực, ko biết anh Vinh còn giấu Dung gì nữa ko?

- Vậy chị biết những gì chị đã mời em ra đây chị nói luôn đi.

- Gia đình anh Vinh từ bên nội ngoại mình biết hết, mình làm chăm chỉ cật lực, được nhiều mối quen tin tưởng nên gia đình ảnh cũng quý mình lắm. Chuyện ko dừng lại ở quan hệ tình cảm đâu Dung ơi. chắc chắn

- Dạ ....

- Thôi, để mình nói thẳng, anh Vinh vốn đào hoa, hay đi chơi đêm và các mối quan hệ rất rộng nữa, thời gian sau khi anh Vinh chia tay bé Diễm ... mình cũng chia sẻ rất nhiều, có mấy lần đi nhậu chung, rồi chuyện gì tới cũng tới ... trai gái gần nhau như lửa với rơm vậy. Thôi, anh Vinh sắp lấy vợ, đáng lẽ mình ko nên nói mấy điều này. Nhưng lương tâm mình cứ nói là phải kể cho Dung nghe, để Dung hiểu rõ vấn đề mà sau này ko khổ.

- Vậy chị muốn nói cho em biết chị và anh Vinh đã có thời gian quen nhau hả, mà anh Vinh dấu em, giờ chị đang giúp em biết rõ hơn về chồng sắp cưới của em hả?

- Ko hẳn, đơn giản mình chỉ muốn gặp Dung, gặp xong rồi mình thấy Dung còn trẻ, hiền quá nên mình chia sẻ chút chuyện. Ngoài ra mình với anh Vinh còn có chuyện trai gái nữa.

- Hả?

- Thôi Dung bình tĩnh đi, chuyện cũng qua lâu rồi, giờ 2 người sắp là vợ là chồng, mình có nói đây cũng là chuyện trong quá khứ rồi, nhưng mình luôn nghĩ Dung có quyền được biết nên mới nói. Mình sẽ đi đám cưới và chúc phúc 2 người nếu được mời, Dung với anh Vinh rất xứng.

- ....

- Mà tại anh Vinh ko nhắc gì về mối cho Dung nghe cũng hơi buồn há?

- Dạ, cảm ơn chị. Nãy giờ nói chuyện e quên hỏi chị mấy tuổi?

- Uhm mình 32, lớn hơn anh Vinh mấy tuổi.

- Dạ, em cảm ơn những gì chị đã chia sẻ với em hôm nay. Như lời chị chúc, em sẽ sống hạnh phúc, là phụ nữ với nhau em cũng mong chị tìm được người xứng đáng với mình.

- Uhm, cảm ơn Dung. ko biết sau này có được gặp Dung nữa ko?

- Dạ có gì đâu, chị làm ở cửa hàng chắc gặp dài dài mà.

- Uhm, mình phải về rồi, về chuẩn bị đồ còn về quê, mình có nhắn tin chúc mừng anh Vinh, ảnh cũng chúc mình hạnh phúc nè.

Vừa nói con đàn bà điên cười khoái chí vừa xoè xoè khoe cái tin nhắn mà gã “ chồng sắp cưới “ của tôi nhắn cho à, đúng là số của ông Vinh. Tôi liếc qua cũng thấy “ chúc em về quê ăn tết vui vẻ, qua tết vô anh li xi cho “ rồi thêm cái gì nữa ko rõ ..... Mắt tôi nổ đom đóm, ruột gan sôi hết lên, cổ chất ngất.

- Dạ, thôi chị về, em chúc chị ăn tết vui và may mắn.

- Uhm, chào này mình mời, mình trả. Cảm ơn Dung vì buổi gặp mặt hôm nay.

- Dạ chào chị.

Con mẹ mặc váy bó màu đỏ, khoác cái áo len mỏng thời trang, trang điểm kỹ, tóc tém gọn gàng, thu hút nhất là cái môi trái tim, đôi mắt sâu ..... nhìn rất là cuốn hút đôi phương. à đứng dậy đi rồi mà quán quần ở bàn cafe vẫn còn mùi dầu thơm thơm phức.

Đầu óc tôi điên đảo, ngồi chết trân ở đó, ko biết làm gì mà cũng ko suy nghĩ được gì, đây là cảm giác mà người ta gọi là ghen sao? Sao mà khác hẳn lúc tôi thấy Thái với đứa con gái khác ở cái đám cưới năm nào ..... tôi muốn gặp ông Vinh và tra khảo, mà khoé mắt lại nóng bừng như muốn khóc, tôi lấy 2 tay sờ lên mặt mình, 2 bàn tay lạnh ngắt. Tôi đứng dậy, đi thẳng vô toilet, ko hiểu sao mà tôi phải khạc liên tục, kiểu như tôi mắc ối vậy.

Cuộc gặp hôm nay có ý đồ gì, có phải bà đó có ý định khoe với tôi là bà đã ngủ với ông Vinh, có phải trong thời gian quen tôi ông Vinh bắt cả 2 tay. Bà khoe thành tích công việc ở cửa hàng kinh doanh, bà khoe bà được gia đình Vinh yêu quý và tin tưởng. Chuyện này có công khai ko, có phải là mọi

người đầu biết chuyện này chỉ có tôi có mắt như mù ko? Con đàn bà già hơn ông Vinh mấy tuổi mà hờ ra là anh Vinh anh Vinh ngọt xót, rồi ông Vinh cũng kêu người ta là em nữa ..... Ôi mẹ ơi đâu là thật đâu là giả đây? Giờ chỉ có gặp ông Vinh hỏi cho ra lẽ mới được, tôi cảm thấy có ai thúc vô bụng mình vậy, đau lắm, như bị thêm hoa mắt ù tai nữa! Có ai hiểu cho cảm giác của tôi ko?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Chắc phải mất mất 15- 20p tôi mới hoàn hồn. Tôi chỉ là 1 đứa con gái vừa trưởng thành, quen được bao bọc cho nên lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy bị phản bội. Nhưng đầu óc tôi ko quá ngu ngốc, tôi nghĩ ko thể tin được 1 phía, bà kia cũng có thể nói thật và cũng có thể nói dối, bây giờ nếu muốn biết sự thật tôi phải hỏi người cần hỏi – bản năng cũng cần gặp để đối chứng với ông kia mà. Coi hán ta nói gì, tôi phải hoàn toàn trụ vững nếu sự thật đúng như lời con mụ Chi kia nói, tét đến nơi rồi, tôi sợ cái cảnh phải khóc bù lu vì thất tình lần nữa, mất hết tinh thần, tôi sợ cái cảnh phát điên vì ghen ...

Tĩnh tâm, hít thở, tôi gọi cho ông “ chồng sắp cưới”

- Alo anh nghe

- Anh đang ở đâu ạ?

- À anh đang ở cửa hàng, coi người ta dọn dẹp xong rồi, giờ kiểm tra điện đóm này nọ rồi khóa cửa thôi. Anh định xong chạy qua chờ em đi chơi nè.

- Em đang ở gần cửa hàng, lát em chạy qua anh ở đó đi.

Vừa ngay đúng lúc đó, tôi cũng đang muốn vào cái cửa hàng, coi coi cái bà đó làm hùng làm hồ gì ở đó, để coi coi vị trí mà họ hằng ngày làm chung gần nhau tới cỡ nào. Nhưng luôn tự nhủ lòng, ko được bốc hỏa, phải hết sức bình tĩnh.

- Vậy hả? Em đi đâu mà gần đây, anh còn đây, qua đi! Lát xong anh chờ đi chơi.

Tôi lạnh lùng tắt máy cái cụp. Phi xe qua đó. Vừa tới nơi gã đã ra đón, dẫn xe vô cửa hàng để khỏi phải mắc công canh. Đi qua 1 dãy sắt thép để ngăn nắp trên cả trăm cái kệ, rồi cả những miếng sắt dày, mỏng, nói chung đủ thứ các loại.. Nhưng tôi chỉ liếc mắt tìm chỗ nào là chỗ nhân viên ngồi.

- Em ngồi chơi, anh đang khóa mấy cái cầu chì tổng, tắt hết thiết bị để nghỉ Tết.

- Chị Chi ngồi chỗ nào anh?

- Kia, trong phòng máy lạnh, phòng anh là phòng kế bên. (Anh ta chỉ vào phía bên tay phải của cái cửa hàng rộng.)

Lại ngồi gần nhau quá mà, cái cửa hàng rộng thế này, lúc chỉ có 2 người thôi thì làm gì mà chẳng được. Suy nghĩ tới đó, máu tôi sôi lên sùng sục.

- Ủa, mà em biết Chi nữa hả?

- Em biết, biết cũng hơi nhiều. (miệng tôi vừa nói, mắt thì đầy giận dữ, chân thì rào bước tới gần khu vực 2 cái phòng làm việc của họ)

- Giỡn hoài, anh ko nói em, sao em biết!

- Ủ, anh ko nói mà chị đó tự nói, chứ em đâu có rãnh là tìm hiểu chuyện của anh chị!

- Nói gì?

Gã vẫn loay hoay, cúi quẹt quẹt mấy cái dọc gần mấy ổ điện, ko có vẻ quan tâm lắm. Tôi tức lắm, gã định giả ngây giả ngô đây mà!

- Chị đó nói về chuyện anh với chị.

- Há?

Lúc này gã mới buông tay, tỏ vẻ bất ngờ pha 1 chút luống cuống.

- Anh bất ngờ hả? Em nói cho anh biết, em còn bất ngờ hơn anh, chuyện sau lưng em, anh làm gì, ko phải tự nhiên mà em đòi tới đây, đáng lẽ em ko thèm nhìn mặt anh nhưng em vẫn muốn nghe anh xác nhận, em biết có thể em sẽ đau lắm nhưng em là 1 con người luôn tôn trọng sự thật.

Nói tới đó mà tôi đã thấy ghen cứng cổ rồi, nhìn cái nét mặt đó, thì rõ là bà kia ko nói xạo rồi ... lồng ngực muốn phát nổ!

- Chi gặp em hồi nào? Nói cái gì?

- Uh, Chi của anh mới gặp em xong, chị ta kể về tình cảm của 2 người, chị ta hỏi anh có kể em nghe về chị ta hay ko? Rồi chị ta làm việc hiệu quả tới đâu, cái gì chị ta cũng cần đản cho anh được ..... Nói cái quần gì tùm lum hết!

- Em nói tục với anh đó hả? Cụ thể Chi nói cái gì?

- Đó, em nói đó, anh trả lời đi. Có phải là anh từng quan hệ tình cảm với người ta, anh ngủ với người ta ko?

- Uhm, anh có ngủ với Chi!

1 tiếng ừ làm tôi như sét đánh, nghiêng rằng tôi định vùng chạy. Thôi thì tới đâu thì tới, ko ngờ tôi cũng có ngày như vậy, thất bại, nhục nhã. Người yêu, chồng sắp cưới xác nhận là có ngủ với người khác ngay trước mặt tôi. Lúc đầu tôi ghét con đàn bà kia, nhưng bây giờ có lẽ nên cảm ơn bà thì đúng hơn!

- Anh xác nhận rồi, vậy là chị ta ko nói dóc, vậy mà em từng nghĩ trong 1 giây phút những lời đó là nói dóc, để em có thể huỷ hoặc vô cái thứ gọi là tình yêu này, anh nhìn em đáng thương ko?

Nước mắt bắt đầu chảy, tôi ko còn giữ được bình tĩnh, giọng nói càng ngày càng lớn, bị đứt quãng bởi hơi thở gấp, như người sắp chết, tay chân chỉ trở tứ tứ phía.

- Chia tay đi!

- Em nói cái gì?

- Em NÓI LÀ CHIA- TAY- ĐI! Em ko muốn tiếp tục với 1 người dối trá sau lưng em, miêng lúc nào cũng đòi em phải chung thủy nhưng lại đi phản bội em, nhân tình của anh còn dám gọi điện gặp mặt và kể cho em nghe mà. Em ko biết trong mắt người đó em là cái thứ gì nữa? Em ko biết trong mắt anh em thất bại cỡ nào nữa? CHẤM DỨT ĐI! Thương em thì cưới em, ko thương em thì đừng có hại đời em như vậy, những gì có với nhau coi như xí xóa. Đẹp!

Hết đứt câu, tôi vùng chạy, vừa chạy vừa khóc mặt mày tối sầm, trong bụng tức ko tả được. Gã chạy theo nhanh như chớp đã ôm chặt tôi, gã xoay người tôi lại, 2 tay đặt lên vai tôi

- Em chỉ biết là hết vậy thôi hả? Ko cho anh giải thích luôn hả?

- Ừ, anh giải thích đi, nhưng em nói anh biết, em ko phải con nít, đừng có mơ mà dụ em. Em mệt rồi, em muốn buông bỏ, em ghét nhìn thấy anh và cả bà kia!

- Anh từng qua lại với Chi, trong thời gian mới chia tay Diễm, ko hẳn là tình cảm nhưng có ngủ với nhau, anh xác nhận. Nhưng cũng chỉ có 1 vài lần.

- Haha, “ 1 vài lần “! (tôi cười chua chát)

- Đó là chuyện trước khi gặp em, anh là đàn ông, ko lẽ anh phải kể cho em nghe tất cả những người anh đã ngủ cho em nghe? Có thể em kể anh nghe chuyện cũ của em, nhưng lúc đó em cũng có men bia rồi, nhưng anh tôn trọng. Còn chuyện của anh, anh qua lại với bao nhiêu người anh ko phải cứ kể hết được, nhưng đó là khoản thời gian anh thất tình, anh ăn bánh trả tiền có, anh tình 1 đêm có, và Chi cũng chỉ là 1 trong những mối quan hệ ko xác định như vậy. Anh có cần phải kể em nghe ko? Em có nhu cầu nghe mấy chuyện như vậy ko?

- Làm sao chị ta biết số của em?

Anh ta cầm tay tôi vô bàn làm việc, có 1 xấp giấy note, trong đó có 1 tờ ghi số điện thoại của tôi (0908..... – Dung yêu).

Tìm tôi hạ nhịp, máu tôi cũng hết sôi, mặt tôi cũng hết tái, môi tôi hết run và nói chung toàn thân tôi dịu xuống. Nhưng vẫn chưa hết cảnh giác.

- Chị ta tùy tiện vô chỗ của anh à?

- Thì những lúc ko có anh, anh ủy quyền chứ.

- Đàn ông mấy anh, ngủ với người ta 1 vài lần, rồi coi như ko có gì xảy ra, rồi vẫn gặp nhau hằng ngày, vẫn nói chuyện với nhau tình queo. Mấy người ko có trái tim hay là dây thần kinh cảm xúc có vấn đề? Sao mấy người có thể như vậy với nhau, biểu ai mà tin cho được?

- Anh nói thiệt, trước kia anh ăn chơi, anh phong lưu, nhưng từ khi quen em rồi anh ko như vậy. Em biết sao ko? Vì anh thương em, còn trước kia anh chỉ là thất tình, ko thể níu kéo được Diễm, anh đâm ra như vậy. Nhưng có em rồi, anh đã dừng lại.

- Anh ngủ với chị ta thôi à? Ko có trách nhiệm gì à?

- Trách nhiệm gì em, Chi đâu phải gái mới lớn mà anh dụ dỗ mà trách nhiệm, Chi cũng thích cũng muốn, 2 người đi nhau chung rồi ngủ với nhau thôi. Anh nói em biết, anh ko phải loại người vô trách nhiệm, tại em ko sống theo kiểu đó, em ko dính vô mấy mối quan hệ kiểu đó, chứ ko ai đòi trách nhiệm cả, an toàn có bao cao su, ko để có bầu. Vì cả 2 ai cũng chỉ muốn tìm vui hay giải sầu nhất thời thôi.

Tôi im lặng suy nghĩ, sao anh biết là tôi ko có mối quan hệ kiểu đó ... Tôi biết mà, cái kiểu ko yêu thương nhau nhưng vẫn lên giường được với nhau. Chuyện tôi với thằng Khang đã như vậy còn gì, nhưng khác ở chỗ, tôi và nó giả bộ là 1 cặp ... Tôi cố gắng quên đi những tháng ngày đó rồi mà hôm nay lại phải lấy nó ra để minh họa. Haiz, ông Vinh nói cũng có lý. Rõ ràng bản thân tôi cũng đâu có kể lúc đó cho ông nghe đâu mà. Mắt tôi ráo quánh, nước mắt cũng hết chảy luôn.

- Anh ko thích chị kia sao?

- Ko, lúc đó anh chả thích ai vô nổi!

- Vậy còn chị ta?

- Hình như có thích, nhưng anh ko đáp trả. Sau lần Chi hỏi anh có thích Chi ko, anh xin lỗi và ko qua lại ngoài công việc nữa.

- Rồi chị ta tỏ ra bình thường hả?

- Uhm, công việc rất tốt, anh vẫn luôn chi hoa hồng cao khi có hợp đồng lớn. Gia đình anh vẫn qua lại coi như 1 nhân viên đặc lực.

- Anh thật sự bình thường với bà sao?

- Uhm, lâu lâu cũng giỡn nhưng giữ kẽ, anh ko muốn tự nhiên làm mất tình cảm anh em có sẵn, cũng ko thích để bị hiểu lầm, cũng ko muốn làm ảnh hưởng tới công việc kinh doanh chung. Cho nên khi quen em anh nói chi Chi biết liền mà!

Tôi lại im lặng, thầm suy nghĩ sâu chuỗi vấn đề, dần hiểu ra và tôi suy đoán là bà này thích ông này nhưng bị ông này từ chối, nhưng vẫn cố tỏ ra mình bình tĩnh, cao thượng và cống hiến cho công việc mà nuôi hy vọng. Nhưng đến bây giờ, biết ông Vinh sắp lấy vợ thì hiện nguyên hình con hồ ly tinh phá hoại, tôi tự nhiên trở thành mục đích bắn tỉa của bà. Nhưng có lẽ người tính ko bằng trời tính, 1 đứa luôn tìm hiểu sự thật như tôi, ko phải cứ nghe cái gì là nhảy dựng lên. Tôi có 1 chiến thắng nhẹ đầu đời trong công cuộc ghen tuông .... Nghe chẳng có gì đáng tự hào. Tôi đã bớt giận nhiều rồi, sau chuyện lần này phải siêng điều tra hơn, phải siêng quan sát hơn. Dù gì thì vẫn phải giữ giá, tỏ vẻ dỗi hờn ....

- Tắt tới nơi rồi, em ko muốn có chuyện, em ko muốn làm ảnh hưởng đến mọi người.

- Rồi sao? ý em là sao? Em nói xong chưa?

- Em về đây, xong rồi.

- Còn muốn chia tay ko?

- Để em suy nghĩ lại.

- Xong rồi thì bây giờ tới anh!

- Anh? Anh nói gì?

- Ai cho em nói tục trước mặt anh? Ai cho em chưa gì đòi chia tay?

- Rồi sao? Giờ anh muốn gây hấn? Có 1 người gọi cho anh, nói với anh kiểu đó anh có điên lên ko? Bực mình hà!

- Sao em hung dữ quá vậy?

- Anh đi mà hỏi cái bà Chi kia đi!

- Được, anh sẽ hỏi!

“Nóng giận ko tự sinh ra và mất đi, có chuyển từ người này sang người khác “. Tự dưng bây giờ tôi từ người nóng giận lại là người bị giận. Ko biết nên cương hay nên nhu đây. Nghĩ tới nghĩ lui tôi ko thấy tôi sai, ngheoe nguấy đòi đi về.

- Anh gọi điện nói chuyện với thư ký của anh đi, em ko có nhu cầu tìm hiểu chuyện của mấy người, em về!

- Em đứng đó!

- Anh đừng có ra lệnh kiểu gia trưởng với em, em ko có ba!

- Em đứng đó, để anh nói chuyện cho em nghe cho em vừa lòng.

Vừa nói gã vừa bấm điện thoại, bật loa ngoài, tôi còn nghe nhạc chờ của con mụ kia là Thì thầm mùa xuân ... nghe là thấy mắc ghét!

- Alo, Chi nghe nè Vinh!

- Tại sao Chi lại tìm nói chuyện gì với bé Dung vậy?

- Ủa, Dung mới đây mà méc Vinh rồi hả, cô bé nhanh thiệt.
- Tôi hỏi tại sao thì trả lời đi!
- Thì Chi cũng chỉ nói sự thật thôi mà, Chi đâu có nói thêm gì đâu.
- Chi muốn tụi này gây nhau khỏi ăn tết à?
- Đâu có, đừng hiểu sai vấn đề, mình là người lớn mà, ko cần phải quát tháo nhau như vậy.
- Ừ, người lớn ko ai mà xử xự như Chi hết, qua Tết vô để tôi bàn giao Chi xuống Cần Thơ làm, ko thì thôi việc!

Cái mặt hậm hực, gãi tắt máy ... quay qua nhìn tôi. Tôi vẫn ngheh mặt, tôi chờ 2 tiếng xin lỗi, gãi bực dọc ngồi phịch xuống ghế. Tôi cũng bực dọc bỏ đi, định đi ra dắt xe ra ngoài đi về, tôi chán quá! Mà ko ngờ Vinh lại quát tháo bà kia lớn tiếng như vậy, đúng kiểu sếp la nhân viên, lại còn dọa cho thôi việc, ko biết mọi chuyện có đi quá xa hay ko? Ko biết là có khi nào ông hù thôi hay ko, nhưng tôi cũng ko thêm quan tâm, chuyện của tôi tôi chưa giải quyết dứt điểm lại còn để ý chuyện thiên hạ, mệt!

- Em thương mà ko tin anh? Vậy sau này có 10 cô, 20 cô gọi cho em kể chuyện từng ngủ với anh thì em đòi chia tay anh 10 lần, 20 lần hả?
- Anh mệt rồi à?
- Anh ghét con gái trả lời anh bằng 1 câu hỏi!
- Em cũng như con gái khác thôi hả?
- Em lại tiếp tục hỏi anh, anh thật sự ko thích, anh đang giận.
- Thì thôi, giận thì ko cần phải thấy cho gai mắt, em về cho xong!
- Còn chuyện mình thì sao?
- Qua tết tính đi!
- Còn từ đây tới tết thì sao?
- Giờ chứ anh muốn cái gì? Anh ko cho em nóng giận trong trường hợp này, anh thiệt quá đáng mà! Em nổi nóng em đòi chia tay là lỗi của em, nhưng đó là có lý do. Anh ko thử suy nghĩ cho cảm giác của em hả? Anh hỏi em có tin anh ko? Em ko tin anh mà em đi hỏi anh, em lắng nghe anh nói này giờ hả?

Lại tức lên nữa rồi, nước mắt tự nhiên lại tuông ra ko kiểm soát được, giọng thì nghệt nghệt nghèn nghèn ... Gãi đứng dậy, đi chậm về phía tôi, ôm tôi, hôn lên tóc tôi, nâng cằm tôi lên định hôn môi tôi, thì tôi hất ra, tui thân lắm chứ. Tôi lại bỏ đi, lần này đi gần tới chỗ để xe ở cổng rồi ... Giận thiệt là giận

- Anh xin lỗi bé!

Tôi đứng lại, đây mới là điều tôi chờ và muốn nghe nè. Tôi đứng đó, ko quay lại, giọng của gã nghe nhỏ nhưng đủ rõ ...

- Uhm, em về đây, ngày hôm nay chẳng ra cái giống gì hết!
- Anh chờ em về.
- Em có xe, em tự đi.
- Giờ này tối rồi. Để anh chờ em, lát anh đi taxi về.
- Anh đi mà lo tắt máy cái cầu giao đi! Đường tết đông lắm anh khỏi lo.
- Anh thương em lắm
- Thôi mệt quá, em về thiệt đây.

Gã tiến lại gần, ôm tôi thêm lần nữa, chặt hơn, vòng tay ấm lắm.

- Anh sẽ ko làm gì có lỗi với em đâu, anh hứa. Chuyện hôm nay huề đi, anh xin lỗi rồi mà.

Tôi hứ 1 cái rồi cũng nâng tay lên ôm gã. Chúng tôi ôm nhau trong 1 nơi toàn sắt thép, như 1 câu trong quảng cáo thép Pomina “ những công trình trường tồn mãi mãi theo thời gian “ .... Tôi cũng muốn chuyện của chúng tôi được như vậy.

Chương 58

Mặc dù mọi chuyện đã được giải quyết, mà công nhận giải quyết nhanh thiệt nhưng trong bụng tôi vẫn thấy ảm ức lắm, ko lẽ tết nhất tới nơi mà lại gây gổ, nhưng thiệt tình là chưa tâm phục khẩu phục, đáng lẽ phải gặp 3 mặt 1 lời, tôi muốn con mẹ kia vừa què vừa xấu hổ trước mặt tôi như những gì ả đã làm với tôi vậy. Tôi lan man nhiều điều, suy cho cùng tại yêu phải 1 ông đào hoa phong lưu mới vậy. Tôi vẫn chưa sao mà quen được cái cảm giác người yêu mình, thậm chí chồng mình lại làm tình với 1 đứa khác mà đứa đó lại ko phải gái bán hoa, tức lắm chứ! Tâm thì nghĩ kiểu gì ra ngoài xã hội ngoại giao ông ấy cũng phải có mấy va chạm thân xác tình- tiền, nhưng chẳng thả tôi ko biết, chứ biết rồi cảm giác bực bội quá.

Tôi chạy xe về, gã cứ chạy tò tò theo, hết rữ ăn cái này tới ăn cái khác, gã nói gã đói từ trưa giờ ko ăn gì, gã nói nhăn nhói cùi làm cho tôi vừa bực vừa thấy tội.

- Anh ghé ăn cái gì đi, mắc gì chạy theo em

- Em ăn thì anh mới ăn

- Em no rồi, chiều giờ ko ăn gì em cũng thấy no.

- Thôi mà, 3 ngày nữa tết rồi mà.

- Uhm

- Em ăn gì?

2 đứa cũng ghé vô 1 quán com tấm, gã ăn 1 đĩa tôi ăn 1 đĩa chút xíu com, cái cảm giác hậm hực của tôi ko biết chừng nào mới hết.

Về tới nhà, gã ừa vô nhà, tám chuyện với mẹ, nhìn vui vẻ kiểu như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, nói chuyện với mẹ mà hay liếc liếc qua tôi nữa, trong bụng cũng mắc cười lắm nhưng rồi cũng phải giả bộ mặt ngầu. Cứ như vậy thì ngày cũng qua ngày, Tết cũng tới năm nay ăn Tết cũng vui như bình thường, gia đình, vì chưa có đi làm nên thời gian dành hết cho gia đình, cho bạn bè, năm nay còn có tiết mục qua nhà ông Vinh để chúc tết nữa.

Qua tết là tới sinh nhật, sinh nhật cuối của đời độc thân nên làm tùm lum, lớp thì bạn bè, lớp thì gia đình, nhà ông Vinh cũng làm cho cái tiệc thân mật. Tôi cũng bắt đầu đi làm, ma mới nên cũng bị nạnh hẹ sai vặt dữ lắm, nhưng ko sao, ai mà ko như vậy lúc mới đi làm chứ. Rồi cũng đến ngày đám nói, gia đình ông bà cha mẹ và chú bác Vinh qua nhà, ko có bùng quả nhưng cũng trà bánh và trái cây, ba của anh Vinh đồng dạng phát biểu ý kiến muốn kết thân 2 nhà, mẹ tôi bắt tay nhà Vinh và đồng ý lời dạm ngõ. Tình cảm càng ngày càng gắn bó, thân thiết, Vinh cũng yêu chiều tôi hơn, ko có những vấn đề nhảm nhí tào lao nữa, ông chăm chỉ đi làm, đi làm về thì lại chạy qua với tôi. À, phải nói thêm là cái bà Chi bị đưa xuống Cần Thơ thiệt, chứ bà ko chịu nghỉ việc, 1 mối đe dọa đã bị loại bỏ, tôi cũng hơi day dứt 1 chút xíu nhưng đó là hậu quả của hành động thiếu suy nghĩ của người ta, ko phải do tôi áp lực gì cả.

Rồi má Vinh cũng lựa được 2 cái khúc vải đẹp, bác dẫn tôi đi may áo dài cho đám hỏi, rồi rục rịch tìm chỗ tư vấn áo cưới, chụp hình cưới và make up. Tất cả đều riêng rẽ, áo cưới 1 tiệm, nhưng chụp cưới thuê bên ngoài là các bạn sinh viên có tâm ko có studio chỉ có page trên facebook, make up là chỗ quen với con Tiên.

Thời gian cũng qua nhanh lắm, vì có đi làm nên 1 ngày cứ trôi qua vùn vụt. Mọi vấn đề như nhà hàng đến thiệp cưới bên phía nhà gái mẹ tôi cũng tìm hiểu nhiều lắm, tội nghiệp mẹ, có mỗi 1 đứa con, tới tuổi già chồng mà chỉ có 1 mình, mẹ tôi tính toán thì số 1, chu toàn khỏi chê rồi. Còn phải lo sửa nhà nữa, mẹ tôi sắp kiệt sức tới nơi, tôi thương mẹ lắm, ông Vinh cũng biết cũng hay chạy qua hỏi mẹ coi phụ này phụ kia. Càng gần tới ngày cưới hỏi tôi càng ko nhớ xa mẹ, mùi lòng ghê gớm, mặc dù biết từ Tân Bình qua Gò Vấp mất có nửa tiếng thôi, nhưng mà .... Haiz.

- Mẹ đẻ con gái làm gì? Ngày xưa mẹ đẻ con trai thì giờ nhà có thêm người rồi ko!

- Cái con này. Cuối tháng này chị Hà lên ở với mẹ rồi, com nước con khỏi phải lo, đi làm về thì do dưỡng sức khỏe, rảnh thì đi chăm sóc sắc đẹp với con Tiên đi, cô dâu là phải đẹp.

- Mai một con về nhà ông Vinh rồi mẹ có lo cho con như vậy nữa ko?

- Cô về nhà đó thì tôi lo cái tánh của cô làm mất lòng nhà chồng, lúc đó ko ai cứu đâu nghe!

- Mẹ lo cho con con biết, con thương mẹ và cảm ơn mẹ, thấy mẹ cực con xót nhưng thật tình là con khoái được mẹ lo lắm.

- Đúng là cái thứ gì, suốt ngày phây phây ko giống mẹ 1 chút, may chắc chỉ lo chuyện ngày mai thôi chứ ngày một cũng ko biết há?

- Nhưng con là người tốt, ko hại ai ko nói xấu ai. Ngoại nói vậy là người tốt rồi đó!

- Chắc, nhớ ngoại quá ... phải chi ngoại còn thì vui biết bao nhiêu.

Tôi là cái đứa đáng ghét, chuyện gia ăn nói khơi gợi chuyện buồn, tự nhiên mẹ đã cực khổ lo toan vậy mà giờ còn làm mẹ buồn nữa, nhìn mắt mẹ đỏ lên thì tôi ôm mẹ, 2 mẹ con khóc ngon lành.

Thoát 1 cái vậy mà cũng đến ngày đám hỏi rồi, nhà cửa trang trí cũng xong, áo dài, make up cũng đã liên hệ xong, có mỗi ảnh cưới là chưa chụp vì hỏi xong sẽ chụp. Nhà tôi cũng tề tựu cả các cậu dì và anh chị em họ, người phụ 1 tay, nhà cửa rất sáng sủa và đẹp nữa.

Đúng giờ nhà Vinh qua, tất cả đàn ông đều mặc vest đen riêng Vinh mặc vest trắng, nữ thì áo dài hết. Bên nhà tôi cũng vậy. Trầu cau, mâm quả và 1 cái bánh kem lớn, rượu tây nữa. Tôi cũng hơi hồi hộp khi bác 2 của Vinh mở lời đàm hỏi. Mặc áo dài hồng, tóc xoã mượt và thắt 1 bím tóc nhỏ như là cây cải, Hôm nay ai cũng đẹp, Vinh cũng đẹp trai, ngay chính tôi cũng đẹp lòng tôi hân hoan phơi phới.

- Hôm nay, được biết trước đó 2 nhà cũng có gặp nhau và bàn chuyện bé Dung và Vinh đã được chấp thuận, nên tôi là bác 2 của cháu Vinh thay mặt cả gia đình chú Thái- thím Lan là ba má cháu Vinh, cùng gia đình 2 bên nội ngoại qua đây xin phép chính thức ngõ lời đàm hỏi cháu Dung.

- Dạ.

- Tôi xin phép ở đây có bà ngoại, bà nội của Vinh cùng với cậu dì và cô chú bác. (Cả nhà Vinh đứng dậy cuối đầu chào mẹ tôi).

- Dạ, nhà tôi thì ba má cũng ko còn, bên nội thì cũng đã ko liên lạc từ lâu nên hôm nay gia đình cháu Vinh qua nhà tôi có các cậu dì bên ngoại. Xin cảm ơn sự có mặt của những bậc cha mẹ, ông bà của cháu Vinh đã qua nhà chúng tôi, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.

- Dạ, thì 2 cháu cũng đã tới tuổi lấy vợ gả chồng, gia đình 2 bên cũng hết sức vun vén và đồng thuận, 2 cháu cũng gặt đầu để tiến đến lâu đài se duyên 2 họ. Đại diện gia đình Vinh – cũng là nhà trai tôi xin dâng mâm quả trầu cau và một ít quả mọng, thể hiện lòng thành để chính thức đàm hỏi mẹ cháu Dung cho cháu Dung về làm vợ Vinh, làm dâu gia đình trong tương lai. Xin hỏi là nhà cháu Dung và cháu Dung có đồng ý ko?

- Dạ, nhà tôi xin nhận và xin chấp thuận lời đàm ngõ.

Rồi các anh chị em họ của Vinh bung mâm quả và qua trao cho anh chị họ của tôi. Người lớn thì cúi đầu bắt tay nhau. Vinh thì có chuẩn bị 1 cái nhẫn nhỏ đeo vô tay áp út của tôi.

Tuy chưa phải đám cưới nhưng tôi hồi hộp để sợ, tim đập quá trời, nhất là khi ông Vinh đeo nhẫn và 2 đứa nắm tay nhau.

- Dạ, con xin hứa với bác gái là con sẽ yêu thương Dung, luôn che chở và chăm sóc cho bé, nên bác cứ yên tâm. Con xin cảm ơn bác và Dung đã đồng ý.

Rồi tôi và Vinh cùng thấp lên 2 cây đèn cây lớn theo lời chỉ dạy của người lớn, sau đó thượng trên bàn thờ tượng trưng của tổ tiên ông bà.

Cái mặt ông Vinh mấy lúc phát biểu chính thức như vậy tỉnh lắm, lời lẽ trôi chảy vô cùng, ngẫm lại đây cũng là 1 ưu điểm của gã. Còn tôi đứng đó, bị nắm tay 2 cái mà cái má nóng bừng vì mắc cỡ. Cả nhà thấy vậy cũng cười và có chọc quê nữa. Lúc này mới thấy bớt căng thẳng nhưng vẫn chưa hết mắc cỡ. Trong vài khắc tôi nghĩ tới những gì đã trải qua, những sai lầm của tôi, của Vinh thôi thì từ bây giờ 2 đứa cũng gần chính thức là vợ là chồng, phải yêu cả những điểm xấu của nhau mà sống. Đã đi đến đoạn đường này, cả ông bà cha mẹ 2 bên đã gặp nhau ngày hôm nay thì ko phải là đơn giản, đúng là khái niệm mối quan hệ nghiêm túc mà tôi đã từng đặt ra lúc đầu. Tôi ko còn trẻ nữa và cũng ko phải là gái ngoan nhu mì, nhưng tôi là con của mẹ tôi tôi có quyền tự hào vì điều đó!

2 gia đình thưa hỏi nhau xong xuôi, mọi chuyện diễn ra hết sức suôn sẻ và không khí hết sức nhẹ nhàng, đầm ấm đúng kiểu thân mật. Mẹ tôi mới ngo lời mà cả 2 nhà đi đến nhà hàng dùng bữa com thân mật. Vì đàn trai cũng qua giờ gần trưa nên giờ này cũng đến giờ ăn. Càng nghĩ càng thấy mẹ tôi thật chu đáo, tất cả đều đúng nhịp và bài bản, phát biểu và trả lời của mẹ thẳng thắn nhưng ko gây mất lòng ai, chắc là ba Vinh cũng có nhắc nên ko 1 ai hỏi đến bên nội hay ba tôi hết, tất cả chỉ cười nói vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Chuyện cứ như thế trôi qua, còn có cỡ 40 ngày nữa là cưới ... (Mình cũng bỏ qua hẳn đoạn chuẩn bị đám cưới của 2 nhà đi cho truyện nhanh 1 chút nhé). Ấy vậy mà đời ko như là mơ.

Sau đám hỏi tầm 10 ngày, buổi chiều cuối tuần mình đang đi ăn với con Tiên, hôm nay Vinh nói bận nên 2 đứa ko hẹn hò. Điện thoại reo, số bé Vy

- Chị nghe nè em?

- Chị đang ở đâu vậy chị Dung?

- Chị ở khu 3/2 quận 10.
- Chị rảnh ko?
- Có gì ko em, bây giờ luôn hả?
- Có, chị chạy qua đây chút đi. Mà chị đang đi với ai vậy?
- Chị đi với bạn chị.
- Chị qua 1 mình đi, quán cafe X số .... trên Nguyễn Trãi quận 5, nhanh đi, qua giúp em, ko thì ko kịp.
- Uh uh, chị qua, có gì bình tĩnh nha.

Tôi tắt máy quay qua con Tiên nói cho nó nghe chuyện.

- Uh chắc cũng có gì gấp đó, thôi mày chạy qua đi, tao về cũng được.
- Uh, vậy đi nha, gấp sau.

Tôi phi xe qua địa chỉ của bé Vy, giọng con nhỏ hốt hải làm tôi thấy lo lo.

Vừa tới nơi đã thấy con bé đứng ngay cửa quán, nó xúi tôi gửi xe nhanh nhanh rồi lủi vô quán, nhìn điệu bộ lấm la lấm lét có 1 chút hốt hoảng. Vừa ngồi xuống, cô em chồng tương lai thờ hồn hển đứt quán, tôi thì chưa biết chuyện gì xảy ra với nó.

- Chị bình tĩnh nghe em nói nè, bình tĩnh nha.
- Uhm chị nghe nè, từ từ, uống ly nước cái đi, có chuyện gì?
- Hồi sáng, em nghe anh 3 nói chuyện điện thoại với ai mờ ám lắm, hẹn tối nay gặp rồi còn khuyên người đó đừng buồn, kêu là em với anh ngọt lắm!

Tôi bắt đầu sốt ruột, bé Vy hớp ngụm nước xong nhanh nhẩu nói tiếp.

- Xong trưa ảnh đi mua thuốc gì nhiều lắm, em hỏi ảnh mua cho ai ảnh nói ảnh mua thuốc bỏ cho chị, mà em nhớ bữa mà em có nhờ người lấy thuốc bắc cho chị nhiều rồi mà hôm nay ảnh lại mua thuốc tây. Cho tới chiều, em thấy ảnh diện đồ đẹp, thơm phức, em hỏi ảnh đi đâu ảnh nói đi gặp chị. Ko biết sao em nghi lắm, nên em chạy theo, rồi em lén theo ông tới đây, ông ko nghi gì hết. Trên đó em ko biết là ai vì em chưa lên, em ko muốn bứt dây động rừng nên em gọi chị. Em gọi chị nghe theo như kiểu chị ko biết gì thì em chắc chắn ảnh hẹn cô nào trên đó rồi.
- Hả, sao cũng biết?
- Chị nghe em, bình tĩnh, đi lên đó, nếu là bạn trai hay bạn học bình thường thì coi như chị tình cờ đi cafe gặp, còn nếu có con nào thì .....

Nghe con em nói tới đó tim tôi như rút ra ngoài, tôi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, tôi rối lắm.

- Thì sao em?
- Thì chị .... Chị muốn em lên chung ko? Hay là chị đi 1 mình em chờ chị dưới này?
- Nếu ko phải bạn bè của anh thì sao Vy?
- Thì chị xử sự theo bản năng đi, em đâu có biết đâu, em chỉ giúp chị tới đây vì em thương chị, em sợ anh em làm gì sau lưng chị.
- Hay em đi với chị đi, coi như 2 chị em đi cafe. Nhưng em có sợ anh 3 em chửi em ko?
- Chắc, em ko sợ nhưng em chỉ sợ em cư xử ko đúng mực nếu có gì đó ko đúng thôi.
- Đi lên với chị nha, để chị có thể bình tĩnh, em làm chị run quá nè.

2 chị em tôi dẫn nhau đi lên lầu, cái quán cafe có tới 2 tầng, ko biết là Vinh đang ngồi tầng nào, theo như lời bé Vy thì đúng là ông Vinh đang làm gì ko phải sau lưng tôi rồi, làm gì có chuyện mua thuốc bỏ gì chứ. Tôi thấy hơi nghẹn, khó thở và mất hết tự tin. Bước có mấy bậc thang mà ông cổ chân tôi cứng ngắc, cảm thấy quần áo chật chội....

Lên lầu 1, tôi nhìn dáo dác, bé Vy cũng vậy và cả 2 đều thấy Vinh ngồi phía trong gần phía góc sân khấu có cái cây đàn dương cầm .... Tim tôi như ngừng đập, Vinh ngồi đối diện 1 cô gái tóc ngắn, cô gái đẹp, đẹp hơn tôi nhiều, sắc sảo nữa, 2 tay của cô gái đang nắm 1 bàn tay trái của Vinh. Chồng sắp cưới của tôi, niềm tin sụp đổ tức khắc, tôi bất ngờ - tìm đâu thiếu điều muốn ngã quỵ tại chỗ, muốn hét lên và đứng như bản năng tôi lao vào cầu xé 2 con người đó. Nhưng sự thật là tôi bị chết đứng, bé Vy lay lay vai tôi. Tôi quay qua, nước mắt đã sắp chảy ra rồi, tôi ko biết làm sao để mọi chuyện ko tồ tẹt bây giờ.

- Chị Dung, là ..... bà Diễm bỏ củ anh 3 ...

Trời ơi, sét đánh ngang tay, tôi lại chết thêm 1 lần nữa, ai chứ? Người yêu cũ của Vinh, người đã bỏ anh để lấy người khác, giờ sao 2 người họ lại nắm tay nắm chân nhau kiểu đó? Giờ tôi làm gì bây giờ, thiệt lòng tôi mất hết niềm tin, có phải tôi đã quá dại khờ khi quá tin Vinh ko? ... đào hoa thì sao? Người đào hoa thì ko biết tới chung thủy sao?

- Chị, chị làm gì đi, hay chị lại hất ly nước vô mặt bà Diễm đi, bà đang nắm tay anh 3 kia.

- Nếu anh 3 em ko cho thì người ta có nắm được ko?

- Chị, chị phải nói chị là vợ sắp cưới của anh đi.

- Ko, người kia còn là vợ của người khác rồi mà họ còn nắm tay nhau, hẹn hò nhau kiểu đó, chị thì là cái thá gì hả Vy? Đi về đi em.

- Chị, chị ko đi thì em đi.

- Ủ, em làm gì làm .... Chị đi về, chị mệt rồi.

Tôi vừa nói xong câu, bé Vy nhanh như chớp, con nhỏ đã nhanh nhanh chân đi lại chỗ của 2 người khốn nạn kia, tôi nhìn theo nhưng ko màn tới thể sự nữa, tôi chán, lần này tôi buồn thiệt. Tôi tự nói trong bụng lần này ko thể bị dụ ngọt được nữa, ko được phép tổn thương bản thân mình nữa.

Tôi thấy bé Vy vừa bước tới, cô bé như nói gì đó, người phụ nữ xinh như hoa kia hoảng hồn rút 2 bàn tay lại và đứng dậy chào, mọi thứ diễn ra cứ như 1 con ác mộng, nhưng nhẹ nhàng như con gió, ông Vinh cũng giật mình đảo mắt nhìn quanh và “ chồng chưa cưới của tôi “ cũng đã thấy tôi, cuối cùng anh cũng nhìn thấy tôi đứng đây, tôi nhìn lại anh, thẳng vào mắt anh, mắt tôi như nổ tung nhưng trái tim tôi biểu “ mày phải bình tĩnh, thẳng đó ko đáng để mày khóc “, tôi ngậy đại, quay lưng bỏ đi. Tôi giục giã mình “ nếu khóc thì về nhà rồi hãy khóc Dung à, mày khóc ở đây người ta cười vô mặt, người ta coi thường mày “.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Tôi ừ ừ bước xuống, ra khỏi quán để hít chút ko khí chứ cứ ở trong đó chắc tôi chết vì ngạt thở, bé Vy chạy theo...

- Chị Dung chị có sao ko vậy? Em về chung với chị nha?

- Ủ, về chung với chị đi.

Tôi vẫn thơ thẩn lắm, 1 chút nữa thôi thấy Vinh cũng chạy xuống tới, đứng ngay chỗ người giữ xe đang dắt xe tôi ra, ko nói gì, chỉ chặn ngay đó, về mặt ko tỏ vẻ biết lỗi. Nhưng thôi rồi, cái loại đàn ông mà vợ người khác cũng thèm thì tôi đây cũng bỏ đi là vừa.

- Anh tránh ra cho người ta dắt xe em ra coi.

- Ko!

- Ủ, vậy em bỏ xe, em về với Vy.

- Con Vy, ai cho mày về? Chị 3 sẽ về với anh.

- Đẹp, anh ra chỗ khác hoặc em về với bé Vy, anh lên mà lo bạn gái cũ anh đi, sao hẹn hò cafe lại bỏ người ta ở đó? Anh tránh ra đi, em ko phải, chưa phải là vợ anh, em chưa bước chân vô nhà anh đừng nói em là chị 3 chị 4 gì hết! Tôi hân hộc

- Anh cần nói chuyện với em!

- Giờ em ko thích nói chuyện với anh, em ko thích nhìn thấy mặt của anh, để yên em đi. Đừng có bày đặt mà lớn tiếng với em ở đây.

- Anh 3 đi ra để em với chị Dung về, nói chuyện sau đi, vâng vâng người ta nhìn kỳ chết.

- Mày im, anh kêu mày im rồi mà!

- Anh ko phải giận cái chém thót, ANH CÓ TRÁNH RA CHỖ KHÁC KO?

- Anh ko tránh!

Anh ta vừa nói vừa nắm lấy cổ tay tôi, tôi vung ra, trong lúc quán trí ngu si kiểu gì tự nhiên tôi lao chạy ra đường, Vinh vói theo nhưng ko kịp. Xui có 1 chiếc xe máy vừa chạy tới người ta thắng ko kịp đâm sầm vào tôi. Tiếng la hét vang lên cả 1 góc đường. Tôi bị bánh xe trước cán qua bàn chân, té xuống đường bị trầy lác hết 1 bên đùi và đầu gối, máu chảy. Nhưng tôi ko cảm thấy gì cả, bé Vy và mọi người chạy ra đỡ tôi dậy, tôi bị rách hết quần chỗ bị cọ xát xuống đường, vài phút thôi mà giao thông đã bị tắc nghẽn. Tôi có cảm giác mình như hồn ma, ko còn sức lực, ko suy nghĩ, ko khóc, ko cười, ko đau. ko quan tâm xung quanh, thậm chí tôi còn ko biết mình là ai nữa mà. Mặt tôi tái xanh, nhợt nhạt.

Diễn biến xảy ra nhanh lắm nhưng với tôi thì chậm từng khắc một, anh ta lao ra túm áo người đụng tôi, hay nói cách khác là người nào đen đùi gặp tôi đâm đầu vào xe họ. Anh ta chửi bới, chửi thề, rồi đâm người ta, tôi thấy nhảm lắm nhưng ko hiểu sao lúc đó tôi vô thần, ko phản ứng gì cả, rồi mọi người xung quanh can ngăn và kêu công an tới.

- Tôi xin lỗi cô tôi sẽ đền tiền thuốc cho cô, cô đi khám đi, chụp phim hay sao tôi đền hết.

Tôi hất tay, lắc đầu

- Xin lỗi chú, tại con chạy ra đường lúc chú đang chạy mà, cũng là lỗi của con, con ko sao đâu, chú đi đi. – Anh buông người ta ra đi, anh ko cần phải làm như vậy, người ta lớn tuổi rồi.

Bé Vy cũng can ngăn, vài người ở đó cũng nói thấy tôi chạy ra đường chứ ko phải là người ta chạy ẩu. Rồi người đụng tôi người ta chạy đi. Tôi ko dám đòi đền thuốc gì cả.

Tôi được dìu vô gần trong quán, tôi ko biết người phụ nữ xinh đẹp kia cô ta đã về chưa, hay cô ta còn ru rú trên đó nhìn xuống mà cười cợt tôi nữa. Chắc, chưa chắc cho tôi, thất bại quá rồi, thất bại toàn diện. Anh ta cứ đến gần là tôi lại xô ra, tôi chỉ bám vô bé Vy.

- Chị thấy rất quá, Vy chờ chị đi rửa chỗ trầy này đi. (Tôi nói nhỏ)

- Dạ

Tôi thật sự lúc này đang ức chế chỉ muốn bỏ đi chỗ khác thôi, ko ngờ lão đảo kiểu gì mà xảy ra mọi chuyện như vậy. Tự nhiên thành trung tâm sự chú ý luôn, mọi người xung quanh người ta cũng đoán già đoán non xì xầm này nọ, người ta nói nhìn tôi đáng thương, tội nghiệp, tôi nghe thấy hết chứ. Tôi nhờ anh giữ xe kêu chủ quán cafe cho tôi gửi xe có gì lấy sau, người ta cũng đồng ý giữ xe lại ngày mai tôi tới lấy.

Anh ta tới gần, cố tình đỡ tôi lên

- Ko cần, anh lên với bạn anh đi, em sẽ nhờ người khác đỡ em. Anh làm ơn, tôn trọng em 1 lần đi, 1 lần này thôi, đừng đụng em...

- Anh chờ em đi!

- Anh tránh ra khỏi tầm mắt em đi là em cảm ơn anh rồi, em kìm nén lắm mới được như vậy, anh muốn thấy em thê thảm khóc lóc anh mới vừa lòng hay sao? Em đau lắm, để bé Vy chờ em đi, tránh xa em ra!

Tôi nói nhỏ gần tai chỉ để anh ta nghe, tôi sợ mọi người xung quanh nghe câu chuyện của mình, ít nhất người ta chưa hiểu rõ nó như thế nào. Tôi vẫn cố gắng giữ thể diện cho nhau hết mức có thể.

Anh ta nghe tôi van xin, tự ái bất lực đứng dậy né ra chỗ khác, ánh mắt đầy ảm nẫn còn tôi thì ko quan tâm. Tôi nhờ người ta đỡ tôi lên xe bé Vy ngồi. Bây giờ con bé cũng quát nạt anh nó mấy lần, nó còn nổi điên hơn tôi. Tôi cố nén cơn ghen, cơn giận, cơn đau, cơn buồn của mình 1 lần nữa, lên xe ngồi mà ko nhìn lại phía sau.

- Gần đây có bệnh viện Nguyễn Trãi, em chờ chị tới đó nha.

- Uhm

- Xin lỗi chị, em muốn cho chị biết nhưng lại thành ra hại chị như vậy.

- Sao lại xin lỗi, ngu quá, nói tào lao, lo chạy xe nhìn đường đi kìa.

- Chị ơi, chị có sao ko?

- Chị có sao, nhìn chị nè, mới bị tông xe còn hỏi chị có sao ko

- Tội nghiệp chị, em thương chị quá. Anh 3 tệ quá, em thiệt thất vọng về anh.

- Cảm ơn em.

- Chị có chia tay anh em cũng ko khuyên gì đâu, em sẽ ủng hộ chị, em sẽ làm bạn của chị để chia sẻ cảm giác của chị.

- Uhm, cảm ơn em.

Con bé sụt sùi, tôi thấy có nước mắt bay ngược ra phía sau, tôi đưa tay ra lau nước mắt cho em, còn nước mắt của tôi, tôi nuốt vào lòng.

Vô bệnh viện có y tá rửa và sát thuốc lên vết trầy của tôi rất và sót kinh khủng, chụp hình x-quang bàn chân, may mà ko bị làm sao, chỉ bị bầm và xay xát 1 chút. Bình thường chắc là tôi la oang oang lên nhưng sao hôm nay tôi bản lĩnh quá, tôi ngoan và mạnh mẽ quá. Tôi còn phải nể mình nữa mà.

Xong xuôi cô bé chở tôi về nhà, nhìn mặt cô em rất là dễ thương và tội nghiệp nữa. Cô bé chạy thật chậm, sợ tôi đau, cả 2 ko nói câu nào vì thật ra tôi cũng ko biết nói gì.

- Vy chạy thấy cái khách sạn nào cho chị vô nha.

- Dạ? Khách sạn hà chị?

- Uhm, chị vô nằm nghỉ 1 chút, chị hơi mệt, hết mệt xong chị sẽ đi taxi về nhà. Giờ chị cũng chưa muốn về.

- Em vô với chị nha?

- Em sợ chị làm gì ngu sao? Ko đâu, chị ê ẩm quá, muốn nằm 1 chút thiệt mà.

- Em nằm chung có sao đâu?

- Nhưng chị muốn nằm 1 mình.

- Dạ, chị nói vậy thì em biết rồi. Nhưng hứa với em là chị ko làm gì nha.

- Uhm chị hứa, có thể chị ko yêu anh em nữa nhưng chị còn yêu đời lắm.

- Dạ.

Điện thoại tôi reo, Vinh gọi, tôi tắt máy. Vừa xong thì hân gọi cho bé Vy. Bé Vy nghe điện thoại reo nhưng đang chạy xe nên ko nghe được.

- Vy nghe điện thoại đi, nói với anh 3 em chị mệt nên em đưa chị về nhà an toàn rồi, nói thêm là chị ko muốn gặp anh, khi nào muốn chị sẽ liên lạc.

- Dạ.

Rồi Vy tắt vô lẽ bất máy, em ấy nói y như lời tôi nói rồi tắt máy. Tiếp tục chạy được 1 đoạn thì có một dãy khách sạn, 2 chị em vô 1 khách sạn nhìn sạch sẽ, bé Vy vẫn muốn vô chung nhưng tôi vẫn lắc đầu.

- Chuyện bữa nay Vy đừng nói ai biết nha, chị ko muốn người lớn phải phiền lòng vì mình.

- Dạ, em biết rồi. Chừng nào về tới nhà chị gọi em nha.

- Ok em, em chạy xe cẩn thận nha.

- Dạ

- Bye bé

- Bye chị!

Cô bé quay đi bất lực, nhân viên khách sạn nhìn tôi tả tơi đầy thương tích vô lấy phòng 1 mình cũng tò mò.

- Mình mới bị té xe, xe bị đem lên phưởng rồi, bây giờ chưa dám về nhà sợ ba má chửi nên trốn khách sạn, được chưa?

- Dạ, dạ

- Đó giờ chưa thấy người nào bị té xe hay sao?

Tôi nói rồi cầm chìa khoá, đi cà nhắc đến thang máy, chắc mấy đứa lễ tân thấy tôi bị thương nên cho ở lầu 1. Vừa mở cửa phòng, tôi khoá lại liền..... và rồi tôi bắt đầu khóc, con khóc mà tôi đã nhịn nín từ cả buổi, tôi khóc như mưa. Tôi khóc lớn để voi đi bớt ảm ức, tôi đập đầu vào tường, tôi tìm cảm giác đau nào đó để đau hơn cảm giác này. Ko phải tôi ghen, mà là tôi cảm thấy thất bại, thất vọng, sụp đổ, mất niềm tin.....

Tôi vật vờ nằm dài ra giường, đang khóc thì tự nhiên nghe gõ cửa, tôi cà nhắc bước ra mở hé thì ra là bé Vy, cô bé vì lo quá nên đã quay lại lên tìm tôi. Giây phút tôi sống thật với cảm giác, cảm xúc của mình. Tôi đau lắm, đau từ trong ra ngoài.

- Chị cho em vô với chị Dung!

Tôi mở cửa, rồi ngồi bệt xuống sàn, mất hết sức lực, tôi bắt đầu kể lể, than thở, những tiếng nấc, tiếng rên rỉ của tôi như tiếng ma chết oan mà vang khắp

cái phòng khách sạn, nghe thật ám ảnh.

- Chị đã làm gì sai? Tại sao anh em lại đối xử với chị như vậy? Ngay từ đầu nói lời thương chị chị đã năn nỉ anh đừng coi chị như cái bóng của bà Diễm rồi, Vy ơi, chị khổ quá, chị đau quá!

Bé Vy ko nói gì, chỉ thúc thích khóc theo, ôm tôi, vỗ lưng an ủi, lau nước mắt cho tôi. Cảnh tượng gần giống lần tôi với con Tiên khóc sau khi chia tay Thái.

- Giờ chị phải làm sao? Chị ko muốn cưới nữa, chị muốn dừng lại Vy à. Chị ko muốn nhìn thấy mặt Vinh nữa!

- Cho dù chị có cưới hay bỏ ảnh thì mãi mãi em coi chị là chị dâu của em, em thương chị, chị thiệt tình, chị hoà đồng ko thích thể hiện gì hết, chị gần gũi lắm. Ảnh mất chị là do ảnh ngu, chị đừng tự làm khổ mình nữa, hôm nay nhìn chị em chỉ muốn moi ruột bà Diễm ra thôi.

- Còn có 1 tháng nữa là cưới rồi, chị làm sao đây Vy? Lát chị về chị nói sao với mẹ chị đây? Chị làm sao đây, mẹ chị bạc tóc để chỉ lo đám cưới của chị, gần xong hết rồi Vy ơi!

- Hồi nãy anh Vinh có gọi nói ảnh chạy qua nhà chị, em nói như chị nói ảnh la em quá trời, ảnh la em ko biết năn nỉ chị dùm, ko biết lo cho chị, em có cãi lại em chửi anh mới làm khổ chị, rồi em tắt máy.

- Nhưng tại sao, cả chị Diễm kia, chị ta có chồng hạnh phúc rồi còn làm như vậy với chị, sao sớm ko hẹn nhau mà chờ chị sắp cưới mới bắt đầu giờ trò, chị có làm gì bà đâu mà lại như vậy? Anh Vinh cũng bắt tay với bà lừa dối chị. Giờ tìm chị đau lắm, như có ai lấy dao đâm vô vậy, nát hết rồi Vy ơi, ko cứu vãn được nữa đâu em ơi.

Tôi lại khóc toáng lên, oan ức, đau khổ tột cùng, cái cảm giác bị phản bội, bất lực vì bị người ta coi thường, cảm giác tủi thân vì bị tổn thương, cảm giác muốn buông bỏ nhưng trong lòng thì còn yêu còn vương vấn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Khóc chán chê, tôi leo lên giường nằm co ro quay mặt vô tường, cứ 1 hồi lại nấc lên rồi lại sụt sùi, mũi nghẹt cứng, mắt thì bụp, mắt thì sưng. Nghĩ lại, sao con người ta nói thương yêu nhau làm gì dễ mà làm khổ làm đau nhau như vậy, thật quá nhẫn tâm, lòng ngực tôi lâu lâu lại căng lên khó thở. Bé Vy ngồi bên mép giường thờ dài, 2 chị em ko nói với nhau tiếng nào. Con bé chắc cũng thương, cũng thấy tội thôi chứ làm sao bé hiểu được tôi đang phải chịu là thứ cảm giác gì, tôi còn ko biết đó là thứ gì nữa mà.

- Thôi trễ rồi, chị về, mẹ chị trông. Em cũng về đi.

- Để em chờ chị về!

- Thôi, đây đang gần nhà em, em về cho tiện. Chị đi taxi về.

- Còn xe chị?

- Mai chị nhờ anh chị qua lấy, chị còn giữ thẻ đây mà.

- Để em kêu taxi cho chị. Nhưng mà về bác hỏi thì chị nói sao?

- Chị nói bị té xe thôi, té xe đau quá nên khóc ....

- Chắc, tự nhiên lại tùm lùm ra như vậy, phải chi em biết trước thì em đã cản ko cho ảnh đi tới quán cà phê đó rồi.

- Chị dặn nè, nói là 2 chị em vô tình lên đó gặp thôi nha. Đừng nói nhiều về những gì em biết, 1 là để em ko bị khó xử với anh của em, 2 là chị muốn anh của em tự xác nhận tất cả với chị.

- Vậy là ảnh có cơ hội hà chị?

- Ko em, cho dù chia tay cũng phải chân thật đến phút cuối ...

- Em tội nghiệp chị, nhìn chị yếu đuối như vậy mà chị xử lý chuyện khi nãy em bất ngờ dễ sợ, em tưởng chị sẽ chửi bới với lại cho anh 3 vài bạt tai ....

- Vì lúc đó chị ko đủ sức, chị sợ khi tiếp cận chị ko kiềm chế được sẽ khóc than vật vã, chị sợ người ta cười vô mặt chị đó, chứ hay ho gì đâu em.

- Chị, chị còn thương anh 3 em ko?

- Em nghĩ là thương rồi hết thương nói 1 lời là xong sao em? Chị khổ quá ...

- ... Dạ, thôi để em kêu taxi cho chị.

- Uhm.

Taxi tới, thanh toán tiền phòng rồi 2 chị em đi về, Vy nó vẫn luyến tiếc lắm, còn tôi bắt đầu cuộc đấu tranh tư tưởng cho bản thân. Giờ tôi phải làm sao với Vinh phải giải quyết mối quan hệ này như thế nào, phải nói gì với mẹ đây? và quan trọng là phải sống như thế nào trong khi chỉ còn có 1 tháng nữa là tôi đám cưới. Có phải ông trời đang trừng phạt vì những gì tôi đã làm trước kia, ko bao giờ cho tôi được toại nguyện vì đã gây ra lỗi lầm quá lớn hay ko? Tưởng như mọi chuyện chỉ cần với tay là chạm tới hạnh phúc mãi mãi, tôi hụt hẫng và xuống tinh thần dã man.

Ngồi trên taxi, mở hé cửa kiếng ... tôi bắt đầu suy nghĩ nhiều tới nhân quả, tôi suy nghĩ nhiều về những gì ngoại hay nói với tôi về chuyện trề làm ác làm sai thì sau này sẽ bị quả báo, quả báo nhãn tiền ... Còn 1 cái nữa, điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới thì bây giờ tôi bắt đầu nghĩ tới “ hối hận “, ko biết mình có nên hối hận vì những quyết định của mình ko? Bây giờ hối hận thì có trễ quá ko? Hay có khi nào ngay từ đầu tôi cũng chỉ là con mồi để Vinh che lấp khoảng trống của bà kia, có khi nào gã muốn cưới tôi cho xong bề vợ con rồi lại thoải mái mèo mả gà đồng sau lưng tôi. Tôi có nên hối hận vì mình đã quá thật lòng, đã quá tin tưởng, quá chủ quan và ảo tưởng về giá trị của sự thủy chung, tôi ngu tôi mức nghĩ rằng tôi chân thành thì người ta sẽ chân thành với mình. Chứng minh là từ trước giờ tôi đâu có hại ai, đâu có cướp giật bỏ bịch chồng con của ai mà bây giờ tôi lại bị như vậy? Thê thảm, tôi nghĩ tới mẹ tôi ko thì tôi bỏ đi cho rồi. Làm sao mà tha thứ cho được đây ..... Tôi nhớ lại lúc tôi từ bệnh viện về, chạy ngang ngã tư thấy Thái đứng đó tìm kiếm .... Người tốt như vậy thì tôi lại đánh mất và tổn thương anh. Chắc, tôi thờ dài và nước mắt lại chảy, gần tới nhà rồi, tôi nhanh tay quẹt qua quẹt lại để mẹ ko lo lắng, ngồi trên xe ko nói 1 tiếng nào với bác tài xế.

Tôi xuống xe, mở cửa, lê lết cái thân tàn ma dại vô nhà. Mẹ chắc ăn tối rồi, đang ngồi ngay cái bàn quen thuộc, mẹ đang lựa lựa mấy mẫu thiệp cưới. Nhìn mẹ, lòng tôi thất lại, tôi muốn chạy lại ôm mẹ và kể toàn bộ sự thật quá, nhưng có điều gì đó lại chặn lại.

- Mẹ, con mới về!

- Trời đất ơi, sao vậy con? (Mẹ thẳng thốt nhìn bộ dạng rách rưới của tôi)

- Con bị tông xe. Nhưng con đi rửa vết thương và chụp hình X-quang rồi, ko sao mẹ ơi.

- Trời ơi, cưới hỏi tới nơi rồi. Rồi người ta đựng xong chạy đi mất rồi hả?

- Ko phải, tại con bậy, con lấn đường xong bị té rồi người ta quẹt con thôi, xe con ko có bị gì hết, nhưng gởi rồi mai lấy về.

- Sao con chạy xe kỳ vậy, còn có 1 tháng nữa là cưới mà lỡ con bị cái gì thì sao? Trời ơi, có thuốc men gì ko?

- Dạ có thuốc giảm đau, thuốc rửa vết thương.

- Uhm, chắc chắc con tắm đi để mẹ lên phòng con lấy đồ cho, đợi 1 2 ngày khô mại rồi mẹ sứt mỡ trăn cho ko bị thẹo.

- Dạ, chắc tối nay con ngủ với mẹ quá.

- Uhm.

Tôi cả nhấc tới ôm cổ mẹ, chẳng mấy khi mẹ con tôi yêu thương nhau mà thể hiện cả, chạm vô mẹ lòng tôi siết thêm cái nữa, nước mắt sắp tuông ra ... nhưng tôi lại kiềm chế.

Vô nhà tắm, tôi lại khóc lần nữa, khóc dưới vòi sen. Mẹ thấy chân bị vậy nên mẹ lấy cho cái khăn mặt cho thoải mái. Nước phun vô chỗ nào tôi thấy như gai đâm vô chỗ đó, toàn thân bắt đầu hơi nhức nhối. Tôi khóc xong, tắm xong, cố gắng rửa mặt để tỉnh táo, cơ bản tôi khá mít ướt nên chuyện mặt mày tôi xưng xia lên vì bị té xe là chuyện thường mà, mẹ tôi cũng ko nghĩ ngờ gì.

Vừa xong ra ngoài thấy Vinh đã ngồi đó, hần ta ngồi cùng với mẹ, chỉ chỉ trỏ trỏ bàn luận về tính mỹ thuật của mấy cái thiệp mẹ đang chọn dở. Vừa thấy hần tôi đã muốn đám cho 1 cái rồi, nhưng có mẹ tôi, tôi giấu mẹ nên phải tỏ ra bình thường. Ôi cái bản mặt, giả dối phản bội, nhìn mà phát bực lên cho được.

- Đó, con nhìn đó. Cưới hỏi tới nơi mà chạy xe sao để bị như vậy đó, xót hết ruột gan với cái con này!

Mẹ tôi hiền quá, ngày thơ quá đâu có biết gì đâu, còn nói như con gái mẹ sai vậy.

- Em có sao ko?

- Sắp chết rồi. Thôi 2 người ngồi bàn bạc đi, con mệt quá lên lầu 1 chút.

- Ủa, sao nói là bữa nay ngủ chung với mẹ, đau chân mà còn đi lên lầu làm cái gì?

- Con đổi ý rồi mẹ.

Nói xong tôi quay đi, mẹ vẫn lờ mờ ngồi coi mấy cái thiệp, gã đã nhanh chân tới đỡ tôi. Tôi hất tay ra tự đi, hẳn đoán được là tôi chưa nói với mẹ nên lợi dụng tò đi theo tôi lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Tôi lê lét những bước chân nặng nề, ê ẩm của mình lên giường, gã ta ngồi ở ghế bàn máy tính. Tôi ko quan tâm, kể ra tôi cũng hay lắm, mặt lạnh như tiền, ko tỏ vẻ giận dỗi, ko day nghiêng, ko khóc, nói chung mặt ko 1 chút biến sắc. Có lẽ tôi càng như vậy thì gã càng sợ trong bụng.

Tôi ngồi quay lưng, gã cứ nhìn tôi từ phía sau. 2 đứa ngồi như vậy khoảng 5 phút hay gì đó.

- Anh tới đây làm gì?
- Anh lo cho em
- Chứ ko phải anh tới để coi em thế thảm ra sao sao? Như anh thấy đó, em chưa chết.
- Em đừng nói vậy, giờ anh biết em đang giận.
- Ủ, em giận, biết em giận thì còn qua đây làm chi?
- Anh chưa nói xong em có thể tôn trọng anh chút mà ko cắt ngang được ko?
- Ủ, tôn trọng, anh cứ nói đi... Haha, tôn trọng.

Tôi cười chua chát, rồi tắc lưỡi, thờ dài mấy hơi liên tiếp. Hẳn cũng thờ dài, im lặng, nãy giờ tôi vẫn chưa quay lại nhìn gã. Tôi khát nước quá mà nãy tôi quên, mới nói có mấy câu mà cổ họng tôi đắng ngắt, khô ran.

- Vinh, con bước xuống cầm mấy cái trứng gà lên lăn cho con Dung đi, sẵn lấy nước lên trên uống dùm mẹ coi!
- Dạ

Mẹ tôi còn kêu Vinh thân thiết bằng mẹ con mất rồi, giờ tôi phải làm sao. Bụng tôi giận lắm, nhưng tôi ko hiểu sao trước mặt Vinh tôi ko buồn khóc, ko muốn khóc... Hay tôi đã hết nước mắt rồi tôi ko rõ nữa.

Hắn ta bung lên cả 1 mâm, nào là dầu xoa, 4 cái trứng gà luộc, 1 ca nước đá lạnh.... Mẹ tôi luộc trứng và chuẩn bị nước cho 2 đứa nãy giờ.

- Để anh lăn trứng cho em bớt bầm.
- Để đó em tự làm, từ đây về sau, cái gì em làm được em sẽ tự làm, anh khỏi lo.

Hắn bắt lực đẩy cái mâm qua chỗ tôi. Tôi lột mấy cái trứng gà ra lăn, má ối đựng vô nó đau, gã cố lại gần động vô nhưng tôi đâu có cho. Tôi rướn người đau đón lấy ly nước uống.

- Anh ngồi xê ra đi, tay anh ko phải dành để làm mấy chuyện này, tay anh là để nắm tay người đẹp. Anh nói gì thì nói tiếp đi, ko thì anh về đi, em nghỉ ngơi, em nghĩ là em cũng phải mệt rồi chứ.
- Em đừng ghen, đừng giận anh, cho anh giải thích cho em nghe, nghe xong em quyết sao cũng được.
- Ok, nghe xong quyết sao cũng được. Đáng lẽ tới khi nào em gọi anh hãy qua, vì bây giờ em ko thích thấy anh, em ko thích nghe anh, cho nên những gì anh nói chỉ làm em chứng tai thêm thôi. Nhưng kệ, anh cứ nói đi.
- Diễm mới có chuyện buồn, Diễm bị mất con, mà đợt này chồng đi công tác nước ngoài ko có ai chia sẻ..... nên Diễm mới gọi anh, sẵn nghe tin mình sắp cưới Diễm chúc mừng luôn.
- Uhm
- Em có thấy thông cảm ko?
- Ko!

- Sao vậy?
- Vì em thấy chướng tai.
- Sao chướng tai?
- Trên đời này, chỉ ta ko có ai để chia sẻ mà phải gặp anh để chia sẻ?
- Tụi anh chỉ coi nhau là bạn thôi mà.
- Ủ, bạn. Bây giờ em cũng đang buồn, để em gọi cho bạn trai cũ em để chia sẻ.
- Em đừng có nói kiểu đó với anh!
- Em bây giờ nói kiểu gì là chuyện của em, có sao ko? Từ khi anh làm gì sau lưng em. Nói thẳng ra là anh ko có quyền gì để bắt bẻ hay đòi hỏi em phải nói kiểu gì với anh đâu.
- Em là vợ anh!
- Em chưa là vợ anh, mà bây giờ em ko muốn điều đó nữa. Chiều này em vẫn muốn nhưng giờ hết rồi.
- Em nói cái gì vậy? Em nói vậy ý gì?
- Em nói thẳng ra nha, hoãn hay huỷ gì luôn đi khỏi cưới nữa. Chắc ba má anh cũng chưa gửi thiệp cho ai đâu.
- Sao em vô trách nhiệm vậy, sao em có thể nói ra như vậy được hay vậy?
- Sao em nói ko được?
- Bao nhiêu người lớn đã vì chuyện mình mà em? Anh xin lỗi em.
- Bỏ đi, em sẽ cúi đầu từng người mà xin lỗi. Em ko còn hứng thú để cưới, chưa cưới mà em đã cảm thấy như vậy rồi. Em ko còn hứng thú cưới hỏi gì nữa đâu.
- Em à!
- Để em nói cho anh nghe, nếu mà ko thương nhau, anh ko thương em hết lòng, ko vì em mà vượt qua mọi cảm dỗ được thì dừng đi. Chưa trễ đâu, đừng làm khổ em!
- Dung à, anh xin lỗi, em đừng nói vậy anh thấy sợ quá. Anh sai rồi, anh xin lỗi em mà.
- Em bình thường lắm, trái tim của em cũng nhỏ, ko thể chịu nổi mấy chuyện này, nếu anh ă nhận, anh gái gú làng chơi, em chịu đc hết..... Nhưng đó là ai? Chẳng phải em ghen hay ghét gì bồ cũ của anh đâu, mà em nhìn anh, anh ko thể nào hiểu được cảm giác của em. Em mà có chồng rồi em sẽ ko dám gặp bạn trai cũ của em đâu, huống gì là chồng của người khác, em nói anh biết em từng nghĩ “ 1 thằng vợ người khác vẫn thèm thì bỏ đi là vừa “. Em sắp cảm thấy hối hận vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Thiệt!
- Dung, bỏ qua cho anh lần này.
- Anh cũng dự đoán trước, khi bị em biết anh xin lỗi vậy thôi phải ko? Mai một cưới nhau anh ngủ với người khác về xin lỗi em là xong, anh đem bệnh về xin lỗi em là xong, anh đem con rơi về nuôi xin lỗi em là xong phải ko?
- Mà anh có như vậy đâu?
- Nếu như em ko biết, nếu em ko vô tình gặp anh thì sao? Anh giấu em tới khi nào anh?
- Em ko thương anh sao? Anh biết là em đang giận nên em nói vậy, anh chịu hết, nhưng đừng có nói tới chuyện ko cưới được ko em?
- Em thương anh chứ sao ko? Nhưng em cũng thương em chứ, tội nghiệp em lắm anh à. Anh bắt đầu làm em có cảm giác hôn nhân là nắm mờ rồi, em sợ, em sợ lắm. Em sợ cảm giác bị cầm chừng mà ko thể nói với ai, anh thì cứ xin lỗi, anh ko thấy vô nghĩa sao?
- Giờ em muốn anh chứng minh sao? Anh ko muốn mất em.
- Anh cũng muốn là lâu lâu gặp người yêu cũ, nắm tay giao lưu. Bây giờ anh nói gì em cũng thấy chướng tai lắm, ko vô được gì hết. Em cũng ko mắng chửi gì anh đâu, vì em ko có là cái gì của anh hết.
- Em là vợ anh, em đeo nhẫn của anh kia!

Tôi tháo chiếc nhẫn ra, trả lại cho Vinh. Hai đứa nói chuyện mà sợ mẹ nghe nên cứ nói nặng nề nhưng ko dám nói lớn nữa. Giận điên lên, tôi thậm chí muốn quăng chiếc nhẫn vô mặt hắn chứ ko phải chỉ tháo ra mà đưa đàng hoàng vậy đâu.

- Anh cầm lại đi, cảm thấy ai mà anh ko làm đau người ta, ai mà anh đem hạnh phúc tới cho người ta được thì anh đeo, giờ em trả lại anh. Em sẽ giải thích, em sẽ năn nỉ người lớn, sẽ nói với mẹ. Nhưng anh yên tâm, em sẽ nói là tại em, ko nói chuyện của anh đâu. Vì em thương anh, em sẽ giữ thể diện và tôn trọng anh tới cuối cùng.

- Em à, giờ em thích sao cũng được, ngoại trừ chuyện ko cưới được ko em? Anh sai rồi, anh ko vậy nữa đâu, chỉ là gặp nhau như bạn bè thôi mà.

Tôi giận run người, vì rõ ràng và ăn diện chải chuốt, vì rõ ràng là mua thuốc bỏ cho con kia mà còn nói mua cho tôi. Tôi hiền quá nên cứ gạt tôi, máu điên tôi sôi sùng sục. Nhưng tôi vẫn chọn cách lạnh lùng thôi, tôi ko muốn hắn ta thấy tôi ủ rũ, thể thâm hay hung dữ chửi bới cấu xé. Lòng tôi đau, tim tôi đau, tôi muốn lao vào đánh đập, tôi muốn thét vào mặt anh ta. Tôi muốn khóc muốn hét lên. Nhưng ko biết sao tôi cứng đờ vậy ko biết, ko 1 lần rót nước mắt, nhiều lắm chỉ thấy môi run lên vì tức thôi.

- Anh về đi

- Ko, nếu ko giải quyết xong, hôm nay anh ở đây.

- Uhm, anh xuống nhà ngủ đi, em ko thích nhìn thấy mặt anh.

- Anh ko đi đâu hết, anh ở đây với em.

Tôi lờ đi, đứng dậy, cố gắng uống ngụm nước nữa. Rồi đi ra cửa.

- Em đi đâu?

- Xuống ngủ với mẹ.

- Giờ anh phải làm sao em mới bỏ qua đây?

- Anh kêu bỏ cũ anh xin lỗi em đi!

- Sao chuyện vậy em cũng nghĩ ra vậy? Sao mà được?

- Ừ.

- Ừ là sao?

- Em xuống ngủ với mẹ.

- Em đang hù dọa em phải ko?

- Nhìn có giống ko?

- Sao em khác xa Dung mà anh biết vậy?

- Ừ, thì tại em thay đổi rồi.

Tôi bước đi ra, hắn đứng dậy, ủ rũ bước đi qua mặt tôi. Bụng thêm cái mâm xuống, chắc đi về. Ko nói thêm tiếng nào, tôi cũng ko thèm nhìn.

- Chừng nào hết giận gọi anh.

- Ừ.

Tôi đóng cửa phòng dựa vô cửa, nước mắt trực tràn tức thì, rồi tôi bấm cửa, bước qua giường, tôi nắm tay nhiều cái xuống nệm, tôi tức tới mức muốn giết ai đó. Giờ phải làm sao đây, tại sao vẫn nói dối tôi, vẫn cố gạt tôi? Thôi thì nhắm mắt đi, tôi từ hôn, bỏ hết, tôi ở vậy với mẹ tôi, khi 30 tuổi sẽ xin 1 đứa con nuôi. Giờ chuyện ra thế này, chắc có người biết được thì vui lắm.

Tiền gọi

- Alo

- Sao giọng uể oải vậy? Chuyện chiều gặp nhỏ em chồng sao rồi ko thấy gọi, tao tò mò quá!

- Chiều tao bị xe tông, giờ mình mấy nát bấy hết rồi.

- Gì, mày đang ở đâu?

- Tao về nhà rồi, có đi khám có chụp x quang nhưng ko sao.
- Tao qua mày nha?
- Trễ rồi, mày ngủ đi, tao có uống mấy viên thuốc cũng ngủ bây giờ nè, chắc mai đi làm ko nổi.
- Ủ, mày xin nghỉ vài ba ngày đi.
- Uhm, mày cũng ngủ đi.
- Tao đang chat với trai má ơi!
- Uhm vậy chat đi, tao nằm chút.
- Mày khóc hả?
- Uhm, đau quá nên khóc chứ sao
- Ông Vinh biết chưa?
- Ủ, biết rồi ở li đây mới về nè.
- Mà chuyện gì hồi chiều?
- Nói chung ko có gì, tao chưa qua tới thì bị xe đụng rồi.
- Má, cái con số xui, cưới tới nơi!
- Uh, có khi khỏi cưới, chắc có điếm đó con!
- Nín đi, đi ngủ đi bà ở đó mà tào lao. Mai tao qua.
- Uhm, ngủ ngon nha.
- Ok, bye.

Tôi nặng nề, vật vờ, nước mắt lăn chả ko dám khóc thành tiếng sợ mẹ nghe. Sao mà khổ tâm quá vậy ko biết. Nằm dài ra giường, tôi cầm điện thoại lên, đọc lại những tin nhắn hứa hẹn, mùi mẫn..... đúng là con gái yêu bằng tai mà. Nói cái giống gì cũng tin, tin quá nên giờ ra nông nỗi này.

Gì mà mất con, rồi ko ai chia sẻ, nghe mà thấy tức điên lên. Tôi coi như mình thua trong cây bài này, tôi 8 điểm còn con bỏ cũ kia 9 điểm, thua đau! Đầu óc quay cuồng mụ mị, tôi ráng lê qua phòng thờ... tôi ngồi phịch xuống nền, rồi lấy khăn lau bàn thờ, lau hình của ngoại, nhìn ngoại tôi nhớ ngoại, tôi ước gì bây giờ có ngoại để ngoại dỗ dành, để ngoại có thể chỉ tôi nên làm gì, hay chỉ cần nằm trên đùi cho ngoại quạt quạt cũng được. Chứ thứ cảm giác khó chịu, tù túng mà chưa bao giờ tôi trải qua này, tôi sắp nổ tung rồi. Chỉ cần tôi đại dột 1 bước có khi khổ cả đời, bây giờ 75% tôi ko muốn cưới nữa. Tôi cảm thấy muốn bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Tôi xin nghỉ làm đờ 3 ngày, vì tôi là nhân viên thử việc nên cũng dễ lắm. Sáng ra dậy đầu có nỗi, đầu cũng nhức vì khóc nhiều, toàn thân bắt đầu ê ẩm gập 10, gập 100 lần hôm qua, ta nói bị té hay bị cái gì nó ko có đau liên đầu, phải ngủ 1 giấc dậy mới thm. Tôi gượng ngồi dậy, thờ dài bắt lực, vương vai còn ko nổi nữa là. Dưới nhà nghe tiếng mẹ mở cửa, tôi hy vọng ko phải Vinh, tôi chán ngán thấy cái mặt đó rồi.

Nghe gõ cửa phòng cóc cóc mà tôi ko trả lời, tới khi nghe tiếng mới ơ ờ, ra là bé Vy. Cô bé quá tốt và muốn bảo vệ tôi, bây giờ tôi bị vậy tôi biết em tự trách mình lắm. Bé đem qua lỉnh khỉnh đồ ăn.

- Chị ơi chắc đau lắm hả?
- Uhm, hôm qua điếng quá ko thấy giờ giờ chị ê ẩm quá.
- Chị có cần em méc má ko? Bà Diễm hay qua gập má lắm.

- Kệ đi, cái người đó chị ko quan tâm em
- Còn anh 3? Chị tính sao?
- Chắc chắc, để chị nghĩ thêm đã.
- Chị, còn có 1 tháng nữa à.
- Thôi bé, nói chuyện khác đi, dẫn chị vô toilet rửa mặt cái, chị chưa súc miệng.

Đứng trong mà nhìn vô kiếng, về nhan sắc đúng là ko thể bằng con mụ kia, nhưng tôi có 1 lương tâm trong sạch, 1 tình yêu chân thành.... Giờ ko biết sao nữa, vịn nước lớn lên rửa mặt cho tỉnh, để còn đối diện với hiện thực. Tôi thay đồ, bước ra ngoài.

- Chị, hình như điện thoại chị có tin nhắn.
- Uhm, để đó lát chị coi.
- Chị, như em em cũng biết khó mà bỏ qua cho anh Vinh, nhưng nếu chị thương anh, mà em biết chị thương anh, cho anh 1 cơ hội, coi như cho nhau 1 cơ hội đi chị. 2 người thương nhau thì sẽ vượt qua mà chị.
- Vinh kêu em qua hả?
- Dạ, anh thức nguyên đêm, hút thuốc, rồi 4g sáng anh qua kêu cửa em, nói là có kêu cô Muối nấu đồ cho chị, anh bắt em sáng qua sớm thăm chị rồi năn nỉ dùm. Chị, nhìn anh tội lắm.
- Còn chị có tội ko?
- Chị, còn gia đình ba má em, mẹ chị nữa mà chị, ai cũng thương chị mà.
- Chị ít giận hờn, từ đó gió chị ít giận ai lắm, nhưng hiện chị rất giận. Mà chị giận là chị ko muốn nhìn thấy mặt em à.
- Em vẫn luôn mong chị là chị dâu của em. Em đã nghĩ sẽ thiết kế tour cho anh chị đi tuần trăng mật rồi. Thiết đó!
- Dù gì thì em vẫn đứng về phía anh trai em rồi.
- Chị, ko có đâu chị! Chị là em thích 2 người lấy nhau mà.
- Chị nói em biết, hiện giờ 100% thì đã 80% muốn bỏ rồi. Chị nói để em biết chứ ko phải để cho em về kể lại với anh của em. Chị cũng quý em và gia đình, nhưng chị có lòng tự ái của chị, chị có mặc cảm và suy nghĩ của chị. Chị thật sự mệt mỏi, tại em ko biết chứ giữa anh và chị cũng có nhiều chuyện, thời gian này chị cần phải suy nghĩ lại.
- Chị, còn có đúng 30 ngày thôi chị, chị nghĩ nhanh và thoáng đi chị, đừng đánh mất tất cả.
- Thà đánh mất chứ chị ko muốn hối hận.

Nhìn con nhỏ mắt bắt đầu đỏ hoe, thấy tội gì đâu. Tôi lảng ra chỗ khác, vì tôi biết khi nhìn nó tôi sẽ nghĩ tới anh nó mà động lòng. Tôi quyết bảo vệ mình.

- Chị ăn đồ đi, anh 3 kêu đi Muối nấu gà ác cho chị, sáng mới chưa 5h đi đã phải đi chợ về làm cho chị, chị ăn cho mau khoẻ. 8h em phải đi rồi.
- Ủ thôi, em cứ đi đi, có việc thì đi, chị tự lo được mà.
- Chị chừng nào chị suy nghĩ xong?
- Đó là chuyện của chị, bé Vy đừng để chị giận luôn em.
- Dạ...

Con nhỏ lúi thủi đi về, tôi nghe mẹ cảm ơn nó. Tội nghiệp mẹ, ko biết gì hết, mẹ còn hâm đồ lên cho tôi ăn sáng. Tôi đầu óc lơ mơ cảm điện thoại lên coi tin nhắn, bất ngờ quá, Thái nhắn.

- Đạo này em khoẻ ko?

Tôi cầm điện thoại, đọc tin nhắn mà 2 tay run run, tôi ôm điện thoại, phút giây cảm thấy luyến tiếc vô cùng.

- Em khoẻ lắm, còn anh?
- Uhm, anh khoẻ. Hôm nay em có bận gì ko?

- Dạ?

- Anh muốn mời Dung đi cafe, anh sắp về Khánh Hoà rồi.

- Dạ được.

Tôi quên cả mình đang bị đau, tôi thề là ko bao giờ suy nghĩ đang buồn nên muốn gặp Thái để kể lể, chỉ là Thái sắp đi về Khánh Hoà, tôi cũng muốn gặp anh 1 lần.

- Quán cafe cũ nha em?

- Dạ.

Tôi hồi hộp quá, đầu óc loạn xạ mà tay thì bấm tin nhắn nhanh hơn não. Nhớ lần đầu hẹn hò, nhớ lần đầu anh tỏ tình lúng túng, tôi nhớ lần cuối gặp nhau. Đẹp đau đớn ề ề qua 1 bên, tôi phải đi gặp Thái, 1 lần nữa có khi sau này ko còn gặp được nhau.

- 8h30 nha, giờ anh chạy qua.

- Dạ.

Tôi tức tốc thay cái áo đầm, ko phải tôi ăn diện đâu vì chân tôi đau ko mặc jeans được. Tôi cũng mong lắm nhưng thề là ko phải kiểu mè nheo mà gà đồng, ko phải kiểu lên lúc nhàu. Cột tóc gọn gàng, tôi cả nhấc xuống nhà.

- Ủa, con đi đâu hả?

- Sao mẹ chưa đi ra cửa hàng?

- Ủ, mẹ tính coi lại mấy cái thiệp lát ra.

- Thôi mẹ, tính sau đi, mẹ đi làm đi, thiệp thiếc gì giờ này.

- Mà con đi đâu?

- Con đi đây chút.

- Mà đi bằng cái gì?

- Con kêu taxi rồi.

- Ủ, chắc phải quan trọng lắm, chân căng vậy còn đi, mới căng mắt ra đã đi.

- Thôi mẹ đi đi, lát con về à.

- Uhm, để mẹ đem thiệp ra hỏi mấy đứa ngoài cửa hàng luôn. Để coi mẹ lọc ra khoảng 3 mẫu chiều về 2 mẹ con mình thống nhất nha.

Taxi tới, tôi thờ dãi nhìn mẹ. Tôi đi trước mẹ đi sau. Ngồi trên xe, tôi suy nghĩ lại, tất cả những chuyện cho đến chuyện hôm qua, lòng tôi lại quặn lên. Giờ gặp anh Thái cũng chỉ là những người bạn cũ, như con Tiên nói, khi tôi đau khổ luôn có quý nhân. Tôi đã kìm nén nhiều rồi, ko biết lát gặp Thái sẽ ra sao nữa.

Cái quán cafe gắn liền với tình yêu đầu đời, đã bao lâu rồi tôi ko ghé qua nó cũng ko nhớ nữa. Vẫn vậy, nhưng có vẻ cũ kỹ hơn 1 chút. Ko biết Thái đã tới chưa, tôi nặng nề bước xuống xe, lòng xốn xang, tôi muốn được đóng vai kẻ chờ đợi trong quán cafe 1 lần...

Mới bước vô quán, nhìn 1 vòng đã thấy cánh tay quen thuộc, ruột gan tôi quặn lên, chân đứng lại, cố gắng kìm nén, Thái của tôi nhìn già và ốm đi riêng đôi mắt vẫn ấm áp như ngày nào. Tôi nắm chặt 2 lòng bàn tay mình để giấu cảm xúc. Thấy tôi đi đứng khó khăn, Thái đứng dậy bước tới đỡ, nhưng ko dám đụng vào người tôi, anh giữ kẻ vì tôi và anh giờ ko còn là của nhau nữa. Hành động đứng đắn đó làm tim tôi nghẹn lại

- Em diu bạn anh dùm với!

Thái nhờ cô bé phục vụ đỡ tôi vào ghế ngồi.

- Cam hay sữa tươi em?

- Em uống cam

- Ok, 1 cam vắt 1 cafe đen.

Tôi cuối gằm mặt, ko dám đối diện, hơn 4 năm qua rồi, cảm giác lần cuối bỏ chạy ra khỏi chung cư lại nổi dậy. Tôi ko dám nhìn vô mặt Thái.

- Em bị té xe hả?
- Gật gật.
- Sao em nói là em khoẻ, nếu anh biết em bị vậy anh ko hện em đâu.
- Ko có gì, anh sắp đi mà.
- Ủ, nếu biết em như vậy anh sẽ dòi thêm mấy ngày nữa rồi đi.

Tôi nhìn xuống đất, lắc đầu liên tục, nước mắt ko ngăn được, tràn bờ rồi, giữa quán cafe mà lần đầu tiên tôi khóc như vậy, tôi ko ngăn được cảm xúc. Tại sao con người này, anh cứ phải nhẹ nhàng và luôn như vậy.

- Sao vậy em, sao em khóc?

Tôi lắc đầu liên tục, nghẹn quá ko thể nào nói chuyện được. Cafe bung ra.

- Em cho anh khăn giấy!

Chắc phục vụ bàn tưởng 2 đứa giận nhau hay chia tay, đem khăn giấy tới rất nhanh. Thái đưa khăn giấy cho tôi, tôi cầm lấy, mặt vẫn ko dám ngước lên.

- Em đừng khóc, nếu em khóc nữa thì mình về đi, anh ko phải gấp để em phải khóc.
- Em xin lỗi.
- Mấy năm qua anh có giận em gì đâu, đừng nghĩ ngợi nữa em. Em lớn rồi, phải sống cho em, em cứ phải nghĩ tới anh làm gì, em làm anh thấy ngại. Anh ko nghĩ là bé sẽ khóc.

Tôi sụt sịt, lau nước mắt. Uống 1 ngụm nước cam

- Sao lúc nào anh cũng tốt với em vậy?
- Vì anh thích như vậy.
- Anh làm em ngượng, xấu hổ với những hành động của mình.
- Mà em chạy xe sao tè dử vậy Dung?
- À, em bị tông.
- Trời, sao dử vậy em.
- Dạ ko sao đâu anh.

Tôi vẫn sụt sịt, khịt mũi liên tục vì nghẹt.

- Nhìn em vẫn vậy, vẫn nhỏ bé, dễ thương.

Tôi nheo miệng cười trong nước mắt.

- Anh về ngoài đó luôn hay sao?
- Uhm, anh hết hợp đồng ở trường rồi. Sống 1 mình ở Sài Gòn hoài nên nhiều khi anh cũng nhớ ba mẹ và mấy đứa em. Anh quyết định về Khánh Hoà kinh doanh.
- Anh ko định vô Sài Gòn nữa hả?
- Vô chơi thì được, anh cũng bán nhà xong rồi. Mà bé Dung đừng khóc, người ngoài ko biết tưởng anh làm gì em.
- Anh có bạn gái chưa?
- À, anh có đang tìm hiểu 1 bạn
- Ở đâu anh?
- Nha Trang.
- À...

- Tụi anh chắc cũng định tiến xa hơn, nếu cảm thấy hợp. Còn em?
- Nếu ko có gì thay đổi 1 tháng nữa em cưới. (Giọng tôi lạc đi, lại khóc)
- Nếu như vậy thì phải uống mừng, sao em lại khóc, em khóc vì vui à?
- Uhm, em vui lắm, bữa nay gặp anh em cũng vui.
- Cảm ơn em.
- Sao dạo này nhìn anh ốm vậy?
- Ủ, tại anh hay thức khuya. Nhưng đang cố bỏ thói quen đó. Bạn em, à ko chồng em tốt với em chứ?

Nước mắt chảy liên tục, tôi gạt đầu giả dối.

- Em cưới đi, hy vọng anh sẽ đi theo em sau.
- Anh lớn rồi, cưới đại đi.

Thái cười ha hả, chọc ghẹo vài chuyện, nhìn anh thái nhưng ánh mắt vẫn còn lo cho tôi lắm. Cho nên tuyệt đối ko được để anh bất trúng hoàn cảnh của mình, phải giả bộ vui, cố gắng nín khóc hẳn.

- Khi nào anh đi?
- Tối nay. Nhưng anh ko biết sợ chiều tối em có hẹn với người yêu nên sáng anh nhắn đại thôi, cầu may. Dù gì anh cũng muốn chào em, và chúc em hạnh phúc nữa! Em phải thật hạnh phúc, vì tuổi trẻ của em, anh đã làm mất đi 1 quãng thời gian của em rồi.
- Anh, đừng nói như vậy. Chưa bao giờ em thấy tiếc thời gian đó.
- Anh biết, nhưng đáng lẽ anh phải tốt hơn để em ko phải có những tổn thương.
- Chỉ có em tổn thương anh thôi mà.
- Khi chia tay mà vẫn còn yêu thì ai cũng tổn thương cả. Anh thấy vui vì em đã tìm được 1 người mà em cảm thấy muốn cưới!

Điều bộ khoanh tay của Thái, giọng nói nhẹ nhàng đó, ánh mắt lém lỉnh xoáy thẳng vào tim làm cho tôi thấy xấu hổ cùng cực. “Người tôi cảm thấy muốn cưới”. Tôi cười khinh mình trong lòng.

- Nếu em hạnh phúc thì anh cũng phải hạnh phúc gấp đôi.
- Đúng rồi, vì em hạnh phúc thì anh sẽ hạnh phúc, và anh tìm được 1 cô bạn nữa thì hạnh phúc gấp đôi.

Chúng tôi tránh nói về nhau, tránh khơi gợi về những nỗi buồn những niềm vương vấn với nhau. Từ sâu trong lòng, tôi biết tôi ko bao giờ quên anh và anh cũng vậy, cho dù tôi có chồng hay anh có vợ thì chúng tôi mãi nhớ về nhau, ko phải kiểu ngoại tình, mà vì tình yêu của chúng tôi quá thuần khiết và đẹp, đẹp đến cả lúc chia tay mà. Nhưng tôi cũng biết rằng, hiện tại tôi yêu Vinh nhiều thế nào, tôi ko muốn mất anh, tôi ko thể lại để vuột mất người đàn ông của mình. Cho dù Vinh khác Thái, nhưng tôi chưa hề có ý định so sánh gì cả. Hiện tại đau đến thế nào, những nỗi đau vì yêu thì ko dễ chịu vậy mà tôi đều chấp nhận hết. Giận thì giận, mà khi gặp Thái tôi lại thấy mình thương Vinh nhiều quá, vì thương vì chịu thiệt thòi nên mới càng mặc cảm.

2 chúng tôi ngồi đó nói chuyện tùm lùm, chúng tôi chia sẻ về công việc và những điều xung quanh cuộc sống, về ba mẹ, về anh em. Và nói về Vinh, về cô bạn của Thái nữa

- Nghe em nói coi bộ chồng em cũng từng đào hoa nha!
- Dạ, đào hoa.
- Nhưng anh nghĩ, chồng em sẽ dừng chân khi gặp em mà, bên em thì ai cũng muốn ra sức bảo vệ em, hơi đâu mà nghĩ tới chuyện khác.
- Haha, anh nói hay ghê, sao anh cái gì cũng biết vậy?
- Anh nói đại thôi, đó thật sự là điều anh mong, mong em hạnh phúc, anh mới thôi trăn trở.
- Anh trăn trở cái gì?
- Vì anh đã cướp đi những lần đầu của em.
- Thôi, đừng có nói tới mấy chuyện đó, em lại tủi thôi.

- Em ăn sáng chưa?
- Rồi, sáng em ăn rồi. Anh ăn chưa?
- Chưa, nhưng thôi, lát về anh ghé ăn sau.
- Anh định ra ăn chung với em à?
- Uhm
- Em đâu có biết đâu, sáng em đâu nên mẹ mua đồ cho em ăn sớm.
- Uhm, ko sao.

Và rồi chúng tôi chia tay nhau, chúc nhau thành công và hạnh phúc. Tim tôi vẫn lồi nhồi khi nhìn thẳng vào mắt Thái nhưng nó đã hướng về Vinh mất rồi. Đó chỉ là những cảm giác xưa cũ, là những giây phút hoài niệm dẫu yêu. Gặp Thái tôi thấy bình an và nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Anh vẫn giữ kè và tôn trọng tôi hết mực, đúng là Thái của ngày xưa. Thầm mong anh hạnh phúc vì anh xứng đáng hơn bất kỳ ai, kể cả tôi.

Ngồi trên taxi, tôi lại nghĩ về chuyện hiện tại của mình. Giờ phải làm sao đây, sao lại bị kẹt vô thế chân tường như vậy ko biết nữa. Chán và buồn quá. Đang lan man, điện thoại reo làm tôi giật giật hốt hồn, là Vinh, nếu ko nghe thì kiểu như lãng tránh, thôi thì cứ nghe coi nói cái gì

- Em đi đâu mà ko có nhà?
- Anh thôi cái kiểu hỏi đó đi.
- Chân em đau vậy, sáng ra em đã đi đâu?
- Em ko thích giải thích với anh.
- Anh lo cho em, em còn thái độ với anh!
- Anh vừa phải thôi, anh mới là thái độ.

Tôi khó chịu gì đâu, vậy mà xe mới đó đã tới nhà, xuống xe đã thấy gã khốn hằm hằm. Tôi quan tâm, mở cửa, hán mở cửa lớn dất xe vô nhà, tôi thì cứ cá nhắc đi thôi, tôi ngồi trên ghế.

- Em ăn mặc đẹp đi đâu?

Vinh lớn tiếng làm tôi tức điên lên, ừ thì ăn thua đủ với nhau luôn đi. Kiểu gì tôi cũng tức lắm rồi, tới bến luôn 1 lần.

- Em buồn, em đi gặp bạn trai cũ.
- Em - đừng - có - giỡn - với - anh - kiểu - đó.

Mặt Vinh đỏ kè, lớn tiếng từng chữ một, giận dữ. Tôi lắc đầu tỏ vẻ ko quan tâm.

- Sao em phải nói dóc anh, em ko giống anh, rõ ràng là em mới đi gặp người yêu cũ, như anh nói, tụi em chỉ coi nhau như bạn, đây có tin nhắn anh coi đi.

Tôi vừa nói vừa mở tin nhắn đưa ra, Vinh giật ngay cái điện thoại, đọc đọc rồi quăng luôn cái điện thoại của tôi. Tôi tức điên lên!

- Anh làm cái gì vậy hả - đó là điện thoại của em, anh làm gì mà quăng đi, anh điên rồi hả? Em sống thật với anh thì anh có thái độ như vậy, em đã quá lịch sự, quá nhẫn nhịn với anh rồi, anh đừng có vừa ăn cướp vừa la làng, để em nói cho anh biết. Em ko có tệ hơn bồ cũ của anh mà anh cũng ko phải đứng đắn như anh Thái!

- Em im đi! Sao em thay đổi quá vậy hả? Trời ơi là trời. Em đem anh ra so với thằng đó à?

Hán ta bức tức vô đầu, con ghen bùng nổ, tôi thì vừa tức vừa muốn chọc tức, tôi khoái chí lắm, để cho anh biết cảm giác đó, thích chưa Vinh!

- Em khóc vì anh ko nhiều, nhưng nhiều đó cũng đủ rồi. Ngay nhà của em mà anh còn quát nạt em như vậy anh hành động như vậy, em mới là người cần phải quát nạt nè. Em chịu anh đủ rồi, anh gia trưởng, hung hăng với em, nếu ở nhà anh chắc anh bóp chết em quá! Khỏi cười đi!

Tôi được nước làm tôi luôn, tức quá mà, vừa nói tôi gân cổ nổi lên vừa đâm ầm ầm vào ngực mình, nhưng tôi đảm bảo sẽ ko khóc! Nghe tới 2 chữ khỏi cười gả xuống giọng, mặt bớt sát khí.

- Chuyện nào ra chuyện đó, em đừng có hở ra là đem chuyện cười ra hù anh có được ko? Anh lo cho em mà, vậy mà em đi cafe với thằng bồ cũ, trong lòng em còn anh ko?

- Vậy anh đi cafe với bồ cũ sau lưng em, trong lòng anh có em ko? Anh với người ta nắm tay nhau, trong lòng anh có em ko? Dung này chưa bao giờ làm điều gì có lỗi từ khi quen anh, còn anh, anh coi lại anh đi! Em nói khời cưới coi như giải toả cho anh, giải thoát cho em, em ko chịu được nữa những chuyện như hôm qua. Anh về mà hỏi em của anh đó, cho Vy kể anh nghe em thâm cớ nào! Giờ anh đứng đây lớn tiếng với em, anh ăn hiếp em mà như ngon lắm hả?

- Em nói như vậy chứng tỏ em thương anh!

- Phải, em thương anh, thương mới bỏ qua cho anh 1 cô Chi rồi, thương mới đồng ý cưới anh, em tưởng tượng về 1 mái ấm chỉ có em và anh. Em ko lường trước mọi chuyện, cho nên giờ em mới thấy sợ!

- Xin lỗi em, giờ em muốn phải làm sao em mới tin là anh biết lỗi?

- Anh nói thiệt đi, anh kể em nghe đầu đuôi đi!

- Diễm nhắn tin cho anh.....

Tôi lắng nghe, coi coi có nói thật ko, ko thì chết với tôi, còn dám kêu Thái của tôi là thằng này thằng nọ, thiệt đáng ghét mà.

- Diễm nói mới hư thai, mất con nhưng chồng đang ở Nhật ko ai chia sẻ, anh hỏi có khoẻ ko thì nói cũng hơi mệt rồi hện ra gặp. Anh thấy người ta mới bị vậy nên lên mạng coi mua vài thứ thuốc bổ, tình thực ra chỉ coi như bạn cũ thôi mà.

- Sao anh ko nói em biết? Mà nói anh bạn?

- Vì anh sợ em ghen.

- Rồi, coi như có lý, còn chuyện nắm tay thì sao?

- Lúc đó Diễm cảm ơn anh, Diễm nhắc lại chuyện ngày xưa, Diễm mới lấy tay cầm tay anh chúc anh hạnh phúc.

- Hừ, nếu em ko tới lúc đó thì sao?

- Anh thề, anh ko có ý gì hết, anh chỉ có em thôi, Diễm là qua rồi, anh hiện chỉ có em. Em tin anh 1 lần đi.

Tôi dụ xuống vì hẳn nói thật, có lý nhưng vẫn tỏ vẻ cảnh giác.

- Em ko cảm thấy tin anh! Em ko tin bà kia!

- Thôi bỏ qua đi em, em tin anh đi, anh ko có ý gì hết, thiệt mà. Còn có 1 tháng nữa đám cưới, hình cưới mai đi lấy rồi, em cho anh 1 cơ hội đi.

- Người ta nói sai 1 li đi 1 dặm, em ko muốn phải hối hận, em sợ cái cảnh cưới xong anh trở mặt lắm.

Vừa dứt câu gã đã đến ôm tôi, biết tôi đau nên ôm nhẹ lắm, rồi hôn trán tôi, miệng xin lỗi riu rít. Tôi tức lắm nhưng lại ko muốn đẩy ra.

- Để em suy nghĩ thêm vài bữa nữa, em mệt mỏi vì suốt ngày phải suy nghĩ về chuyện của mình, đáng lẽ gần cưới người ta phải vui lắm, ai mà như em, em chán lắm.

- Anh hứa, sau này ko nhắc tới Diễm nữa, ko gặp nữa, ko bao giờ gặp!

- Thật ko?

- Thiệt, em cũng vậy đi! Ko được gặp thằng Thái nữa.

- Anh lịch sự chút đi, sao nói chuyện khó nghe vậy?

- Vì anh ghen, vì anh thương em, em là vợ anh! Anh ko cho phép em nghĩ tới ai ngoài anh, anh cũng ko cho phép thằng nào nghĩ tới vợ anh, anh giết!

- Sợ quá, vậy mà mình lại đi gặp vợ người ta, chắc chắc!

- Anh hứa, đó là lần cuối.

Tôi nguôi giận, nghe kiểu như ko còn vương vấn gì với con mụ kia cả, tạm tin vậy, tôi quay ra bỏ đi ra nhà sau lấy nước uống. Gã đi theo nhanh tay rót nước khác cho tôi.

- Anh xin lỗi, anh sẽ mua điện thoại khác cho em, em thích cái nào?

Haiz, đúng là con gái, như vậy là hết giận rồi đó, bao nhiêu âm ức tan biến rồi đó, ngu thiệt, nhưng ko biết phản kháng lại ý nghĩ như nào hết. Gã ẵm tôi lên lầu nằm, đem nơ lên cho tôi ăn nữa, bóp vai bóp tay và thoa mỡ trăn cho tôi..... Trời ơi, tôi mềm nhũn

hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Tôi cũng còn hơi cay cú, ko nói chuyện mặc dù Vinh dỗ ngọt rất nhiều, những giây phút bên cạnh như vậy tôi cảm nhận được tình yêu, sự quan tâm và chiều chuộng của Vinh. Rồi tôi lại tự hỏi vậy những lúc làm những chuyện có lỗi với tôi anh có nghĩ tới tôi ko? Tôi có quan trọng với anh ko? Rồi đầu óc lại rối tung rồi mù lên, tôi nhìn Vinh đăm đăm, từ nhìn trần trối tôi chuyển qua nhìn với cặp mắt hình viên đạn

- Haha, sao vậy bé?

- Anh hứa đi!

- Hứa gì em?

Tôi vẫn nheo nheo mắt nhìn Vinh chăm chăm.

- Nếu anh làm tổn thương em kiểu này 1 lần nữa, em ko quan tâm đó là ai nha.... anh vui chơi thì khác nhưng 1 khi em biết anh cảm nắng hay mê ai thì em nói anh biết, có 8 đứa con em cũng chia tay chứ ko phải có con thì em sợ đâu!

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Anh có hứa ko? Vậy với anh việc gì trong tình yêu và hôn nhân mới quan trọng?

- Rồi anh hứa.

- Anh nhớ đó! Em ko dễ dàng bỏ qua lần nữa đâu. Em biết rõ câu “ ko có anh/em thì anh/em ko sống nổi “ là xạo. Lúc trước em cũng nghĩ như vậy, em cũng dẫn lòng như vậy nhưng rồi khia xa nhau, vẫn ăn vẫn ngủ và vẫn sống phây phây.

- Em ghét nhất gì em nói luôn đi!

- Phản bội!

- Em bót căng thẳng chút được ko em?

- Anh hỏi thì em trả lời thôi, em ghét mấy người phản bội dưới mọi hình thức, mọi lý do. Ko yêu em nữa thì nói, đừng đi sau lưng em. Em cũng ko chấp nhận kiểu vẫn yêu em nhưng cũng thích người khác. Yêu nhau ko phải lúc nào cũng muốn có nhau sao? Vậy khi anh đã làm sai thì anh ko còn yêu em. 1 lần này thôi, tìm em tan nát đủ rồi.

- Anh biết rồi, anh ko làm tổn thương em lần nữa, anh ko muốn mất em!

- Cảm ơn anh, sau này có chuyện gì em ko rớt 1 giọt nước mắt nào vì anh đâu, em hứa!

- Thôi, đừng giận đăm đăm như vậy nữa. Mai mốt ko được gặp bồ cũ nữa nha, anh ko thích.

- Bây giờ em có muốn cũng ko gặp được, anh đi khỏi Sài Gòn rồi, em gặp để chào chia tay anh. Chứ ko như ai kia.... gặp kiểu hẹn hò!

- Thôi mà, anh xin lỗi rồi mà.

- À còn cái nữa, anh hứa thêm cái nữa mới được.

- Gì nữa cô?

- Ko bao giờ đánh em, chỉ cần anh đánh em 1 cái thôi, em canh tới anh ngủ em sẽ giết anh!

- Thôi đi em nói nghe thấy ghê quá, anh chỉ nóng thôi chứ ko bao giờ đánh con gái hết!

- Đó là do anh ko có vợ, vợ là để thương để yêu ko phải bao cát nha. Anh nói nhiều quá, hứa đi!

- Rồi rồi, anh hứa, được chưa? Chịu cưới chưa?

- Hứ.

2 đứa đang nói chuyện thì con Tiên qua, bấm chuông inh ỏi, ông Vinh xuống mở cửa, con điên lên thấy tôi la um sùm, rồi thấy có Vinh ở đó nên nó đưa mấy tuyp thuốc sức ko để lại theo rồi về, trước khi về nó còn cốc đầu tôi 1 cái cái tội chạy xe ẩu, gần cưới mà ko biết giữ gìn. Khi đó tôi lại liếc ông Vinh.

- Chờng nào mẹ về anh đi lấy xe cho em.

- Đi 1 mình sao anh lấy được?

- Thì anh đi xe ôm qua quán rồi chạy xe em về.

- À, à.

- Tối nay cho anh ngủ đây đi.

- Thôi, anh về đi

- Thôi, cho anh ngủ đây đi, anh sẽ lo cho em, anh sẽ ẵm em đi tè. Sẽ phục vụ tận răng cho em, vợ anh!

Vinh ôm tôi, hấn đỡ toàn thân tôi vào lòng hấn, hấn hôn lấy hôn để lên tóc lên mặt tôi, rồi hấn vén cả đầm lên hôn nhẹ lên những chỗ trầy xước mặc dù đang sút thuốc. Thật, trái tim tôi co giãn hết mức, tôi thích cảm giác được nâng niu như vậy, tôi chẳng thà bị vậy hoài để hấn sợ mà ko dám làm gì sai. Đúng là suy nghĩ ngu nhưng rõ ràng tôi muốn vậy.

- Anh xin lỗi, lần sau em đừng làm gì giống vậy nữa, lỡ ko phải xe honda mà là xe tải thì sao em?

- Thì anh ân hận cả đời, giữa đau xót cho em với ân hận cái nào nhiều hơn?

- Anh ko có giỡn, anh lúc đó sợ thiệt, anh muốn giết người đó.

- Em cũng nói thiệt mà, khi anh chuẩn bị làm gì sai thì anh phải nghĩ tới hậu quả. Lúc đó em ko phải kiểu tự sát, em chỉ bức anh muốn bỏ đi thôi, xui cho chú đó!

- Mai mốt ko được như vậy nữa, tức lên có thể đánh anh, ko được hành động như vậy.

-.....

- Trưa nay muốn ăn gì, anh mua cho. Hay em muốn ra ngoài ăn?

- Thôi, em ê ẵm lắm.

- Ủ, ê ẵm cũng lên đồ sáng sớm ra đã đi cafe được mà.

- Giờ anh muốn gây ko?

- Anh nói vậy thôi mà, ăn gì anh mua.

Chiều mẹ về Vinh đi lấy xe cho tôi, tối thì ngủ lại... Cũng đến ngày thứ 4 tôi đi lại ko thấy đau nhiều nên tôi đi làm. Ông Vinh thấy tôi vừa mới tai nạn lại sắp cưới mà ko được nghỉ ngơi nhiều nên kêu tôi xin nghỉ luôn dù gì cũng là thử việc.

- Anh xin việc cho em được rồi, 1 cô kế toán sắp về hưu, anh có đặt 1 chỗ cho em, thử việc chỉ 1 tháng, tới tháng 4 em mới phải đi làm. Thôi bây giờ ngủ nghỉ đi rồi xong hết em đi làm cũng ko sao mà.

- Nhưng mà...

- Nói chung em cứ nghe anh đi, ko thất nghiệp đâu mà.

Thấy mẹ cũng ủng hộ nên tôi cũng nghe theo. Còn đúng 20 ngày nữa cưới, bên nhà gái cưới trước 1 tuần, sau đó nhà trai mới qua rước dâu và đãi sau. Bé Vy cũng lên kế hoạch cái tour đi Sin 5 ngày cho 2 anh chị nó, nghe đâu cũng tốn kém lắm. Đến thời điểm này mới thấy bận rộn và lo lắng đủ thứ hết, hồi hộp có hồi hộp và lo lắng, nói chung tâm lý cũng hơi bất ổn nữa. Tự nhiên lần nào nói chuyện với mẹ là hay khóc, với bạn bè cũng vậy, lại dễ nóng và ham gây lăm. Nghĩ cũng tội, ông Vinh vừa phải đi đi về về Sài Gòn - Cần Thơ vậy mà còn phải yêu chiều tôi như chiều vong.

Hôm nay, sáng sớm Vinh lại về miền Tây để chốt lại giấy phép gì đó. Hình cưới, album cưới, rồi áo cưới áo dài, make up, bạn bùng quả, dâu phụ, nhà hàng nói chung là xong hết rồi. Vì hôm nay ko có Vinh nên tôi ngủ nướng 9 giờ mới dậy, 10 ngày nữa tới đám cưới. 10h sáng, đang ngồi ăn đồ ăn mà sáng mẹ nấu cho thì điện thoại reo, số lạ lắm

- Alo

- Alo, cho hỏi có phải số Dung ko vậy?

- Dạ đúng rồi chị.

- À, hên quá.

- Chị là.....

- À, chị là Diễm

- Diễm nào chị?

- À, chị Diễm bạn anh Vinh đây em, hôm nay nghe nói anh Vinh đi về quê, chị mời em đi cafe được ko? Hay đi ăn gì cũng được?

- Mà có gì ko chị?

- À, chị muốn xin lỗi và giải thích chuyện hôm bữa đó mà.

Mắc cười, xin lỗi sao ko xin lỗi liền mà phải đến hôm nay, hay là định cho tôi 1 cú sốc nào nữa đây mà, Giờ sốc gì tôi cũng đạp qua mà cười, tiếp chuyện mấy con đàn bà xấu tính thì ko phải sở thích của tôi, mà ko phải sở thích thì ko có quan tâm. Tuy nhiên, cũng hơi tò mò 1 chút. Thế loại nguy hiểm hay tỏ ra mình biết nhiều về anh Vinh và gia đình, thấy mắc ghét

- Ok chị

- Mấy giờ em đi được, vì hôm nay chị cũng rảnh, chị off.

- Mấy giờ cũng được chị.

- Ok, vậy 4h chiều nay ở.. à ở đâu thì tiện cho em?

- Đâu cũng được chị!

- Ok, quán Rita trên An Dương Vương em biết ko?

- Ok chị.

Bất ngờ chưa? Nhưng tôi ko hề lo sợ, đẹp thì có đẹp thiệt nhưng cái kiểu người này tôi ko quan tâm, để coi hôm nay làm trò mèo gì, để coi nói gì. Bữa giờ ko nói nay còn có 10 ngày nữa cưới lại nói, đúng là hồ ly tinh. Tôi bình tĩnh nhận lời ko 1 chút ngại ngùng, tôi muốn đối mặt và khẳng định chủ quyền. Có thể má anh Vinh thích bà nhưng điều đó ko liên quan đến tôi. Chiều nay tôi quyết ăn mặc đơn giản và ko trang điểm, tôi muốn chứng minh Vinh thương tôi ko phải vì bề ngoài, ko phải vì tôi sắc sảo hay thông minh, ko cần phải quen nhau 5 hay 10 năm mà Vinh thương tôi và muốn cưới tôi chỉ vì tôi là tôi mà thôi.

Chiều 2 giờ tôi đi tắm, tắm ra tôi lựa 1 cái quần jeans và áo thun, tôi đóng thùng đi bata thôi. À nhưng tôi thắc mắc làm sao mà bà biết số điện thoại của mình. Nói là ko lo lắng nhưng tôi cũng sẽ cố gắng dần mình lại, cố gắng bình tĩnh trong mọi tình huống. Làm gì có chuyện bà đó hẹn hò Vinh rồi gọi tôi ra – đó chỉ là trong phim thôi, hôm nay chắc chắn Vinh của tôi đi về Cần Thơ rồi! Nghĩ băng quơ nhiều đó tôi lấy xe ra đi, tôi muốn tới sớm.

Và tôi tới sớm thật, mới có 3h45 tôi đã tới nơi rồi, tôi lấy cái Blackberry của ông Vinh mua đèn ra nhắn tin cho ông, phút ngẫu hứng lúc chờ đợi và muốn xác minh chính xác coi thằng chả có đang ở Cần Thơ ko! 2 đứa cứ nhắn tin qua lại nói chuyện tào lao thôi, Vinh nói người ta cho nhân hột tiêu, biết tôi thích nên hẳn khoe tôi. Tụi tôi nhắn tin vậy mà cũng gần 20p, 4h rồi, tôi nhìn 1 vòng vẫn chưa thấy ai tới, đúng là cái đồ đàn bà dầy thun, hẹn người ta lần đầu, phụ nữ với nhau thôi mà cũng bắt người ta đợi.

4h15, mục hồ ly gọi

- Alo

- Em tới chưa?

- Rồi chị?

- Em chờ xíu, xe chị bị hư, chị đang sửa.

- Ok chị, nhưng 5h chị chưa tới là em về nha, tối em có hẹn.

- Ok em, chị tranh thủ mà.

Nghe là biết xạo rồi, sửa xe mà im re như trong phòng vậy. Nhưng thôi kệ, ráng chờ 1 chút coi sao. 10 phút sau, hot girl xuất hiện, ăn mặc thời trang thôi rồi, trang điểm kỹ thôi rồi, tay đeo cái nhẫn cưới có cái hột bụi chẳng. Vừa đi vừa bấm điện thoại, vì bà đâu có biết mặt tôi, chỉ tôi thấy qua bà bữa đó thôi. Tôi vẫy tay, người phụ nữ sành điệu đi tới, cười chào và ngồi xuống.

- Xin lỗi em đã chờ chị, xe tự nhiên hư em ơi.

- Ko sao chị.

- Em trắng quá há, chị nhớ anh Vinh đâu có thích con gái trắng?

Tôi biết ngay thế nào cũng đâm thọt mà, nhưng thôi bài này ko có tác dụng với Dung đâu, Dung chỉ mềm với Vinh thôi chứ với con nào cứng tới đâu Dung cứng tới đó, đừng có mơ mà làm Dung buồn. Còn giả bộ kiêu thân thiện nữa, tôi khinh

- Dạ. – Tôi cười tươi bình thản.

- À, chị vô duyên quá, hôm nay chị hẹn em là để giải thích chuyện hôm bữa.

- Dạ em nghe, chị cứ nói.

- Thì chị có gọi cho anh Vinh kể chuyện chị mất em bé, nói chung cũng bạn cũ lâu năm, em biết đó ko biết sao lúc đó chị lại gọi cho anh nữa, vậy mà anh Vinh mua cho chị 1 đồng thuốc bổ, tội nghiệp.

Tôi cười khinh khi trong bụng, đúng là rắn độc mà. Mặt tươi rói miệng thì lúc nào cũng cười, thử người này sao mà có đạo đức làm bác sĩ được ko biết nữa!

- Dạ, bạn cũ, người yêu cũ mà chị. Anh lo cho chị chút cũng bình thường.

- Uhm, thì đó, nói thiệt chứ ngày xưa anh Vinh anh thương chị lắm.

- Dạ

- Ai cũng biết hết em....

- Dạ, anh có kể em nghe mà chị. Vậy mà hai người chia tay, uống ghê!

- Duyên số thôi em, nhưng phải nhờ tội chị chia tay thì em mới được làm vợ anh chứ, phải ko nè.

- À, anh được làm chồng em chứ chị? Ngày xưa em cũng chia tay bạn trai em, hoàn cảnh cũng gần giống chị, em cũng chia tay người ta nhưng khác ở chỗ ko phải là vì em có bạn trai mới.

Há há, nhìn con rắn độc mặt đỏ sặc vì ngượng mà thấy sáng khoái gì đâu à. Tôi cười hả hê trong lòng, kiểu như 1 cú knock out đo ván vậy, cho chừa cái tội dám khích tôi nè.

- Em biết sao ko? Ngoài xin lỗi em làm em hiểu làm anh Vinh chị cũng muốn chia sẻ vài điều, vì thời gian gắn bó của tội chị quá lâu, chị nghĩ em nên hiểu thêm về chồng mình. Em ko phiền chứ?

- Ko chị, chị cứ nói.

- Anh Vinh thích con gái tóc ngắn lắm, cho nên chị để tóc ngắn từ đó tới giờ nè.

- Ủa, còn chồng chị?

- Chồng chị sao cũng được em.

- Uhm, em tưởng chồng chị cũng thích tóc ngắn chứ.

2-0 nha, tưởng con này khờ khạo và dễ trúng bẫy lắm vậy. Dung nay 26 chứ ko phải Dung 18 nữa đâu nha gái, gái già, đẹp mà già!

- Anh Vinh anh nhậu dữ lắm, uống hoài ko say đâu nhưng chị cũng sợ anh dễ bị gan, có gì em chặn chặn anh.

- Dạ, em biết chị, cảm ơn chị. Mà chị bác sĩ chuyên khoa gì?

- Khoa ngoại em, có gì ko em?

- Thì em tính anh có bị gan thì em sẽ nói anh gặp chị khám, hìhì.

- Em vui tính ghê!

- Gì nữa chị nói em nghe tiếp đi chị!

Tôi vẫn còn đang thắc mắc ko lẽ sau lần phá đám bắt thành đó thì chỉ có như vậy thôi sao chứ. Tôi nghĩ là con rắn đó càng thể hiện thì tôi sẽ hưởng ứng

theo câu chuyện 1 cách tích cực nhất có thể.

- Anh Vinh rất hiểu chị, chị cũng vậy. Nên hôm bữa chị có chúc anh và em hạnh phúc, chị thật sự hy vọng 2 người hạnh phúc.

Đúng là cái thứ vừa cướp vừa la đây mà, chúc hạnh phúc bằng cách nắm tay chồng tôi! Đề tiện!

- Chị cũng phải hạnh phúc nữa nha chị.

- Đương nhiên, chị rời xa anh Vinh, mà em biết đó, anh thương và tốt với chị cỡ nào thì em phải hiểu chồng chị còn thương và tốt với chị hơn. Đầu phải đơn giản mà chị chia tay mỗi tình đầu lâu năm đầu em. Cũng day dứt lắm, nhưng phải chọn thôi vì chị muốn cầu được hạnh phúc mà.

- Vậy ý chị là anh Vinh ko đem lại hạnh phúc cho chị sao?

- Ko, anh Vinh đem lại hạnh phúc cho chị chứ, nhưng anh Hậu chồng chị đem lại cho chị nhiều hạnh phúc hơn.

- À à.

- Nhưng chị có 1 điều áy náy với em.

- Sao chị?

- Má anh Vinh thương chị lắm, như con vậy, mặc dù bây giờ chị đã yên bề vậy mà lâu lâu má anh cũng nói phải chi chị với anh Vinh cưới nhau. Mấy lúc bác nói vậy chị chỉ cười trừ.

- Vậy thì sao lại ngại với em, có sao đâu chị?

- Thì sau này em về nhà, bác có nói về chị em bỏ qua nha.

- Dạ, chị khỏi lo, em chỉ sợ anh Vinh thôi chứ má anh thích chị đâu có ảnh hưởng tới hạnh phúc của tụi em.

- Uhm, em nghĩ đơn giản vậy thì tốt, chị chỉ sợ em nhạy cảm.

- Dạ, thì em cũng nhạy cảm nhưng chỉ nhạy cảm với anh Vinh thôi chị, cảm ơn chị đã quan tâm.

- Hôm nay anh Vinh về quê ko biết mấy giờ lên hả?

- Em ko biết, nhưng thường thì trước khi lên anh sẽ gọi em biết, anh hay chạy thẳng qua nhà em rồi mới về nhà mà chị.

- Ủ, thấy anh Vinh thương em vậy chị cũng mừng và an tâm.

- Sao chị?

- Thì lúc trước chia tay nhìn anh Vinh đau khổ chị chỉ lo anh sau này ko thương ai được rồi ở vậy ko lấy vợ. Ai dè chị lo xa quá.

- Dạ, lúc trước em cũng nghĩ như chị, thấy anh Vinh tội lắm, nhất là lúc chị cưới đó.

- Thì đó, nghe mấy đứa bạn chị nói anh nhậu li bì.... chị lo lắm nhưng biết sao giờ em.

- Đúng là hiếm người yêu cũ nào được như chị, chia tay rồi có chồng hạnh phúc mà vẫn lo cho bạn trai ngày xưa.... Em ko làm được như chị rồi.

- Ko có gì em, tại tánh chị hay lo xa.

- Dạ, em thấy ngưỡng mộ chị lắm.

Tôi cứ cười cười, cả ở ngoài và trong bụng, cái con đàn bà này tính chộc chức tôi nhưng ko ngờ tôi cứng quá chắc tức lắm đây. Vừa lúc đó Vinh gọi, tôi lại được dịp thể hiện rồi.

- Em có điện thoại.

- Ủ em nghe đi!

- Dạ

- “ Alo

- Khoảng 1 tiếng nữa anh tới nhà em đó nha

- Uhm, em biết rồi.

- Em đang ở đâu vậy?

- À, em đang đi cafe với....”

Tôi nhìn qua ả, già vờ lúng túng, ả liền lắc lắc đầu ra hiệu đừng nói.

- “Em đi cafe với bạn.

- Lâu chưa?

- Cũng hơi hơi

- Thôi em về đi nha, anh sắp về tới rồi đó

- Ok anh

- Bye em, lát gặp.

- Ok lát gặp”

- Anh Vinh gọi em hả?

- Dạ, anh nói anh về sắp tới Sài Gòn rồi.

- Uhm, thôi vậy em về đi. Chị cũng muốn nói em nhiều đó, coi như chị em phụ nữ chia sẻ kinh nghiệm với nhau vậy mà.

- Dạ, em cảm ơn chị nhiều nha.

- Uhm, chị thành tâm chúc 2 người hạnh phúc.

- Dạ, em cảm ơn chị, chị cũng vậy.

- Vinh nói đúng, em dễ thương lắm. À, sẵn chị hỏi em nếu mai một tụ tập chị với tư cách bạn cũ đi cafe được ko em?

- Dạ, được mà chị (Thật ra Vinh hứa ko bao giờ gặp bà rồi mà bà cứ vương vương tự đắc, đến tội).

- Uhm, chị hỏi trước để em khỏi phải hiểu lầm.

- Nhưng sao mà chị có số em vậy chị?

Con đàn bà chỉ cười tỏ vẻ bí ẩn lắm vậy.

- Dạ, thôi em về nha chị.

- Uhm, bye em, chiều nay chị mời em

- Dạ, cảm ơn chị, chị về sau hả?

- Uhm, chị ngồi lát rồi về.

- Dạ, bye chị.

Cuộc gặp kết thúc như vậy, chắc giờ này có người ngồi đó mà cục tức nuốt ko nổi rồi. Tôi vui trong bụng, hả hê lắm. Tôi học cái cách khẳng khái của mẹ, và tôi đã làm được, ko run sợ 1 miếng nào hết. 10 ngày nữa là đám cưới của tôi, những con ruồi con muỗi đâu có đại nào được thiên cung chứ. Tôi phải về nhà gặp chồng mình, và tôi nghĩ chuyện này cũng ko hay ho gì, nếu nói ra thì kiểu như tôi xấu tính, nếu 1 ngày nào đó Vinh biết thì biết chứ tôi sẽ ko định tự động kể, đằng nào cũng có mấy ý hạ thấp ả, tội nghiệp.

Nhưng tôi ko hề biết chính cuộc gặp 1 phần là nguồn cơn của sóng gió hôn nhân sau này của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Tôi nghĩ tới nghĩ lui cuộc gặp mặt với bà Diễm có phải là vì tôi cương quyết ko cho anh Vinh mời bà đi đám cưới hay ko nữa. Vì ông Vinh cũng có ý gửi thiệp mời, đi hay ko đi là do bà nhưng mà vì tôi ko thích nên ko chịu, rồi má Vinh từ đó cũng sinh giận hờn, nói là dù gì thì cũng là bạn học bạn cũ, rồi lúc bà Diễm cưới bà có mời, giờ làm như vậy là ko biết điều, rồi đám bên nhà tôi thì quyền của tôi còn đám bên nhà trai dãi là quyền của nhà trai, muốn mời ai thì mời bla bla .... Tôi thì già điếc cứ bỏ qua hết, tôi ko thích sự hiện diện của 1 kẻ bội bạc, xấu tính và thủ đoạn, có trời mới biết trong đám cưới tôi mù đó có lên con động kinh hay ngất xỉu gì ko, ai nói sao nói ai nghĩ sao nghĩ, đẹp! Tôi cũng chẳng vì mấy chuyện ko liên quan mà ảnh hưởng đến công sức tôi đã bỏ ra để đến ngày cưới, tôi đã phải theo con Tiên chăm sóc da mặt, rồi làm nail rồi cả ăn uống cũng ko dám ăn thả ga vì sợ bụng bự, cả tháng nay. Mẹ tôi thì nói tâm lý luôn phải thoải mái, phải cương quyết và mạnh mẽ, ko được tự phân tâm mất vui hay xuống tinh thần vì những việc ko đáng.

Riêng ông Vinh coi bộ ko được mời bỏ cũ cũng thấy hơi buồn, nhưng mà nói ngọt ổng thì ổng chịu liền. Chỉ có má ổng là cứ cảm râm, vì mối thâm tình với gia đình con mù kia nữa.

Đến ngày thứ 5, có nghĩa là thứ 7 này đám cưới thì má ổng cũng có kêu tôi qua dặn dò này nọ. Nhưng vẫn cứ nhắc tới chuyện đó, chuyện qua rồi thì thôi đi, thiệp thì mời cả 10 ngày cứ lại phải xới lên, tâm lý tôi mấy ngày gần cưới nói chung dễ bức. Má chồng kêu tôi vô phòng dặn dò riêng 1 chút, lại nhắc tới chuyện đó vậy là tôi dỗi luôn.

- Tại sao mà má cứ phải nhắc đi nhắc lại chị Diễm với con vậy? Má quý chi thì lúc nào mà không gặp được, đám cưới của con với anh Vinh má ko thể tôn trọng con 1 chút được hả má?
- Thì kiểu gì con cũng đã quyết định rồi, con có mời con nhỏ đâu, má chỉ nói cho con biết như vậy là sai thôi.
- Con xin lỗi má, con ko biết sai chỗ nào. Nếu là đám cưới của má, má có để ba mời bỏ cũ của ba ko?
- Thôi, nói chung má ko dám nói tới con, đám cưới 2 đứa thì 2 đứa tự quyết định, mấy người già ngày nay đâu có được lên tiếng, được chưa?
- Tùy má thôi, má nói từ bữa mời thiệp tới bây giờ rồi, một con cưới rồi, má cho con vui chút được ko má? Chị Diễm đó có tới đám cưới của con hay ko có thiệt quan trọng vậy ko má?
- Ừ.
- Con cảm ơn má đã hiểu cho con.

Tôi hăm hăm đi ra ngoài phòng thì gặp ba anh Vinh

- Sao mặt con xanh vậy, con bị gì hả?
- Dạ ko ba, ko sao đâu ba.
- Ừ, tại bà già này làm nó giận nên vậy đó!

Má Vinh ngồi trong phòng nói vọng ra, thiệt làm tôi điên lên. Tôi ko hề có ý hỗn hào với ba má chồng chỉ cho mang tiếng và bị ghét. Mà hề nhắc tới con mẹ kia là máu tôi lại trào ngược, kiểu gì phải cứ nhắc bà đó với tôi, quan trọng cỡ nào vậy ko biết. Chuyện ko có gì mà cứ phải làm lớn lên, bức mình ko chịu nổi.

Tương chuyện nhỏ vậy là xong, ko thể chịu được khi ngày cưới bên nhà gái má chú rể cáo bệnh ko thể có mặt. Ko báo từ sớm đâu nhé, chờ cô dâu chú rể và cả nhà cô dâu đầy đủ tới khi lên nhà hàng, chuẩn bị làm lễ thì mới báo. Nhìn mẹ tôi đứng cạnh cậu 3, còn ba Vinh thì 1 mình, chính sự ích kỷ của thông gia làm cho mẹ tôi chạnh lòng, tôi thừa biết là má Vinh chẳng bệnh gì đâu, vì nếu bà bệnh thì phải có người ở nhà với bà đằng này cả nhà đi hết. Khi làm lễ dâng rượu, nhìn mẹ tôi mặc cái áo dài màu vàng, cái này may chung với má Vinh. Tôi đã bật khóc khi dâng rượu cho mẹ, có thể nhìn vô họ sẽ nói con gái đi lấy chồng nên cảm xúc nhưng thật ra tôi khóc vì 1 lý do khác. Mà tôi cũng ko có lý do gì để giận bất cứ người nào khác, tôi cũng ko giận má Vinh, mà tôi chỉ cảm thấy thương mẹ mình, tôi cảm thấy hơi buồn cho mình. Hay nghĩ cách khác, có thể chuyện mẹ chồng và nàng dâu từ đây sẽ bắt đầu, nguyên nhân là vì 1 nàng dâu hệt ba sàm ba lép.

Đám cưới cũng 30 40 bàn, bạn bè, mối làm ăn của mẹ, rồi gia đình dòng họ nhà tôi. Má chồng tôi nói là tôi ko mời con bỏ cũ của ông Vinh là ko biết điều, vậy thì chuyện bà cáo bệnh giả trong đám cưới nhà gái thì là biết điều. Tôi bị ảm ức suốt trong đám cưới, vẫn phải cười nói vui vẻ lắm nhưng trong lòng thì cảm thấy bị tổn thương, hành động của má chồng ko chỉ làm 1 mình tôi tổn thương mà cả họ hàng nhà tôi và quan trọng nhất là mẹ tôi. Còn đối với quan khách, y như đang lừa dối họ vậy, hỏi thiên hạ chứ như vậy có đáng ko?

2 chân tôi rã rồi, 1 đứa ko quen đi giày cao phải mang cái giày 1 tắc đi vòng vòng cả cái sảnh, thay 1 cái áo dài màu hồng và 2 cái áo cưới 1 cái màu kem 1 cái màu trắng tinh, đám cưới đúng là vui thiệt nhưng mệt cũng thôi rồi. Vừa tàn tiệc cũng tới lúc tôi xem ngã quỵ vì mệt, vì đói, vì bao tử quặn lên, vì ảm ức. Gia đình diu tôi vào phòng chờ của cô dâu chú rể ngồi nghỉ, nhà hàng làm nóng cho tôi các món ăn nhẹ để tôi lót dạ, trong lúc đó bà chồng và nhà chồng tôi cũng có lời xin lỗi đến với mẹ và gia đình tôi, giải thích việc má chồng đi đến tiệc vì bị lên máu, nhức đầu nên nhà ko dám cho đi, ngay cả bà nội chồng tôi cũng lên tiếng xin lỗi. Tôi mệt mỏi đến ko buồn nói gì cũng chỉ dạ dạ cho qua chuyện. Ông Vinh có nói sau khi dãi ở nhà gái thì tôi về nhà ổng ngủ cho quen chỗ trước rồi rước dâu chỉ là lễ nghi, bây giờ gặp chuyện này tôi ghét, làm cho lợi gan, còn 1 tuần nữa cưới tôi ở nhà tôi luôn!

Tối tôi về nhà, ông Vinh ổng đi theo đòi ngủ lại chắc là biết tôi đang hơi giận. 2 đứa về nhà thay đồ xong chờ nhau đi ăn khuya. Ăn xong mua về cho mẹ 1 phần nữa. Gần 12h khuya mà mẹ chưa ngủ, thậm chí chưa tẩy trang.

- 2 đưa một thì ngủ đi con, trễ rồi.
- Mẹ cũng mệt mà, mẹ ăn mì đi nè, ăn xong cũng nghỉ đi, có khi mẹ còn mệt hơn tụi con.
- Thành công mỹ mãn như vậy là mẹ vui rồi, chỉ tiếc mỗi việc ko có chị xuôi.
- Thôi, mẹ ăn đi rồi ngủ, mẹ mệt lắm rồi, con biết đó nha. Có gì ngày mai nói đi mẹ.
- (Vinh) Tụi con cảm ơn mẹ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Tôi đỡ mệt hơn sau khi được ăn uống đầy đủ, nhưng nhìn mẹ tôi, có vẻ mẹ vừa tính tiền cưới xong ... Nhìn thấy mẹ tôi lại thấy xót, muốn chạy lại ôm mẹ 1 cái nhưng lại thôi. 2 đưa lên phòng

- Anh gọi hỏi má anh coi má anh khoẻ chưa đi

- Uhm.

Vinh bấm điện thoại, bên kia ko bắt máy, chắc là ngủ hết rồi. Thôi kệ, có gì mai tính. 2 đưa nằm trên giường, Vinh ôm và hôn tôi nhiều.

- Cuối cùng cũng thành vợ chồng rồi, anh cảm ơn em vì tất cả.

- Em cũng cảm ơn anh vì đã cho em được yêu thương lần nữa, cảm ơn anh vì đã cảm thông và chấp nhận.

- Cảm ơn mẹ đã sinh em ra để anh được làm chồng em.

- Thôi, bớt sến đi, ngủ đi.

- Em ko muốn tâm sự 1 chút sao em?

- Tâm sự gì nè?

- Em có nguyện vọng gì sau khi làm vợ anh, nói anh nghe.

- Ko bao giờ nhắc tới Chi, Diễm. Ko bao giờ được hăm dọa hay bạo lực với em, ko chửi thề trong lúc cãi nhau, ko được kêu em bằng mày xưng tao, ko được nhắc tới quá khứ của em để dấy vò em khi giận nhau, ko được hỗn với mẹ ...

- Gì nữa ko em?

- Ko được ngoại tình, ăn bánh trả tiền thì em chấp nhận, nhưng nhớ phải đeo bao.

- Ghê quá ta, anh chịu hết vì những điều em nói trong khả năng của anh. Cứ trong khả năng của anh anh sẽ làm tốt nhất để giữ gìn hạnh phúc của mình, để bảo vệ em

- Nói thiệt anh nghe chứ em hơi buồn má anh ..... (tôi thở dài). Ngày vui của mình, em muốn vui trọn vẹn nhưng anh nhìn mẹ em coi, anh thấy thương ko? nếu má anh bệnh thiệt thì ko sao nhưng nếu má ko tới vì lý do gì ngoài bệnh thì cũng là quá coi thường gia đình em. Em đáng lẽ ko định nói, nhưng em thấy ảm ức.

- Xin lỗi em, thôi ngày vui mà bỏ qua đi em.

- Ko bỏ qua chứ làm được gì giờ, má anh đã ko tới rồi. Anh đặt trường hợp nếu đám nhà anh đã mà mẹ em ko tới thì sao?

- Thôi mà em, mẹ em là số 1 rồi, mẹ ko làm như vậy đâu.

- Em thật sự cảm thấy hơi lo, nếu vì anh vì chúng ta em sẽ cố gắng vượt qua định kiến mẹ chồng, nhưng nếu anh ko bảo vệ em, em sẽ buông đó. Tuy nhiên, em ko bao giờ hành động quá đáng ko đúng lẽ phải đâu. Nhưng anh phải bảo vệ em, vì đó là nhà của anh mà.

- Rồi, anh hiểu cảm giác của em, em cứ yên tâm, anh ko bảo vệ em thì sẽ ko cưới em đâu.

- Thì vì em tin anh, em thương anh nên em mới lấy anh đó.
- Cảm ơn vợ!
- Nhưng em sẽ ngủ ở nhà tới ngày rước dâu, ko qua nhà anh đâu.
- Sao vậy, bữa nói rồi mà em?
- Giờ em đổi ý rồi, nhìn mẹ em thương quá, bây giờ chỉ muốn tranh thủ ở với mẹ.

2 đứa nằm thủ thủ, đèn tắt, phòng cũng âm cúng lắm. Nhưng nói tới đây tôi đã rầm rút nước mắt. Tôi thật sự thương mẹ và lo cho mình, những suy nghĩ từ những ngày đầu ra mắt gia đình Vinh cho tới bây giờ mới cảm nhận được nguy cơ thật sự. Nhưng ở bên cạnh người đàn ông của đời mình, tôi tự cho phép mình tự tin và mạnh mẽ, tôi tin anh sẽ làm đúng những gì anh nói.

Vinh vuốt tóc tôi, tóc rối và còn cứng vì keo, nhưng khuya rồi nên mẹ ko cho gọi đầu, anh vẫn cứ vuốt vuốt và hôn lên trán, lên mắt tôi. Vinh lau nước mắt cho tôi., anh còn hôn lên bờ mi còn đọng nước mắt của vợ.

- Giờ ko làm gì sao em?
- Ko, 2 cái chân em nhức quá.

Gã đang nằm, ngồi bật dậy mở đèn sáng, bóp bóp chân tôi, rồi đồng thời sờ soạng, ko biết là massage cho vợ hay là đang kích thích vợ nữa. Mặc dù mệt lắm nhưng vẫn có 1 đêm mặn nồng cho trọn vẹn, mệt thêm xiu cũng ko đến nỗi chết. Kiểu gì thì tôi cũng bỏ đối ông 1 thời gian rồi còn gì. Con cô dâu phụ nhắn tin chúc 2 vợ chồng ngủ ngon và chúc work hard, đúng là con quý!

Hành sự xong, 2 vợ chồng cứ vậy mà ôm nhau, mặc kệ bộ drap nhóp nhép, dù sao thì đây cũng là đêm động phòng chính thức của tôi. Tạm quên đi những điều làm cho tôi nặng lòng, nhìn Vinh ngủ say, hôm nay anh uống cũng nhiều lắm, khuôn mặt làm tôi nhớ lại ngày đầu gặp hấn, tôi nhớ lại nét mặt lúng túng đến bất lực khi hấn rủ tôi đi đám cưới con mẹ Diễm, rồi tôi nhớ lần đầu chúng tôi quần lấy nhau ở Vũng Tàu. Cũng cảm giác cũ, biết ơn và trân trọng, đây đúng là chồng tôi rồi, tôi tin tưởng lắm, nước mắt lại khẽ rơi, tôi choàng tay Vinh ngang vai mình rồi tôi trở mình quay mặt vô tường, nhớ cả Thái nữa. Hôm nay tôi cũng xinh đẹp lắm, được chị make up mà con Tiên giới thiệu phải nói là quá ưng ý, lúc tôi khóc khi dâng rượu cho mẹ, Vinh nắm tay tôi thật chặt như kiêu trấn an vậy. Đêm vu quy mà sao bao nhiêu tâm trạng cứ ùa về .... Với tay lấy cái điện thoại, nhắn tin cho Thái.

- Hôm nay vu quy, anh cũng mau lấy vợ đi nha, em cưới rồi đó. Khuya rồi, em chỉ nghĩ tới và báo cho anh biết thôi, anh đừng trả lời tin nhắn của em. Chúc anh ngủ ngon.

Phải nhắn tin xong, cảm giác mới đúng là trọn vẹn, tôi gỡ tay Vinh ra, bước xuống nhà, thấy mẹ đã tắt đèn và im lặng, chắc mẹ đã ngủ rồi. Bây giờ tôi mới đi ngủ được. Tôi nhắm mắt và biết mình ko chiêm bao, mọi thứ diễn ra như 1 cuộn phim vậy, và lẽ dĩ nhiên tôi cũng cầu mong mình luôn được hạnh phúc. Tôi nhìn đồng hồ trong điện thoại trước khi ngủ : 3h5p sáng.

Sáng phải 9h mấy tôi mới dậy, Vinh còn chưa dậy nổi, tôi định để anh ngủ tiếp 1 chút nhưng khi định ngồi dậy hấn đã ôm ghì lấy vợ, mắt vẫn nhắm nghiền

- Anh dậy từ nãy rồi, chờ em thôi, vậy mà giờ em tính bỏ anh đi xuống 1 mình hả?
- Đâu có, em tưởng là anh còn ngủ, muốn để anh ngủ thêm mà!

Nói có 2 câu thôi mà con hỏ lại đề tôi ra, sáng sớm tôi đã là mối cho con hỏ đối. Haiz, con hỏ này khoẻ thiệt, cứ động tới là lại chào cò bắt cháp đang đối cò cào. Quần nhau 1 hồi mới thôi, tôi lại mệt lử ra. 2 đứa đi tắm và vệ sinh cá nhân, sẵn tôi thay luôn drap nệm, ko thể nào nằm tiếp được nữa, quá là nhầy nhụa.

Tôi xuống nhà đã thấy mẹ ngồi đọc báo.

- Dậy rồi hả? Sáng mẹ ăn bò kho có mua cho 2 đứa, Dung vô hâm lại đi con, mẹ có mua sữa đậu nành nữa. Hôm qua ai cũng mệt rồi.
- Dạ.
- Dung có đau bao tử ko con?
- Dạ hơi hơi.
- Uhm, ăn đi rồi uống mật ong với nghệ.
- Dạ, mẹ khoẻ quá vậy sáng con uể oải mà mẹ tỉnh queo à? Tụi con lớn rồi mà, mẹ lo như con nít vậy kỳ quá.
- Ủ, mẹ thì ai cũng vậy, giận thì la thì chửi thì đánh nhưng lo thì phải lo. Đối với mầy, mẹ phải lo gấp đôi.
- (Vinh) Giờ có con lo nữa mà mẹ, mẹ cứ lo cho bé vậy hoài phần con đâu?

- Mẹ chỉ mong 2 đứa vui vẻ hạnh phúc, Vinh đừng ăn hiếp nó nha con. Nó ko giống mẹ đâu, yếu đuối hơn mẹ nhiều. Con mà ăn hiếp nó, mẹ bẻ răng!
- Hahah, dạ, con thương còn ko hết nữa mẹ ơi sao mà ăn hiếp.
- Mẹ nói thiệt đó nha.
- Dạ, con hứa mà mẹ.

Tôi hăm đồ ăn dưới bếp vẫn kịp nghe mẹ vợ và con rể tâm sự, cảm thấy hạnh phúc và yêu đời khi có 2 người yêu thương mình. Điện thoại có tin nhắn

- Chúc em trăm năm hạnh phúc, e chắc chắn sẽ hạnh phúc mà, yên tâm nhé Dung.
- Cảm ơn anh.

Tôi cười 1 mình và cất điện thoại vô túi, ko nhắn thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

- Hai đứa ăn đi, rồi mẹ nói chuyện chút xong mẹ đi có công chuyện.
- Thì tụi con ăn, mẹ cứ nói đi có sao đâu.
- Ủ, mẹ tính tiền đãi tiệc, trừ đi tất cả còn dư 28 triệu, tiền này mẹ sẽ cho cho đứa coi như phụ chi phí đi tuần trang mặt.
- (Vinh) Mẹ cứ giữ đi mẹ ơi, mẹ lo cho tụi con vậy nhiều rồi.
- Chưa xong, để mẹ nói tiếp, đến khi nhà trai qua rước dâu, lúc đó sẽ mẹ công bố của hồi môn cho con Dung luôn, bộ nữ trang con đeo là quà cưới của mẹ thôi.
- Còn nữa hả mẹ?
- Uhm, ngoại trước lúc mất có dặn mẹ hết rồi, rồi mẹ làm ăn bao nhiêu năm nay, ngoại mất cũng cho lại mẹ tiền, mà mẹ chỉ có 1 mình con thôi, nay mẹ già rồi, giữ tiền khư khư làm gì nhiều.

Tôi cảm thấy hơi bồi hồi, rõ là từ nhỏ tôi được thương rồi nhưng mà đến tận bây giờ, mẹ và ngoại vẫn luôn lo xa cho tôi, tôi cảm động lắm.

- Tiền của mẹ cũng như tiền của con, con đâu có cần nhiều tiền đâu, mẹ cứ giữ đi có gì con cần thì con xin mẹ.
- Đâu có được, ngoại dặn dò cho mẹ hết rồi, trước khi mất ngoại chỉ trăn trối 1 mình mày mà. Có chồng rồi phải khác, phải biết tính toán cho cuộc sống gia đình chứ, đâu có nói vậy được con!

Mẹ bắt đầu rung rung, làm tôi cũng sụt sùi theo, ông Vinh ngồi đó vẻ mặt cũng đầy tâm sự.

- Của hồi môn của ngoại để lại cho con là 2 cây vàng và 100 triệu, của mẹ là 100 triệu, còn phần cậu di thì mẹ ko biết. Chú bạn mẹ có gửi đi đám cưới 1000 \$, mẹ chưa tính vô cho con trong tiệc hôm qua. Để nữa rước dâu mẹ dẫn dò con, rồi thưa chuyện với nhà chồng con mẹ sẽ nói luôn. Còn Vinh, nói thẳng ra nhà mẹ ko giàu bằng nhà con, nhưng mẹ muốn nhà con hiểu mẹ ko để con mẹ khổ, mẹ ko muốn mọi người nhìn vô con mẹ nói con mẹ ham giàu gì đó, với mẹ thì ko sao, mẹ cũng ko có ý khoe khoang hay phô trương nhưng mẹ muốn dập tắt ngay từ đầu những người ác mồm ác miệng. Ai nói gần nói xa con mẹ ko để yên đâu.

- Mẹ lo quá rồi, có ai nói gì đâu mà. Ko phải mẹ hay nói con là người dung ko nuôi con thì ko phải quan tâm sao?
- Mẹ cũng suy nghĩ nhiều, mẹ tính tất cả tiền bạc cho 2 đứa là bí mật, nhưng rồi mẹ nghĩ lại ko phải ai cũng như mình. Thôi thì coi như mẹ thực hiện theo tâm ý của ngoại, nữa 2 đứa có cần mẹ hỗ trợ gì thì cứ nói. Mẹ còn tiền mà.
- Con ko lo được gì cho mẹ, mẹ cứ như vậy, con thấy xấu hổ quá.
- Mày đi xấu hổ với người dung đi, sao lại xấu hổ với mẹ? Để mày ra thì phải nuôi, phải lo. Cho tụi bây biết là cha mẹ ko phải lo cho mấy đứa lúc nhỏ thôi đâu, khi tụi con lớn ba mẹ sẽ lo theo kiểu khác, lo những cái khác.

- (Vinh) Dạ, tụi con cảm ơn mẹ, nhưng những tiền vàng mẹ cho tụi con con sẽ để dành đó, thực sự cần con mới dám xài tới. Tất cả con sẽ để cho Dung giữ, đó là hồi môn của mẹ cho con gái mà.

- Ủ, 2 đứa tính sao là chuyện của tụi con, mẹ ko có ý kiến. À, Vinh cho mẹ gửi lời hỏi thăm má con nha, mong là tới thứ 7 này má con khỏe.

- (Vinh) Dạ, con cảm ơn mẹ.

Tôi nghe mẹ nói, chỉ biết ngồi im thôi ... Tôi chẳng phải là đứa cần tiền hay những thứ vòng vàng. Có chăng thì tôi thích được đi du lịch đây đó và mua sắm áo quần thôi, thực tâm cũng chưa bao giờ nghĩ về sẽ giữ 1 số tiền và vàng lớn nữa. Ngay cả cái xe, cái điện thoại tôi xài toàn là tới lúc hư hay quá cũ ko thể chấp nhận được mới mua cái mới.

Nói xong mẹ tôi đi công chuyện, ở nhà còn 2 đứa ngồi thần ra đó, tô bò kho chưa ăn hết.

- Mẹ em thương em quá.

- Uhm

- Chắc đó giờ ko bị đòn hả?

- Ai nói anh, trước thời điểm gặp anh là em bị đòn như cơm bữa, mẹ đánh như phim luôn.

- Thiệt ko?

- Ủ, lúc em bỏ nhà đi đó ..... Mà thôi, em ko muốn nhắc lại, giờ mẹ em thương em quá lắm em thấy mình có lỗi và bất hiếu quá, ko có lo cho mẹ được gì hết.

- Uhm, thôi thì mai một khi nào nhớ thì về với mẹ chơi, đâu có xa lắm đâu.

- Anh thấy mẹ nói anh, mẹ đòi bỏ rằng nếu anh ăn hiếp em hông? Mẹ em nói thiệt đó.

- Uhm, anh nghe cũng ớn ớn.

- Em quậy nhưng hiền, còn mẹ em hung dữ lắm. Nhưng em giống mẹ được 1 cái.

- Cái gì em?

- Nói dứt là dứt.

- Ý là gì đây?

- Thì là dứt khoát đó.

- Uhm

- Anh ăn xong rồi về đi, thay đồ thay đặc nữa. Lát em ra tiệm gội đầu, chứ gội ở nhà chắc ko sạch, giờ ngứa quá nè.

- Uhm, em ko về chung thiệt hả?

- Ko. Anh cho em gọi lời thăm má anh. Mà thôi anh cứ về, lát em gọi má sau. Anh nói nhà là do nhà em ko có ai nên em phụ dọn dẹp với mẹ.

- Uhm, tối anh qua em nha.

- Tùy anh à. Nhưng nếu ba má có hỏi anh nói em mệt lắm nha, để mắc công người lớn khỏi trách em. Mà em mệt thiệt, đã mệt sẵn mà còn bị anh hành nữa mà.

- Hahah, uhm, anh biết rồi.

Nói gì nói chứ tôi cũng ko muốn gia đình chồng nghĩ mình chồng dối hay tính toán, chỉ mong họ hiểu cho hoàn cảnh và cảm giác của tôi và mẹ tôi thôi. Tôi cũng ko muốn Vinh khó xử nữa. Haiz, thấy vậy chứ cũng mệt mỏi dữ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

1 tuần trôi qua như 1 cơn gió, trong 6 ngày đó tôi cũng chường lăm ko thêm qua nhà Vinh luôn. Kiểu gì mai mốt cũng bỏ mẹ ở nhà 1 mình mà qua nhà ông ở còn gì. Đến ngày thứ 6, nhà tôi lại chuẩn bị bàn thờ gia tiên, rồi công hoa để đón nhà trai qua đón dâu. Tôi lại phải chuẩn bị váy cưới, áo dài, vòng vàng các kiểu .... cưới thì vui thì nồn nao thiệt nhưng mà mệt quá!

Tối bữa đó, nhóm họ bên nhà tôi, trong gia đình anh chị em, bạn bè qua chơi đông vui, chọe ghẹo đủ thứ, có đũa thì dận dò, có đũa cũng tí tê, rồi có đũa lại trách móc tôi bỏ cuộc chơi sớm, sớm gì mà 26 tuổi mới chồng mà còn nói sớm ko thì chắc làm mắm luôn quá! Tôi uống hết 2 chai spy.

Bạn bè về, hôm nay Vinh cũng đi chia tay bạn nên ko có ghé qua, cậu di và anh chị họ phụ dọn dẹp xong cũng về hết. Giờ chỉ có 2 mẹ con ở nhà. Chưa bao giờ nhìn mẹ mà tôi thấy thương hơn lúc này. Vẫn đáng ngồi đó đeo mắt kiếng và đọc báo, đáng ngồi của 1 người phụ nữ mạnh mẽ, hung dữ, bản lĩnh, người phụ nữ của tôi ko cần đàn ông sống cạnh, ko cần dựa dẫm vào ai. Bất chợt tôi nghĩ, khi buồn thì mẹ tìm đến ai, ngoại cũng ko còn, giờ nhà lại thêm vắng vẻ, cô Hà giúp việc phải 10 ngày nữa mới lên được, lần đầu tiên tôi thấy lo cho mẹ. Thấy trong lòng nghẹn ngào. Tôi đi đến ôm cổ mẹ từ phía sau, ko nói gì tôi hôn lên tóc mẹ, nước mắt ứa ra, mẹ nắm lấy 2 bàn tay của tôi, tôi cũng nghe nước mắt rớt lộp độp trên tay mình, mẹ khóc ...

- Mẹ xin lỗi vì thời gian quen Cường, mẹ xin lỗi con. Đáng lẽ mẹ phải nói từ lâu nhưng mẹ lúc nào cũng cảm thấy tự ái, vẫn 1 sự ích kỷ, 1 suy nghĩ mẹ là mẹ mẹ có quyền sai.

- Thôi, là tại con cũng hư mà, mẹ đừng nói nữa, con quên hết rồi, nếu quay lại lúc đó, mẹ có như vậy ko?

- Mẹ ko biết! Mẹ xin lỗi vì đã đánh con rất nhiều, tại mù quáng, mất nét mà quên mất nhiệm vụ của mình, bản năng mẹ lúc đó ko tìm thấy, mẹ quên là mẹ cũng từng trải qua lứa tuổi của con.

- Là tại con lì mà, con hỗn với mẹ, làm mẹ buồn ngoại buồn. Con bất hiếu ko lo được cho mẹ, cho ngoại. Mẹ có muốn con ở đây ko, con qua đó 1 thời gian sẽ nói anh Vinh xin về ở với mẹ.

- Đâu có được, Vinh nó là con trai duy nhất nhà mà, ba má lớn tuổi nhà phải có con trai con dâu chứ.

- Vậy còn mẹ thì sao?

- Mẹ ko có chồng là lỗi của mẹ, mẹ ko đẻ con trai cũng là lỗi của mẹ. Giờ mẹ sống 1 mình là do mẹ tự chọn lấy, nhưng mẹ khoẻ mà, ít bữa chị Hà lên, rồi cho mấy đứa nhỏ mướn phòng ở, cũng vui mà. Nhà còn có Nemo nữa.

- Mẹ ơi, con xin lỗi.

- Qua nhà người ta ở phải nhìn trước ngó sau, phải biết lễ nghĩa tối thiểu, ko được ăn nói cục cằn, ko được hỗn hào với ba má chồng, ko được bất hoà với chị em chồng. Ăn uống phải giữ sức khoẻ, né mấy cái món dễ dị ứng, nhưng nếu ko thích ăn cũng phải biết nói khéo. Nịnh bợ là ko tốt nhưng sống nhà chồng đôi khi cũng phải biết nói ngọt lấy lòng người ta, như vậy để con sướng chứ ko phải cho ai, biết chưa?

Mẹ cứ nói hết cái này tới cái khác, còn dặn tôi phải nói chuyện nhỏ, coi tv nhỏ và ít khóc khi coi phim, vì dâu mới mà cứ khóc nếu má chồng khó họ sẽ nói mình trù ẻo gây xui xẻo ..... Mẹ thao thao còn tôi thì cứ vậy mà ôm mẹ.

- Mẹ luôn mong và cầu cho con hạnh phúc, nhưng nếu ko may con ko hạnh phúc, nhà chồng bạc đãi, chồng vô tâm thì về, nhà ở đây, phòng ở đây, nhà có mẹ có ngoại, được bên đó thì ở ko thì về. Nếu ko làm gì sai hay ko có lỗi thì tuyệt đối ko được chịu đựng, nghe ko?

- Dạ, con biết rồi (tôi vẫn rầm rút)

- Cho dù có bầu, có con đi nữa cũng ko được chịu đựng, có gì cứ về với mẹ. Ngày mai họ qua rước dâu mẹ cũng nói rõ luôn, đừng có mơ mà ăn hiếp con!

- Thôi thôi, xin can đi, có ai ăn thịt ăn cá gì con của mẹ đâu. Bên đó có đến 2 giúp việc chắc cực thì cũng ko cực đâu mẹ, mẹ cứ như vậy hoài con hư suốt đời!

- Mẹ thừa biết con ko thể mạnh mẽ và quyết đoán như mẹ, ngày xưa ngoại cũng cưng mẹ nhưng ngoại còn phải lo cho các cậu di nên mẹ phần nào tự lập rồi tính của mẹ cũng có phần hung dữ, mẹ biết tiết chế cảm xúc và ít khóc. Còn con thì khác, mẹ với ngoại dành hết cho con, con lại hay bệnh vặt, khó nuôi, rồi còn mít ướt nữa cho nên mẹ mới lo nhiều.

- Con ko có nghĩ nhiều đâu, thiệt đó nhưng mà mẹ nói cái con lại sợ.

- Mẹ có cảm giác má chồng con ko có dễ như con nói đâu.

Tội nghiệp mẹ lắm, đó là mẹ còn chưa biết chuyện con mụ Chi, con mụ Diễm, rồi mẹ ko biết chuyện má anh Vinh thương bà Diễm cỡ nào. Mẹ nói gì tôi cũng gât đầu, nhưng tôi ko biết khi tôi gặp chuyện buồn nhà chồng có dám kể mẹ nghe hay ko, hay là lại 1 mình chịu đựng, che đậy cảm xúc rồi lại khóc rùng trong tâm. Ko biết mẹ vui khi thấy tôi vui thì tôi có nhớ kể chuyện buồn cho mẹ ko nữa.

- Trễ rồi, con đi ngủ đi, mai thì mệt cả ngày.

- Nay con ngủ với mẹ

- Uhm

Vậy là tôi ngủ với mẹ, được ôm mẹ 1 đêm trước khi về nhà chồng, có nhắn tin cho Vinh rồi 2 mẹ con ôm nhau ngủ. Sáng còn phải dậy sớm lo mua đồ bày lên bàn thờ mà.

Sáng sớm ko biết mấy giờ đã thấy mẹ dậy, tôi vội lấy cái điện thoại coi giờ, hé mắt ra mới có 5h, tôi bới xới định ngồi dậy thì mẹ đè vai xuống biểu ngủ tiếp đi, mẹ có hẹn với dì 2 đi mua trái cây, có dặn người ta rồi.

- Con nằm ngủ thêm cho đủ giấc đi, trang điểm cho đẹp, mẹ đi lấy trái cây thôi.

Giọng mẹ thì thảo, tôi cũng còn buồn ngủ nên ngủ tiếp luôn. Tới 7h mấy mới dậy, mẹ đã mua sẵn đồ ăn sáng cho. Thấy mấy cậu mấy dì đã ở nhà sẵn, đang sửa soạn bày biện bàn thờ và bàn khách để đón, con Tiên cũng có mặt sớm, tại vì 10h là nhà trai qua rồi.

Tôi dậy ăn sáng, cả nhà ai cũng tất bật nhưng ko ai cho tôi đụng tay làm gì cả, ăn xong rồi tắm, con Tiên cũng kêu chị make up qua tới. Tới gần 9h thì mấy cậu dì về nhà thay đồ đẹp, mẹ cũng đi trang điểm làm tóc ngồi trên phòng chờ.

9h30 tôi trang điểm xong, mẹ dặn ở trên lầu cho tới chừng nào mẹ lên dẫn xuống mới xuống. Tôi ngồi trên phòng cũng hồi hộp lắm. Rồi nhà trai cũng qua, tôi nghe tiếng xe, tiếng rộn rã dưới nhà, 1 lát tôi thấy con Tiên chạy lên, nó báo nhà trai vừa trao quả, rồi nó có bụng bộ áo dài màu đỏ lên cho tôi, đó là của nhà trai đem qua để cô dâu mặc để về nhà chồng, nó giúp tôi mặc áo dài xong rồi chạy xuống nhà.

Mẹ tôi bước lên, mẹ thiệt là đẹp và sang trọng, mẹ nhìn tôi, mẹ véo 2 má tôi, mắt tôi cay xè.

- Giờ mẹ dẫn xuống, ko được khóc nghe, trôi hết phấn son xấu lắm

Tôi gật gật đầu nắm tay mẹ bước xuống, vừa ra khỏi phòng đã có anh quay phim chụp hình quay lia lịa, tôi hơi run nhưng phải cười thiệt tươi.

Mẹ dẫn tôi xuống nhà, 2 bên gia đình bắt đầu làm nghi thức, thưa chuyện và thắp đèn bàn thờ. Xong hết thì mẹ xin phép cho tôi với Vinh lên lầu lạy bàn thờ tổ tiên và bàn thờ ngoại.

Xong 2 đứa xuống nhà, 2 gia đình bắt đầu tặng quà cưới, 2 vợ chồng đeo nhẫn cưới và uống ly rượu giao bôi. Cả nhà vỗ tay rộn rã. Rồi đây là lúc nhà trai trao sính lễ còn mẹ thì công bố của hồi môn. Máy chụp hình lia liên tục, trời thì nóng, mồ hôi chảy mà tôi thì cứ run, 2 đứa còn phải luôn phải nhìn vào ống kính và cười, phía ngoài nhà hàng xóm bu lại coi cô dâu chú rể rất đông.

Sau khi trao quả và sính lễ xong xuôi thì chủ hôn bên nhà trai – bác 2 anh Vinh mới xin rước dâu về nhà. Lúc này mẹ tôi mới xin nán lại, dặn dò con gái và thưa chuyện với nhà trai. Mắt tôi bắt đầu cay và cay

- Dạ xin thưa với gia đình cháu Vinh, hôm nay tôi xin gửi gắm đứa con gái duy nhất của tôi cho gia đình. Sau khi đám nói, đám hỏi và hôm nay mới rước dâu chính thức. Trước tôi xin cảm ơn gia đình đã thực hiện đầy đủ nghi lễ, đó là mong muốn của bà ngoại Dung, cũng cảm ơn gia đình cũng luôn tốt với Dung. Vì là con gái duy nhất nên tôi cũng cưng chiều cháu, nên sau này cháu có lỗi gì thì mong anh chị thương tình bỏ qua. Tôi coi Vinh như con trai nên mong anh chị thông gia làm ơn hãy coi Dung như con gái. Nếu Dung lỡ có làm sai chuyện gì xin anh chị cứ mắng vốn tôi, tôi sẽ dạy lại cháu, con dại cái mang chứ có 1 mình ở nhà chồng mà bị la thì tui thân lắm

- (Má Vinh) Dạ chị yên tâm, nên nhà chúng tôi thì vợ Vinh ko phải làm dâu cực khổ. Tính tôi với ba thằng Vinh cũng ko có hay xét nét, nếu cháu chưa quen nhà tôi sẽ tạo điều kiện cho cháu thích nghi mà.

- (Mẹ) Dạ, cảm ơn chị, ko phải vấn đề là quen hay ko quen, cũng ko phải chuyện có làm dâu phục vụ nhà chồng hay ko. Chị cũng có con gái, khi gả con đi tâm trạng người mẹ như tôi mong chị hiểu. Chuyện ở nhà chồng là chuyện lâu dài, sớm ko quen muộn cũng quen tôi chỉ sợ ăn tượng ban đầu mà ba mẹ chồng thấy ko thích Dung thì tội cho cháu lắm.

- (MV) Dạ, chị yên tâm. Chúng tôi cũng sẽ chăm sóc và tốt với cháu mà.

- (Mẹ) Với lại, mẹ cũng mong Vinh hãy yêu thương và chăm sóc con gái của mẹ, mẹ mong 2 đứa luôn hạnh phúc và sớm có tin vui cho 2 gia đình. Mẹ chỉ có 1 bé Dung, hy vọng 2 đứa thường xuyên về thăm mẹ.

- (Vinh) Dạ.

- Mẹ muốn Vinh hứa trước 2 họ là cỡ nào cũng ko động tay động chân với vợ con.

- Dạ, con hứa con sẽ ko như vậy. Sẽ thương yêu và chăm sóc cô dâu của con.

Rồi mẹ nắm tay tôi, dặn dò như tối hôm qua, nét mặt của mẹ đầy cảm xúc nhưng mà ko hề khóc, còn tôi thì nghe mẹ nói tới đầu nước mắt chảy ròng ròng tới đó.

Rồi gia đình đưa tôi về nhà trai. Trên xe hoa mà tôi cứ khóc suốt, ko biết sao mà cứ thấy thương mẹ, cứ thấy có lỗi rồi khóc ... Vinh cứ lấy khăn giấy lau nước mắt và nắm tay tôi.

Tối chiều thì lên nhà hàng, bên nhà trai mới tới 60 bàn, hôm nay tôi còn rã rời hơn. Giây phút cô dâu chú rể lên sân khấu trong tiếng hò reo của cả sảnh tiệc nghe thật là thích, pháo hoa rồi bông giấy bắn tung toé, cô dâu chú rể khui và rót rượu, cắt bánh cùng đội múa thiếu nhi mặc đồ thiên thần rất dễ thương.

Đám cưới rất hoành tráng với màu trắng và lan tím trang trí chủ đạo, rất chu đáo nữa vì anh Vinh đã lo rất kỹ từ cách trang trí bàn tiệc, ko gian đón khách cho đến ngay cả cái thực đơn trên bàn cũng đẹp. Và tôi thì phải cười chảnh miệng suốt buổi lễ, mỗi bàn phải chụp 2 kiểu hình, xong rồi phải tiễn khách và chụp hình, 2 cái nhân của tôi tưởng là đã bị mất cảm giác. Nhìn mẹ tôi đi chung tiếp khách theo bàn cũng thấy thương, chắc mẹ cũng mệt lắm. Hôm nay tôi cũng thay 1 áo dài và 2 áo cưới, nhưng mà mẫu khác.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Hôm nay về nhà chồng, vừa mệt vừa đuối mà vì ko phải nhà mình nên ko có dám thể hiện, cứ giả bộ là ít mệt. Vinh thì say quá trời quá đất, mà chồng thì cứ cái kiểu “sao ko dẫn nó lại, uống quá trời vậy sao chịu nổi”. Ôi thôi, tôi cứ bỏ ngoài tai, đám cưới mà ko uống thì đám gì mới uống. Tôi chỉ nhớ mẹ tôi thôi, lúc tiệc vừa tàn khách khứa về, mẹ còn tranh thủ tới dặn dò tôi, nắm tay tôi bóp bóp... mẹ chỉ biết chúc tôi hạnh phúc, nhớ lại cảnh đó tôi ko muốn để con gái chút nào, già con đi chắc là đau lòng lắm. Giờ về nhà chồng, tôi nhớ mẹ thương mẹ muốn điên lên.

Ôi trời ơi, ông Vinh say ko đi nổi luôn, cả nhà phải đỡ ông vô phòng, cô út nhà chồng rất dễ thương, em ấy giúp tôi tháo hết nũ trang ra, tẩy trang cho tôi và còn gỡ từng cái kẹp tóc trên đầu tôi để tôi đi tắm gội vì tôi tắm từ sáng giờ người rất rít, ra em còn sấy tóc cho tôi.

- Ở đây chị còn có em nha, đừng quên, má hơi phát xít nhưng mà má cũng cưng em, ba cũng cưng em. Em sẽ đứng về phía chị.

- Chị cảm ơn Vy.

- Chị, ngày mai nghỉ ngơi đi rồi thứ 2 đi honey moon, đi tới chủ nhật với về đó, anh ba dặn em lo kỹ vụ này lắm.

- Uhm, chị cảm ơn, ông tỏ vẻ bí hiểm lắm.

- Thì ảnh bàn với em từ lâu rồi đó, phải khó lắm mới đặt được cái phòng khách sạn đúng ngày cưới đó ghen.

- Ủa, vậy hả?

- Dạ. Mà thôi, em ko bật mí nữa đâu, hehe.

Cô út sấy tóc cho tôi, vừa sấy vừa tâm sự, xong em ấy còn kêu tôi duỗi thẳng chân để em bóp chân dùm, chân tôi đau quá mặc dù cũng hơi ngại nhưng em nhiệt tình quá cộng thêm chân tôi đau, chân phồng ngấn lên ngay chỗ mang giày, đi quá nhiều mà, nên tôi cũng chịu luôn. Cô út đang bóp bóp thì má chồng bước vô :

- Chà, cô dâu mới sướng hơn má chồng này rồi, bà già này có khi nào được con gái nó bóp chân cho đâu!

Tôi ngại quá rút chân lại, mà Vy nó cứ cầm cái chân tôi kéo ra.

- Người má lúc nào cũng cát tường khoẻ mạnh cần gì phải đắp bóp má, hôm nay má ko thấy chị ba mệt cỡ nào sao? Anh ba nhờ con đó, ảnh nói là nếu ảnh xĩ quá thì con bóp chân cho chị, tại chị ko quen đi giày cao!

- Uhm, má nói vậy thôi, con Dung coi xong thì lo thay đồ rồi lau nước ấm cho chồng con, nửa đêm con phải canh kêu nó dậy cho nó uống nước ko thì sáng nó hốc lắm.

- Dạ! con biết rồi má.

Má chồng ko biết nói thiệt hay nói giỡn mà nhìn nét mặt má ko đoán ra được, xong cũng đi ra, phòng ba má kể bên phòng vợ chồng tôi nên chắc có gì sau này tôi cũng phải giữ ý 1 chút quá.

- Chị đỡ chưa?

- Rồi, thôi được rồi, chị ko có sao ngủ là hết thôi mà. Mai mốt em đừng như vậy nữa, mắc công má lại la em.

- Trời, tưởng gì, má la em là chuyện bình thường, chừng nào má ko la em mới lo chị ơi.

- Uhm, dù gì em cũng con gái má, có gì em lo cho má với để khi lấy chồng theo chồng rồi lại thấy hối hận. Như chị giờ chị nhớ và thương mẹ chị lắm.

- Thôi chị ơi, má em ko như mẹ chị đâu. Má lúc nào cũng bắt chị hai phải nghe lời mẹ chồng, phải phục tùng chồng... Thấy mà chán, hết muốn lấy chồng.
- Nói vậy chứ má cũng thương chị hai mà.
- Thương đâu, lần nào chị hai buồn về nói 1 chút là má đuổi như đuổi tà. Má nói gã đi rồi thì vui buồn gì cũng phải chịu, ko cho về nhà than thở. Tội chị 2, phải làm đẹp mặt má ko má cảm rằm miết.
- Vậy còn em? Má có dặn em phải như chị 2 ko?
- Em hả? Má có dặn em cũng ko nghe. Vô lý! Phải như mẹ chị mới được. Mà chị đừng có lo, anh ba ko có sợ ai trong nhà này đâu, anh sẽ bảo vệ chị, má ko làm thịt được chị đâu.
- Thôi, Vy em đừng có nói mấy câu như vậy, má hay ba nghe thì ko có hay đâu. Chị thấy má cũng hiền và dễ chịu mà.
- Ủ, chị cứ ở đi rồi biết à! Thôi để em xuống nhà lấy sâm lên uống, nãy em thấy má dặn đi Muối nấu trà sâm đó, uống vô cho khỏe chị.
- Thôi để chị tự đi cũng được.
- Có gì đâu, em lấy lên cho cả nhà luôn. Nhìn chị kìa, 2 cái chân muốn móp méo luôn, đi gì mà đi.

Nói rồi cô em chồng đi xuống nhà, công nhận là tẩy xong lớp trang điểm và gội đầu xong như là cái đầu nhẹ đi mấy kí lô vậy. Trước mắt có cô em chồng dễ thương vậy cũng mừng. Tôi bước qua còi áo vest cho Vinh, tôi vô toilet lấy nước ấm lau mặt cho anh. Tôi nghĩ lại những điều em Vy vừa nói, đúng là tôi cần phải giữ ý tứ, tôi chỉ hy vọng ko bị ba má chồng ghét là thành công rồi. Nhưng cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa hiểu hết được má chồng là người ra sao, tôi thấy má nói chuyện cũng coi mở bình thường mà, vậy mà bé Vy nói kiểu như là khuyên tôi nên cảnh giác, ko biết có phải do mình nhạy cảm và nghĩ nhiều quá ko nữa.

Tôi kê mặt anh Vinh hỏi nhỏ

- Anh ơi anh có dậy nổi ko? Dậy uống nước nè.

Ông thần mắt nhắm hất lấy tay đè đầu tôi xuống hun lấy hôn để, người thì nóng nực. Tôi thấy thương Vinh vì biết mình say nên dặn bé Vy có gì bóp chân cho tôi. Ai chẳng muốn được chồng thương như vậy, nhưng Vinh là con trai duy nhất trong nhà, má anh lại thương anh nhất, ko biết khi ở đây mà Vinh cứ thể hiện như vậy má anh có thấy ngứa mắt hay ko.

Lát bé Vy bung lên phòng 2 ly nước, nó dặn tôi uống và ráng cho Vinh uống, vì nhà Vinh hề một môi là làm nước này uống, mai sẽ khỏe hẳn. Tôi nghe theo cũng ráng đỡ Vinh dậy, cho anh uống nước.

Đúng là hiệu quả thật, sáng dậy ai cũng khỏe khoắn hết. Hôm nay tôi có xin phép ba má chồng về nhà thăm mẹ, ba má chồng vui vẻ cho phép.

Vợ chồng tôi nghỉ ngơi 1 ngày rồi cũng đi trăng mật. 1 kỳ trăng mật ngọt ngào và vui hết chỗ nói, chồng tôi chịu chi lắm, ở hẳn khách sạn 5* trong khu Sentosa, cái số phòng đúng ngày đám cưới, mỗi ngày còn có 1 bình hoa khác nhau nho nhỏ người phục vụ đem vào buổi sáng (phần này chắc cô em Vy mách nước chắc luôn chứ ông Vinh mà nghĩ ra thì tôi đi bằng đầu). Vinh chắc có đi Sin rồi nên thấy có vẻ rảnh, ban ngày thì đi chơi, Vinh ko tiếc tiền cho tôi khám phá những dịch vụ đắt đỏ như lặn nước với cá heo chẳng hạn. Còn đêm về thì đi ăn và có đi casino nữa. Nói chung tôi thích lắm.

Cứ như vậy, cuộc sống nhà chồng với cô dâu mới như tôi cũng ko đến nỗi nào, thi thoảng má chồng cũng nói mấy câu nghe ko liên quan nhưng tôi tập thích nghi, tôi chỉ sợ giữa tôi với má húc hặc lại khó xử cho chồng mình. Chồng thì dành nhiều thời gian cho tôi, khi thì cho tôi ra cửa hàng chơi, ko thì dẫn tôi đi ký hợp đồng này nọ. Cưới được hơn 1 tháng thì tôi đi làm, kê toán chuyên thu chi, chỗ làm do anh rể của Vinh quản lý nên cũng thuận tiện. Rảnh thì Vinh chở tôi về thăm và chơi với mẹ, cũng có đi chơi với bạn bè của anh nữa.

Mà nhắc tới bạn của Vinh tôi lại thấy khó chịu, con trai thì vui vẻ ko sao, mấy bà con gái vẫn cứ cái kiểu hay soi mói tôi này nọ, rồi hay khích khi thấy Vinh lo cho tôi, nói theo kiểu Vinh sợ vợ.... Tôi thấy có gì đâu mà cứ nhai đi nhai lại. Mỗi lần đi chơi về, họ lại lên facebook viết mấy cái status mà tôi đọc thì biết ngay là mĩa mai tôi, bu vô like và cmt tích cực lắm. Trong đám đó có 1 chị tên Uyên, chị đó lại là bạn chơi thân với bà Diễm nhất. Cứ cái kiểu là leader của nhóm bạn, ai cũng nể bả hết. Dù gì thì cũng là bạn của chồng, tôi thân phận đi theo chồng giao lưu nên cũng ko tỏ vẻ thân thiết nhiều, chỉ dừng lại ở mức hoà đồng, lễ phép. Mà ko hiểu sao mấy bà đó cứ phải tỏ ra cái kiểu bề trên với tôi. Nhưng thôi tôi cũng ko quan tâm, chuyện là chuyện con gái tôi cũng ko nói với chồng là tôi thấy thế nào nữa, tôi sợ Vinh lại nghĩ tôi nhỏ nhen với bạn anh, đám bạn này thân mà. Tôi luôn tự trấn tĩnh mình bằng suy nghĩ càng để ít người ghét mình càng tốt, cho nên tôi cũng ko dám ghét ai. Từ lúc mấy bà đó cứ viết mấy stt nói móc nói méo thì tôi unfollow và lâu ngày thì unfriend luôn cho lành. Ngất 1 nỗi là ông Vinh quý đám bạn đã man... kiểu bắt khả xâm phạm vậy.

Mà dạo này tôi tháng tôi đau bụng nhiều lắm, tôi đi khám thì bác sĩ nói có 1 nang lạc tuyến nhỏ tuy nhiên ko ảnh hưởng nhiều nên bác sĩ ko chỉ định mổ tách nang. Mỗi lần tới ngày là một môi, xanh xao ko còn sức sống cộng thêm đau bụng quặn quai. Ở chung má chồng để ý cũng thông cảm, má có nhờ người ta bốc thuốc bắc về mỗi ngày sắc uống 2 chén cho máu huyết lưu thông và tan nang. Uống mãi ko thấy tan đâu, máu huyết thì có lưu thông thật, người hồng hào ăn ngon ngủ ngon trông thấy nhưng cứ đến tháng lại đau như chết rồi.

Cưới được 4 tháng mấy tự dưng tới tháng bị trễ kinh, hẳn 1 tuần, nói cho chồng biết chồng mừng quá khoe ba má, mua que về thử thì ko có bầu, đến ngày thứ 10 lại thử thêm mấy que vẫn ko có bầu. Thế là đi thử máu, siêu âm tùm lum vẫn ko có bầu. Cả nhà từ háo hức trở nên hụt hẫng, nhất là má chồng, mấy ngày mà lo lắng đơ đả nay má tỏ thái độ... Kiểu như tôi phao tin làm cả nhà mừng hụt. Đợt đó có lên wtt coi, trường hợp như vậy rất nhiều, kiểu như suy nghĩ tới nhiều thì bị mất kinh luôn, bị ảnh hưởng tâm lý. Sau đợt đó có kinh cũng đau bụng lắm nhưng má chồng bỏ luôn. Tôi lúc đó tui thân kinh khủng, cảm giác bất lực. Ba chồng, chị và em chồng, nhất là ông chồng lúc đó cũng động viên nhiều. Về kể mẹ nghe mẹ cũng động viên nữa. Lần

đầu tiên rơi vào tính huống như vậy cũng thấy hơi buồn cho thân mình.

Cũng trong tháng đó, có 1 đêm chồng đi chơi với bạn nhậu nhẹt gì mà hơn 12h chưa về, gọi điện thoại ko được. Bình thường thì hay gọi coi đang ở đâu để biết vậy mà hôm nay ko thấy, tôi như lửa đốt trong bụng, nửa đêm qua gõ cửa phòng ba má chồng mếu máo :

- Ba má ơi con ko liên lạc được với anh Vinh!

Má chồng tỉnh ngủ quát vào mặt tôi :

- Con gọi cho nó từ hồi nào?

- Dạ nãy giờ gần 1 tiếng rồi con ko gọi được.

- Gọi cho mấy đứa bạn nó chưa?

- Con ko có số?

- Làm vợ cái kiểu gì, chồng hay ra ngoài nhậu nhiều, thì phải xin số của bạn nó chứ?

Tôi đang rối, bị má chửi, ba chồng cũng lên tiếng can ngăn như má cứ quát vào mặt tôi như tát nước, cả nhà bật đèn xuống dưới nhà ngồi, má Vinh lấy điện thoại gọi cho bà Diễm để xin số mấy người khác như bà ko bắt máy. Tôi thì ngồi khóc, ba thì định kêu tài xế lái xe đi tìm, bé Vy thì đòi báo công an, má thì cứ ngồi đó đờ lỏi hết cho tôi, trong lúc đó tôi cũng ko dám giải thích gì cả. Vì từ trước giờ, ông Vinh có ăn nhậu hay gì là gọi về báo nhà liền ả, nay sao kỳ quá, linh cảm có chuyện gì rồi.

Đang nhón nháo thì chuông cửa réo lên, tôi phi liền ra mở cửa, ôi trời ơi, tôi khóc tu tu khi thấy chồng tôi tay chân trắng xức, đầu băng bó, áo quần dính máu tùm lùm, ảnh đi taxi về. Ảnh bị cướp. Ba má chồng cũng đi ra, thấy anh Vinh má ảnh khóc, ba ảnh hoảng hồn, bé Vy cũng khóc luôn. Dìu ảnh vô nhà, cả nhà hỏi chuyện thì biết ảnh bị giật điện thoại, rồi cướp xe nhưng do ảnh phản ứng nên bị mấy thằng cướp đánh, điện thoại mất rồi nên ko có gọi về được, còn cái xe ko cướp được nhưng cũng bể và hư nhiều hiện đang gửi vỡ bệnh viện.

- (má) Ai đưa con đi bệnh viện?

- Người ta đi ngang thấy, tụi nó bỏ chạy rồi người ta chở con đi vô bệnh viện

- Trời ơi là trời, may mà chị gì chắc mà chết trước.

- (ba) Thôi, nó về nhà rồi thì ko sao rồi, la lối hoài ko mệt hả.

- (má) Con coi lại con đi Dung, vợ kiểu như con là có cũng như ko.

- Kia má, má nói gì vậy? Chuyện này liên quan gì, xui rủi ai muốn, con cũng chụp x-quang hết rồi, ko sao. Tự nhiên má nói vợ con vậy?

- Chứ tao nói sai hả? Ko biết 1 số của bạn chồng nữa, may mà con về, con ko về luôn chắc có nước báo công an.

- Mà bây giờ má la vậy có ích gì ko? Má thấy má nói chuyện ko liên quan ko? Má ko thấy vợ con xanh xao vì lo sợ sao?

- Tao mệt cha con mày quá, bênh thấy sợ! Nói tới là ko được, nó là con dâu chứ ko phải chị 2 à nha, lo cho đủ thứ thuốc bổ thuốc bổ, ko biết đề lại còn mang xui xẻo đến cái nhà này, ngày mai phải mua thuốc về xông! Giờ dẹp, đi ngủ!

Má nói dứt câu má bỏ đi lên lầu, còn tôi nghe như vậy như chết điếng, giờ bà còn chửi là tôi ko biết đề, uống thuốc của bà, rồi còn đem xui xẻo đến cho anh Vinh. Tôi ngồi kế bên chồng mình, anh Vinh ôm tôi sát vô ảnh đồng cảm, tôi đau lòng lắm. Chuyện đâu có ai muốn mà tự nhiên má lại đổ hết lên đầu tôi. Má lo cho tôi vì má thương tôi hay má chỉ muốn có cháu nội, bấy lâu nay má chưa nói ra mấy câu nghe độc địa như vậy, giờ 1 lúc má nói hết ra làm tôi cảm thấy sợ má.

- (ba) Thôi con, kệ đi, má nó lo quá nên nói vậy thôi, 2 đứa lên phòng coi thay đồ cho chồng con rồi ngủ đi.

- (Vy) Thôi để em đỡ anh ba lên phòng phụ chị, coi cho ảnh tắm được ko rồi thay đồ ngủ đi chị. Chị đừng buồn làm gì, má mà!

Bé Vy xoa xoa vai tôi, rồi bé vô bếp lấy dùm tôi nước uống đem lên lầu. Vừa vô tới phòng tôi đã khóc, vừa lấy khăn lau cho chồng tôi vừa khóc, tôi tủi thân ghê gớm, ko ngờ má ảnh lại chửi tôi như vậy. Khóc tôi cũng ko dám khóc lớn. Tôi nhìn chồng mình, tôi xót xa lắm, tôi cũng nhận thấy cái sai của mình, cũng hơi vô ý khi ko biết số nào của bạn ảnh cả. Nhưng tôi đâu có muốn chồng tôi bị như vậy.

- Thôi nín đi, anh biết em buồn rồi, tại má lo quá thôi.

- Nếu anh có sao chắc má anh giết em luôn quá.

- Em đừng nói vậy, mai anh sẽ nói chuyện với má, để sau này má ko phản ứng như vậy nữa.

- Thôi, tốt nhất im lặng đi, anh nói má lại ghét em thôi.

- Em cứ để anh lo, cái nào đúng cái nào sai phải rõ ràng.
- Anh đau ko?
- Ko, có sao đâu, hơi ê đầu vì bị té thôi nhưng ko sao rồi.
- Sao áo anh nhiều máu vậy?
- Máu mũi đó.
- Anh, em ko gọi được cho anh em sợ lắm. Mai một đêm đi khuya nữa, em sợ lắm, anh thấy em sợ vậy còn bị má anh chửi thấy chưa?
- Thương em quá, ko ngờ má lại nói như vậy, anh cũng thấy hết hồn, tội em.

Tôi lau và thay đồ cho chồng, chỉ biết cúi đầu, nước mắt chảy liên tục, cảm giác lo sợ xen lẫn uất ức và buồn. Kiểu như thấy má anh Vinh là 1 người khác vậy, tôi nhớ lúc má trừng mắt quát vào mắt tôi, chắc là má ghét tôi rồi. Vinh ôm tôi vào lòng, may mà chồng tôi ko sao, thôi tôi mừng rồi, chồng tôi đã về thì má có chửi như thế nào cũng được. Tôi đứng dậy ra ngoài thấp nhang căn on ông bà phù hộ.

- Anh đói ko, em nấu gì cho anh ăn nha.
- Đầu, anh mới ăn mà. Thôi tắt đèn lên nằm với anh, khi gặp chuyện anh chỉ nghĩ tới em thôi, tội nghiệp và thương vợ anh nhất nhà.

Tôi im lặng, rúc đầu vô ngực chồng, khóc rầm rức cả đêm đến ngủ lúc nào ko hay.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Sau hôm đó, má chồng cứ hằm hằm mấy ngày với tôi, tôi cũng ko dám nói chuyện cứ đi làm về rồi rút lên phòng chờ chồng, ăn cơm sau cũng được. Đợi mấy bữa chồng khỏe hẳn thì lâu lâu lại chờ đi chơi. Nhưng nghe nói là anh Vinh đã có nói chuyện với má anh về hôm đó. Qua chuyện này tôi sống phải nói là giữ ý và thậm chí là cảnh giác hơn, nhưng cũng ko lần la nói chuyện hay xin lỗi gì hết, tôi có lỗi nhưng má chửi bao nhiêu đó đủ rồi, tôi cảm thấy ko cần thiết. Tôi cũng ko nói với mẹ tôi vụ này luôn.

Tôi lặng lẽ lưu hết số của bạn chồng vô máy, sợ sợ cổ máy máy tôi còn ghi hẳn ra sổ tay điện thoại.

- Em làm nghiêm trọng quá, lần sau anh cẩn thận ko chạy 1 mình nữa, được chưa? Em ko bị chửi oan đâu.
- Bị chửi ko vấn đề, em chỉ sợ anh có chuyện thôi. Giờ anh ít nhậu lại dùm em đi.
- Ừ, anh biết rồi.

Nói thì nói vậy nhưng công việc, nhiều khi Vinh đi tiếp khách sao mà tôi trách cho được, chỉ biết ngồi nhà lo và dặn chồng cẩn thận hơn thôi.

Mọi chuyện cũng im im đến tháng thứ 7 của hôn nhân, mọi thứ trở nên ngọt ngào với những lý do đâu đâu.

Chẳng là trong cơ quan có 1 bạn trai mới vô làm, bạn đó nhỏ hơn tôi 3 tuổi. nghe đâu cũng con ông cháu cha, mới ra trường là được chạy chỗ làm tốt liền. Theo cá nhân tôi đánh giá, ko phải về hình thức giàu hay nghèo mà tôi thấy bạn Khoa này hơi bóng bẩy và quá trắng trẻo, mịn màng kiểu đồng tính, ngoài ra cái gì cũng tốt. Bạn này vui vẻ hết cỡ, hòa đồng, hay mua đồ ăn cho chị em, rồi bạn ấy cũng hoạt bát và hay giúp đỡ mọi người ... nên cũng được lòng mọi người cùng phòng. Cơ quan cũng có kết bạn trên face, cũng hay chụp hình chung với nhau, cả phòng chứ ko riêng gì 1 mình tôi. Tôi thì thấy bình thường, chị em thôi đâu có gì đâu.

- Ở phòng em mới có 1 hoàng tử đó anh!
- Hoàng tử gì?
- Em nghe nói con của sếp lớn trên cty mẹ.
- Thì sao em?
- Có sao đâu, em thấy bạn đó cũng vui và dễ thương.

- Đẹp trai ko?

- Nói chung là cũng có đẹp trai nhưng mà em ko để ý cái đó, quan trọng là người ta vui vẻ, tính tình dễ thương.

Tôi vừa ngồi lap vừa quay lưng nói chuyện với chồng, đang coi và cmt mấy cái hình mà bạn đó chụp chung với tôi lúc ăn trưa hôm nay, cũng ko quan tâm đến thái độ của chồng luôn.

- Em có chồng rồi bớt cái kiểu đó đi!

- Kiểu gì?

- Em chụp hình với con trai như vậy anh ko thích? Nó bao nhiêu tuổi?

- Haha, em cá với anh là bạn này 2 thì luôn, nhỏ hơn em 3 tuổi.

- Anh nói rồi nha, đẹp mấy cái hình chụp chung đi!

- Chụp cũng đông mà anh.

- Tầm nào chụp đông thì up, còn chụp 2 đứa thì đẹp dùm anh.

- Rồi người ta tag em thì sao?

- Em lên em nói, chồng em ko thích kêu người ta đừng tag.

- Oh.

- Thằng đó tên gì?

- Khoa.

- Anh ghen à?

Tôi quay ra định chọc ghẹo chồng mình thì ánh mắt của Vinh đang thấy bức bối, đứng ngay sau lưng tôi chìn chăm chăm vô mấy cái hình trên facebook, làm tôi giật mình.

- Xóa liền mấy cái hình chụp riêng 2 đứa đi nha, bạn bè anh thấy thì sao?

- Hình tag mà.

- Bỏ tag đi!

- Anh ghen à?

- Mấy cái thằng con nít anh ko rảnh mà ghen nhưng em làm sao coi được thì làm nha. Anh ít nói mấy chuyện này, đừng để anh nói lại.

Tôi biết là ít nhiều ông Vinh đang ghen, thấy cũng hơi vô lý vì nếu là tôi thì tôi cũng ko ghen lên, như bà Chi như bà Diễm mới phải ghen chứ. Mà chồng tôi có cái kiểu hay coi thường và hạ thấp người khác khi ghen, hay kêu người ta bằng thằng này thằng nọ, tôi thấy cũng hơi khó chịu. Nhưng tôi cũng nghe lời vì tôi rất tôn trọng Vinh. Đi làm lên cơ quan tôi cũng nói lại, kêu mọi người đừng tag hình chụp 2 người và cũng hạn chế chụp ảnh chung với bạn Khoa đó.

Vậy mà xui rủi thế nào ko biết, hôm cả cơ quan đi ăn tiệc sắp nghỉ lễ 2/9, ai cũng có uống 1 chút, rồi xúm lại chụp hình, trái đất có cần tròn vậy ko. Mà chồng đi ăn ngay cái nhà hàng đó mới sợ. Tụi tôi xoắn xuýt, vui vẻ và quậy kiểu gì bà thấy hết, tôi cũng có chụp với bạn Khoa đó và mấy anh cùng cơ quan nữa, nhưng mà chụp chung 1 nhóm ko à, đứng gần đứng xa thế nào tôi cũng ko để ý.

Tối bữa đó về, trong mâm cơm, má chồng tôi xía xối tôi ko thương tiếc

- Vinh con thấy vợ con đi làm ngày nào cũng vui vẻ ko? Trước giờ má cũng khen trong bụng là con người ta đi làm về ít nhiều than thở mệt mỏi, con đâu nhà này làm kẻ toán mà ngày nào về cũng tươi rói.

- Dạ?

- Tươi cũng phải, tại vì đi làm vui lắm.

- Má nói gì vậy?

Mâm cơm gia đình có ba, má có bé Vy và 2 vợ chồng tôi, ai cũng ngơ ngác nhìn má, coi bộ ko hiểu bà muốn nói gì, ngay cả tôi cũng ko hiểu bà đang muốn nói gì

- Trưa nay má có đi ăn với mấy người bạn trong nhà hàng X trên quận 3, má vô tình thấy nhóm của Dung, vui lắm, vui tới nỗi ko quan tâm ai xung quanh.

- Má nói rõ coi, má nói chuyện gì mà vòng vo quá vậy

Ông Vinh cộc cằn thấy rõ.

- Má thấy vợ con nó uống bia, chụp hình thân mật với đồng nghiệp nam, ngứa mắt quá. Mà bà già này ko có dám phá cuộc vui nên đi luôn.

Tôi giật mình, ông Vinh nóng giận thấy rõ, nhưng vẫn lên tiếng bảo vệ.

- Cơ quan thôi mà má, đồng nghiệp thôi có làm gì mà má nói nghe thấy ghê vậy?

- Ủ, thấy ghê, coi như là má nói thêm

- Con ko có nói má nói thêm, nhưng môi trường làm việc mà, con nhiều lúc cũng chụp hình, cộng ly với người nữ có sao đâu má.

- (Bé Vy) trời ơi, con chụp chung với bao nhiêu là bạn trai có làm sao?

- Vì mày chưa có chồng mày có ăn nhậu, ôm ấp chụp hình với trăm thằng 1 ngàn thằng cũng được.

Nãy giờ tôi ngồi im lặng rồi, thôi thì lên tiếng xin lỗi xoa dịu tình hình 1 chút, ba chồng cũng nhìn nhìn nãy giờ. Haiz, tôi hạ giọng, cố gắng bình tĩnh

- Dạ, trưa nay cơ quan con làm tiệc 2/9 má, có anh hai nữa (chồng chị Vân) nhưng ảnh về sớm. Tụi con vui quá nên ko có đề ý, con xin lỗi má, mai mốt con sẽ giữ ý hơn.

- Con xin lỗi chồng con đi, mà hôm nay má ko thấy thì chắc con cũng ko biết mà giữ gìn ý tứ. Con có chồng rồi, ba má và gia đình này mang trâu cau qua xin hỏi cưới con đang hoàng, chứ ko phải là ko tôn trọng con, thì má nghĩ con cũng nên tôn trọng cái nhà này 1 chút.

- Dạ (Tôi nhỏ giọng)

- (Ba) Thôi, chỉ là giao lưu ăn uống với đồng nghiệp thôi mà cũng làm lớn chuyện. Dung ăn com đi con, má nói vậy thôi ko có gì đâu.

- Dạ.

Com nước xong lên phòng, Vinh đang nằm còn tôi đang xếp mấy bộ đồ. Trong bụng tôi cũng tức lắm, tình ngay mà lý gian, chồng tôi thì cứ gằm gằm. Chắc, tôi ko biết mở lời làm sao ...

- Có khi nào em bỏ anh theo mấy thằng trẻ hơn ko Dung?

- Trời, anh nói gì vậy anh?

- Hay em nghỉ làm ở đó đi, anh nói anh hai 1 tiếng rồi nghỉ đi.

- Sao vậy? Em có làm gì đâu?

- Má nói anh nghe bực quá!

- Anh nghe má nói thì anh nghĩ em làm gì sai sau lưng anh sao?

- Nhưng em có thấy má nói đúng hay sai? Em lại chụp với thằng Khoa hoàng tử chứ gì?

Nghe Vinh hỏi câu này, tôi đau lòng lắm, tôi buồn vì chồng tôi nghi ngờ ko tin tưởng mình, má hay ai nói sao tôi cũng chịu được, oan ức tôi chịu được, vậy mà khi Vinh mở miệng ra nghi ngờ, tôi đau ghê gớm. Đang định nói ngọt để chồng ko buồn vậy mà bây giờ người buồn lại là mình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Cả đêm tôi ám ức ko ngủ được, tôi thề với lòng chưa bao giờ tôi có ý định bậy bạ gì, từ anh Thái tới Vinh, yêu ai tôi chỉ yêu 1 người. Thương 1 người mà trái tim nhiều khi ko thờ nổi, làm sao có thể thương hay để ý người khác cho được. Tôi nằm quay lưng với chồng, ko đụng chạm hay ôm ấp, chính xác là đang giận.

Càng về đêm càng thấy buồn, Vinh nằm kế bên cũng ko nói tiếng nào, lâu lâu lại nghe tiếng thở dài. Tôi luôn cố gắng suy nghĩ “ có thể mình cảm thấy mọi chuyện ko có gì nhưng đối với chồng thì đó là chuyện lớn hơn, vì Vinh thương mình nên sợ mất mình “ ... Nhưng lại hoài nghi về suy nghĩ đó, vô cùng mâu thuẫn và hết sức ngột ngạt vì 1 lý do ko thể vô duyên hơn. Tôi cố nhắm mắt để ko suy nghĩ nữa rồi lại trao tráo mắt cả đêm, 1 đêm trắng nặng nề, tôi ko hiểu vì sao Vinh lại dễ bị kích động như vậy, tự nhiên lại nghi ngờ vợ như vậy, hay có phải chăng vì anh là người đào hoa nên anh nghĩ tôi cũng vậy, đau lòng dễ sợ. Nằm thêm 1 hồi lâu nữa, Vinh mới ôm tôi

- Anh ko muốn mất em!

- Tại sao ko tin em?

- Vì anh sợ

- Ko phải, vì anh ko tin em, vợ chồng sống với nhau, em sống với anh, đối với anh, tính em như thế nào anh còn ko hiểu, đây là tại anh ko tin em. Em buồn lắm. Má anh chửi em, má nói oan em hay sao đó em đều bỏ qua được. Còn anh sao anh lại như vậy?

- Mai em xin nghỉ làm đi.

Tôi gỡ tay Vinh ra, nước mắt chảy dài .... Bất lực. Cho dù tôi nói gì thì Vinh vẫn cứ nghĩ như vậy. Tôi trùm mền kín hết toàn thân và cố gắng ngủ.

2 vợ chồng ko nói với nhau tiếng nào suốt 3 ngày, đến ngày thứ 2 cũng ngay thời gian tôi bị kinh, đau bụng, khó chịu. Cũng nhờ vì có kinh mà ko phải ham muốn gì, khỏi phải bị kích thích. Trời đang trọng tâm mùa mưa nên cũng ngại chạy về chơi với mẹ. Đến ngày thứ 4, chiều đi làm về xe bị ngập nước xe chết máy, nguyên 1 đoạn dài tôi vừa đau bụng mà phải dẫn bộ dưới mưa, trời xui đất khiến sao đó thì mấy chị và Khoa trong cơ quan chạy ngang họ thấy tôi, Khoa mới gợi ý là đưa xe của em ấy cho tôi chạy về còn xe tôi thì em ấy sửa dùm, mai sẽ đổi lại. Tôi nghĩ tới má nghĩ tới Vinh lại ngại, mà ko lẽ tôi nói toẹt ra với đồng nghiệp mình là chồng chị ghen lắm, hay tôi lại đề nghị chị khác chạy xe của Khoa tôi chạy xe chị đó về, khó quá đi thôi.

- Thôi được rồi, tìm được chỗ sửa xe thì chị gọi ở đó đi taxi về, mai lấy.

- Nhưng mà tạm thời chị lấy xe em chạy đi nè, em dẫn xe cho, nhìn chị sắp bệnh thì phải? Tôi chỗ sửa xe rồi chị hãy đi taxi về.

- (chị bạn)Ừ, em đưa xe nó dẫn cho đi, em chạy xe nó đỡ 1 đoạn thôi.

Vậy là cuối cùng mọi chuyện vẫn êm xuôi, xe tôi gửi sửa ở 1 trung tâm bảo hành, rồi tôi đi taxi về. Tôi nghĩ như thế này là đẹp rồi, người lạnh run bản bật, nhưng ko đi xe lạ về nhà thì sẽ ko bị tra khảo nữa.

Về tới nhà, bụng đau dữ lắm, tôi định bụng chiều nay ko cần ăn cơm, tắm nước nóng xông lên nằm luôn cho khỏe, tôi mệt mỏi, nhức lưng quá, lạnh nữa.

- Ủa xe em đâu?

- Xe chết máy em bỏ sửa rồi, mai em lấy.

- Em đi về bằng cái gì?

- Em đi taxi.

- Sao ko gọi anh?

- Em thấy mưa quá, em lạnh quá nên đi taxi luôn.

- Ừ, em tắm rửa thay đồ đi, đi chơi.

- Mưa mà đi đâu anh?

- Ừ, em cứ tắm xong đi.

Tôi định bụng tắm xong thì vẫn sẽ nằm, nói Vinh đi 1 mình. Chứ tôi đang mệt trong người lại đang bị nữa thì ko có muốn đi đâu, mà còn đang giận đang buồn chẳng có hứng thú. Điện thoại, Khoa gọi

- Chị về tới nhà chưa?

- Ừ, chị mới vô nhà.

- Uhm, vậy yên tâm rồi, chị coi thuốc men gì uống đi, chị Linh nói chị đang bị bệnh mà, nghỉ ngơi đi nha.

- Uhm, cảm ơn em

Tôi nói điện thoại mà quay ra mặt Vinh đã đăm đăm. Tôi ko quan tâm bỏ đi vô phòng tắm.

- Ai gọi cho em?
- Đồng nghiệp.
- Thằng đó chứ gì? Nãy nó chở em về à?
- Người ta chở em về thì đâu có cần gọi hỏi em về tới nhà chưa?
- À, quan tâm nhau quá ha, hỏi coi về chưa nữa?
- Anh tha cho em đi!
- Em đứng yên đó! Nói xong đi.
- Em làm gì mà anh cứ tra khảo em vậy? Xe hư, mấy đồng nghiệp cơ quan phụ em dẫn xe đi sửa, em đi taxi về, người ta thấy vậy hỏi em về tới chưa thôi mà. Sao em phải giải thích mấy chuyện này với anh, anh vừa phải thôi. Một mồi quá đi!
- Mai nghỉ làm đi!
- Ủ, mai nghỉ! Giờ anh đi chơi 1 mình đi em ko đi.
- Chuyện nào ra chuyện đó nha! Sao lại ko đi
- Ko thích.
- Em ko thích đi chơi với anh hay ko thích bạn anh?
- Cả 2!
- Anh có được mấy đứa bạn gái à, sao lúc nào em cũng bắt hòa với tụi nó vậy?
- Thì như vậy em mới ko đi, bạn anh ko thích em
- Em có thích bạn anh ko?
- Ko! Nên em ko đi
- Em tắm thay đồ nhanh, đi đi hôm nay bạn anh chia tay đi Mỹ định cư, bạn bè phải dẫn chồng vợ đi hết, em nhanh đi, tối về anh nói chuyện kia sau. Mai anh đi Cần Thơ sớm rồi, ko còn thời gian mà chần chờ.
- Anh ra lệnh cho em đó hả?
- Ủ, anh ra lệnh cho em, đi với anh 1 lần này thôi lần sau anh đi với bạn anh, em ko cần phải đi!
- Ủ, là anh nói đó, 1 lần này thôi!

Tôi tức tối, bực bội, đau bụng, mệt mỏi .... Dù thứ những điều ko thoải mái dồn nén trong người tôi. Tay chân tôi run lên, nhưng tôi nghĩ, chắc cũng phải cần thiết Vinh mới kêu tôi đi chung, 1 lần thôi. Bao nhiêu chuyện tôi về giải quyết cho xong luôn, tôi cũng hết chịu nổi rồi.

Tôi tắm xong ra, thấy Vinh đang cầm điện thoại của mình, mỉm cười, bữa nay lại có cả cái kiểu lục điện thoại của vợ.

- Đúng là thằng đó gọi cho em.
- Giờ anh có muốn đi ko hay muốn đứng đó gậy?
- Em đừng có nói cái giọng như vậy với anh nha.
- Em là vợ anh, em ko phải con anh anh Vinh à? Giờ em tắm xong, anh lệnh em đi với bạn anh em đi, nếu anh còn chẳng gây quá thì em ở nhà. Tối em sẽ chờ anh về giải quyết mọi chuyện, em cũng mệt quá rồi.
- Ok ok, giờ đi. Mong em biết điều trước mặt bạn anh.

Tôi thờ dài ngao ngán, đáng lẽ phải được nghỉ ngơi, đằng này lại bị hạch sách rồi xách đầu đi, trời thì mưa gió. Có gì tồi tệ hơn thế này chưa? Chưa bao giờ tôi nghĩ chồng tôi lại đối xử vô tâm với tôi như thế này, người dung người ta còn thấy tôi đang xanh xao run rẩy còn chồng tôi anh ấy chỉ biết ra lệnh. Từ khi nào anh ấy là chúa còn vợ là tôi như vậy. Tôi nhẫn nhịn, tôi cũng ko hiểu sao sức nhẫn nhịn của mình được bền bỉ như vậy, kiểu như anh và má anh đã tôi luyện để tôi trở nên sợ chồng và sợ nhà chồng như ngày hôm nay, cô dâu mới chưa được 1 năm!

Ông bạn thân của chồng, hôm nay chia tay để định Mỹ định cư, quyết cho bằng được nhóm bạn bè thân và cả vợ chồng con cái đi hết. Họ ăn chơi, đi

bar đi bốn, phải nói tôi cũng cố gắng cười nói, hòa nhã hết khả năng. Vinh cùng tôi đi, 2 vợ chồng ra về hạnh phúc tay nắm tay, vai kề vai. Mọi chuyện mất vui khi bà Diễm xuất hiện (đương nhiên chỉ là mất vui đối với tôi thôi). Tại sao bà ấy đi 1 mình ko có chồng vậy? Và rồi tôi trở nên tăng hình, đám con gái họ chơi với nhau hơn chục năm tùm lại, chồng tôi cũng cụng ly bên đám con trai ... con đau bụng âm ỉ lắm, mà hình như bị trúng nước mưa cảm sốt nữa, quần jeans áo sơ mi và áo khoác vẫn thấy lạnh.

Đám bạn gái của Vinh ai cũng ăn mặc model, sành điệu và tôn dáng, chỉ có tôi như lạc bầy. Vậy mà cứ 1 chút là Vinh bắt tôi phải qua giao lưu với đám bạn gái của anh, đúng là Vinh cũng ko quan tâm gì bà Diễm nhưng tôi thấy khó chịu. Nhạc thì ầm ầm, toàn mùi khói thuốc và bia, cả gái nữa nhưng tôi ko quan tâm. Tôi ko phải xa lạ gì mấy cái bar, tôi đã từng sống với bar 1 thời gian mà. Chỉ tại hôm nay tôi mệt, Đi làm về tôi chưa ăn tối, mệt quá rồi, đau đơn đủ thứ trong người tôi kể tại ông Vinh nói 1 điều mà chưa bao giờ tôi nói trước kia

- Anh ơi em mệt, về được ko anh?

Kiểu như van nài vậy, vì tôi thật sự rất mệt.

- Bạn anh về hết mới về!

Vinh phán 1 câu lạnh lùng, chắc nịch.

- Nhưng em đau quá, em đau bụng quá!

- Ừ, em thích thì về trước đi!

Tôi mừng quá, vội vàng thưa chồng chào “ các anh, các chị “ bạn của chồng đi về, tôi đi taxi về. Tôi chỉ nghĩ tới cái giường và cái mền, môi tôi tím tái vì lạnh. Ngồi trên taxi mà tôi mừng như trúng số, được ra khỏi cái không gian ồn ào nhức óc đó là mừng rồi.

Vừa về tới nhà đã tiếp tục bị tra khảo

- Ừa sao đi 2 đứa mà con về có 1 mình vậy?

- Con đau bụng quá nói anh Vinh cho con về trước má.

- Rồi lại để nó tới về khuya 1 mình nữa à?

- .....

- Thôi con đi lên đi, má nhìn mặt mày con xanh lè thấy ghê quá.

Tôi chạy vọt lên lầu, quên con đau, quên con đói, quên đi con giận quên cả những mệt mỏi sợ hãi, kiểu như rũ bỏ tất cả, đầu óc quay cuồng nên vừa nằm xuống đắp mền và ngủ lúc nào ko hay luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Mê man ko biết là bao lâu, nghe 1 tiếng rầm tôi chơi với trong con ngủ vui mệt mỏi, tôi ưỡn oải kéo mền hé mắt thì thấy đèn sáng trưng, cái giờ tay lên coi đồng hồ thì đã gần 1h khuya. Chồng tôi về, tiếng rầm vừa rồi là do anh ấy đóng cửa.

- Em ngồi dậy nói chuyện chút đi.

- Em mệt lắm (giọng tôi ưỡn oải, mồ hôi đầm đìa)

- Đừng lảng tránh (Vinh ngồi trên ghế bàn trang điểm).

Tôi vuốt mái tóc đang rối bù cố gắng ngồi dậy, vẫn chưa kịp hoàn hồn.

- Sao em dám đi về trước?

- Hồi tối anh kêu em về trước mà.

- Anh nói thách em mà em về thiệt, em ko còn tôn trọng anh nữa rồi.

- Giờ anh muốn sao đây? Em chết thì anh mới vừa hả? Em đau bụng, em sốt em tới tháng, vậy anh có còn quan tâm đến em ko?

- Bạn anh nó cần có 1 buổi họp mặt này, ko biết mấy năm nữa mới về, em xa lánh cô lập ko giao lưu với đám con gái, em ủ rũ rồi đó nhìn như đũa đám. Phải làm anh mất mặt thì em mới thích. Có Diễm vô thì em bỏ đi về, em ghét người ta cũng ghét vừa vừa thôi, em xấu tính quá!

- Anh nói cái gì?

Miệng tôi khô ran, đắng nghét, chắc là đang sốt hay gì đó, giọng tôi bắt đầu cao lên, máu dồn lên não khi nghe đến chữ ” Diễm”.

- Anh biết là em ko thích bạn anh ...

- Ai là bạn anh?

- Em cắt ngang lời anh nói vậy đó hả?

- Thôi đủ rồi, bạn anh bạn anh .... Còn em chỉ là người dưng thôi. Cái gì cũng bạn bạn, đi với bạn về bị tan nạn bạn anh có nuôi anh ko, hay là em, rồi em còn bị chửi? Bây giờ em đau ốm, em bệnh hoạn cũng phải chiều theo bạn anh, anh ko thấy quá đáng với em hả?

- Vậy thì sao? Em theo chồng, em phải nghe theo chồng, phải tôn trọng nhà chồng, bạn của chồng!

- Tôn trọng cả người tình của chồng, bồ cũ của chồng nữa phải ko anh? Giờ anh là như vậy nè, sao anh ko nói sớm là anh gia trưởng, chồng chúa vợ tôi như vậy cho em biết sớm đi, để giờ em hựt hắng quá.

- Em thất vọng hả? Anh còn thất vọng hơn nè, anh tưởng em ngoan hiền, thì ra em cũng lằng nhằng, núi này trông núi nọ, xấu tính như ai.

Giọng tôi lạc hẳn, bị đứng hình, tim tôi đau, trong con say hay con nóng giận, chẳng biết lý do là gì mà chồng tôi lại buông ra những lời như vậy, tôi làm gì mà anh nói tôi xấu tính, nói tôi lằng nhằng? Tôi nuốt nước bọt, cố gắng giọng, nước mắt thì đã chảy từ khi nào, tôi ko biết chính xác do tôi đang bị nóng trong người hay là tôi đau lòng mà khóc, giờ mọi cảm giác đều ko chính xác.

- Anh xin rồi, anh nói chuyện như ko phải là anh, thôi thì nghỉ ngơi đi, mai mình nói chuyện. Giờ em ko muốn đôi co, chuyện ko có gì, vợ chồng cãi nhau giữa khuya ba má nghe thì sao?

Phản ứng bất ngờ, Vinh tức mèn gối quăng xuống đất, lần đầu tiên tôi cảm thấy hốt hoảng, hấn trừng mắt nhìn tôi ...

- Đi, đừng trốn tránh! Chuyện ko có gì hả, anh phải giải quyết ngay bây giờ.

- Đi đâu?

- Đi xin lỗi bạn anh, xin lỗi Diễm.

Anh ta chồm qua, nắm lấy cổ tay tôi, tôi thấy rõ nghe rõ tiếng thờ hồng hộc của anh, dây thần kinh trên thái dương anh căng hết cỡ. Tôi vung tay ra, chạy nép vô góc tường

- Em ko đi!

- Em dám ko đi?

- Ừ, em ko đi, em ko đi thì anh giết em hả? Anh hứa gì với mẹ em trước mặt 2 họ, mới có 8 9 tháng thôi Vinh à ...

Tôi bắt đầu khóc, giọng tôi run run vì sợ, vì tức, vì đau ... tôi đứng sát góc tường nước mắt đầm đìa. Cửa mở, má chồng đứng đó, chắp 2 tay sau lưng.

- Hai đứa bây làm gì vậy hả? Biết mấy giờ rồi ko? Con Dung ra đây má biểu!

Tôi bước ra, nặng nề đi ngang Vinh – chồng tôi, anh ấy lườn tôi lom lom. Trái tim tôi căng cứng, tưởng chừng bể ra vì tức!

- Má nói cho con biết, nhà này ko có chuyện đàn bà cãi tay đôi với chồng. Má ko biết chuyện 2 đứa là gì, nó là đàn ông là chồng con là trụ cột gia đình thì con phải nhịn. Nhịn đi rồi nói chuyện sau, con phải năn nỉ nó cho nó bớt nóng chứ, sao con lại tiếng 1 tiếng 2 với nó? Bên phòng ba má toàn nghe tiếng con ...

- (Vinh) Má về phòng đi má, ko có gì đâu.

- Nhà này ko phải nhà hoang chết chủ, vô pháp vô thiên đâu nghe chưa. Con Dung, má nói ko biết nghe, người thì nhỏ xiu mà cái đầu cứng quá!

Nói xong bà phát quay đi, đóng cửa cái rầm thêm lần nữa, tôi đứng đó như á khẩu, toàn thân run lên cầm cập, 2 lỗ tai tôi lùm bùm. Đây là hoàn cảnh gì đây? Tôi đã sai ở chỗ nào để phải chịu đựng điều này, sao đột ngột chồng tôi thay đổi rồi, hay anh ta có ai đó bên ngoài rồi về muốn gây với tôi ...

Hoang mang, đau đớn, bụng trên bụng dưới đau dữ dội, tôi phải vịn 1 tay chống vô tường 1 tay kia ôm bụng dưới. Nhìn tôi chắc đáng thương lắm mà chồng tôi nào có quan tâm đến vợ nữa đâu, người chồng kia anh ta nhìn như thể sắp ăn tươi nuốt sống tôi vậy, anh ta chắc sắp đánh tôi rồi. Tôi sợ quá, cuộc cãi vã chưa dừng lại, tôi đứng xa ra, nghĩ tới cảnh anh ta lao vô mà đâm đá tôi túi bụi. Tôi sợ, tôi nhìn mặt Vinh tôi nghĩ tới cảnh thẳng Khang ngày xưa đè tôi trong khách sạn, ám ảnh quá, tôi nhắm mắt lại lắc đầu liên tục, sợ hãi tột cùng, tôi tự huyền hoặc là anh ta say nên mới như vậy, Vinh của tôi

ko phải như vậy đâu. Vẫn cố gắng bình tĩnh hết sức thêm 1 lần nữa

- Bây giờ em phải làm sao đây hả anh?

- Đi xin lỗi bạn anh, anh sẽ bỏ qua cho em

- Anh có tỉnh táo ko?

- Anh vẫn tỉnh, chồng em tỉnh táo hay ko em cũng ko biết à?

- Em ko đi thì sao? Em làm gì bạn anh mà phải xin lỗi?

- Em nói 1 tiếng nữa đi!

- Em ko đi! Em ko sai, em ko xin lỗi ai hết, anh muốn làm gì em thì làm đi, em mệt lắm rồi.

Tôi thấy chồng mình nghiêng rằng, anh ta đi từ từ lại gần tôi, tôi cắn răng chịu đựng, chuẩn bị tâm lý bị chồng đánh, tôi ko biết vì sao nữa, giờ tôi cũng ko có sức đâu mà phản kháng.

- Anh ko thương em nữa, anh thay đổi rồi, hay mình thôi đi anh, em sợ anh rồi, mà em ko có làm lại anh!

- Em vẫn ko thôi nói móc anh à?

- Em ko nói móc anh, em nói thiệt, anh nói anh tỉnh ... em tin anh tỉnh.

Ko khí trầm xuống, chồng tôi có vẻ bớt nóng anh ta tiến lại gần hơn, đứng trước mặt tôi

- Một thì đi ngủ đi, mai anh đi Cần Thơ lên sẽ chờ em đi xin lỗi bạn anh!

- Anh quên đi, ko lỗi phải gì hết!

Ánh mắt dễ sợ đó lại dửng dưng với tôi, anh ta vụt tay lên định bạt tai tôi. Mắt tôi nhìn trần trời, ko chớp mắt, thậm chí tôi còn hơi vênh mặt lên để anh đánh tôi mà. Tay tôi lại nhanh hơn não, khi chồng tôi vẫn án binh bất động thì tôi đã nhanh tay, dồn nén hết bao nhiêu oan ức và đau đớn lên bàn tay trái nhỏ xíu của mình, nhanh như chớp tôi đã làm cái chất vô má phải của anh ta.

- Anh muốn em xin lỗi bạn anh hả? Giết em đi!

Vinh nóng máu sau cái bạt tai của vợ, anh ta trợn mắt lên rồi quay sang đập phá, anh ta đập tv, xô ngã tủ trang điểm, cầm gạt tàn đập luôn cửa kiếng của tủ áo quần, tiếng xoảng xoảng vang lên trong căn phòng hạnh phúc của tôi, kiếng vỡ văng tung tóe, tôi hoảng hốt bỏ chạy ra khỏi phòng, vừa chạy vừa khóc, vừa sợ, cố chạy ra khỏi ko gian chết chóc đó, chạy lên lầu đập cửa phòng bé Vy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Tôi sắp ngã quy mất rồi, bụng tôi đau quá, người tôi lạnh mà mồ hôi thì ướt hết cả. Bé Vy mở cửa tôi chạy thọt vô, bấm khóa cửa, vẫn kịp nghe tiếng má chồng chửi lên vang vang nhà

- Tại bây coi ông bà già này ra cái thái độ gì ko? Giữa đêm giữa hôm đập nhà đập cửa, đồ nhu nhược, con vợ nó hèn ko dám đánh mà đi đập đồ!

Tôi lấy 2 bàn tay bưng mặt mà khóc, bé Vy đang mở ngủ tỉnh giấc, đỡ tôi dậy

- Sao vậy chị 3, tay chị sao đỏ vậy, anh ba đánh chị hả?

- Chắc anh Vinh bị ma nhập rồi Vy ơi, chị sợ lắm.

Tôi run rẩy, gần như hoảng loạn. Bé Vy tung cửa chạy xuống lầu 1, rồi tôi nghe tiếng má, tiếng ba và tiếng bé Vy ôm tôi. Cả nhà náo động, tôi bịt tai ngồi sát vô tường phòng bé Vy. Chưa bao giờ trong đời tôi cảm thấy sợ như vậy, tôi sợ đủ thứ, rồi tôi sẽ sống làm sao đây, làm sao như vậy mà sống được nữa. Chuyện chưa hề nghĩ sẽ ra như vậy, có lẽ Vinh đã đánh tôi nếu tôi vẫn đứng đó, má anh vừa kêu anh đánh tôi còn gì ... đây là mê sảng là ác mộng thì hay biết mấy, đây là thật mà. Tôi rã rời trong suy nghĩ đau đớn về cả thân xác lẫn tinh thần.

Ở đâu bé Vy đứng đờ đờ đi vô, em nó xách tôi đứng dậy ra cửa

- Má nhìn đi, chỉ bị bệnh, mình mẩy chỉ nóng hổi run cập cập vậy nè, sao má còn xúi anh ba đánh vợ, ba có đối với má như vậy ko? Nhà nội có đối với má như vậy ko mà bây giờ má đối với chị như vậy? Sao má ác quá vậy? Vợ chồng người ta gây nhau ko can thì thôi còn đi thêm dầu vô lửa.

- (ba Vinh) Bà cũng vừa phải thôi, lỡ bé Dung nó có làm sao thì bà qua mà xin lỗi chị xui ko kịp! Bà thôi đi.

- Cái nhà này chia ra 2 phe, chỉ có tôi là chung phe với con trai tôi còn ông với con Vy lại đi bên người dung!

- (Vinh) Má! Má nói cái gì vậy.

Tôi nghe những âm thanh đau lòng đó vọng lên lầu 2, đứng ko nổi. Bé Vy bức mình quá dẫn tôi vô phòng.

- Chị ngồi yên đó, để em xuống nhà lấy thuốc hạ sốt cho chị.

- Chị đau bụng quá Vy.

- Chị bị hả?

- Uhm.

- Để em lấy thuốc giảm đau cho chị uống.

Giọng tôi yếu ớt, bé Vy đóng cửa đi xuống nhà. Tôi ngồi đó như chết rồi, tôi rối và sợ hãi, ko biết phải nương vào ai chỉ biết tìm bé Vy, tiếng má chồng vẫn lạnh lạnh ..... Tôi chỉ là người dung, tôi ko phải là cái gì trong nhà này hết, chồng thì bạo hành ko quan tâm, má chồng thì ... Sao tôi khổ quá vậy, giờ ko lẽ tôi treo lan can tự sát cho rồi.

Em chồng lên, đem theo mấy viên thuốc trong đó có thuốc sủi để hạ sốt, rồi em lấy thuốc đau bụng kinh cho tôi uống, lần đầu tiên tôi uống thuốc này (vì lúc trước tôi ko đau bụng nhiều, thời gian gần đây mới đau). Em còn lấy băng cho tôi thay và làm vệ sinh nữa.

- Hôm nay chị ngủ với em đi, tội nghiệp chị, ngày mai em phải đi tour sớm rồi, 3 ngày em mới về. Sáng mai ko đỡ thì chị kêu anh ba chở chị đi bệnh viện khám đi. Còn má nói gì kệ má, má kỳ cục quá.

- Giờ chị ko dám gặp anh em nữa đâu, sáng chị phải đi làm, chị lấy xe, xe chị bị hư chiều chị có để sửa ở ngoài tiệm rồi.

- Thôi vậy mai chị lấy đồ em mặc đỡ đi, phòng chị tùm lùm lắm, mấy cô đang dọn dẹp. Tạm thời chị ở phòng em luôn đi. Em nghĩ chị phải đi khám, chắc chắn, phải đi ngay mai em ko đi thì em chờ chị đi khám.

- Uhm, chắc ko sao đâu.

- À, em có nhờ cô Muối dọn dẹp xong nấu cho chị tô cháo, giờ này nấu ko kịp chắc có gì chị ăn đỡ chào gói nha. Mà chị ơi có chuyện gì vậy?

Bé Vy hỏi tôi òa lên khóc như con nít, tôi ko quen kể lễ chuyện vợ chồng tôi cho ai biết, tôi sợ bị đánh giá, tôi cũng sợ người ta chửi tôi ngu, rồi nói chồng tôi này nọ. Nên chỉ biết lắc đầu thôi.

- Ko có gì đâu, chắc anh Vinh say quá mà chị ko biết nói chuyện làm ảnh nóng.

- Ko phải đâu, chưa bao giờ anh ba xử xự như vậy đâu nha chị. Em thấy kỳ lắm.

- Chắc tại chị ngu, ko biết lựa lời.

Tôi vừa nói vừa run, vừa thút thít. Má chồng tôi bước lên tới

- Má nói con sao Dung? Sao con leo lên cái lại nó làm cái gì, má lớn má biết cái nào đúng, từ đó giờ chưa bao giờ thằng Vinh nó dám đập cái gì trong nhà này, con coi lại con đi nha. Khôn thì lo mà đi năn nỉ dỗ ngọt nó, ko thì thôi đi, ở với nhau mà như vậy má ko chấp nhận được đâu nghe! Làm vợ làm dâu nhà này con cực khổ nào con nói má nghe, con có làm động móng tay ko? Như vậy con cũng ko biết làm sao nữa hả? Hôm nay nó đập đồ, mai mốt nó đánh con má cũng ko có can đâu, vì má nói trước rồi mà con đâu có nghe!

- Má, má quá đáng quá ..... con nói chỉ đang bệnh mà, má vô rờ coi coi, sao má cứ nói hoài vậy, chuyện vợ chồng sao ko thấy má la anh ba mà má la chỉ ko vậy?

- Má ko nói tới mày!

Tôi ngồi đó oan ức, mới uống thuốc xong

- Dạ, con biết rồi má, nhưng ....

- Nhưng cái gì, má thấy con bệnh đau má cũng xót nhưng mà chuyện đối với chồng con thì con chịu, chứ muốn bà già này phải bệnh dùm con hay sao?

Vừa lúc đó, ba chồng cũng lên, ông quát lớn, lần đầu tiên tôi nghe thấy ba chồng lớn tiếng

- Bà bớt nói được ko? Chuyện con nhỏ thì để nó giải quyết, nó có nhờ tới bà chưa? Mà bà chỉ biết la mắng con người ta, con bà thì bà ko dám la 1 tiếng, ai dạy nó cái thói vũ phu trong nhà này? Tôi có bao giờ vũ phu với bà chưa mà bây giờ bà đi dạy nó đánh vợ? Con người ta ko phải con bà bà ko xót phải ko?

Khi ba lớn tiếng thì má im, tôi nghe ba nói còn đau lòng, tủi thân thêm, tôi nhớ mẹ quá.

- (Vy) Ba dất má xuống dùm con, để con với chị 2 còn ngủ mai tui con đi làm nữa. Nhức óc, nhà có chuyện gì ko bao giờ thấy má can, lúc nào má cũng làm cho căng thẳng thêm. Hình như má thích vậy hay sao đó?

Trong khi má đã im im bỏ đi xuống, ba vô vô vô vai tôi

- Thôi để đó, thằng Vinh giờ nó đang mất bình tĩnh con kệ nó đi, mai bá nói chuyện với nó. Con lo giữ gìn sức khỏe còn đi làm, thiệt ba là chủ cái nhà này mà má mầy lúc nào cũng ôm tôi như vậy từ đó giờ, bà đang nóng nói bậy bạ, con đừng quan tâm nha. Thôi 2 đứa ngủ đi con.

Tôi gật đầu mấy cái, rồi ba cũng đi xuống. Cô Muối bung cháo lên, cháo gói và trứng gà ta. Hơn 2h khuya mà vợ chồng tôi làm loạn cả nhà như cái chợ, xấu hổ quá.

- (Vy)Ủa cô Muối cô thấy anh ba đầu ko?

- Hình như Vinh nó kêu xe đi về Cần thơ luôn rồi.

- (Vy) Thôi anh đi đi cho yên nhà yên cửa.

- Con có sao ko Dung?

- Dạ, con mệt quá nhưng mà con mới uống thuốc rồi.

- Uhm, này nghe tiếng kiếng bể nhà ai cũng giật mình. Dọn dẹp xong hết rồi, con xanh quá, thôi ăn nhanh rồi nghỉ đi, đừng khóc nữa.

- Dạ.

Nhà lại im lặng như lúc đầu ai về phòng nấy, ăn xong tôi cũng thay bộ đồ ngủ của Vy vì lúc tối đi về mệt quá tôi chưa kịp thay đồ là ngủ rồi. Tôi ko dám nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, kiểu như bị sốc vậy. Bé Vy cũng ko hỏi nhiều, em chỉ kêu tôi cố gắng nằm 1 chút mai đi khám, sáng em còn đi sớm, bé đang thực tập du lịch mà. Tự nhiên tôi như nằm đó, ko dám suy nghĩ gì, lòng tro như đá, cũng ko khóc, ko thấy đau, ko cảm nhận được gì ngoài việc thấy hơi nhức đầu. Mấy loại thuốc thấm vô, tôi cũng ngủ luôn, lần cuối nhìn đồng hồ là 3h40p.

Sáng bé Vy đi sớm, tôi cũng lồm cồm ngồi dậy, đầu óc quay cuồng. Bé ko quên dặn dò tôi hôm nay phải đi khám. Tôi lê những bước chân nặng nhọc xuống phòng mình thay đồ, phòng ốc tang hoang, tv bể, cửa bể, tủ bể ... tôi rùng mình nghĩ về tối qua, may mà Vinh đi rồi nếu ko thì tôi cũng ko dám xuống phòng quá. Tôi cứ mãi nghĩ hoài mà ko ra tại sao Vinh lại khủng khiếp như vậy, ko lẽ tôi ko có là gì so với bạn anh như vậy sao chứ? Rồi tôi nghĩ ko biết tức giận như vậy đi về quê có giải quyết được việc ko? Haiz, nói thì nói chứ cũng thấy lo. Cái thân xác của tôi bây giờ rã rời hết rồi vẫn thấy sót trong người, tôi vô làm vệ sinh thay đồ chuẩn bị đi làm, tôi nhìn thấy cổ tay mình vẫn còn vết hằn, dần lòng ko được khóc, tôi nuốt nghẹn, chọn 1 cái áo dài tay mặc để ko ai thấy.

Thờ dài ngao ngán, sao mọi chuyện lại quá như vậy. Cố gắng gượng được tới đầu hay tới đó, giờ đầu óc mụ mị lắm sợ suy nghĩ ko thông lại sai lầm nói tiếp sai lầm, mặc dù vẫn chưa rõ mình sai ở chỗ nào. May mà cái kiếng trong toilet ông Vinh chưa đập, vẫn còn cái để soi, nhìn cái mặt thê thảm, 2 con mắt sâu hút và quầng thâm, mặt thì trắng bệch ra nhìn như con ma .....

Mới 6h mà xuống nhà đã thấy ba má chồng ngồi uống trà, chẳng biết phải đối mặt với ông bà sao nữa.

- Dung con ngồi đi, lát ăn sáng với ba má luôn, còn sớm mà.

- Dạ

Ba chồng lên tiếng, mới 6h sáng cũng chưa có chỗ nào để đi, tôi ngồi xuống, lòng nặng trĩu ko dám nhìn thẳng vào ba hay má.

- Tối qua má nói lời lờ lợ, con đừng suy nghĩ nhiều. Má ko có ý như vậy đâu. Chuyện 2 đứa từ từ giải quyết êm thấm đi, chứ thân con gái mà để nó động tay động chân vậy thiệt thòi lắm.

Chắc là bị ba thủ thi cả đêm rồi nên má mới nói những lời đàng hoàng như vậy, như Vinh có nhậu nhẹt và bị bạn bè khích tướng rồi nổi điên lên tôi ko nói, còn má má chưa hiểu ắt giáp gì đã bay ra xuống xả với con đầu như vậy. Tôi nhớ hết những gì má nói hôm qua, giờ cũng ko biết những gì má vừa nói là thật lòng hay chỉ nói cho êm chuyện đây. Nhưng dù sao má cũng đã nói ra, tôi thấy được an ủi phần nào.

- Dạ, con biết rồi má, con cảm ơn má.

- (Ba) Đồ đặc hừ cái gì thì để bữa nay ba má kêu người ta vô sửa cho, con khỏi lo, chuyện làm ăn ở Cần Thơ đang gặp chút trục trặc, Vinh nó về giải quyết, sớm thì mai, còn ko thì một nó mới về. Có gì 2 đứa ko gần nhau cũng tranh thủ suy nghĩ đi.

- Dạ, con cảm ơn và xin lỗi ba má. Chuyện vợ chồng con mà làm cả nhà phải bận tâm.

Phù, vậy là 2 ngày khỏi gặp khỏi phải lo đối phó, giờ tôi ám ảnh và sợ Vinh lắm, ko dám nghĩ tới chuyện nằm ngủ chung nữa rồi. Thôi vậy cũng được, mà ko biết việc làm ăn bị trục trặc, có khi nào như vậy mà Vinh dễ nóng hay ko nữa. Mà thôi tỉnh lại đi Dung, mày lúc nào cũng nghĩ cho hần, mày bệnh gần chết ra đó hần có thương xót gì mày ko? Nghĩ tới đó tôi lại rùng mình thêm cái nữa.

Hôm nay cô Muối nấu phở và sữa đậu nành cho nhà ăn sáng, tôi cũng ăn 1 miếng chứ ko thì bao tử lại hành thì mệt lắm. 2 ngày này chắc cũng nên suy nghĩ về chuyện của mình, mệt mỏi thiệt rồi.

Tôi định đi xe ôm đi làm mà trời lại mưa lác rác, tôi lại đi taxi, định bụng lát khoảng 8-9 giờ mới đi lấy xe, chứ sớm quá sợ người ta chưa sửa xong.

Lên tới cơ quan, người như bay trên mây, bên trong thì nóng mà bên ngoài thì lạnh. Tôi định nhắn tin xin lỗi Vinh, nhiều lần lấy điện thoại ra rồi lại thôi, tôi muốn xuống nước cho êm chuyện như má chồng dạy, tôi lại nghĩ tới hành động của anh. Rồi nghĩ rộng ra, có thể nào Vinh có ai ở ngoài người ta xui anh về dấn vật tôi hay ko? Có thể vẫn thương vợ nhưng lại ngầm thể hiện địa vị của mình trong gia đình, hay là bà Diễm kia, hay là bà Chi kia ... Ui, nhức đầu ko tả. Tự dưng tôi mắc ói, chạy vô toilet tôi ói ra hết những thứ vừa mới ăn ... ói tới đắng miệng, người đã mệt lại còn thêm vụ này, cảm giác như chỉ có mỗi khối óc đang sống còn lại đang chết từ từ.

Tôi đứ đừ gục đầu trên bàn làm việc, sáng đi làm sớm nhất cơ quan mà.

- Em có sao ko Dung?

- Em mệt quá chị.

- Trời ơi, sao em nóng quá, chắc sốt rồi hay đi bệnh viện đi.

- Chị chờ em đi dùm đi chị, xe em chưa lấy.

- Ủ, thôi để chị gọi nói sắp rồi chờ đi.

Sếp đây chính là chồng của chị Vân, cho nên khi vô viện thì 1 lát là chị Vân vô rồi. Sáng chỉ cho đứa lớn đi học, đứa nhỏ gọi cho bà nội rồi đi vô bệnh viện thăm tôi.

Tôi nhập viện, chờ thử máu vì nghi ngờ sốt xuất huyết.

- Chị nghe má nói chuyện tôi qua, qua lời má thì hình như má bệnh thẳng Vinh, chị ko có ở đó cũng ko biết sao nữa.

- Là tại em ngu quá em cãi ảnh ảnh mới điên lên.

- Giờ chị gọi cho má nha?

- Thôi để lát em gọi cho mẹ em, chứ cả đêm qua ba má ko ngủ được rồi chị, mắc công má.

- Con Vy thì đi tour, thằng Vinh thì về quê, nhà chồng ko có ai lo cho em được hết. Lát 10 chị phải đi rồi.

- Dạ, chị có công chuyện thì cứ đi đi chị, em gọi cho mẹ em. Chị cũng đừng gọi cho anh Vinh nha.

- Uhm, nhưng Dung, em có thể đừng nói những chuyện cho mẹ em biết được ko? Đừng làm phiền lòng mẹ, như chị, chị ko nói gì hết kể cả khi chị buồn nhất, khi đó mình sẽ từ từ mạnh mẽ.

- Em biết rồi, em ko nói đâu chị.

- Cảm ơn em, chị sẽ giúp em nói để má hết giận, má gọi cho chị coi bộ giận lắm.

Tôi rã rời nằm trên giường trong phòng cấp cứu, lúc sốt rồi hết, hết rồi sốt. Khoảng 10h30 mẹ chạy qua, đem theo bánh trái sữa sùng... Cũng phải hơn tuần rồi chưa về nhà chơi với mẹ.

- Trời, xanh lè vậy con? Sốt mấy ngày rồi?

- Con sốt chắc hôm qua tới nay

- Chồng con đâu?

- Dạ, anh đi về Cần Thơ có chồng chuyện rồi mẹ.

- Chừng nào nó về?

- Dạ hình như ngày mốt.

- Rồi con bị sốt sao?
- Chờ đầu giờ chiều có kết quả mẹ.
- Sao nhìn con thấy ghê quá vậy?
- Thì bệnh mà sao mà đẹp nổi. Chiều mẹ bận thì cứ đi, con nằm đây được, lớn rồi ko phải con nít đâu.
- Để mẹ gọi kêu chị Hà vô với con, sẵn đem theo khăn khít với gối mền cho mày.
- Có ở lại ko chưa biết mà mẹ?
- Thì đem vô cho có xài, ko ở lại thì đem về.
- Dạ.
- Một ko?
- Một lắm mẹ, nhớ mẹ nữa.
- Xạo quá đi. Thôi mẹ ở đây tới chiều có kết quả rồi mẹ đi, tối mẹ vô.
- Dạ.

Rồi 2 mẹ con tôi nói chuyện với nhau được 1 chút, tôi lại sốt, bác sĩ cho uống thuốc và truyền nước, tôi mê man.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Tôi ử oải mở mắt ra, đã hơn 2h chiều, miệng khô như tỳ năm chưa được uống nước. Căng mắt lớn ra mới thấy má chồng ngồi trên ghế kế bên giường, ko biết bà tới từ lúc nào.

- Ủa má, má tới hồi nào?
- Ủ mới tới thôi, con ăn gì ko má gọi kêu Muối nấu chiều đem qua.
- Họng con như có gai vậy, con ko muốn ăn gì hết.
- Má đi chùa, sáng nghe chị hai mày nói má ghé qua chút, có cô giúp việc nhà con mà cô đi mua đồ gì rồi.
- Dạ.
- Một ko?
- Dạ cũng một má.
- Ba con nấy nay phải ra cửa hàng, 1 đại diện chi nhánh dưới Cần Thơ bị công an bắt, rồi cửa hàng tạm thời bị niêm phong.
- Ủa, sao vậy má?
- Ủ, ông đó nợ nần sao đó rồi lừa đảo nghe đâu 3, 4 tỷ bạc, nhà mình ko có liên quan gì nhưng mà hàng của mình hiện trong cửa hàng đó nhiều lắm, giấy tờ pháp lý lại dính tới thằng Vinh, nên nó về kỳ này tới 2, 3 ngày chứ bình thường nó đi lấy tiền, kiểm hàng là về trong ngày ko à.
- Dạ, tức là nhà mình ko sao hả má?
- Ủ, ko sao nhưng hơi rắc rối với công an chút.
- Tối nay ai ngủ với con?
- BẠN con má.

- Ủ, thôi ba kêu má đưa tiền cho con nằm viện, nghe nói con bị sốt xuất huyết siêu vi gì đó. Nằm đi, khoẻ rồi về, ko lại về lấy tùm lum trong nhà. Mà má ko có gọi cho thằng Vinh, để nó giải quyết cho xong rồi về. Mắc công nó lo nó chạy về lại hư công chuyện.

- Dạ thôi má, con nằm viện ko có bao nhiêu đâu, con có tiền mà má.

- Ko, ba kêu má đưa ông mà biết má ko đưa là ông la. Có gì mai má với ba vô thăm con.

- Dạ.

Má chồng đưa tôi 5 triệu, rồi bà cũng đi về. Bà bịt khẩu trang, ko dám động tới cái giường tôi nằm kiểu như tôi bị truyền nhiễm vậy. Nghe má nói có chuyện tôi cũng thấy lo, 2 vợ chồng tôi đang học hặc, thôi thì tạm thời như má nói đi, để ảnh yên mà lo công việc. Nhớ lại thấy cũng buồn, ngày nhắn tin gọi điện bao nhiêu lần, giờ bệnh nhập viện ko thấy 1 cuộc gọi 1 tin nhắn, má chồng còn dặn ko cho chồng hay nữa... Có phải là hơi vô tâm ko? Nhưng mà thôi, giờ lo đường bệnh, lo cho cái thân mình mau hết bệnh, chán ko thêm nghĩ.

Tôi ráng chồm lên đầu giường rót nước uống, nhìn 2 bàn chân tôi sưng phù, chắc lại do truyền nước nên bị, tôi mở điện thoại thì hết pin rồi, hôm qua giờ quên sạc, ko biết chừng nào cô Hà mới vô nữa. Toàn thân ể ẩm quá.

Cô Hà vô, cô vừa đi lấy thuốc và đóng tiền chuyển viện, tôi phải nằm đây ít nhất 3 ngày, mẹ có gửi bác sĩ chọn phòng dịch vụ tốt, phòng 2 người. Cô nằm giường bên cạnh cũng chuyển lên cùng phòng. Trước mắt cô Hà lấy cháo cho tôi ăn, may mà mẹ lo xa kêu cô Hà đem theo sạc điện thoại cho tôi, đem cả bvs nữa, tôi bắt đầu thay bộ đồ của bệnh viện. Mở điện thoại thấy bé Vy gọi nhờ mấy cuộc, gọi lại để cho em hay tình hình, còn Vinh thì tuyệt nhiên ko thấy gọi hay nhắn, chắc là tối qua anh xin quá nên ko thấy tôi sắp bệnh.

Chiều gần 6h thì đồng nghiệp tôi và anh hai ghé thăm, hoa quả bánh trái um sùm. Ai cũng nói yên tâm dưỡng bệnh, công việc của tôi có em Khoa lo dùm. Nếu xuất viện về mà còn mệt thì cứ nghỉ thêm.

- Cũng mới giữa tháng, chắc chừng từ ko nhiều, Khoa ko rảnh chỗ nào gọi chị nha.

- Dạ.

- Cảm ơn em.

Trước khi về mọi người cũng quên hỏi chồng tôi đâu, chồng tôi đâu, trả lời mà mắc mệt. Vậy mà nhờ có đồng nghiệp vô mới thấy có ko khí 1 chút.

Tối 7h thì mẹ cùng với mấy cậu dì, con Tiên tới nữa, cô Hà về, dạo này con Tiên đang chuẩn bị mở tiệm thuốc tây và phòng khám nữa nên nó cũng bận, vậy mà tôi còn vô ngủ với tôi. Bác sĩ dặn ko có cử ăn, thêm thì cứ ăn nên mẹ và mấy dì mua mấy món tôi thích ăn. Món nào tôi cũng thèm vậy mà đưa vô miệng là rất là sốt ko nuốt được, cuối cùng cũng chỉ ăn cháo. Con Tiên chạy đi mua cháo trắng hột vịt muối cho tôi, vừa đổ ra tô tôi rót nước mát, tôi nghĩ tới Thái với một phần hóc mắt rất nóng dễ chảy nước mắt sống lắm, tôi nhớ tới lúc Thái và tôi còn là 2 kẻ xa lạ, anh tử tế và tốt bụng dường nào. Muốn chặt cái đầu này đi vì cứ hờ ra là nghĩ tới Thái. Lúc này lại bắt đầu sốt nữa, cơ thể bắt đầu thấy lạnh.

- Sao vậy? Sao khóc?

- Tao đau bụng....

- Cái con, làm hết hồn, tự nhiên lấy đồ ăn cho mà khóc!

- Mẹ, chiều má chồng con có thăm con, má có đưa tiền cho con, con ko lấy mà má nói ba kêu, ko lấy ba la. Nên con có cầm đây nè, mẹ khỏi phải lo tiền cho con.

- Cái đó tính sau đi, con nhập viện mà thằng Vinh ko về được à?

- Công chuyện gấp mà mẹ.

Ngồi hỏi thăm 1 lát thì mấy cậu dì về trước, mẹ ở lại thêm rồi về sau, ai cũng cho tiền mà mẹ ko có lấy.

Con Tiên cột tóc cho tôi, tôi vén tóc lên cho nó cột, mẹ ngồi đầu giường xếp đồ để bỏ vô tủ, mẹ đem nào là khăn, mền, rồi có dầu thơm nữa, mẹ có đem nguyên cái ghế bô cho con Tiên nằm, mẹ sợ tôi mệt nằm chung 2 đứa ko thoải mái... Rồi mẹ có mua bánh ngọt cho cô nằm chung phòng, mẹ gọt trái cây cho cô ăn.

- Đưa tay mẹ coi!

- Dạ?

- Đưa cái tay mẹ coi!

Tôi giật thót mình, mới vừa vén tóc chắc là mẹ thấy, chết rồi! phải nói làm sao đây, da tôi trắng và mỏng lắm, làm cái gì mạnh là vết hằn tới mấy ngày. Tôi rụt rè đưa tay cho mẹ.

- Tay bị sao đây?
- Anh Vinh giỡn, nắm hơi mạnh nên...
- Giỡn mà nắm kiểu này hả?
- Thiệt mà mẹ, ảnh xin nên giỡn hơi nhay.
- Thiệt ko?
- Thiệt mà
- Nhìn mẹ, thiệt ko?
- Thiệt mà mẹ!
- Ủ, nói nó biết da con dễ dễ bị vậy lắm, nói nó mai mốt giỡn nhẹ tay thôi, mẹ tưởng nó đánh mày chứ!
- Hết chỗ đánh hay sao ai lại đánh ngay tay.
- Ủ, thì mẹ nghĩ vậy thôi.

Tôi nhẹ nhõm khi câu nói dối thành công, sợ phát chết, mẹ tôi mà biết chuyện tôi qua chắc bà dỡ luôn cái nhà chồng. Khổ thân tôi, mà tôi nói cho mẹ nghe lại khổ nhiều người, thôi thì ém luôn, mà làm sao cho bà ko chú ý nữa, chứ mẹ tôi để ý lắm, 1 mình tôi khổ được rồi.

Tôi lại lên con sốt cao và thấy mệt, mẹ đi kêu bác sĩ, người ta cho uống thuốc, sốt thì cũng chỉ như vậy thôi. Tôi lại nằm ra, toàn thân nhức y như có kim chích vậy, sáng nay vẫn mặc đồ đi làm, trưa nhập viện có mua đôi dép kẹp vậy mà giờ cái chân sưng phù, mẹ đi mua cho đôi dép lông, mang cho thoải mái êm chân.

- Từ nhỏ tới giờ, bệnh hoài, nuôi hoài ko hết bệnh. Má chồng có phàn nàn gì ko?
- Má chồng con thương con thấy mờ.
- Ủ, vậy thì tốt! 9h rồi, chắc mẹ về, bữa nay Tiên ngủ với Dung đi, mai má ngủ cho.
- (Tiên) Dạ, má khỏi lo, má về nghỉ đi con thấy má cũng mệt rồi đó.
- Ủ, thôi mẹ về, 2 đứa để ý tới ngủ khoá cửa phòng đằng hoàng nghe. Con Tiên coi nó có sao kêu bác sĩ liền nghe con.
- Dạ.

Rồi mẹ tôi chào cô cùng phòng về. Thương mẹ quá, nói xạo mẹ cũng bắt đắc dĩ thôi, trong bụng cũng cảm thấy hơi day dứt nhưng biết sao giờ.

Tôi nằm, con Tiên cũng trải ghế bố ra nằm bấm điện thoại, cô giường bên cạnh cũng kéo màn ngủ rồi thì phải.

- Đang cãi lộn với ông Vinh hả?
- Gì?
- Mày nằm bệnh viện mà cả buổi ko thấy nhắn tin ko gọi, thấy hơi kỳ.
- Mệt quá, bót nhăm đi con.
- Có gì nói tao nghe.

Con bạn nó đoán trúng tim đen, làm tim đau nhói. Mũi tôi bắt đầu nghẹt, mắt bắt đầu cay, nhưng nếu tôi nói ra thì con Tiên có khi sẽ ghét anh Vinh thì sao? Chưa kể chuyện đêm qua có bà Diễm, con Tiên nó mà nghe tới bà Diễm nó chỉ muốn lột da bà.

- Có gì đâu, chuyện ông Vinh ko tới là do đi công chuyện ở dưới quê.
- Công chuyện tới nỗi ko nhắn hay gọi được hả? Mày làm gì mà ổng chán mày rồi hay sao mà ko quan tâm vậy?
- Ko có, thôi tao nhức đầu lắm, ng ừ đi!
- Đừng có giấu tao, có gì nặng nề nói tao nghe, cho đỡ ko thì bẻ bụng chết ráng chịu!
- Nhà thuốc tới đâu rồi?

- Đừng có giả điên. Mà thôi, ko nói thì thôi, giữ khư khư đi, khóc 1 mình đi, ko coi tao là bạn để chia sẻ thì thôi.

Mặc cho con bạn tôi nó dụ tôi nói cho tôi sắp giận, tôi vẫn nằm yên, nước mắt thì chảy, nóng quá mà. Tự nhiên tôi thấy khó thở, tôi nghĩ do nằm ngửa nên tôi lật đặt cố gắng ngồi dậy, nhưng vẫn thấy khó thở, tay chân bắt đầu thấy như bị ai bóp vậy đau lắm, giống vọp bẻ... Tôi cảm thấy run và sợ quá, tự dừng lại như vậy, tôi bắt đầu thấy miệng mình cũng tê cứng, ráng la lên

- Tiên, Tiên!

- Gì?

- Tiên kêu bác sĩ, tao khó thở, tao mệt quá.

Con bạn hoảng hốt ngồi dậy thấy tôi thở dốc, tay bắt đầu quịu lại, nước mắt chảy ko ngừng, có cảm giác như sắp chết tới nơi. Con Tiên hoảng hồn chạy ra kêu bác sĩ, 1 chút xíu 2 3 người ko rõ bác sĩ hay y tá nữa vì mắt tôi nhoe đi rồi, toàn thân tê cứng, đau nhức. Tôi thấy họ soi đèn vô mắt, thấy họ đo huyết áp rồi cảm thấy bị chích cho 1 mũi, và rồi tôi lại ngủ đi, ngủ sâu lắm thì phải. Ko rõ trong cơn mơ hay cơn mê, tôi thấy ngoại – tôi nằm trên đùi ngoại, ngoại quạt quạt cho tôi và vuốt tóc tôi.

- Nếu mệt mỗi, đau đớn thì cứ về với ngoại, ngoại thương.

- Giờ con sẽ về với ngoại, giờ con đang mệt mỗi, đau đớn lắm.

- Con thương mẹ con, chồng con hay thương ngoại nhất?

- Con thương hết!

- Vậy con thích ở với ai nhất?

- Ở với 3 người luôn, nhưng ngoại chết rồi mà?

Tự dừng ngoại mất tiêu, tôi bắt đầu cảm thấy các cơn co giật mạnh, mạnh đến mức ko thể nhìn thấy gì ko thấy ngoại đâu. Rồi tôi lấy sức trút 1 hơi mạnh tôi ói hết ra ngoại, tay chân tôi hết sức lực, tôi thấy đèn soi vô mắt mình, chói hết mắt.

- Ko sao rồi, ko sao rồi.

- Bây giờ có kêu nó dậy được chưa bác sĩ?

- Để 1 lát sẽ thức thôi, lấy khăn lau nước nôn ra đi chị!

- Cảm ơn bác sĩ nhiều.

Tôi nghe loáng thoáng vài câu nói, đầu nặng quá mắt cũng nặng muốn mở ra nhìn coi cái gì mà ko mở nổi.... Cố gắng hết sức, tôi hé mở mắt ra.

Tự nhiên thấy mẹ với con Tiên ôm tôi khư khư

- Mẹ buông ra, con mệt!

Mẹ buông tôi ra, ngồi khóc huhu

- Thôi ko sao rồi, người nhà làm vệ sinh cho bệnh nhân đi.

Ông bác sĩ già nhìn tôi cười

- Sao nửa đêm còn làm cả nhà giật mình vậy con, lớn rồi mà hư quá?

Tôi chưa biết ắt giáp gì, ông bác sĩ và 2 y tá đi ra, mẹ thì ngồi khóc, con Tiên đi nhún khăn ẩm chuẩn bị thay áo cho tôi, nhìn qua giường bên cạnh thấy cô bệnh nhân nửa nằm nửa ngồi mặt có vẻ hoảng.

- Tiên, mày dốt tao vô đi toilet cái! Mắc tè quá! Sắn thay đồ luôn, áo hôi quá, súc miệng nữa. Trời ơi, sao mà mệt dữ vậy ko biết nữa!

Con Tiên bước ra dẫn tôi vô toilet.

- Sao vậy, sao mẹ tao khóc?

- Trời ơi, mày bị sốc phản vệ, rồi bị sốt nóng quá co giật xíu nữa bị nhũn não rồi con! Má, làm tao sợ quá.

- Ủa bộ lâu rồi hả?

- Nãy giờ cả tiếng rồi đó, bớt mệt chưa?

- Chưa, nhưng bớt hơn hồi này.
- Đói ko? Tao đi mua cháo cho ăn.
- Máy giờ rồi?
- 11h mấy
- Giờ này trễ rồi.
- Mày nhắm mày ko ăn được ko?
- Ở đâu bán?
- Thì tao chạy đi kiếm cho.
- Mày đi 1 mình à?
- Ko, đi xe ôm
- Ủ, mua miếng cháo hay gì nước nước cũng được, tao đói quá.

Tôi với con bạn xù xì trong toilet, tôi nói chuyện ko nổi chỉ thì thảo thôi. Con Tiên thay đồ cho tôi, lau mình bằng nước ấm, rồi dẫn tôi ra ngoài. Nó đi mua cháo, còn tôi với mẹ. Nhìn mẹ mà đau lòng ko chịu nổi, vui về thì đâu đâu mà bệnh hoạn thì lại chỉ có mẹ, ko biết chừng nào mới hết làm khổ mẹ. Tôi giả bộ khỏe mạnh

- Mẹ! Mẹ!
- Chồng con đâu? Sao nó ko gọi cho con hỏi thăm? Nó chờ con chết rồi về chôn luôn phải ko?
- Mẹ, nói gì dạ?
- Cái thứ chồng gì mà vợ bệnh sống dờ chết dờ mà ko 1 tiếng hỏi thăm?
- Sao mẹ biết anh ko hỏi thăm con?
- Con Tiên nói hết rồi? Nhà chồng mày đang có chuyện gì?

Tôi thấy mẹ tức run lên, tôi sợ quá...

- Con mệt lắm, mẹ đừng la nữa, mẹ ko thương con sao?
- Ủ, mẹ ko thương mày. Đáng lẽ nếu thương mày mẹ phải giữ mày lại, mẹ gả mày đi làm gì, hà con?
- Mẹ!
- Con nằm xuống nghỉ đi, để mẹ ra ngoài gọi cho chồng con.

Mẹ vừa nói hết câu bỏ đi ra ngoài, tôi nhanh tay bấm số gọi cho Vinh... “ò ì ế, thuê bao quý khách...”. Lần này thì ông Vinh chết với mẹ tôi rồi. Trời cũng ko cứu được.

Mẹ bước vô, mặt hầm hầm. Tôi mệt lắm, nhưng phải tìm cách làm mẹ bớt giận, cái con Tiên này, tự nhiên nói cho mẹ nghe làm gì ko biết, haiz.

- Mẹ!
- Nếu con chết, nhà chồng ko ai hay, mang tiếng ở nhà chồng.
- Con có chết đâu?
- Ủ, mạng mày lớn!
- Này con mơ thấy ngoại.

Tôi nói mà sồn hết gai ốc (Đoạn này thật 100%, còn nhiều hơn nhưng mình chỉ kể 1 chút thôi, đây là vấn đề tâm linh). Thấy sắc mặt mẹ có vẻ khác, tôi nói tiếp

- Ngoại vuốt tóc con, ngoại nói nếu khi nào đau đớn mệt mỏi thì về với ngoại.

Mẹ khóc nức nở, lại ôm tôi như kiểu tôi vừa chết đi sống lại (mà sau này tôi biết thì đúng là chết đi sống lại thật).

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Đêm đó mẹ ngủ lại luôn. Cứ tôi mới ú ớ là mẹ với Tiên lại bật đèn lau mồ hôi, sốt thêm 1 2 con tới gần 4h sáng mới êm.

Sáng 5h mẹ thức dậy, soạn đồ dơ về nhà giặt. Tôi cũng thức mà mệt quá với nhức mỏi nên cứ nằm trở mình qua lại thôi. Trong lúc đó Tiên nó vẫn còn ngủ, tội nghiệp con bạn mình quá.

- Mẹ với Tiên về đi, sáng rồi, con thấy khỏe hơn hôm qua.

- Lát cô Hà vô rồi mẹ về.

- Nay mẹ mệt thì nghỉ ra cửa hàng 1 ngày đi.

- Uhm.

Rồi mẹ dắt tôi đi vệ sinh, lau mình lau mặt. Toàn thân lúc nào cũng nóng nóng chỗ nào cũng thấy có kim châm vô vậy.

- Ăn gì mẹ mua cho

- Giờ con chỉ thấy ê ẩm, bụng mất cảm giác đói rồi mẹ ơi.

- Ko ăn lại bao tử, phải ăn, ăn ít cũng được. Mẹ mua thêm ensure cho uống.

- Giờ con chỉ muốn hết bệnh rồi về, con mệt và sợ cái mùi trong bệnh viện quá rồi.

6h, bác sĩ vô khám và đo huyết áp, dặn khoan hãy ăn uống đợi lát thử máu đã rồi ăn. Cô Hà vô, thay ca cho mẹ và Tiên đi về. Hơn 6h cô Hà dẫn tôi đi xét nghiệm máu xong xuôi thì tôi ăn 1 miếng cháo. Ba má chồng vô thăm. Má đem theo yến và súp, để trong bình giữ nóng.

Ba chồng nhìn tôi thấy ba thờ dài, ba có vẻ tâm tư lắm. Cô Hà thấy có người xin phép đi ra ngoài ăn sáng 1 chút, nhờ ba má chồng ngồi với tôi.

- (Ba)Ở trong phòng hoài ngộp ko con?

- Dạ, con ko còn cảm giác gì nhiều đâu ba.

- Thôi, ba dắt đi ra ngoài 1 chút, phơi nắng sớm cũng tốt. Má nó ngồi đó nghe.

Chắc ba chồng muốn nói chuyện riêng gì đây. Ba chồng và tôi đi ra phía khuôn viên bệnh viện, thấy tôi mệt ba kêu ngồi ở 1 băng ghế đá.

- Nhìn con xơ xác, chắc mệt lắm hả con?

- Dạ.

- Con có gọi nói chuyện với thằng Vinh chưa?

- Dạ chưa.

- 2 đứa chưa nói chuyện hả?

- Dạ...(Tôi thờ dài)

- Gọi cho nó đi, ba nghĩ con tự gọi sẽ tốt hơn ai hết, con đang bệnh vậy mà ko có chồng bên cạnh, con bỏ qua cho nó đi, gọi nó về lo cho con. Ko lẽ có chồng cứ làm phiền nhà con hoài?

- Tôi qua con có gọi, nhưng mà anh khóa máy ba.

- Hay để ba gọi cho nó, đàn ông nhiều khi cụng tự ái cao lắm.

- Thôi, để con gọi, con hiểu ý ba rồi, để con gọi.

- Ủ, vợ chồng son chưa con cái, đáng lẽ phải yêu thương và tận hưởng đi con, gây gổ hoài cũng đâu có được gì.

- Dạ. Con cảm ơn ba.

- Với cái tính của má con, kệ bà đi, cái miệng nói chuyện mà ko suy nghĩ, xong lại thôi. Con mà để bụng thì mắc công mệt thân con thôi. Ba xin lỗi nếu con cảm thấy buồn trong nhà mình.

- Dạ, con cảm ơn ba, ba đừng nói vậy.

Rồi ba chồng và tôi đi về phòng, lúc đó cô Hà với má cũng đang nói chuyện. Rồi ba má về, sau cuộc nói chuyện với ba, thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, người lớn nói cũng đúng. Có thể ba cũng bên con của ba nhưng cách ba nói chuyện thiệt dễ tiếp nhận hơn má, thôi tôi quyết định gọi cho chồng mình, cũng phải hàn gắn, nếu ko thì mẹ lại nổi con tam bành, một khi mẹ mà hung dữ lên thì ko biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tôi vô lấy điện thoại gọi, vẫn chưa liên lạc được, kiểu này giống như say xỉn quên sạc pin, nhủ lòng lát gọi cũng được. Nhưng điện thoại lại có vài cuộc gọi nhỡ, số ko biết là ai nhưng lại thấy quen quen, thôi thì cứ gọi lại cái

- Alo

- Alo, Dung hả em?

- Dạ ai vậy?

- Tưởng là em giận chị ko thèm nghe điện thoại của chị, em khỏe ko?

- Chị Chi à?

- Ủ, chị đây.

- Chị gọi em có gì ko?

- Ủa sao nghe tên chị giọng em yếu xìu vậy, chị gọi để nói em khỏi lo đi, anh Vinh tối qua nhậu với chị, giờ vẫn còn đang ngủ, máy hết pin mà ko chung cục sạc nên chị ko sạc được, chị nói vậy thôi. Vậy nha em, bye em.

Ko chờ tôi nói thêm tiếng nào, con đàn bà lẳng lơ tất mảy. Hai tai tôi nóng bừng lên, tôi thấy đau ở lồng ngực, nếu tôi khỏe cam đoan sẽ xách dao xuống tới Càn Thơ tìm mà chém chết nó rồi, tới đâu thì tới. Tôi thờ dốt, ho – uồng nước rồi sạc sũa ướt hết áo, bực mình muốn phát điên lên, nhưng tôi mệt lắm. Trong 1 khắc tức tối tôi ko suy nghĩ tôi gạt dây nước biển đang truyền, máu ở tay chảy, vì tôi đang bị kẹt nên máu chảy nhiều lắm, cô Hà đang loay hoay gọt trái cây hết hồn bỏ dao

- Sao vậy con?

Tôi ko trả lời, thờ mạnh thờ gấp. Cô Hà chạy đi kêu bác sĩ. Tôi vẫn ngồi đó mà thờ, giờ mới hiểu được khi ghen người ta điên đến mức nào, tôi kêu trời ko thấu mà. Anh đã dập tắt ý định của tôi, tôi ko phải người sai nhưng vẫn dần lòng sẽ xuống nước hàn gắn, anh bỏ bê vô tâm mặc tôi sống chết, vậy mà tôi vẫn hết sức bảo vệ hình ảnh của anh ko phải vì vinh dự, ko phải vì định kiến mà vì tình cảm của tôi, tôi thương anh. Để rồi tôi được gì, những con đàn bà của anh, nó thay phiên nhau dày vò tôi, nó hành hạ tâm trí của tôi, nó giết lần giết mòn tôi. Trên cái cuộc đời này có ai còn đau hơn tôi lúc này ko? Có phải là chết sướng hơn ko? Nhưng tôi ko thể gào thét, ko thể cầu xé ai, tôi ko thể khóc than vì bây giờ đến khóc tôi cũng ko có sức, tôi cảm nhận thấy mạch đập của mình, mới tối qua thôi, tôi thập tử nhất sinh, anh ở đâu? Anh đã ngủ với người khác? Tôi chỉ muốn chết quách cho xong ...

Bác sĩ lại chạy vô, họ lấy bông cầm máu, họ lại tìm 1 ven khác để vô nước biển.

Trong khi tôi ngồi đó, gằm gừ như 1 mụ điên, thờ dốt như thể đó là những hơi thở cuối cùng. Mọi cái vật vờ xảy ra trong tâm can, tôi muốn bùng nổ, tôi muốn vỡ tung, muốn tan tành hết ..... Nhưng tôi ko làm được, tôi sợ chết, tôi ko còn sức lực, tôi đau lắm.

Bác sĩ họ cho tôi ngâm 1 viên thuốc, sau đó đỡ tôi nằm xuống, cô Hà bóp tay bóp chân cho tôi. Cô ko rõ tôi bị gì, nên phản ứng chỉ hơi bối rối. Sau khoảng 5p định thần, tôi dịu xuống, dịu là dịu trong suy nghĩ thôi chứ toàn thân tôi cứ sắp nổ tới nơi, tôi đang bệnh mà.

- Cô Hà, con hơi mệt chút thôi, cô đừng gọi mẹ, để mẹ con lo. Cả đêm mẹ con thức với con rồi.

- Uhm, cô biết rồi, con uồng nước ko, cô rót nước?

- Dạ được rồi cô.

- Thôi thay áo nôi ko? kéo màn qua thay cái áo đi, áo con ướt đùng có để nước ngấm vô người nữa.

- Dạ.

Xong tôi nằm quay mặt vô tường, nước mắt cứ chảy cứ chảy mặc dù tôi chẳng muốn khóc, làm gì tôi phải khóc, tôi gây nên tội gì, cái tội của tôi là vô lễ

với bạn của chồng à? Họ là ba má tôi hay là ông bà tôi mà chồng tôi xử xự với tôi như vậy? Thôi đúng rồi, anh hết tình cảm với tôi, anh hết thương tôi rồi cho nên mới đối với tôi như vậy. Thôi thì buông bỏ hết, trái tim nhỏ bé của tôi ko còn chịu được 1 áp lực, 1 sự tổn thương nào nữa, tôi thua tôi buông. Tôi buồn quá, tưởng như đây là ngày buồn nhất trong cuộc đời mình từ đó tới giờ, nghĩ tới mà thấy thương cái thân này. Cầm điện thoại lên, tôi nhấn tin vô thức

- Vậy tối hôm qua anh Vinh đi với chị hả?

- Uhm, đi từ chiều tới khuya đó em

Tôi cầm cái điện thoại mà như muốn đập nát tức thì. Chưa hết cơn điên thì ả nhấn tiếp

- Nếu em muốn nói chuyện liền với anh cứ gọi chị, chị chuyện mấy dùm cho.

Phản ứng vô điều kiện, tôi tắt nguồn máy, tay chân run rẩy vì tức, tôi gỡ sim ra muốn nhai nuốt luôn cái sim, quăng máy qua 1 bên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Tôi mệt mỏi, thất thần nằm thừ ra, ko có phản ứng gì. Cô Hà lo sợ lắm, cô cứ lay lay người tôi hỏi chuyện gì, tôi ko trả lời, nằm quay mặt vô tường. Lại sốt ..... Cái thân này, chết đi cho rồi có phải sướng hơn ko. Nước mắt cứ chảy kiểu như van xả nước bị hư ko hề dừng được, tôi khóc 1 hồi lại thấy tức ngực, khó thở, nhưng ko phải như đêm hôm qua, tôi biết mình thấy đau vì bị phản bội và ruồng rẫy bởi chính người mình yêu nhất mà tôi ko thể ngờ được. Nếu đó là 1 con đĩ có lẽ tôi đã đỡ đau hơn rồi.

Chị chồng lại vô thăm, thấy tôi khóc mặt mày sưng húp, chị sốt ruột hỏi chuyện. Tôi giả bộ nhờ cô Hà đi ra ngoài mua cà phê dùm chị chồng, còn cô giở lưng bên thì đi đâu ko rõ.

- Nó chưa về sao em? Em với nó nói chuyện chưa?

Tôi lắc đầu bất lực, lắp sim điện thoại vô đưa cho chị Vân coi tin nhắn.

- Trời ơi? Đây là ai vậy em?

- Con Chi!

- Trời đất ....

- Giờ chị muốn em phải làm sao? Em ko thể cứ ôm mọi chuyện 1 mình, nếu tự nhiên em chết thì chị biết lý do rồi đó, em chết vì tức vì đau (Giọng nói của tôi cứ đứt ngang đứt ngang vì những tiếng nấc thoi thóp)

- Em ơi, chị năn nỉ em, để chị gọi nó, em đừng nói ai biết!

- Gia đình của chị ai cũng ích kỷ như vậy, má thì bệnh anh Vinh chửi em coi em như người dung, ba thì kêu em gọi trước cho anh Vinh để hàn gắn còn chị kêu em yên lặng. Vì cái gì vậy chị, vịn dưng nhà chị lớn lắm hay là cả nhà chị quen kiểu bảo vệ người nhà chị mà chà đạp bất cứ ai? Nhà chị coi em là cái gì vậy chị?

- Trời ơi, chị năn nỉ em, em đừng nghĩ vậy Dung ơi, em đừng có như vậy được ko? Ba má chị cũng thương em mà...

- Má chị thương em à? Có hả? Chị hỏi coi tối trước má chị nói em là gì? Má chị xúi anh Vinh đánh em chứ đừng đập đồ nhà, chị hỏi ba chị với bé Vy coi? Em làm gì mà phải chịu đựng hả chị?

- Chị cũng có những lúc buồn, chị cũng bị nhà chồng ăn hiếp nhưng có bao giờ chị dám nói đâu em, mình chịu đựng thôi.

- Chị điên hả? Tại sao vậy hả? Em chị đang giết tôi, cả nhà chị đang giết tôi mà chị kêu tôi chịu đựng 1 mình, sao mấy người ác với tôi như vậy?

Tôi bắt đầu mất tự chủ và la hét, những tiếng hét yếu ớt và khàn đặc vì khóc vì mệt. Tôi phát điên lên, đừng ai nói với tôi 1 lý do gì, đừng ai nói gì nữa ..... Thấy tôi hoảng loạn chị Vân lao vô ôm tôi, chị ôm đầu tôi, vuốt tóc tôi, chị năn nỉ tôi đừng la lên có gì hết bệnh rồi giải quyết, đừng la nữa sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe.

- Chị xin lỗi em, thay mặt cả nhà chị, cả dòng họ nhà chị xin lỗi em, em đừng có la lên, em ơi em đang yếu quá, em làm chị sợ lắm, đừng như vậy Dung ơi!

- Chị đi về đi! Nói cả nhà chị đừng có ai vô đây nữa, nhất là em trai của chị, chị nói nếu tôi thấy anh tôi sẽ tự tử, tôi chết thì em chị sẽ phải trả giá.

- Chị về, chị về em đừng như vậy Dung ơi, chị về liền nè.

Chị chồng cũng nước mắt ngấn dài, hoảng sợ cầm giỏ xách đi nhanh ra khỏi phòng, tôi ôm đầu, nhức đầu quá ....

- Bác sĩ bác sĩ đâu? Cứu tôi với, tôi nhức đầu quá, sắp chết rồi.

Tôi tự la lên kêu bác sĩ, rồi đập đầu vô tường nhiều cái lại quay ra nhào xuống đất, tất cả đã vượt khỏi tầm kiểm soát rồi. Tôi nhìn quanh ko có ai, tôi la hét, cô Hà và bác sĩ chạy vô ôm tôi lên giường, họ lại nhét vô miệng tôi 1 viên thuốc giống hôm qua, họ lại chích tôi. Tôi vẫn cảm thấy điên lắm, tôi năn nỉ bác sĩ hãy cứu tôi

- Cứu em, em ko muốn chết, em chưa muốn chết, em chỉ có mẹ em mẹ em chỉ có em, bác sĩ cứu em đi, em đau quá, em nhức đầu quá!

- Rồi rồi, bác sĩ cứu em, bác sĩ đang cứu em, em ko sao cả, em ko sao đâu!

Tôi túm tay bác sĩ nài nỉ, tôi ko hiểu hành động của mình, cô Hà thì khóc và năn nỉ tôi bình tĩnh. Tôi nhìn ra cửa và cửa sổ thấy rất đông bệnh nhân và nhiều người lạ đứng xôn xao bàn tán, họ nhìn tôi với đôi mắt tò mò. Bác sĩ giữ đầu tôi còn y tá thì nắm 2 tay của tôi, tôi cảm thấy dịu đi, dễ chịu, nhẹ nhõm và ..... ngủ!

Lúc mở mắt ra, 2 tay đau hơn nhìn xuống thì thấy hình như người ta có truyền thêm gì đó ngoài nước biển, đầu cũng nặng nhưng tôi kịp nhớ lại những hành động lúc này, hình như đã lâu rồi thì phải, cảm thấy đói và muốn đi vệ sinh. Ngay lúc thấy mẹ hằm hằm đi vô, nhưng vừa thấy tôi mẹ đã thay đổi sắc mặt, mẹ dịu dàng

- Mới dậy hà con? Đỡ chưa con?

- Máy giờ rồi mẹ?

- 4h chiều.

- Ủa, con ngủ lâu vậy hả?

- Uhm. Đói ko mẹ lấy cháo cho ăn.

- Cho con đi toilet đi! Cô Hà đâu rồi mẹ?

- Cô Hà về rồi con.

Mẹ dẫn tôi đi vệ sinh, xong ra đút cháo cho tôi ăn mẹ ko nói, ko hỏi hay nghi ngờ gì cả. Tôi cũng sợ mẹ lo nên ko nói gì, cố gắng giả bộ mình khỏe hơn, suy nghĩ lại rồi, giận thì giận nhà chồng chứ đúng là ko nên kể cho mẹ biết mọi chuyện, mẹ lo thương mẹ. Mẹ lấy cháo đút cho tôi ăn, rất trù mến và thoải mái.

- Có gì hết bệnh về nhà muốn làm gì làm. Con đừng có quậy quá trong nhà thương.

- Dạ, tại con nhức đầu quá, con sợ chết nên con ..... (lại nói xạo nữa rồi)

- Uhm, con phải khỏe mới mau về nhà được.

- Dạ.

Ăn xong mẹ dắt đi lau mình thay đồ, ai đòi như tôi ở trong bệnh viện mà 1 ngày thay 2 3 bộ đồ.

Nhưng sao nhìn trên bàn ko thấy đồ ba má chồng đem vô lúc sáng

- Ủa mẹ, đồ ăn ba má chồng con đem vô đâu hết rồi?

- Mẹ cho chó ăn hết rồi.

- Dạ?

- Ừ, cho chó ăn. Giờ con thêm gì ko? Bác sĩ nói nếu mai thử máu mà con ko sao thì về nhà được rồi, về nhà dưỡng tiếp, người ta nói con nằm trong này tù túng quá nên khó chịu căng thẳng.

- Ủa, người ta nói vậy hả mẹ?

- Uhm, bác sĩ nói vậy, người ta nói là giờ con chủ yếu về tinh thần, còn sốt của con thì bớt rồi, vì mấy hột máu đỏ đỏ đã xuống tới chân con rồi, nhiều lắm là 2 ngày nữa hết à. Con muốn về ko?

- Muốn chứ!
- Về nhà mình nha?
- Dạ?
- Muốn về nhà mình hay về nhà chồng?
- .... Nhà mình có được ko mẹ?
- Ủ, để chừng nào con xuất viện mẹ chở con qua nhà chồng con xin ba má Vĩnh cho về nhà mình dưỡng bệnh 1 thời gian cho khoẻ.

Tự nhên sao mẹ nói như vậy? Tôi thấy lo lo nhưng mà ko dám hỏi, sợ nói tùm lum lại giấu đầu lòi đuôi.

- Dạ

Tôi ngập ngừng, miệng dạ dạ mà lòng hoang mang quá.

- Cô nằm bên giường kia sao con ko thấy cổ mẹ?
- Ủ, cổ khoẻ con cổ xin xuất viện hồi đầu giờ chiều rồi.
- À, hèn gì con ko thấy!
- Uhm, con ráng nằm đây tới mai đi, khoẻ thì về.
- Dạ
- Mà muốn khoẻ phải ăn, phải ngủ đàng hoàng. Mẹ có xin bác sĩ thêm thuốc cho con dễ ngủ đó.
- Dạ.
- Tối nay mẹ ngủ đây với con nha
- Dạ
- Chồng con chừng nào về?
- Dạ chắc mai, công việc lu bu quá mẹ, anh có gọi cho con rồi.
- Ủ, nó có gọi nói nó lu bu thì khỏi vô, có mẹ ở đây rồi.
- Dạ, cảm ơn mẹ.

Càng nói càng thấy lạ, thấy nghi nghi nhưng ko dám hỏi, mà cũng ko biết nghi điều gì. Ko lẽ mẹ biết chuyện chị Vân vô thăm nên tôi phát điên? Sao mẹ lại đem đồ ba má cho chó ăn? Nhưng chắc ko đâu, mẹ mà biết thì mẹ ko có để yên và bình tĩnh như vậy đâu! Thôi, suy nghĩ 1 chút mà nhức đầu rồi, bây giờ nghe lời mẹ để mau được về nhà, còn chuyện chồng con để điểm đẹp qua 1 bên.

Chiều đó tới tôi tôi ko bị sốt nữa, mệt thì vẫn hơi mệt. Máy cái hột đồ đồ nổi càng ngày càng nhiều và ngứa nữa, bác sĩ chuyển 2 chai tới lúc hết thì người ta rút ra luôn, ko chuyển nữa, dặn mẹ là chừng nào sốt hãy kêu chuyển nước còn ko thì thôi. Mới có 2 ngày mà nhìn 2 bàn tay tôi chỉ chích dấu kim tiêm, nhìn thấy mà thương luôn.

Tối con Tiên vô chơi chút rồi về, nó mua đồ ăn và truyện vô cho tôi đọc nữa. Bé Vy gọi điện

- Chị nghe Vy
- Chị khoẻ chưa chị? Em nghe chị hai kể .....
- Ủ, ko sao chị khoẻ rồi.
- Em lo quá, mai em mới về, em về em sẽ qua thăm chị liền.
- Ủ, em đi 1 mình thôi nha.
- Dạ. Chị giữ gìn sức khoẻ nha.
- Uhm, cảm ơn em, bye em.

Chương 77

Tối đó trước khi ngủ, bác sĩ có chích tôi thêm 2 mũi và tôi ngủ ngon tới sáng ko sốt thêm con nào. Sáng dậy thấy khoẻ lắm, cảm giác mệt mỏi uể oải chỉ còn tầm 30 %, như là bị cảm thông thường ở nhà. Chỉ riêng đầu hơi nhức, sáng mẹ đỡ dậy vệ sinh, hôm nay cũng sạch kính cũng thấy người thoải mái hơn. Rồi mẹ dắt đi thử máu, tay ko còn chỗ để tiêm nên phải chích máu ở đầu ngón tay, xong mẹ mới về, hôm nay cô Hà ko có vô mà là dì 2 vô chơi buổi sáng.

Nằm mới có 2 ngày ở bệnh viện mà tưởng như 2 tháng, bao nhiêu chuyện xảy ra, nội tâm phải mạnh mẽ lắm mới trụ được. Hôm nay ko vương vís mấy chai nước biển tôi đã tự bụng đồ ăn, tự đi toilet được rồi.

Nghĩ lại hôm qua cũng phản ứng hơi quá với chị Vân thiệt, chị có làm gì mình đâu. Chắc, có khi chị về nói lại thiệt thì kiểu gì mà sống được nhà chồng, hèn gì mà sáng giờ ko thấy ai vô thăm nom gì hết. Kiểu này thì mệt rồi, đáng lẽ chỉ có ông Vinh sai mà giờ mình đã chửi cả nhà chồng rồi. Nhưng tôi cũng ko thể tha thứ cho ông Vinh, thôi thì tới đâu thì tới đi, mệt mỗi khi phải sống nội tâm, phải sống trong mọi sự khó chịu bức bối, ghét cảm giác ko nói chuyện với nhau, ko gặp nhau, chưa kể tôi dường như bị ám ảnh lúc Vinh nổi điên lên nữa, vợ chồng mà, nghĩ tới lại rùn mình. Rồi mọi việc cứ tới đâu hay tới đó đi, mệt mỏi quá, ước gì được nói ra 1 lần cho nhẹ lòng chắc sẽ hết bệnh liền.

- Bé Dung con nghĩ gì mà ngồi đực mặt ra đó? Mẹ con nói con ko được suy nghĩ nhiều đó nha. Bác sĩ chích thuốc cho con ngủ ngon và khoẻ nhưng thuốc đó ko có tốt, con ko được suy nghĩ hoài nha.

- Ủa, thuốc gì dì 2?

- Thuốc dành cho mấy người bị tâm thần đó, đừng có suy nghĩ nữa.

- Sao dì 2 biết?

- Mẹ con nói, dặn dì 2 đừng có nói cho con nghe mà tao thấy mày cứ ko nói chuyện mà ngồi thần thờ hoài. Bộ con muốn bị thần kinh hay sao?

- Con ko biết, dì 2 nhìn con giống thần kinh ko?

- Thôi đi bà, ăn uống ngủ nghỉ đàng hoàng rồi về nhà, ở đó mà nói nhảm.

Thì ra là chích mấy thuốc đó, hèn gì tự nhiên tối hôm qua ngủ ngon, hôm nay dậy thấy tỉnh táo quá. Tôi thiệt biết cách làm khổ mẹ mình, vì ai mà phải dày đoạ bản thân như vậy. Tôi cầm điện thoại lên, vẫn ko 1 cuộc gọi hay tin nhắn từ Vinh, chắc kiểu này tôi với Vinh hết duyên rồi. Tôi nằm xuống, 1 ý nghĩ bắt đầu le lói, khi tâm trí tôi đã cố gắng hầu như trong mọi hoàn cảnh, tôi nghĩ có thể mình đã hạ mình quá thấp để tiếp tục chấp nhận, chịu đựng nhưng mọi thứ rồi sẽ ra sao khi trong 1 cuộc hôn nhân mà chỉ có 1 bên cố gắng, có phải nên ly hôn ko? Tôi lắc đầu ngao ngán.

Lại nhức đầu rồi, chắc dì 2 nói thiệt, đúng là cứ nghĩ là cái đầu căng đét. Lại cầm điện thoại lên, tin nhắn hôm qua vẫn còn, khi đọc lại thì giống như tự cầm dao nhọn đâm vào tim mình vậy, tôi vô đầu xoa thái dương, nằm xuống, bất lực đến nhu nhược, nước mắt lại chảy ra .... những lúc thế này chồng tôi anh ấy đang làm gì? Có nghĩ tới tôi ko? Ôi, xót xa cho cái phận đàn bà.

- 2 vợ chồng con đang gây lộn hay sao mà ko thấy nó?

- Ảnh đi công chuyện ở miền Tây rồi đi.

- Đi công chuyện, có nghe nói nhưng mà ko thấy gọi điện gì, kỳ quá?

- Thôi dì 2 đừng hỏi nữa, dì 2 đi ra gặp bác sĩ nói là con nhức đầu, xin thuốc dùm con đi.

- Rồi, bà ngồi yên đó, đừng có nổi điên lên nha bà hai! Chờ chút dì 2 vô liền.

1 lát bác sĩ đi vô luôn chứ ko có đưa thuốc cho dì 2. Bác sĩ này lạ, ko phải bác sĩ 2 ngày nay. Bác sĩ tới, kéo ghế ngồi đối diện giường tôi, bác sĩ nữ tầm ngoài 40, bà ta lật lật cái hồ sơ bệnh mớ ở đầu giường ra đọc.

- Em hay nhức đầu hả?

- Dạ

- Lâu chưa?

- Dạ ko, mới mấy nay thôi.

- Nhức đầu dẫn tới bán loạn như em là ko phải triệu chứng của sốt xuất huyết nha.

- Dạ?

- Em đang bị 1 cú sốc, nếu cần chia sẻ cứ nói với tôi. Tôi là bác sĩ tâm lý.

- Ý bác sĩ nói là em ..... bị thần kinh hả?

Bà bác sĩ quay ra nhìn đi 2

- Làm phiền người nhà bệnh nhân ra ngoài, để cho tôi nói chuyện riêng với bệnh nhân 1 chút.

- Dạ.

Đi 2 đi ra, đóng cửa lại. Bà bác sĩ nhìn ko hồi hã, bà bắt đầu nắm bàn tay của tôi lên, rồi bàn tay bên kia – bàn tay vẫn còn mấy vết hằn mờ mờ. Tôi cảm thấy hơi hộp hẫm, tim đập nhanh, bà bác sĩ đó ánh mắt bà như là nhìn thấu, mỗi khi bà nhìn vào mắt tôi tôi lại thấy tim đập mạnh, nhưng ánh mắt đó rất hiền, như an ủi tôi vậy.

- Tôi là bác sĩ, chuyện em và tôi nói hôm nay ko ai biết. Em bị chồng em bạo hành phải ko?

- Dạ ko?

- Vết hằn trên tay em là gì?

- Chồng em chỉ mới nắm tay tôi em thôi, chưa đánh em.

- Chồng em lôi em đi đâu?

- Lôi em ra ngoài

- Ra ngoài đâu, lúc đó hoàn cảnh như thế nào?

- Em ở trong phòng đang ngủ, chồng em về .....

Tôi bắt đầu nghẹn, bác bác sĩ nắm tay tôi trấn an, em cứ nói nhưng thả lỏng sẽ ko thấy nhức đầu, đừng suy nghĩ 1 mình rồi dấu diếm rồi tìm cách nói dối, ko sao đâu.

- Chồng em lôi em bắt em đi xin lỗi bạn anh.

- Em làm gì bạn chồng em?

- Em ko làm gì hết

- Vậy tại sao mà chồng em lại bắt em đi xin lỗi?

- Là em đi chơi với chồng và bạn chồng, em đau bụng kinh xin về trước, chồng em kêu em thích thì về, rồi em đi về. Rồi tôi chồng em về gây với em.

- Bạn chồng em là con trai hay con gái?

- Dạ có trai có gái.

- Em uống miếng nước đi, nhớ là thả lỏng, kể bình tĩnh và chậm thôi, ko có sao hết nha.

Đúng như bà bác sĩ nói, bà ko cho tôi hấp tấp, kể từ từ, thì tôi ko cảm thấy nhức đầu nhiều nữa. nhưng lúc đó tôi đã khóc lúc nào rồi ko hay

- Em ko chịu đi, má chồng qua la em

- Em ở chung với nhà chồng hả?

- Dạ

- Thôi bỏ chuyện đó, vậy sáng hôm qua sao em lại bị bức xúc?

- Chồng em với em giận nhau mấy ngày rồi, anh ko liên lạc từ khi em vô bệnh viện ....

- Tôi chỉ hỏi lý do em bức xúc sáng qua thôi?

- Vì có 1 con nhò nhắn tin đang ở với chồng em.

- À, thì ra là vậy. Em ghen

Ko hiểu như thế nào mà trước mặt 1 người lạ tôi lại cảm thấy an tâm như vậy, bà ta ko hỏi tất cả, hỏi từ chuyện này chưa hết lại qua chuyện khác. Kiểu như bà ta đang coi 1 cuốn phim, khi nào ko thích thì bà ta bấm qua, còn quên thì bà ta tua lại. Còn tôi thì cứ trút ra

- Em nghĩ những hành động của em có ích gì ko?

- Em ko biết.

- Em đau ko? Hay ai đau?

- Em đau, mẹ em đau.

- Ko, mẹ em ko đau, đó chỉ là cảm giác còn thân xác thì chỉ có em đau. Em từng nghĩ tới chuyện chết chưa?

- Em có nghĩ, nhưng bác ơi em sợ chết lắm

Rồi tôi bắt đầu khóc nhiều hơn, bắt đầu khóc lớn hơn. Nhưng sao vẫn ko thấy nhức đầu như 2 ngày nay.

- Em có thương chồng em ko?

- Sao bác hỏi vậy, ko thì sao em phải ghen phải đau lòng

- Ủ, bây giờ thì sao?

- Bây giờ em muốn ly dị.

- Vì sao?

- Vì em sợ, em sợ lại ko vượt qua được, em sợ lại bị chồng em vô tâm với em. Em sợ anh đánh em

- Thật sự chồng em chưa đánh em hả?

- Chưa.

- vậy sao em lại sợ?

- Vì lúc anh đánh giờ tay lên thì em bỏ chạy rồi.

- Vậy là có hành động rồi mà tại em bỏ chạy chứ gì?

- Dạ.

- Vậy em nghĩ coi, nếu em đứng lại chồng em có đánh em ko?

Tôi bắt đầu khóc nhiều hơn, giọng tôi lạc đi, nước mắt giàn giụa nhớ lại đêm đó, nhưng tôi vẫn ko kể lể, chỉ có bác sĩ hỏi tới đâu thì tôi trả lời tới đó.

- Nếu em đứng lại, chắc chồng em sẽ đánh em, vì anh đập hết đồ trong phòng rồi.

- À, đập đồ. Vậy có ai can ko?

- Vì em bỏ chạy rồi nên ko ai kịp can.

- À. (Bà bác sĩ gật gù)

- Bác sĩ, bộ em bị tâm thần rồi hả bác sĩ, sao mà em nhức đầu hoài, em nhức lắm em ko chịu nổi.

- Ko, em chỉ bị căng thẳng, nếu ko can thiệp kịp thì có thể bị trầm uất, trầm cảm. Cộng thêm em đang bị bệnh, cơ thể yếu đuối, đề kháng kém. Em ko bị tâm thần.

- Dạ, vậy bác sĩ chữa cho em làm sao cho hết đi bác sĩ, hôm qua em đập đầu ngủ dậy em đau đầu lắm.

- À, cái này em tự chữa cho mình. Trường hợp của em chưa đến mức phải trị liệu gì hết, chỉ do em yếu đuối, bản thân thích hay có thói quen tự hành xác. Giờ em muốn gì?

- Em muốn về nhà.

- Nhà em hay nhà chồng em?

- Nhà em

- Rồi sau đó?

- Em ko biết ...

Tôi lấy tay xoa xoa 2 bên thái dương, bà bác sĩ nhẹ nhàng.

- Khi em gặp chồng em, em hãy nói hết những gì em cảm thấy, những nỗi đau tinh thần, những cơn đau thể xác em đã trải qua, còn nhà chồng em ko quan trọng lắm đâu.

- Rồi sau nữa bác?

- Em nói hết với chồng em rồi em sẽ biết làm gì tiếp theo, còn em ko biết cứ tới đây tìm tôi. Tôi là bác sĩ Tuyết, sẵn sàng chia sẻ với em khi em cần. Tôi sẽ lưu hồ sơ bệnh của em.

- Vậy thôi hả bác sĩ?

- Em thấy đỡ hơn chưa?

Bà bác sĩ nói tôi mới nhớ, đúng là tôi thấy đỡ hơn, lòng tôi nhẹ hơn, đầu tôi cũng nhẹ hơn. Mặc dù vẫn khóc nhưng tôi ko thấy vật vã hay thê thảm nữa, đúng là kỳ diệu.

- Nhưng em chưa kể hết mà bác?

- Tôi chỉ cần nghe bao nhiêu đó thôi. Giờ em có muốn ngủ ko?

- Dạ ko.

- Có muốn uống thuốc hay chích thuốc nữa ko?

- Dạ ko.

- Uhm, vậy được rồi, cảm ơn em, chào em.

- Dạ xong rồi hả bác sĩ?

- Uhm, xong rồi, chúc em mau khỏe, khi cần nhớ tìm tôi, mà tôi thì ko mong gặp lại em.

Bà bác sĩ cười hiền, nói chuyện từ tốn và thấu hiểu.

- Em muốn kể chuyện cho mẹ em nghe, đề em nhẹ lòng, nhưng em sợ mẹ em lo.

- Nãy giờ em chưa thấy nhẹ lòng sao?

- Dạ, có ....

Thấy tôi áp ứng, bà bác sĩ đứng dậy, vuốt vuốt tóc tôi như mẹ vuốt tóc con. Bà rút miếng khăn giấy trên tủ để tôi lau nước mắt.

- Giờ tôi đi ra, em cứ thả lỏng trong suy nghĩ là được, kể cả khi em khóc, em giận hay em ghen, thay vì kìm nén thì em cứ thả lỏng ... đừng quan tâm xung quanh, em cứ nhẹ nhàng thì mọi chuyện sẽ kết thúc nhẹ nhàng. Em hãy cố gắng tập thành thói quen đi.

- Thôi bác sĩ cho em số điện thoại đi, khi nào em ko gặp được thì em sẽ gọi cho bác.

Bà bác sĩ lấy giấy ăn, ghi số điện thoại cho tôi, xong bà còn vỗ vỗ vai tôi. Nhẹ nhàng, rồi bà dứt 2 tay bà cho vô 2 túi áo blouse và từ tốn đi ra cũng giống như lúc bà mới bước vô vậy.

- Cảm ơn bác.

Bác sĩ vừa đi vừa gật đầu.

Đi 2 thấy bác sĩ ra liền chạy vô, thấy tôi nước mắt đầm đìa

- Bộ bác sĩ mới chích hả con?

- Dạ, bác sĩ mới chích.
- Đau lắm hả?
- Đau lắm.
- Mà ko biết mấy giờ mẹ mày vô, hồi nãy dì 2 với con nói tới đâu rồi?
- Con quên rồi. Giờ con nằm chút.
- Uhm, ngủ đi cho mau hết bệnh.

Tôi nằm xuống, quay mặt vô tường, suy nghĩ lại từng lời bác sĩ Tuyết nói, tự nhiên lòng tôi thấy nhẹ tênh, tôi rõ ràng đã trút được 1 cục nợ mà ko hay biết. Giờ tôi mong mình sẽ đủ bình tĩnh, vượt qua mọi khó khăn, giận Vinh tôi vẫn giận mà tôi hứa sẽ đổi mặt mọi chuyện 1 cách nhẹ nhàng và thả lỏng.

Vậy mà, mọi việc lại 1 lần nữa lại vượt xa tầm tay của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Tôi nằm rồi đó, bác sĩ lại vô khám khám, đo huyết áp này nọ rồi dặn ráng ở hết đêm nay, mai sẽ cho về sớm.

Tôi tỉnh hẳn, lòng còn buồn lắm nhưng thôi cũng ráng tỉnh táo để mà chuẩn bị đổi mặt với mọi chuyện, còn phải vượt qua nữa. Bây giờ tôi ko trông mong nhìn thấy ai hay nghe ai giải thích, tôi muốn được yên 1 mình và suy nghĩ về tất cả.

Trưa mẹ vô, đem đồ ăn và đem theo đồ để sáng mai còn xuất viện. Tôi cũng còn hơi nhức đầu 1 chút, nhưng đã ăn được đồ ăn khác ngoài cháo rồi.

- Mẹ gặp bác sĩ rồi, ráng khoẻ vậy luôn đi thì mai về sớm. Mẹ sẽ đưa con về nhà chồng con xin phép về nhà mình.
- Có cần ko mẹ? Mình cứ về nhà mình, gọi điện xin 1 tiếng chắc là được mà.
- Ko, phải qua cho đảng hoàng con ơi.
- Dạ.

Tôi ko biết sao lại thấy ngại về nhà chồng, ngại gặp nhà chồng, ko muốn gặp Vinh nhưng mà đã nói thì phải nghe theo mẹ, chắc mẹ lẽ nghĩa muốn qua tận nhà chồng. Tôi thờ dãi, ko biết phải đổi mặt thế nào nữa đây, phải chỉ rừ bỏ tất cả rồi quay đi như chưa từng quen biết được thì hay biết mấy. Lòng thì dặn dò mình ko được nghĩ tới nhưng mà lâu lâu cứ cầm điện thoại lên hy vọng. Chưa chuẩn bị tâm lý để tha thứ nhưng cứ chờ, nghĩ tới lại giận run người nhưng cứ mong .....

Chiều đó con Tiên lại vô chơi, đem theo truyện và báo cho tôi đọc, nó ngồi 1 lát rồi về vì nó đang lu bu công chuyện. Hôm nay tôi có thể tự làm được nhiều việc, tôi tự đi lang thang ngoài khuôn viên cho đỡ tù túng. Đang đi bộ thì bé thấy Vy chạy tới, hôm nay con bé mới đi tour về

- Chị 3, chị khoẻ chưa?
- Hôm nay thì chị đỡ rồi em, đi tour vui ko?
- Công việc của em mà chị, nhưng em đi mà lo cho chị lắm, em có mua dâu và bông cho chị nè. Nhưng mà chị kể em nghe được ko?
- Chuyện gì?
- Chuyện mấy ngày qua nè.
- Thôi, chị ko có tâm trạng kể lể gì đâu.
- Chị ốm và xanh quá, tội nghiệp chị quá!
- Uhm, nhưng hôm nay chị vậy là đỡ lắm rồi đó.
- Chị, em nghe chị 2 nói ....

- Thôi bỏ đi em, có gì đâu mà. Chuyện đó nói sau, giờ nói cũng ko giải quyết được gì đâu em.
- Ko nói em nghe được thiệt sao? Lờ em giúp được gì cho chị thì sao?
- Ko đâu em
- Ko thì em san sẻ với chị cũng được mà chị.
- Cảm ơn em, nhưng chuyện này thì thôi để chị tự giải quyết.
- Ngoài này gió quá, sắp mưa rồi, thôi để em dẫn chị vô phòng, hôm nay ai ở nuôi chị?
- Mẹ chị
- À, thần tượng của em.

Nói rồi con bé cười vô tư, nắm tay tôi đi vô phòng, còn tay kia cầm cái bịch có hộp dầu tây và bó hoa hồng. Trong nhà chồng mà ko có bé Vy chắc tôi chết sớm vì u uất mà ko có ai chia sẻ, cái đêm đó, nếu ko có em ở nhà thì ko biết sẽ ra sao nữa. Nghĩ tới thôi mà vẫn thấy sợ lắm.

Vô phòng gặp mẹ, con nhỏ thừa, mẹ tôi cũng ừ nhưng ko biết sao mặt lạnh quá tỏ vẻ ko quan tâm, tôi có kể chuyện Vy cho mẹ nghe mẹ cũng có cảm tình với em lắm mà, ko biết sao bữa nay mẹ lại như vậy. Bé Vy thì thích mẹ cho nên bị mất hứng. Em lấy dầu mời mẹ, ăn chung với tôi, ngồi 1 chút rồi cũng lủi thủi về về, vì nó mới về là chạy qua đây luôn.

- Chị chừng nào chị xuất viện.
- Nếu chị khoẻ chắc sáng mai về sớm đó, 3 ngày rồi còn gì nữa.
- Dạ, vậy sáng mai em ở nhà chờ để em nói cô Muối nấu gì ngon ngon cho chị tắm bổ, chị ốm quá. Hay là em lên đón chị về nhà?
- Uhm, chị cảm ơn em, nhưng mai mẹ chị đưa chị về dùm rồi.

Nói rồi em thừa mẹ tôi về, nhìn người nó cũng thấy nó mệt mỏi vì đi xa về nên thấy thương.

- Sao bữa nay con thấy mẹ ko tự nhiên với Vy vậy?
- Đầu có, chắc mẹ hơi mệt thôi.
- À...

Tối đó tôi cũng khoẻ, nằm đọc truyện rồi ngủ sớm, nay phòng ko có ai lên nằm chung nên mẹ tôi nằm luôn lên cái giường kế bên. Hai mẹ con ngủ ngon tới sáng luôn.

Sáng ra bác sĩ vô khám sớm, sờ trán và coi mấy cái hột đỏ dưới chân, khám phổi, khám họng, nói chung khám hết. Đưa toa thuốc, sau đó 2 mẹ con thu xếp đồ đạc, rồi mẹ ra thanh toán tiền rồi về. Mẹ kêu taxi lúc đó cũng gần 8h rồi

- Ủa con tưởng mẹ đi xe máy?
- Ko, đi taxi, con mới hết bệnh ko đi ngoài gió nhiều, với lại phải chờ mấy cái bình thủy, rồi ghé bổ về sao mẹ chờ được.
- Dạ, giờ về nhà chồng con hả mẹ?
- Uhm.
- Con đó, mẹ dặn nè, dù sao cũng phải cứng rắn mạnh mẽ như mẹ, ko được khóc nha.
- Là sao mẹ?
- Thì mẹ dặn vậy mà cứ nghe đi.
- Nhưng tự nhiên sao mẹ lại dặn con như vậy dạ?
- Lát mẹ qua nói chuyện với ba má chồng con.
- Nói gì mẹ?

Tôi giật mình, sao mẹ lại nói chuyện với ba má chồng tôi?

- Thì nói chuyện con về nhà mình ở đó.

- Vậy thì sao mẹ lại dặn con ko khóc?
- Lỡ ba má chồng con ko cho thì sao?
- Trời, cho mà, mẹ làm con hết hồn.
- Con hết hồn cái gì?
- Thì con tưởng là mẹ nói gì.
- Vậy con tưởng mẹ nói gì?
- Thì ai biết mẹ à, đánh đố con hoài. Con bị nhức đầu mà.
- Ủ, mày có bị gì thì mẹ vẫn bên cạnh, bao bọc và che chở cho mày vậy nè.
- Con biết mà, cái gì chứ cái này con biết.

Nói rồi mẹ vuốt tóc tôi, cái đầu tóc rối mù cứng đơ vì mấy ngày rồi chưa gội, chắc cũng lên men rồi. Tôi ngả lưng vô ghế xe, như mọi khi vẫn mở cửa kiếng hé hé, lòng lại nặng trĩu, chỉ hy vọng là được về nhà mình ở càng nhanh càng tốt. Sao bây giờ nghĩ mình giống như đang trốn chạy vậy, may mà có mẹ, ko thì ko biết sao nữa? Cái cuộc đời này, sao lúc nào tôi cũng phải dựa dẫm, nếu bỏ 1 mình giữa đời chắc tôi ko thể nào sống được, ước gì mình bớt nhu nhược, bớt yếu đuối - yếu đuối cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Nhiều khi lại tự trách bản thân mình khi gặp khó khăn chẳng đủ bản lĩnh làm được tích sự gì, nhưng rồi lại cứ cho qua chuyện lúc gặp được sự giúp đỡ, phải chỉ 1 mình tự đứng dậy sau những khó khăn thì chắc bây giờ cũng ko phải vật vờ và sợ sệt đủ thứ. Nhưng cái số, khi gặp khó thì ko bao giờ bị bỏ rơi... Nếu chỉ có 1 mình đối mặt thì chỉ có khóc, khóc và khóc. Chán quá trời luôn, nhưng thôi bỏ đi, hiện tại thì tôi đâu thì tới, chuyện cũng đã rồi, điên thì cũng điên lên rồi.

Xe dừng lại ở quán 1 quán phở. Mẹ muốn 2 mẹ con ăn sáng trước khi tới nhà.

- Ăn miếng đi rồi con còn uống thuốc, mẹ cũng phải ăn để có sức nói chuyện với ba má chồng mày cho tự tin.
- Mẹ làm con sợ quá mẹ, nhìn mẹ ko có bình thường.
- Uh, mẹ ko có bình thường.
- Thôi mình về nhà mình đi mẹ, chuyện nhà chồng con để con xin.
- Ko sao, để mẹ. Mình qua sắp tới nhà chồng con rồi mà.

Tôi càng gần tới nhà càng cảm thấy bất an, có gì đó ở mẹ mà tôi ko biết, tôi cũng ko thể nghĩ ra được. Nhưng trong bụng thấy lo lắng, mẹ tôi thì cứ tỏ ra bình thường, mẹ là trùm về kiểm soát cảm xúc nhưng tôi biết là có gì đó ko bình thường rồi... Nên tôi mới thấy, thật sự là thấy phập phồng.

Taxi dừng lại ngay nhà chồng.

- Chờ chị khoảng nửa tiếng, lát chờ về Gò Vấp rồi trả tiền luôn nha, chị vô đây 1 lát rồi ra.

Mẹ còn dặn taxi nửa tiếng nửa ra, ông taxi thấy vậy cũng chờ luôn, coi như được 2 cuộc.

Tôi bấm chuông, bé Vy nhanh chân ra mở cửa, ông Vinh lững thững đi theo sau, tôi ko biết ông về từ lúc nào, về mặt cũng ít có bất cần lắm, sao bữa nay nhìn chồng mình tôi lại thấy ghét vậy ko biết nữa. Hai anh em thừa mẹ tôi, định ra lấy đồ vô phụ. Ông Vinh cũng ko thèm đi gần tôi, ha - nghĩ cũng mắc cười, đúng là cái loại đàn ông... Chắc ông chán tôi thiệt rồi, tự nhiên 2 vợ chồng mới có mấy ngày ko gặp nhau mà như người xa lạ, chưa xốt quá. Chỉ có Vy nó nắm tay tôi dắt tôi.

- 2 đứa con vô nhà đi, khỏi lấy đồ gì hết, để đó lát tính.

Tôi vô nhà, hôm nay còn có bà nội chồng qua, ko biết nội qua chơi hay là có chuyện gì. Mẹ tôi vô nhà, thấy có nội mẹ cũng chào nội và ba má chồng, nay cũng có chị Vân nữa, nói chung là có đủ mặt. Tôi cũng thừa bà nội, ba má và chị Vân, rồi cả nhà ngồi xuống bàn trong phòng khách, chắc mẹ cũng uống trà rồi xin cho tôi về, ko khí bình thường riêng chỉ có tôi là cảm thấy có phần ngột ngạt

- (Mẹ) Dạ con thưa bác, chào anh chị.

Chị Vân cũng thừa mẹ tôi. Ba má Vinh và bà nội cũng chào mẹ.

- (Mẹ) Dạ, hôm nay tôi đưa bé Dung về nhà cũng có chuyện muốn thưa. Sẵn có bác (ý nói bà nội) ở đây luôn cũng tiện.

- (Ba Vinh) Dạ, làm phiền chị rồi, Dung nó bệnh, nhà tôi có chút việc, thằng Vinh thì đi về Cần Thơ mấy ngày, khuya nay mới lên tới đó, còn bé Vy thì đi tour xa, ko có người qua ở với cháu nhiều, tôi biết là chị ở với Dung, làm phiền chị, cảm ơn chị.

- (M) Đâu có anh, con tôi thì tôi phải nuôi, phải dưỡng nó chứ anh. Đâu có gọi là làm phiền, nếu là anh chị nuôi bệnh nó mới là làm phiền. Chuyện anh chị hay Vân, Vy ko có vô bệnh viện nuôi thì ko phải vấn đề, tôi chỉ thấy thắc mắc sao thằng con rể nó cũng ko nhỉnh nổi 1 chút thời gian ở với vợ nó?

- (Vinh) Dạ, con về Cần Thơ lần này kẹt quá nên con ko có sắp xếp lên được mẹ.

- (Mẹ) À, con cũng còn lưu loát, tự tin như lần đầu tiên con tới nhà ra mắt mẹ. Con biết vợ con bị bệnh chứ?

- (V) Dạ, con ko biết.

- (Mẹ) Nhà con ko báo cho con là vợ con bị bệnh hả?

Hỏi câu này, mẹ xoay nhìn nhà chồng tôi 1 vòng, vẻ mặt như có chút thắc mắc.

- (Vinh) Dạ, chắc ở dưới ko có sóng nhiều, nên con ko thấy.

- (Má Vinh) Chị xuôi oi, nó đi lo công chuyện chứ ko phải đi chơi, ở trên này cũng có người lo nên tôi cũng ko có gọi.

- (M) À, tại chị ko gọi. Con nghe ko Vinh, tại nhà con ko có gọi.

- (V cuối đầu) Dạ.

Cả nhà bắt đầu thấy gương gao rồi, ko khí hình như cũng nóng lên. Lúc này bà nội mới định phá vỡ bầu ko khí

- Dung nay nó khỏe mừng rồi, giờ ở nhà có chồng, bây giờ tắm bỏ lại, nay ôm quá con. Xin lỗi mẹ Dung, nhà này cũng bận quá.

- (Mẹ) Dạ, bận hay ko bận con còn chưa nói xong đó, con ko biết bà nội có biết chuyện gì trước ngày Dung nó nhập viện ko?

Trời ơi, tìm tôi như nhảy ra ngoài, mẹ đang nói cái gì vậy trời, mặt mày tôi tối xầm lại, Vinh, chị Vân và má chồng đồng loạt nhìn tôi lom lom, như thể họ nghĩ tôi kể cho mẹ mình nghe vậy.

- Mẹ, có gì đâu, tự nhiên mẹ nói gì vậy? Con về nhà rồi, mẹ có xin cho con về nhà mình mấy ngày thì mẹ xin đi, mẹ nói gì tùm lum vậy?

- (Mẹ) Con ngồi im đó cho mẹ!

Mẹ nạt 1 cái làm tôi hoảng hồn, ngồi im, run run, sắp khóc vì biết có chuyện gì rồi đây nè, mẹ biết cái gì rồi.....

- Thôi, tôi cũng ko nói dài dòng, cũng ko đủ kiên nhẫn, tôi sợ tôi lại ko đủ bình tĩnh nữa.

- (Má Vinh) Chị làm gì mà ko đủ bình tĩnh chị xuôi, chị nói sao chuyện thấy kỳ quá!

- (Mẹ) Dạ, nói về cái chuyện kỳ, tôi mãi mãi ko bằng chị. Nhưng cũng nhờ chị mà tôi mới biết được con tôi phải chịu đựng điều gì trong nhà này.

- (Má Vinh) Nó làm dâu nhà này, ko làm động 1 móng tay, đi làm về, ko cần phải lo về tài chánh, ăn xong rồi đi chơi rồi ngủ, nhà này làm gì con chị mà chịu đựng? Tôi làm gì mà chị nói nhờ tôi chị biết con chị chịu đựng, chắc mẹ con chị ở gần nhau rồi nó méc chị là bà má chồng này hành hạ nó chứ gì?

Má Vinh nói chuyện với mẹ nhưng cứ nhìn tôi. Bà nội chồng lại lên tiếng.

- Mẹ cháu Dung có hiểu làm gì ko?

- (Ba) Chị xuôi, có gì hiểu làm thì cứ bình tĩnh từ từ nhà mình nói, ko có gì gấp gáp đâu chị, mình là gia đình mà.

- (Mẹ) Trước tiên tôi cũng cảm ơn anh chị và các cháu đã quan tâm vô tâm con gái tôi. Còn chuyện má Vinh để tôi nói cho mà nghe, chị là người lớn là má chồng của con tôi mà chị đi kể với người dung, đúng cái kiểu như chị nói hồi nãy.

- (Má Vinh như muốn nhảy xồm lên) Tôi làm gì, tôi nói gì mà chị cứ móc méo tôi?

- (Mẹ) Chị ngồi yên đi chị, để tôi nói cho chị nghe, ko cần phải ngắt lời tôi.

- (Bà nội) Con ngồi im cho má Dung nói hết coi, làm gì vậy hả?

- (Mẹ) Chị vô kể với người nằm chung phòng con Dung “dâu gì mà sướng, ở nhà chồng ko làm động 1 móng tay, ăn uống thì sung sướng ko phải lo về tiền bạc, sướng như tiên, vậy mà ko biết bổn phận, ko biết đẻ đẻ gì hết. Chồng nói động tới 1 tiếng thì cãi tay đôi lại 10 tiếng, chồng chưa đánh cái nào thì lăn đùng ra ôm đầu. Cái thân nhìn như que củi, mắc chán “. Có phải chị nói ko chị xuôi?

Má chồng tôi tối tâm mặt mũi, bà gằm mặt có vẻ xấu hổ, đúng là cái miệng hại cái thân. Bà nội chồng, ba chồng, chị em chồng và chồng ai nấy đều xanh mặt sau khi mẹ tôi phanh phui sự thật đó. Ngay cả tôi, tôi cũng chết đứng, tôi biết tánh má, tôi biết ngữ điệu đó đúng là cách bà hay nói chuyện, vậy mà chi ko ngờ bà lại đi biểu riếu tôi với người dung. Nhìn mặt ba chồng tôi đỏ lên, tôi biết ông đang nóng, tôi cũng ngoảnh mắt nhìn hết cảm xúc lúc đó của người này tới người kia, đây là chuyện ko ai biết, ko ai nghĩ tới.

- Sao chị xuôi, chị có nói ko chị xuôi, hay là người ta ăn ở ko đúng chuyện nói xấu chị? Chị biết sao ko? Con Dung tiếng 1 tiếng 2 là “ba má chồng con thương con thấy mờ, ba má chồng con lo cho con lắm”. Con tôi nó chưa bao giờ nói 1 tiếng xấu cho nhà chị với tôi, kể cả chuyện nó gây nhau với thằng Vinh tôi cũng chỉ biết qua người ngoài, 1 mực nó viện đủ cớ để nói đỡ cho con chị. Chị biết sao ko? Thằng con chị nó y chang như chị, thậm chí nó còn nhẫn tâm hơn cả chị, vợ nó nằm viện 3 ngày nó ko có nổi 1 cuộc gọi, có thể chị ko nói ko báo cho nó biết nhưng vợ chồng xa nhau mấy ngày mà nó ko gọi 1 cuộc, thì coi ra nó đúng thứ đàn ông vô trách nhiệm! Mà tôi chưa nói xong nữa, anh chị ở đây chị biết con tôi ốm yếu đau bệnh, chứ cũng ko có ai thức đêm thức hôm với nó, nhìn nó đi, tôi tưởng đã mất nó tới hôm kia rồi. Đừng hỏi tại sao tự nhiên mà tôi mất tình tình với gia đình chị, gia đình chị mở miệng ra nói con tôi sướng, con tôi sắp chết trong nhà thương ko có 1 ai bên nhà chồng biết ko?

- (Ba Vinh) Chị xuôi...

- (Mẹ) Anh để tôi nói hết, con tôi nó hiền quá, nó ko giống như tôi được, tôi thương nó bao nhiêu, ngày tôi gả nó cho con anh chị tôi chỉ đề nghị nhà anh chị yêu thương nó, thằng Vinh đừng bạo lực với nó. Mà anh chị nhìn coi, tay của nó tới bữa nay vẫn còn vết hằn, thằng con khốn nạn của anh chị làm gì con gái tôi, hả?

Mẹ tôi cầm tay tôi lên, vén tay áo khoác tôi lên trưng ra cho mọi người nhìn thấy, 4 5 ngày mà vết đó vẫn còn mờ mờ. Máu độc thoát của mẹ vẫn chưa hết, giọng mẹ từ nhỏ đến lớn, bây giờ chuyển qua run run, ai nấy trong nhà chồng đều im lặng, chắc vì họ xấu hổ còn tôi thì sợ. Tôi bắt đầu thấy đau nhói, mẹ tôi nói tới đâu như từng vết thương của tôi bị vạch ra mà sát muối lên tới đó, đứa con gái nhu nhược lại chỉ biết giật giật tay mẹ mình như can ngăn mà mặt thì cứ cúi xuống, nước mắt thì như mưa.

- (Bà nội, mặt cũng biến sắc rồi) Thôi, mẹ Dung bớt giận, có gì từ từ nói, chuyện đâu còn có đó mà.

- (Mẹ) Dạ, con xin lỗi bác, bác cũng có con, nhưng bác may mắn có được nhiều con, còn con, con chỉ có 1 đứa, mà nó là con gái, nó ko may mắn có được tình thương đầy đủ, con có bao nhiêu thì con cho nó hết. Đâu phải con cháu của nhà bác thì là vàng còn con của con là rác? Tại sao lại đối xử với nó như vậy? Chị xuôi, tôi nói cho chị biết, nhà tôi ko có giàu như nhà chị, nhưng nếu lỡ con tôi nó thương 1 thằng khố rách áo ôm tôi cũng gả, nếu nhà ba má chồng nó nghèo rồi con tôi phải hầu hạ, thì tôi sẽ bỏ tiền ra mướn người ở để phục vụ cho nhà chồng, chứ chị đừng có tưởng như nhà chị là sướng, nhà chị sướng thì con tôi nó đâu có phát điên lên quần quai. Ai là mẹ rồi cũng biết cảm giác thương con mình, nhìn con mình tôi đau lòng, nhưng bác sĩ nói con tôi đang bị sốc nên tôi ko dám làm nó buồn. Tôi còn chưa biết chuyện nó gây với thằng Vinh là chuyện gì, nó cứ chối bầy bầy, nhưng sau khi con tôi đập đầu đập cổ rút ống nước biển phải chích thuốc an thần thì tôi mới biết, tôi lượm cái điện thoại của nó mà mở lên, chồng nó ngủ với đứa khác khi nó đang ko biết sống chết. Nhìn mặt thằng con anh chị, tôi chỉ muốn đập nát mặt nó, ngày nó qua nhà tôi nó hứa gì với con tôi, nhà tôi ko có ép nó phải cưới con tôi mà. Giờ tôi nói thẳng, ở đây anh chị ko quan tâm con tôi đủ, ko yêu thương đủ nên tôi xin đem con tôi về, vì anh chị trâu cau qua hỏi con tôi đang hoảng nên hôm nay tôi mới phải qua tận đây để xin con mình về.

- (Vinh) Mẹ, con xin lỗi.

- (Mẹ) Mày đừng có xin lỗi tao, mà mày cũng đừng xin lỗi con tao, nay tao đem con tao về. Tao ko thể để con tao ở đây được nữa, vì có ngày tao sợ tao phải qua đây hốt xác nó về.

Mẹ tôi quệt nước mắt, quay qua xin lỗi bà nội chồng vì đã làm phiền bà.

- Tôi ko cần anh chị cho phép hay ko, giờ tôi sẽ dẫn con tôi về. Đây là chuyện của nó với nhà chồng, còn chuyện nó với chồng nó tính sau, giờ con tôi cần nghỉ dưỡng, cho dù có lý do gì thì tôi cũng ko phản đối.

- (Ba Vinh) Chị xuôi, giờ tôi biết chị tức giận, nhà tôi rất xin lỗi. Nhưng thiệt tình là nhà ko biết Dung nó bị nặng, hết sức xin lỗi chị và Dung. Bây giờ tôi cũng ko phản đối chuyện Dung về nhà mẹ đẻ nhưng chuyện vợ chồng nó, mong chị tôn trọng ý kiến 2 đứa, nếu 2 đứa nó còn yêu thương nhau mong chị đừng phản đối.

Tôi chỉ nghe vậy, nước mắt cứ tuông chảy vô thức, tôi tưởng tượng mọi người đang nói về chuyện của ai chứ ko phải chuyện của tôi. Mọi chuyện đã đi xa quá rồi. Vinh thì đứng chết trân, cả nhà ai cũng bàng hoàng trước sự nóng giận của mẹ, còn má chồng thì gần như tàng hình, bà chắc cảm thấy nhục nhã lắm.

- Dung, con lên lầu lấy đồ đi con. Rồi về, taxi đang đợi.

- Dạ.

Tôi nặng nề vác cái xác nhu nhược đứng dậy, bước những bước chân lảo đảo ra khỏi cuộc cãi vã mà mình là nhân vật chính, từ này giờ tôi ko nói tiếng nào. Bước lên lầu để lấy đồ về nhà với mẹ. Điều tôi mong muốn là về nhà với mẹ vậy mà bây giờ sao lại đau lòng quá, tôi cảm thấy có lỗi với mẹ, chỉ như vậy thôi. Còn với Vinh và nơi này, tôi cũng ko muốn quay trở lại nữa. Bé Vy chạy theo dẫn tôi lên, con bé dọn đồ phụ tôi, mắt cũng đỏ hoe.

- Chị đi chừng nào về?

- Chị ko biết nữa.

Nó lấy tay chùi nước mắt cho tôi, ánh mắt đầy đồng cảm. Tôi vừa mở tủ lấy đồ, ba má chồng cũng đã làm kiếng mới, mua tv mới... tôi vừa xếp đồ vừa ngoài nhìn căn phòng này. Có khi đây là lần cuối cùng tôi ở đây.

Vinh bước lên, đứng ngay cửa phòng, bé Vy thấy anh lên thì bước ra để anh và tôi nói chuyện. Tôi biết thôi chứ cũng ko buồn hỏi gì, người cần được hỏi han là tôi chứ ko phải tôi là người phải hỏi. Vinh ngượng ngập đến ngập ngừng, anh ta đứng đó, đi vô ghế ngồi.

- Em
- Anh đừng nói gì hết. Em ko tin đâu
- Anh xin lỗi
- Ừ

Tôi móc điện thoại ra, có 1 điều tôi cần xác nhận, tôi mở tin nhắn của bà Chi và đưa cho Vinh..

- Thiệt ko anh Vinh?

Tôi nhìn vào mắt anh ta, anh ta gật đầu. Tim tôi tan nát, cười chua chát, nước mắt nước mũi mặn hết cả mặt

- Nếu đó là 1 con đĩ thì em thấy dễ chịu hơn.

Nói xong tôi đứng dậy, bước ra ngoài. Vinh đứng dậy nhanh, định chụp tay tôi.

- Lần trước vẫn chưa lành, anh đừng làm em đau nữa.

Rồi tôi cầm giỏ đồ xuống nhà, thưa bà nội, thưa ba má chồng, thưa chị Vân, chào bé Vy, tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Vinh ở trên lầu luôn ko thấy xuống, ba má chồng thì ngồi đó như tượng. Chỉ có bà nội là lên tiếng

- Xin lỗi mẹ Dung với Dung, để bác sẽ nói chuyện lại với nhà nó, bây giờ mong 2 mẹ con bớt giận.
- (Mẹ) Dạ, con chào bác.

Tôi cúi mặt chào rồi đi ra, chưa ra tới cửa mẹ lại quay ngược vô trong, mẹ trả lại 5 tr mà má đưa hôm bữa, tiền đó tôi vẫn giữ vậy mà mẹ lại lấy tiền của mẹ trả.

- Khi bị bệnh chỉ cần người thân bên cạnh, chăm sóc, tiền ko mua được mấy cái đó. Tiền này tôi gửi lại anh chị.

Mẹ làm tình hình căng lại càng căng, kiểu như tát vô mặt ba má chồng 1 cái vậy. Tôi mệt mỏi ko tả, đau lòng nữa nên ko phản ứng. 2 mẹ con lên taxi ngồi về nhà. Tôi thì giống như cái xác ko hồn trong trạng thái được cài đặt mặc định : khóc.

- Con xin lỗi!
- Nếu như cái cô nằm chung phòng ko nói lại với mẹ thì sao hả con?
- ...
- Cái nhà đó, họ ko có thương con, tại sao con phải vừa chịu đựng vừa nói tốt cho họ. Ngay cả thằng chồng của con. Sao con ngu quá vậy Dung? Nếu mẹ ko biết thì sao hả con? Tao nóng hết cả mặt!
- Con biết rồi, là tại con ngu mà.
- Mẹ ko có muốn quản luôn chuyện của con, nhưng mẹ nghĩ con nên thôi nó đi. Chồng như vậy này ko có sướng hơn, lúc theo đuổi thì sao cũng được, lúc cưới xong là lộ rõ bộ mặt của nó ra, này này nhìn thấy cái mặt của nó ko? Về sống với mẹ!
- Con cũng nghĩ vậy, giờ con ko nghĩ được gì nhiều, con chỉ nghĩ sẽ thôi ảnh. Tối 30 con sẽ xin 1 đứa con nuôi để sau này nó còn thờ cúng cho con.
- Vậy tốt!
- Nhưng mẹ đừng nói đi nói lại chuyện này với con nữa, con năn nỉ, con mệt mỏi lắm rồi.
- Uhm, mẹ hứa.

- Cảm ơn mẹ.
- Nín đi, lát về nhà rồi nghỉ ngơi cho khỏe, xong xin nghỉ làm ở đó luôn đi.
- Lại phải ở nhờ nhà mẹ.
- Tán mày bạt tai bây giờ, ở nhờ hả? Đồ ngu, mẹ đang bức đừng có chọc mẹ, đừng để vừa bị bệnh mà còn bị đòn.
- Giờ mẹ có đánh thêm chắc con cũng ko thấy đau.

Nói xong tôi ngã đầu ra sau ghế, thở dài mệt mỏi.

Xe về tới nhà, cảm giác như đứa trẻ đi chơi xa về được nhà, vừa mừng vừa lưu luyến chuyến đi sao kết thúc quá sớm. Tôi ưỡn oải xách giỏ đồ lên phòng, xong bước ra phòng thờ, đốt nhang cho ông bà ... Tôi hỏi trong tâm trí “ con về ở đây luôn nghe ngoại? “. Nhìn lên bàn thờ, mặt ngoại hiền quá. Tôi lại quý phịch xuống, rồi khóc.

Cứ như vậy, tôi chẳng nghĩ được gì ngoài mấy cái ý nghĩ quái quỷ “ tại sao mọi chuyện lại như vậy? Tôi có lỗi gì ko? Tại sao lại bị đối xử như vậy? Tại sao Vinh ko cần tôi, sao anh ấy ko xin lỗi? ..... Nghĩ rồi lại khóc, khóc rồi lại nghĩ. Chắc mẹ cũng hiểu cho tâm trạng nên cũng ko thấy kêu réo gì, ngoài chuyện tôi giờ thì kêu ăn và bắt uống thuốc. Đến ngày thứ 2, tôi gọi lên chỗ làm báo đã xuất việc và xin nghỉ thêm 2 ngày nữa sẽ đi làm, tôi soạn sẵn luôn cái đơn nghỉ việc. Rồi lại khóc, lại nghĩ, giọng khàn đặc .... Trưa, Vinh gọi, 2 ngày rồi mới gọi, tôi lại quệt nước mắt, chán ko muốn nghe

- Alo
- Em bớt bệnh chưa?
- Cảm ơn anh, em khỏe rồi bác sĩ mới cho xuất viện.
- Anh muốn qua thăm em mà ko biết làm sao.
- Thôi, đừng qua, em ko muốn gặp anh. Để chừng nào cảm thấy thoải mái và khỏe hẳn thì mình nói chuyện.
- Uhm.
- Trong thời gian này anh cũng đừng nhắn hay gọi em.
- Tại sao vậy?
- Vì em muốn được yên tĩnh. Mấy hôm nay anh đối với em sao thì bây giờ cũng y như vậy đi.
- Anh biết anh sai rồi.
- Em ngủ đây. Chào anh, nếu anh còn nhắn tin hay gọi em em sẽ đổi số điện thoại. Chừng nào em cần nói chuyện em sẽ tự gọi anh.
- Em có cần phải tuyệt tình vậy ko em?
- Em ko biết như vậy là tuyệt tình hay gì nhưng mà em bây giờ ko thích nói chuyện với anh. với lại cũng đừng pm trên YM nữa.
- Sao em ko chửi anh đi?
- Em ko muốn mắt công phải chửi, phải giải thích hay nghe giải thích. Tại anh đã ko tin em, ko quan tâm tới em. Giờ em cần thời gian suy nghĩ cho bản thân em. Thôi em tắt máy đây.

Nói tới đó tôi lại tắt máy, giờ ngẫm lại, có khi con Tiên nói đúng, cười rồi mới lộ hết mấy cái xấu ra. Vinh thì quá vô tâm gia trưởng, còn tôi thì quá ngu quá nhu nhược. Nước mắt lại chảy, lại tức tối, sao Vinh ko xin lỗi tôi? Có phải tôi nên nghe theo mẹ, ly dị đi cho rồi, giải thoát cho tôi, giải thoát cho Vinh, lúc đó ông muốn đi với bon nhiều con, làm gì cũng được. Nhưng rõ ràng ko phải nghe theo mẹ, đó cũng là suy nghĩ của tôi mà, ko phải tôi muốn buông bỏ sao? Bây giờ tôi khóc hoài cũng ko được tích sự gì, tôi buồn bã miết cũng ko được tích sự gì, có khi ông trời lại muốn tôi phải giống như mẹ, ko nắc nọ đàn ông thì sao? Do ngày trước người tốt thì tôi phụ, bây giờ gặp người phụ lại mình, đó chính là nhân quả, đáng đời cho tôi! Tha thứ thì tôi ko hề nghĩ tới, tha thứ kiểu gì được chứ? Thôi, cuộc dạo chơi hôn nhân tới đây kết thúc, chia tay sớm bớt đau khổ ... chứ bây giờ ko chia tay tôi cũng ko biết làm gì, ko lẽ cứ lại bạc nhược khóc lóc đau khổ ngày này qua ngày khác, chuyện chưa giải quyết được cứ ỉ ra đó. Quá thất vọng cho bản thân, trải qua bao nhiêu biến cố vậy mà cứ mãi là đứa yếu hèn, nhút nhát.

Bây giờ là 1h5 phút, tôi lại lúi cô bạn nhật ký của mình ra, viết viết viết ... kể lể hết tất cả những gì tôi đã và đang trải qua, tôi đặt 1 đồng câu hỏi cho cô ấy về những chuyện sẽ xảy ra. Rồi tới đoạn cuối của trang nhật ký “ Tôi thật sự rất giận dữ và đang muốn ly dị “. Tôi đóng nhật ký lại, chạy vô toilet, nhìn thẳng mình trong kiếng, vẻ mặt hốc hác, ốm yếu và tiều tụy của tôi, mắt tôi nay ko còn là thâm mà nó cứ sưng sưng đỏ đỏ kiểu gì nhìn ghê lắm, 1 động lực vô hình như thôi thúc “ phụ nữ là để được yêu thương, ko được thì bỏ đi, đừng hành hạ bản thân nữa “. Tự nhiên rồi rùng mình, lạnh gáy như có ai đó vừa đứng chung vậy. Tôi mệt mỏi và chán cuộc đời này quá, liệu lúc tôi nói ly dị, lỡ Vinh năn nỉ rồi tôi lại mềm lòng thì sao? Trời ơi, làm sao mới có thể quyết đoán và mạnh mẽ được bây giờ?

Tôi cố gắng cố gắng ko được gục ngã ko được yếu lòng, sao ngày xưa tôi nói bỏ con là bỏ, nói bỏ Thái là bỏ, sao tôi làm được, tôi yêu anh nhiều đến nỗi tưởng đã chết đi luôn mà còn dứt được. Sao bây giờ lại ko làm được vậy? Tôi ko có quyền làm tổn thương bản thân tôi nữa, ông Vinh cũng ko có quyền đó, ko quan tâm tới tôi thì tôi bỏ luôn. Tôi mò lên wtt, tàu ngầm đọc bao nhiêu là topic về tâm sự những nỗi khổ làm dâu, về việc uất ức ra sao khi bị chồng phản bội, đỉnh điểm là bị chồng đánh mà phải chịu đựng, nhẫn nhịn. Trường hợp của tôi xem ra còn nhẹ, nhưng ko thể cứ so sánh với những trường hợp như vậy, tôi là tôi, hôm nay tôi còn được mẹ may mắn bảo vệ, nếu mọi chuyện cứ trôi qua khi tôi im lặng thì có ngày tôi cũng sẽ như các chị em kia ... Tôi ko muốn hối hận vì quá lụy, quá yếu lòng, tôi cũng chẳng mang suy nghĩ ăn chả ăn nem gì hết. Đơn giản tôi ko muốn gặp, ko muốn nhìn thấy, ko muốn nằm chung giường với Vinh, ko muốn nghe những lời nói đầu đầu của má, ko muốn bị mấy con diên làm phiền nữa.

Ý chí dâng cao, tôi bấm điện thoại gọi cho Vinh.

- Anh nghe!
- Em có chuyện muốn nói.
- Anh qua nhà nha, em suy nghĩ xong rồi hả?
- Ko cần qua nhà, nói giờ luôn!
- Uhm, vậy em nói đi!
- Em muốn ly dị.
- Cái gì? Bớt giỡn đi em! Anh ko đồng ý đâu, chuyện em với anh chưa tới mức đó.
- Anh ko đồng ý thì em sẽ ly dị 1 mình. Vậy nha!

Tôi tắt máy, cầm điện thoại mà cảm thấy hơi run run, thờ mạnh, có phải mình đã hấp tấp quá ko? Chuyện này đáng lẽ cần có thời gian suy nghĩ mới phải chứ? Chuyện đã lỡ nói ra rồi, tôi ko phải nói để làm nư, để những nhẽo hay giận dỗi. Đơn giản đó là biện pháp tôi cảm thấy cần lúc này. Nghe giọng của Vinh, cứ như anh ta nghĩ tôi đang giỡn, nói chuyện ráo quanh, ko thấy có vẻ hối hận hay biết lỗi. Với những gì đã trải qua, tôi buồn khi đi tới quyết định này lắm chứ, nhưng tôi chưa biết phải đối mặt như thế nào nếu ko chấm dứt. Tôi cũng biết là đã làm kinh động đến cha mẹ, ông bà, đừng 1 cái đòi ly dị, nghĩ tới phản ứng của má Vinh là đã thấy ón rồi. Nhưng kệ, tới đâu hay tới đó!

Tôi nằm xuống giường, ko mệt lắm nhưng tôi lười ko muốn làm gì, chỉ muốn ở 1 mình nên cứ ăn xong thì ru rú trong phòng. 1 hồi cũng lịm dim, đang ngủ ngon thì nghe gõ cửa phòng

- Dung ơi, thằng Vinh nó qua tìm con kìa, có mở cửa cho nó ko?

Tôi lờ ngơ giật mình, mới lịm dim được tầm 20 phút mà.

- Mẹ con chưa về phải ko cô?
- Ủ, mới 4h chưa về? Rồi giờ cô mở cửa hay nói con ko có nhà?
- Thôi cô cứ cho anh vô đi!

Tôi cố gắng giả bộ trầm tĩnh và ko xúc động, vẫn nằm đó, 1 lát thôi mà ông Vinh ủa vô phòng như 1 con vũ bão, anh ta ngồi ngay góc giường thờ hồn hênh

- Em nói ly dị hả? Ai cho em nói như vậy?
- Em bây giờ ko chờ anh cho nữa, em thấy mệt mỏi với anh.
- Lỗi của anh thì em nhận, anh sai khi vô tâm với em, nhưng điều đó ko phải lý do để ly hôn.
- Vậy điều gì mới là lý do?
- Ko còn thương nhau nữa.
- Ủ, vậy em ko thương anh nữa. Em sẽ giải thoát cho anh, muốn đi với ai muốn làm gì làm.
- Em đừng có nói chuyện với anh như vậy.
- Giờ anh ko có bắt em phải nói với anh như thế nào đâu. Sau tất cả, chính anh đã tập cho mấy con bồ cũ của anh nói chuyện của em cũng theo kiểu đó.
- Chi ko phải bồ cũ của anh? Và Chi lớn tuổi hơn em.
- Ủ, thì sao? Em thích kêu nó bằng nó đó thì sao? Mà nó là bồ anh hay người tình cũ gì em ko cần biết. Nói chung, giờ ly dị đi, đừng gây nhau nữa.

- Anh ko đồng ý.

- Kệ anh!

Anh ta nắm tay tôi, rồi ôm mặt tôi

- Anh ko muốn ly dị, anh ko muốn mất em

- Ha, anh ko muốn anh ko muốn! Đàn ông các anh ai cũng vậy hay chỉ có anh là như vậy? Tàn nhẫn vừa vừa thôi, anh bỏ em trong con thập tử nhất sinh mà đi đàn đúm với con khác, anh ko tỏ vẻ biết lỗi, vẫn khinh khỉnh khó chịu ngày em xuất viện. Giọt nước đã tràn ly rồi, em ko có trách nhiệm phải hốt lại những thứ mà anh đã đập đổ, giờ em ko tin anh, em sợ anh sẽ đánh em, em sợ cả bạn bè của anh, em ko muốn sống với anh thêm 1 ngày nào nữa. Giải thoát đi khi anh coi trọng bạn anh hơn em, bạn gái cũ, người tình cũ của anh hơn em

- Em ko còn thương anh thiệt sao?

- Đừng hỏi em mấy câu tào lao, anh về mà tự hỏi lại lương tâm của mình. Cô dâu về nhà chồng mới chưa được 1 năm như em, anh nhìn em hôm nay có phải là đang hạnh phúc hay ko? Anh hứa gì với em với mẹ em?

- Giờ em lại trách anh ko phải thằng chồng tốt hả?

- Ừ, anh là thằng chồng tồi, em phải chịu đựng anh, em nghĩ gặp em anh sẽ xin lỗi, sẽ giải thích có lý có lẽ chứ ko phải nói chuyện kiểu khô khan phân tích đúng sai với em. Vậy anh nói đi, em sai chỗ nào mà phải chịu mọi đau khổ? Anh thậm chí ko quan tâm tới con đau của em? Còn má anh, má anh cũng coi em là cái gai, là người đứng, cái xui xẻo của nhà anh.

- ....

- Anh ko nói được, là vì anh sĩ diện với em, anh vẫn chưa xin lỗi em, ngày trước khi cưới anh đâu có như vậy. Anh nói khi bỏ anh em sẽ hối hận, bây giờ em mới hiểu và thấy hối hận, nếu duy trì cuộc sống gia đình ko có đủ sự quan tâm chia sẻ thì đó mới là hối hận, em ko đủ mạnh mẽ để chịu đựng thêm anh nữa. Giải thoát cho em đi.

- Em mệt mỏi tới vậy thiệt sao Dung?

- Uhm, khi anh gần chết mà ko có người yêu thương nhất bên cạnh anh sẽ hiểu nó mệt mỏi và tuyệt vọng tới cỡ nào.

- Hay em nặng nề đòi ly dị để em thoải mái trong chuyện trai gái.

Tôi tức điên lên, gồng sức tát cho hấn 1 bạt tai, bạt tai thứ 2 của tôi.

- Em ko phải loại người gây với chồng là tìm thằng khác, em ko lằng lộn, ko phải hàng đi điếm. Ngày xưa em lỡ dại tới với anh ko còn trong trắng nhưng em ko phải thứ đàn bà hư. Em tưởng anh chấp nhận vị tha khi yêu em, nhưng mà anh chưa hề tin em. Đơn giản bây giờ chuyện em với anh ko cứu được nữa, anh đã quá thay đổi rồi!

Tôi bắt đầu khóc, tức quá mà ... đi ăn nằm với con khác giờ còn dám quay ra nghi ngờ tôi, khốn nạn!

- Cho anh thời gian.

- Thời gian gì?

- Suy nghĩ

- Ko cần, anh đã ko còn thương, ko quan tâm, lại ko tin tưởng, anh cần thời gian gì nữa?

- Anh thương em mà.

- Dối trá, anh bớt khốn nạn 1 chút đi. Anh coi lại thái độ của mình đi. Để em nói cho anh biết từ lúc em nằm viện mà ko có anh em đã nghĩ tới chuyện ly dị rồi, lúc vừa nói với anh em hơi phân tâm nhưng khi gặp em thấy anh trơ trẽn quá, em thấy chưa bao giờ em hành động đúng như vậy.

- Chửi đi nếu em cảm thấy thoải mái, rồi rút lại chuyện ly dị, anh ko bao giờ đồng ý, có chết anh cũng ko đồng ý, em là vợ của anh, em là của anh!

Tôi điên lên gào khóc, âm ức ko thể tả, đã nói là ko được khóc mà cứ như vậy. Giờ hấn ko đồng ý ly dị, hấn muốn trói buộc tôi suốt đời, thật đáng sợ và khốn nạn.

- Anh về đi!

- Em có làm gì đi nữa anh cũng ko ly dị, anh sẽ đem em về bên anh!

- Về đi! Về đi

Tôi bắt đầu quát tháo, phát điên lên được, vậy mà hắn ta còn dám ôm tôi, tôi đẩy ra nhưng ko chống lại được sức ghì của hắn ... tôi góm ghiếc vòng tay đã ôm con khác

- Đừng đụng vô người tôi, anh buông ra! Đừng nghĩ những hành động rẻ tiền này làm tôi mềm yếu nữa.

Hắn ta ôm rồi còn hôn tôi, hắn định giờ trò cũ nhưng tôi vùng được ra ngoài chạy đến ngay cửa, tôi mở cửa

- Anh về đi. Khi tôi ký xong đơn ly hôn sẽ gửi cho anh!

- Ai cho em dám xưng tôi với anh?

- Về, giờ tôi ko quan tâm anh là ai, ko chồng vợ gì hết, đừng có giả giọng giả trường ngay nhà tôi, ĐI VỀ!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Vinh nóng máu, mặt đỏ kè bắt lực nhưng ko dám làm gì tôi, hằm hằm phải bước ra, tôi đóng cửa cái rầm, xong ngồi thở. Tự thấy mình sao lại dừng cảm quá, ko thể tin mình có thể xử sự như vậy chỉ sau có mấy ngày, quệt nước mắt tôi hứa với lòng, “anh sẽ hối hận vì cứ mãi làm tôi đau như vậy “. Nhưng thực ra tôi ko biết phải làm gì cả, vì tôi thương quá nên mới đau thôi chứ tâm địa tôi ko độc ác, lương tâm tôi cũng thuộc dạng sống đơn giản ko hơn thua, 1 kẻ yếu đuối suốt ngày hứa với lòng cái này cái kia, mỗi việc ko được khóc cũng ko làm được, haiz. Tôi lán man suy nghĩ, hắn nói như vậy thì đúng là ko dễ gì mà dứt ra được kiểu này còn lâu mới ly dị, nhưng nghĩ lại đáng sợ thiệt, lỡ hắn mà đồng ý thiệt như lúc tôi nói chia tay mà Vinh đồng ý chắc nhồi máu cơ tim mà đột tử luôn quá!

Thôi thì tranh thủ thời gian xa nhau này, suy nghĩ về tất cả, phải tìm quên những nỗi đau bằng những hành động có ích cho bản thân. Nghĩ thì hay, nói cũng hay nhưng quan trọng có làm được ko, trong khi vừa gây nhau xong ngồi run đây mà làm cái gì nữa được mà làm

Tôi cố trấn an tinh thần, rồi nghĩ trước mắt cứ như vậy mà phát huy là được. Biết là ông Vinh ko bỏ cuộc đâu, tôi biết tính ông mà. Tôi nằm ngủ 1 giấc, chiều rủ Tiên qua chơi, ở nhà 1 mình riết sắp lú tới nơi, mới 2 ngày mà tưởng 2 tháng. Chiều cơm nước xong, lát sau con điên chạy qua, mua bánh trái tùm lum.

- Giờ tao mới nói chuyện với mày.

- Ủ.

- Tao sắp ly dị rồi.

- Cái gì?

- Ủ, tao nói thiệt.

- Chuyện gì?

- Âm ỉ từ bữa tao nằm viện rồi.

- Tao nghi rồi mà! Chuyện lớn lắm hay sao mà phải ly dị?

- Ủ, tao ko chịu được nữa.

- Má biết ko?

- Biết, mẹ cũng khuyên tao nên thôi ông Vinh.

- Trời đất ơi, giờ mày tính sao?

- Tao nói với ông Vinh là tao muốn ly dị rồi ...

- Hà? Ông nói sao? Ông một mực ko chịu, tao ko hiểu nổi cái thái độ của ông là vì cái gì? Tao chán quá.

- Mà chuyện gì tới nỗi?

- Thì bữa tao bị xém chết, mày với mẹ canh tao đó, ông ko tới luôn. Rồi sau đó con bỏ cũ ông nó nhắn tin nó nói nó đang ở với ông, tao điên lên vật vã. Tất cả cái bà nằm chung phòng tao biết, kể mẹ tao nghe, rồi chưa kể má chồng tao cũng đi nói xấu tao nữa. Mẹ biết hết, khi xuất viện mẹ đưa tao về nhà ông Vinh chửi tung bưng, rồi tao về nhà luôn nè!

- Má đúng là số 1, còn ai như mày, nhìn thấy chán. Mà bỏ cũ là con Diễm hả?

- Ko phải con Diễm, mà thôi, tao cũng ko muốn nhắc tới nữa ..... Mệt óc

- Giờ mày tính sao?

- Chưa biết, mẹ kêu tao xin nghỉ làm

- Chỗ đang làm tốt mà, uống vậy?

- Tao cũng thấy uống, nhưng chắc xin nghỉ, giờ tao chỉ thấy thương mẹ, sợ mẹ buồn. Tao già đầu còn để mẹ lo.

- Nhưng mà chuyện chính là mày với chồng mày, người lớn cũng biết tẻ le rồi, giờ làm sao? Nếu mà hết duyên nợ, ko còn quan tâm thì thôi sớm đi! Khỏi lằng nhằng, tao nói thiệt! Ko phải mẹ nào cũng lo cho con gái được như mẹ mày đâu!

- Thì đó, nhưng ông Vinh cương quyết ko chịu.

- Mày ly hôn đơn phương đi, được mà!

- Để tao nghĩ lại.

- Hay là còn thương nên chưa dứt khoát?

- Ko, tao sợ rồi.

- Nhưng nếu tao là mày, tao cứ ở nhà mình, ăn diện lên, ko ly hôn cũng ko tái hợp, cho thằng chồng nó chừa!

- Ý mày là sao?

- Thì cố gắng ăn cho mập, mày phải tròn thêm 5- 6 kg mới được. Rồi ăn diện lên, tự thưởng cho bản thân đi!

- Uhm, mày nói có lý, sao tao ko nghĩ ra ta. Nhưng mà ăn diện sao mới được mập?

- Mày chỉ lo ko có tiền thôi, thời buổi công nghệ thông tin, ngày ngày trên mạng đều cập nhật xu thế thời trang thế giới, click chuột thôi!

- Được ko?

- Lúc đó mày đẹp hơn, hấp dẫn hơn thì nó sẽ quay ra hối hận! Nếu nó ngoại tình, cầm súng mày mà mày ly dị thôi có phải đơn giản quá ko?

- Như vậy là trả thù hả mày?

- Ko, chỉ là hưởng thụ thôi mà. Mày đã giải thoát mà chồng mày ko chịu mà, chứ đâu phải tại mày.

- Vậy có phải tao thay đổi ko?

- Ủ, về hình thức thì có, nhưng mày cứ sống đúng bản chất thì sợ gì.

- Uhm, vậy mày nghĩ tao nên làm gì trước?

- Cắt tóc, nhuộm tóc, rồi gu ăn mặc. Mày cứ jeans với sơ mi mày ko thấy chán hả? Chứ tao là hơi bị chán rồi đó, là con gái có quá nhiều lựa chọn mà mày trung thành quá cũng ko có gì đặc sắc.

- Bộ tao chán lắm hả? Sao bấy lâu nay mày ko nói?

- Thì đó là phong cách của mày, rồi mày nói ông Thái ông Vinh thương mày vì mày là mày chứ ko phải về hình thức ...

Tôi cảm thấy con bạn mình nói quá có lý, tại tôi cứ nhắc và nhảm chán cho nên mới bị chồng chán đi tìm con khác. Nghĩ lại nhìn tôi thua sút cả bà Diễm lẫn bà Chi kia. Có khi cũng do mình 1 phần, ko có gì đặc sắc mà quá tự tin! Thời buổi gì rồi còn nghĩ tốt gỗ hơn tốt nước sơn chứ?

- Giờ phải làm sao?

- Thì đó, mày làm đẹp và tận hưởng thành quả, vẫn đi làm, vẫn sống là chính mày nhưng mày đẹp hơn. Đừng nghĩ là làm như vậy để trả thù hay làm trai thèm hay làm chồng mày ghen, mày ko phải tụy người đó, tốt nhất đơn giản là hưởng thụ thôi!

- Ủ, để tao khoẻ rồi mày rảnh dất tao đi làm mấy cái đó nghe.

- Ủ.

Rồi 2 đứa ngồi ăn trái cây, con bạn toàn nói chuyện thời sự thế giới, né hỏi về chuyện Vinh để tránh làm tôi buồn. Vừa đi làm, vừa làm những việc như con Tiên vừa nói thì có khi ko còn thời gian mà nghĩ tùm lum nữa, chắc được.

- Có cái gì bonus thêm ngoài làm đẹp ko mày?

- Ủ thì đi coi phim, rảnh rảnh đi spa, đi du lịch.

- Tiền đâu mà đi dư vậy mày?

- Thì khi nào mày muốn làm cái này thì nhin cái khác chứ?

- Ủ. Vậy đi.

- Vậy đi, tao về. Nhớ ăn uống cẩn thận, giữ gìn sức khoẻ dùm tao. Chơi 2 đứa mà 1 đứa như trâu, 1 đứa như cọng bún thiêu.

- Dạ, em biết rồi chị 2!

Tiên về, còn mỗi tôi với nòng nân .... xuống nhà với mẹ 1 chút coi có khai sáng được gì ko? Bà mẹ dễ thương của tôi đang nằm võng, đọc đọc cái gì đó, hình như ko phải báo. Tôi bước xuống ngồi trên cái ghế mẹ hay ngồi.

- Giờ làm sao cho mập mẹ?

- Chị Hà, chị Hà ơi con Dung nó đói!

- Mẹ giỡn hoài. Con muốn mập, nay còn có 38kg, chắc ốm nhất trong lịch sử tồn tại rồi.

- Bữa nay thằng Vinh nó qua nói cái gì mà tự nhiên đòi mập, nó chê ốm hả?

- Cô Hà cái gì cũng nói cho mẹ nghe hết hả?

- Ủ, người ta là quân gia mà còn ko giấu tui cái gì. Chứ ko phải như chị, chị là con mà toàn bênh người ngoài giấu đủ thứ chuyện.

- Con xin lỗi rồi mà.

- Ủ, mai giờ chiều mẹ về chờ đi thầy thuốc xin thuốc bắc, uống thuốc bắc đi cho tốt chứ uống thuốc tây hoài hư não, não mày dạo này cũng hết nhăn rồi, thấy ko có được khôn.

- Mẹ, chửi con hoài.

- Thèm ăn cái gì ko? Mẹ nói cô Hà nấu cho mà ăn, ăn bù mấy bữa trong bệnh viện đi. Nhưng xuống đây để hỏi chuyện làm sao để mập thôi hà?

- Con muốn mập với muốn khoẻ nữa.

- Ủ giới, bớt nghĩ tới mấy chuyện tào lao đi là từ từ sẽ khoẻ ra thôi.

- Còn mẹ, chắc mẹ giải quyết chuyện con bữa giờ cũng mệt lắm rồi. Con hứa con sẽ cố gắng ko làm cho mẹ buồn lo nữa đâu.

- Uhm, cảm ơn, nói gì thì nói mẹ ko bao giờ bắt ép chuyện yêu đương, chửi thì chửi, tức thì chửi nhưng hể mà con thương thì mẹ ko bao giờ cản. Nhưng cái thằng đó, gặp mẹ mẹ động nó mấy cái rồi bắt nó quỳ xin lỗi mày mới bỏ qua được.

- Con ko nghĩ tới nữa, mà tự nhiên mẹ lại nói như vậy?

- Vì mẹ từng trải qua, mẹ biết là ko phải muốn bỏ thì bỏ được. Ngày xưa ba mày đi theo con khác cộng với nhà nội mày cũng tàn nhẫn lắm nên mẹ mới dứt, ko thì mẹ cứ đu theo, hung dữ, bản lĩnh nhưng cũng lụy lắm. Nên mẹ mới nói con vậy, nếu nó nhất thời ngu dốt hay gì đó, mà nó còn thương con, con thương nó thì hãy cố gắng thay đổi nó, chuyện vợ chồng phải có đủ duyên nợ, nên muốn dứt thì phải hết duyên hết nợ mới dứt.

- Thôi, con ko nghĩ tới nữa, con cảm thấy ko đáng.

- Cái đó tùy con thôi. Nhưng kiểu gì mẹ cũng phải đánh nó rồi mới tính tiếp, mẹ hứa.

- Giờ mẹ có giết ảnh cũng được, con ghét rồi.

- Cái miệng thì vậy thôi, mẹ biết hết. Giờ cứ ở đây đi đã, muốn khoẻ muốn mập thì phải ăn uống ngủ nghỉ đàng hoàng .....

Mẹ nằm nói chuyện với tôi mà ko thèm nhìn, 1 chân bỏ xuống đất đưa đưa, nhìn có vẻ thả lỏng lắm. Cảm thấy thương mẹ ghê lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Tâm sự với mẹ xong tôi nhẹ lòng lần 2, tôi biết ơn vì mẹ luôn nói thẳng vào tim đen nhưng hết sức gần gũi và dễ chịu, cảm thấy quá hồng phúc khi được làm con của mẹ, chỉ có mẹ và cuộc đời này chưa bao giờ xuất hiện 1 người cha nào. Đó là lý do ko tôi mặc dù hơi nhỏ hơi buồn nhưng ko cảm thấy thiếu vắng hay mặc cảm gì hết. Cho nên từ bây giờ tôi phải mạnh mẽ, vì tôi là con của mẹ, tôi ko có cha thì tôi phải giống mẹ : quyết đoán, bản lĩnh và ko lụy đàn ông - kể cả người tôi yêu nhất.

Tôi lại lòi nhật ký ra, khi tôi đang lật, lật thì những trang nhật ký của những ngày sắp đám hỏi cho đến những ngày sắp cưới, cả cuộc gặp của Vinh với bà Diễm, tôi nổi máu lên xé toạc hết mấy trang, tôi vô nát và quăng vô thùng rác. Tìm tôi thất lại, sự nhớ ra đây ko phải lần đầu tiên Vinh làm tôi đau, đã là lần thứ 3 rồi, từ tình thân đến thể xác và nỗi đau mỗi lần như vậy nỗi đau lại càng lớn hơn ..... Tôi nghĩ tới đây mà thốc giọng thấy nóng bừng, khô ran, tôi giận run người. Cớ làm sao mà tôi cứ phải chịu đựng như vậy chứ, vì cái gì, rốt cục là vì ai mà Vinh lại đối với tôi như vậy? Những người ngoài tôi và anh, những lời cay độc tôi giả mù giả điếc bỏ qua hết, tôi luôn tin anh, tôn trọng anh trong mọi hoàn cảnh. Nên giờ tôi cảm thấy nản và buồn hết sức, suy cho cùng cũng chỉ là do Vinh, là do anh ấy ko tin tôi, anh ấy làm tổn thương tôi, đã vậy mà còn ko biết lỗi của mình.

Cảm xúc tôi lẫn lộn, mắt lại cay và nóng nhưng rồi tôi lắc lắc đầu mấy cái tự trấn tĩnh mình. Tôi là ai? Tôi là Dung, là con của mẹ và tôi vừa hứa phải mạnh mẽ, ko được khóc vì Vinh ko đáng để tôi rơi nước mắt cho anh ta. Hãy để con giận được lấp đầy với những hành động làm cho bản thân tốt hơn, rồi tới đâu thì tới, Vinh muốn lấp liếm những lỗi lầm và rồi lợi dụng sự yếu đuối mềm lòng của tôi, anh ta nghĩ những cái ôm những cái hôn đầy lực của anh ta sẽ là cho tôi sa vào lòng mình một lần nữa sao? Quên đi! Mẹ nói đúng, với cái lỗi của anh, đáng lẽ anh phải quỳ dưới chân tôi thì cơ may tôi mới suy nghĩ lại.

Tôi viết, những dòng nhật ký đầy quyết tâm, vì tôi giận dữ, vì tôi buồn mà ko hiểu hết lý do chuyện buồn đó, nhưng vốn tôi cũng ko muốn tìm hiểu. Buông bỏ 80%, để tôi lại sống cho tôi, cho những ngày tháng tươi đẹp, có chồng cũng như ko, thật may mắn vì có mẹ có nhà, vấn đề kinh tế ko quá eo hẹp, có bạn có bè ..... May mắn hơn cả khối người phụ nữ. Giờ nhật ký của tôi tôi sẽ toàn viết những chuyện vui, sẽ ko còn chuyện buồn nữa. Tôi sẽ cho Vinh 1 tuần, nếu anh ta xin lỗi tôi sẽ suy nghĩ coi sao, còn ko thì tôi sẽ đánh cái đơn xin ly hôn. Ngày mai nghỉ 1 ngày nữa để ngày mốt trở lại công việc, tôi sẽ xin nghỉ ở đó và tìm chỗ khác, nếu lỡ có thất nghiệp ko tìm được việc vài tháng thì ăn bám mẹ vậy.

Đóng nhật ký, nước mắt vẫn chảy là cả tự khi nào ko biết, biết là cố gắng ko buồn mà nghĩ tới những chuyện vừa qua ko thể nào mà ko khóc cho được, tập mạnh mẽ ko có nghĩa là đánh mất sự yếu đuối vốn có. Tôi hít hà, tặc lưỡi chán ngán. Chỉ mong sao mình bớt nhu nhược và yếu lòng. Rửa mặt, lại nhìn vô kiếng, 2 cái xương quai xanh thõm sâu đến nỗi mà có khi đổ nước vô nuôi mỗi bên 1 con cá vàng còn được. Kiểu này phải lên kế hoạch tăng cân ngay thôi. Vinh lại gọi, tôi tắt máy, như vậy cả 7 8 cuộc ko được thì hẳn mới nhắn tin.

- Em ăn uống ngủ nghỉ cho khỏe, rồi suy nghĩ lại. Hôn nhân là chuyện chung ko phải chuyện riêng em mà em có quyền muốn ly dị thì được.

- Rồi sao?

- Thì anh nói vậy đó, anh biết em còn giận, còn giận là còn thương. Em có lên mặt, lớn tiếng và đánh anh, anh bỏ qua hết.

- Còn ko thì sao?

- Em coi lại cách nói chuyện với anh đi. Em giận thì anh nhu chứ đừng để anh giận luôn, tới lúc đó thì mệt.

- Anh có giỏi thì giận lại đi, càng tốt, càng dễ chia tay. Giờ tôi đánh có cần anh đâu, anh đừng có vừa ăn cướp vừa la làng. Mai tôi sẽ xin nghỉ làm, tôi ko thích dính liếu tới anh nữa. Anh thật trơ trẽn, chưa bao giờ tôi tưởng tượng ra là có ngày anh như vậy.

- Em thôi đi, đi ngủ đi.

- Anh biến khỏi cuộc đời của tôi đi.

- Đừng khóc nữa, nín và đi ngủ đi!

Trời ơi, tôi tức thiếu điều muốn nổ ngực, anh ta nói tôi đang khóc, đúng là đồ khốn nạn. Thôi thì ko suy nghĩ gì nữa, ly dị gấp. Ko còn tình nghĩa gì, trả tự do sớm để tôi còn làm lại cuộc đời. Ước chế, tôi bấm số gọi

- Anh nghe nè

- Mai tôi sẽ gửi đơn cho anh, anh đúng là ko còn gì để nói. Anh chưa 1 lời xin lỗi tôi, anh vẫn cứ trơ trơ ra như vậy trong khi tôi phải chịu bao nỗi đau tinh thần anh gây ra cho tôi. Nếu anh ko thương tôi thì anh còn cưới tôi, làm khổ đời tôi làm gì? Sao anh ko sống vậy mà đi thả giống với bất cứ con nào anh muốn đi! Thôi coi như tôi xin anh, hãy tha cho tôi đi!

- Ko, ko ly dị ly diếc gì hết, em có nghe rõ ko?
- Tôi cứ làm.
- Em ko khóc sao?
- Anh ko đáng để tôi phải khóc.
- Em ly dị vì lý do gì?
- Vì anh ngoại tình, vì anh vô tâm, vì cuộc sống hôn nhân ko hạnh phúc.
- Em cứ suy nghĩ đi, đừng nông nổi để hối hận.
- Bây giờ tôi ko chạy khỏi anh được thì tôi mới phải hối hận Vĩnh à, tôi hối hận vì đã đến với anh, bà Diễm may mắn, con Chi cũng may mắn còn tôi ..... tôi phải chịu đựng tất cả, tôi thật đáng thương! Anh hãy để cho tôi được sống như trước khi anh phá nát cuộc đời tôi đi!
- Em đừng có mơ!

Tôi bất lực ko thể tả được, tắt máy, tháo sim. Ngồi đó, tức tưởi và uất ức tới cùng, giờ này nhận ra mình lấy phải 1 thằng lòng lang dạ sói, vậy mà cứ tưởng hán bao dung, cứ tưởng hán vị tha mà chấp nhận 1 người nhưng lắm lờ như mình, tôi đã lầm. Là tôi quá dễ dãi để quần vào hán như con thiếu thân, là tôi ngu khi nghe theo những lời ong bướm, là tại tôi, tại tôi. Tôi tự đâm vô ngực của mình thành thịch, cô hòng tức đến thờ ko nổi, nếu là do tôi đây tôi xuống hố thì tôi sẽ tự leo lên!

Mở máy tính, tôi gõ đơn ly dị vì lý do hôn nhân ko hạnh phúc, in ra rồi ký. Tôi gõ luôn cái đơn nghỉ việc, in ra rồi ký. Tôi mặc dù đang điên tiết nhưng cảm thấy khoẻ rồi, ngày mai tôi sẽ đem 2 cái đơn này đi gặp người cần gặp để được giải quyết, nếu mà còn dính tới chữ Vĩnh chắc tôi nổ tung vì điên quá! Trời ơi là trời! Tôi vô đầu, bức tóc nằm vui xuống giường, cả đêm nằm tức hừ hừ mà ko ngủ được. Những quyết tâm, những lời san sẻ của Tiên của mẹ cứ nhồn nhơ quay mòng mòng trên đầu, tôi cố gắng trấn tĩnh mà nắm bắt nhưng xem ra cục tức lớn hơn nên tôi cứ trao tráo mắt nằm đó, có muốn khóc cũng khóc ko được! Tôi gần 4h sáng, tôi mới chợp mắt được.

Sáng tới 10h mới dậy, đầu nhức quá trời, tôi mò xuống nhà ăn sáng rồi uống thuốc. Ngồi tầm nửa tiếng thấy đỡ nhức đầu tôi lên thay đồ, xuống đi gặp Vĩnh. Quần jeans giờ cái nào mặc cũng rộng, nên tôi phải mặc đầm, nhìn người ngòm như con cá khô, thê thảm mà chỉ muốn giết ông Vĩnh cho đỡ tức.

- Ủa con đi đâu vậy?
- Con đi có chuyện chút cô.
- Khỏe chưa mà đi?
- Dạ nay đỡ nhiều, con thấy tỉnh táo, con đi lát về ăn cơm với cô, cô đừng lo.
- Hay con gọi nói mẹ con 1 tiếng đi!
- Thôi, con đi nhanh thôi à cô! Gọi mẹ mẹ lại lo.
- Ủ, vậy đi nhanh về nha, để cô bị la đó.
- Dạ, con biết rồi.

Tôi lấy xe, chạy thẳng tới cơ quan trong tâm trạng hậm hực. Vừa thấy tôi tới mọi người ai nấy tay bắt mặt mừng, ai cũng ngạc nhiên vì tôi xin nghỉ đến ngày mai mà hôm nay lại vô. Tôi chào hỏi qua loa rồi lên hán phòng quản lý, tôi gõ cửa, anh rể Vĩnh mời tôi vô.

- Sao, khỏe chưa em?
- Anh, anh cho em nộp đơn xin nghỉ việc.
- Sao vậy em?
- Dạ em bận việc gia đình.
- Thôi, em chưa khoẻ hán thì cứ nghỉ ngơi thêm. Chuyện em với Vĩnh thì anh cũng có nghe chị Vân kể rồi, cứ bình tĩnh đi, mọi chuyện đâu còn có đó mà.
- Anh cứ duyệt đi, em ko đi làm ở đây nữa đâu.
- Nếu là vì chuyện cá nhân mà em xin nghỉ thì em quá vô trách nhiệm đó nha, anh khuyên em, thời buổi khó khăn, tìm việc làm ko dễ đâu. Công việc thì tốt, em cũng quen rồi, giờ nghỉ thấy tiếc ko? Bao nhiêu bạn sinh viên ra trường ko xin được 1 việc làm ra hồn đó em!

- Anh cứ duyệt đi!

- Cái này phải qua giám đốc, giờ anh để đây, 1 tuần nữa em vẫn ko thay đổi anh sẽ trình lên trên. Lúc đó nếu giám đốc duyệt thì bên nhân sự sẽ liên lạc với em

- Sao cũng được, dù sao em cũng ko đi làm ở đây nữa đâu.

Sau khi nộp đơn nghỉ việc, tôi né mọi người đi về luôn. Tôi chạy tới 1 quán cà phê trên quận 10, gọi điện kêu Vĩnh ra

- Anh nghe nè em

- Anh tới quán cà phê X trên đường Tô Hiến Thành đi, tôi có việc muốn gặp anh!

- Ok em

Người chồng mà tôi cảm thấy tin yêu, hạnh phúc trao cả cuộc đời này, tôi tưởng có thể chết già với nhau, anh ta nói chuyện khô queo, lạt như nước lã. Tôi cảm lại cảm thấy tức tối chưa từng thấy, tôi biết sẽ ko khóc đâu, tôi chỉ cố gắng ko cho anh ta thêm cái bực tai nào nữa mà thôi.

Gần 20p hán tới, vẫn cái nét mặt thô thiển ko hề biết lỗi đó, tới chỗ tôi và ngồi sà xuống.

- Chuyện gì em?

- Đây, anh nhận và ký đi, tôi còn đem lên quận.

Tôi lấy tờ đơn ra đẩy về phía hán, hán cười cợt nhả

- Thôi, em về mà nghỉ ngơi dùm anh. Nhìn em xanh xao anh xót lắm, sao em hành động như con nít vậy.

- Anh có ký ko? Ko tôi sẽ 1 mình đi nộp.

- Anh ko ký đâu!

Nói xong gã cầm tờ đơn xé cái rẹt, máu tôi sôi sùng sục, đứng lên, gồng mình, trợn mắt lớn tiếng.

- Bây giờ anh muốn cái gì?

- Em ngồi xuống để anh nói chuyện.

- Tôi ko thích nghe anh nói!

- Ko thích cũng phải nghe vì em vẫn là vợ anh!

Tôi bỏ quay ngoắt bỏ đi, ko thèm quan tâm. Hán ta chạy theo, nắm nhẹ tay tôi

- Em vô ngồi đi, mình bàn chuyện ly dị.

Tôi nghe thấy như vậy, thì bước vô ngồi lại vào bàn.

- Anh biết em đang giận, đang ghét anh, ghét Chi. Anh cho Chi thôi việc luôn rồi.

- Ha, thì làm sao? Chi chỉ là 1 cái tên, ko có con này thì có con khác!

- Em có cái kiểu ăn nói khó nghe đó từ khi nào vậy hả?

- Là anh dạy tôi cả thôi, anh tôi luyện tôi đó! Giờ anh nói chuyện anh cho ai nghỉ việc thì liên quan gì đến chuyện ly hôn? Anh khoe thành quả à? Anh là chủ, anh chơi con người ta chán rồi anh bỏ, như anh đối với tôi vậy, chẳng qua với tôi là bị chút ràng buộc gia đình 2 bên, phải ko?

- Em khác, em là vợ anh, em đừng tự so sánh mình với mấy người đó!

- Ủ, mấy người đó, vậy mà anh vì mấy người đó mà bỏ tôi ko quan tâm sống chết, càng nói thấy càng sai rồi Vĩnh à!

- Là tại anh ko biết, sao em ko gọi anh!

- Anh đừng có nói mấy cái tào lao nữa. Tôi ko kiên nhẫn để tiếp tục sống với anh, kể cả nói chuyện với anh tôi cũng ko có cảm giác nữa rồi.

- Em ghét Diễm lắm hả?

- Ủ, giờ tôi ghét hết, ai cũng ghét!

Hắn chưa kịp trả lời thì điện thoại hắn reo

- Em nghe anh hai? Dạ, dạ em biết rồi. Rồi để em giải quyết. Dạ bye anh!

Chắc là anh rẽ hẳn gọi, xong hẳn quay qua tôi, tiếp tục câu chuyện. Tôi vẫn đang tức tối.

- Coi bộ em hạ quyết tâm quá rồi, xin nghỉ làm luôn. Đừng nghỉ làm, anh ko đề cập tới đâu, anh cũng ko làm phiền chỗ em làm đâu, coi như là ko phải anh xin việc dừng em đi.

- Ủ, tôi ko có lý do gì để dính tới anh, giờ dính tới anh ko thấy thoải mái, ko có anh tôi ko chết đâu.

- Giờ anh nói nè, nếu em đã định ly dị thì trước phải thử thách, ly thân đi. Dù gì em cũng dọn về nhà em ở rồi, mình tạm xa nhau 1 thời gian, 2, 3 tháng chẳng hạn. Sau đó nếu ko hàn gắn được thì hãy ly dị. Được ko?

- Sao tôi phải nghe lời anh?

- Vì anh vẫn là chồng em. Anh thương em và ko muốn mất em, anh ko muốn để em vô tay thẳng khác. Trong thời gian ly thân này, nếu gia đình có đám tiệc em vẫn phải đi với anh, mỗi tháng anh vẫn chuyển khoản tiền cho em.

- Tôi ko cần tiền của anh, tôi cũng ko phải thử người mà bạ ai cũng lao vô ngủ với người ta!

- Nếu em đồng ý thì mình làm theo ý anh còn ko thì em đừng mơ chuyện ly dị. Cho dù em có đơn phương thì anh cũng sẽ làm phiền em suốt đời, em đừng nghĩ tới chuyện bỏ anh được!

- Đáng lẽ tôi nên biết anh như thế này từ trước, thất vọng lắm Vĩnh à!

- Em cứ suy nghĩ đi!

- 6 tháng, từ ngày hôm nay, 6 tháng sau tôi sẽ đưa đơn cho anh, hy vọng anh giữ lời hứa, đừng làm cho tôi nghĩ mình cưới 1 người ko phải đàn ông!

- Cảm ơn em.

- Đừng nhắn tin hay gọi điện cho tôi khi ko cần thiết. Trong thời gian này anh có toàn quyền tự do, muốn đi chơi hay ăn nằm với ai tôi ko cấm. Vì tôi ko còn nghĩ tôi là vợ anh nữa rồi.

- Em đừng có dụ anh, em nói anh làm vậy để em cũng có quyền làm vậy à?

- Thôi tôi về đây!

- Ăn trưa chưa?

- Nhìn cái mặt anh là ăn ko vô rồi!

Nói xong tôi lườm rồi quay đi, ko ngờ bây giờ với chồng mình tôi lại có thể ăn nói như kẻ thù như vậy. Thôi thì cũng là do anh ta làm cho tôi như vậy thì ráng mà chịu. Nhưng mà nói chuyện xong tôi còn tức hơn. Bây giờ đừng hòng tôi khóc vì anh nữa, giờ tôi sẽ sống cho tôi, chỉ cần 6 tháng thôi mà, tôi sẽ chính thức thoát khỏi anh!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Tôi hùng hổ ra khỏi quán cà phê, về nhà trong tâm trạng ko tốt 1 chút nào. Vừa vô nhà tôi đã thấy cô em chồng và bà chị chồng ngồi chờ, nhưng ko thấy có xe đậu ngoài sân.

Thoáng qua tôi nghĩ mình nên giấu cảm xúc vì hai chị em ko có lỗi gì cả, tôi ko nên giận cá chém thớt, nhưng tôi nghĩ lại, tôi nên để cho chị Vân với bé Vy thấy sự bức dọc của mình, để họ về họ nói cho anh/em trai của họ biết là thái độ của tôi là rõ ràng. Nhưng tôi vẫn cười

- Em chào chị chào bé Vy

- (BV) Chị ăn trưa chưa? Em với chị Vân định qua rủ chị đi ăn.

- (CV) Uhm, đi ăn rồi đi cafe hay kem gì ko em? Em ở nhà bữa giờ chắc cũng buồn?

Tôi đoán là 2 chị em muốn nói chuyện riêng, định mời lên phòng nhưng thôi, thái độ lịch sự tối thiểu. Ko biết ông Vinh đang bày chiêu gì đây?

- Chị Dung cắt xe đi chị, đi taxi lát em với chị Vân đưa chị về, trời nắng lắm, chị mới hết bệnh mà. Nha, nha chị!

Nhìn thấy vẻ mặt khấn khoản đến dễ thương của bé Vy, tôi ko cầm lòng được, tôi đẩy xe vô nhà, hơi miễn cưỡng nhưng ko có gượng gạo. Tôi nói cô Hà cứ ngủ trưa, lát tôi về có chìa khoá tự mở cửa. Rồi 3 chị em kêu taxi đi.

Tới 1 quán chị Vân đã đặt chỗ sẵn. Vừa đến bàn thì bé Vy nó đã kéo ghế rồi ngồi kế bên tôi, ôm ôm tôi nữa, con bé làm tôi thấy dễ chịu và bớt giận, chị Vân thì ngồi đối diện. Món ăn từ từ đem ra

- Dung ăn nhiều đi em, ở đây nấu ăn được lắm

- Dạ được rồi chị, em ăn cũng đâu có nhiều đâu, chị kêu chi nhiều.

- Chị ăn đi, ăn đi cho mập, mập cho đẹp.

Bé Vy liên tục lựa lựa miếng nào ngon gấp cho tôi ăn. Tôi cảm thấy ngại lắm, tự nhiên thấy mềm nhũn ra với 2 chị em nhà này.

- Vinh hay anh hai nói cho chị nghe rồi phải ko?

- Thôi em cứ ăn đi, chuyện của em với thằng Vinh tính sau, nhưng chị nghĩ em nên nghĩ lại chuyện đi làm. Môi trường làm việc tốt, lương cao, còn có anh 2 phía trên nữa nên ko phải lo chuyện bị ăn hiếp. Công việc cũng phù hợp với ngành em học, chị thấy tiếc, thôi em đừng bỏ việc, coi như nghĩ cho anh chị đừng bỏ việc, uống lắm. Chuyện thằng Vinh nó sai, bữa bà nội với ba má chửi nó nhiều rồi, em giận nó thì giận mà tự nhiên giận nó nghĩ làm có phải mình dở ko em?

- Để em suy nghĩ lại.

- Chị 3, ba la quá, rồi anh 3 cũng điên máu đuổi việc bà Chi rồi, cũng ko tốt lành gì đâu chị, bị chồng bỏ có đứa con 3 tuổi rồi đó chị. Bởi cái thứ đi làm mà ăn mặc đồ bó sát rạt là biết rồi!

Giờ người nhà Vinh quay ra chửi con Chi ko, thấy cũng bất công. Ghét thì ghét nhưng tôi ghét chồng tôi hơn, loại đàn bà nào cũng va vô được, sao có thể rẻ tiền như vậy.

- Ko có Chi, thì mai mốt có Đào, có Hoa khác thôi, đàn ông mà, cái tính trăng hoa thì cứ thích thả dê thôi, nhà mình đừng có chửi người ta, Vinh ko hư thì người ta cũng ko dễ mà lẳng với anh được. Đáng lẽ người như Vinh thì ko nên lấy vợ chị à.

- Đàn ông mà em ơi, trăng hoa 1 chút, quan trọng là nó thương và quay về với vợ con!

- Thôi chị, em biết chị thương em nhưng chị đừng khuyên em với tư tưởng kiểu đàn ông ra ngoài lẳng nhăng nhưng cuối cùng cũng quay về với vợ. Em ko chịu vụ đó đâu chị, em ko phải mẫu người vĩ đại như vậy. Dù sao thì giờ em cũng ít nhiều biết chồng em đối với em sao rồi chị.

- Nói chung chỉ có thằng Vinh nó sai, qua chuyện này ba má cũng biết rồi. Ba má đang định bữa nào qua xin lỗi mẹ em.

- Chuyện đó em chưa nghĩ tới, chỉ có Vinh thôi chứ ba má có làm gì sai nhiều đâu. Bữa mẹ em cũng nói nặng vậy rồi. Nhưng em nghĩ giờ em sống cho em, nếu em cứ sống vì Vinh, phải chịu đựng ảnh thì ảnh coi thương và cứ ko quan tâm em, chắc em chết sớm vì điên quá!

- Nhưng giờ em tính sao?

- Ly dị chị.

- Cái gì, trời ơi, chuyện vợ chồng đâu phải ngày 1 ngày 2 mà nói 2 chữ đó nghe nhẹ nhàng và dễ dàng quá vậy em?

- Chắc vì chị là chị anh Vinh nên chị ko hiểu được những cảm giác tồi tệ mà em phải chịu, hiện em vẫn đang chịu đựng hằng giờ hằng ngày mà chị, cũng là phụ nữa chị ko thương cảm cho em sao!

- Chị ko có ý đó! Chị cũng có la nó rồi.

- Chứ ý chị nói là gì?

- Quá vội vàng ko em?

- Dạ, em với anh Vinh cũng nói chuyện rồi, nhất trí ly thân 6 tháng rồi sau đó sẽ ly dị luôn.

- Trời ơi, em nói chuyện với nó rồi à?

- Dạ.

- Nó ko năn nĩ hay xin lỗi em à?
  - Em nghĩ cũng ngộ, ko những ko năn nĩ hay xin lỗi mà ảnh còn khinh khỉnh với em, nói thiệt nhìn trơ trẽn lắm chị.
  - Em cho nó thời gian bình tâm suy nghĩ đi Dung.
  - 6 tháng đó chị, mà em nghĩ ảnh cần thời gian để ăn năn còn suy nghĩ bình tâm là em cần, ảnh ko cần đâu chị!
  - Chắc chắc, mấy đứa coi nhẹ hôn nhân quá ...
  - Em chưa hề coi nhẹ hôn nhân, chưa hề. Có thể em ko sâu sắc bằng chị, nhưng em thương và hết lòng vì ảnh. Nhưng giờ anh Vĩnh thay đổi quá nhiều, bất ngờ nữa làm em trở tay ko kịp và bị sốc.
- Cứ như vậy, 2 chị em nói chuyện, lâu lâu Vy cũng có nói xen vô nhưng toàn những phát ngôn trẻ con, ko đóng góp. Tôi hiểu ý chị Vân nhưng tôi nghĩ nên đành thép để có gì chỉ còn truyền tải lại với em trai mình là tôi đây đã quyết tâm.
- Tôi cũng ko ngờ, mới có mấy ngày mà tôi trở nên ăn nói lạnh lùng và chịu chắt chém thẳng mặt như vậy. Chắc vì nỗi đau và cú sốc quá đột ngột nên làm tôi kiểu như bị biến đổi tâm lý từ 1 người này thành người khác mất rồi. Nhưng cũng hay, tôi thích tôi của mình hiện tại, ăn nói thì mạch lạc ko quá chua ngoa nhưng sẵn sàng xù lông để bảo vệ bản thân. Vì rõ ràng ngay từ lúc đầu, TÔI KO SAI!
- Ăn xong tôi từ chối đi uống nước, vì tôi nghĩ chắc chị Vân với Vy cũng có ý làm tôi dịu, âm mưu làm tôi siêu lòng thôi, nói chung họ cũng vì anh trai em trai của họ và chắc họ cũng yêu quý tôi nên mới như vậy. Tôi chạy lang thang thành phố, nghĩ lung tung thể nào mà tấp vô 1 salon tóc lớn. Các nhân viên mời gọi và tư vấn nhiệt tình
- Chị muốn làm gì?
  - Mình cũng ko biết, mình cần 1 người chỉ mình nên làm gì cho đẹp.
  - Chị có yêu cầu ai ko?
  - Ko, vì mình chưa tới đây lần nào mà. Hay bạn giới thiệu cho mình người giỏi nhất ở đây đi, mình cảm ơn.
  - Trời ơi, có ai mà nói thẳng như chị đâu. Mà hên nha, hôm nay cây kéo vàng của tiệm em đang trông khách, đề em kêu ảnh ra tư vấn cho chị, chị vô ghé ngồi chờ chút đùm em, ảnh đang ăn trưa, chắc cũng sắp xong rồi.
- Cô gái trẻ, chắc ít tuổi hơn nhưng lịch sự tôi gọi là bạn, cách gọi của Thái, Thái dạy tôi khi thấy người ta có vẻ nhỏ hơn mình nhưng ngại và ko chắc thì cứ kêu là bạn, đa số con gái ko thích bị kêu là chị vì đối phương nghĩ mình già, còn kêu bằng em thì thiếu tôn trọng.
- Cô bạn niềm nở để tôi ngồi trên 1 cái ghế dựa của salon, choàng cho tôi miếng cao su ngang vai trong tư thế chuẩn bị cắt tóc, 1 ly nước và 1 cuốn tạp chí. Tiệm cũng có 4 5 người đang làm đẹp, ngồi khoảng hơn 5p thôi thì 1 anh bóng bẩy, tóc tai sành điệu ra chào.
- Chào người đẹp, người đẹp muốn làm gì?
  - Em đang buồn, anh nhìn tóc em thử rồi tư vấn cho em đi, em ko biết làm gì nữa.
  - Buồn về chuyện gì?
  - Ủa, đi sâu vô chuyện buồn luôn hả anh?
  - Ko phải đi sâu, ý mình chỉ muốn hỏi người đẹp đang muốn làm đẹp hay đơn giản là làm khác mình, hay là cả 2?
  - Em muốn thay đổi kiểu tóc cũng muốn đẹp hơn nữa chứ.
- “Cây kéo vàng” vuốt vuốt tóc rồi cầm lên từng mảng, tặc lưỡi khen tóc đẹp, mượt, tôi đang nhìn thẳng vô kiếng, anh chàng cũng nhìn vào kiếng
- Mặt người đẹp cũng nhỏ nhắn và dễ thương, nếu uốn cũng đẹp nhưng mà uốn thì phải chịu khó cuốn ống thường xuyên, và dưỡng dầu nha. Nếu người đẹp ko ngại thì uốn.
  - Anh nói vậy là có ý khác phải ko?
  - Ủ, thực ra mình thích cắt ngắn hơn, một tóc bob đang hot đó, nhưng tóc người đẹp dài vậy cắt có uống ko?
  - Tóc bob ra làm sao anh?

Anh thợ tóc cho tôi xem 1 mẫu tóc tém cũng hơi cao, cô mẫu tóc mặt cũng gọn gọn nhỏ nhỏ giống tôi, nhìn cũng ấn tượng lắm. Anh ta còn nói kiểu tóc đó rất dễ kết hợp trang phục, có cá tính nhưng cũng rất dịu dàng nếu mặc đúng đồ, ko bị lỗi mốt và nói chung là hợp với tôi. Đây là lần thứ 2 tôi cảm thấy chán tóc của mình và muốn thay đổi. Nên tôi đồng ý luôn. Hôn nhân tôi còn bỏ đi thì tiếc gì mớ tóc ...

- Anh cứ cắt kiểu này, anh chắc mặt em hợp phải ko?
- Uhm, cam đoan luôn!
- Người đẹp cắt kiểu này nha, mình free luôn!
- Sao lại free?
- Nếu được mình xin tóc của người đẹp, tóc khô, dài và mượt, mình xin làm mẫu cho tóc nổi.
- Anh lấy tóc em nổi cho người ta hả?
- Ko, chỉ là túm lại, buộc rồi treo làm mẫu thôi.
- Thôi tùy anh, nếu anh ko lấy thì cũng bỏ đi mà.
- Cảm ơn người đẹp nhiều, khuyến mãi luôn cho người đẹp 3 lần làm đẹp tại đây nữa! Hôm nay nếu người đẹp nhuộm mình free luôn!
- Ok, cảm ơn anh, anh cứ coi làm sao cho em đẹp và lạ hơn thì làm.
- Người đẹp thích tóc màu nổi ko?
- Thôi, em ko thích nổi đâu, lòa lẹt lắm.
- Rồi, ok ok, đây băng màu, người đẹp chọn số nha.

Cuối cùng tôi cũng cắt phăng mái tóc thề của mình, nhuộm màu nâu tím. Xong xuôi nhìn mình cũng xinh xắn và thời thượng hẳn ra, anh làm tóc còn lấy điện thoại chụp tôi 1 kiểu hình để làm mẫu nữa! Lại được free, coi như hôm nay gặp điều lành vậy. Dù 1 chuyện nhỏ cũng thấy phấn chấn hơn 1 chút xíu. Con Tiên nó nói phải, phải ra ngoài, phải hưởng thụ chứ ru rú ở nhà riết ngu người, bây giờ tôi phải bắt đầu, 1 Dung mới xinh đẹp, mạnh mẽ và yêu đời! Lúc này nhìn mình trong kiếng, thấy cũng thích thích diện mạo mới này. Xong tôi về nhà, vừa chạy tới đầu hẻm đã gặp Vinh, anh ta đứng đó, nhìn tôi, ko đi theo, ko nói gì, tôi chạy vượt ngang anh ta liếc 1 cái đầy căm thù. Đó là bên ngoài, nhưng từ bên trong tự nhiên tôi thấy tim mình đập loạn xà ngầu, giận thì giận ghét thì vẫn ghét nhưng vẫn bị rung động. Tôi vô nhà, dắt xe mà còn thấy run run ... Ko biết đến đây làm cái gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Tôi vô nhà rồi mà vẫn thấy run, ko biết Vinh thấy tôi cắt tóc có lạ lắm quá ko? Nhìn mặt của thằng chả thật lòng mà nói thì cũng còn thấy thương lắm. Tôi thì cứ bồn cũ tự soạn “tới đâu hay tới đó”. Tôi về tới nhà là cũng 4h chiều, tôi đi rửa mặt cho tỉnh táo, ngắm nghía mình trong kiếng thấy dễ thương ghê.

Tôi đi lên phòng nằm 1 chút, biết là xái giờ ngủ trưa nhưng tôi thấy hơi mệt, thôi thì nằm tầm nửa tiếng thôi cũng được, chiều mẹ về rồi ăn com luôn, tại vì trưa nay đâu có ngủ nghe gì đâu. Tôi nằm trên giường, cứ cái thói quen nằm sải lai ra đó, mông lung suy nghĩ. Sao ai cũng khuyên mình đừng bỏ việc, sao thấy ai cũng có lý do, mình thấy thuyết phục quá, chuyện cá nhân mà để ảnh hưởng tới công việc tốt thì cũng hơi quá, cái này để nghiền ngẫm lại 1 chút. Có tin nhắn

- Em cắt tóc dễ thương quá, anh nhớ em.

Vinh nhắn, ko thèm trả lời tôi quăng điện thoại ra xa, nước mắt lăn dài trên má, chảy xuống gối. 1 đồng những cảm giác dày vò tôi, giận dữ xen lẫn nhớ thương, hôm nay bắt đầu thấy nhớ, nhưng lại cảm thấy bất mãn thất vọng xen lẫn những cảm giác yêu lúc trước. Sống làm sao mới vượt qua mọi chuyện đây? Buồn, sao Vinh ko chịu xin lỗi mình vậy, mình phải ly dị thiệt sao? Chỉ có 1 tin nhắn mà phân tâm đến vậy rồi, quá yếu đuối.

Giật mình thức dậy, lật đật coi đồng hồ đã 7h tối, chạy xuống nhà thấy mẹ đang ngồi coi tv

- Ủa mẹ ăn com chưa?
- Chờ con ăn luôn.
- Mẹ về hồi nào?
- 5h. Nay nhà có con cúp bê tóc nâu hả? Nhìn cũng ngộ lắm.

Tôi vuốt vuốt tóc cười mắc cỡ, rồi dọn cơm ra ăn.

- Mai mốt mẹ cứ ăn cơm trước đi, chờ con chị, lỡ con ngủ tới 9 – 10 giờ sao?

- Ủ, tại tui thích ăn cơm với chị nên tui chờ!

Mẹ cười rồi 2 mẹ con ăn cơm, với cô Hà nữa.

- Chị chồng với em chồng tiềm nhiệm cái gì mà đi cắt tóc?

- Mẹ này, chị Vân với Vy có gì đâu, 2 người đó được mà, còn cắt tóc là con muốn nên cắt thôi.

- Nghĩ cũng ngộ, con bé ngoài cửa hàng cũng vậy, hở ra cãi nhau chia tay là đi quậy cái đầu. Nhưng cái đầu của con thì coi cũng được, hợp. Cơm xong thì mẹ chờ đi qua nhà bà thấy thuốc quen, hốt thử 5 7 liều thuốc uống cho khoẻ coi, nay nhìn mày như con cá khô, thấy ghê!

- Mẹ chê con hoài, chồng chán rồi giờ tới mẹ luôn!

- Ở nhà, nếu buồn muốn đi chơi đi du lịch gì đó nói mẹ, mẹ cho tiền đi.

- Thôi, con có tiền con tự đi.

- Có được bao nhiêu?

- Thì miễn sao con đủ lo cho con được rồi. Mà mẹ nè!

- Sao?

- Chắc con suy nghĩ lại chuyện nghỉ làm, thấy uống!

- Mẹ lo cho chỗ làm khác ngon hơn!

- Thôi mà, ý con ko phải vậy ... Tại con cũng quen việc, quen chị quen em, ...

- Tuỳ con!

- Mẹ buồn hả?

- Mẹ đâu có dễ buồn, chỉ khi nào con ngu mẹ mới buồn.

Tôi mím môi, lùa cho xong chén cơm, ko nói gì thêm, ăn nói ko khéo lại sợ nói lung tung làm mẹ buồn lòng. Rồi mẹ chờ tôi đi hốt thuốc về sắc uống. Bà thấy thuốc ngoài việc bắt mạch chẩn đoán còn có nói thêm về thần thái, bà kêu tôi đang gặp chuyện ko vui, nên đi học yoga cho tâm tịnh và lại khoẻ. Nghe mà sồn hết da gà, bộ nhìn tôi thảm hại lắm hay sao mà người dung cũng biết được tôi đang có chuyện buồn vậy. Hốt 10 thang thuốc, ngày uống 2 lần, cách ngày uống 1 ngày, bảo đảm uống hết sẽ có tác dụng, cảm thấy muốn uống thì hốt thêm còn ko thì thôi cũng được.

Vậy là vợ chồng xa nhau cũng gọi là dài ngày, ấy vậy mà vẫn còn sống, tôi tưởng phải tệ hơn, vật vờ hơn, Ko biết tôi mạnh mẽ lên được chút nào hay là do con đau tinh thần và thể xác đến cùng 1 lúc nên giờ tôi mới thấy cảm giác hay cảm xúc có vẻ quá khập khiễng khi đi cặp chung với thực tế thì phải. Giờ có muốn quần quai, cầu xé hay than khóc tôi cũng ko làm được, có thì cũng chỉ là những giọt nước mắt hờn tủi và chịu đựng. Thôi thì ngủ, tìm quên bằng giấc ngủ cho khoẻ, nếu ko có gì thay đổi thì ngày mai tôi đi làm, còn nếu ko thì ....

Nằm xuống, nội tâm lại dần vật, nhắm mắt lại thì liên tiếp những hình ảnh của Vinh hiện ra, tôi nhớ như in về mặt điển tiết của Vinh đêm đó, ánh mắt đáng sợ như muốn nuốt chửng lấy tôi – gầy gò và bệnh tật. Tôi thấy hiện ra thái độ thờ ơ của Vinh khi tôi xuất viện, về mặt bắt lực của Vinh với cái gật đầu khi tôi đưa tin nhắn của con kia .... Tôi nấc lên, lấy gối đè đầu mình rồi lại khóc, tôi tức lắm, tôi tủi lắm chứ. Tại sao sau bao nhiêu chuyện lời xin lỗi vẫn ko nói ra. Tôi nhớ phòng của vợ chồng mình, tôi nhớ từng góc ngách, tôi nhớ những buổi sáng 2 đứa giỡn um sùm trong toilet, tôi nhớ mỗi lần ông Vinh đi nhậu về thấy tôi ngồi là ẵm tôi lên nâng tạ, hay những chu môi hôn gió tạm biệt trước khi đi làm ... làm sao mà tôi quên được ... Tờ giấy kết hôn hay tờ giấy ly hôn cũng chỉ là thủ tục, quan trọng là tình cảm của con người. Tôi có làm lỗi gì mà bị như vậy, tôi ko tin là do tôi bỏ về trước trong bữa tiệc của bạn Vinh, chắc chắn ko phải đơn giản như vậy đâu, chồng tôi anh ấy có còn yêu tôi ko? Vui đâu vô gối, trần trọc mãi ko làm sao chợp mắt được, khóc chán chê tôi lại ra phòng thờ, than thờ trong tâm với ngoại, vì cứ mỗi lần nặng lòng tôi đều ra đó, đốt nhang và khấn vái ngoại cùng trời Phật ông bà, ko biết có tâm lý ko nhưng sau mỗi lần như vậy tôi đều có thể ngủ, ko hẳn là ngon nhưng ko phải thâu đêm suốt sáng.

5 rưỡi sáng tôi dậy, nghe tiếng nhạc The Beatles nhẹ nhàng dưới nhà, tôi biết mẹ đã thức. Mang bộ mặt xưng xia xuống nhà tôi hỏi mẹ

- Bữa nay con có nên đi làm ko mẹ?

Mẹ ngoắt tôi lại gần, ôm đầu tôi hôn lên cái đầu búp bê nâu tím

- Thôi ăn sáng rồi thay đồ đi làm đi con! Sau này mẹ ko ép gì nữa, đáng lẽ mẹ ko nên nói tới chuyện con phải nghỉ làm!

- Con cảm ơn mẹ.

Vậy là ko phải đắn đo nữa, mẹ là người đề nghị tôi nghỉ việc, giờ mẹ cho tôi ý kiến là nên đi làm lại. Tôi thầm cảm ơn mẹ, chuyện có chút xú mà tôi cũng xinh dính mấy ngày nay. Ăn sáng xong, tôi sửa soạn thay đồ đi làm.

Đến cơ quan sớm nhất, tôi giặt cái khăn lau bụi bàn làm việc, chậu xương rồng trên bàn vẫn còn đẹp chán, nhìn tới cây xương rồng mà ngẫm, ước gì mình được như nó, sống bất chấp thời tiết khắc nghiệt, tự tạo gai để nuôi sống bản thân cũng như phòng vệ, kẻ cũng hay! Tôi bắt đầu sắp xếp lại hồ sơ, chứng từ, pha 1 ly trà túi lọc cho ấm lòng. Trời mùa sắp hết mùa mưa, nhưng cũng còn ảm đạm lắm, hơi lạnh vào buổi sáng nữa. Đúng là “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Mở máy tính nghe nhạc, bài Bad day của Daneil Powter!

Anh rể chồng vô cũng khá sớm, chắc anh đưa con đi học, đi ngang phòng tôi ló đầu vào nhướn mắt đắc ý, tôi cười cuối đầu chào xã giao. Lát thì các đồng nghiệp bắt đầu vô, các chị ôm tôi hôn chùn chụt, họ nói họ nhớ tôi, nhớ mùi lipton nóng sáng sớm .... Khoa là người mừng nhất vì em ấy ko phải lo 1 đồng chứng từ xuất nhập tồn của tôi nữa, cũng ko phải giải trình các hoá đơn. Nói chung thấy được giá trị của mình tăng thêm chút đỉnh thì phải. Phòng làm việc rôm rả làm tôi thấy phấn khởi, mấy ngày còn yếu nằm nhà thiệt là tuyệt vọng, tôi đã lựa chọn đúng khi quay lại, anh chị em ở đây họ chẳng biết tôi đã đấu tranh thế nào đâu.

- Trưa nay ăn mừng Dung trở lại khoẻ mạnh và xinh xắn, cả phòng mình đi ăn nghe!

- Em khao em khao, em mới nhận có tin vui!

Chị cùng phong đề xuất, Khoa hưởng ứng nhiệt tình, thế là cả phòng nhất trí còn tôi thì cười toe.

Khoảng 9h tự nhiên bảo vệ gọi tôi có người tặng hoa, tôi hơi bất ngờ nhưng tôi nghĩ do phòng tôi tặng là cái chắc. Tôi cứ ra ký nhận đi đã, ai dè trên bó hoa màu vàng có tấm thiệp “Chúc em làm tốt và luôn vui tươi”

Nhìn cái nét chữ tôi biết ngay là của ai, ko suy nghĩ nhiều tôi quẳng ngay vô thùng rác luôn. Tôi là xương rồng, ko phải hoa hồng! Ko hiểu tại sao tấm trạng bức dọc tức thì, tôi lấy điện thoại ra gọi

- Alo, anh ....

- Anh thôi làm mấy chuyện tào lao đi, đừng như vậy nữa!

Chẳng cần anh ta nói hết câu chào, tôi đã tắt máy. Tôi bây giờ cứ như tồn tại 2 bộ mặt, ban ngày thì gai góc còn ban đêm mới là tôi – Dung, yếu đuối và mau nước mắt.

Tôi bước vô phòng

- Ủa, bông hoa gì đâu? Sao ko thấy em?

- Người ta giao lộn cho ai ko phải cho em, em trả rồi.

Cả phòng ừ rú như khóc thuê. Còn tôi thì hậm hực, cái thứ gì xin lỗi thì ko xin lỗi mà làm mấy chuyện tầm xàm gì đâu ko! Bực mình! Có tin nhắn

- Anh nhớ em lắm!

Anh ta định chơi trò gì với tôi ko biết! Quay tôi như đế vậy chưa đủ hay sao? Tôi bực mình, bước ra ngoài hành lang gọi lại thêm 1 cuộc nữa, lần này bên kia bắt máy mà ko alo

- Nếu anh cứ như vậy hoài tôi sẽ nghỉ làm, anh làm như vậy thì ả nước Việt Nam này người ta biết anh yêu thương và lãng mạn với tôi. Còn lỗi làm anh gây ra cho tôi chỉ mình tôi biết. Anh biết như vậy người ta nói sao ko? Vô sĩ đó! Nếu anh còn gửi bông hoa gì tới nữa tôi sẽ nghỉ liền cho anh vừa lòng!

Xả giận xong tôi tắt máy trong khi đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng! Xong tôi còn nhấn thêm cái tin

- Đừng dày vò hay làm phiền tôi nữa, 6 tháng ko lâu lắm đâu!

Bước vô phòng, tôi phải giả bộ cười cho vui, tôi ngại khi người ta nhìn vô cảm xúc hay nét mặt tôi mà dò xét rồi hỏi han tùm lùm, mệt mỏi lắm. Tối trưa, cả phòng rủ nhau đi ăn, chị lớn nhất ghé phòng sếp xin đi ăn và vô trễ 1 chút, đương nhiên sếp đồng ý, ko những vậy còn cho thêm 1 cái bao lì xì 1 triệu nữa, ngại chết đi được, ko biết người khác bị bệnh quay lại làm việc sếp có đổi giống như vậy ko ko biết.

Cả phòng nhảy tung tung, kéo nhau lên taxi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Đề Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Hôm nay ăn uống trừ 1tr sếp cho thì còn bao nhiêu Khoa chỉ hết, nói vừa có tin vui nên chị em cũng ko tranh phần, xong rồi về cơ quan, hơi trễ cũng gần 2h.

Máy tính của anh chị em trong phòng luôn onl YM để tiện hỏi về số liệu và gửi file, Khoa pm

- Chiều nay chị rảnh ko?
- Có gì ko em?
- Em có cái này nhờ chị, thật sự em cần chị giúp.

Tôi nghĩ dù sao người ta cũng giúp làm việc của mình cả tuần qua, rồi bữa xe hư Khoa cũng tận tình giúp đỡ, cứ hỏi cái coi giúp được thì giúp..

- Nhưng mà gấp ko em?
- Dạ cũng hơi gấp, hết phòng mình có chị giúp được em thôi.
- Ok.
- Cảm ơn chị.

Nếu còn sống với Vinh thì tôi đã ko dám, mặc dù tôi chẳng làm gì sai lại còn phải ngại, giờ nghĩ lại mình ngu thiệt. Chiều đó 2 chị em hẹn nhau ngoài cửa cơ quan, Khoa ra sau gần 30 phút vì phải sắp xếp lại chứng từ.

- Chị, giờ mình đi luôn nha.
- Ủa đi đâu em?
- Đi shopping.
- Sao lại đi shopping?
- Chị hứa giúp em rồi mà.
- Nhưng mà mua đồ em cho hả?
- Mua đồ cho em thì cần gì nhờ chị đi! Mua cho chị!
- Sao mua cho chị?
- Thì chị cứ đi đi, rồi em nói tiếp, nếu xong việc mà chị ko bận em mời chị ăn tối luôn, chị muốn ăn gì cũng được.
- Ừ chờ chị gọi cho mẹ chị dặn khỏi chờ cơm cái.

Rồi 2 chị em chạy vô Parkson hăn hỏi, chú Khoa này nhà có điều kiện lắm.

- Khoa, chị ko nhận đồ của em đâu nha, cần chị giúp thì chị giúp được chị giúp. Dù gì chị cũng có gia đình rồi, chị lại nhiều tuổi hơn em nên ngại lắm.
- Trời ơi, chị nghĩ đâu đâu ko à, chuyện là em đang theo 1 cô gái, bạn đó cũng nhỏ người và ốm, em nghĩ chắc cùng size với chị, nên em nhờ chị thử đồ dùm, chị ko ngại thì em tặng chị 1 cái coi như trả ơn. Ngày mốt là sinh nhật của em nên em ....

Tôi nghe xong lý do thấy nhẹ lòng quá, thì ra chỉ là như vậy thôi, quá hợp tình hợp lý, về phần cá nhân tôi- tôi tự tin quá rồi.

Cả tiếng đồng hồ mới lựa được cái đầm màu đỏ mận cho cô bạn tốt số kia, tôi thử hết hết cả người nó mới ưng, đúng là cái đồ điệu.

- Chị thử cho chị 1 cái đi! Em tặng
- Thôi, bữa nào rảnh mời chị đi ăn hay cafe được rồi, khỏi tặng, chị ít ăn diện em biết mà.
- Vậy hay giờ đi ăn đi chị, trong này cũng có nhiều nhà hàng ngon lắm đó.
- Ok em,nhưng đừng chọn nhà hàng hải sản là được.

Cuối cùng 2 chị em vô 1 nhà hàng Nhật, ăn thịt bò. Hơn 8h, 2 chị em mới ăn xong, Khoa cảm ơn rồi rít

- Nếu em câu được con cá mây chục ký này, em phải biết ơn chị lắm.
- Có gì đâu trời!
- Nay là đám thôi, mai mới còn nhậu, còn đây chuyện em cũng nhờ chị làm mẫu đó nha.
- Ok thôi, nhìn tuổi trẻ yêu nhau chị thấy ngưỡng mộ quá.
- Bộ chị ko từng yêu sao mà ngưỡng mộ?
- Thì có.
- Vậy chị ngưỡng mộ gì?
- Vì giờ chị có gia đình rồi, chị nhớ khoảng thời gian được theo đuổi.
- Mai mới chắc ấy của em cũng nói vậy sau khi cưới quá.
- Chị chỉ mong, tất cả đàn ông trên thế giới cứ yêu người phụ nữ của mình dù trước hay sau cưới đều như vậy.
- Sao tâm trạng vậy chị?
- Có gì đâu mà. Thôi về, chị cũng đuối rồi.
- Dạ, em cảm ơn chị, hay để em đưa chị về nha?
- Thôi được rồi, chị tự chạy về được.
- Em cảm ơn chị rất nhiều, lần sau chị nhớ giúp em nữa nha.
- Ừ.
- Nhưng ngày mới phải thành công cái đã.
- Uhm, vậy good luck em nha!

Tôi chạy về nhà tầm khoảng 9h, tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, khoảng thời gian ban đêm đúng là ác mộng, tôi hay nghĩ ngợi lung tung, để tránh mệt mỏi hôm nay tôi quyết định ôm gối xuống ngủ chung với mẹ.

- Sao hôm nay đi làm vui ko?
- Dạ có.
- Mẹ ko muốn nhắc nha Dung, nhưng mẹ nghĩ cũng hay, thằng chồng mày nó nghĩ sao ko lết mặt qua đây xin lỗi luôn, dù 2 đứa có thôi nhưng nó sai nó phải xin lỗi con chứ. Cái thằng, đừng nên nhìn cái bề ga lăng tử tế của nó, thực ra cũng chỉ là hạn đàn ông tồi tệ.
- Dạ.
- Mẹ tưởng ít nhiều nó cũng vác cái mặt mốc nó qua đây năn nỉ hay xin lỗi mày, mẹ nghĩ nó còn thương mày lắm, chỉ là lúc đó ma quỷ gì nhập nó .....
- Thôi, kệ đi mẹ, số con giống mẹ, ko nợ đàn ông, ko phải làm dâu. Ít bữa già 1 chút con xin 1 đứa con nuôi cho vui thôi.
- Ừ, thôi uống thuốc rồi đi ngủ sớm đi, cho mau mập.
- Dạ.

Mẹ nói nghe buồn quá, bữa giờ mẹ ko nhắc tới mà hôm nay lại nói chắc là cũng bức lắm mới nói ra, thấy tôi sự mặt thì mẹ ko nói nữa. Riêng về phần tôi, ngày nào cũng như ngày nào, cứ nghĩ hoài ko thể hiểu ra cách cư xử của Vinh. Nếu đã ko còn thương mà cũng ko chịu giải thoát, sao ko để cho tôi đau 1 lần nữa rồi thôi, cứ thích kéo dài nỗi đau cho tôi làm chi ko biết, hồng lè ông ác tới cỡ đó? Cuối tuần này nhà thuốc và phòng khám con Tiên khai trương, phải nói mẹ đẻ mẹ chung vui với nó, nhìn con bạn có cơ hội kinh doanh làm chủ thấy cũng mừng cho nó, giờ cho nó ưng 1 thằng chồng tốt nữa là viên mãn. Còn mình thì thôi, tình ko tiền cũng ko ...

Tôi uống thuốc, sấy tóc rồi đi ngủ sớm, thức làm gì để lại mệt óc.

Đang ngủ say thì điện thoại reo ồm ồm, làm tôi giật mình, mẹ cũng giật mình, tôi cầm cái điện thoại chạy ra nhà sau nghe, nhìn đồng hồ cũng gần 12h đêm, ko biết là ai có chuyện gấp gì nữa đây.

Mắt nhắm mắt mở ko để ý số tôi cứ bấm nghe cái đã

- Alo, Dung ơi, Chi xin lỗi Dung, Chi sai rồi. Đáng lẽ Chi ko nên nói với Dung như vậy, giờ Chi mất việc làm, mất lòng tin của gia đình bác Thái, Chi hối hận lắm.

- Chi đi ngủ đi, hình như chị xin rồi. Thôi thôi với chị ko dính líu gì nhau, ko nên làm phiền tôi, chị có làm thì tự chịu đi.

- Chi xin lỗi, tại vì Chi thích Vinh nên mới nói vậy, Chi với Vinh chỉ nhậu chung nhưng ko có ngủ với nhau.

- Chị nín đi, đừng khóc nữa, ko nghe được gì hết. Hả, mà chị nói gì? Máy người ko ngủ với nhau hả?

Người phụ nữ kia, khóc lóc nghẹn ngào, nói nghe tiếng được tiếng mất, giọng thì khàn, nấc liên hồi, tru tréo kể lẽ thiếu điều muốn bẻ loa điện thoại. Tôi giật nảy mình, tỉnh ngủ hẳn, tôi có nghe lộn ko? nhưng chị ta vừa nói chị ta và Vinh ko có ngủ với nhau. Người say chắc ko biết nói xạo đâu, tôi chẳng chú tâm trung nghe tiếp cho rõ từng chữ, mặc dù rất khó nghe

- Thấy Vinh về giải quyết công việc nhưng buồn và ủ rũ ... nên mới rủ đi nhậu, Chi cũng nghĩ lại được gần gũi Vinh nhưng mà .... Vinh ngủ khách sạn, ko chịu ngủ chung nhà trọ với Chi. Rồi sáng Chi thức sớm tới khách sạn biết Vinh chưa dậy, Chi biết điện thoại Vinh hết pin từ tối, mà Vinh xin như vậy chắc ko có sặc đâu, nên Chi mới phá Dung ....

- Sao chị rãnh quá vậy? – Tôi quát, như bản năng thôi!

- Chi xin lỗi, Chi ko biết lúc đó Dung đang nằm bệnh viện gì hết, vì thấy Vinh ko nhắc tới Dung nên Chi đoán 2 người đang gây nhau, nên Dung mới quậy. Chi xin lỗi Dung, Dung tha lỗi cho Chi đi.

- Thôi chị đi ngủ đi, để tôi còn đi ngủ mai tôi phải đi làm nữa. Việc gì chị làm thì chị tự chịu, tôi cũng ko tác động gì để chị bị đuối việc. Mà giờ tôi có nói chắc mai chị cũng ko nhớ. Chị tắt máy và ngủ đi, khuya rồi.

Đầu dây bên kia ko nói gì, chỉ nghe tiếng khóc than rồi tắt máy. Ôi, chuyện gì vậy? Vậy là 2 người đó ko ngủ với nhau, vậy sao tôi đưa cái tin nhắn đó ông Vinh gật đầu .... Tôi vỗ trán mình cái chát, rõ ràng tin nhắn đó nói là 2 người đi với nhau chứ đâu có nói ngủ với nhau đâu, đúng rồi! Có phải vì như vậy mà tôi phản ứng quá lên nên Vinh mới giận ngược lại ko? Lời thú tội của Chi làm tôi thấy được an ủi, ít ra tôi biết anh ta ko ngủ với bà Chi mà chỉ đi nhậu chung, rồi anh ta ko về với tôi là vì còn giận và ko biết chuyện. Trời ơi, tôi có đang làm quá lên ko? Tôi thực sự nên nghĩ lại chuyện đòi ly dị hay ko nữa?

Tôi ngồi dưới bếp, nốc tới mấy ly nước, suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn chưa có đáp án thoả đáng. Cho dù là như vậy thì cái thái độ kia là gì, cho dù là ko ngủ với người khác nhưng bỏ mặc ko liên lạc lúc vợ bệnh sắp chết cũng phải xin lỗi chứ! Đáng này, ko hề tỏ ra biết lỗi, ko xin lỗi, ko lễ gia trưởng đến nỗi mất đi cảm giác nhận sai? Vậy rốt cuộc anh còn thương hay đã chán tôi? Nếu còn thương thì đáng lẽ phải xin lỗi và nài nỉ trước lời đề nghị ly dị chứ? Nếu chán rồi thì sao ko ly dị cho khoẻ mà lại kéo dài thời gian làm gì? Trời ơi, nhức đầu và mâu thuẫn quá, tôi ko biết người đàn ông mang danh chồng tôi - tôi hiểu anh ta được bao nhiêu, bối rối vô cùng. Nhưng bây giờ đã biết được sự thật “ quý giá “ đó rồi thì có phải nên suy nghĩ lại, cân nhắc kỹ càng hơn ko? Rồi ngày mai sẽ làm sao, cư xử ra sao cho vừa, hay là bật đèn xanh cho ông ấy? Nhưng cũng ko được, tôi ko có sai, người sai là do mấy người đó người thì nói xạo người thì ko giải quyết rõ ràng dẫn đến chuyện ngày hôm nay, tôi là nạn nhân. Tôi phải giữ vững lập trường, dù thế nào tôi cũng phải nghe thấy 1 câu xin lỗi từ tể - trực tiếp.

- Dung, sao con ko ngủ ngồi đây làm gì thấy ghê vậy?

Tôi giật bản mình quay lại, cô Hà bật đèn đi vệ sinh.

- Dạ con uống nước thôi!

- Sao ko bật đèn, làm cô sợ hết hồn, con xử xử thấy ghê quá! Đi ngủ đi.

- Dạ.

Tôi đứng lên đi vô phòng mẹ, nằm xuống, suy nghĩ chuyện vừa xảy ra, tự nhiên lại nở 1 nụ cười hài lòng. Trong cuộc sống, đôi khi niềm vui của người này là đau khổ của người khác, lúc bà Chi nhắn và gọi cho tôi với thái độ hả hê thì tôi đau như chết đi, còn bây giờ nghe tiếng bà ta khóc cũng thấy tội nhưng tôi lại thấy vui. Chuyện bà ta bị đuối việc cũng cho chừa, cái tội lẳng lơ, nếu bà ta ở lại thì kiểu gì cũng có họa. Thôi kệ, tôi ko có nhiệm vụ phải nghĩ cho kẻ khác, giờ chuyện của tôi tôi chưa nghĩ xong nữa là. Ko biết có nên kể cho ai nghe hay để mình oan cho Vinh ko, hay chỉ 1 mình mình biết là đủ rồi, đến khi nào ông xin lỗi thì mới nói ra.

Tôi nhắm mắt lại và nghĩ tới những điều tích cực hơn, đêm ko còn dài nữa, có 1 ánh sáng vừa chiếu xuống cuộc đời, cuộc hôn nhân này. Thôi thì cứ chờ coi, có khi ông Vinh mắc cỡ chưa dám nói chuyện thì sao. Ngủ cái đã, mai còn đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Sáng ra tâm trạng vui vẻ, thoải mái và nhẹ nhàng hơn bình thường, ăn sáng với mẹ rồi đi làm.

- Ngủ với mẹ mà như uống thuốc tiên, sáng dậy nhìn tươi lắm, hay chuyển xuống ngủ luôn đi.
- Dạ, à mẹ cuối tuần này con với mẹ qua mừng khai trương nhà thuốc con Tiên đó nha.
- Uhm, bữa mẹ có nghe nói rồi.
- Dạ, con đi làm nha mẹ.

Tôi tươi cười, đi làm, nếu hôm nay lại có hoa, tôi sẽ suy nghĩ lại ....

Nhưng rồi nguyên 1 ngày, ko thấy điện hoa, tôi hơi hụt hẫng, nói chung cũng tại mình cả, hôm qua mình xài xể dử quá mà. Thôi, chắc đâu lại vào đấy thôi, 1 ngày trôi qua ko có gì đặc biệt.

Rồi 2, 3 ngày, 1 tuần trôi qua. Tôi vẫn giữ nguyên trạng thái, cố gắng làm việc ko để mình bị phân tâm, cố gắng tập trung cho quên buồn quên nghĩ nhưng vẫn chờ đợi 1 điều ko rõ ràng. 1 lần vô tình tôi bắt đầu lên mạng truy cập những web về thời trang rồi bị hút vô đó, tôi lãnh lương và xin mẹ ko gửi tiền cho mẹ tháng này để tôi đi mua sắm áo quần, vậy là từ 1 người ko có gu ko có ấn diện mà mới có chưa đầy 1 tuần lễ tôi phát điên lên với những cái chân váy bút chì, váy chữ A, những cái áo sơ mi phối rất đẹp chứ ko còn là những mẫu áo 1 màu hay sọc kẻ truyền thống, ngay cả quần jeans lưng cao và croptop cũng chinh phục được tôi. Khi thử 1 cái áo hay 1 cái váy vừa ý, nhìn vô kiếng tôi thích phát sốt lên, tuyệt vời như vậy mà bấy lâu nay tôi cứ lờ đi, lo giữ bản sắc lo giữ những cái cũ kỹ, “ko có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ ko biết làm đẹp”.

Cộng thêm con Tiên cứ xui mua thêm đôi giày này, mua thêm cái giỏ xách kia. Mẹ tôi thấy tôi sống vui vẻ hưởng thụ mẹ hài lòng lắm, ko những ko lấy tiền mỗi tháng mà mẹ còn quay ra cho thêm tiền tôi mua đồ, mẹ còn gửi bạn mua nước hoa và đồng hồ hay đồ sales bên nước ngoài về nữa. Nói chính xác bây giờ, tôi có thể đã có thể ăn mặc đẹp ngang bà Chi bà Diễm thậm chí còn hơn, mặt khác tôi cũng là 1 con nghiện shopping từ khi nào ko biết. Tôi ko còn lo nghĩ nhiều nữa, kiểu như được khai sáng vậy, tôi biết mặc mấy cái áo thun ôm ôm khoe đường cong, biết mặc áo lót mút độn cho ngực đầy, tôi nằm ngủ tôi nghĩ đến sáng mai mặc gì đi làm. Nhiều lúc bắt giấc nghĩ, sao giờ Dung khác quá. Dung mỗi khi ra ngoài thiệt nhìn cũng sành điệu lắm, chỉ còn dỏ 1 cái là chưa biết make up thôi.

20 ngày kể từ ngày tôi gọi điện và nhắn tin chửi Vinh, ngoài mặt hình thức có phần very good là thể thì cả cõi lòng và trái tim vẫn như trống rỗng. Chỉ có cách 1 2 ngày chị Vân bà Vy lại ghé rù tôi đi ăn trưa nói chuyện tâm sự. Hết! Tiếp tục chờ đợi trong vô vọng, nhiều lúc 1 mình, ban đêm tôi mặc mặc và bình dị, nhớ 1 vòng tay, nhớ 1 lần hơi thở quen thuộc, vậy mà giờ sao khó nhận quá.

Ngày thứ 23 sau khi tôi chửi Vinh, tôi mới nhận được cuộc gọi từ số của anh

- Alo
- Ngày mốt mừng thọ bà nội, em có rảnh ko?
- Có
- Uhm, khoảng 6h anh ghé đón em.
- Uhm
- Anh có được vô nhà ko hay là đứng ngoài đầu hẻm chờ.

Giọng lạnh lùng, ăn nói giọng gao và ngắn cùn, Vinh hỏi tới câu này làm lòng tôi siết lại. Vợ chồng mà, sao bây giờ vợ chồng tôi lại phải như vậy?

- Tùy anh, anh muốn tới nhà cũng được, ko thì ngoài đầu hẻm em sẽ tự đi ra.
- Uhm, vậy có gì tới anh gọi em đi bộ ra nha!
- Uhm.

Ai cũng khen là tôi đẹp hơn, tôi sành điệu hơn để được gì? Ngoài việc tự huỷ hoại bản thân lao vào những mẫu quần áo đắp lên người như vậy nhưng suy cho cùng tôi vẫn chưa đủ sức mạnh kéo chồng tôi về. Anh vẫn như vậy, ko biết lỗi, ko xin lỗi và thậm chí còn rời xa tôi hơn. Rốt cuộc là tôi sai ở chỗ nào?

Tối đó, tôi nằm ko ngủ được, kể ra cũng hơn 1 tháng ngày tôi rời nhà chồng, đã từng đó thời gian tôi ko gặp ba má, ngày mốt phải đối mặt như thế nào, hay là tôi phải diễn, tôi phải giả bộ phớt lờ đi, cố gắng vui vẻ cho xong buổi tiệc rồi lại biến mất? Một mồi, tôi uống 2 viên paracetamol cho dễ ngủ .... giờ có đắp lên người tôi cả tấn hàng hiệu đi nữa cũng ko ăn thua gì. Tôi cảm thấy mọi thứ trong phút chốc dường như vô nghĩa, từ điện mạo mới, những nguồn vui mua sắm bắt đầu dĩ, từ cuộc sống ko chồng mấy chục ngày qua, rồi tình yêu của tôi – của chúng tôi, ko lẽ vô nghĩa hết sao?

Nước mắt lại rớt rơi mà tôi ko thể nào ngăn chúng lại được, cơ thể 75% là nước thì ko biết nước mắt ở đâu mà buồn là cứ tuông ra như nước lũ. Nghĩ

giọng nói lạnh lùng chết người của Vinh lúc chiều, tim tôi đau như ko thể thở được, kéo mình lên trườn qua khỏi đầu, nắm cả 1 đồng mền nhét vô miệng, nghiêng, cần để mẹ ko nghe thấy tiếng khóc của tôi. Đêm tỉnh lắm, và giấc ngủ nặng nề, mòng mị.

Sáng ra uể oải, nghĩ cũng mắc cười, ko phải tôi cũng mong Vinh gọi, mong được gặp sao? Tôi nhớ Vinh nhiều là vậy, giờ khi đã được gọi và sắp gặp tôi lại thấy vô cùng bối rối khó xử .....

- Chị Dung, chiều này chị rảnh ko?
- Có gì ko em?
- Chiều chị đi với em khoảng 1 tiếng được ko? Có thể nhanh hơn.
- Lại mua áo quần hả em?
- Ko, mua dây chuyền hoặc cái vòng, sắp kỷ niệm 1 tháng quen nhau.
- Gì? Mới đây gần 1 tháng rồi sao?
- Dạ 1 tuần nữa 1 tháng rồi, nhưng mà tại tánh em lo xa, cái gì cũng phải lo trước. Chị ko rảnh hả?
- Ko, chị rảnh mà. Đi mua ở đâu vậy em?
- Chỗ nào gần nhà chị thôi, PNJ, nhìn chị mệt quá, hay ngày mai chị?
- Ko được, mai chị bận rồi.
- Thôi vậy chị chịu khó dùm em, em chỉ mượn cổ hay tay của chị thôi, sẽ cố gắng nhanh nhanh.
- Thôi cứ lựa đằng hoàng, mắc công lựa nhanh lựa gấp lại ko vừa ý. Chị đâu có bận bịu gì đâu.

Rồi tôi lại gọi cho mẹ nói về trễ chút, giúp thằng em đồng nghiệp nhà có điều kiện đi mua nữ trang cho bạn gái nó – lại có cả cái vụ kỷ niệm 1 tháng yêu, ghen tỵ chết đi được. Cái thằng mà lúc đầu tôi tưởng nó 2 thì, ko ngờ Khoa lại là 1 đứa chu đáo và ga lăng như vậy. Có ai đòi đang ly thân, buồn tình gần chết mà suốt ngày phải làm mẫu đi thử hết quần áo giờ tới nữ trang dùm người ta như vậy ko? Khó tâm lắm.

Nhưng đúng là thử vàng thử bạc nó sướng hơn thử áo quần, nhanh nữa. Mới có 20p mà đã lựa được mấy mẫu, cuối cùng Khoa đã chọn 1 bộ dây chuyền vàng và bông tai, mỏng manh nhỏ xíu nhưng dễ thương lắm. Nhìn cũng thích trong bụng, phải chỉ được Vinh dẫn đi mua cho 1 bộ thì thích biết bao nhiêu.

- Chị ơi chị mua gì ko, em tặng chị?
- Thôi em, mấy cái này chỉ tặng cho người yêu thôi chứ!
- Tại chị câu nệ thôi.
- Thôi, quý giá lắm, đi ăn tối được rồi.
- Thôi cũng được, mai mốt em tặng quà cho chị em sẽ tự mua ko hỏi nữa, cái gì chị cũng ko chịu hết.
- Đi ăn đi, chị đói quá.
- Đây là khu của chị mà, chị muốn quán nào cũng được.
- Ủ, ăn mỳ vịt tiềm đi.
- Dạ được chị.

Tôi về nhà, chén thuốc bắc nay sao đắng quá ... May cũng nhờ thuốc đó mà tôi cũng hồng hào, có da có thịt thêm được 1 chút. Nhưng chắc uống hết 5 thang mẹ mua sau này rồi nghỉ, vừa đắng vừa chua vừa nồng mùi, ngày 2 chén đầy, ngán lắm.

- Sao nay còn buồn vậy?
- Có cái gì mà mẹ ko biết ko mẹ?
- Buồn chuyện gì?
- Mai là mừng thọ bà nội Vinh ....
- Thì sao con?

- Vinh qua chờ con đi.
- Thấy ngại tiếp xúc hả?
- Dạ
- Thì khỏi đi.
- Nhưng con chỉ đang giận Vinh thôi mà mẹ, bà nội thì có làm gì đâu?
- Ủ cũng phải, sao ko tự đi, đến dự lát rồi tự về?
- Con cũng nói thiệt, con với anh Vinh đang cam kết ly thân, nhưng có nói là đám tiệc gia đình phải đi chung.
- Cái gì? Ly thân hả?
- Dạ, chứ mẹ tưởng sao?
- Ko có gì. (mẹ thờ dài)
- Tụi con cho nhau 6 tháng, ko hàn gắn được thì chia tay luôn mẹ ơi. Con chán và mệt mỏi quá mẹ. Giờ con ko biết làm sao nữa ...
- Làm đàn bà thì chịu thôi. Giờ chuyện của con, mẹ ko có muốn làm ảnh hưởng, mẹ ko xúi con làm gì nữa, con cảm thấy làm sao mà con ko buồn ko khóc nữa thì làm. Sao mẹ cũng ủng hộ.
- Con ko biết làm gì giờ
- Nhưng nếu thằng kia nó còn làm con đau, 1 lần nữa thôi. Cả nhà nó ko yên đâu!
- Nhưng sao lại nhà anh, sao mẹ ko đánh hay chửi 1 mình anh thôi?
- Vì nhà nó ko biết dạy nó.
- Thôi con đi ngủ, bữa nay con oải quá.
- Ủ, ngủ đi, ngủ với mẹ hay sao?
- Thôi, bữa nay con ngủ 1 mình.
- Ủ, ngủ sớm nha.

Tôi lên phòng, mở tủ ra thấy cái tủ áo quần chật ních vì quần áo mới treo đầy trong đó, tôi mở cái tủ bên kia, thấy ngôi nhà bằng vỏ sò ... mắt tôi cay xè, rồi tôi vô thức thôi, lấy cuốn hình đám cưới bên nhà gái, ngồi lật từng tấm ra coi, coi tới đâu nước mắt chảy tới đó. Giờ tôi ko biết xin ai cho tôi 1 lời khuyên, tôi cảm thấy bế tắc quá, bây giờ tôi phải sống cái cảnh này thêm 5 tháng nữa sao? Rồi tới đó tôi có chịu được ko nếu điều tôi ko muốn xảy ra, tôi ko biết có vượt qua được ko.

Nhìn ánh mắt hạnh phúc của cô dâu và chú rể, tôi ko thể tin được là chưa đầy 1 năm, mỗi đứa đã 1 nơi, ko thèm nhìn mặt nhau, ko nhắn tin, ko gọi nhau, ko là Vinh ko còn nhớ tôi? Hay là Vinh cũng như tôi, anh đang chờ tôi lên tiếng? Nhưng tại sao tôi phải lên tiếng? Thôi mệt, tôi hát luôn cuốn album xuống đất, nằm lăn ra cuộn vô mền khóc tu tu ....

Sáng dậy, đầu óc hơi quay quay, tôi lượm lại cuốn album đem đi cất. Vô toilet rửa mặt, may quá, chắc ko khóc lâu nên mắt chỉ hơi bụp chứ mặt ko bị sưng. Tôi lấy chân váy bút chì màu nâu đất mặc với áo sơ mi cột nơ trước màu trắng sữa. Tôi xoay 1 vòng rồi tự gạt gù, thôi thì cứ huyền hoặc đi, mình đẹp lên và mình vui vì điều đó.

Mặc dù khá là mệt mỏi nhưng tôi cũng mong ngày nay qua thật nhanh để tôi gặp Vinh, cảm giác kiểu như ngày xưa đi học mau tới kỳ thi để kết thúc học kỳ. Nhưng cảm giác này lạ hơn 1 chút, 1 cảm giác da diết lắm, nhưng cũng ko mấy dễ chịu đâu.

Chiều nay tôi tranh thủ về sớm, lúc tôi về mẹ còn chưa về, tôi tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, rồi mở toang 2 cánh cửa tủ, cả đồng đồ đẹp ... tôi lấy hết cái này tới cái khác, thử vô rồi thay ra. Thực sự tôi vừa muốn cho Vinh thấy tôi đẹp hơn, để anh ấy hối tiếc nhưng mặt khác tôi lại sợ, tôi sợ anh nghĩ khi tôi xa anh thì tôi còn đẹp hơn, vui hơn .... Cuối cùng tôi lại mặc cái quần jeans cũ và cái áo sơ mi cũ, khoác thêm cái áo vest, nhìn quê ơi là quê, chán ơi là chán mà tôi lại chọn khư khư, ko thay ra.

Tôi đánh chút son cho tươi, xuống nhà thấy mẹ vừa về, ánh mắt mẹ khó chịu khi thấy tôi

- Con sợ nó hay sợ nhà nó mà ko dám mặc đẹp?
- Con ngại.

- Ngại cái gì? Cách ly với nó, với nhà nó ra con phải tàn hơn, xấu hơn mới được hả? Sao lại ko dám cho người ta thấy mình vẫn sống tốt và thậm chí còn tươi trẻ hơn? Mà đang nghĩ cái gì vậy?

Tôi cúi đầu ko dám trả lời mẹ, đi nhanh ra ngoài cửa lấy lệ đôi giày búp bê xỏ vô.

- Còn ko xịt dầu thơm nữa?

Mẹ tiếp tục phát hiện ra điểm yếu khác, tôi xấu hổ

- Được rồi mà mẹ.

- Nó qua chưa mà đi?

Tôi chưa kịp trả lời thì chuông cửa reo, tôi bước ra mở cửa, là Vinh, anh ta chạy vô tới nhà chứ ko phải đầu hẻm.

- Thưa mẹ

- Uhm

Rồi mẹ ko thèm nhìn Vinh, bỏ đi vô nhà sau. Tôi nhanh nhanh quơ cái nón bảo hiểm leo lên xe Vinh, thậm chí 2 đứa còn chưa chào nhau.

- Sao bữa nay em ko mặc đẹp như bình thường? Anh biết hết rồi, em ko cần phải như vậy.

- Anh biết cái gì?

- Anh biết là dạo này em ăn mặc đẹp lắm, ko cần phải xấu khi đi với anh.

- Giờ anh muốn gây à?

- Dạo này em khó tính quá, anh nói như vậy gây cái gì? Thôi thì im lặng. Nhưng mong em có thể bình thường khi tới tiệc, đừng để mọi người thấy mất tự nhiên, anh thì ko sao hết.

Ngồi sau xe, cách 1 khoảng, khoanh tay, tim tôi đập loạn xạ ngẫu, tự nhiên run quá, ko biết ông Vinh làm sao mà biết dạo này tôi hay mặc đẹp, cái kiểu nói của ông như kiểu hờn mắc, trách móc đây mà, ko lẽ ông theo dõi tôi? Tôi im lặng nhưng trong đầu như rập xiếc vì suy nghĩ này cứ đá suy nghĩ kia, tôi nghĩ tới nghĩ lui, kiểu như tôi sợ ông Vinh, vô lý đến vậy là cùng. Nhưng ko thể ko nghĩ được. À, à chắc là chị Vân và bé Vy kể đây rồi, rồi anh rề rề, chắc luôn. Thôi, làm gì có chuyện theo dõi gì chứ, tôi chỉ được cái tự đề cao bản thân.

Khi này tôi còn chưa kịp nhìn ko biết Vinh mập ốm thế nào, nhưng mà hình như có mấy sợi tóc bạc, vai hình như cũng thấy ốm hơn ....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Tặng mọi người bài hát mình rất thích, bật mí mặc dù rất thích The Beatles nhưng đây mới là thần tượng của mình, vẫn phải nghe 1 vài bài 1 ngày của anh này mới chịu nổi.

“Vẫn những cảm xúc như đêm đầu tiên cùng nhau

Vẫn những cảm xúc như nụ hôn đầu

Em yêu, hãy làm cho mọi thứ trở nên tốt hơn

Chẳng có ai tốt hơn em

Vẫn giữ lấy, vì em là duy nhất

Lần đầu tiên khi chạm ánh mắt nhau

Anh cũng có cảm giác như thế này

Những cảm xúc dạt dào hơn

Muốn được yêu em dài lâu
Vì em vẫn thấp lên ngọn lửa
Nếu em có cảm thấy cô đơn thì đừng
Em là người duy nhất anh từng mong muốn
Anh chỉ muốn mọi thứ được tốt đẹp
Vì thế anh luôn yêu em hơn những gì anh có thể
Hãy tha thứ cho anh, vì anh không biết mình làm gì
Hãy bỏ qua cho anh, anh không thể ngừng yêu em
Đừng từ chối anh vì nỗi đau này anh đang trải qua
Hãy tha thứ cho anh, anh cần em rất cần
Hãy tha thứ cho anh, từng lời anh nói đều là chân thành
Hãy bỏ qua cho anh, chẳng thể nào mà anh không yêu em nữa
Vẫn những cảm xúc như thời gian đẹp đẽ mà chúng ta cùng nhau
Vẫn những cảm xúc như những cái khẽ chạm đầu tiên
Vẫn muốn gần em hơn
Nhưng chẳng thể đủ
Nhưng vẫn giữ lấy vì em vẫn là duy nhất
Anh vẫn nhớ mùi hương của em -*

Anh nhớ mọi thứ

Nhớ đến từng cử chỉ của em

và anh nhớ đến em nữa

Anh nhớ từng đêm, em biết là anh vẫn luôn nhớ mà

Vì thế nếu em có cảm thấy cô đơn thì đừng

Em là người duy nhất anh mong muốn

Anh chỉ muốn mọi điều được tốt đẹp

Thế nên anh yêu em hơn những gì anh có thể “

Bryan Adams - Please Forgive Me - s:// .youtube.com/watch?v=9EHAo6rEuas

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

- Đạo này anh thấy em đẹp ra.

Chạy được 1 đoạn ông Vinh lại lên tiếng, nói những điều tôi ko hề muốn nghe, tôi chỉ muốn ông nhân cơ hội này xin lỗi hay giải thích với tôi chứ tôi thấy

cái kiêu của ông nói nghe rất chói.

- Anh nghĩ em đau khổ buồn bã, nhưng mà ko phải, em vui vẻ hơn anh tưởng. Có khi nào 6 tháng qua rồi em với anh ..... rồi em có người khác ko em?
- Anh nói cái gì vậy?
- Anh biết hết rồi.
- Anh biết cái gì?
- Anh biết là em ko phải là Dung của anh nữa. Diễm đã nói đúng.
- Anh dừng xe lại đi!

Từ trạng thái giận hờn như những cặp tình nhân, tôi như bị đông cứng, tim tôi siết lại, khi tôi mong chờ 1 điều thì Vinh toàn làm những điều ngược lại, anh ta sinh ra chỉ để làm tôi đau thôi hay sao vậy? Đáng lẽ tôi ko nên ngây thơ mà tin tưởng, mà hy vọng trong cuộc hôn nhân này nữa, thậm chí chỉ trong cuộc tình này có lẽ, từ đầu tôi đã là kẻ thất bại. Trên hết những gì đã trải qua, tôi cảm thấy tủi trong sâu thẳm, khoan hãy nói đến tình yêu hay những lời hứa, lòng tự trọng của tôi, tôi chưa tìm ra tôi làm điều gì sai. Hoá ra anh ta hất hủi và bỏ bễ tôi, rồi nói những điều làm tôi đau và mong tôi đau khổ, tàn úa, có như vậy anh ta mới vừa lòng sao? Năm lần bảy lượt, Diễm, Diễm và bây giờ lại Diễm.

- Anh dừng xe lại đi!

Giọng tôi run lên, nhưng vẫn ko khóc, vì lòng tự ái tôi thiếu, tôi sẽ ko khóc trước mặt anh ta nữa. Anh ta mong tôi khóc, mong tôi vật vã mà, ko thể.

Vinh thắng xe lại, giữa đường, anh ta ko nói 1 lời, tôi vịn phía bên sau đuôi xe, run rẩy bước xuống. Ước gì tôi có thể kêu Vinh quay lại và cho Vinh mắng bạt tai, tại sao tôi luôn yếu đuối như vậy? Trong vài giây cố gắng kiểm soát, điện tiết khi nghe đến con Diễm kia, tôi lại nói ra những điều ko đúng sự thật, chỉ để lợi gan mình

- Em thấy hối hận vì đã lấy anh.

- Anh biết rồi, em bất mãn mọi thứ về anh mà, mẹ anh, bạn anh ... và cả người yêu cũ của anh. Em được nuông chiều và được bảo vệ quen rồi, nếu mẹ em ko cưng chiều em, thử hỏi mẹ em ko luôn bên em chăm chăm thử coi có dám bỏ nhà chồng đi rồi em có sống được ko?

Người tôi thì cứ run lên, anh ta vẫn chưa quay lại, chúng tôi chưa nhìn vào mặt nhau để nói chuyện. Tôi có thể hèn yếu khi anh ta dẫn dắt tôi, còn khi anh ta – kẻ cả anh ta là ai đi nữa, ko ai có quyền nói động đến mẹ tôi. Phản ứng tức nước vỡ bờ tôi là cười nhếch mép, liệng xuống đường, rồi cả cái điện thoại, thứ anh ta đã làm hư và mua cho tôi 1 cái mới, tôi cũng lấy ra và quăng mạnh xuống đường, dòng xe qua lại hiếu kỳ người ta nhìn vào tôi ... chiếc nhẫn đã lần đầu đó còn cái điện thoại thì bẽ tan nát. Vinh vẫn ngồi yên trên xe, ko phản ứng, ko quay lại, ko làm gì cả ....

Ko nói thêm tiếng nào, tôi bỏ đi, trong ê chề và thất vọng, giờ chẳng còn quan tâm tới mừng thọ mừng thiếc gì của ai nữa, mệt rồi. Quà báo cho tôi quá sớm, khi tôi phụ tình 1 người tốt, khi tôi chấm dứt 1 sự sống và tôi buông thả bản thân mình. Cái thứ người như tôi gặp phải 1 thằng chồng như vậy thì đáng lắm mà.

Tôi tức đến tận sọ tóc như muốn tróc ra khỏi da đầu, tôi muốn la hét giữa trời đất, tôi cảm thấy cái cảm giác đó, cái cảm giác tôi đang cảm nhận, cảm giác buông bỏ thật sự, cảm giác kết thúc. Những người chạy xe ôm người ta cứ lâu lâu sấp vô hỏi tôi về đâu, có những người buông lời cợt nhả nữa. Tôi đang làm gì vậy? Tôi thề là, ngay từ giây phút anh ta nhắc tới con Diễm, tôi đã chết, chuyện này cũng đã chết, ko còn 1 chút hy vọng nào cả, tôi biết chắc là như vậy, tôi thất thần suy nghĩ và tức tối cứ đi thôi. Được 1 đoạn nữa thì giật mình tôi đi gần tới chùa Phổ Quang rồi, thôi thì đưa đẩy hết, tôi cũng đang cần tịnh tâm, tôi đi vô chùa. Tôi đúng là mẫu người yếu hèn điển hình, lúc vui lúc hạnh phúc thì ko sao mà hể buồn đau thì lại than thân trách phận, là lại tìm nơi Phật, khi tôi kể khi tôi cầu thì Phật có nghe thấy ko? Tôi mệt vì đi bộ 1 quãng khá xa.

Tôi mua 10 nhánh sen, vào lạy Phật và quỳ rất lâu trong điện Quan Âm ... chi đốt nhang và quỳ thôi, đầu óc ko hề van vái điều gì. Khoảng tầm 20p trong chùa, tôi đi ra, kêu xe ôm tới tiệm thuốc của con Tiên. Thấy tôi tới, bà chủ tiệm thuốc tây hơi bất ngờ nhưng cũng hồ hởi, nó biết tôi ko tới để mua thuốc

- Ủa, sao đây?
- Tao muốn mua thuốc.
- Bị sao dạ?
- Bị điên rồi.
- Chuyện gì?
- Mà đi với tao 1 chút được ko?
- Đi, à mà đi đâu?
- Uống 1, 2 chai đi.

- Ủ, mày qua bằng cái gì vậy?

- Tao đi xe ôm.

- Ủ, lát tao chờ về.

- Uhm.

Con bạn của tôi nó thừa biết tôi buồn, chỉ là nó chưa biết buồn tới cỡ nào thôi, nó cởi cái áo trắng của bác sĩ ra, dẫn dò mấy người còn lại rồi xách xe chờ tôi đi.

- Giờ bạn Dung muốn đi đâu?

- Quán karaoke đi.

- Đi hát à?

- Ko, à thôi đi khách sạn đi.

- Hả?

- Mua vài lon bia với cái gì đó, vô khách sạn nào đại đi!

- Bộ buồn tới mức đó hả?

- Uhm. Nhưng tao hứa, đây là lần cuối.

2 đứa ghé 1 khách sạn ở Phú Nhuận. Thay vì như lần trước vừa mở cửa phòng tôi đã vật vã khóc than thì hôm nay khác, tôi vào toilet rửa mặt, xong ra ngồi xếp bằng trên giường, vô hồn.

- Sao tao nhìn mày giống như bị ma nhập vậy Dung, có sao ko? Có gì kể tao nghe?

- Nếu mẹ tao ko thương và ko bảo vệ tao, vậy tao có phải 1 người tốt và sống ko lo nghĩ như bây giờ ko mậy?

- Liên quan gì ko? Mặc mớ gì mà mày hỏi vậy?

- Nếu mày ko phải là bạn thân tao, mày nghĩ bây giờ tao bị dẫn vật tinh thần thì có phải là tại tao bị quá báo vì lúc trước bỏ anh Thái ko Tiên?

- Rốt cuộc hôm nay mày có chuyện gì? Có nói thẳng được ko? Ko thì về nha, bực nha!

Tôi bắt đầu kể, ko riêng chuyện hôm nay, tôi khai bìa và kể, tôi - cái loại đàn bà, nhu nhược tới nỗi chỉ biết làm phiền người khác, và bìa bọt ....

- Gì, con Diễm? Con đó nó dính lúu tới chuyện vợ chồng mày sâu vậy sao?

- Tao ko biết.

- Rồi giờ, ông Vinh như vậy với mày, có cần tao gọi chửi ông ko?

- Ko cần, bỏ đi, tao bỏ.

- Mày bỏ để mấy người đó mặc sức mà qua lại với nhau hả?

- Ủ, cần bản ngay từ đầu, tao ... tao nhớ rồi, ngay lúc sau đám hỏi, bà Diễm gặp tao, cái mặt vênh vênh tâm đắc, thôi bỏ ăn rồi. Tao thua, thua trắng.

- Mày điên, mày dễ yên vậy mà được à?

- Ủ, giờ tao muốn yên thân, cho nhanh tới ngày được giải phóng, ko thì tao chết quá ... Chắc chắc

Tôi tặc lưỡi, thờ dài, vô thần.

- Mày sao cũng được, ko được nói gở nha con kia!

- Tao nói thiệt, tao thấy như là cơ thể tao đang chết 1 nửa rồi Tiên ơi. Buồn quá.

Nước mắt chảy, bắt đầu nấc ... nghẹn

- Tao hối hận quá Tiên, nếu quay lại, tao ko chọn như vậy đâu.

- Nếu quay lại, nếu nói làm gì, giờ mày phải sống cho mày, nhưng sao mày lại để yên cho tụi nó? Bà già chồng mày, con đĩ kia bây giờ tới thằng chồng mày, cho dù mày đã làm gì thì như vậy cũng quá đáng mà! Tại sao mày nghĩ là mày bị quá báo, sao mày ngu quá vậy? Sao mày ko đấu tranh?

- Đấu tranh cái gì nữa Tiên? Giờ tao muốn sống với mẹ tao, chỉ như vậy thôi.

Tôi nốc bia liên tục, lâu lâu lại tự lắc đầu khi nghĩ tới vài chuyện vừa xảy ra.

- Tao quăng nhẵn cưới tao mất tiêu rồi, cái điện thoại nữa, bể nát bấy rồi.

- Tao ko biết, tao thấy ông Vinh thương mày lắm mà, sao mà lại trở mặt như vậy được, mẹ, nghĩ ko có ra.

- Ủ, thương

- Có khúc mắc gì ko Dung?

- Thậm chí ông còn ko thèm nhìn mặt của tao, thậm chí 1 cuộc nói chuyện đằng hoàng còn ko có nữa, tao ko biết khúc mắc gì hết. Giờ tao ko biết gì hết.

Tôi lại uống, xong nằm phịch ngửa ra giường, ngao ngán, chán chường nước mắt chảy liên tục, nhưng tôi ko gào thét, ko quằn quại cũng ko khóc thành tiếng, tôi chỉ khóc vậy thôi. Kiểu như ko còn hứng thú để khóc, kiểu như khóc mặc định vậy.

- Rồi mày tính sao?

- Tao thấy nhớ anh Thái ....

- Gì?

- Ủ, nhớ anh Thái, ước gì được gặp anh, ước gì được ôm. Bao lâu rồi, tao cần 1 người thương tao, nhẹ nhàng, ấm áp. Tao tưởng tao được viên mãn rồi, ai mà ngờ ... lâu đài cát!

- Gì thì gì, ko thể nào nói nhớ người cũ như vậy được, như vậy là sai. Hay mày xin rồi?

- Ko, tao nói thiệt, nếu quay lại được, tao sẽ đồng ý cưới và đẻ con cho anh Thái, tao bắt chấp. À ko, nếu quay lại được, tao chỉ mong ngoại tao sẽ trở lại .....

- Sao tao thấy mày nói chuyện kỳ quá, ko bình thường. Chẳng thả mày khóc lóc kể lể như mọi lần tao cũng thấy lo, nhưng mà bây giờ tao thấy sợ quá Dung.

Con bạn nằm kế bên, ôm tôi

- Còn có mẹ mày, còn có tao nữa, tao luôn bên mày. Nếu mày ko yêu quý bản thân mày, thì hãy nghĩ tới tao và má.

Tôi bắt đầu khóc có tiếng, vai run lên mạnh hơn, gật đầu đồng ý.

- Ủ, khóc đi, với tao ko cần phải kìm nén, khóc xong thì mày vẫn là Dung điên của tao, Dung của tao yếu đuối cỡ nào tao biết rõ, thằng nào ko biết thương hoa tiếc ngọc coi như thằng đó ngu.

Tôi nằm quay lưng, con bạn nằm ôm tôi từ phía sau. Tự nhiên tôi nhớ tới câu nói của Thái

“Nhìn thấy em khóc, bản năng bảo vệ che chở của 1 thằng đàn ông trời đặt. Bất cứ em buồn lúc nào, hãy khóc với anh, miễn em ko khóc vì anh là được “

Tôi oà lên 1 tiếng nữa, rồi cứ rầm rứt nằm đó, ko nói thêm, con bạn cũng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 88

2 đĩa nằm đó, đĩa thì vỗ vỗ vai đĩa đang nấc tức tưởi, lâu lâu lại ngồi dậy quẹt nước mắt và uống bia. 5 lon mà tôi uống hết 3 lon, con bạn thì 2 lon dang dở.

- 9h rồi, tao về coi đóng cửa tiệm, mày muốn đi tiếp thì tao chờ mày về chốt sổ xong đóng cửa, rồi đi tiếp.

- (gật gù) Cảm ơn mày.

- Nè mày lấy điện thoại nói với má là đi chơi với tao đi, để má khỏi trông.

Con Tiên đưa điện thoại tới bấm số cho mẹ, cố hấn giọng để mẹ khỏi phát hiện.

- Mẹ hả?

- Uhm, điện thoại con hết pin à?

- Dạ bị giật rồi, rớt xuống đường xe cán nát rồi. Săn con Tiên nó chở con đi chơi xa thôi.

- Sao bị giật điện thoại mà giọng tỉnh queo vậy, đừng có nói dóc mẹ, mà sao lại con Tiên, ko phải con đi với thằng Vinh sao?

- Dạ thôi con về kể mẹ sau. Con gọi để mẹ khỏi lo.

- Ko lo, sao giọng nghe khịt quá vậy, lại chửi lộn với nó rồi hả?

- Con về nói sau mà, vậy nha mẹ.

Bị mẹ lật tẩy rồi, tôi lau nước mắt, tắt máy, vô toilet rửa mặt, nhìn vô kiếng thấy con đàn bà trẻ nhu nhược đáng ghét, chỉ muốn vỗ cho vài cái tát để nó tỉnh người ra! Chỉ giới về neho neho với mẹ và làm phiền bạn bè.

Chúng tôi chạy về nhà thuốc, con Tiên chốt sổ cho nhân viên về sớm. Mới 9h40 đã đóng cửa.

- Giờ mày muốn đi đâu, tao chiều!

- Đi đâu giờ? Chỉ là tao sợ đêm dài tao ko ngủ được lại khóc lóc thôi.

- Ok, lâu rồi ko bar, đi bar ko? Hôm bữa tao còn nửa chai rượu trong Gossip, lúc đi với anh C (bạn trai cũ Việt kiều của con Tiên), chắc cũng cả nửa năm rồi. Đi ko?

- Ừ đi.

- Đi nhảy nhót thì vui lên đi, ừ rồi tao đuổi về. Bữa nay tao mời.

Tôi gượng cười gật đầu

- Giờ thân xác tao giao cho mày, mày muốn đặt đâu tao ngồi đó.

Con Tiên nó lo xa lắm, 2 đứa con gái ko đi xe máy, đi taxi lát về cho an toàn. 2 đứa đi ra TRẦN HƯNG ĐẠO.

Hơn 10h, bar bắt đầu đông khách. Trước tôi toàn đi No.1 này nọ chứ đã có mấy cái này đây. Tự nhiên người say say tôi lại thấy hứng thú, từng tốp các bạn trẻ ăn mặc sành điệu, trai gái dập diu, chắc là đa số cũng cần thuốc hết rồi, vào đến cửa đã nhảy như người có gấn động cơ vậy. Cũng vài năm ko bar, con Tiên thì cũng chỉ sau khi đi du học mới bị nửa mất nửa mặt mới chịu chơi ra chứ lúc trước có biết đâu, thôi thì vui 1 bữa cái đã rồi tính. Nhạc cứ bập bùng, khoảng 11h là cao trào của những chuyến bay đêm, nhạc mạnh nhất và hay nhất, đó cũng là thời điểm lý tưởng của những con bay – lúc thuốc lên.

2 đứa lấy nửa chia rượu, được 2 bạn thanh niên trẻ phục vụ tận tình từ khăn lạnh đến trái cây, mời cả thuốc nữa nhưng 2 đứa ko hút thuốc. Cũng nhún nhảy theo nhạc, lâu lâu hưởng ứng vài tiếng hú cho bằng chị bằng em. Vì trong đó nó ồn nên con Tiên toàn bấm trên điện thoại khi muốn nói chuyện với tôi

- Tao thấy có 2 anh đang để ý tao với mày thì phải.

Tôi cười rồ dại đứng 1 con say, xoá text và bấm lại.

- Mày thì được chứ như tao có chó nó thêm.

- Sao mày lại nghĩ như vậy?

- Ừ thì chồng chán chồng chê thì là thứ bỏ đi!

Nó tát cho tôi bạt tai tình người, ghé vô tai tôi hét

- Mày nghĩ về mày như vậy nữa thì về, dẹp hết, vì 1 thằng chồng như vậy mà mày tự hạ thấp bản thân. Đi về.

Tôi nhận thấy mình đi xa quá, nên xin lỗi nó. Nó lại vuốt vuốt mặt chỗ nó đánh tôi, vỗ đầu tôi mấy cái, tiếp tục sử dụng cái điện thoại

- Mày muốn thằng nào yêu thương mày thì mày phải yêu bản thân mày trước. Tao ko xúi dãi nhưng chồng mày ko tốt, mày cứ hưởng thụ, xả stress đi, miễn ko làm gì sai là được.

2 đứa đang cúi cúi bấm điện thoại thì 2 đối tượng đã đứng gần, ngược mặt lên tôi giật mình. Thề với lòng, tôi thấy mắc cỡ vô cùng, ko son phấn, ăn mặc lạc tông, chưa kể là gái đã có chồng, tôi cảm thấy ngại khi đang đưa kiểu này, lỡ có ai mà thấy chắc tôi chết quá.

2 anh cũng ngoài 30, nhìn cũng phong độ và khá nhã nhặn, kêu bồi 2 ly cocktail mời tôi và Tiên. Cố gắng giao tiếp bằng lời nói, hét lên 1 cách khó khăn

- Mạn phép cho tụi anh mời 2 em, đi có 2 người thôi đừng uống rượu mạnh, uống cocktail đi cho đỡ say.

Tôi và con Tiên ko từ chối, nhận 2 ly pha mà cảm thấy e dè vô cùng, mục đích ban đầu là xả stress chứ ko phải là mấy cái kiểu làm quen thế này, với tôi thì qua rồi thời đó.

Tôi giả bộ ôm miệng ra hiệu mắc ói, gạt đầu xin phép rồi chạy vô toilet, con Tiên cũng lật đật theo sau

- Về thôi Tiên.

- Mày chán nhanh vậy?

- Ủ, ko chán nhưng tao ko nghĩ sẽ như vậy, tao ko muốn làm quen kiểu này, tao đã có chồng rồi.

- Đã ai làm quen đâu? Người ta mới mời 2 ly thôi mà.

- Nếu ông Vinh mà thấy ....

- Mày im đi, có khi thằng chồng mà mày luôn tôn trọng, luôn chung thủy với nó thời gian qua nó ban hành rồi. Bao giờ mày mới tỉnh ra vậy Dung?

- Tao biết, nhưng tao thấy ko thoải mái, hay về đi Tiên.

- Ok, ra đó chào người ta 1 tiếng rồi tính tiền về.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì con bạn đồng ý ra khỏi nơi này, tôi nhớ lại lúc tôi hư hỏng, rùng mình, chẳng phải bar là nơi trai gái họ dễ dàng lao vào nhau quá sao? Nếu ko muốn mình hư hỏng thêm 1 lần nữa thì tôi nên dừng lại, tôi tự biết mình là 1 đứa yếu đuối tới cỡ nào, với những phút yếu lòng tôi sẵn sàng trở thành 1 con người khác, mà tôi lại ko muốn cảm giác day dứt hối hận cắn rứt theo chuỗi ngày sau đó. Tôi lớn rồi, ko phải mười mấy 20 tuổi đầu nữa mà có thể có những hành động thiếu suy nghĩ.

Con Tiên và tôi đóng màn kịch say và đi về, dù gì phép lịch sự tối thiểu chúng tôi vẫn ra tính tiền, chào 2 người mới quen.

- Thôi, 2 em mệt thì về nghỉ, hôm nay anh mời.

- Dạ thôi, kỳ lắm, tụi em với anh chưa có quen tự nhiên mời.

- Mời rồi sẽ quen mà, tụi em có thể cho anh biết tên ko?

- Em là Tiên, đây là bạn em – Dung.

- À, anh là Khiêm còn đây là James – em họ của anh.

- Dạ, vậy cảm ơn anh, chào 2 anh!

- Ok, chào 2 em

Chỉ có con Tiên nói, tôi giả vờ say chỉ biết cười và gạt đầu chào. Rồi 2 đứa len lỏi thoát được đám đông đang nhảy nhót tung bừng, ra tới bên ngoài phải nói là toát mồ hôi, tiếng xe chạy còn dễ chịu gấp mấy lần âm thanh chat chúa trong đó. Tim tôi đã nhip nhàng trở lại, ko vỗ ầm ầm theo nhạc nữa. Con Tiên và tôi chuẩn bị đón taxi về.

- Tiên ơi!

Ôi trời ơi, 2 cái đuôi kia đã bám theo, chắc là xin số phone đây mà. May quá, hôm nay tôi ko có điện thoại.

- Dạ có gì ko anh?

- Nếu 2 em thấy tiện thì anh đưa 2 em về được ko?

- Dạ thôi, tụi em đi taxi cho an toàn, ko làm phiền 2 anh.

- Ko, tụi anh có xe mà.

- Dạ thôi ...

Con Tiên ngập ngừng, tôi thấy cần phải ứng cứu nhanh để mau đi khỏi thôi.

- Anh ơi, em có gia đình rồi, ngại quá ....

Người đàn ông tên Khiêm cười sang sảng .... Người kia cũng che miệng cười theo. Rồi, tôi biết tôi sẽ sang rồi. Con Tiên kéo kéo tay tôi, tôi lại ra phía sau lưng nó.

- Ngại quá, bạn em nó say quá, nhưng thật ra nó có gia đình rồi là thiệt. Hôm nay 2 đứa tự nhiên nhớ hồi xưa nên đi qua đây chơi, ai dè mới vô 1 chút mà mệt quá thôi về ngủ mai đi làm.

- 2 anh làm 2 em hiểu làm gì ko? 2 anh đâu có ý gì đâu, vớ lại thấy 2 em ko đeo nhẫn cưới nên anh ko biết. Mà 2 anh chỉ muốn tiễn 2 em thôi.

- Dạ thôi được rồi anh, ảm ơn anh rất nhiều. Hẹn gặp 2 anh sau, giờ em phải về.

- À, hay vậy đi, Tiên cho anh số phone có gì 2 em rảnh anh mời đi uống nước được ko?

- À, ok thôi, hôm nào đi cà phê em mời, coi như trả lại chầu hôm nay.

Rồi con bạn độc thân vui tính chịu chơi của tôi nó trao đổi số phone với người kia, có như vậy 2 đứa mới yên ổn đi về. Lên tới xe, tôi vẫn chưa hết mắc cỡ, trời đất thánh thần ơi, 2 tay cứ vuốt vuốt mặt mình rồi cười ngà ngón.

- Tao lại đây, lần sau bớt vô duyên đi dùm cái.

- Tao biết rồi!

- Ê mà anh Khiêm đó coi cũng được mà mày.

- Ủ, còn cái ông James gì đó, im re ko nói tiếng nào.

- Hahah, chắc bị đứng hình với mày, định của mày mà biết mày có chồng nên im luôn hahah.

- Thôi đi, mà hình như tao say thiệt đó mày, nhứt đầu quá.

- Ủ, say đi về uống nước nhiều rồi ngủ cho ngon. 12h khuya rồi, mai đi làm nổi ko?

- Chắc nổi.

- Ăn gì ko?

- Thôi, ăn nữa là tao ói thiệt đó.

- Vậy tao đưa mày về trước rồi tao về sau, ok ko?

- Ủ, nhưng tao trả tiền xe.

- Rồi ok luôn, vậy cho mày khỏi lải nhải. Mà bớt buồn chưa?

- Uhm, tôi cười, nãy giờ đúng là quên đời nhưng tự nhiên nhắc tới, lại thấy lòng nặng trĩu.

2 đứa ngồi trên xe, nói mấy chuyện tào lao rồi cười ngặt nghẽo, riêng với tôi chắc là rượu cười. Cảm thấy hơi mệt, tôi tựa đầu vô ghế nhắm mắt, xe chạy về gần tới nhà, con Tiên khều khều tay

- Ê Dung, hình như ông Vinh đang đứng đầu hẻm kia.

Tôi giật thót mình, nhìn ra cửa sổ thì đúng là ông rồi. Tim tôi lại đập loạn xạ, giờ này đứng đó làm gì, hay là ông theo từ nãy giờ biết tôi đi bar rồi nói chuyện với người lạ, bộ dạng tôi say sưa bây giờ nhìn bệ rạc quá.

- Ủ, kệ đi

- Có cần tao xuống sạc ông 1 hồi ko?

- Thôi được rồi, tao giải quyết được.

Xe dừng lại ngay chỗ Vinh đứng, con Tiên đỡ tôi ra rồi bước vô xe, nó dặn dò tôi nhớ uống nước nhiều, rồi chào ông Vinh 1 tiếng cho có lệ. Xe chạy đi,

đồng hồ lúc này là 12h35 rồi, tôi hít thở đặn lòng bình tĩnh ko được yếu mềm, trời khuya chỉ có 2 đũa

- Anh gọi cho em ko được, anh gọi mẹ, mẹ nói em đi chưa về nên anh chờ.

- Chờ em làm gì?

- Em vừa đi đâu về?

- Đi nhậu, đi bar. Anh tới đây để làm gì? Nếu coi em về hay chưa thì em về rồi, anh có thể về.

Tôi can đảm lạ kỳ, chắc là do say, thấy kệ, nhờ bia rượu tôi sẽ nói hết những điều cần nói luôn, dứt điểm khỏi phải lẩn tránh.

- Mai em còn đi làm mà đi gì giờ này mới về?

- Anh Vinh, nếu anh qua đây để xin lỗi thì được, còn ko thì anh về đi, đừng có nói cái giọng gia trưởng đó ra làm gì, chán lắm

- Dù gì thì anh cũng là chồng em

- Ủ, nhưng sắp hết rồi.

- Chưa gì mà em . . . .

- Anh im đi, để em nói cho anh biết, khi em chưa kể với ai về cái cách mà anh đối với em thời gian qua thì anh nên suy nghĩ lại, chứ anh còn đứng đó mà 1 tiếng “ anh là chồng em, 2 tiếng anh là chồng em “. Chồng, chồng gì như anh suốt ngày đi với bạn bè, đội bạn bè trên đầu, anh có hiểu cho cảm giác của con vợ này ko? Khi vợ anh gần chết thì anh bù khú với con khác, bây giờ anh vẫn chưa nhận ra lỗi của anh, vậy mà anh còn nghe theo lời con đi Diễm về đây khiển em. Anh coi, anh xứng đáng ko?

- Em chửi ai?

- Em chửi con đi Diễm đó! Nói tới nó là anh muốn ăn tươi nuốt sống em chứ gì, anh muốn đánh em à? Xin lỗi anh nha, con này đi nhậu đi bar nhưng ko bao giờ làm bậy như cái con đó, con này biết thân phận đã có chồng chưa hề tiếp cận hay để người khác tiếp cận mình. Mà thôi, anh còn thương còn trọng thì anh kêu nó ly dị chồng, rồi em với anh ly dị mà mấy người về với nhau đi, đừng có mèo mả gà đồng hoài như vậy, chỉ làm khổ cho vợ chồng của mấy người thôi, bất nhân lắm. Ngày nào còn là vợ anh em vẫn chưa làm gì sai trái sau lưng anh. Còn anh, anh coi lại anh đi, anh đã làm điều gì cho em và đã làm em đau ra sao. Vinh à, chấm dứt thiệt rồi, em ko còn hơi sức đâu mà chịu đựng anh hay đấu tranh tranh giành với mấy người khác gì hết. Em buồn, anh làm gì làm anh muốn đi với ai thì đi – muốn ngủ với ai thì ngủ. Giờ hãy để yên cho em ở với mẹ, tới đúng 6 tháng thì mình đường ai nấy đi.

- Anh xin lỗi!

- Xin lỗi em à? Trễ rồi, nhưng em cũng cảm ơn vì cuối cùng anh đã chịu nói xin lỗi em. Em ko quan tâm anh có thật sự biết lỗi của anh chưa. Nhưng em cũng cảm thấy được an ủi. Anh về với bạn anh đi, về với mẹ anh và cả mấy cô người tình người yêu cũ của anh đi. Em ko cần anh nữa, ko muốn dính liếu tới anh nữa, anh đừng tìm em, còn hơn 4 tháng thôi . . . . Ít ra mình đã ko chết khi xa nhau. Em thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

- Mai em tỉnh táo mình sẽ nói lại chuyện này. Giờ em vô nhà ngủ đi.

- Cũng như anh thôi, em ko tỉnh chứ chưa xin. Em nhớ những gì em nói, nếu em cứ nhút nhát trước anh, em chỉ làm em khổ thôi. Kết thúc đi, em cũng đau nhưng còn đỡ hơn là cứ kéo dài âm ỉ hoài. Anh về đi.

Tôi quay đi ko quay lại, nước mắt bắt đầu chảy nhưng tôi cố gắng ko nhúc nhích vai để Vinh nhận ra tôi khóc, Vinh đứng yên đó, 1 cơn gió đêm thổi ngược vào tôi đang đi, sao mà thấy lạnh quá vậy ko biết. Tôi mở cửa bước vô nhà, vẫn chưa nghe tiếng xe chạy. Lại 1 đêm dài thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Tôi đã cố gắng mở khoá cửa thật nhẹ để vô nhà, vậy mà mẹ vẫn thức, hay là mẹ chưa ngủ, mẹ ngồi đó nhìn sợ lắm, tôi cúi mặt . . .

- Mới đi đâu về?

- Con đi với con Tiên mà, uống vài chai thôi.

- Sao mà người hôi mùi thuốc, mùi tùm lum mùi vậy? Ko phải buồn là lao đầu vô mấy cái chỗ tào lao đầu đau nghe chưa?

- Tào lâu gì đầu mẹ ...

- Mày có cần đi nói chuyện với dòng họ nó liền ko? Mẹ với mày đi liền, con tao đẻ ra ko phải cho nó cứ dằng vặt vậy hoài được ... Ở được thì ở, ko thì bỏ dứt, làm cái gì mà mới vui được mấy bữa nay lại như vậy? Đủ rồi nghe.

Mẹ quát âm ỉ, tôi chỉ biết gục đầu nghe. Biết là mẹ thương con xót con nên mới như vậy, nên tôi ko dám nói gì.

- Cái nhà này sao cứ đẻ con gái là khổ, ngoại thì chồng chết sớm, mẹ thì chồng bỏ, còn mày thì bị chồng ăn hiếp. Rồi tính chịu đựng vậy hoài tới chừng nào hả con? Tức quá mà, mày khổ như vậy mẹ đau lắm mày biết ko Dung?

Giọng mẹ lạc đi, run rẩy, tôi khóc rất nhiều rồi, cô Hà thức giấc ngồi tơ như gỗ đá, còn tôi thì bị á khẩu, im lặng nghe mẹ chửi. Một hồi tôi thấy mẹ thờ hờn hờn tôi phải chạy đi tới ôm mẹ, vuốt ngực cho mẹ đỡ tức, cô Hà lấy nước cho mẹ uống, tôi khóc rất nhiều, mẹ cũng khóc

- Mẹ ráng cho con qua 6 tháng được ko? Còn 4 tháng nữa thôi mẹ. Con ko muốn hối hận thêm 1 lần nữa.

- Mày thương nó nhiều như vậy sao mày ko đi nói với nó? Sao mày ko bắt nó đi qua đây xin lỗi mày? Sao mày cứ im im như vậy giải quyết được gì hả con?

- Mẹ, con có suy nghĩ riêng của con, mẹ nghỉ ngơi đi. Con xin lỗi vì cứ làm mẹ lo cho con, mấy chục tuổi đầu lúc nào cũng rúc vô mẹ, mẹ con xin lỗi mẹ, con hứa là ko sẽ ko ù rũ buồn bã nữa, con sẽ mạnh mẽ giống mẹ, quyết đoán giống mẹ, ko để ai ăn hiếp con nữa. Nhưng con chỉ xin mẹ, cho con qua 6 tháng thôi. Con năn nỉ mẹ ....

Mẹ ko nói gì, gượng đứng dậy, lắc đầu bỏ đi vô phòng tắt đèn.

- Cô Hà ơi, làm phiền cô coi chừng mẹ con đêm nay, mẹ con mệt hay gì cô kêu con. Giờ con mà vô nằm chung mẹ con ko ngủ được.

- Uhm, cô biết rồi.

- Dạ.

Tôi cũng lầm lũi đi lên phòng, đắm ngực mình thành thích, than trời trách đất cũng được cái gì? Bao nhiêu chuyện đều là do tôi tự chọn lấy, thì giờ tôi phải chấp nhận hết.

Tôi nhức đầu và sốt ruột, vừa vô toilet tôi đã nôn thốc tháo, ới xong người rã rời, thay bộ đồ ngủ, tôi nằm co ro 1 mình.

“Đây là nhà mình, là phòng của mình, và mẹ mình luôn yêu thương bảo vệ mình, ko phải mình đã chọn đi lấy chồng đó sao? Là do mày hết Dung ơi là Dung, bây giờ, tan nát hết, đời tan nát, tình tan nát ... làm cho mẹ buồn, mẹ giận hết lần này tới lần khác. “

Tự trách mình xong tôi lại thấy mẹ nói đúng, sao tôi ko bắt anh ta xin lỗi tôi, sao tôi ko nói là tôi thương anh ta nhiều và muốn anh ta xin lỗi, rồi tôi sẽ lại hạnh phúc? Miệng của tôi đầu rồi? Tất cả chỉ vì tự trọng, tự ái. Thôi thì tôi ko nói toẹt ra được điều tôi muốn thì tôi bỏ! Quyết định lần thứ n là sẽ bỏ, nhưng lần này khác rồi. Nếu anh ta thương yêu tôi, anh ta sẽ tự xin lỗi, à ko phải, nếu anh ta thương yêu tôi thì đáng lẽ ngay từ đầu đã ko làm chuyện có lỗi với tôi. Có phải là cứ cười nhau xong rồi ai cũng đều phải trải qua những điều tồi tệ này hay ko? Như vậy ai dám tin vào hạnh phúc nữa?

Tôi khóc, khóc rất nhiều, tôi tức tối và bẽ tắc cho mình lắm. Tôi lại lòi cô bạn nhật ký ra, đó là những dòng nhật ký dài nhất của tôi cho tới bây giờ, những tương, viết nhiều để được kết thúc, bị kết thúc. Ko, tôi mong mọi chuyện kết thúc!

5h30 đồng hồ reo um sùm, tôi giật mình choàng dậy, đầu nhức, bụng cồn cào đau lắm. Tôi đứng dậy loạng choạng như vẫn còn say, lao đảo mò vào toilet, tôi ko cho phép mình gục ngã bất cứ 1 lần nào nữa vì chuyện tình cảm. Tôi cố gắng rửa mặt, tắm và dẹp gọn gàng phòng ngủ của mình, rồi thay đồ. 6h10p xuống nhà. Mẹ đã thức.

- Ăn sáng đi rồi đi làm.

- Ủa hôm nay sao cô Hà nấu đồ ăn sớm vậy?

- Tại cả đêm nhà này ko ai ngủ cả.

Tôi lại cúi mặt, thờ dài bối rối.

- Mẹ nói chơi thôi, ăn đi rồi đi làm. Đồ này nấu chiều qua mà tại mày ko có nhà nên cất vô sáng nay ăn. Ăn đi uống thuốc, tối mẹ nghe ới rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Mẹ có chửi có la mấy tiếng cũng vì mẹ nghĩ cho mày thôi. Đừng có áp lực gì hết, cứ sống sao mà mày thấy thoải mái là được.

Tôi ngược lên, nhìn mẹ mẹ cười làm tôi nở hoa hết trong lòng, nụ cười của mẹ làm tôi biết mẹ ko còn giận nữa. Tôi cũng cười cười mỉm, thôi thì cuộc sống này chỉ có mẹ là đủ.

Tôi dắt xe đi làm

- Trưa ghé cửa hàng đi mua đồ với mẹ.

- Trưa hả mẹ?

- Ủ, đi ăn rồi mua đồ.

- Dạ.

Vô phòng ai cũng hỏi tôi bệnh hay sao mà nhìn hốc hác quá, tôi phải nói dối là hôm qua tôi bị đau bao tử nên ối mưa và khóc cả đêm, vậy mà mọi người cũng tin. Nhưng thật ra tôi nói thì người ta gật gù vậy chứ chắc gì người ta tin ... Thôi kệ, đầu vẫn hơi nhức nhưng cố gắng làm việc cái đã.

Trưa tôi từ chối đi ăn với phòng để chạy qua cửa hàng. Qua đó mẹ cũng đang chuẩn bị, 2 mẹ con đi ăn bún măng vịt. Ăn xong mẹ nói đi mua đồ với mẹ. Thì ra là mẹ mua điện thoại mới cho, mẹ kêu đi qua TGDĐ, rồi mẹ nói mẹ cho tiền mua, tôi ko nhận thì mẹ nói mỗi người chịu 1 nửa cứ lựa cái nào mình thích. Từ chối ko được đành phải chịu. Tôi biết là mẹ đang làm cho tôi cảm thấy được yêu thương và hạnh phúc, trong bụng tôi thương và biết ơn lắm.

- Thôi điện thoại mua rồi, giờ đi làm sim đi, mẹ về nằm 1 chút, đêm mẹ ngủ ít giờ mẹ mệt.

- Mẹ mệt thì mẹ ngủ tự nhiên đi chi cho nắng nôi, con tự lo được mà.

- Nói nhiều quá, đi làm cái sim đi. Mẹ về.

Nói rồi mẹ hất mặt bỏ đi ..... Niềm an ủi lớn nhất của tôi là mẹ, niềm tự hào lớn nhất là được làm con của mẹ, lúc nào mẹ cũng nghĩ chu toàn cả, mẹ thật vĩ đại, biết vậy lấy chồng làm gì, cứ ở với mẹ là hạnh phúc mãi mãi luôn. Sim điện thoại đã lắp, ok, có điện thoại mới rồi, đời lại đẹp, chuyện tối qua cứ cho qua đi, mệt ọc.

Chiều vô làm mới để ý chứ ko biết bữa nay mặc cái gì mà thấy Khoa nó cứ gượng gạo với mình. Chắc có gì đó, tự nhiên cũng tò mò, pm cái

- Buzz!

- Dạ chị

- Ủa, sao mấy bữa nay thấy em kỳ kỳ

- Dạ đâu có gì

- Ko phải, chị thấy em ko tự nhiên. Có gì cứ nói, chị em ko mà.

Vừa chat tới đây điện thoại reo, con Tiên gọi, tôi ra ngoài nghe

- Alo

- Mua điện thoại rồi à, hay mượn của ai?

- Mẹ mới mua cho đó con.

- Sướng ko ai sướng bằng mày. Già đầu má cũng như trứng.

- Ủ, gọi có chi ko?

- Ê, ông Khiêm đó, rủ đi cafe kia.

- Ủ

- Mày đi ko?

- Thôi, mày đi đi, ông của mày mà, tự nhiên tao đi.

- Đi đi

- Thôi, lần đầu mày đi đi, được lần sau tao đi chung.

- À quên, chuyện tối qua sao rồi?

- Xong rồi.

- Cái gì xong?

- Chia tay rồi.

- Thiệt hả?

- Ủ.
- Vậy có cần 6 tháng gì nữa ko?
- Cần, nhưng cái đó giờ cho có lệ thôi, xong rồi, ko gian đầu gì nữa. Tao cũng mệt quá rồi.
- Thôi, tao hỏi thăm thôi chứ chuyện của mày thì cứ bình tâm mà giải quyết, đừng có hấp tấp.
- Ủ, tao biết nhưng xong thiệt rồi.
- Uhm, chừng nào rảnh điện thoại kêu tao.
- Muốn ăn gì?
- Cari dê Ấn Độ Musa.
- Ok, khi nào rảnh nói tao, tao mời.
- Ok, vậy là quyết định ko đi cafe phải ko?
- Ủ.
- Ok, bye
- Bye.

Tôi quay vào phòng, chat cho xong chuyện với Khoa.

- Chị đang hạnh phúc chứ?
- Sao em hỏi vậy?
- Em có làm gì cho chị hiểu lắm ko chị Dung?
- Là sao em?
- Khó nói quá chị
- Chuyện gì?
- Chồng chị có liên hệ với em ..... mấy ngày nay rồi
- Cái gì? Liên hệ bằng cách nào?
- Ảnh nhắn tin face cho em. Lúc đầu em ko tin nhưng ảnh cho em coi hình cưới em tin rồi.
- Ảnh nhắn cái gì?
- Ý ảnh nói là em đừng phá hoại gia đình chị nữa, ảnh còn nói tại em mà anh chị lục đục.
- Trời đất!

Tôi quay qua thì thấy Khoa vẫn đang gõ cạch cạch ko nhìn lên.

- Ảnh nói ảnh biết hết chuyện ghen hò của chị em mình rồi, chị ơi, em với chị có ghen hò gì đâu chị?
- ....
- Ảnh còn kêu em còn tự trọng thì xin thôi việc đi ko thì ảnh sẽ áp lực cho em nghỉ việc.
- Chị thật sự xin lỗi em, chuyện gia đình chị để chị giải quyết. Chị biết em ko có ý gì cả, để chị nói chuyện lại với chồng chị. Em cứ làm an tâm làm việc đi, đừng có suy nghĩ nhiều.

Khoa chia sẻ ảnh, tôi accept

- Đó, hình em với bạn gái, thiệt tình bạn gái em có dáng người giống chị, trắng trắng nữa nên em mới ...

- Ủ thôi chị biết rồi, xin lỗi em. Đã làm phiền và hiểu lầm cho em thì có nghĩ làm là chị chứ ko phải là em.

- Dạ, thôi chị cứ từ từ lo chuyện gia đình, em hơi rối, em nghĩ em ko nên tiếp xúc với chị nữa. Em ko nghĩ hành động của mình làm gia đình chị xào xáo, em xin lỗi chị.

- Chắc, xin lỗi em nha.

Tôi chấm dứt cuộc chat, đầu óc lại phát hoả lên chứ ko phải giỡn. Tức thiệt chứ. Giờ phải tìm cách liên lạc nói chuyện với ông, đáng ra tôi ko phải giải thích nhưng vì chuyện ảnh hưởng tới người thứ 3 rồi.. tôi ko thể vì ích kỷ mà làm cho 1 người phải bỏ việc. Nhưng nếu tôi mà liên hệ kiểu gì Vinh cũng nói tôi có tật giật mình cho mà coi, thiệt tình, giờ ko biết sao nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Tôi chờ đến hết giờ làm, cứ phân vân ko biết nên gặp nói chuyện trực tiếp hay là nên chat, hay nhắn tin ..... mình biết thừa cái kiểu gia trưởng của Vinh, chắc sẽ làm mình khó chịu lắm đây. Nhưng chuyện ko còn của riêng mình, đã ảnh hưởng tới người khác, khoan hãy nghĩ cho tôi đã, còn Khoa - em ấy bị oan.

Mọi người đã về hết, Khoa cũng vậy, nhìn Khoa buồn và có vẻ ray rứt lắm. Nhìn đến tội. Nghĩ tới nghĩ lui tôi bấm máy gọi cho Vinh

- Anh nghe đây em

- Anh rảnh thì đi cafe hay ăn tối cũng được.

- Ok em, anh biết rồi, với vợ anh luôn sẵn sàng.

- Ở đâu thì tiện cho anh?

- Bất cứ đâu em muốn, tùy em.

Tôi mệt mỏi cứ phải cò cưa với chính chồng của mình, tôi cảm thấy sợ sau mỗi câu nói của anh ta, ko biết đâu là thật đâu là giả nữa.

- Vậy thì quán cafe X trên Hoàng Văn Thụ, 6h.

- Ok em.

Giờ đã có cuộc hẹn, tôi phải nói gì đây ....thôi thì cứ tùy cơ ứng biến. Tôi gọi cho mẹ xin về trễ chút, mẹ hỏi có ăn cơm ko tôi nói mẹ ăn trước tôi sẽ về và ăn sau.

Tôi chạy tới quán hẹn, ko có 1 chút hứng thú, bắt đầu đi tôi mới phải gặp anh ta, người mà mới tới hôm qua tôi mới yêu cầu kết thúc, vật vã nhưng hôm nay sao tỉnh ruột, có lẽ tôi đã bị lạc mất trong chính cuộc tình của mình.

5h40 tôi tới nơi hẹn, tìm 1 cái bàn đủ khuất để dễ nói chuyện, tôi mệt mỏi, sao ko giống như những lần hẹn cafe với Thái, cảm giác ngược lại hoàn toàn, thô cứng và khô khan, ko biết cứ nghĩ về Thái rồi đem ra so sánh như thứ cảm nghĩ trong đầu lúc này có phải là ngoại tình tư tưởng hay ko nữa. Tôi cũng ko chờ, kêu 1 ly sữa tươi cảm hơi trước.

6h đúng, Vinh tới quán, ngồi sà xuống ghế, ra hiệu cho phục vụ 1 ly cafe. Anh ta ngồi xuống, 2 tay chắp chống cằm, nhìn tôi 1 hồi. Còn tôi, trong bụng cười chua chát, chồng tôi đó ... Giờ chúng tôi dở dở ương ương, dứt ko dứt mà thành cũng ko thành.

- Em gọi anh để nói chuyện hôm qua phải ko?

- Ko, nói chuyện khác.

- Còn có chuyện gì cần giải quyết gấp vậy sao Dung? À, em mua điện thoại mới rồi hả?

- Cái đó nói sau đi, thôi để em nói thẳng với anh.

- Anh nghe

- Anh đừng làm phiền Khoa 1 cách vô cớ như vậy, tôi ko có đẹp để gì đâu, anh coi đi tôi chỉ là 1 con đàn bà chị chồng chán thôi. Khoa có bạn gái rồi, làm ơn đi.

- Thằng kếp của em nó đi méc em rồi à? Là đàn ông phải bảo vệ người yêu chứ ai lại đi để em giải quyết.

- Ai là người yêu ai, tôi ko phải như anh! Đừng có làm theo cảm tính như con nít.

- Anh nói cho em nghe, 200 ngàn 1 lần, chỉ cần em ra khỏi cơ quan với nó, chỉ 200 ngàn anh biết em đi đâu và làm gì. Em mạnh miệng nói em ko làm gì sai sau lưng anh. Nhìn em tội lắm, em nghĩ anh ngu lắm sao Dung, chỉ vì quá yêu thương em nên anh mới ko đành lòng, anh ko để yên cho em qua lại với nó đâu, anh chưa đâm vô mặt nó là hên rồi chứ đó mà để yên hay ko!

- Thì ra là anh cho người ta theo dõi tôi, nghe sao giống trong phim quá vậy Vinh, anh là người như vậy sao?

- Ngay cái ngày xe em chết máy cũng chính nó lấy xe em đi sửa còn nói gì, tôi là chồng em, khi em gặp chuyện sao em ko gọi cho tôi, sao lúc nào cũng phải tỏ ra yếu đuối cô độc để thằng khác làm anh hùng cho em?

- Anh đang lớn tiếng với tôi đó sao?

- Ủ, cho nên tôi ghét, tôi muốn em thấy khi tôi bức, tôi sẽ ko quan tâm em để em có thể ăn năn, chỉ như vậy thôi mà em hậm hực, lòng dạ nhỏ nhen thái độ với bạn của tôi, em coi thường Diễm ra mặt .....

- Anh im đi, chờ đó.

Máu tôi dâng lên sôi sùng sục, tôi phát điên lên khi biết tất cả đã là suy tính, anh ta nói như thể tôi là thứ tội phạm để anh ta phải theo dõi cứ nhắc tới Diễm là tôi lại như phát rồ. Tôi dần lòng “mày ko làm sai, mày phải bình tĩnh “. Nhìn cái mặt trơ trơ của anh ta, tôi lấy điện thoại gọi ngay cho Khoa.

- Dạ em nghe chị Dung.

- (Giọng run) Giờ em rảnh ko?

- Dạ có gì ko chị?

- Em có rảnh ko, cả bạn gái em nữa, chị nhớ 2 đứa cái này cái.

- Dạ, 2 đứa em đang đi ăn.

- Ok, 2 đứa chạy qua liền quán cà phê ...X trên Hoàng Văn Thụ liền nha, nếu xa quá chị chờ.

- Dạ, có gì gấp vậy chị? Em cũng đang ở Nam Kỳ Khởi Nghĩa thôi.

- Ok em, giúp chị 1 lần thôi.

- Dạ, vậy chị chờ em 1 chút.

Tôi ngồi xuống bùng ly trà đá uống ừng ực, tức rần rần, nhìn mặt Vinh rất khó chịu.

- Tôi nói cho anh biết, tôi với anh ko còn gì thật rồi. Ngay từ đầu anh đã nghi ngờ tôi đủ điều, anh coi lại anh đi, anh nói tôi luôn tỏ ra yếu đuối để người khác bảo vệ thì anh coi lại anh đi, anh có bảo vệ tôi chưa hay anh chỉ lo bảo vệ mấy người bạn mấy người tình của anh?

- Em cứ bình tĩnh, giờ em nói anh đợi gì?

- Ủ, anh đợi đi, trước khi bỏ anh, tôi phải cho anh sáng mắt ra!

- Em bỏ anh? Để coi em làm sao mà bỏ được anh?

Ko khí như 1 cuộc chiến, chồng và vợ như kẻ thù.

- Hôm qua anh xin lỗi tôi, vì cái gì vậy?

- Vì anh thấy tội nghiệp em, em mãi làm mình làm nấy anh thương lắm, nhưng anh ko tha thứ cho em đâu. Anh coi em qua mặt anh bao lâu, đó chỉ là những điều anh biết, cái tính nhỏ nhen của em thậm chí thâm độc của em thì anh sẽ chờ em tự nói ra! Đừng để anh thất vọng.

Tôi đau như ai đó đâm vô ngực mình vậy, lồng ngực căng tức thiếu điều ko thở nổi, nước mắt bắt đầu chảy, mắt tôi nhìn anh ta đầy căm phẫn. Mặt anh ta có chút thay đổi, hồi lỗi hay gì đó tôi cũng ko biết. Nhưng những lời vừa rồi, tôi biết được ngay từ đầu anh ta ko hề tin tôi, anh ta ngờ vực và nghĩ xấu về tôi như vậy. Tôi ngồi đó sột ruột chờ Khoa và cô bạn gái của em ấy qua. May quá, vừa lúc đó Khoa tới, em ấy và bạn gái nắm tay nhau đứng trước mặt tôi và Vinh, ông Vinh trở mặt ra

- Chị xin lỗi vì đã làm phiền 2 em đang ăn tối, chị chỉ muốn hỏi 1 số chuyện, mong Khoa và bạn gái cứ trả lời dùm chị, nếu có gì sai sót chị sẽ gặp riêng 2 em giải thích sau.

Cặp đôi trẻ cũng hơi ngạc nhiên, nhất là cô gái, em ấy ko hiểu gì cả, Khoa chắc cũng đoán được lò mò, tôi nói tiếp

- Đây là Vinh, anh là chồng chị, anh nghỉ ngơi Khoa qua lại với chị, giờ anh ở đây, chị chỉ mong 2 em xác minh dùm chị : cái váy đó là Khoa tặng em cả cái bộ nữ trang kia nữa, có phải ko?

- Dạ .....

Cô bạn nhỏ bé xinh xắn lí nhí.

- Còn Khoa, có phải em nhờ chị để chị ước đồ dùm bạn em thôi đúng ko?

- Dạ phải.

- Rồi, chị cảm ơn 2 đứa, chỉ như vậy thôi, chị xin lỗi vì cắt ngang cuộc vui, chị sẽ trả nợ và giải thích sau, giờ 2 đứa có thể tiếp tục đi chơi được rồi.

- Ủa, vậy thôi hả chị?

- Uhm, cảm ơn 2 em nhiều, chị chỉ cần như vậy thôi.

- Dạ, vậy chào anh chị tụi em đi.

Nhìn vẻ mặt Khoa có vẻ giãn ra, cô bé thì cứ tỏ vẻ thắc mắc, còn ông Vinh thì như bị xịt keo, bị què, bị sượng, bị xấu hổ ...

- Anh vừa lòng rồi chứ? Còn chuyện xe tôi bị chết máy, vì trời mưa, tôi lo cho anh chạy xa nguy hiểm, ko nỡ làm phiền anh, nên tôi tự đi về, trên đường thì tôi gặp mọi người chứ ko phải 1 mình Khoa .... Mà thôi, cái gì cần làm rõ giữa tôi và Khoa để anh ko làm khó con người ta nữa, với tôi, anh nghĩ tôi ra sao cũng thấy kệ anh. Tôi ko thanh minh cho mình.

- Anh nói gì đi?

- ...

- À, nếu như nghỉ việc, anh luôn ỷ vào ông anh rể quản lý của anh, suốt ngày đe dọa áp lực người ta thôi việc, nếu buộc phải thôi việc thì chuyện đòi tư cá nhân thì đó sẽ là tôi. Cá nhân tôi quá rắc rối khi liên quan tới anh, còn Khoa, nếu anh còn tự trọng tôi nghĩ anh nên có 1 lời xin lỗi. Tôi về đây. Chào anh

Tôi lấy tờ 200k để trên bàn thanh toán tiền nước - dẫn mặt Vinh nữa, hát mặt đi về, bỏ người đàn ông ngồi đó mà từ từ gặm nhấm sai lầm của mình. Giải quyết xong khúc mắc này, mặc dù hơi ngại với Khoa nhưng tôi đã dạ lăm, được 1 phen lên mặt, mặt khác tôi cũng quá thất vọng về cái gọi là niềm tin của con người dành cho nhau, nhất là những người yêu nhau, mất hết rồi.

- Dung, ở lại với anh chút.

- Tôi ko thích!

Tôi đi, muốn đi thật nhanh ra khỏi tầm mắt con người đó, càng xa càng tốt, tôi chán ngán quá rồi. Ghen tuông vô ích, bày đặt theo dõi này nọ, lại nghe mấy con điên về đay nghiến tôi, đúng là đồ đàn ông tồi!

Tôi lấy xe chạy về nhà, gần 8h rồi mà mẹ vẫn chưa ăn cơm, tôi vẫn còn run lên bực bội, bay vô ăn cơm nhanh để mẹ chờ lâu rồi

- Sao ko đi tắm rồi ăn?

- Thôi con đói rồi, ăn thôi.

- Ừ

Rồi mẹ kêu cô Hà làm nóng đồ ăn lại, mâm cơm có 3 người đàn bà mỗi người 1 số phận – 1 chồng bỏ, nuôi con. 1 chồng chán. 1 phải đi làm giúp việc để nuôi chồng. Tôi cố gắng nói những chuyện vui vui để mẹ vui và yên tâm. Ko khí nhà tôi hôm nay thật trong lành. Mâm cơm ngon lăm : cá trê chiên nắm gừng, canh hẹ tàu hủ non, bông bí xào. Ko cần phải thực đơn nhà hàng như nhà Vinh, chủ yếu là tâm trạng, sắc mặt của những người ăn cơm chung với tôi, họ yêu thương và quan tâm tới tôi, vậy đủ rồi.

Ngày cứ qua ngày thôi, tôi đã giải thích khéo léo với Khoa, em ấy cũng ko quá nhỏ nhen chấp vặt, chị em lại vui vẻ nhưng hạn chế những hành động gây hiểu lầm, còn chuyện Vinh có xin lỗi Khoa ko tôi ko biết và cũng ko hỏi. cứ 3 4 ngày thì chị Vân và bé Vy lại ghé rủ tôi đi ăn trưa. Trưa hôm nay cũng vậy, 2 chị em qua rủ tôi đi ăn trưa.

- Chị 3, bữa sao chị ko qua mừng thọ nội?

- Anh Vinh em nói sao?

- Anh nói chị bị bệnh.

- Ủ, chị bị bệnh, lúc nào cũng bệnh.
- Thôi nè, em nói bậy ko à, dạo này chị thấy em đẹp ra đó chứ, từ ăn mặc tới thần thái, chị mong em luôn được như vậy.
- Dạ, em cảm ơn chị.
- Bao lâu rồi em chưa gặp nó?
- Chắc cỡ 10 ngày hay gì đó chị.
- Em ko nhớ nó sao?
- Ko chị, lúc đầu thì có nhưng giờ hết rồi.
- Dạo này nó ốm lắm, đi đâu mà chị nghe má nói là nửa đêm mới về ko hà.
- Dạ
- 2 đứa ko thể hàn gắn sao Dung?
- Thôi chị, em chỉ chờ cho qua 6 tháng giải quyết cho xong.
- Mà vấn đề của 2 đứa là gì em?
- Ko tin tưởng và ko tôn trọng nhau?
- Nó ko tôn trọng em hả?
- Thôi nói chuyện khác đi chị, mà em nói cái này, chị với Vy cũng ít gặp em đi, sau này có gì em đỡ phải áy náy.
- Chị Dung, em với chị 2 thương chị mà, sao chị nói kỳ vậy?
- Uhm, thì chị cũng nghĩ sao nói vậy thôi. Nếu ko phải chị xin lỗi, em xin lỗi chị Vân.
- Máy đứa còn con nít quá, cưới nhau đâu phải chuyện dễ mà chưa gì đã như vậy rồi.

Tôi khó chịu lắm nhưng thôi, ko còn hứng thú để giải thích hay phân trần, tranh phần đúng về mình nữa. Chị và em chồng đang thương, mắc công nói nhiều mọi người lại ghét, giữ gìn những cảm tình này mới quý.

- Cho em gọi lời thăm ba má, bà nội.
- Uhm, chị sẽ nhắn lại, lần nào em cũng gọi lời mà sao ko qua thăm 1 lần?
- Dạ, đề bữa nào em qua.

Ông Vinh có qua thăm mẹ tôi đâu mà biểu tôi qua thăm ông bà cha mẹ anh ta, tôi qua thì chắc người ta tưởng tôi u mê con cháu họ lắm, còn khuya!

Lần cuối cùng gặp ông Vinh cũng đã qua 2 tuần, hay chưa, ko 1 tin nhắn hay 1 cuộc gọi, ko 1 lời giải thích hay xin lỗi. Thôi kệ, như vậy cũng tốt, khỏi mất công vẩn vương suy nghĩ, hơn 3 tháng nữa thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

(Mình cắt bỏ 1 khoảng thời gian nhé).

Trời Sài Gòn thì làm gì có mùa đông, cuối năm hơi se se 1 chút thôi, vậy là hơn 4 tháng từ cái ngày tôi cuốn đồ về nhà mẹ, cũng phải gần 1 tháng ngày cuối gặp Vinh. Tâm trạng của tôi tốt hơn nhiều, nhẹ nhàng hơn nhiều, cũng có nhớ cũng có thương nhưng mà bị bất lực chẳng biết làm gì hay kêu gào với ai cả, chỉ nên cứ đắp lên 1 cái vỏ bọc an nhiên. Đi ra đường thấy người ta có đôi có cặp tui thân ghê gớm, rồi chiều chiều đi làm về thấy mấy nhà hàng tiệc cưới thấy cũng chột dạ, nhưng rồi cũng thôi.

Trưa thứ 5, kẻ độc thân cuối cùng của hội ế nhắn tin mời đi cafe, khá lâu từ hồi sau cưới, đi cafe có 1 - 2 lần, cứ bị tui nó chửi là theo chồng bỏ cuộc chơi. Trưa tui ko ăn trưa với mấy chị ở cơ quan, đi cafe với bạn.

- Wow, Dung ròm đạo này xinh dữ ta!

- Thôi được rồi, tui có 2 tiếng vừa ăn vừa 8, mấy người làm gì làm.

Trong đám bạn có 1 đứa đang có bầu, 1 đứa sắp cưới, 3 đứa kia đang yêu. Cái đứa cuối cùng ôm tiền phạt của 5 đứa tui hôm nay nó báo cưới. Mới quen có 5 tháng mà lật đặt cưới rồi.

- Cưới chạy à?

- Ko, nếu cưới chạy cũng mừng, cưới chồng ế, già rồi.

- Bà mới có 28 tuổi mà già gì?

- Ủ, già rồi. Với lại tui thông báo là nhân dịp này tui mới rủ mọi người đi chơi xa 1 chuyến, có ai nhớ chuyến Vũng Tàu của chồng bà Dung ko? Lần này ảnh của tui mời, Nha Trang ghen.

Cả đám nhao nhao lên, riêng tui thì hơi ngượng, bạn bè có ai biết hoàn cảnh của mình đâu. Nó khen mình đẹp và nghĩ chắc mình đang hạnh phúc lắm.

- Ok nha, thứ 5 tuần sau đi, chủ nhật về, 2 đứa tui bao xe, ½ tiền khách sạn, ăn uống tự túc! Coi như số tiền ngu tui gom của mấy người mấy năm qua sẽ đổ hết vô chuyến đi này đó. Tui muốn tui cũng có kỷ niệm đẹp với đám mình và sớm hạnh phúc như Dung ròm và chồng bà từng làm. Nhìn bà kia, lấy chồng chưa đầy 1 năm mà nhìn trắng da dài tóc, thấy ham!

Ôi thôi rồi, cả 1 đám lại hùa nhau chọc ghẹo đủ thứ, nếu như trước tui mắc bẽn lẽn mắc cỡ cãi bay biến thì giờ chỉ là thứ trạng thái què què, nhột nhột, khó tả. Nhưng rồi cả đám ai cũng nhận lời, chả có lý do gì để từ chối hết, bạn đã báo trước để có thể sắp xếp công việc, 1 phần bạn cũng đã hết mình quá rồi. Có khi 1 chuyến đi đổi gió làm tui thư thái và nhẹ nhàng hơn, chuẩn bị tâm lý tốt hơn.

- Ai có chồng có vợ thì đi với chồng vợ nha!

Nó còn phán cho 1 câu như xử trảm. Nhưng tui quyết chuyện của tui rồi, 1 mình thôi!

Cả tháng qua, êm đềm như 1 con sông phẳng lặng, trong lòng hơi gợn sóng nhưng thật ra kiểu như bị cảm giác bị chai rồi. Chiều đó, tui vào gặp anh rể của Vinh để xin nghỉ phép.

Kể cũng lạ lắm, tính ra tui với ảnh cũng coi là người 1 nhà, làm chung cơ quan, tui biết tui cũng cố gắng hoàn thành công việc nhưng tui biết ảnh cũng có nâng đỡ tui ít nhiều, mà ko hiểu sao anh em có vẻ ko gần nhau lắm, tui nhìn người đàn ông thành đạt này mà nghĩ tới chị Vân, ko biết họ có hạnh phúc hay ko? Rồi tui nhớ tới mấy lời chị Vân nói, chỉ ở nhà chồng luôn phục tùng chồng ... Nếu như anh ta có bồ nhí thì sao ta? Tự nhiên ko biết sao cảm giác thấy thương chị, chỉ biết kinh doanh, nuôi con và lo cho chồng, ko bao giờ nghe kể về chuyện chồng chiều chuộng, khoác lên mình 1 mái ấm với ông chồng thành đạt. Chắc gì cuộc sống đã màu hồng, chắc gì đã được hưởng thụ?

- Em suy nghĩ gì mà đứng thờ đó vậy Dung?

- Dạ, à em tính xin anh cho em nghỉ phép

- Chừng nào em?

- Thứ 5 tuần sau anh.

- Em tính nghỉ mấy ngày?

- Dạ thứ 5, thứ 6 anh.

- Đi du lịch với chồng à?

Tui nghe câu hỏi ngớ ngẩn, khẽ cười khẩy.

- Ko, em đi với bạn em, chồng đâu anh.

- Chú Vinh ko đi à?

- Dạ ko.

- Vợ chồng vẫn đang chiến tranh lạnh hả?

- Dạ.

- Sao em giận dai vậy, cái này phải học chị Vân rồi nha! Em ngồi đi, anh em mình nói chuyện chút.

Tôi ngồi xuống

- Dạ, em biết em ko được như chị đâu anh, có học chắc cũng ko đòi nào bằng.

- Ko, anh ko có ý đó, anh chỉ nhìn và nghĩ em ko phải người mạnh mẽ, anh biết em yếu đuối nhưng ko nghĩ em có thể cò cưa lâu vậy thôi, anh hơi ngạc nhiên.

- Dạ

- Anh nói chứ nhà chị Vân em đoán già đoán non là 2 đứa giận nhau chừng 1 tháng là cùng, ko ngờ giờ lâu rồi. Bao lâu rồi em?

- Dạ cũng mấy tháng rồi.

- Ôi thôi em ơi, vợ chồng mà. Anh nè, anh ra ngoài tiếp xúc với bao nhiêu là phụ nữ, em thấy đó. Có bao giờ chị Vân em nói gì đâu, nhường nhau mà sống đi em!

- Dạ, em cảm ơn anh khuyên, em sẽ suy nghĩ lại.

- Nhưng quan trọng là gì em biết ko?

- Dạ?

- Chú Vinh thương em mà, thôi suy nghĩ lại đi em.

- Dạ.

- Uhm, còn đi chơi, muốn nghỉ thêm cũng được, mà em chịu khó giải quyết xong hết hồ sơ đừng để ứ đọng là được, cuối năm rồi.

- Dạ, em cảm ơn anh!

Tự nhiên, 1 người mấy khi nói chuyện mà hôm nay lại nói nhiều như vậy, làm tôi cũng lưu lại trong đầu vài suy nghĩ. Cái cách anh nói chuyện thì đúng là với tư cách người đi trước. Nhưng ko lọt tai ở chỗ sao cứ phải bắt người làm vợ nhún nhường, mấy người làm chồng chứ có phải là cha người ta đâu mà, cái gì đúng là đúng, cho dù có chịu nhu thì cũng vừa phải thôi, cái kiểu đi gái trần lan ngoài đường rồi về ôm vợ 1 cái là xong, còn lâu! Thấy thái độ nói về vợ như thế chị Vân phải có trách nhiệm hoàn toàn hiểu, hoàn toàn thông cảm cho những mối quan hệ ngoài xã hội của ông, tôi nghĩ mà thấy rùng mình luôn. Tuy nhiên, vẫn có 1 câu nói làm tôi cảm thấy dễ chịu nhất “Chú Vinh thương em mà”.

Chắc chắn, lại suy nghĩ lung tung nữa rồi, tôi tự lắc đầu cho tan đi mấy ý nghĩ vẩn vơ. Thôi ráng tập trung làm cho xong ba cái mớ chứng từ trước thứ 4, rồi kiểm tra lại, đề thứ 5 xóa cái cho hoành tráng nào.

Chủ nhật đó, mấy con ma nó rủ đi sắm đồ đi biển, ngại lắm, đó giờ ít mặc bikini, toàn mặc short và áo thun thôi. Thôi cũng ráng đi, mua được 2 cái nón rộng vành, 1 đôi dép xỏ ngón ... đúng như rằng mua xong đồ linh tinh mấy bà 8 chạy ngay qua shop áo tắm. 2, 3 bà loi nhoi lựa mỗi bà 5 6 bộ, thử ra thử vô ... Tôi chỉ việc ngồi đó mà gật đầu, lắc đầu thôi. Cuối cùng mấy mẹ cũng lựa được bộ bikini 2 mảnh, áo yếm cột dây màu tím và xanh dương đậm, nói chung đẹp, thế là quyết định mua giống nhau luôn, ừ mưu cho chủ nhân chuyến đi lạc lõng. Tôi cũng gật gù

- Ê Dung, bà cũng phải lấy 1 bộ chứ.

- Giờn hoài, đó giờ tui đâu có mặc áo tắm nhiều đâu.

- Người ta nói tốt khoe xấu che, thôi thì chưa con tướng còn mi nhon thì mặc áo tắm cho đẹp chụp thiệt nhiều hình lưu giữ kỷ niệm. Trời ơi, mai mốt bà đề rồi sò sè như con heo nái, lúc đó ko kịp nhớ lúc này tướng bà sao đâu nghe!

- Thôi, tướng mấy bà đẹp mặc đi. Tui như con cá khô!

- Bà ko mặc tui tui ko mặc luôn!

- Liên quan gì?

Cả đám tự nhiên đưa tôi vô thế, có cái chuyện đi mua áo tắm mà cũng làm khó nhau. Cuối cùng tôi nhắm mắt đưa chân, lấy đại 1 bộ cho mấy bà vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

- Ê, mua là phải vui, phải thử nha, ko phải lấy là xong đâu, bà phải thử, xong rồi bữa đó phải mặc nữa mới được. Nhìn bà thấy coi bộ đối phó quá.
- Trời ơi, vừa thôi chứ, mấy bà thử rồi tui thử chi nữa?
- Bà thử coi đẹp ko?
- Đẹp mà, mấy bà mặc đẹp thì tui cũng đẹp. (Tôi cười lớn)
- Thử đi!

Vậy là tôi lại phải thử, vừa bước ra ngoài, đám bạn lại hú lên, cửa hàng cũng có mấy người đi mua, có cả các cặp trai gái, họ ko kịp phê bình body cá khô của màn hình phẳng tôi, mà lại nháo lên chỉ vì tôi quá trắng. Thế thôi, xong 1 bữa đi mua đồ, tôi thề là ko bao giờ đi mua áo tắm với ai nữa, mệt quá!

Thoát cái qua tuần, thứ 2 thứ 3 tôi chăm chỉ miết mài, đang ngồi máy thì thấy có tin nhắn trên face, ô la la, đó là bạn của Vinh, cái chị mà tôi đã từng diễn tả như leader của cả nhóm ấy, người mà hay nói mà nói mai tôi nhiều nhất ấy, bạn thân nhất của con Diễm, hôm nay mà nhập hay sao mà pm “ chào em “ với tôi.

Đáng lẽ tôi ko trả lời đâu, ko biết sao cũng táy máy tay nhanh hơn nào

- Chào chị.
- Bộ em hủy kết bạn với chị rồi hả?
- Dạ.
- Sao vậy?
- Chị ko thích em, chị châm chích em, mấy chị mỗi lần gặp em là về đăng lên face chê bai em, em biết hết, nhưng vì mấy chị là bạn của anh Vinh nên em ko phản ứng. Nghĩ là ko thích nhau thì kết bạn làm gì.
- Ủ, cũng phải, hèn gì lâu rồi chị ko thấy em trên new feeds.
- Chị ib em có gì ko chị? Em đang làm việc.
- Đúng như con Diễm nó nói, em cũng dừ dẩn lắm, vậy mà chồng em nó cứ nói em hiền.
- Dạ, chị Diễm của mấy chị nói gì mà ko đúng, chỉ thôi lố tai ai cũng giỏi. Cha sanh mẹ đẻ em gặp chỉ đc 3 lần, ko thì chắc cũng bị chị nói cho cái gì cũng nghe.
- Thôi em, chị với em thôi, ko cần phải giả ngây ngả ngô.
- Đó giờ em có giả ngây giả ngô với mấy chị sao, mấy chị là ai mà em phải như vậy?
- Uhm, cũng phải, tui này chỉ là bạn của chồng em thôi.
- May ra chị còn biết như vậy, em cảm ơn.
- Chị ko có ý gì chị chỉ hỏi em là sao mà để chồng dạo này bê tha quá, đi nhậu triền miên, em coi chừng mất chồng như chơi nha!

Máu điên tôi cứ vậy mà cứ sôi lên, đúng là cái số ngày nào còn dính tới ông Vinh là ngày đó tôi còn bị những con điên ám quẻ mà. Nó là ai mà lên mặt dạy đời tôi chứ, đồ rác rưởi! Ko cần phải giữ kè cái mẹ gì hết, bí mật bí miết gì thôi vạch ra hết

Tôi bụng nước uống ừng ực, cố gắng nói sao cho nó tức lại, việc gì tôi phải nhún nhường mấy cái con này. Diên thiết chứ

- Ủa, bạn thân quá mà ko biết gì sao chị? Em với anh ly thân mấy tháng rồi, 2 tháng nữa chính thức ly dị nha. Lần sau chị có khích tướng thì tìm hiểu kỹ dùm.
- Em nói gì vậy?
- Dạ em nói thiệt, với lại chuyện mất chồng hay còn chồng ko quan trọng nữa. Nhấn với chị Diễm là chỉ cứ việc qua lại thoải mái ko phải thậm thụt như trước đám cưới của em nữa đâu nha!
- Sorry em nha, nhưng chị hỏi lại hỏi này em nói em gặp nó 3 lần?
- Dạ, 1 lần bắt quả tang chỉ nắm tay chồng em trước đám cưới trong quán café, lần nữa do chị hẹn em ra quán café chỉ em cách làm vợ sau cái ngày em

bắt gặp chị với anh Vinh, lần khác là đi quán bar với cả các anh chị mà em về sớm, Hết! May cho em là ko gặp chị ta nhiều, ko thì giống như chị, khổ lắm

- Chị ko có ý gây với em, chị chỉ muốn em chắc chắn là ko có lần nào khác em gặp riêng nó sao?

- Em ko rảnh, cũng ko thích chị ta, ko việc gì phải gặp. Mà chị cũng ko là ai mà em phải nói xạo chị! Thôi em làm đây, chị đừng pm nữa em bận lắm!

- Ok, chào em

Ôi trời đất ơi, ko biết khi nào tôi mới được yên đây ko biết. Đang ngồi đó, máu vẫn chưa lưu thông đều, cục tức vẫn chạy rần rần trong huyết quản đây mà, điện thoại reo làm giật mình, miêng chửi thề “đang điên mà ai còn gọi điện “. Là ba chồng.

Cầm điện thoại lên, tôi cố trấn tĩnh mình, bước ra ngoài nghe máy

- Dạ con nghe ba!

- Con khoẻ ko Dung?

- Dạ con cảm ơn ba, con khoẻ. Còn ba má, ba má khoẻ ko?

- Uhm, con tính chừng nào về nhà vậy con?

- Dạ ....

- Thăng Vinh dạo này nó bê tha lắm, con bỏ qua cho nó đi con.

- Ba, giữa con với anh có nhiều vấn đề lắm ba, ba cho con chút thời gian nữa để con suy nghĩ.

- Nó làm gì có lỗi ba thay mặt nó xin lỗi con.

- Ba, ba đừng nói vậy. Ba, ba thương con thì đừng làm con khó xử ba. Anh có xin lỗi con con chưa biết có suy nghĩ lại ko. Ba là ba, ba người lớn ba đừng nói vậy, tội nghiệp con.

- Con ơi nó đi tới gần sáng, ngày nào cũng say.

- Ba ơi, ba nghĩ cho con với, con cũng đâu có sung sướng gì đâu ba.

- Má đang lo cho nó lắm, bà nói nó ko có nghe.

Tự nhiên tôi thấy xót trong lòng, tại sao mọi chuyện lại ảnh hưởng tới nhiều người như vậy? Tôi cảm thấy có lỗi với những người lớn, khi mẹ tôi lo cho tôi thì ba mẹ Vinh cũng lo cho anh ... Tôi cảm thấy xấu hổ với những người đã bụng trâu cau qua hỏi cưới tôi, tôi ko làm tròn trách nhiệm 1 đứa con dâu tốt.

- Ba ơi, con xin lỗi ba xin lỗi má, nhưng con có những điều khó giải thích của con, con cũng mệt mỏi và buồn lắm. Dù chuyện gì xảy ra con cũng luôn cảm ơn ba vì ba đã yêu thương con như con gái của mình.

- Con nói vậy là sao Dung?

- Dạ, ko có gì ba, con xin lỗi ba, bây giờ con phải vô làm việc, chừng nào tiện con sẽ qua thăm ba má. Con chào ba.

Tôi ko chờ ông nói thêm, tôi tắt máy, mắt cay xè cầm chặt điện thoại, lòng dạ quặn lên cảm thấy mình sắp bị thu phục, cảm thấy mọi thứ như đang chống lại mình nhưng lại kéo mình về. Chán chưa từng thấy, dụi dụi mắt đứng ngoài hành lang 1 hồi. Ông anh rề đi tiếp khách về, người nông nặc

- Sao vậy em? Cãi nhau với Vinh à?

- Dạ ko có gì, em vô làm tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Lòng siết lại, nhói lên – mỗi nỗi đau khó tả, cảm thấy chơi vơi hụt hẫng trong chính hành động của mình, mình có thể làm khác, chính xác là có thể làm

khác để mọi chuyện trở lại quỹ đạo. Một gia đình như thế, nhưng đó là đối với mọi người nhưng với vợ chồng mình, với mình nó ko bình thường. Thà mình đau hẳn 1 lần, rồi thôi, mình ghét những cơn đau dai dẳng.

Tự nhiên bụng đau quá, chắc do suy nghĩ nhiều. Tôi nhìn xung quanh, cảm thấy mình lạc lõng. Tôi muốn gọi điện cho Vinh, nhưng khi gọi tôi sẽ nói gì? Tôi khuyên anh ít nhậu thôi sao? Giữ gìn sức khoẻ sao? Tôi chúa ghét những kẻ đóng vai đạo đức giả, tỏ vẻ cao thượng.

Những ngày êm đềm trôi, nhưng chỉ 1 khắc biến động, lòng lại rối bời. Vinh, chồng tôi chắc anh ấy đang trong trạng thái như lúc tôi gặp anh khi con Diễm nó báo tin nó cưới là cùng. Nhưng thôi, cái tôi quá lớn, những vết thương lòng vẫn chưa lành lành cho tôi dừng lại, tôi quyết tâm để cho Vinh biết, thử coi ai lì hơn ai. Tôi muốn anh xin lỗi tôi, 1 lời xin lỗi từ tế anh ko nói ra được thì việc gì tôi phải bận tâm, lỡ sau này anh lại có lỗi và lại ko xin lỗi, có trời mới biết được cuộc đời của tôi sẽ tan nát cỡ nào.

Tôi ngồi vào bàn làm việc, nhưng tâm trí đã ở đâu đâu ... 1 ngày kết thúc, buồn! Đêm ko ngủ được, cứ nghĩ tới Vinh mãi ...

Kết thúc ngày thứ 4 tôi cũng hoàn thành mọi việc, bàn giao và gửi gắm cho các chị chung phòng. Tâm trạng cũng lung lừng chừng, cố gắng vui vẻ nhất có thể, những nụ cười vẫn nở, nhưng ... Có điện thoại, đám bạn ngày mai đi chơi

- Alo
- Ê bà, bà làm xong chưa?
- Vừa xong nè
- Tui tui đang ở Hoàng Văn Thụ, chạy qua đi chung đi!
- Đi đâu?
- Wax
- Wax cái gì?
- Wax lông.
- Tui có lông gì đâu mà wax?
- Đi đi, wax mặc đồ tắm mới đẹp.

Tôi bật cười ghê ghê, hiểu là wax ở đâu rồi, ôi trời ơi, mấy cái bà này lắm trò quá. Nhưng cũng được, kiểu gì cũng đang lung lừng, tụ tập chút đốt thời gian. Tôi giờ kiểu như ai muốn làm gì cũng bu theo, chỉ cần đừng có những khoảng ko 1 mình, tôi ghét tới năm 1 mình nghe rõ mồn một của tiếng kim đồng hồ, đúng là kinh khủng.

Chúng tôi tới thành phố biển vào 1 ngày cuối năm, nắng vẫn vàng và biển vẫn xanh, mang bộ mặt tươi rói, cùng 1 nhóm bạn cũng khá là thân, bạn cứ thắc mắc sao cứ ko dẫn chồng theo, cứ diện đủ thứ lý do hợp lý mà tui nò cứ cảm rằm, mặc mặt.

Một ngày trôi qua, cứ mỗi lần tôi mặc bikini thì y như rằng .... Bị soi! Nói chứ ông Vinh mà biết tôi đi chơi ko có ông mà mặc bikini cho thiên hạ ngắm kiểu này thế nào cũng lại điên lên. Có lần ông nói với tôi “ con gái đẹp là để con trai nhìn, con gái mà có bồ rồi vẫn ăn mặc quá sexy để con trai nhìn là do thằng bồ của nó ngu. Còn em, em có quyền mặc những gì em thích em muốn mà đừng để cho người ta chửi anh ngu là được! ”. Chắc, thôi ko nhắc tới nữa, tắm biển đã đòi lại ăn, cả đám cứ ăn đủ thứ hải sản còn mình chỉ ăn đc vài 3 con ốc còn lại phải tìm những món ko có hải sản. Tối tối về thì đánh bài, đánh bài xong lại bia, tôi thích bia lắm, uống uống cho dễ ngủ, ngủ càng sâu càng tốt.

Tối hôm nay phải say, tôi chắc chắn phải say ko thì có mà là thánh mới ngủ được. Cũng biển, cũng đám bạn này, lần đầu tiên với Vinh ... làm sao mà ngủ được khi kỷ niệm cứ đuổi theo và bao vây như vậy? Rồi tôi say thiệt, nhưng từ bên trong thì còn tỉnh lắm, rồi đầu óc quay cuồng, tôi lại nhớ tới Vinh, tôi nghĩ tới hình dạng tiêu tụy của hắn, tự nhiên tôi quay sang hình ảnh đáng thương của Thái, ngày mai có nên mời Thái cafe cho phải phép, đây là KHánh Hoà mà? Rồi lại nghĩ tới Vinh ..... Ai đáng thương hơn? Tôi là đáng thương nhất đây, 2 người đó có ai nghĩ tới tôi ko? Và tôi lại ghét mình vì cứ nghĩ về Thái, trong khi nhớ Vinh nhiều hơn, nhớ và nghĩ khác nhau.

- Dung say rồi, ngồi hết nổi rồi, ngủ đi!

Nghe tiếng đứa nào đó nói lớn, nhưng tôi vẫn ngồi lì và ráng uống thêm mấy ly nữa, tới lúc đúng là ko ngồi nổi nữa tôi mới gãi đầu dụi mắt và liêu xiêu đi về phòng, hôm nay tôi ngủ chung phòng với con bầu, chồng nó vẫn còn nhậu ngoài kia. Mẹ bầu ngủ từ đời nào rồi ấy, nó có bầu nên ko uống mà lại ngủ sớm

- Ê bầu, ngủ chưa? Thức nói chuyện chút..
- Ummm...

Tôi say mà, nên ngất ngư vô quây khêu khêu mà nó đâu có dậy. Tôi nằm ra, thở, rồi lục lấy nhật ký, đi chơi vẫn đem theo nhật ký ... Tôi viết những chữ nghiêng ngả, ko biết tâm trạng thế nào mà làm hẳn 1 bài thơ con cóc nữa chứ (bài thơ này là bí mật, hôm nay show cho mọi người luôn)

Đổi hồn

Em là ngọn cỏ trên đồng

Anh là ngọn gió trên đầu cỏ non

Nắng vàng làm cỏ héo hon

Anh là nguồn nước tưới xanh cỏ vàng

Anh là mây trắng lang thang

Cho bóng mát mình mang quảng đường

Anh là biển thái bình dương

Cho em ngọn sóng triền dăng của đời

Cho em cả những chơi vui

Anh bên ai, có thấy đời vui hơn?

Xin quên đi những đổi hồn

Trả lại em những thiên đường có anh ...

Rồi tôi cảm điện thoại lên, mắt sáng lên khi thấy có tới cả chục cuộc gọi nhờ của ông Vinh. Tôi cười ngây dại, đặc ý, mặc dù biết mình đang làm gì nhưng hành động ko tự chủ được, đi ra ban công, bấm số gọi lại, chuông vừa đổ

- Em đừng đi chơi nữa!

- Anh bị làm sao vậy?

- Đừng đi chơi nữa về với anh đi

Tôi cười, cười lớn

- Anh vẫn theo dõi em đó hả? Đi mà theo dõi con bồ cũ của anh, theo dõi con bạn thân của anh đi, đừng có để tụi nó cứ làm phiền em, mà làm cho em điên lên nữa.

- Em xin hả?

- Uhm, xin rồi ... Anh lo về ở nhà với ba má đi nhậu hoài, ba má già rồi, nghe chưa?

- Em đi với ai, có đàn ông ko mà em để xin dữ vậy hả?

- Kệ em

Giọng tôi ngổ ngáo, nắc cục liên hồi, rồi lại cười. Còn giọng bên kia nghe rõ yếu.

- Anh sắp mất em thiệt rồi đó anh, em thích em của hiện tại, em mặc áo tắm đàn ông nhìn em quá trời nè, em vẫn còn mướt lắm đó, anh hối hận chưa? ...

- (Giọng mệt mỏi) Em đang ở đâu? Em đi biển nào?

- Sao anh nói nhỏ xíu yếu đuối vậy, lớn nữa đi, hét lên như anh vẫn làm đó. Anh ghen à? Hmmm, anh mà cũng biết ghen à?

- Em đang ở đâu?

- California, anh giỏi lắm mà, cho người theo dõi đồ dữ lắm mà, bây giờ qua đây mà tìm, giờ đang giữa trưa đây! Ha ha

- Em về với anh đi, anh đang đau lắm

Tút, rồi xong, điện thoại tôi hết pin, say lắm, nhắm bìa quá rồi, đầu óc quay cuồng, tôi lảo đảo nằm xuống giường, quăng điện thoại đó, nhét cuốn nhật ký xuống gối và ngủ.

Sáng dậy, mở mắt đã gần 10h, bao tử quặn lên, phải tranh thủ đi kiếm cái gì ăn ko thì hôm nay khỏi chơi bởi gì, nghe nói hôm nay đi nhiều chỗ lắm. Mà sáng ra bụng tôi đã âm ỉ, tụi nó có đưa thì thức đi xuống biển có đưa vẫn ngủ. Làm vệ sinh xong, tôi mới cảm sặc, đầu vẫn còn hơi quay, tôi nhớ tối qua

có gọi cho Vinh, nhớ những gì đã nói mà, chắc ông anh rẽ hẳn nói cho hẳn biết là tôi nghỉ phép đi chơi xa, chán chết, tai mắt khắp nơi. Tôi cứ để đó, đi tìm cái bỏ vô bụng cái đã.

Xong xuôi mọi người đi chơi, tôi xin khát buổi sáng lát tăng 2 sẽ đi vì đau bụng nhưng thật ra đau bụng thì ít mà tự nhiên trong lòng thấy bất an. Điện thoại nạp được pin lại báo có thêm mấy cuộc gọi nhớ : chị Vân, bé Vy, cả ba nữa. Ngoài ra còn có 2 tin nhắn, tin của Vinh trước

- Em về với anh đi Dung.

Chưa trả lời tôi sốt ruột đọc tin của Vy

- Chị, anh ba nhập viện rồi, chị đang ở đâu, sao ko liên lạc được, chị nhận được tin nhắn gọi lại cho em

Trời ơi, tay chân bủn rủn, tôi gọi cho Vy

- Alo chị, chị đang ở đâu vậy? Anh ba đang trong bệnh viện, anh mới mổ xong.

- Mổ cái gì Vy?

- Mổ ruột thừa, mấy nay anh đau quá mà ko biết, khuya này anh đau dữ quá nên đưa cấp cứu, bác sĩ cho mổ rồi, giờ anh còn đang nằm hồi sức. Chị đang ở đâu vậy?

- Uhm, chị ... thôi để chị về liền.

Tôi run rẩy, mắt bình tĩnh, tay chân loạn xạ, tôi bấm điện thoại cho đứa bạn đi chơi báo tôi bắt xe về SG, chồng tôi đang bệnh. Đám bạn cũng khăn trương đôi về nhưng tôi ko muốn ảnh hưởng tới cuộc vui của bạn nên từ chối khéo, tôi xếp đồ và ra bến xe mua vé về gấp.

Trời ơi, hèn gì mà ông Vinh ổng cứ kêu tôi về với ổng, ổng đau quá, đáng lẽ tôi phải nhạy cảm hơn chứ, nếu mà ổng bị làm sao chắc tôi ân hận cả đời. Tôi quên cả mệt mỏi, quên cả say xe .....

8,9 tiếng đồng hồ ruột gan cháy rụi mới về tới SG, tôi ko về nhà mà ghé qua bệnh viện luôn. Vừa lên lầu 3, tìm phòng theo số bé Vy nhắn, tìm tôi siết lại khi thấy Vinh nằm đó, xanh xao và tàn tạ, tay truyền dịch, đang ngủ. Tôi để cái balo dưới đất, đứng yên bản thân mất mấy giây, vợ chồng chị Vân đang ở với Vinh. Tôi cố gắng kìm nén

- Em về chạy tới đây luôn hả?

- Dạ

- Nó ko sao, mổ rồi, ruột thừa mà, mổ xong thì thôi.

- Dạ

- Em ăn uống gì chưa?

- Dạ ko sao, tối nay ai ở đây chị?

- Má với con Vy.

- Dạ, vậy anh ko sao hả chị?

- Uhm, mổ thành công mà, em mệt thì em về nghỉ đi mai em vô thăm nó, giờ này cũng trễ rồi.

- Dạ, biết anh ko sao rồi thì em cũng yên tâm, em ngồi 1 lát coi anh có thức ko rồi em về.

Đang ngồi thì má vô, bé Vy hình như đang về nhà lấy đồ, bà xông vào, xài xể té tát vô mặt tôi như kẻ thù

- Ủa, sao ko chờ nó chết rồi vô?

- Con thưa má.

- Có vợ nào như con ko? Sao con ác quá vậy?

- Dạ con xin lỗi

- Nếu mà ko nhờ con Diễm thì chắc nó chết rồi. Hừ, sung sướng quá, đi du lịch à? đúng là đồ ác phụ!

- (Chị V) Kia má.

- Tao nói ko phải hả? Ko phải nhờ con Diễm hỗ trợ chạy đôn chạy đáo cho mổ kịp thời chắc nó chết rồi?

- Dạ, vậy bây giờ anh cũng đang ngủ, mở thành công rồi con về. Thưa má con về, thưa anh chị em về.

Má ko buồn nhìn, ngoe nguẩy bỏ vô trong ngò. Tôi bước ra khỏi phòng, nuốt nước miếng, miệng đắng nghét, lồng ngực thì muốn bẻ luôn, chị Vân chạy theo

- Chị với con Vy ko kịp nói em nghe, tại Diễm nó làm ở đây, má gọi cho nó nhờ nó đăng ký khám mổ gấp cho thằng Vinh, ...

- Dạ, ko sao thì được rồi chị, giờ em về trước, có gì chị cứ nói là em có ghé là được rồi.

- Mai em ko vô thăm nó sao?

- Dạ em chưa biết.

- Em nghĩ cho chồng em chút đi, đừng có ghen nữa bậy nữa, Diễm nó chỉ là bác sĩ ở đây thôi, đừng ích kỷ nữa, Vinh nó muốn gặp em cả đêm qua lúc nó lên con đau. Sao em cứng đầu quá vậy?

- Em nghĩ cho anh, dạ ... để em nghĩ cho anh, còn chị với má nhớ nghĩ cho em với.

Tôi đi taxi về, cả buổi chỉ biết mím môi cắn nín. Cảm giác khó tả lắm, đau cho mình, xót cho Vinh nhưng cũng nhớ lại nhiều chuyện ko hay, chắc chị Vân nói đúng, tôi quá ích kỷ tôi quá cứng đầu. Nhưng tại sao con Diễm nó cứ ám tôi hoài vậy, bây giờ phải mang ơn nó sao? Lồng ngực vẫn căng cứng, giờ tôi chỉ muốn giết ai đó mới thôi. Mấy đứa bạn gọi hỏi thăm tình hình, tôi báo qua loa, chúc tụi nó chơi vui rồi off máy.

Thấy tôi đi chơi mới có 1 ngày đã về mẹ ngạc nhiên dữ lắm, tôi nói cho mẹ nghe là Vinh bị như vậy

- Rồi nó mổ xong rồi hả?

- Dạ

- Sao con ỉu xiu vậy? Con mệt hả? Hay lo, đừng có lo, ruột thừa mổ kịp thì yên tâm rồi, chỉ cần nghỉ dưỡng là khỏe à, có cái lúc đầu hơi mất sức, hồi trước cậu 3 cũng vậy.

- Dạ, thôi con lên lầu, con mệt quá mẹ.

- Uhm, có gì mai mẹ với con đi thăm nó, nói gì nói chứ dù gì vẫn là con rể. Con đi ngủ đi, mặt mày tái xanh thấy ghê.

- Dạ.

Vừa bước vô phòng, đóng chốt cửa tôi khóc như mưa, mặc nhiên khóc trước đã, khóc tức tưởi, khóc ầm ục .... Khóc vì buồn, vì giận, vì thương, vì đau. Tại sao? Lại cái câu hỏi đó, bộ hết bệnh viện hay sao mà phải vô cái bệnh viện đó, phải nhờ vả con đi đó, tại sao má chỉ muốn chia rẽ vợ chồng tôi? Tại sao? Tôi đập đầu vô tường hết mấy cái, rồi ngồi xuống nền nhà luôn. Tôi quên đói, quên mệt, quên say xe cố gắng nhanh nhất để về với Vinh, cái tôi của tôi hay máu ghen của tôi nó che lấp hết tình cảm lý trí rồi, thấy Vinh tôi đau 1 vậy mà nghe tới tên con Diễm cùng với những lời chửi của má làm cho tôi ko muốn ở đó thêm 1 giây nào nữa. Ai có thấu cho tôi ko?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

2h40 sáng, tôi thức dậy, chắc là hơi sốt vì dư âm ngày hôm trước đi biển, nhậu nhẹt rồi ngày hôm nay đi xe nữa, bao nhiêu mệt, đau nhức bây giờ nó mới dồn lại, tay chân hơi run rẩy xuống nhà ngâm 1 viên efferalgan để hạ sốt. Nhiều lúc tôi còn chán cái thân bệnh hoạn suốt ngày của mình, tôi ngồi nhà sau 1 hồi, tới lượt bụng cồn cào, ời phải rồi, từ trưa nay tôi có ăn 1 ổ bánh mì ngọt thôi mà ... Lọ mọ pha ly sữa đặc uống, lấy 1 thanh socola ngồi ăn, nhưng mất hồn lắm ..... Rồi tôi lên phòng, tôi nhức đầu và lạnh, nhớ Vinh, lo cho Vinh, và tôi lại khóc rầm rức bất lực. Tôi muốn chạy tới với chồng mình. Một đêm đút quăng vì những cơn sốt nhẹ đây một mồi.

8h sáng tôi dậy, đỡ hơn tôi qua 1 chút nhưng vẫn còn uể oải lắm. Tỉnh ra hôm nay, ngày mai vẫn còn là ngày nghỉ. Mẹ đi làm rồi, cô Hà đi chợ, tôi lại 1 mình, ngồi trong nhà. Mấy em sinh viên thuê phòng trọ phía trên thấy tôi cũng gật đầu chào. Tôi đi ra đầu hẻm mua đồ ăn sáng, ăn xong uống thêm 1 viên sủi cho đỡ, điện thoại reo, bé Vy

- Chị nghe.

- Chị có qua anh ba ko?

- Chị ko biết nữa, buồn quá em
- Anh ba nhớ chị lắm đó.
- Uhm
- Chị qua ko?
- Em về hả?
- Giờ em chở má về, hay chị ghé vô chơi với anh chút đi, bà Diễm kệ bà chị quan tâm làm gì.
- Vậy bây giờ ko có ai trong đó à?
- Dạ, lát nữa chị 2 mới vô, ba thì trưa ghé 1 chút, còn lo cửa hàng.
- Thôi để chị qua cũng được.
- Dạ chắc anh mừng lắm.
- Anh ăn gì chưa?
- Dạ chỉ được ăn cháo thôi nghe chị, chị mua cho anh đi.
- Uhm ....
- Vậy chừng nào chị vô rồi em chở má về.
- Uhm.

Nghĩ lại hôm qua mẹ nói nay cũng đi thăm Vinh, thôi thì để tôi nói mẹ đi chung có gì cũng đỡ ngại. Với lại nếu có mẹ tôi đi thì có gặp má chắc cũng ko nói những lời khó nghe. Tôi nhớ những gì má nói tôi qua tôi giận lắm chứ, nhưng tôi muốn gặp Vinh nhiều hơn. Tôi gọi hỏi mẹ

- Ừ mẹ nghe
- Mẹ đi thăm anh Vinh ko mẹ?
- Đi, chừng nào?
- Giờ con qua chở mẹ đi, vô lát về.
- Ừ cũng được.
- Vậy con qua đón mẹ nha.
- Uh

Tôi cũng gượng khỏe, thay đồ chạy qua cửa hàng chở mẹ. Hai mẹ con mua 2 hộp yến, tôi mua thêm 1 hộp cháo thịt băm, cười trong bụng vì thấy như đi thăm người lạ vậy.

2 mẹ con với tôi có lòng vậy mà vừa gặp ở hành lang, bé Vy thì mừng tíu tít, còn má thì gây liên, tôi luôn phải nhún nhường mà ko bao giờ má vừa lòng, má phải làm mọi chuyện tam bành thì mới chịu.

- (Mẹ) Chào chị
- Chào chị.
- Thưa má.
- Cả đêm sao con ko vô ở với nó?
- Vì con thấy có má và Vy rồi
- Con sợ quá Dung à? Chồng con đau ốm mà con còn đi du lịch, tối qua con có ngủ được ko vậy? Con ko thấy cần rút à?
- (Mẹ) Vậy lúc con Dung nó nằm viện, chị ko cho con chị hay, tối chị có ngủ được ko? Còn thằng con chị, bỏ vợ đi với con khác hỏi nó có cần rút ko?
- Chị xuôi, mình lớn rồi đừng có bới móc làm gì, chuyện nào ra chuyện đó chứ chị, Dung nó sai, tôi ko có quyền la nó hà chị?

- Tôi ko có bói móc, tại thấy chị như ăn hiếp, xét nét với nó quá. Con chị chị biết xót con tôi tôi cũng xót. Tụi nó đang ly thân chị biết ko? Dung đi chơi lúc ko biết thằng Vinh bị bệnh, mà tôi cũng ko biết, xin lỗi chị nếu tôi biết nó bị bệnh tôi đã kêu con Dung ở nhà mà lo cho nó rồi, chứ ko có như chị đâu chị.

- Chị vô thăm bệnh hay vô gây?

- (Vy) Kia má ...

- Tôi thăm thằng Vinh, còn chị nghĩ tôi muốn gây thì đó là do chị nghĩ, tôi thấy cái nào đúng thì nói thôi.

- Nếu chị thấy khó khăn quá thì ko cần thăm nó.

- Chắc chị mệt rồi, chị về nghỉ đi chị, nếu chị ko về thì mẹ con tôi về.

- (Vy) Thôi bác, bác ơi ở lại chút, anh 3 con mà gặp chị Dung ảnh mừng lắm.

- (má) Tôi nói cho chị biết, ko phải thấy thằng Vinh thương con chị rồi làm nư, đây là bệnh viện của bạn gái cũ của nó, con nhỏ chăm sóc hết mình nên Vinh mới mau khỏe, nhờ nó hết.

- Ủa, ý chị là gì? Chị muốn nói cái gì?

- Tôi ko có ý gì, tôi chỉ mong con Dung nhìn người ta mà coi lại mình.

- Má, má muốn con với anh Vinh bỏ nhau luôn má mới chịu phải ko má? Như vậy má mới vừa lòng, như vậy thì má sẽ cưới Diễm cho anh phải ko má?

Nãy giờ tôi im để người lớn nói chuyện rồi, mà má cứ cố tình khích tôi, tôi ko hiểu được như vậy thì bà được cái gì? Bà phải biết nó bỏ con bà đau khổ cỡ nào chứ? Nói tới đây tôi ko dám để mẹ biết nhiều hơn về Diễm này nọ, tôi ko muốn mẹ bức bối, thứ đó ko đáng.

4 người đang đứng ngoài này, phía sau ông Vinh đang lần tường đi ra lòi theo cái cây treo chai nước biển, chắc ông nghe tiếng nói chuyện .... 4 người quay lại, phải lúc đó má ảnh mới chịu thôi, ko chắc bà gây tới chiều, gặp mẹ tôi cũng đâu có vừa.

- Con thưa mẹ

- Uhm, Dung dẫn nó vô giường đi, đi được chưa?

Lúc đó Vy mới thưa mẹ tôi về, tôi cũng thưa má, má liếc hấy rồi đi. Thôi, tôi cứ nghĩ bà đang xót con vậy thôi. Tôi đi chung với mẹ đúng là thần kỳ, ko thì lại bị bà tát nước vô mặt nữa rồi, chán quá là chán.

Tôi nắm tay đỡ Vinh vô giường, Vinh nắm chặt tay tôi lắm. Chắc, nhìn Vinh xót ruột quá ...

- Anh có nghe chị 2 nói tới qua em ghé, cảm ơn em.

- Uhm

- Con thấy sao rồi?

- Dạ, con cũng đỡ nhưng còn đau quá mẹ.

- Ủ, đi thăm là thăm chứ chuyện kia chưa có bỏ qua đâu nha. Con coi lại mình đi.

- Dạ, con xin lỗi má.

- Đi mà xin lỗi con Dung.

- Dạ ...

- Thôi được rồi mẹ, anh ăn cháo ko?

Vinh gật đầu, ánh mắt tỏ vẻ biết ơn, thấy tội lắm. Tôi đúc cháo cho ăn, tôi sắp khóc tới nơi, tôi nghĩ nếu 2 đứa quay về, làm sao mà tôi sống khi suốt ngày má cứ day nghiền tôi?

- Bác sĩ có nói anh nằm mấy ngày ko?

- Có, nói anh nằm khoảng 4-5 ngày lận.

- Uhm, có bạn anh lo chắc cũng đỡ.

- Bạn gái cũ mà nãy má con nói hả?
- Dạ
- Coi bộ má con thích cô đó quá hả?
- Dạ tại tụi con chơi từ nhỏ
- Ủ, thương nhau sao mà bỏ vậy?
- Thôi mẹ, tự nhiên hỏi mấy chuyện gì đâu ko à.
- Ủ, hỏi thử coi lỗ tình cũ ko rũ cũng tới. Nếu mà cảm thấy như vậy được thì 2 đứa dứt luôn cho khoẻ.
- Kia mẹ, mẹ nói gì ko à.
- Thiệt chứ gặp má con mẹ bức quá, con Dung sống với má con chắc cũng khó sống.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Ko khí dĩ nhiên bình thường, những lời mẹ nói, mẹ dạy 2 đứa tôi nghe lung bùng lổ tai vì tôi đang mệt, nhưng giờ tôi và Vinh là 1 ko khí khác – hơi ngọt ngào trong trạng thái cả 2 gượng gạo. Ngồi 1 chút tôi cũng ko nói gì, rồi lại lên con sốt nhẹ, tôi thấy hốc mắt nóng, người nóng và chảy nước mắt sống, nhưng Vinh đang 1 mình, tôi chờ có người vô mới về được. Ở nhà thì lo lắng gì đâu, chỉ muốn chạy tới ôm thôi mà bây giờ ngồi trên trên đó, đúng là ...

Ngồi tầm nửa tiếng thì ba vô, thấy mẹ con tôi ba mừng ra mặt

- Ủa, chị xuôi, chào chị.
- Dạ chào anh.
- Con thưa ba.
- Thấy mẹ con với con qua ba quý quá, mừng quá, ba tưởng con bỏ thằng Vinh luôn rồi

Câu nói làm tôi bối rối kinh khủng. Tôi giả vờ tỉnh táo ko biến sắc mặc dù trong người đang nóng lên vì sốt và cảm thấy bang khuâng khi ba nói tưởng tôi bỏ Vinh.

- Anh xuôi, chuyện tụi nó để tự tụi nó giải quyết đi, 2 mẹ con tôi qua để thăm nó thôi. Tôi biết mổ ruột thừa là sao mà, mổ xong thì khoẻ chứ ko sao hết.
- Dạ, tôi cũng biết. Nhưng tôi mong con Dung thấy thằng Vinh vậy nó thương mà bỏ qua.
- Chuyện nào ra chuyện đó mà anh, thí dụ anh giết người xong anh bỏ trốn, rồi anh bị bệnh là người ta bỏ qua cho anh hả? Đâu có được.
- (Cười) Chị thí dụ mắc cười quá, tôi đâu có giết người.
- Thí ý tôi giả dụ mà, mong anh chị đừng có thấy thằng Vinh bệnh rồi quay ra ép con Dung, để tụi nó tự giải quyết đi anh.
- Dạ, tôi hiểu rồi. Dù sao tôi cũng cảm ơn chị với Dung.
- Dạ, ko gì đâu ba.
- (Mẹ) Phải chị chị nhà cũng nói chuyện dễ nghe như anh. Nãy mời vô tôi gặp chị rồi, chị với tôi cũng nỏ 1 hồi mới thôi. Đáng lẽ tôi ko phải kiểu người hay đốp chát, nhưng tại tôi thấy chị nhà nói chuyện khó nghe nên tôi mới nói lại, ko thì im im như con Dung chắc chỉ nuốt nó luôn quá.
- Dạ, xin lỗi chị, má Vinh bả chan chát cái miệng vậy thôi chứ bả ko có nghĩ gì lâu đâu chị.
- Dạ, chị nói thôi người ta đủ chết rồi đó anh.
- (Cười gượng) Dạ, chị vui tính quá.

- Ko, tôi nói thiệt đó anh.

Ông Vinh với tôi như bị cầm, ko nói gì, Vinh ngồi trên giường, tôi ngồi chân giường, mẹ và ba thì ngồi ghế. Tôi vừa định bật dậy thì ông Vinh nắm tay giữ lại

- Ủa sao em nóng quá vậy, em bệnh hả Dung?

Dứt câu hần đã đưa tay sờ lên trán tôi. Tôi ko giấu được, hần nhìn tôi với đôi mắt có vẻ lo lắng ...

- Con bệnh hả Dung? Sốt hả con?

Ba cũng hỏi, tôi loay hoay, tay vẫn đang bị ông Vinh giữ chặt.

- Dạ, chắc tại tôi qua con đi xe về tắm rồi trúng nước, nhưng ko sao đâu ba.

- Cái con này, bệnh miết bệnh miết. Thôi vậy đi về đi, có ba Vinh ở đây rồi!

- Ủ, thôi con về mua thuốc uống rồi nghỉ ngơi đi con.

- Dạ

Ông Vinh ko nói gì, tay vẫn nắm tay tôi. Tôi thấy cảm giác kỳ lạ lắm, kiểu như vương vấn dữ lắm, mà miệng ông đâu? Sao ông ko nói gì thêm, đầu tôi thì nhức. Mẹ, đã vậy cái con điên kia đang lúc đó thì đi vô

- Tối giờ kiểm tra rồi, anh Vinh nay khỏe chưa anh?

Con bác sĩ đáng ghét, bước vô mà ko nhìn ai, nó đang cầm cúi với cái điện thoại, tay kia thì cầm cái bìa chắc là bệnh án của ông Vinh. Vừa ngược dậy thấy tôi nó giật mình, nhưng rất mau lấy lại cảm xúc.

- Ủa, chào Dung, dạ con thưa bác Thái.

- Uhm

- (miễn cưỡng) Chào chị

- Đây có phải là cô bác sĩ mà mẹ con nói ko Vinh?

- .... Dạ

Mẹ tôi nhìn 1 lượt con bác sĩ đi thoả, nó cũng gật đầu chào mẹ tôi. Ko phản ứng gì, ko làm gì, ko đợi gì, tôi vùng tay mình ra khỏi tay ông Vinh, đứng dậy. Vừa đứng dậy đã hơi đảo vì nãy giờ ngồi lâu quá, ông Vinh thấy vậy cũng cố đứng dậy đỡ mình, hình như bị đau cho nên ngồi liền xuống ôm bụng nhăn nhó.

- Ủa, em có sao ko? Chị khám luôn cho em, nhìn em đỏ quá chắc đang sốt.

- Được rồi, cảm ơn chị.

Tôi cục cằn.

- Còn anh, mới mổ anh đi xong chưa mà còn đỡ, hay ghé nha!

- (mẹ) Vợ nó thì nó đỡ, có chết cũng phải đỡ chứ sao? Đó là phản xạ vô điều kiện của 1 thằng chồng đó cô bác sĩ.

-

Mẹ tôi khích đầu lại con điên, cái mặt nó cứ nghếch ra kiểu thách thức, tôi nghĩ “mày yên tâm đi con ạ, nhìn cái kiểu mẹ nhìn mày thì mày vào trông rồi, mẹ tao có vẻ biết được gì rồi, mày mà làm gì tao mẹ tao ko để yên đâu con “.

Lại phải cảm ơn má đã cho mẹ chút thông tin, điều mà tôi tự nghĩ sẽ ko bao giờ nói với mẹ về chuyện Vinh-Diễm.

Tôi thưa ba, chào Vinh và về, nhìn mặt ông Vinh tội lắm. Nhưng tôi thì còn tội hơn, điên hết cả tiết.

Vừa đi mẹ vừa nắm tay tôi.

- Để mẹ chở cho, mày bị sốt sao ko nói mẹ, bị hỏi nào?

- Dạ sáng, nhưng con uống thuốc rồi.

- Lát mẹ chờ về kêu cô Hà làm cho ly cam đi.
- Dạ
- Con nhỏ đó chứ gì?
- Dạ?
- Cái con nhỏ bác sĩ, bồ cũ của thằng Vinh phải ko?
- Dạ
- Cũng đẹp gái quá há.
- Dạ.
- Ủ' chắc học cũng giỏi nên mới làm bác sĩ.
- Mẹ, mẹ hỏi con gì vậy?
- Hỏi coi phản ứng mày ra sao, để đoán chuyện gì đang xảy ra.
- Trời, con nhưc đầu quá mà mẹ còn nói gì tùm lum à.
- Có đẹp, có giỏi giang, có giàu có gì đó mẹ ko quan tâm, nó mà làm gì con thì con phải cho mẹ biết, nghe chưa?
- Nó làm gì con đâu mà.
- Mẹ thấy nói chuyện với thằng Vinh thân thiết quá đó.
- Mẹ à!
- Ủ' thì thôi.

2 mẹ con rảo bước ra gần tới bãi xe thì thấy 4,5 người bạn của Vinh, chắc vô đây thăm hấn. Có cả người pm facebook tôi hôm trước.

Họ thấy tôi à mẹ gật đầu chào, mẹ con tôi cũng đáp lại rồi tiếp tục đi.

- Khoan, Dung ơi.

Chị ta chạy tới

- Xin lỗi bác cho con nói chuyện với Dung 1 lát.
- Ủ', thôi mẹ lấy xe trước.

Tôi cũng ko biết có chuyện gì mà chị ta đòi nói hoài.

- Dung chị hỏi em cái, chị cần biết.
- Biết gì chị?
- Em nói em gặp Diễm 3 lần thôi hả?
- Trời, sao chị hỏi hoài vậy? Chị ko tin thì đừng hỏi em, nói thiệt với chị, hôm nay nữa là lần thứ 4 nha. Và bây giờ em đang mệt
- Em bệnh à
- Dạ, em bệnh
- Uhm, thôi bữa khác gặp em nói chuyện nhiều hơn
- Em thấy ko có gì mà nói nói hoài.
- Khoan, em cho số của em cho chị đi.
- Để làm gì chị?

- Em cứ cho đi, chị sẽ gọi em sau mà.

Tôi miễn cưỡng cho số cho chị ta rồi về, 2 cái vai, sau gáy và cả lưng, bắt đầu thấy nhức. Trong đầu tôi giờ cũng ko nghĩ được nhiều, cảm xúc có bao nhiêu thì gặp con đàn bà kia đã mất hết, tự nhiên tôi thấy ghét Vinh và cả nhà của ông .... Tức gì đâu là tức, đây thần kinh thái dương cứ căng ra, chắc là nhiệt độ tôi đang cao lắm đây.

Về tới nhà, tôi chạy vô uống ngay 1 viên hạ sốt, mẹ đi ra cửa hàng dặn cô Hà làm cam cho tôi. Tôi vô phòng mẹ nằm rồi ngủ hồi nào ko hay.

Đang nằm mê man mệt mỏi, điện thoại reo ỳnh ỏi, ông Vinh gọi ... tôi thấy ko vui trong người nên tắt máy luôn. Lò mò ngồi dậy, tôi lấy nước cam uống, 1 hồi đầu bớt nhức mà người cũng hạ sốt. Điện thoại có tin nhắn

- Em đỡ chưa?

Tôi ko trả lời luôn, tôi quen với những cơn cảm sốt này lắm rồi, chẳng thấy sợ, mệt 1 2 ngày lại khoẻ, như bạn đồng hành vậy. Tôi nhờ cô Hà chạy ra tiệm thuốc bắc mua thuốc xông, mỗi lần tôi đau nhức hay nghẹt mũi là bà ngoại hay cho xông, xông xong chưa hết liền nhưng thấy người dễ chịu lắm. Bé Vy gọi

- Alo chị nghe.

- Chị, bên công ty em kỷ niệm thành lập, có cho nhân viên bốc thăm đó, em có đăng ký rồi, nhưng em ghi tên chị đi kèm nha?

- Kèm gì em?

- À, trúng giải tour du lịch đó chị, được 2 người, em ghi tên chị chung với em nha?

- Sao em ko ghi ai mà ghi chị?

- Tại em thích chị.

- Uhm, em cứ ghi đi nhưng chắc ko trúng đâu.

- Xui, chưa gì đã nói xui, chị nhắn em số passport và ngày cấp ngày hết hạn luôn nha.

- Trời ời, tui đang nhức đầu quá nè cô út.

- Thì chừng nào hết nhức đầu nhắn em. Giải nhất đi Mỹ - bờ Đông đó nha, giải nhì đi Úc/ New zealand, giải ba đi Sin – Mã, khuyến khích là tiền, mà em ko thích tiền, em thích được đi chơi với chị.

- Rồi, cứ mơ đi. Lát chị coi số passport rồi nhắn cho.

- Ok, vậy nha chị.

- Uhm.

- Bye chị, giờ em vô anh ba nè.

- Uhm, bye em.

Vừa tắt máy cô út lại có số khác gọi tới liền, tôi ko biết ai nữa .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

- Alo, Dung hà, em hết bệnh chưa?

- Dạ đỡ rồi chị, có gì ko chị.

- Em đi càfê với chị được ko?

- Giờ em đang oải ko muốn đi đâu. Vậy thì tối, rảnh thì đi liền với chị, chị bức bối lắm.

- Vậy chừng nào em rảnh em nhắn chị.

- Ok, chị chờ em, nhớ nhắn chị đó.

- Dạ, chào chị.

Tôi ko hiểu cái bà này mắc gì mà cứ ám tôi hoài, nhưng nghe giọng thì đúng là đang có tâm trạng hay gì đó. Thôi kệ, tối coi đỡ thì đi cafe cũng được.

Trời còn có nửa tháng nữa là tới Tết, Tết nay chắc ko vui như mọi năm, mà bù lại lại được ở nhà với mẹ, qua Tết là tới kỷ niệm ngày cưới, rồi sau đó tới hạn 6 tháng ... nhanh quá! Ước gì như gấu, ngủ đông 1 giấc dậy rồi mất trí luôn cho rồi. Cảm xúc tôi chẳng còn nhiều, giờ thấy Vĩnh gọi lại bức, mà trong bụng thì lo cho ông, nhìn ông xanh lè thấy xót. Mà ở trong cái bệnh viện đó, cái con đó chắc nó cũng chu đáo, còn ghi điểm với má nữa mà. Chắc, bức mình.

Cô Hà mua thuốc xông về nấu cho tôi, xông xong rồi thoa thêm 1 dầu nóng, uống thêm liều thuốc. Mẹ về, chiều nay ko ăn cơm mẹ nói cô Hà nấu cháo bỏ để bồi bổ.

Húp tô cháo nóng bổ dưỡng, tôi khoẻ hẳn ra, tươi tỉnh hơn trong ngày, tôi lên lầu thay đồ, sực nhớ lấy passport nhắn tin cho bé Vy và cũng nhắn luôn cho chị kia

- Giờ em có thể gặp chị khoảng 1 tiếng.

- Ok em, ở đâu gần nhà em cũng được, em đang bệnh chị ko phiền em lâu đâu.

- Ok vậy quán X trên Nguyễn Thái Sơn đi chị.

- Ok cho chị nửa tiếng.

- Ok chị.

Tôi mặc đồ giữ ấm, cái áo len mà mẹ đã đặt người ta móc cho : mẹ 1 cái, ngoại 1 cái và tôi 1 cái. Trời Sài Gòn mấy khi lạnh tới nỗi phải mặc đồ len, tại hôm nay tôi thấy ớn ớn thôi.

- Con đi đâu vậy?

- Dạ, con ra đây chút.

- Ở ngoài đường cũng lạnh đó nghe, đang sốt mà.

- Bởi con mới mặc áo len nè, con đi chút à

- Ủ, mặc thêm áo lạnh đi.

- Dạ.

Nghe lời mẹ, tôi mặc thêm cái áo khoác dày, rồi dắt xe ra ....

Quán này cũng khá nhẹ nhàng, nhạc mở nhỏ chứ ko như những quán khác đập nhạc âm ỉ. Và cũng như mọi khi thôi, tôi lựa 1 góc nào đó mà để nói chuyện nhất. Nghĩ cũng lạ, ngày nay hề muốn nói chuyện là ra quán cafe, ko biết ngày xưa ko có nhiều quán cafe thì người ta hẹn nhau ra đâu. Suy nghĩ ngó tàu của mình làm tôi bật cười.

Mà ko biết người phụ nữ kia chị ta muốn nói chuyện gì với tôi mà cứ khản trương dữ vậy ko biết. Tôi ngồi đó, uống 1 ly bạc xỉu nóng, chờ 1 hồi chị ta mới tới, vừa ngồi xuống chị ta đã gọi 1 ly cafe sữa

- Em, chị ko biết mở đầu sao, nhưng thôi ko mất thời gian, chị sẽ nói thẳng.

- Uhm chị nói đi, để em khỏi phải suy nghĩ ko biết có chuyện gì giữa em với chị mà chị cứ ...

- Ủ, chị chơi thân với Diễm nhất và chị ko thích bất cứ ai làm hại bạn chị. Diễm nó nói em làm tổn thương nó hết lần này tới lần khác.

- (cười lớn) Chị nói tiếp đi.

- Bữa trước vô tình chị nghe em nói là em gặp nó mới 3 lần, chị thấy ko giống như nó nói, nên chị mới muốn gặp em làm cho ra chuyện.

- Rốt cuộc chuyện gì chị?

- Em có bao giờ đã kích Diễm chưa?

- Chị cụ thể đi chị?

- Em khiêu khích nó, xúc phạm nó, đại loại như không bố tình thần nó?
- Nếu em nói ko chị có tin ko?
- Em trả lời chị đi, làm ơn. Khi em nói em với Vinh ly thân chị thấy giật mình, chị cũng đang ly thân .... Nhưng chị ly thân vì chồng chị cò bở nhí, chị ko biết em với Vinh là sao nhưng chị ko hiểu vì sao lời của em với Diễm lại ko giống nhau. Chị có cảm giác ko tốt.
- Chưa bao giờ! Nói đúng hơn thì chị ta mới ta người làm phiền em.
- Nó làm phiền gì em?
- Sau đám hỏi, chị có gặp em, nói chuyện kiểu dạy đời giáo huấn.
- Em chờ đó, chờ chị.

Người bạn của chồng tôi – bạn của cả con bạn gái cũ của ông, chị ta bấm điện thoại gọi cho con mẹ Diễm, chị ta bật loa ra hiệu tôi im lặng chỉ ngồi nghe thôi. Bài nhạc chờ Lemon Tree ... Theo tôi biết thì đó là 1 bài hát vô nghĩa, nó chỉ nghe thích tai thôi. Tôi cũng hợp tác, ngồi nghe thôi

- Tao nghe nè.
  - Mà đang ở đâu vậy?
  - Ủ mới đi làm về, mới tắm xong.
  - Nói chuyện chút được ko?
  - Ủ, mà nói đi.
  - Chuyện mà nói với tao, về vợ Vinh, chuyện nó khủng bố mà này nọ..
  - Ủ, sao?
  - Có thật ko?
  - Sao tự nhiên mà hỏi chuyện này? Mà nghi ngờ gì à?
  - Vinh với vợ nó ly thân rồi, mà biết chưa?
  - Sao mà biết, ai nói mà nghe?
  - Mà biết rồi hả?
  - Ủ, mà Vinh nói tao, cái ti-dô của tao, cái gì mà tao ko biết.
  - Mà trả lời tao đi.
  - (Cười khanh khách nghe như con điên) Mà chuyện gì?
  - Chuyện mà nói về vợ Vinh đó?
  - Tại sao mà lại quan tâm, thiệt hay ko thiệt có ảnh hưởng tới ai ko?
  - Có, có ảnh hưởng tới tình bạn của tao với Vinh.
  - Mà điên quá, liên quan gì. Con nhỏ đó, nó ngu nó chảnh thì ráng mà chịu. Nó cãi với anh Vinh, chưa kịp đánh là nó bỏ về nhà má nó ở rồi.
- Nghe tới đây, tôi chỉ muốn đập mẹ nó cái điện thoại kia, người tôi tức run lên bần bật.
- Mà nói đi, mà nói xạo phải ko?
  - Nếu tao nói xạo thì sao? Ủ, tao nói xạo đó, chứ mà nghĩ sao mà con nhỏ đó đủ trình độ áp lực tao, tổn thương tao?
  - Mà làm vậy để làm gì?
  - Để tao cho nó biết, nó chỉ là cái xác để thế vô chỗ trống của tao, Vinh là tao bỏ, nhưng mãi mãi Vinh ko bao giờ quên tao, má Vinh thương tao, tao nói gì cũng tin.

- Ngay cả tao cũng vậy, mày nói gì tao cũng tin.
- Ủ, nhưng tao có hại ai đâu!
- Mày ko hại ai à? Gia đình người ta tan nát mày còn nói ko hại ai hả Diễm?
- Đó là do nó ngu, ko biết cách đối nhân xử thế, là tại nó dám lên mặt với tao, tao cho nó biết là chồng nó mãi mãi vẫn còn thương tao. Kể cả sau khi cưới bất cứ khi nào tao gọi cafe Vinh đều ra.
- Vậy còn chuyện mày nói mày có bầu, vợ Vinh gặp mày làm mày khủng hoảng hư thai? Mày đừng nói với tao cũng là mày tự suy nghĩ ra nha Diễm.
- Chuyện tao hư thai là thiệt, nhưng do tao ko cẩn thận, tao nói cho má Vinh ghét nó thôi.

Nghe tới đây, tôi bị choáng, chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi là nhân vật đáng thương bị hại trong 1 cuốn phim Đài Loan à? Ngoài đời cũng có những kẻ như vậy sao trời? Ruột gan tôi sôi hết lên thiếu điều như muốn lộn ra ngoài, tôi nổi nóng trừng mắt, quán cafe vắng, nhạc nhỏ làm tôi đủ nghe rõ câu chuyện, tôi định đứng lên về thì bà kia ra dấu kêu tôi ngồi xuống. Tôi lắc đầu thì chị ta ra dấu van xin tôi ngồi xuống, kìm lòng tôi lại ngồi, để coi câu chuyện bịa đặt này tới cao trào nào nữa

- Diễm, nếu mày muốn má Vinh ghét nó thì mày nói cho tao ghét nó để làm gì?
- Để mày khích Vinh chứ gì?
- Mày còn thương Vinh hả?
- Ko hề, chỉ là tao ghét con kia thôi, chứ ko bao giờ tao có ý định quay lại với Vinh, tao có chồng rồi, chồng tao tuy ko thương tao như Vinh nhưng giỏi hơn nhiều, với lại mày biết sao ko? Khi mày biết có 2 người thương mày, cảm giác thật tự hào.
- Diễm, sao giờ mày khác vậy Diễm?
- Khác gì, tao cũng vậy thôi.
- Mày biết là vợ chồng tao cũng tan rã vì kẻ thứ 3 mà, sao mày còn giống như vậy?
- Ko, tao có là kẻ thứ 3 đâu, là do Vinh và vợ ả ngu, nên tự chia rẽ, tao có làm gì đâu?
- Mày làm cho tao luôn khiêu khích Vinh, làm tao luôn tạo ác cảm cho Vinh về vợ, như vậy mày vui lắm hả?
- Mày cũng vui còn hỏi tao?
- Tao tưởng nó chơi mày, mà tao là bạn thân của mày.
- Thì cũng vậy thôi, khác gì? Mà ông Vinh còn thương tao, má ả thì nghe lời tao, tao thấy ly dị cũng phải, ko thương nó thì bỏ nó cho nó bớt ảo tưởng.
- Sao mày biết Vinh ko thương nó?
- Thương nó mà tao nói gì cũng tin, mày nói gì cũng tin? Thương nó mà nó bệnh gần chết bỏ nó về Cần Thơ ....
- Mày nói nó ảo tưởng, nó ảo tưởng cái gì?
- Nó ảo tưởng là anh Vinh thương nó, lấy nó vì nó là nó, nó chân thật chất phác chứ ko phải xinh đẹp hay gì khác. Mà sự thật nó chỉ là để thay thế tao thôi.
- Mày mới ảo tưởng!
- Giờ mày là bạn nó hay bạn tao?
- Tao cũng là bạn Vinh.

Tự nhiên điện thoại tắt, nước mắt tôi đã chảy, người tôi run run vì tức, ra là bấy lâu nay ... mọi chuyện nó là như vậy, chắc bà Diễm nói đúng, ngay từ đầu tôi chỉ tự ảo tưởng. Bà nói đúng, nếu thương tôi mà ko bảo vệ tôi, sau khi cưới thì thường xuyên đi cafe ..... Đau lòng dữ dội.

- Chắc điện thoại chị hết tiền, em ko sao chứ? Chị biết ngay là có gì mà.
- Chị có muốn nói gì nữa ko?
- Xin lỗi em.
- Uh, em về trước, chào chị.

Ko chờ người kia trả lời, có vẻ chị ta vẫn chưa hài lòng, chị ta vẫn ngồi đó, tôi thì muốn khuy gối, ở đâu lại có 1 con yêu tình lòng dạ độc ác như vậy? Mà nghĩ ra, người này chị ta cũng có tốt gì, chị ta mới chính là kẻ trực tiếp kích Vinh mà. Tôi ra đời còn nhỏ, tôi luôn nghĩ rồi người đàn ông yêu tôi vì tôi là chính tôi, nhưng tôi chỉ là 1 con ngu, ko có bản lĩnh, để cho 1 con chó nó nắm hết thóp của mình, nó chỉ phớt tình cảm của mình.

Tôi lừng thững những bước đi run rẩy, run gấp mấy lần lúc thấy chị ta nắm tay Vinh trong quán cafe ... cảm giác hụt hẫng gấp mấy lần lúc đó. Bây giờ ko biết có chạy xe nổi ko nữa, tôi dụi mắt, quẹt nước mũi, hắt xì mà đau hết cả họng, đau cả lồng ngực. Người phụ nữ mời tôi cafe chị ta vẫn ngồi trong đó thì phải, chắc bắt ngờ và ăn năn lắm.

Điện thoại reo, tôi ko biết số ai, hắng giọng lấy bình tĩnh

- Alo

- Dung à? Em cũng khôn quá, em dám liên lạc với bạn chị? Mà nó ghét em lắm, em đừng nghĩ là sẽ phá được tình bạn của chị. Đừng tưởng nó sẽ xin lỗi em, bạn chị chị biết! lo mà trị hết bệnh đi!

- Mày im đi, con đi!

Tôi ko chờ nó trả lời, bấm tắt máy ngay tức khắc, con đi đó nó ko đáng để tôi phải nói chuyện với nó. Trên đường chạy xe về, tôi khóc biết là bao nhiêu, tôi thất vọng quá, buồn và tủi nhục quá, chưa bao giờ tôi bị tổn thương tới như vậy, chưa bao giờ trong cuộc đời này tôi nghĩ lại bị người khác hại như vậy.

Tôi với Vinh chắc là nên kết thúc, tôi ko nói rõ những cảm nhận của mình, chỉ khẳng định đòi ly dị. Vinh cũng ko tin tôi, cũng ko làm rõ vấn đề, quan trọng là anh ta luôn tin con kia, vẫn còn nặng tình như vậy thì sớm muộn thôi. Đã bao nhiêu lần ý nghĩ hằn gấn lẩn chiếm lấy suy nghĩ của tôi, nhưng hết lần này tới lần khác Vinh làm tôi từ bỏ, anh ta có nhiều cách làm tôi buồn, ước gì anh ta nghe những gì tôi nói như cách anh ta nghe những gì bạn bè mình nói, người yêu cũ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Tôi về nhà, mệt – đau – tức – tủi thân ... Một mớ cảm giác hỗn độn, đang khiến tôi như 1 cái xác toàn vết thương vậy.

- Sao mặt tái mét vậy?

- Con tính đi chơi mà mới chạy ra xúu gió lạnh quá, chạy xe lạnh tới nổi nước mắt nước mũi tèm lem, nên con về.

- Ủ, mệt ko mà nhìn xanh quá, hay con uống thuốc nữa đi rồi ngủ sớm.

- Dạ, cũng hơi nhức đầu thôi mẹ.

- Ăn thêm cháo ko?

- Thôi, con lên phòng nằm chắc đỡ.

- Đang mệt nằm với mẹ đi!

- Thôi được rồi mẹ, con muốn lẩn lộn 1 mình cho đã, người con hơi ê ẩm.

- Mai có đi thăm thằng Vinh nữa ko?

- Mai tính mẹ, giờ con lên tắm, mới ngoài đường vô con lạnh quá.

Rút lên phòng, ko khóc nữa, ko biết làm gì, ko muốn hét, ko muốn đập đồ, ko muốn cầu xé hay giết ai, tôi chỉ ngồi đó thôi ... 1 cảm giác trống trải, lạnh lẽo và vô cảm đến kỳ lạ. Chưa bao giờ tôi trải qua thứ cảm giác này, đau ko hẳn đau, điên ko hẳn điên, nó là thứ cảm giác như đang đói, cố gắng cố gắng đi tìm cái gì ăn và khi tìm được món ăn thì lại ko muốn ăn nữa. Giờ tôi chẳng biết nên làm gì, ko biết đấu tranh vì điều gì, cho ai. Đấu tranh cho tôi hả? Tôi chỉ mong muốn trả về những ngày hạnh phúc, à ko phải, tôi muốn trở về cuộc sống ko dính tới Vinh, hay ước gì ngủ dậy 1 giấc đã xong thủ tục ly dị, đó là vì tôi, khi tôi đã quá mềm lòng, quá yếu đuối, quá tự ti, quá ích kỷ và quá trẻ con nữa, để rồi mọi thứ như thế này, chưa 30 mà cuộc sống ko thiếu vật chất 1 ngày, ấy mà tình cảm và tinh thần luôn luôn bị tổn thương thế này, nếu đánh đổi, tôi trăm ngàn lần đồng ý.

Đã có lần tôi nghe loáng thoáng, ba tôi có vợ khác mà những đến 2 bà, đã con đầy đàn ... vẫn ở thành phố này đó thôi, ông ta vẫn còn sống ra đó, biết tôi lớn lên từng ngày đó nhưng chưa 1 lần tìm đến tôi, tôi cũng ko có nhu cầu tìm kiếm nhưng suy cho cùng .... Khi tôi được hình thành, cơ bản đã ko

được công nhận, ko được thương yêu và vì thế, ông đã bỏ tôi, chắc vì mẹ ko nghe theo ông ta là giết tôi từ trong bụng nên ông bỏ luôn mẹ. Chả bao giờ tôi nghe ngoại hay mẹ nhắc tới, chỉ nghe sơ sơ từ dì 2. Tự nhiên tôi nghĩ tới cả chuyện này, hàng ngàn hàng vạn lần tôi tự nhủ tôi chỉ cần có mẹ, có ngoại, và chỉ có mẹ mới có quyền làm cho tôi đau khổ vì sinh mạng tôi, nuôi nấng tôi, bảo bọc tôi, dạy dỗ tôi là mẹ, ko 1 ai cả. Người ta nhìn vô tôi, 1 đứa hay cười mỉm, tôi hay cười, thích cười nhưng nhiều lúc đang cười nước mắt tôi vẫn chảy.

Tôi muốn cống hiến cả đời này làm mẹ vui, từ nhỏ đã nghĩ chỉ có mẹ là mặt trời, ngoại là bầu trời, cuộc sống thì no đủ. Vậy mà, tuổi 17 tôi cãi ngang với mẹ, ăn đòn nhiều nhất trong đời, làm ngoại buồn lo, phá hoại bản thân. Tôi đã thề sẽ đứng lên, và tôi đã đứng lên sau khi xa Thái, tôi những tưởng với những nỗi đau đó tôi phải được bù đắp. Nhưng, đời công bằng, có nhân sẽ có quả. Tôi làm người ta đau thì sẽ bị 1 người khác làm cho đau, chất vấn linh hồn ko được ám ảnh quá khứ, nhưng mọi thứ như 1 cuộn phim, liên kết bởi 1 sợi dây, ko thể nào tôi ko liên tưởng được.

Nằm ra đó, ko khóc đâu nhưng nước mắt cứ chảy, đầu cứ nghĩ, người cứ lạnh. Phòng kín, ko bật máy lạnh nên ngột ngạt, nghẹt mũi, tôi bò dậy mở cửa sổ, cái cửa sổ rất ít khi mở .... Thăng bé tên Huy 19t nhà kế bên đang mở 1 bài hát

“Đứng bên em im lặng thật lâu

Nhìn thấy nhau, cứ thêm u sầu

Trái tim anh đang ghim thật sâu

Từng nỗi đau mà anh muốn giấu

Biết bao nhiêu ân tình của ngày xưa

Còn lại đây vài phút giây thôi sẽ chẳng còn chi nữa

Nắm thắm bên nhau êm đềm của hai đứa

Từ đây sẽ rất xa.....

Nếu em không thể nào ở lại đây

Vì lý do hết yêu anh rồi

Nếu hôm nay anh đành lòng chia tay

Vì lúc xưa là anh có lỗi.

Chúc cho em luôn tìm được niềm vui

Từng niềm vui từ những nỗi đau riêng một mình anh thôi

Xin cứ cho anh thêm một lần em hỏi

Một con đau sau cuối..

Vì em đã muốn như thế, anh sẽ như thế

Anh sẽ ghi sâu bao điều lỗi lầm

Từ đây cho đến muôn kiếp

Anh sẽ âm thầm vui chôn bao nỗi yêu thương lặng câm.

Và em đã muốn như thế,

em cứ như thế

Em hãy quên đi cuộc tình chúng mình

Từ đây cho đến muôn kiếp, anh sẽ vô tình.

Làm sao anh dám trông mong em về, với anh

Tôi biết bài hát này, nhưng chưa bao giờ tìm để nghe, nhưng sao hôm nay nghe thấm như vậy. Từng lời bài hát như cửa vào tim, trái tim bé nhỏ của tôi, sao có thể đau thế này, chịu đựng hết con đau này tới con đau khác. Lời bài hát như viết dành cho chuyện của tôi, tôi gục đầu xuống giường, bắt đầu khóc. Hôm qua đến hôm nay, khi tôi thấy Vinh, tôi chỉ muốn ôm anh thật chặt, mọi rào cản, mọi cảm giác đau đớn của tôi tan biến tôi chỉ muốn ôm và nói với Vinh “hãy khoẻ mạnh, hãy về nhà, em sẽ bỏ qua tất cả, mình cứ lại yêu nhau là được, em ko quan tâm lời kẻ khác, giờ má có chửi em ra sao em cũng chịu, vì em thương anh nhiều, em muốn mãi là vợ của anh, thích ăn gì em nấu, em sẽ chăm lo cho anh .....” Vậy mà, buồn cười thay sau khi gặp bạn

anh về, tôi như thế này, điên điên dại dại. Sao những thứ liên quan tới anh nó khủng khiếp đến như vậy, khiếp trước tôi mắc nợ anh nhiều lắm hay sao? Như vậy đã trả đủ chưa, mấy người dẫn vật tôi như vậy đã dứt chưa? Giờ cho tôi yên có được ko?

Nghe tiếng gõ cửa, tôi mở cửa phòng, bé Vy, em nó dù gì đã thấy cảnh tôi rũ rượi rồi, giờ thêm 1 lần cũng ko sao

- 10h tối rồi em còn qua đây làm gì?

- Chị sao vậy?

- Uhm, buồn thôi em. Mà em qua đây làm gì?

- Anh ba kêu má về rồi, ảnh biểu em qua đây năn nỉ rồi chờ chị vô ở với ảnh đêm nay ....

- Chị mệt lắm

- Chị tha thứ cho ảnh đi, ảnh thương chị mà, có cái gì bỏ qua hết đi chị, giờ ảnh chỉ muốn có chị thôi. Chị thương ba, thương em và thương anh ba đi chị, em quý xuống năn nỉ chị. Sao 2 người thương nhau mà phải đau khổ như vậy chị ba?

- Ảnh đau khổ lắm sao em?

- Có mà, chị ko biết hả, ảnh cãi với má khi má nói xấu chị, mới nãy ảnh điên lên thiếu điều đuổi má về rồi. Chị ơi, em xin chị, chị tội nghiệp ảnh đau ốm đi chị! Ko có chị chắc ảnh chết quá.

- Ko chết đâu em

- Chị, chị đừng nói vậy mà. Em ko biết chị giận gì nhưng ảnh biết lỗi rồi chị à, chị bỏ qua đi, ảnh sẽ thay đổi mà chị.

- Sao ảnh ko tự nói mà em phải nói dùm? Sao em biết ko có chị ảnh sẽ chết, đây mà mổ ruột thừa mà, đâu phải tự sát đâu em. Vội lại, có bạn gái cũ là bác sĩ chăm sóc kỹ lưỡng, xuất viện sớm thôi.

- Chị đừng có ghen mà

- Chị ko có ghen đâu Vy, chị cũng từng ghen nhưng giờ hết rồi, giờ chị ko có cảm xúc gì cả. Nhà em ko ai trong hoàn cảnh của chị, ko ai trải qua những điều tồi tệ chị đã trải qua, ko có hiểu cho cảm giác của chị đâu. Giờ chị ko thích nói tới anh của em nữa, chị mệt lắm rồi. Em về đi, anh trai em biết là chị đang bị bệnh mà, sao lại phải vào bệnh viện chăm ảnh? Ảnh có bao giờ quan tâm tới sức khoẻ của chị chưa?

- Chị đang bệnh hả?

Nói xong con nhỏ chồm qua nắm tay và rờ trán tôi, rồi cái mặt nó ỉu xiu.

- Chị bị sốt thiệt, trán thì nóng mà tay thì lạnh. Thôi để em về, em nói ảnh, bữa nay em ngủ với ảnh. Chị đừng khóc nữa

- Uhm

- Chị ko nhăn nhu gì sao?

- Em chạy xe từ từ, cẩn thận.

- Ko phải, nhăn với anh ba kia?

- Chị ko nhăn thì chị biết em cũng tự nghĩ ra để nói với anh của em thôi.

- Chị ....

- Uhm, thôi bé về đi.

- Em chưa thấy ai giận dai như chị ...

- Uhm, bye em.

Con nhỏ lúi thủi đi về, tôi ko tiến. Lại ngồi đó dụi dụi mắt đưa mắt tới cửa sổ, băng quơ, những cơn gió cuối năm luôn vô phòng, lạnh sớn hết da gà. Nghĩ về cuộc đời mình, nếu chỉ còn 1 ngày để sống ... tôi sẽ sống sao đây? Tôi nhớ từng lời trao đổi của con Diễm với bà bạn nó, từng lời một, tôi biết là vì nó độc địa xấu tính nên mới hại tôi, tôi biết là do má ko thương tôi nên cứ kể cho nó nghe tất cả để nó có cơ hội lợi dụng. Nhưng đoạn nói nói từ sau khi cưới, bất cứ khi nào nó gọi ra cà phê Vinh đều đồng ý, con Diễm nó ko biết là có tôi ở đó chắc là nó nói thật cả rồi. Nhưng sao lại là nó, nhất thiết lại là nó, Vinh có còn nghĩ đến người vợ này hay ko? Chuyện trên đời này lại có 1 con đàn bà hiểm ác giết người ko dao như nó là vô lý khó tin đã đành, lại có những người nó nói gì cũng tin cũng nghe theo như vậy thật quá khó chấp nhận. Theo như Vy nói thì má lại vừa nói xấu tôi xong, chắc là nó bịa mếu má cái gì rồi cho nên má mới lại chửi tôi ....

Tôi lấy chồng có được mấy ngày vui trọn vẹn, toàn là những niềm đau như thế này thì thôi, ko có còn hơn. Một môi tốt cùng luôn rồi. Gió khuya lạnh quá, làm tôi run luôn, tay thì tê, môi khô nứt nẻ. Tôi lạnh quá đóng cửa sổ, lại nằm ra đó .... Chơi vui, lạc lỏng và u ất, lỏng ngực lại căng cứng, cổ họng thì nghẹn ngào. Một hồi ông Vinh lại nhắn tin, phát điên lên được

- Em bệnh thì uống thuốc mau hết bệnh đi, anh nhớ em lắm

Lại như con robot tay nhanh hơn não

- Anh xuất viện rồi ly dị luôn đi, khỏi chờ đến đúng 6 tháng. Em mệt lắm rồi, kết thúc mọi chuyện trước Tết đi.

- Em đừng nói vậy, đừng làm anh sợ.

- Anh thì sợ cái gì? Anh sợ cái gì? SỢ CÁI GÌ?

- Anh sợ mất em

- Vậy anh có nghĩ em cũng sợ mất anh ko? Nhưng do em kém cỏi, em ko giữ được anh hoàn toàn, em cũng ko thiết nữa.

- Em nói gì vậy

- Đừng nhắn tin hay gọi gì nữa, anh xuất viện thì hoàn tất thủ tục đi, em coi trên mạng rồi, ko rắc rối gì đâu.

- Em đừng có mơ!

- Ừ, ko thì em sẽ đơn phương, luật cho phép ly dị đơn phương nếu toà gọi mà anh ko tới.

- Em ly dị vì lý do gì?

- Ko yêu nhau nữa, được chưa?

- Ai ko yêu ai?

- Em ko thương anh nữa, ok?

- Em chờ đó!

Tự nhiên đọc tin “ em chờ đó “ tôi lại sợ, ông Vinh đang đau ốm vậy chắc ko dám chạy qua đây đâu, mà nếu ông có muốn cũng ko đi nổi, mà lỡ ông qua đây rồi tôi làm gì bây giờ? Tôi có nên quát vô mặt ông chuyện con Diễm đã hãm hại tôi ko? hay là tôi chửi ông đã thậm thụt với nó sau khi cưới? Tự nhiên lại sợ, tôi chạy xuống nhà định dặn mẹ là nếu ông có qua thì đừng mở cửa, tay chân run lập cập.

- Sao mặt xanh lè vậy?

Mẹ chạy tới ôm tôi, và tôi thấy trời đất tối sầm .... Tôi vẫn còn nghe được mẹ la lên kêu cô Hà cắt chanh vắt vô miệng tôi, tôi thấy đau khi mẹ giật tóc mai và ấn vô nhân trung của tôi, đau điếng miệng thì chua nhưng ko làm sao mà mở mắt ra được, toàn thân và đầu nữa nặng cứ như bị đá đè vậy. Nhà ko có đàn ông, sau khi sơ cứu tạm thời ko thành công thì mẹ đành kêu cấp cứu.

Nằm trên xe cấp cứu tôi vẫn còn nhận thức được nhưng ko biết sao cứ chỉ ra, ko mở mắt được, nhưng tôi thấy lạnh kinh khủng, khó thở nữa, người ta đã chụp oxy vô cho tôi rồi. Nhưng nếu Vinh qua tìm thì làm sao .... Hiện tại ko có ai ở nhà.

Tôi mở mắt ra, miệng đắng nghét, thấy tay đang truyền nước. Mẹ đang gục ngủ bên giường, nước mắt tôi chảy vì nóng hốc mắt và vì thương mẹ. Ko dám kêu nhưng tôi muốn đi tiểu quá.

- Mẹ!

Mẹ giật mình ngồi dậy.

- Còn một ko con?

- Con muốn đi tiểu.

- Ừ

Nhìn mẹ vẫn còn kiểu sợ hãi ... tôi đau lòng vô cùng. Mẹ dắt tôi đi vệ sinh. Xong ra mẹ dẫn tôi về giường, vẫn còn đang nằm trong phòng cấp cứu.

- Con làm mẹ sợ quá, đã mẹ kêu là nằm với mẹ đi.

- Dạ, con bị gì mẹ?

- Hạ đường huyết, thiếu oxy, sốt. Nhưng ko sao, nằm đây sáng mai về.

- Vinh có gọi mẹ ko?

- Chắc, 2 đứa làm sao vậy hả? Nãy nó qua nhà đó, rồi mẹ nói đưa mày đi cấp cứu rồi thì nó đòi ghé đây, mẹ đuổi nó về bệnh viện của nó rồi. Hai đứa đang làm gì vậy hả? Nó đang bệnh mà, đau lắm đó mà con làm gì nó chạy qua tới vậy?

Nước mắt tôi chảy dài, lòng lại nhói lên. Tôi ko nghĩ được gì nhiều, chỉ biết khóc thôi.

- Ko có gì đâu mẹ

- Ko có gì mà nó đang yếu, giữa đêm còn chạy qua, xong còn đòi vô đây nữa.

- Cô Hà về rồi hả mẹ?

- Đi mua đồ ăn rồi

- Mấy giờ rồi mẹ?

- 1h rưỡi.

- Hay xin về đi mẹ, con đỡ rồi, nằm đây oải quá.

- Thôi, nằm tới sáng cho yên tâm

- Mẹ ở đây với con luôn hả?

- Hai đứa còn thương thì giải quyết sao đi chứ như vậy hoài sao? 30 tuổi chứ có phải 3 tuổi đâu?

- Con mệt mỏi quá mẹ ơi, giờ con ko biết sao nữa, có nhiều chuyện chắc con ko vượt qua được quá ....

- Nhìn 2 đứa mẹ biết còn thương mà, sao kỳ cục vậy? Có chuyện gì mà ko vượt qua?

- Giờ con ko biết nói sao nữa, con mệt lắm rồi.

- Rồi, biết mệt rồi, giờ ko nói nữa. Đói ko?

- Dạ đói.

- Ủ, để mẹ gọi cô Hà mua thêm miếng gì húp rồi ngủ đi, sáng về sớm.

- Dạ

Nước mắt đầm đìa, hạ sốt tay và đầu toát mồ hôi nhưng vẫn còn mệt lắm. May mà về đêm trong này ko có nhiều người, giường tôi nằm chẳng gần với ai nên cũng đỡ ngại.

Cô Hà mua cho tôi 1 tô mì, mẹ 1 tô hủ tiếu, ăn được vài ba đĩa thì bỏ ngang ko nuốt nổi, mẹ lại bắt uống 1 hộp sữa mới cho ngủ. Ăn xong tôi nói mẹ về nghỉ đi sáng còn đi làm, để cô Hà ở lại với tôi được rồi, sáng về sớm mà. Mẹ ko chịu, để cô Hà về, mẹ ở lại sáng đưa tôi về luôn.

Tôi nằm thít thít cả đêm, khi nào mệt thì ngủ, giật mình dậy lại khóc, khóc lại ngủ .... Cứ như vậy, tới sáng, mặc dù mệt lắm nhưng tôi cũng xin về, bác sĩ trực đo huyết áp và cặp nhiệt, nói tôi vẫn hơi sốt nhưng ko nặng lắm, về nhà uống thuốc và uống nhiều nước cam, nghỉ ngơi.

7h30 sáng tôi về tới nhà, uể oải vì 1 đêm ko ngủ trọn giấc, mệt mỏi nặng đầu vì bao nhiêu chuyện sắp phải đối mặt. Tôi nằm ngay xuống võng, nhắm mắt 1 hồi nữa, mẹ tắm, thay đồ rồi đi làm, trước khi đi mẹ còn mở nhạc Bee Gees để cho tôi nghe. Tôi nằm 1 chút nữa thì dậy, gần 9h, cô Hà nấu tô cháo cá, ăn xong tôi rửa mặt, mẹ có mua cho thuốc xông nữa, dặn cô Hà khi nào tôi muốn tắm thì xông rau lau mình thôi.

Tôi lên lầu, cầm điện thoại lên, chưa bao giờ điện thoại tôi có nhiều cuộc gọi nhờ như vậy : 42 cuộc (bé Vy 3 cuộc, còn lại của Vinh). Cùng với 1 số tin nhắn của ông Vinh, đa số là tin trách móc, sau đó có vài tin hỏi hặn và dặn tôi giữ gìn sức khoẻ nữa.

Tôi bấm máy gọi lại cho bé Vy

- Chị Dung, chị có sao ko?

- Uhm ko sao chị về nhà rồi.

- Trời ơi, hồi tối anh 3 quậy tung luôn, ông kêu xe đi qua nhà chị, xong rồi về đây, ông nói chị nhập viện rồi.

- Uhm

- Cà đêm em thức, ổng khóc, lần đầu tiên em thấy anh 3 em khóc. Em gọi quá trời chị ko bắt máy em tưởng chị giận thôi, em xin lỗi chị nha.

- Uhm ko có gì đâu em

- Hình như chiều nay anh 3 về, bác sĩ khám kêu ở thêm 1, 2 ngày nhưng ổng ko chịu, đòi về.

- Bác sĩ Diễm à?

- Dạ ...

Tôi cười lớn

- Uhm, chúc anh trai em khoẻ nha, chị cũng khoẻ.

- Má em la quá trời.

- La ai?

- La anh 3, tại lúc anh đi mấy người trong bệnh viện có cản mà ko được nên người ta gọi cho bà Diễm, xong bà Diễm gọi cho má, má vô chờ ông Vinh về má chửi.

- Má chửi chị nữa chứ gì?

- Thôi mà chị, chị giữ sức khoẻ đi.

- Uhm, bye em

- Chùng nào em về em qua thăm chị.

- Ok em

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Tôi gọi điện rủ con Tiên qua chơi, ráng nghỉ hết hôm nay mai đi làm, ở nhà kiểu này chết sớm vì chán.

Tiên qua, mua thêm mấy thứ vặt vãnh 2 đứa hay ăn. Nó đang bận mà hề nghe tôi gọi là lại phi tới, cuộc đời muôn vàn đau khổ mà có 1 con bạn như vậy thì cũng quá tuyệt vời rồi. Hai đứa vô phòng mẹ nằm tâm sự

- Rồi mày tính sao? Tết tới rồi.

- Sao là sao?

- Tao thấy coi bộ ko dứt được hả?

- Được hết.

- Nghe kể thì ổng thương mày quá.

Đó là tôi kể chuyện tới qua, tôi lại tua trở về thêm 1 đoạn, đoạn trong quán cà phê

- Cái gì? Đúng là đồ con chó ghê mà, nó tưởng nó là ai? Để tao tới bệnh viện đó là lên cho thiên hạ biết bộ mặt ti tiện của nó?

- (Cười) Tao nói thiệt, giờ tao ko quan tâm tới ai nữa, tao chỉ muốn được yên thôi.

- Cười cười nữa, mẹ hay gọi nó ra quán rồi cho nó vài bạt tai?

- Mày ko sợ đau tay à?

- Há?

- Mặt nó dày lắm, ko biết quê đâu.
- Nhưng còn con bạn nó? Nó biết hết rồi mà nghĩ nó có nói cho chồng mà nghe ko? Hay bắt nó nói cho chồng mà nghe đi.
- Thôi mà ới, làm vậy tao thấy hạ thấp bản thân. Tao nói thiệt với mày, giờ tao chỉ thấy mệt mỏi, càng làm lớn chuyện tao càng thấy tao càng tội nghiệp. Quay lên cũng được, nhưng để vạch ra cái gì? Chỉ là do ông Vinh ko tin tao mà thôi, là tại từ tao với ông chứ ông mà tin tao thì có tám con Diễm cũng ko gây tan đàn xẻ nghé như bây giờ.
- Mày còn thương chồng mày ko?
- Còn chứ, nhưng giờ mất hết tự tin làm vợ rồi.
- Nếu ông biết lỗi rồi thì sao?
- Tao chưa nhận được 1 lời xin lỗi từ tể nào. Tao biết là hơi cứng nhắc, tự hành xác nhưng có lỗi thì phải xin lỗi, ko phải khoi khoi mà qua được. Tao nhớ dai nên giận dai lắm, mày ko biết sao?
- Có chồng cực dữ vậy đó hả?
- Ko, là do tao thôi, quả báo đó con. Cho nên bây giờ mày đừng có làm tổn thương ai nghe!
- Thôi đi, duyên số cả
- Ko phải đâu Tiên, tao nói thiệt, quả báo đó
- Mệt ko?
- Ko
- Tao đói quá hay tao chờ mày đi ăn.
- Hay ăn cơm nhà đi, sáng cô Hà có đi chợ nấu cơm đó
- Uhm

Hai đứa nằm đó, con Tiên nằm dài tới gác chân lên người nó, nói chuyện 1 hồi thì ra ăn cơm, tóm lại tôi còn kể nó nghe chuyện con Diễm chứ mẹ tôi thì chưa biết. Nó tức lồng lộn đòi thuê người đánh, làm nhục, thuê người phát tờ rơi ... nói chung là tất cả những hành động trả thù ghê rợn, nhưng tôi cứ gạt ngang cả thôi, cho nên nó mới xù. Trưa đó mẹ cũng tranh thủ về ăn cơm với tụi tôi, 1 phần về coi tôi khỏe chưa, rồi mẹ vô phòng nằm ngủ ngon lành, chắc là mẹ mệt lắm.

Con Tiên cũng về nhà thuốc canh phụ cho mấy đứa bán thuốc thay phiên nghỉ trưa. Tôi lại lên phòng nằm, nhiều lúc tôi thấy mình như loài gặm nhấm vậy, cứ lại tự suy nghĩ, tự huyền hoặc, ko tự cho là mình đúng nhưng lại muốn quyết theo ý mình. Sao tôi kỳ cục và cứng đầu quá vậy ko biết nữa. Điện thoại reo, là con mẹ bạn của con Diễm

- Em nghe chị
- Giờ em muốn chị làm gì cho em? Dù gì chị cũng đã gián tiếp làm em với Vinh .....
- Chị ko biết tự làm gì sau bao nhiêu chuyện đó thì thôi luôn đi. Em ko cần chị làm gì cho em hết, chị đừng làm phiền em nữa là được, kêu luôn con bạn của chị, nó tránh xa em ra, còn chuyện nó có nằm lên anh Vinh thì em cũng ko nói gì, em hứa. Chỉ mong mấy người tránh xa em ra, càng xa càng tốt.
- Chị gọi nói đàng hoàng sao em nói chuyện khó nghe vậy? Diễm nó cũng nói thẳng là nó ko còn tình ý với Vinh mà.
- Cờ như mấy chị ko có quyền đòi em phải nói chuyện dễ nghe, mấy người nói là mấy người đàng hoàng với em, nói mà ko thấy lú lờ à? Mà con Diễm, em chưa từng tin nó, bây giờ cũng vậy thôi.
- Chị định giúp em mà em nói vậy, chắc thôi quá.
- (Cười) Khỏi trả giá cò cưa, chị đừng hăm hại em nữa là em mừng rồi, giờ bạn của chị, bạn thân của chị chị đi mà nhắn tin gọi điện cho mấy người đó đi!

Tôi tắt máy, tôi rất cáu gắt. Mấy người họ chơi với nhau đúng là hợp cạ, toàn làm chuyện có lỗi với người khác mà ko có mặt mũi nào biết mở miệng nói tiếng xin lỗi cho đàng hoàng. Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, hùa nhau hại tôi cho đã rồi bây giờ còn lên mặt đạo đức, kiểu sống đã tâm như vậy hỏi sao tôi tôn trọng cho được. Hôm nay tâm trạng dở hơn hôm qua nhiều, chỉ mệt về phần suy nghĩ thôi. Nằm đó 1 hồi cũng ngủ lúc nào ko hay.

Đang mơ màng thì cô em út lại gọi qua

- Chị ơi chị ăn gì ko em mua, em đang chạy qua chị.
- Ko chị ko ăn đâu.
- Vậy em đang chạy qua, 15p nữa thôi.
- Ok em

Chắc anh trai cô ấy được hồ ly bác sĩ cho về nhà rồi, hôm qua cô ấy nói láchừn nào anh cô về thì cô qua thăm tôi mà. Thăm hỏi cái nỗi gì chứ, anh của cô ấy bệnh còn nặng hơn tôi mà.

Vy lên phòng, hồ hởi ngồi xếp bằng trên giường, đồng dục

- Chị, mai nhà em qua nhà chị đó.
- Nhà em là sao?
- Ba má em
- Làm gì?
- Tặng quà Tết.
- Tết gì, còn tới mười mấy ngày mà?
- Xin lỗi nữa, anh ba nói ba má phải qua xin lỗi mẹ chị, xin cho chị về.
- (Cười) Là đòi, em về nói anh đừng làm phiền người lớn nữa. Để chị yên đi, chị cần thời gian suy nghĩ.
- Em ko biết, em thấy ba má em chịu rồi đó.
- Uhm, chị nói vậy rồi, tùy bên nhà em thôi. Ko ai nghĩ cho chị hết, chị biết làm theo ý của ông .... Mệt
- Chị, bộ chị tính vậy hoài hả? Chị qua coi anh ba em tội nghiệp lắm, đi đứng còn đau lắm đó!
- Ủ, gì chứ cảm giác đau đớn do bệnh thì chị kinh nghiệm đầy mình.
- Trời, giỡn hoài, em nói thiệt anh đi đau bụng lắm đó. Mà nhớ hồi tới ông đừng đừng bỏ đi, em sợ ông chết lắm mà ông nói em làm gì là ông đi luôn, em sợ quá ngồi trong phòng bệnh gọi cho ba. Chị biết máu điên của ông rồi đó.
- Ủ, chị biết mà, chị nhớ mà. Mà em mấy nay ko đi làm hay sao mà thấy chạy qua chạy lại miết vậy?
- Em xin nghỉ 1 tuần mà, mà chị, em bỏ thăm rồi đó, có khi em với chị trùng chuyến đi Mỹ đó. Trùng thì chị đi ko?
- Ủ đi thì đi
- Chị nhớ nha, em tự tin lắm đó.
- Chúc bạn may mắn lần sau, trong đời chị gần 30 năm, đến nỗi quay số ăn kẹo ngày xưa mà toàn trật nữa là....Mà thôi, em cứ việc mơ đi, có sao đâu.

Con nhỏ tự nhiên chồm qua ôm tôi, nó làm cho tôi cảm thấy chùn ý, cảm thấy ấm áp và tự nhiên muốn khóc luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Hai chị em ngồi hàn thuyên với nhau 1 chút, tự nhiên bé Vy tò về e dè

- Chị, mấy nay em thấy má với anh ba gây hoài.
- Uhm.

- Em nghe nói má tính hùn vốn với bà Diễm mở shop áo quần hay gì đó.
- Anh ba em với má gây vì chuyện đó à?
- Ko, gây vì anh ba bênh chị, má nói anh ba sợ chị, lụy chị .... Đáng lẽ em ko nói cho chị nghe, vì đây là chuyện của má em, nhưng em ko nói thì ko biết chừng nào chị mới hết giận anh ba.
- Bộ bé thấy chị giận lâu quá nên sợ hả?
- Chị giận dai đã đành, đằng này anh ba hành xác quá nên em sợ lắm, lo nữa.
- Chị cũng nói thật với em, chị buồn lắm chứ. Mấy lần chị suy nghĩ về những chuyện xảy ra chị dằn bụng thôi bỏ qua cho xong nhưng chị lại nhớ tới mấy lúc anh ba em nổi điên, lúc đó em cũng thấy rồi đó .... Chị cảm thấy bị hù hăng, chị sợ cảnh bị đánh lắm.
- Chắc ko có đâu, lúc đó chắc anh xin quá thôi chị, chứ anh thương chị vậy ko đánh đâu.
- Thì đó, xin! Chị ko chấp nhận chuyện nhậu xin xong về đánh chị, rồi lại đổ lỗi do bia rượu. Thấy mấy hoàn cảnh như vậy, thương thì thương mà đánh cũng ác lắm, chị nhát đòn lắm.
- Thôi mà, em biết là chị đang chạy vòng vòng thôi, chứ em cũng biết chị còn thương anh ba thấy mờ. Mắc gì mấy người thương nhau mà cứ phải làm khó nhau hoài?
- Tại em ko trong hoàn cảnh của chị, em ko thể hiểu hết cho chị đâu. Có những chuyện em thấy thì em biết, còn những chuyện em ko thấy làm sao em biết? Mà chị ko phải cái gì cũng nói hết ra cho em nghe được.
- Bộ chị có điều gì ghê gớm lắm hay sao mà cứ như vậy hoài, trầm uất chết!
- Ủ, có khi chị chết trẻ vì trầm uất ko chừng!
- Thôi, chị đừng nói gở nghe ghê quá, chị đang bệnh đó.
- Ủ, nhiều lúc tưởng chết đi cho sướng nhưng ko chết được đâu em ... sợ lắm.
- Chị cái gì cũng sợ vậy, em mà có người yêu thì em chết vì người đó cũng được.
- Thôi, cô đừng nói trước, đó là hy sinh, còn khi cô chết vì người đó giết cô thì cô biết!
- Vậy anh ba em làm gì ghê gớm lắm hay sao mà chị nói nghe ghê vậy.
- Em đừng hỏi nữa, chị ko nói đâu.
- Mà nay chị khỏe nhiều chưa? Mai chị có đi làm ko?
- Có, mai chị đi làm, nói chung đâu có bị gì nặng đâu, tại nữa đêm mẹ chị sợ nên đưa vô bệnh viện thôi! Ở nhà hoài chán lắm.
- Uhm, chị khỏe em cũng mừng, anh ba khỏe em cũng mừng. Chị, chị có nhớ nhà bên em ko? Mấy tháng qua chị có nhớ ba má, nhớ em ko?

Tôi thấy ghen hòng khi nghe Vy hỏi tới đây, tôi nhớ chứ, thương chứ nhưng mà biết làm sao? Ko lẽ giờ tôi trườn mặt về đó thì có phải là quá trơ trên ko? Còn chưa kể tới má, chắc má coi thương tôi lắm. Má vẫn còn thương con Diễm tới như vậy mà ... Nước mắt vô thức chảy.

Cô em chồng thấy tôi khóc thì bối rối, xin lỗi rồi vội vã đi về, mặt buồn so. Tôi cũng ko vui về gì, ý chí kiên cường như thanh sắt bị nung chảy ra từ từ, từ từ.

Lại nằm văng, bật nhạc The Beatles nghe, tôi chỉ thích đọc sách và nghe nhạc chứ ít xem tv lắm. Ráng mà hưởng thụ ngày nghỉ cuối mai còn đi làm, 1 kỳ nghỉ bão táp. Chuẩn bị tâm lý ngày mai xem ba má chồng qua dạy bảo điều chi nữa đây.

Điện thoại có tin nhắn, à .... Vinh nhắn 1 tin dài ngoằng, gõ đủ dấu, lần đầu tiên hán nhắn tin đủ dấu và đó là tin nhắn gây ức chế nhất câu chuyện, có nội dung thế này :

- Anh sai thì anh sẽ xin lỗi em, nhưng chừng nào em cũng biết nhún nhường. Anh thương em, yêu em nhưng ko phải em làm sai thì anh cứ cho qua. Chuyện em đã làm gì, đã tổn thương Diễm suốt thời gian qua thế nào anh coi như ko biết. Anh mong em hãy dừng lại để cứu vãn hôn nhân của mình, cũng như cứu vãn tình yêu của em với anh. Anh biết em ghét Diễm, vì vô văn lý do của phụ nữ nhưng hiện tại Diễm đã bên ngoài cuộc đời anh, ngoài hôn nhân của mình. Đừng quá cứng đầu nữa, vì anh biết 1 khi anh thật sự muốn thì em sẽ lại trở về trong vòng tay của anh thôi. Tất cả chỉ là anh chưa muốn, giờ anh muốn và anh sẽ bỏ qua mọi chuyện, hãy vì anh, vì gia đình và tương lai của chúng ta. Đừng làm phiền Diễm nữa, Diễm cũng đáng thương lắm rồi.

Đọc hết từng chữ, từng chữ của Vinh lúc đó tôi thậm chí còn nghĩ là chắc con Diễm nó lấy điện thoại của chồng mình nhắn cho mình. Chưa bao giờ nghĩ, có 1 ngày Vinh nhắn cho tôi 1 cái tin tròn trịa, đầy ý như vậy. Nhưng là 1 cái tin trách móc tôi, nếu nói thâm hơn là 1 tin nhắn tôn vinh tình cũ của anh ta mà hạ thấp tôi ko thương xót. Anh ta càng cố gắng đằng hoàng trong câu chữ tôi càng thấy muốn đâm bẻ mặt anh ta và rạch nát mặt con kia. Tâm

trạng này ko biết có phải ghen ko nhưng khó chịu lắm, điên lắm, máu dễ trào ngược lên lắm. Tôi ngồi phất dậy, người run bần bật. Rồi tôi cười, cười 1 mình, chua chất đắng ngắt. Em gái anh ta vừa ở đây, con bé làm tôi tan chảy bởi tầm lòng chân thành qua những lời tâm sự mộc mạc của nó, thứ cảm xúc mà tôi cảm nhận được lay động đến mọi góc ngách của mạch máu làm tôi giãn ra, dễ chịu bao nhiêu thì bây giờ anh như vừa mới bóp cổ tôi, anh vừa tát tôi 1 cái đau điếng rồi ném vào mặt tôi thông điệp “ nếu muốn tôi xin lỗi cô, nếu muốn trở về bên tôi thì cô phải biết lỗi của mình trước đã, cô đừng mạo phạm đến người phụ nữ tuyệt vời đó nữa, còn ko thì thôi! “

Nếu 1 con hồ ly tinh xinh đẹp như Đất Kỷ, nó có phép thần thông làm mê hoặc đàn ông, nhưng đó chỉ là truyện thôi. Ngoài đời làm gì có loại đàn ông nào như Trụ Vương? Sao có thể hồ đồ đến mức nó nói gì cũng tin, có bao giờ anh ta đối chấp sự việc, có bao giờ anh ta hỏi tôi 1 câu thẳng thắn để thấy rõ vấn đề? Nếu người ngoài biết chuyện nói tôi là lì, là cứng đầu là tiểu thơ là làm nư .... Nói tôi ko biết hy sinh nói tôi ích kỷ, nói ngu ngốc khi ko giải thích, tự dâng chồng mình cho con khác. Nhưng mấy ai biết được những cảm giác tôi tẻ, tôi tẻ cùng cực, cảm giác tro tro dưới vực thăm tình yêu mà ko lối thoát, ko ai cứu vớt. Có ai biết được thứ cảm giác bốc cháy, muốn nổ tung khi hết lần này tới lần khác bị má chồng day nghiêng, bị mấy con đàn bà khốn nạn chọc tiết? Trong khi đó chồng mình cứ khư khư đứng đĩnh nghe theo con kia? Quay sang trách móc vợ, phán xét vợ. Nhiều lúc tôi chỉ muốn trói anh ta lại, hét vào mặt anh ta anh ta là đồ tồi, loại đàn ông thối tha khi ko thể dứt khoát được với con bồ cũ, suốt ngày nghe theo nói nói xấu vợ. Nhưng nếu tôi thật sự hành động như vậy thì, giá trị của tôi còn đâu? lòng tự trọng của tôi vốn đã bị tổn thương quá nhiều rồi. Ước gì tôi mạnh mẽ hơn để chấm dứt 1 lần ko vương vấn, ở đây chỉ có 1 vấn đề mà tôi ko làm được : Tôi ko bỏ được anh ta!

Cho nên tất cả những người gồm có anh ta, má anh ta, con điên đó đều biết được như vậy. Họ nắm được thóp và tha hồ dằn vặt tôi. Tôi ko thể hiểu nổi khả năng gì mà nó có thể dắt mũi cả 3 người như vậy, sao nó có thể nói những chuyện ko thành có? Sao ai cũng tin nó và quay ra cư xử với tôi như vậy? Sao tài quá vậy? Đối với 1 người như vậy, tôi bị hạ K.O cũng ko có gì là lạ. Đành chấp nhận thôi, lần này là lần cuối, đừng hy vọng gì về 1 cái kết có hậu, rằng nó sẽ bị mọi người xa lánh còn tôi thì được tung hoa, đó là thứ viễn cảnh chỉ có trong truyện, chỉ có trong phim ảnh mà người ngây thơ mới tin vào nó. Kết thúc có hậu đối với tôi bây giờ là làm sao có thể quên anh ta, xa anh ta kia!

Tôi bơi trong 1 mớ suy nghĩ, nước mắt nóng hổi lại tuôn chảy từ khi nào ..... Tôi run rẩy cầm điện thoại ko biết trả lời thế nào, bước lên phòng mình, lấy nhật ký ra, tôi viết lại cái tin nhắn nguyên mẫu. Bây giờ nghĩ lại, chắc người phụ nữ nào muốn mình lấy phải 1 thằng đều, 1 thằng nghiện, 1 thằng vũ phu ..... ai chẳng muốn lấy được người mình yêu thương và người yêu thương mình, ai lại muốn bị đánh đập, ai lại muốn chồng có gái, ai lại muốn bị ruồng rẫy. Tất cả chỉ vì họ yêu người đàn ông đó quá nhiều, họ chấp nhận 1 gia đình chồng ko tốt, họ cam chịu mọi hoàn cảnh, đòn roi, nghèo khổ ..... Trong đó có tôi, tôi ko phải chịu đòn roi hay nghèo khổ nhưng tư tưởng của tôi, suy nghĩ và cảm xúc của tôi thì cứ lên rồi xuống – xuống rồi lại lên nhưng bây giờ tôi thấy chẳng mấy khi được trọn vẹn. “Người ta mơ khi yêu nhau và tỉnh dậy khi lấy nhau” là câu nói quả thật ko sai.

Cũng là 1 năm, cũng tình cờ vậy thôi, nhưng sao cảm giác yêu mà tôi nhận được từ 2 người đàn ông khác nhau đến vậy? Hôn nhân thật sự là nắm mồ của tình yêu sao? Lại nằm dài trên nệm, tôi mặc váy, nhìn thấy và rờ vết sẹo mờ dọc theo từ đầu gối tới đùi, mờ thôi để ý lắm mới thấy .... Tôi nhớ lúc bị tông xe ở quán cà phê, 1 con giận nhanh trào lên lại bóp nát tâm trí tôi, đau đớn từ bên trong. Cái thứ cảm giác nghẹt thở, cố gắng hít sâu rồi thở dài 1 cái tự an ủi mình, thở xong rồi bụng dạ đầu óc trống rỗng, mọi thứ xung quanh thật vô vị. Tôi ghét như thế.

Khóc xong tôi nằm đó, lại 1 giấc mộng寐.

Nghe có tiếng bài hát Yesterday du dương, mở mắt ra, tôi mới nằm được có hơn nửa tiếng mà tưởng lâu lắm, mẹ về rồi. Cố gắng dậy để xuống nhà chơi với mẹ, ăn cơm với mẹ, tâm sự với mẹ. Giờ chỉ có mẹ là nhà, là tình yêu bao la, là nơi tôi muốn thuộc về, nơi cảm thấy bình yên nhất.

- Mẹ, hình như mai nhà Vĩnh qua.

- Qua chỉ?

- Bé Vy nói thôi, hình như qua để tặng quà Tết thì phải, con cũng ko hỏi nhiều.

- Uhm, chắc qua làm lành xin lại đâu.

- Con ko về đâu.

- Sao nữa? Muốn ở đây hoài hay sao? Mày đi thì mẹ nhớ nhưng mà nhà người ta đã qua đây nói chuyện thì đủ hiểu người ta xuống nước rồi.

- Ý mẹ là sao? Mẹ muốn con đi về bên khi mà con chưa muốn đi sao?

- Uhm.

- Sao vậy mẹ?

- Vì mày còn thương nó, 2 đứa đừng hành hạ nhau nữa. Mẹ thấy mệt lắm rồi, còn thương thì về ở với nhau. Nhiều cặp cưới nhau khó khăn ko có tình cảm mà người ta vẫn sống hạnh phúc với nhau. Con nhìn lại đi, gia đình ko ai ngăn cản, điều kiện tốt, 2 đứa ko lo kinh tế, ko áp lực gì hết, giận hờn thì nó biết lỗi rồi thì con cũng phải suy nghĩ lại đi. Lớn rồi.

- Mẹ ko thương con sao?

- Đừng có hỏi mấy câu tào lao đó.

- Con chưa sẵn sàng về nhà bên, con chưa muốn, đợi hết 6 tháng đi. Con mệt mỏi.

- Mẹ ko biết mệt cỡ nào, mẹ nhìn tui bây mẹ cũng mệt. Phải chi tui bây ko thương nhau, đây thương muốn chết mà cứ vậy hoài. Nói chung mẹ giận thì

mẹ chửi mẹ mắng, nhưng mẹ lớn mẹ nhìn mẹ biết là nó thương con, có đui cũng thấy mờ mờ mà!

Tôi lại bắt đầu khóc, khi nghe mẹ nói Vinh thương tôi, tôi thấy tủi thân quá, tức tưởi quá.

- Sao mẹ biết ảnh thương con?

- Chắc, vậy con nói đi, nó ko thương con chỗ nào? Mẹ giải quyết cho.

- Con ko nói được.

- Tại vì nó thương con nên con ko thể nói nó ko thương con chứ gì?

Tôi khóc nhiều hơn, nghẹn hơn và gấp gáp hơn. Tại sao khi nghe mẹ nói là Vinh thương tôi thì tôi lại đau như thế nữa, đau lắm, đau hơn bất cứ nỗi đau thể xác nào.

- Mẹ cho con ở đây thêm được ko?

- Để mai tính. Mẹ muốn con ở suốt đời với mẹ, đây là nhà ngoại cũng là nhà mẹ, nhà con nữa. Nhưng ngày nào con còn là vợ nó thì phải giữ đúng nghĩa là vợ, là dâu con người ta. Chồng là con chọn, mẹ ko có ép, ko ai ép con, nếu con muốn về ở với mẹ thì con phải chấm dứt trên mọi danh nghĩa.

- Mẹ ...

- Nhưng mẹ nắm tay thôi cũng biết rồi, làm gì có chuyện chấm dứt. Thôi, con gái lớn rồi, ko phải con nít, giờ mẹ già rồi hơi đâu mà nuông chiều con hoài, mà mẹ cũng ko thể đánh đòn nữa. Mẹ chỉ nói thôi, có lỗi tai thì nghe, có óc thì suy nghĩ cái gì đúng cái gì sai.

- Con cần thời gian mà.

- Tùy con, để mai coi bên đó qua nói chuyện làm sao cái đã. Cứ bình thường, mẹ sẽ nói đỡ cho, còn nếu qua đây nói chuyện ko biết điều, nhất là bà má chồng của con, qua đây tào lao thì tiền khách.

Tôi bất lực im lặng nghe theo khi lý lẽ ko thể bằng mẹ, những điều xấu xa kia thì tôi ko muốn nói ra, ko muốn mẹ ghét ông Vinh, ko muốn thiên hạ chửi nữa ông. Nhưng khổ nỗi là ông ngu bị con kia xỏ mũi mà ông tưởng ông hay lắm.

Tôi nấc nghẹn mấy hơi rồi bỏ ngang chén cơm ăn chưa hết, đi lên phòng nằm, tôi cảm thấy nhức đầu quá nên uống thêm 1 liều thuốc nữa cho mau khỏe, dù gì mai vừa đi làm mà phải vừa phải lo thêm vụ kia, mệt mỏi.

Lại nằm ườn ra đó, người uể oải làm biếng ko muốn làm gì ... Lát nữa mẹ bùng lên cho ly sữa, mẹ ngồi xuống giường rờ trán tôi.

- Mát rồi, thôi, tiểu thư uống ly sữa nóng đi, muốn ngủ thì ngủ, sáng còn đi làm, chứ ăn có chút xíu sáng ra đau bụng nữa thì bà già này lại lo ko làm ăn được gì hết.

- .....

- Chú bạn mẹ về rồi, để cho mẹ vui vẻ thông thả chút được ko?

- Ủa, chú về hồi nào mẹ? Mà con làm mẹ buồn lắm hả? Con xin lỗi.

- Ko, mẹ ko buồn, chỉ là mẹ lo khi con ở nhà 1 mình, mẹ ko muốn để con ở nhà 1 mình buồn, nên chú về 4 ngày rồi mà chưa có ngày nào mẹ đi chơi.

- Mai mẹ đi chơi với chú đi ...

- Mai mẹ phải tiếp thông gia rồi. Giờ Dung nhi của mẹ có chịu để mẹ có thời gian cho riêng mẹ chưa? Đầu phải ai yêu thương nhau cũng được lấy nhau, được ở bên cạnh nhau như con. Phải biết quý chứ con.

Tôi uống ly sữa ấm, nhớ lại ngoại kể lúc mẹ sanh tôi non gần 1 tháng, tới lúc đau bụng ko biết đau bụng sanh nên ko dám kêu, quần quai nguyên 1 đêm tưởng bị đau bụng đi vệ sinh nên cứ vô ra trong toilet đến sáng đau quá mới kêu ngoại. Sanh xong thì mẹ bị tắc sữa, rồi bị áp se gì đó mẹ bị bác sĩ chích mất luôn sữa. Tôi thì yếu ớt, mà toàn phải bú sữa bình, rồi mẹ nghe người ta nói nếu con ko bú tí mẹ thì mẹ con sẽ ko thương, con ko theo mẹ nên mẹ cứ cho tôi bú bình no thì lại cho bú tí ko ... Ngoại nói tới lúc tôi cứng cáp khỏe mạnh và cứng cựa qua đót 3 tuổi, mẹ đòi cạo đầu nhưng ngoại cản nên mẹ cắt tóc ngắn.

Giờ nghe mẹ nói, tôi biết mẹ thương tôi chứ, mẹ lo cho tôi, mẹ muốn tôi hạnh phúc chứ cho nên tôi cứ giữ hết những điều ko hay cho riêng mình. Tôi đâu ngờ làm mẹ tôi buồn nữa. Ko phải mẹ đủ tội nghiệp mấy chục năm qua rồi sao, tôi chỉ biết rướm nước mắt nhìn mẹ, rồi tự nhủ “con đau lòng lắm mẹ ơi, mà con ko biết nói với ai, con ko biết nói sao với mẹ bây giờ nữa “.

- Giờ mẹ đi chơi với chú đi. Mới chưa 8h mà, con nằm đây lát ngủ sớm.

- Ở nhà buồn ko?

- Ko, con buồn ngủ thì có. Mẹ đi chơi đi.

- Có chắc ko?

Tôi nhìn thấy ánh mắt chan chứa tình yêu của mẹ, khoẻ mắt có vết chân chim rồi, nhưng mẹ vẫn đẹp lắm. Tôi ngồi dậy giả bộ phần chân khoẻ mạnh, để mẹ yên tâm.

- Mẹ đi đi.

- Uhm, vậy mẹ đi café chút.

- Trời, mẹ là mẹ con mà, mẹ đi chơi đi đâu phải nói với con.

Tôi ôm mẹ, rồi đẩy mẹ đi xuống nhà.

- Mẹ có cần con lựa bỏ đồ đẹp cho ko?

- Ủa, cái đó mẹ phải nhờ con sao? Nằm nghỉ ngơi đi cô 3!

Cửa phòng để mở, tôi vẫn nghe thấy mùi dầu thơm Chanel Coco của mẹ thơm tới phòng, tôi cảm thấy điểm sáng ấm áp trong ngày. Với tôi, giờ niềm vui của mẹ cũng là an ủi của mình.

Một ngày mới, do ngủ sớm nên 5h đã dậy, tôi xuống nhà phụ cô Hà xay sữa đậu nành, vì mẹ tôi thích uống sữa đậu nành lắm, xong tôi với cô làm xú mại bánh mì ăn sáng. 6strong0 tôi ra khỏi nhà, hôm nay tôi mặc chân váy bút chì và áo vest màu kem ... thời tiết cuối năm lạnh vào buổi sáng, hít 1 hơi ko khí sáng sớm, tôi tự nhủ dù ngày có dài cũng phải vượt qua, dù có song gió cũng ko được vấp ngã.

Vô cơ quan ai cũng hỏi đi du lịch vui ko, chỉ biết cười trừ. 1 ngày làm việc tưởng dài nhưng trôi qua cứ như tia chớp, 10h46 chị Vân và bé Vy ghé rủ đi ăn trưa. Cũng là tám những chuyện cũ “nhìn em xanh quá”, “đừng giận nó nữa” ....

3strong0 sếp gọi ra ngoài

- Hôm nay nhà có công chuyện em về sớm đi!

- Có chuyện gì đâu anh?

- Lát ba má qua đó, em về sớm chuẩn bị đi.

Tôi ồm ồm, thôi thì cho thì về thôi, chứ ko biết chuẩn bị gì nữa. 4h tôi đã về tới nhà, mẹ tôi cũng về sớm, mẹ đang cắt đĩa trái cây bự lắm.

- Ủa sao con về sớm vậy?

- Sếp con đuổi con về

- Mệt ko? Nằm chút đi, chừng nào bên đó qua mẹ kêu dậy.

- Con ko buồn ngủ mà cũng hơi uể oải.

- Ừ, thôi tắm đi rồi nghỉ đi.

- Dạ.

Lên phòng tắm, nghĩ cũng lạ cứ như nhà trai qua coi mắt vậy. Tự nhiên tâm trạng vừa chán trường lại vừa run sợ. Nếu mọi người ai cũng nói vô thì tôi phải làm sao? Tôi muốn vượt qua thời hạn 6 tháng, làm ơn đừng ai ép tôi ....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Loay hoay cũng 5h, bé Vy gọi là ba má sắp qua tới nhà rồi, còn em thì ko đi vì em phải chuẩn bị tour cho ngày mai.

Gần 5h30 ba má chồng, vợ chồng chị Vân và chồng tôi tới nhà, tôi cũng cố gắng bình thần xuống nhà thưa ông bà và anh chị. Thủ tục thưa thốt chào hỏi xong thì mẹ mời nhà chồng ngồi uống nước ăn trái cây. Tôi cũng chạy ra chạy vô bưng trà bưng nước. Ba má đem qua nhiều quà bánh lắm, nhà chỉ có 2

mẹ con mà lễ nghĩa khách khí quá, thấy cũng ngại ngại.

Rồi ko khí bắt đầu chùng xuống, ít nhất là với cảm nhận của riêng tôi. Tôi cảm thấy bồn chồn, bối rối khi ba lên tiếng trước.

- Chắc chị xuôi cũng biết vợ chồng tôi và mấy đứa nhỏ qua đây ko đơn thuần là gửi biếu chị ít quà Tết này đâu.

- (Mẹ) Dạ, anh cứ nói.

- Thì tôi cũng xin thưa chuyện với chị xuôi trước rồi nói chuyện với Dung sau. Chuyện tụi nhỏ tôi thấy đứa nào cũng cứng đầu cứng cổ, tôi nghĩ người lớn nên khuyên vô 1 tiếng cho tụi nó tỉnh người ra.

- (Má) Chuyện ko có gì quá lớn mà 2 đứa mới cưới đã ở riêng là ko được, còn ông bà còn gia đình dòng họ, những người lớn đã chứng kiến 2 đứa cưới nhau mà. Thời thì thằng Vinh nó sai nó bỏ mặc con lúc con bệnh là 1 phần cũng là tại má ko nói cho nó biết. Dù gì thì lúc nó bệnh con cũng đang đi chơi rồi. Nếu là má thì má bỏ qua hết, vợ chồng là trên hết.

- (Mẹ) Chuyện vợ chồng mấy đứa, tôi nghĩ tụi nó còn trẻ, sóng gió đầu hôn nhân là chuyện rất bình thường. Tôi cũng khuyên Dung, trách nhiệm của cha mẹ là vun vén cho con cái. Dung nó hay bị bệnh, tôi biết nói ra cũng có vẻ ích kỷ nhưng thật tình tôi mong gia đình chồng quan tâm tới nó hơn, ngày trước sinh nó ko được khỏe mạnh rồi, đây là điều ai ko ai muốn. Còn Vinh, mẹ nghĩ con đã qua đây rồi thì con nên nói chuyện với mẹ, từ ngày vợ con về nhà này chưa 1 lần con gặp hay thậm chí gọi điện nói chuyện với mẹ. mẹ ko biết chuyện mấy đứa là gì, mẹ thương mẹ bệnh con gái mẹ nhưng ko phải là sai cũng bệnh. Chuyện 2 đứa mẹ vẫn tôn trọng sự giải quyết của 2 đứa nhưng mẹ cũng muốn con nói 1 lời phải trái cho mẹ mát lòng. Thật ra chưa đầy 1 năm, con gái mẹ ở với con mà đã mất mấy tháng nó ủ rũ rồi, nó là 1 đứa yếu đuối và mau nguội mà lần này như vậy mẹ thấy chắc cũng dữ lắm, là chồng con có thấy xót ko?

Tôi ngồi, 2 vợ chồng chị Vân cũng ngồi im, ko biết sao khi mẹ nói chuyện ai cũng bị đứng hình. Tôi trông chờ Vinh mở miệng, thử coi anh ta có biết xin lỗi hay ko?

- (V) Như ba má và mẹ biết tụi con cũng đang trong thời gian thử thách, con có lỗi con nhận lỗi với mẹ, còn chuyện vợ chồng con có nhiều cái chưa giải quyết xong, lỗi con có 1 thì lỗi vợ con chắc cũng 2, 3. Con thì là đàn ông, con ko biết cách tâm lý với vợ, ko biết cách chăm sóc như vợ muốn, con say xin về lớn tiếng là con sai, nay con xin lỗi mẹ, anh xin lỗi Dung. Nhưng nếu thật sự muốn hòa giải tất cả thì con cũng cần được xin lỗi.

Má ơi, tôi phát điên lên, những lời ông Vinh nói nghe chát chúa cứ lùng bùng lỗ tai. Thôi đủ rồi, tôi ko nhất thiết phải giữ thể diện cho ai nữa hết, tôi tái mặt, nóng giận và bùng nổ.

- Con xin lỗi ba má, con xin lỗi mẹ và anh chị, con thiệt hết chịu nổi rồi. Ko lẽ con lại lớn tiếng trước mặt người lớn, thôi ba má và mẹ cứ ngồi đây, con xin phép mời anh Vinh lên phòng nói chuyện riêng 1 chút.

- (Má) Có chuyện gì mà con ko nói được ở đây vậy, con làm thấy ghê quá!

- Dạ, chuyện này cũng có liên quan tới má, nhưng bây giờ con muốn giải quyết cho xong chuyện vợ chồng con thôi. Con xin lỗi má trước!

Nói xong, nhìn tất thấy những gương mặt có phần hơi ngạc nhiên trong nhà, còn tôi nhìn ông Vinh ra hiệu cho ông đi lên phòng, tôi giận dữ đi trước, thiệt là hết chịu nổi mà, quá đáng cũng vừa vừa thôi! Chưa bao giờ trong đời – cho đến bây giờ luôn mà tôi giận đến như thế này!

Vừa vô phòng, thái độ cái mặt khinh khỉnh của ông Vinh làm tôi điên lại càng điên. Tôi đóng cửa, chốt khóa, ngay lập tức, tôi gắng giọng nhưng ko dám nói lớn vì sợ dưới nhà nghe

- Anh nói cái gì? Anh lỗi 1 thì tôi lỗi 2, lỗi 3 hả? Đủ rồi Vinh, anh hồ đồ phũ phàng cũng vừa vừa thôi. Tôi đã xin anh, ko thương thì đừng cưới tôi hại đời tôi tôi nghiệp, sao anh ác vậy?

Tôi cầm điện thoại lên, định bấm gọi cho con Diễm, nhưng vì tức quá tôi lại bỏ điện thoại xuống, tôi lại điên máu

- Hôm qua anh nhắn tin gì? Tôi nói cho anh biết, anh hết thuốc chữa rồi. Người hồ đồ, ngu si như anh lại tưởng mình hay mình giỏi lắm. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi khi nghe tôi nói cho anh biết mọi chuyện. Đáng lẽ tôi bỏ qua luôn, nhịn luôn cho tan tành luôn nhưng anh dám nói với mẹ tôi như kết tội tôi. Ha, anh là đồ tồi. Anh căng lỗ tai lên nghe cho rõ nè nha

Gã đàn ông có hơi sốc 1 chút, nét mặt hơi biến sắc, cái kiểu ko nắm được tình hình. Tôi ngồi mạnh xuống ghế, sau đó lại đứng lên, tôi cay cú suy nghĩ nếu gọi cho con Diễm thì nó có thể biết hôm nay nhà Vinh ở đây và nó sẽ lại mưa may, tôi chưa lú đâu, tôi sẽ gọi cho bà bạn của nó và ông Vinh, 2 hàm răng tôi cứ nghiến chặt, may là tôi huyết áp thấp nên khi tức thì run và lạnh tay, nếu như gặp người huyết áp cao có khi vỡ mạch máu mà chết vì tức quá.

Tôi bấm số gọi cho bà kia mà trong bụng thầm mong con hồ ly kia nó ko quý quyết tới mức đang ngồi kế bên hay đã bơm cho bà những ý xấu khác, 2 giây thôi đã nghe máy, tôi bật loa ngoài, vênh mặt liếc ông Vinh

- Alo Dung

- Chào chị, hôm nay em làm phiền chị 1 chút được ko.

- Ủ, chị nghe, mấy bữa chị cũng tính gọi lại em nói chuyện .... Nhưng lại ngại.

- Dạ, chị cho em hỏi là chị có nói chuyện với bạn chị chưa?

- Diễm hay Vinh em?

- Dạ chị Diễm.

- Ủ, chưa em, chị hơi buồn hơi thất vọng, mà nó cũng ko gọi cho chị hay gặp chị. Nhưng chị đang suy nghĩ ko biết nói với chồng em như thế nào về chuyện con Diễm, chị cũng 1 phần cũng do chị, giờ chị ngại ghê. Muốn nói mà ko biết nói sao.

- Chị, chị nói rõ là bạn chị nó nói thêm nói bớt, nó nói em gặp nó áp lực lắm hư thai như thế nào? Nó nói nó ghét em, nó nói nó ko phải còn thương yêu gì chồng em, nó nói chẳng qua em chỉ là thứ lấp vô chỗ trống của nó, chồng em ko tin em chỉ tin nó, má chồng em nữa, chị nói lại rõ ràng cho em nghe 1 lần đi, 1 lần thôi.

- Vinh ở đó phải ko em? Nếu có Vinh ở đó, thôi để chị nói chuyện với Vinh cũng được, dù gì một phần cũng lỗi của chị, để chị nói rõ 1 lần, khỏi phải bứt rứt, để vợ chồng em thôi hiểu lầm.

- Ok chị, chị nói chuyện rõ ràng với anh Vinh đi chị.

Tôi đưa như ném cái điện thoại vào mặt chồng mình, anh ta lật đật cầm điện, có vẻ hơi ngại ngần điều sắp được nghe, anh ta bấm tắt loa ngoài, 1 tay nghe điện thoại tay kia chống vào tường, tôi ngồi xuống giường đưa mắt lờm quan sát, vẫn đang điên lắm.

Anh ta nói chuyện nhỏ xiu, yếu xiu chứ ko phải hùng hổ như lúc dưới nhà đầu. Lâu lâu anh ta còn lên nhìn tôi, ánh mắt biết lỗi. Đầu tầm 5p hay hơn gì đó, anh ta tắt máy trả điện thoại lại cho tôi.

- Anh nghe xong rồi chứ gì? Hiểu rồi chứ gì? Anh hã dạ chưa? Đẹp mặt chưa? Sáng mắt anh chưa? Đáng thương, đi thì chi biết đi phá gia đình người khác, còn anh, hồ đồ tiếp tay với nó, anh chắc cũng ham muốn nó chứ gì?

- Em đừng lên mặt, đừng thái độ với anh như vậy, nãy giờ em cũng nặng lời với anh quá nhiều rồi!

- Anh đi xuống đi, ko tin tôi mà tin con đi kia, anh đi cafe với nó bao nhiêu lần trong gần 1 năm qua sau khi cưới tôi? Anh nghe nó nói cái chó gì cũng tin, bạn anh là cha là mẹ, anh ăn nhậu về rồi còn ăn hiếp tôi. Vinh à, tôi khinh! Tôi nói xong rồi, bây giờ anh đi xuống nhà nói chuyện tiếp với ba mẹ đi, tôi đi chung với anh, để coi anh nói gì.

Tôi rít lên 1 hơi rồi ngoe nguẩy mở cửa phòng đi xuống nhà, nghĩ cũng hay thật, ko 1 giọt nước mắt, chắc là bức xúc quá nên quên khóc mặc dù người vẫn cứ run lên.

Thấy 2 đứa đi xuống, 5 người nhìn lên, ko biết sao tôi tự nhiên có dũng khí ào ào

- Dạ thưa ba má, hôm nay ba má qua đây con biết là ba má thương con, con xin lỗi ba má nhiều, ba má cho phép con được ở nhà mẹ con đến hết 6 tháng như con với chồng con đã thỏa thuận, sau đó tụi con sẽ giải quyết. Sau khi nói chuyện chắc chồng con đã có hướng giải quyết cho chuyện tụi con rồi. Con cảm ơn và xin lỗi ba má. Nhưng Tết này con xin ba má cho con được ăn Tết với mẹ con.

- (Ba sau khi nhìn Vinh ko thấy nói năng gì) Thôi con đã nói vậy rồi thì ba má cũng đồng ý. Con rảnh thì tết nhớ qua chúc Tết bà nội.

- Dạ

Vợ chồng chị Vân đi cho đẹp đội hình chứ ko thấy nói năng gì tiếng nào, má thì bực ra mặt, ông Vinh thì cứ gượng gạo sao đó. Mẹ nhìn cũng thấy có vẻ ko hài lòng. Nhưng mặc kệ hết, cảm giác của tôi giờ tự do đã, như gỡ được mục nhọt lâu ngày trong bụng vậy. Nhà chồng tôi bắt lực ra về, ông Vinh nhìn tù ko tả được, ko biết ông đang nghĩ gì nữa, hồi hận chắc chưa đâu, bây giờ quê và xấu hổ là cùng.

2 mẹ con cũng đi theo sau tiễn 5 người, vừa đóng cửa lại tôi nhảy cẫng lên 1 cái, mẹ nhìn tôi ko biết chuyện gì, tôi lao tới ôm mẹ lòng nhẹ tênh.

Tôi rủ mẹ đi ra ngoài ăn, mẹ cũng đi, nhưng nhìn thái độ mẹ thất lạc lắm.

- 2 đứa nói gì mà 1 đứa buồn 1 đứa vui vậy?

- Mẹ ko cần nghĩ nhiều, quan trọng là bây giờ con mẹ cảm thấy thoải mái lắm.

- Rồi chừng nào về bên?

- Chắc ko về?

- Con đang nói cái gì vậy?

- Mẹ, ông Vinh ông nói con lỗi 2, lỗi 3 là ông nói xàm. Con ko có lỗi, lỗi của con chỉ là quá ngu suốt thời gian qua cứ im lặng thôi. Nay con dám nói ra hết, con sướng.

- Vậy là chia tay à?

Tự nhiên tôi chững lại, thứ cảm giác gì thế này? Giờ tôi hí hửng, chỉ vì chồng tôi vừa biết sự thật mà tôi như vậy sao? Chứng tỏ cục nhọt đó bự tầm nào rồi? Rồi tiếp theo sẽ là gì, chia tay thiệt sao? Tôi nhìn mẹ nhún vai

- Chắc vậy, giờ con ko còn buồn, ko còn mệt mỏi. Chắc đã hết hứng thú, nói thì nghe vô trách nhiệm chứ giờ con chán chồng với má chồng con lắm rồi.
- Họ làm gì con?
- Ko, họ có làm gì con, chỉ là họ ko tin con.
- Mà y định kể mẹ nghe thiệt hả?
- Ko, con ko kể, lúc u uất nhất con đã ko kể thì mặc giờ bây giờ con đã hết u uất thì con kể chứ, con cảm thấy muốn làm lại từ đầu, cuộc đời của con, sau hôn nhân!
- Đang nói cái gì có biết ko? Điên rồi à? Bữa nay mẹ thấy mày xử xự sao đó nha, có sao ko?
- Con ko sao, con mạnh mẽ lắm! Giống mẹ.

Mặc kệ tôi cứ tỏ ra dùng mỡ như 1 con bé tung tung mới dậy thì, mẹ tặc lưỡi lắc đầu ngoa ngoán. Thấy được sự bất lực của mẹ, tôi cũng hơi buồn nhưng rồi thôi, hứa với lòng, ko để cho bản thân bị người khác vì hiểu sau mà dằn xéo nữa. Hết rồi, hết cả rồi!

Rồi 2 mẹ con về nhà, tôi lên phòng nằm .... Lại nằm, chiều này tôi còn nghĩ chắc khi qua đây khi bị chi giáo tôi chỉ biết gằm mặt khóc như bao lần, rồi khi Vinh trở mặt nhìn tôi sẽ tức điên lên mà ko làm gì được. Thì ra là bấy lâu nay tôi nhất như cây vậy, chán thế, nếu như ngay từ đầu tôi như bây giờ thì có tốt hơn ko? Có phải nên gặp con Diễm làm nhục nó 1 trận ko? Tôi chỉ ghét nó thôi, tôi ko sợ nó, bây giờ bạn của nó và ông đã phôi bày mọi thứ, những điều tôi ko làm mà nó nói tôi làm suốt 1 thời gian, nó phá hoại và chia rẽ, đồng ý là tôi sai khi im lặng, đồng ý là nó là con chó cái bản tính nhưng người sai nhất ở đây là ông Vinh. Cơ bản là sai, sai ngay từ đầu, vì ko tin tôi, còn chuyện ông có thương tôi ko? Câu hỏi này giờ thiệt tình tôi ko còn muốn nghe câu trả lời nữa, tôi cũng ko cần lời xin lỗi nào cả, ai lỗi với tôi thì tự mà nhìn lại mình hết đi.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng tất cả chỉ là giả dối cả, dối lòng, nhắm chặt mắt lại, cảnh con Diễm đang nắm tay ông Vinh, hình ảnh Vinh túm lấy cổ tay của tôi, gân cổ nổi lên, cặp mắt đỏ ngầu quất tháo, rồi cảnh phòng ngủ tan hoang, rồi cảnh tượng đau đớn khi tôi lạnh lẽo nằm trong bệnh viện, về mặt của Vinh khinh khinh khi tôi xuất viện .... Tôi ko quên được, 10 năm 20 năm nữa tôi cũng ko quên. Vậy làm sao mà sống khi trong lòng cứ bị ám ảnh bây giờ, tôi ko dám đối diện sẽ sống sao nếu về lại nhà đó.

Tuần nữa trôi qua ko hề liên lạc, ko có xin lỗi gì hết nhé. Tết nhất tới nơi, tôi với mẹ cũng tất bật sửa soạn, nghe nói chú bạn mẹ ở đây ăn Tết xong mới về. Tôi bây giờ tâm trạng ko còn tệ hại như trước, tôi cảm thấy nhẹ hơn rất nhiều, ko phải gồng, ko phải cố gắng hay phải cười những nụ cười cứng nhắc. Giờ tôi như trở về đúng nghĩa trái tim tôi vậy. Hy vọng sau này tôi sẽ đón nhận mọi chuyện nhẹ nhàng, tích cực và biết tự giải quyết vấn đề.

Hôm nay đi làm ngày cuối, 26 rồi, nhà cửa cũng xong xuôi hết, chỉ chờ Tết tới nữa thôi. Cô Hà về quê với chồng con, mấy bé sinh viên cũng về quê ăn Tết, nhà chỉ còn 2 mẹ con, nhớ ngoại dễ sợ, vậy mà ko biết nếu chuyện ko lục đục, ăn tết bên chồng ở nhà chỉ có 1 mình mẹ. Nghĩ mới thấy thương.

Cả phòng đang lau dọn, niêm phong hồ sơ, khoá tủ cẩn thận chuẩn bị nghỉ Tết, bé Vy gọi, con nhỏ bữa giờ đi tour ngắn ngày gì đó cũng ít gặp

- Uhm chị nghe nè bé.
- Chị đang làm gì vậy?
- Ừ chị sắp về, nay chị nghỉ luôn đó.
- Chị, bóc thăm rồi, mình trúng rồi chị.

Giọng con bé hồ hởi lắm, nhưng thực ra tôi đoán đây chỉ làm 1 màn kịch, chắc là nó muốn làm tôi vui, hay là giúp tôi hàn gắn với anh nó thôi. Mà nó đâu có biết anh nó tệ dường nào, trái tim tôi giờ cũng có 1 góc nhỏ cho bé Vy, tôi thích nó, thương nó và bỏ qua những trò lấu cá dễ thương của nó. Tôi cứ thế mà hòa theo thôi

- Trúng giải mấy em?
- Giải 3 đó chị.
- Giải 3 là đi đâu em, chị quên rồi.
- Đi Sin, 4 ngày 2 người, em với chị đi nha!
- Chừng nào em?
- Mừng 6 Tết.
- Ủa lúc đó em chưa đi làm à?

- Em đi chơi trước đi làm sau.

Tôi ko nhìn được, cười ha ha.

- Thôi đi, chị ko giỡn nữa, có muốn đi chơi thì rủ chị, ko phải bày trò.

- Đâu có, chị ko tin à? Nhắn địa chỉ mail em gửi mail thông báo trúng thưởng cho chị coi. Nhưng chị đừng public lên face hay khoe ai nha, công ty em cấm kỵ lộ thông tin giải thưởng nghỉ dưỡng hay du lịch dành cho nhân viên ra ngoài đó.

- Ủ, để chị nhắn cho, mà chị ko tin em đâu, đừng có gạt chị.

Tôi cũng nhắn tin địa chỉ mail của mình, coi con nhỏ cho mình coi cái gì, mà nếu nó nói thật thì sao? Mà đi chơi với nó cũng được, đằng nào mấy tháng qua tháng nào ông Vinh cũng chuyển khoản cho tôi tôi có tiền du lịch rồi, ngu sao ko lấy!

Chiều đi làm về con Tiên rủ chạy vòng vòng mua sắm, cái con đó nó mua sắm bao nhiêu cũng ko đủ. Ko khí Tết Sài Gòn thật dễ chịu, từ bữa giờ tôi cũng chưa có cơ hội gặp nó kể chuyện.

- Mày chửi ông rồi ông sao?

- Im lặng.

- Im tới giờ luôn hả?

- (Cười lớn) Ủ, im luôn, chắc ông cũng đang tính như tao, qua Tết giải quyết xong luôn, hoặc ông chán ko thương tao, hoặc là ông quá tự ái để xin tao tha thứ.

- Tao thấy kỳ, ông thương mày lắm mà, sao ông kỳ vậy ...

- Ủ, con người ai cũng thay đổi hết. Chắc ông thay đổi thật, thôi coi như ko thương thì chia tay sớm bớt đau khổ.

- Mày nhảm, đã làm sáng tỏ rồi, thương thì nhìn 1 chút giữ gia đình, giữ chồng đi. Nói gì nói chứ, giờ chuyện mày xong tao mới góp ý. Mày cũng ít có li, ngu mà li, lại ko có bản lĩnh.

- Kệ tao.

- Ủ, thử ko có má coi cho mày điên luôn ở đó mà xạo xạo. Nhưng tao khuyên thật lòng, cái gì bỏ qua được thì bỏ, má tao kể ngày xưa mới cưới ba tao ông cũng dở chứng lắm, má tao cũng điên lắm, mà mày biết má tao khó cỡ nào rồi, nhưng rồi má cũng kéo ba tao về được, giờ mày chục năm rồi. Mẹ mày thì ko tính, nhưng mày phải biết cái nào đúng cái nào sai.

- Thôi chị, chị cười đi rồi hãy nói, lạnh quá. Giờ tao ko suy nghĩ nhiều, tới đâu thì tới, tao ko còn oan ức, ko còn tức tui nữa. Tao muốn có 1 cái Tết trọn vẹn với mẹ.

- Tùy mày, tao nói vậy thôi.

2 đứa chạy vòng vòng, ăn lật vặt rồi mua được vài ba cái áo cũng về. Tết này tôi có mua cho mẹ 3 bộ đồ vía rồi, tôi còn tính lì xì mừng tuổi cho mẹ, chỉ biết như vậy thôi.

Tối về tới nhà, mở YM lên đúng là có mail của bé Vy, con nhỏ chuyển tiếp 1 cái thông báo chúc mừng trúng thưởng thật, tôi hơi ngờ ngợ bán tín bán nghi nhưng rõ ràng địa chỉ gửi là công ty du lịch mà e cả. Ko lẽ là thật?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Ngày 29 Tết, sáng đang ngủ nướng hơn 8h mới dậy, điện thoại quên sạc hết pin luôn, xuống nhà ăn sáng xong xuôi đang định quét nhà lau nhà thì thấy bé Vy gọi, từ ngày nhà chồng qua nói chuyện thì Vinh chưa 1 lần gọi hay nhắn tin gì, toàn là Vy gọi kể chuyện bên nhà đó cho tôi nghe. Nghĩ cũng bẽ bàng thật

- Uhm chị nghe

- Chị, sáng bà Diễm qua nhà sớm rồi má đi đâu đó, lúc đó anh 3 chưa thức. Lúc bã với má về, anh ba mới thức, em cũng thức em thấy bà Diễm với anh

ba ra trước sân nhà nói chuyện, ko biết chuyện gì mà mặt 2 người căng lăm. Em đứng trong bếp lén lén nhìn ra.

- Uhm, rồi sao em?

- Chị ko ghen sao? Chị ko sợ mất chồng sao mà giọng tỉnh queo vậy? Giận chị quá!

- Ủ, cái gì của chị là của chị, ghen tuông giành giật mệt mỏi lăm.

- Nhưng mà nói 1 hồi em thấy anh ba hằm hằm đi vô, còn bà kia te te đi về. Em hỏi ông sao lại nói chuyện với bà Diễm, ông chửi em nhiều chuyện rồi bỏ lên phòng rồi chị. Nãy giờ ko thấy ra, kêu ăn sáng cũng ko xuống luôn.

- Uhm, chắc là ..... mà thôi, ko có gì.

- Chắc là gì vậy chị?

- Em lên hỏi anh ba em đi.

- Em ko biết gì nha nhưng em thấy nghi nghi lăm, thôi để em lên phòng hỏi, mà thôi, ông đang bực hỏi mắc công bị ông chửi.

- À bé, mừng 1 chị qua chúc Tết ba má, xong bé với chị qua nhà bà nội chúc chết bà nội luôn nha.

- Được được, mừng 1 em cũng ko đi chơi mà. Chị cứ bên nhà chị xong chừng nào qua gọi em, cần thì em qua chờ chị luôn.

- Uhm, thôi ko cần đâu, chị tự đi được mà.

- Dạ, nhưng mà em tức quá, muốn biết anh ba với bà Diễm sao nè. Để ông hết bực em dò em hỏi rồi kể chị nghe. À, hay là có khi nào bà thấy chị với anh ba vậy nên tính sắp vô ko chị?

- Chị đâu có biết đâu em.

- Chắc, nói chuyện với chị tụt hết cảm xúc gây căng tò mò, gặp em mà như chị em nghe chồng em nói chuyện với con khác là em đừng đừng lên cho coi!

- Thôi được rồi, vậy đi, giờ chị lau nhà cái.

- Dạ bye chị.

Mỗi lần nói chuyện với Vy xong tôi đều thấy dễ chịu. Chắc hôm nay ông Vinh lại mới hỏi con kia chuyện của tôi, ông bực bội thì cũng dễ hiểu. Nói đi cũng phải nói lại, tôi cũng luôn nghĩ tốt về Thái, thì chắc Vinh cũng như vậy, nhưng thật ra ông ko ngờ nó lại là 1 con chó má. Nếu nó ko bỏ ông, ông lấy nó về thì có mà nó thành má của cả nhà bên đó.

Tôi quét nhà, lau nhà dọn dẹp, mẹ đi chợ mua đồ về kho nồi thịt kho hột vịt cũng mấy kg, nhà ko có người nên Tết cậu đi và các anh chị họ hay qua vây quần đông vui lăm. Nhìn nhà cửa đồ đạc đủ đầy, cũng có mùi Tết lăm, cũng rộn ràng lăm nhưng mà ..... Thôi, ko nghĩ tới nữa, sẽ ăn 1 cái tết vui vẻ, an nhiên với mẹ.

Giao thừa, mẹ cúng kiếng xong 2 mẹ con mở tv coi hài, Tôi chúc Tết mẹ, mẹ chúc tết tôi, 2 mẹ con ăn bánh mứt uống ly rượu chát rồi ngủ.

Lên phòng nằm, do lúc giao thừa nghẽn mạng nên bây giờ điện thoại được mấy chục tin nhắn chúc Tết, có tin của anh Thái nữa và cũng có tin của Vinh nữa. Nếu đa số là những tin tài trên mạng về, văn hoa rồi pháo tết hình này hình nọ thì 2 tin nhắn đó là tin tự viết

- (T) Chúc Dung rôm rã năm mới vạn sự như ý, sức khỏe dồi dào, vợ chồng hạnh phúc và sớm có tin vui. Chúc em và gia đình an khang thịnh vượng.

- (V) Happy Lunar New Year my Dear!

Tôi cười 1 mình, nhắn lại cảm ơn và Happy New Year mỗi người 1 tin, nằm ôm gối nước mắt lại tự rơi chứ tôi ko có khóc. Cảm giác trống trải, tiếc nuối đến nghẹt thở ....

Mùng 1, sáng thức sớm mặc cái áo dài màu hồng, cột tóc gọn gàng. Rồi cậu đi tụ họp lại nhà ngày đầu năm vui vẻ ăn uống, hát hò, bài bạc và ko thể thiếu phần chúc tết, lì xì nữa. Vui lăm, ko có thời gian để nghĩ tới chuyện khác.

Tầm 12h, tôi gọi bé Vy, con bé hồ hởi chúc Tết rồi tôi cũng chạy qua nhà, mấy tháng trời tôi mới lại về nhà chồng, lấy hết bình tĩnh và cố cười thiệt nhiều, vô nhà tôi nhanh nhẩu cười nói chúc Tết ba má chồng, ba cũng lì xì tôi, tôi thì lì xì bé Vy, tôi gặp chồng cũng gật đầu chào, cảm giác ko hề nhẹ nhàng, ko hề thoải mái, ko giống như tôi nghĩ. Tôi tưởng là sẽ bình thường được nhưng ko, anh ta cũng vậy, cười cười nói nói nhưng ánh mắt hai đứa ngại va chạm với nhau. Tự trong lòng tôi biết, cả 2 còn vương vấn lăm, còn má chồng nữa, tôi hiểu là mừng 1 nên má cũng phải vui vẻ, má tin dị đoan lăm, mặc dù má có ghét tôi má cũng ko thể hiện ra ngày này đâu.

Tìm tôi ngọt ngào, chặt chội, ko muốn nán lại, cắn vài hột dưa rồi tôi xin rút để qua bà nội, tôi biết lúc sáng là ba má qua bà nội rồi. Tôi với bé Vy đi chung.

- Tết là phải vui nha, ko được khóc nha, em thấy giống sắp khóc rồi.
- Nếu muốn chị vui thì phải nói chuyện vui.
- Rồi, chuyện vui đây, mai sẽ thông báo giờ bay đi và về, khác sạn nữa, mừng 6 hai chị em mình đi du hí.
- Ủa, vụ đó là thiệt hả Vy?
- Thiệt mà, mặc dù ko tốn tiền bay tiền khách sạn và tiền tham quan, nhưng em là biết cái nào vui cái nào ko vui, nghề của em mà, chị khỏi lo nha.
- Uhm, cái đó chị yên tâm, chị chỉ lo em bỏ tiền ra làm chị vui thôi, vậy thì tội em.
- Đâu có, chị đừng lo, em nói thiệt, em ko tốn tiền gì hết.
- Uhm, vậy được
- Chị qua chắc bà nội vui
- Uhm, chị cũng nhớ bà nội, chị dờ quá, từ lâu ko thăm bà.
- Thôi chị đừng nghĩ nhiều.

Rồi 2 chị em vô thăm bà nội, chúc tết bà nội, cũng có gặp chú bác chồng, ngượng chết đi được luôn nên cũng tranh thủ cuối đầu, chào hỏi, cười rồi trốn về.

Tối con Tiên rủ đi đường hoa, đi ăn tối khuya, chụp cho 1 đồng hình rồi về nhà ngủ. Câu hỏi cứ đặt ra : sao Vinh ko xin lỗi mình, sao chưa xin lỗi mình? Vậy là hết thiệt rồi, ly dị thiệt sao?

Rồi lại thấy sợ, 1 nỗi sợ hoang vắng, nếu ly dị xong thì sao? Mình sẽ sống thế nào? Chắc ko thể tin vào đàn ông, à ko ..... ko còn niềm tin vào thứ gọi là tình yêu nữa quá. Phải chi bây giờ 2 đứa còn bên nhau, chắc vui lắm. Nước mắt lại vô thức chảy, dụi mắt vô mền cố gắng ngủ cố gắng quên cố gắng ko nghĩ tới nữa, cả những chuyện vui và những chuyện ko vui, muốn xoá sạch. Tự hỏi mày có còn yêu chồng mày ko?

Còn chứ, còn nhiều nên mới phải đau nhiều. Nhưng sao anh ta ko xin lỗi, ko làm lành? Đau lòng chết đi được. Tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc trong 1 không gian tĩnh, 1 kẻ ban ngày vui vẻ còn ban đêm lại về với thực tại : cô đơn!

Vậy là ngày Tết nào cũng như vậy, ngày vui còn đêm về thì ... Nhưng sáng ra lại phải vui trở lại, phải tươi và ăn mặc thiệt đẹp nữa. Tưởng là khi vạch toét thứ gọi là sự thật kia ra sẽ được vui, sẽ được an nhiên mà? Sao lại như vậy? Bây giờ muốn chạy tới ngay trước mặt anh ta mà hỏi lớn “SAO ANH CHƯA CHỊU XIN LỖI TÔI “. Những suy nghĩ cơ bản như trẻ thơ giận dỗi nhưng lại cực kỳ mâu thuẫn trong tâm trí của một con vợ.

Vậy là mừng 6 cũng tới, đồ đạc đã chuẩn bị xong từ đêm mừng 4, đêm nào cũng thức khuya có ngủ được đâu. Sáng ra tôi đi rút tiền, rút 30tr mua đi vô 1 tiệm vàng quen của mẹ đổi tiền, đổi 500\$ còn lại bao nhiêu đổi đô Sin, vì lần trước đi cũng cần cầm theo 2 loại tiền đó cho có, ko có bị kiểm tra nhưng lỡ bị kiểm tra thì mình xác minh được mình là khách du lịch vì đã book phòng hotel và chuẩn bị đủ số tiền đi mua sắm. Thôi thì bỏ qua hết cho kỳ du lịch này, sẽ mua sắm như điên vì bên đó là thiên đường shopping mà.

Bé Vy cứ nhắn tin dặn đem theo cái này đem theo cái kia, nó nói đem đồ dung cá nhân thôi chứ phòng khách sạn 5* nên ko thiếu tiện nghi đâu. Chị em tôi bay lúc 7strong0 tối, qua tới đó sẽ 10strong0. Tối lúc này tôi tin là trúng thưởng thiệt rồi, nếu bé Vy nó muốn chơi sang thì trừ tiền máy bay ra, 4 đêm hotel 5* cũng ngót ngét hơn 20tr chưa kể phí sinh hoạt bên Sin cực cao.

Chiều 4h

- Mẹ biểu.
- Dạ
- Nè, mẹ với chú lì xì thêm đi du lịch.
- Thôi, con có tiền, sáng con cũng đổi tiền rồi. Mẹ cho con hoài vậy? Tết lì xì con rồi mà.
- Cầm đi, xài thì xài ko xài thì để dành, ko có cãi.

Tôi miễn cưỡng cầm tiền mẹ cho, trong bụng nghĩ thôi cầm theo thấy gì hợp với mẹ mua về cho mẹ.

6h bé Vy qua tới, 2 chị em thưa mẹ đi, mẹ chúc 2 chị em đi chơi vui vẻ và cẩn thận nữa. Tôi chuẩn bị tất cả các loại thuốc say tàu xe, nhức đầu, đau bụng, tiêu chảy .... 2 chị em làm thủ tục xong thì hãng nó báo delay 1 tiếng. ời mẹ ơi, thiệt là ghét cái vụ này, bé Vy nó quen còn tôi thì ngồi cảm rằm. 2 chị em đi mua nước uống, đi vệ sinh, rồi lại ngồi. Bình thường 1 tiếng trôi qua rất nhanh nhưng khi chờ máy bay thì lâu kinh khủng.

Cuối cùng 8h30 mới lên ngồi trên máy bay, chính thức cất cánh lúc 8h50, có nghĩa là qua tới đó là gần 12h đêm. Thiệt, người cứ mệt mỏi, mất ói, nhức đầu và ù tai nữa. Ngồi ở gần đầu mà cứ bị say vật vã.

Tôi lìm dìm, nghe nhạc và vẫn ko thể nào chợp mắt được, máy bay cứ ù ù, tôi lại nuốt nước miếng, đắng miệng kinh khủng.

Lạ trời, cuối cùng máy bay đã đáp xuống Changi. Bé Vy cứ chụp choẹt các thứ trong sân bay còn tôi thì vật vã, lại đi taxi về Sentosa, hotel của chị em tôi là Crockfords phải chi có xe ôm thì hay biết mấy.

Lấy phòng xong, phục vụ kéo đồ lên phòng, tôi mệt tới nỗi ko thể đứng vững, cứ loạng choạng vì nhức đầu. Vừa vô phòng đã chạy vô toilet, ối ko được thì móc cho ối, chứ cứ như thế này ko chịu nổi. Vậy là ối được 1 chập, xong ra uống thêm viên thuốc nhức đầu rồi nằm luôn, gần 1h sáng rồi.

- Chị nằm đi, em chạy xuống 711 mua sim điện thoại với sim 3G nha chị.

- Uhm.

- Chị ăn gì em mua luôn?

- Thôi chị nằm chút.

- Uhm chị nằm đi cho khoẻ, 3h dậy đi ăn cháo ếch.

- Uhm.

- Em để đèn cho chị nha.

- Uhm, đi nhanh về nha Vy.

- Dạ.

Con nhỏ tỉnh queo, sao nó khoẻ quá vậy ko biết. Tôi nằm đó rồi ngủ luôn, quá mệt quá nhức đầu.

Đang nằm tôi nghe mở cửa

- Chị ngủ rồi hả?

- Uhm

- Em tính rữ chị đi casino chơi chút.

- Thôi em đi đi, giờ chị mệt quá à.

- Thôi chị ngủ đi, em đi chơi nha, chứ giờ em ngủ ko được, bên này sống về đêm mà.

- Uhm, em đi vui về, good luck!

Rồi tôi nghe tiếng đóng cửa, con nhỏ chắc đi rồi, ham chơi quá. Tôi lại ngủ tiếp.

Đang ngủ tôi nghe hình như có người kéo mền

- Vy về hả em, mấy giờ rồi?

Tôi ko nghe tiếng trả lời, tự nhiên tâm trí mách bảo có chuyện gì, mắt vẫn nhắm nhưng tôi suy nghĩ nhanh, thẻ chìa khoá chỉ có 2 cái, khách sạn bên này ko như bên mình, chỉ cần kiểm tra thông tin book phòng và kiểm tra passport là tự do ra vô khách sạn, bất kể giờ giấc chẳng ai chú ý cả. Nghĩ tới đây tôi hoảng hồn lấy hết sức bật dậy, vừa vung tay đã có người ôm cứng lấy tôi, chưa kịp phản ứng

- Anh xin lỗi em! Xin lỗi vợ, ngàn lần, triệu lần xin lỗi vợ!

Tôi im re, người như chết lặng, toàn thân gần như đông cứng khi nhận ra giọng nói quen thuộc. Suy nghĩ đầu tiên lúc này là “ mình bị bé Vy nó chơi rồi “

Song, tôi giả vờ có gắng vùng vẫy, tên khốn ôm tôi khur khur, vì tôi đang đắp mền nên mất hết thể bùng ra.

- Anh buông ra coi, an hem mấy người làm gì vậy hả?

- Anh xin lỗi, chỉ muốn xin lỗi thôi!

- Tôi ko cần!

- Anh biết là em giận nên chừng nào em hết giận anh mới buông!

- Ủ, tôi hết giận rồi!

Anh ta vừa buông ra, tôi vọt nhảy xuống đất, quên hết mệt mỏi như đầu gì luôn!

Tôi bước nhanh mở cửa bỏ ra ngoài ban công đứng luôn. Vừa run, vừa bắt ngờ, vừa giật mình, vừa tức nữa. Tôi ko nhìn về phía sau nhưng tôi biết hẳn đang ngồi trên giường. Đứng im hết gần 5p, gió lạnh quá, mà lúc này vừa vô tôi đã cởi áo khoác, cởi luôn áo lót chỉ còn mặc cái quần jeans với sơ mi lỏng bông. Bây giờ muốn bước vô phòng nhưng lại ghét ko thèm vô, đứng ngoài mà gió nổi hết da gà.

Đang đứng vậy thì áo khoác được choàng từ phía sau, khung cảnh ít có lãng mạn lắm nhưng mà tôi đang giận lắm. Tôi chò lờ xin lỗi này lâu rồi nhưng sao khi nghe tôi lại điên quá đi chứ.

- Buông ra đi, tôi tự lo cho mình được.
- Em lúc nào cũng bướng vậy hả? Anh thấy vai em run lên anh biết em lạnh.
- Ủ, tôi lúc nào cũng bướng như vậy đó, được ko?
- Anh muốn xin lỗi em, ko dám gây nữa đâu, em chửi thì anh nghe, đánh anh cũng được, giờ anh sai nên anh để yên em làm gì làm.
- Tôi ko làm gì cả, giờ tôi ko muốn làm gì anh hết! Bé Vy đâu?
- Nó về Việt Nam rồi!

Tôi quay mặt lại

- Cái gì?
- Uhm, nó về rồi! Khách sạn này anh lấy phòng từ trưa anh chờ 2 người qua, chứ ko phải nó lấy.

Cái con nhỏ này? Tức chết đi được mà.

- Anh xin lỗi, Dung, nhìn anh đi!
- Anh xin lỗi sao? Anh quỳ xuống đi, mẹ nói tội của anh phải quỳ thì mới đáng đó!

Tôi vừa nói dứt câu mà Vinh đã quỳ thụp xuống thiết, tôi hết hồn và cực kỳ sốc

- Anh khùng hả? Đứng dậy đi, tại sao phải quỳ, tôi ko phải ba má ông bà anh, tôi giận thì tôi nói, đứng dậy!
- Ko, em nói đúng, mẹ nói đúng, lỗi của anh, tất cả là do anh ngu, anh hồ đồ, giờ anh sắp bỏ anh rồi, anh phải làm mọi cách để em ko bỏ anh!

Mắt tôi bắt đầu cay. Tôi ngồi phịch xuống giường

- Là anh sai, anh sai anh ko tin em mà anh tin người ngoài, để người ta chia rẽ vợ chồng mình, vậy mà anh còn tin những gì người ta nói về em. Đáng lẽ anh phải tin em, anh đã bỏ mặc em trong mọi tình huống, anh thái độ với em, anh bất cần và luôn nghĩ mình đúng. Anh còn đòi hỏi em làm những việc vô lý, anh còn chờ em xin lỗi anh, xin lỗi những người khác. Anh sai rồi Dung à!

Tôi ngồi im lặng, nước mắt chảy như thác lũ

- Anh còn nói những lời khó nghe với em, chút nữa thì anh đã đánh em, khi em bỏ về nhà mẹ anh luôn trong tâm trạng thách thức là em sẽ quay về xin nhà anh. Má anh luôn nói những chuyện mà người ta bịa đặt làm anh muốn điên lên. anh đi nhậu, mỗi lần về phòng nằm thì anh lại nhớ em! Anh nhớ em, đêm nào cũng nhớ em ko ngủ được.
- Vậy sao anh ko hỏi coi tôi có làm những chuyện đó hay ko? Nào anh đâu sao anh ko suy nghĩ có lý do gì để tôi làm như vậy? Ko phải tôi luôn tin anh sao? Tôi đã bỏ qua bao nhiêu lần chuyện trai gái của anh? Tôi tin anh như vậy mà anh lại ko tin tôi, anh đối xử với tôi như vậy? Sao anh ko giết tôi đi, HẢ VINH? Sao anh khốn nạn với tôi vậy? Bây giờ anh tưởng anh quỳ đó, xin lỗi là xong sao? Như vậy cũng được sao?

- Anh ko biết làm gì nữa .... Anh nằm trong viện mà tôi ko có em, lúc đó anh mới hiểu cảm giác của em, anh mới biết em đau khổ như thế nào? 1 chút nữa là anh mất em mà anh vẫn bất cần, anh ngu khi giận em, anh giận vì những hành động ngu xuẩn đó, nhưng em đâu có làm những việc như vậy. Đáng lẽ anh phải hỏi em, tại anh ngu, 1 thằng gia trưởng độc đoán luôn cho là mình đúng. Anh thấy em thương anh, sống khép nép ở nhà anh nên anh mới lên mặt với em. Tại anh, giờ anh nhất định ko để mất em được, anh ko chịu được! Có chết anh cũng ko buông em

- Anh coi thường tôi tới lúc này, anh em của anh lừa gạt tôi để bày ra mọi chuyện. Tôi giận bản thân luôn quá yếu đuối để anh ăn hiếp. Bao nhiêu lần tôi nghĩ .....

Nghe hẳn nói tới đâu, tim tôi nhói lên tới đó, khóc bù lu lên mà ko kiềm chế được, nói chuyện tiếng có tiếng ko

- Bao nhiêu lần tôi nghĩ là tôi sẽ làm hoà, tôi sẽ tha thứ và bỏ qua, tôi ko hề biết vì sao anh lại đối với tôi như vậy, tôi nghĩ có thể do tôi quá bình thường nên anh chán, rồi tôi định xuống nước. Thì ngay lúc đó hoặc anh, hoặc nó – con đĩ chó đó nó hành hạ tôi. Khi tôi cô đơn nhất thì nó khoe với bạn anh là

lần nào nó kêu đi cafe anh cũng ra, anh có biết tôi đau tới mức nào, anh nói anh biết sao, anh xạo quá! Anh ko hề biết! Giờ tôi muốn ly dị, anh đứng lên đi, mấy người lúc nào cũng đánh vô tâm lý mềm yếu của tôi, mấy người xúc phạm tôi, chà đạp tôi rồi bây giờ mấy người muốn tôi bỏ qua hết sao? Tôi ko phải thần thánh hay trời Phật, tôi ko làm được! Tôi ko biết làm thế nào.

Tôi lại bỏ chạy ra ngoài ban công đứng và khóc rất rất nhiều, nấc và nghẹn ngào, tim thì đau, nhưng đầu óc rất minh mẫn. Muốn quay lại ôm anh ta nhưng lòng tự ái ko cho phép, cảm giác dần vật ghê gớm, đau như chết đi sống lại, sắp ko thở nổi vì nghẹt mũi.

Cái áo khoác vẫn còn vướng trên vai, tôi bực mình vụt ra ném xuống đất. Bước vô trong

- Anh nói thiệt đi, nó nói anh vẫn chưa quên nó, nó nói anh vẫn tôn thờ nó, có đúng vậy ko? Anh ham muốn và ngủ với nó rồi phải ko? Anh nói đi, đừng giấu diếm gì nữa, hết thiệt rồi, cho tới cuối cùng như bây giờ, nếu thương tôi lắm on đừng nói xạo tôi gì nữa!

Tôi quy xuống sàn nhà, khóc tức tưởi, tôi mệt quá, tim đập nhanh liên hồi, nhưng tôi nhủ lòng phải mạnh mẽ, ko được ngã quy, ko được phép nhũn ra rồi lại nằm trong vòng tay của anh ta như anh ta nói, ko được như vậy. Tôi gục đầu, khịt mũi, cơn đau bụng lại kéo tới, tôi khạc đau hết cổ. Tôi cố bò tới giường 1 tay chống lên giường, tôi chỉ cần 1 điểm tựa để ko quy xuống như bao lần khác. Nhưng ôi, tôi đau bụng quá .... Từ 5h chiều tới giờ ko ăn gì mà lại thức dậy giờ này, tôi ghét thân thể yếu đuối ko làm nên cái tích sự gì, tôi đập đầu vô thành giường gõ cụp cụp ...

Vinh đứng dậy vội vàng chạy tới ôm tôi, anh ta lấy tay mình để vô trán tôi, từ nãy giờ anh ta vẫn quỳ ở đó. Nhìn thương lắm, xót lắm nhưng giận làm mất hết lý trí.

- Em đừng như vậy nữa, em đánh anh đi, em chửi anh nữa đi, làm gì cũng được miễn đừng bỏ anh, anh sợ rồi, đừng bỏ anh! Vợ ơi, đừng làm đau mình nữa! Anh ko có ngủ với người ta đâu, mấy tháng qua anh chỉ đi nhậu, ko có đi bậy ở ngoài, anh thề ....

Tôi lắc đầu như 1 con điên, lúc này như con điên thiệt vậy, vừa rên vừa khóc, vừa run vừa lạnh, đầu óc bắt đầu ngu muội, những hành động vô thức, thân thể thì mất hết sức lực.

- Anh hứa, chỉ cần em bỏ qua lần này, 1 lần này thôi. Anh sẽ thay đổi, anh sẽ ko sống vô trách nhiệm như vậy nữa, anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ bù đắp tất cả cho em, anh hứa. Anh thương em lắm, đừng bỏ anh Dung à! Thương anh, tội nghiệp anh, bỏ qua cho anh lần này, 1 lần thôi, anh hứa!

- Anh đi cafe với nó làm gì? Mấy người lại nắm tay nắm chân nhau? Hay là hôn hít nhau?

- Anh ko có, chỉ là người ta nói buồn, nhớ con hay thấy ko khoẻ nên gặp anh, nói chuyện thôi anh ko làm gì hết.

- Sao anh ko nói Diễm, sao anh ko dám kêu tên nó? Anh sợ cái gì?

- Anh sợ làm em đau, sau này anh ko nhắc tới người đó nữa, ko gặp, ko liên lạc nữa, anh biết rồi, chỉ có em là tốt là thương anh thôi! Dung à, làm lại từ đầu 1 lần đi em, sắp kỷ niệm ngày cưới mình rồi, anh ko muốn ly dị! Là tại anh tự ái tự cao nên lúc biết được em oan ức mà anh ko biết xin lỗi hay giải thích làm sao! Xin lỗi em.

Tôi nghẹn ko nói được nữa, cơn ghen nổi lên, tôi muốn bùng nổ, giờ tôi có nên tin có nên nghe những gì anh ta nói hay ko? Chỉ biết nấc

Anh ta lết lại sát hơn, hai tay ôm mặt tôi, tôi nhìn vào mắt anh ta, anh ta cũng khóc, tôi đau lòng, bật khóc thêm nữa. Rồi lại vô thức thôi, tôi đưa tay lên tát vô mặt anh ta mấy cái liên tiếp, tát mạnh lắm, bị tát xong anh ta còn ôm tôi nữa. Tôi thụ động rồi, chính thức thụ động, có là gỗ đá đâu mà ko có cảm xúc, tôi thương anh ta mà .... Đây là thứ tôi cần mà, nhưng sao cái cách nó tới với tôi, cách anh ta dàn cảnh để xin lỗi thật khó chấp nhận, 1 hình thức lợi dụng lòng tin và dối trá! Tôi gục đầu vào ngực anh ta, rầm rức, ầm ục! Tưởng như 100 năm mới được người đó ôm vào lòng, nhưng cảm giác đau lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Trở về

Rồi hấn ta đỡ tôi lên, lại ôm, lau nước mắt, thứ nước ở mắt tôi cứ chảy ra như van xả nước bị hư vậy, hấn cứ thì thầm “ anh xin lỗi, anh xin lỗi bé “ (xin bật mí là tới giờ chồng mình vẫn gọi mình là bé trước tên). Cái tật của tôi, bình thường buồn 1 mình ko sao, khóc 1 mình ko sao hề ai mà đổ, càng đổ lại càng khóc dữ khóc dai hơn.

Lần đầu tiên tôi thấy hơi ấm của chồng tôi nó ấm mãnh liệt đến vậy, cảm giác yêu thương lấp đầy, ko có dục vọng, tôi cảm thấy đúng như người ta nói “ lia thia quen chấu, vợ chồng quen hơi “, tôi muốn Vinh ôm tôi mãi như vậy thôi .... Cái mùi, cái hơi thở nghe dễ chịu. Mặc dù vẫn còn giận, nằm quay lưng, rầm rức miết, nhưng 1 hồi cũng ko chịu nổi, lại cồn cào, lại mắc ói, nôn oẹ dữ dội

- Em ăn gì ko anh đi mua cho.

- (Ko trả lời)

- Hamburger nha, hay là gà rán, ngay dưới có M.Donald đó, anh xuống mua cho.

Tôi thề là tôi đang thèm ăn cháo ếch, nhưng giờ đang đói ko thể nói ra.

- Hay anh vô 711 mua cơm, hay là ăn cháo ếch ko? Ăn cháo cho dễ nuốt, em mệt rồi mà, lần trước em cũng bị vậy mà nửa đêm mình ăn cháo anh thấy em tỉnh ra.

- Thôi, trễ rồi ... người nhìn ghê lắm, ko muốn đi ra đường.

- Bên này người ta sống về đêm mà. Em nằm đây đi anh mua.

Thấy tôi im lặng, anh ta biết thừa tôi muốn ăn cháo

- Em nằm đây nghỉ chút, ráng chờ anh mua về cho, giờ này xe thừa bên này tay lái lùa chạy 100-110 nhanh lắm.

Ko đợi tôi trả lời, Vinh dẫn đứng dậy mở cửa phòng đi. Giờ tôi mới hoàn hồn, ngồi dậy, suy nghĩ, nước mắt cũng còn ướt nhem nhưng tôi có thể cười, ko biết diễn tả sao nữa. Mà chết, từ lúc qua tới giờ quên gọi báo cho mẹ, chắc mẹ lo lắm, mà bây giờ khuya rồi, mẹ ngủ rồi. Tôi ôm cái đầu đang giật ầm ầm, tay xoa xoa 2 thái dương, hít mũi hoài vì bị nghẹt, cố gắng đi vô toilet, rửa mặt, nhìn cái bản mặt thất thần xơ xác, sưng lên của mình trong cái kiếng, tôi tự nhiên cười 1 cái. ... Mà cái toilet kiếng khắp nơi nên tôi thấy có tới cả chục mình đang cười 1 mình, đúng là điên thiệt. Mặc dù khuya rồi nhưng do người dơ và rít quá nên cứ xả nước nóng mà tắm thôi, trong cái toilet nó còn có tv nữa, tôi xả cho đầy bồn nước ấm, mở tv và tắm .... Thư thái, coi như tôi tự thưởng cho mình, bây giờ ko phải tôi đang là hoàng hậu sao? Giờ có nên trừng phạt hần thêm ko? Tàn nhẫn với tôi những mấy tháng trời, con chó ảo tưởng kia nó có biết chồng tôi đã quỳ dưới chân tôi để xin lỗi ko? Tôi ko phải đang hà hê với nó, mà tôi đang cảm thấy những gì vừa diễn ra tôi đáng được trân trọng, đáng được như vậy mặc dù tôi ko thích thấy chồng tôi quỳ 1 lần nào nữa trước mặt mình.

Ngâm khoảng 15p tôi lau mình đi ra, vừa mở cửa tôi lại giật mình xem tề ra đó, ông Vinh ở đâu lù lù ra ôm tôi lần nữa, mặt mũi tôi tái mét

- Anh sao còn ở đây?

- Anh trả tiền xe kêu taxi mua đem về dùm mình luôn rồi, anh sợ em bỏ về Việt Nam nên anh lên giữ em.

- Tào lao

- Trời ơi, cái trán của em sưng lên rồi, chắc. Bộ em ko biết đau hả.

Tôi liếc 1 cái hình viên đạn, tên chồng khốn kiếp vuốt vuốt đầu tôi cười trừ. Rồi hần tìm chai dầu thoa cho tôi.

- Chờ chút, ăn miếng rồi ngủ, chắc em đói lắm rồi.

Tôi cứ im lặng ko trả lời, nhưng mà đúng là tôi đói lắm rồi. Rồi hần ta từ từ cứ ngồi gần tôi, hần ngồi sát người tôi, lại ôm tôi, rồi mò mẫm lung tung, cái thái độ mới xin lỗi đã muốn tôi cho à, còn lâu!

Tôi đẩy ra, hần lì lợm, đẩy ra thì lại lết vô, lại ôm, rồi chồng hôn lên trán tôi, làn môi đó, tôi nhớ từ rất lâu rồi, hơi thở nóng làm tôi ầm ập, mẫn nguyện. Tôi nhắm mắt hưởng thụ, nhưng rồi tôi sực nhớ lại mọi chuyện thì lại thấy tức nên đẩy ra. Lần này Vinh ko còn sấp vô nữa.

Có người gõ cửa, cháo ếch về tới rồi, ông còn gọi mua thêm cho tôi 1 ly trà, ko biết là trà gì nhưng ngon lắm, mấy lần ăn bên đó lần nào tôi cũng uống nên thích. Tôi cũng im lặng, bày ra ăn, chu choa nó ngon, ngon đúng vị cay mà tôi ưng (tôi là con ma ăn cay). Thấy tôi ăn ngon hần cũng gật gù

- Đúng là danh bất hư truyền, ngon thiệt, em ăn nhiều đi nha, ăn rồi ngủ đi, mai đi chơi.

Tôi liếc hần kèm theo cái bĩu môi tò thái độ “ anh tưởng chắc tôi dễ lắm vậy, tưởng vậy là xong sao? “. Tôi ăn thì chậm, cái gì cứ từ từ mà ăn, ăn cháo cũng chậm.

Tự nhiên đang ăn, tôi dừng lại đầy bối rối khi bắt gặp Vinh đang nhìn mình, anh ta nhìn thẳng vào mặt tôi – ánh mắt trìu mến, đầy yêu thương – thứ mà tôi luôn ao ước, anh ta cứ yêu thương tôi như vậy thì sống sao tôi cũng chịu, ko cần cháo ếch, ko cần khách sạn 5*. Tự nhiên lại thấy ghen, tôi ko ăn nữa, ánh mắt đó như thôi miên tôi, đã mấy tháng trời Vinh luôn nhìn tôi với ánh mắt đáng ghét, cho tới bây giờ - tôi mới cảm nhận được, đây mới là chồng tôi, người mà đã hứa sẽ yêu thương tôi suốt đời. 2 hàng nước mắt bất giác chảy, tôi quay mặt chỗ khác, Vinh lại bước qua ngồi sát bên tôi, ôm từ phía sau

- Anh biết lỗi rồi, anh xin lỗi em, đừng khóc nữa. Thấy em khóc, nhìn mặt em anh biết em còn giận còn buồn anh, anh xin lỗi em.

Tôi ko nói gì, lại bung mặt khóc, nhưng 1 chút thôi, tôi nín. Đứng dậy dẹp cháo qua 1 bên, tôi ăn cũng nhiều rồi, tôi đi vô rửa mặt súc miệng, ra nằm cuộn mền quay mặt vô tường. Vinh cũng đi theo, lên giường nằm

- Em giận nhưng em muốn anh ôm em.

Ngay lập tức, người đàn ông của tôi, anh ta đỡ đầu tôi lên tay và ôm tôi. Hic mấy cái, tôi nhắm mắt nằm, muốn cảm giác trong vòng tay này kéo dài mãi mãi, tôi muốn sáng mai thức dậy, vẫn như vậy. Nếu chỉ là chiêm bao chắc tôi ko sống nổi vì hụt hẫng quá.

Tôi thức dậy, nhìn đồng hồ thấy 7h, ông Vinh vẫn ôm tôi rất chặt, tôi quay qua thì đúng là chồng rồi, tôi ko mơ, mặc dù hơi đau đầu nhưng tôi vẫn cố

gắng ngồi dậy, thấy Vinh ngủ say quá nhưng tôi cần gọi về cho mẹ, tôi ko biết máy điện thoại bàn của khách sạn bấm gọi quốc tế ra sao, tôi lay lay tay Vinh

- Em cần gọi cho mẹ!

Vinh mở mắt, cười nụ cười toả nắng, nheo mắt ngáy ngủ

- Hôm qua anh gọi cho mẹ rồi, lúc em qua tới là anh gọi rồi, em yên tâm.

- Thiệt hông?

- Uhm...

Rồi anh ta kéo tôi nằm xuống, tôi vẫn bán tín bán nghi

- Anh đưa điện thoại đây

Thật là anh ta có gọi cho mẹ, tôi vuốt đầu tóc rối nùi của mình lại nằm xuống vì thực chất bên này phải 9 – 10 giờ họ mới bắt đầu hoạt động vui chơi, ăn uống, lần trước tôi bị rồi nên biết.

Vừa nằm xuống ông Vinh đã bạo dạn đề tôi rồi, chưa súc miệng gì mà hân đã hôn hít loạn xạ, người tôi cứ rần rần lên, nửa muốn đập ra nhưng ko đập, thích lắm. Rồi môi cũng chạm môi, điện xẹt tứ tung, bây giờ bản năng trỗi dậy quá, đây là chồng tôi, chúng tôi yêu nhau, cảm giác chiếm hữu thân xác và sự hưng phấn của cả 2 như 2 con thú đối, anh ta đề tôi xuống, hôn sâu và kêu nữa, người tôi cứ nóng bừng, cảm nhận được mãnh lực thể xác. Vinh cho tay vào áo, cho tay vào quần rồi bàn tay điện năng đi khắp cơ thể, tôi bị điều khiển mất rồi, tôi cũng muốn như vậy. Môi thì cứ quăn lấy môi, hôn phách bay lạc đi đâu mất... (Bật mí là từ sau bữa đó về 2 vợ chồng mình cũng hay gần nhau buổi sáng lắm, cái này mấy anh thanh niên hiểu rõ hơn ai hết nè). Tên khốn chồng tôi, hân ta vừa hành sự vừa xin lỗi liên tục, đồ ai mà nói ko cho được, đề tiện!

Cuộc đi du lịch, cuộc xin lỗi hay là cuộc hấp hôn gì đó ấy vậy mà cũng trôi qua, mặc dù đã đề cho hân đề ra nhưng tôi cứ dỗi ko thôi. Hôm cuối về Việt Nam, đang ngồi trên taxi ra sân bay, Vinh chụp lấy tay của tôi, tôi cũng ko quan tâm vì mấy ngày hôm nay lúc nào ông ấy ko ôm ấp, chắc là cảm giác tội lỗi nhiều lắm. Tự nhiên tôi thấy Vinh xò 1 chiếc nhẫn vô ngón tay áp út của mình. Giật mình tôi hơi níu tay về nhưng Vinh cứ giữ chặt tay tôi, anh đeo xong chiếc nhẫn, cầm tay lên hôn chụt chụt, bác tài ngồi trước nhìn thấy hết cười chia sẻ, chắc bác tưởng chắc ông này cầu hôn tôi đó mà.

Chiếc nhẫn giống y chang nhẫn cưới

- Hôm trước em liệng mất rồi mà anh lượm lại à?

- Ở đâu ra, em quăng ra giữa đường như vậy, trời thì tối anh tìm đâu ra, cái này đặt làm lại cho em đó, anh năn nỉ, em đừng liệng nữa.

Tôi rút tay về, trề môi.

Về tới nhà, Vinh về nhà tôi luôn, mới mở cửa thấy 2 đứa mẹ cười chọc ghẹo

- Thôi tui sợ cô, cô giống ai mà lì như trâu! 2 đứa đi chơi vui ko?

- (Vinh) Dạ vui mẹ, 1 phần nhờ mẹ, con cảm ơn mẹ.

- Ủa, nhờ mẹ là sao? Bộ mẹ biết gì hả?

- Ừ, biết hết!

- Mẹ biết hết hồi nào?

- Mừng 1 Tết, mà thôi. Cái đó nói sau đi, bây giờ muốn về nhà chồng luôn chưa?

- Thôi, con ngủ ở đây bữa nữa.

- Anh ngủ chung với em.

- Tuỳ anh

- Uhm, vậy 2 đứa ăn uống chưa? Ăn thêm ko?

- Ko con ko ăn nữa, con mệt lắm con đi nằm trước.

Nói xong tôi bỏ đồ đạc cho ông Vinh làm gì làm, tôi lên đốt nhang xong rồi vô phòng nằm. Nằm 1 hồi vẫn chưa thấy ông lên, chắc là nói chuyện với mẹ, tôi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103

Rồi hấn ta đỡ tôi lên, lại ôm, lau nước mắt, thứ nước ở mắt tôi cứ chảy ra như van xả nước bị hư vậy, hấn cứ thì thầm “ anh xin lỗi, anh xin lỗi bé “ (xin bật mí là tới giờ chồng mình vẫn gọi mình là bé trước tên). Cái tật của tôi, bình thường buồn 1 mình ko sao, khóc 1 mình ko sao hề ai mà đổ, càng đổ lại càng khóc dữ khóc dai hơn.

Lần đầu tiên tôi thấy hơi ấm của chồng tôi nó ấm mãnh liệt đến vậy, cảm giác yêu thương lấp đầy, ko có dục vọng, tôi cảm thấy đúng như người ta nói “ lia thia quen chấu, vợ chồng quen hơi “, tôi muốn Vinh ôm tôi mãi như vậy thôi ... Cái mùi, cái hơi thở nghe dễ chịu. Mặc dù vẫn còn giận, nằm quay lưng, rầm rức miết, nhưng 1 hồi cũng ko chịu nổi, lại còn cào, lại mắc ói, nôn oẹ dữ dội

- Em ăn gì ko anh đi mua cho.

- (Ko trả lời)

- Hamburger nha, hay là gà rán, ngay dưới có M.Donald đó, anh xuống mua cho.

Tôi thề là tôi đang thèm ăn cháo ếch, nhưng giờ đang dỗi ko thể nói ra.

- Hay anh vô 711 mua com, hay là ăn cháo ếch ko? Ăn cháo cho dễ nuốt, em mệt rồi mà, lần trước em cũng bị vậy mà nửa đêm mình ăn cháo anh thấy em tỉnh ra.

- Thôi, trễ rồi ... người nhìn ghê lắm, ko muốn đi ra đường.

- Bên này người ta sống về đêm mà. Em nằm đây đi anh mua.

Thấy tôi im lặng, anh ta biết thừa tôi muốn ăn cháo

- Em nằm đây nghỉ chút, ráng chờ anh mua về cho, giờ này xe thừa bên này tay lái lùa chạy 100-110 nhanh lắm

Ko đợi tôi trả lời, Vinh dặn đứng dậy mở cửa phòng đi. Giờ tôi mới hoàn hồn, ngồi dậy, suy nghĩ, nước mắt cũng còn ướt nhem nhưng tôi có thể cười, ko biết diễn tả sao nữa. Mà chết, từ lúc qua tới giờ quên gọi báo cho mẹ, chắc mẹ lo lắm, mà bây giờ khuya rồi, mẹ ngủ rồi. Tôi ôm cái đầu đang giật ầm ầm, tay xoa xoa 2 thái dương, hít mũi hoài vì bị nghẹt, cố gắng đi vô toilet, rửa mặt, nhìn cái bản mặt thất thần xơ xác, sưng lên của mình trong cái kiếng, tôi tự nhiên cười 1 cái ... Mà cái toilet kiếng khắp nơi nên tôi thấy có tới cả chục mình đang cười 1 mình, đúng là điên thiệt. Mặc dù khuya rồi nhưng do người dơ và rít quá nên cứ xả nước nóng mà tắm thôi, trong cái toilet nó còn có tv nữa, tôi xả cho đầy bồn nước ấm, mở tv và tắm .... Thư thái, coi như tôi tự thưởng cho mình, bây giờ ko phải tôi đang là hoàng hậu sao? Giờ có nên trừng phạt hấn thêm ko? Tàn nhẫn với tôi những mấy tháng trời, con chó ảo tưởng kia nó có biết chồng tôi đã quỳ dưới chân tôi để xin lỗi ko? Tôi ko phải đang hà hễ với nó, mà tôi đang cảm thấy những gì vừa diễn ra tôi đáng được trân trọng, đáng được như vậy mặc dù tôi ko thích thấy chồng tôi quỳ 1 lần nào nữa trước mặt mình.

Ngâm khoảng 15p tôi lau mình đi ra, vừa mở cửa tôi lại giặt mình xem tề ra đó, ông Vinh ở đầu lù lù ra ôm tôi lần nữa, mặt mũi tôi tái mét

- Anh sao còn ở đây?

- Anh trả tiền xe kêu taxi mua đem về dùm mình luôn rồi, anh sợ em bỏ về Việt Nam nên anh lên giữ em.

- Tào lao

- Trời ơi, cái trán của em sưng lên rồi, chặc. Bộ em ko biết đau hả.

Tôi liếc 1 cái hình viên đạn, tên chồng khốn kiếp vuốt vuốt đầu tôi cười trừ. Rồi hấn tìm chai dầu thoa cho tôi.

- Chờ chút, ăn miếng rồi ngủ, chắc em đói lắm rồi.

Tôi cứ im lặng ko trả lời, nhưng mà đúng là tôi đói lắm rồi. Rồi hấn ta từ từ cứ ngồi gần tôi, hấn ngồi sát người tôi, lại ôm tôi, rồi mò mẫm lung tung, cái thái độ mới xin lỗi đã muốn tôi cho à, còn lâu!

Tôi đẩy ra, hấn liếm, đẩy ra thì lại lết vô, lại ôm, rồi chồng hôn lên trán tôi, làn môi đó, tôi nhớ từ rất lâu rồi, hơi thở nóng làm tôi ầm ập, mẫn nguyệt. Tôi nhắm mắt hưởng thụ, nhưng rồi tôi sực nhớ lại mọi chuyện thì lại thấy tức nên đẩy ra. Lần này Vinh ko còn sấp vô nữa.

Có người gõ cửa, cháo ếch về tới rồi, ông còn gọi mua thêm cho tôi 1 ly trà, ko biết là trà gì nhưng ngon lắm, mấy lần ăn bên đó lần nào tôi cũng uống nên thích. Tôi cũng im lặng, bày ra ăn, chu choa nó ngon, ngon đúng vị cay mà tôi ưng (tôi là con ma ăn cay). Thấy tôi ăn ngon hấn cũng gật gù

- Đúng là danh bất hư truyền, ngon thiệt, em ăn nhiều đi nha, ăn rồi ngủ đi, mai đi chơi.

Tôi lén hán kèm theo cái bữu môi tò thái độ “ anh tưởng chắc tôi dễ lắm vậy, tưởng vậy là xong sao? “. Tôi ăn thì chậm, cái gì cứ từ từ mà ăn, ăn cháo cũng chậm.

Tự nhiên đang ăn, tôi dừng lại đầy bối rối khi bắt gặp Vinh đang nhìn mình, anh ta nhìn thẳng vào mặt tôi – ánh mắt trìu mến, đầy yêu thương – thứ mà tôi luôn ao ước, anh ta cứ yêu thương tôi như vậy thì sống sao tôi cũng chịu, ko cần cháo ếch, ko cần khách sạn 5*. Tự nhiên lại thấy ghen, tôi ko ăn nữa, ánh mắt đó như thôi miên tôi, đã mấy tháng trời Vinh luôn nhìn tôi với ánh mắt đáng ghét, cho tới bây giờ - tôi mới cảm nhận được, đây mới là chồng tôi, người mà đã hứa sẽ yêu thương tôi suốt đời. 2 hàng nước mắt bắt đầu chảy, tôi quay mặt chỗ khác, Vinh lại bước qua ngồi sát bên tôi, ôm từ phía sau

- Anh biết lỗi rồi, anh xin lỗi em, đừng khóc nữa. Thấy em khóc, nhìn mặt em anh biết em còn giận còn buồn anh, anh xin lỗi em.

Tôi ko nói gì, lại bùng mặt khóc, nhưng 1 chút thôi, tôi nín. Đừng đẩy dẹp cháo qua 1 bên, tôi ăn cũng nhiều rồi, tôi đi vô rửa mặt súc miệng, ra nằm cuộn mền quay mặt vô tường. Vinh cũng đi theo, lên giường nằm

- Em giận nhưng em muốn anh ôm em.

Ngay lập tức, người đàn ông của tôi, anh ta đỡ đầu tôi lên tay và ôm tôi. Hic mấy cái, tôi nhắm mắt nằm, muốn cảm giác trong vòng tay này kéo dài mãi mãi, tôi muốn sáng mai thức dậy, vẫn như vậy. Nếu chỉ là chiêm bao chắc tôi ko sống nổi vì hụt hẫng quá.

Tôi thức dậy, nhìn đồng hồ thấy 7h, ông Vinh vẫn ôm tôi rất chặt, tôi quay qua thì đúng là chồng rồi, tôi ko mơ, mặc dù hơi đau đầu nhưng tôi vẫn cố gắng ngồi dậy, thấy Vinh ngủ say quá nhưng tôi cần gọi về cho mẹ, tôi ko biết máy điện thoại bàn của khách sạn bấm gọi quốc tế ra sao, tôi lay lay tay Vinh

- Em cần gọi cho mẹ!

Vinh mở mắt, cười nụ cười toả nắng, nheo mắt ngáy ngủ

- Hôm qua anh gọi cho mẹ rồi, lúc em qua tới là anh gọi rồi, em yên tâm.

- Thiệt hông?

- Uhm ...

Rồi anh ta kéo tôi nằm xuống, tôi vẫn bán tín bán nghi

- Anh đưa điện thoại đây

Thật là anh ta có gọi cho mẹ, tôi vuốt đầu tóc rối nùi của mình lại nằm xuống vì thực chất bên này phải 9 – 10 giờ họ mới bắt đầu hoạt động vui chơi, ăn uống, lần trước tôi bị rồi nên biết.

Vừa nằm xuống ông Vinh đã bạo dạn đè tôi rồi, chưa súc miệng gì mà hân đã hôn hít loạn xạ, người tôi cứ rần rần lên, nữa muốn đập ra nhưng ko đập, thích lắm. Rồi môi cũng chạm môi, điện xẹt tứ tung, bây giờ bản năng trời dậy quá, đây là chồng tôi, chúng tôi yêu nhau, cảm giác chiếm hữu thân xác và sự hưng phấn của cả 2 như 2 con thú đói, anh ta đè tôi xuống, hôn sâu và kêu nữa, người tôi cứ nóng bừng, cảm nhận được mãnh lực thể xác. Vinh cho tay vào áo, cho tay vào quần rồi bàn tay điện năng đi khắp cơ thể, tôi bị điều khiển mất rồi, tôi cũng muốn như vậy. Môi thì cứ quấn lấy môi, hôn phách bay lạc đi đâu mất ... (Bật mí là từ sau bữa đó về 2 vợ chồng mình cũng hay gần nhau buổi sáng lắm, cái này mấy anh thanh niên hiểu rõ hơn ai hết nè). Tên khốn chồng tôi, hân ta vừa hành sự vừa xin lỗi liên tục, đồ ai mà nói ko cho được, đề tiện!

Cuộc đi du lịch, cuộc xin lỗi hay là cuộc hấp hôn gì đó ấy vậy mà cũng trôi qua, mặc dù đã đề cho hân đề ra nhưng tôi cứ dỗi ko thôi. Hôm cuối về Việt Nam, đang ngồi trên taxi ra sân bay, Vinh chụp lấy tay của tôi, tôi cũng ko quan tâm vì mấy ngày hôm nay lúc nào ông ấy ko ôm ấp, chắc là cảm giác tội lỗi nhiều lắm. Tự nhiên tôi thấy Vinh xò 1 chiếc nhẫn vô ngón tay áp út của mình. Giật mình tôi hơi níu tay về nhưng Vinh cứ giữ chặt tay tôi, anh đeo xong chiếc nhẫn, cầm tay lên hôn chụt chụt, bác tài ngồi trước nhìn thấy hết cười chia sẻ, chắc bác tưởng chắc ông này cầu hôn tôi đó mà.

Chiếc nhẫn giống y chang nhẫn cưới

- Hôm trước em liệng mắt rồi mà anh lượn lại à?

- Ở đâu ra, em quăng ra giữa đường như vậy, trời thì tối anh tìm đâu ra, cái này đặt làm lại cho em đó, anh năn nỉ, em đừng liệng nữa.

Tôi rút tay về, trề môi.

Về tới nhà, Vinh về nhà tôi luôn, mới mở cửa thấy 2 đứa mẹ cười chọc ghẹo

- Thôi tui sợ cô, cô giống ai mà lì như trâu! 2 đứa đi chơi vui ko?

- (Vinh) Dạ vui mẹ, 1 phần nhờ mẹ, con cảm ơn mẹ.

- Ủa, nhờ mẹ là sao? Bộ mẹ biết gì hả?

- Ủ, biết hết!
- Mẹ biết hết hồi nào?
- Mừng 1 Tết, mà thôi. Cái đó nói sau đi, bây giờ muốn về nhà chồng luôn chưa?
- Thôi, con ngủ ở đây bữa nữa.
- Anh ngủ chung với em.
- Tùy anh
- Uhm, vậy 2 đứa ăn uống chưa? Ăn thêm ko?
- Ko con ko ăn nữa, con mệt lắm con đi nằm trước.

Nói xong tôi bỏ đồ đạc cho ông Vinh làm gì làm, tôi lên đốt nhang xong rồi vô phòng nằm. Nằm 1 hồi vẫn chưa thấy ông lên, chắc là nói chuyện với mẹ, tôi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

- Má, con ko có ghen, con ko có rãnh mà ghen với mấy người đó. Má thương vợ chồng con thì má đừng có nhắc tới nó nữa. Con cứ kêu là nó, nó ko là gì của con, má gặp má hỏi coi nó làm gì vợ chồng con mà đi tỉ tê với má rồi bây giờ má về má la con?

- Đừng có trả treo, đi khám đi, phụ nữ gì mà 2 năm lấy chồng ko có bầu, đừng để cho người ta nói là cây độc ko trái ....

- Con ko đi, chừng nào anh Vinh về thì 2 vợ chồng con đi chung. Với lại con ko cần cái thứ bá dơ bá láp đó giới thiệu gì hết, con có miệng có tiền con tự đi tìm bác sĩ giỏi được. Con có là gái độc thì cũng ko độc bằng thứ phá hoại gia đình người khác. Con cảm ơn má, thưa má con đi làm.

Mới sáng ra đã phải điên lên mới chịu, hết chồng tới má chồng, sao cũng được nhưng miễn đừng nhắc tới con đó. Tôi ko nghĩ là mình vừa dám “ tay đôi “ với má, ko biết má có lên máu ko nữa. Nhưng nếu có lên máu thì là tôi chứ, tự nhiên lại đi lôi cái con đó vô chuyện nhà tôi, con này tôi mà để yên cho nó thì nó ko để yên cho tôi mà, ngày nào má còn qua lại thân thiết với nó thì ngày đó má con ghét tôi. Ko biết ông Vinh ông nói chuyện với má sao mà thấy mọi chuyện vẫn y cũ ... Chán.

Tối chỗ làm, tôi tức quá gọi điện cho Vinh, tôi ko phải cái kiểu hờ ra chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng méc chồng, tôi cũng sợ mình sẽ trở thành nguyên nhân gây bất hoà giữa má với Vinh. Nhưng hôm nay tôi tức quá rồi

- Uhm, anh nghe

- Anh coi đó, má nói em cây độc ko trái gái độc ko con. Có gì độc địa hơn má ko nói em ko? Má kêu em tranh thủ ko có anh ở nhà tự đi khám đi, má còn nói có gì má nhờ con Diễm giới thiệu bác sĩ giỏi cho. Em ko tính nói anh nhưng em buồn quá.

Ko hiểu sao vừa nói là tôi đã thút thít, chắc là do tui thân thiết, giờ nghĩ lại mới thấy má nói nặng quá, chẳng khác nào má chửi tôi, má rủa tôi.

- Để đó, anh lấy tiền xong anh về liền.

- Anh về đi khám với em đi, nhưng anh đừng nói gì để má giận, anh giải thích cho má hiểu đừng có nhắc tới con Diễm với em được ko? Sáng em có cãi lại má, giờ em sợ má giận.

- Em cãi lại má cái gì?

- Em nói má đừng có nhắc tới con kia, em tự biết đi khám, em có độc cũng ko độc bằng nó. Vậy em có hỗn quá ko? Em sợ chiều về má la em quá.

- Uhm, thôi nói vậy thôi thì ko sao, để đó chiều anh về giải quyết. Nín đi, đi làm đàng hoàng nha.

- Uhm, bye anh.

- Bye em

Chiều đi làm về, bé Vy chạy ra lời tôi vô thẳng lên phòng nói chuyện, má cũng ở phòng má, Vinh đang ở cửa hàng với ba

- Chị, này em nghe má nói điện thoại với anh ba, chửi dữ lắm

- Chửi dữ lắm hả?

- Uhm, chửi anh ba sợ vợ, em tội nghiệp chị quá, chắc tối nay chị ăn cơm ko ngon rồi, mà sao vậy chị biết ko?

- Uhm, tại chị, sáng chị cãi má.

- Trời, sao chị cãi má chi vậy?

- Chị tức

Rồi tôi kể bé Vy nghe, nghe xong con nhỏ cũng phản ứng. Chuyện này bé Vy biết chứ chuyện con kia đâm tôi tôi vẫn chưa kể cho bé nghe.

- Trời, má nói vậy luôn hả chị?

- Uhm

- Cái này bà nội mà nghe là má chết luôn, lần trước thím 3 cũng chửi con dâu vậy bà nội qua xử đó chị.

- Thôi, em nghe thôi đừng có nói tùm lùm nha.

- Em biết rồi, mà em ko hiểu sao má lại cứ đối với chị như vậy ha? Để em điều tra bà Diễm dùm chị

- Thôi, đừng có tài lanh làm tùm lùm lên, má chửi luôn em đó nha.

- Chị để đó, bữa nào em rảnh em điều tra cho chị, em tự nguyện.

Đúng như rằng, 1 bữa cơm gia đình ko có khí O2. Nặng nề tới mức tôi ko cầm đũa nổi. Chỉ có 1 mình ba là bình thường vì vốn ba đã ít nói trong nhà rồi, nhiều lúc thấy tôi ba chắc má ăn hiếp ba dữ lắm. Mặt má cứ hầm hầm, ông Vinh cũng vậy, tôi với bé Vy thì sợ.

- (Ba) Ủa, bữa nay bị gì mà sao im re hết vậy? Bình thường thấy giờ cơm cả nhà nói nhiều lắm mà.

- (Má) Thôi, giờ tui ko dám mở miệng, già rồi, mở miệng lắm cảm là bị tui nó chửi, quê lắm

Tôi với bé Vy nhìn nhau chán ngán, hai chị em hiểu bữa cơm này đúng là ko ngon rồi.

- (Vinh) Ủa má, nhà này ai gan quá mà dám chửi má vậy má? Con tưởng chỉ có má mới có quyền chửi cả nhà chứ? Ba má còn ko tha nữa, con má ai chửi má má nói con nghe con bẻ cổ.

- (Má) Thôi, mày khỏi nói móc, thằng mất dạy, tao nuôi mày cho mày ăn học giỏi giang giờ trong mắt mày chỉ có vợ mày thôi.

- (Ba) Ủa, mẹ con mà bà nói nặng lời khó nghe vậy? Tụi nó làm gì bà mà bà chửi nó dữ vậy hả?

- (Má) Tôi kêu vợ nó đi khám để con có con đi, ông coi tôi nghĩ cho vợ chồng nó, mà nó đi méc chồng nó cho chồng nó gọi về nặng nhẹ tôi.

Tôi nghe xong hoảng hồn, sao má lại có thể nói mọi chuyện ngược 180 độ như vậy. Ba quay qua nhìn tôi, tôi nhìn ba bất lực, vừa định mở miệng giải thích thì ông Vinh đã chụp bàn tay đang bung chén cơm của tôi

- Má, chuyện này hôm bữa nói rồi, có khám thì 2 vợ chồng con sẽ đi khám. Mà tui con còn trẻ mà, từ từ có con cũng được, má cứ áp lực làm gì, má biết là sức khỏe Dung đâu có được như người ta. Cái gì cũng từ từ chứ má.

- Đó, ông thấy chưa? Nói tới là đâu có được.

- Nó nói đúng mà, nó nói sai chỗ nào? Còn bà nói ai chửi bà?

- Sáng tôi kêu nó đi khám 1 mình đi, phụ nữ mà, chuyện sanh đẻ nằm ở mình, tôi nói vậy mà nó cãi tay đôi với tôi, nó nói là có khám nó tự đi khám ko cần tôi nhắc, nó nói có khám thì chờ chồng nó về khám

Tôi há miệng, ghi nhận thêm 1 cung bậc ngạc nhiên khác. Má ko nói thêm, má chỉ nói bớt đi 1 chút và nói khác 1 chút. Thiệt khó hiểu, lúc này tôi ko ngồi yên được

- Sáng má đâu có nói vậy, má nói nhờ bà Diễm giới thiệu bác sĩ, con ko biết sao má cứ nhắc tới người đó hoài. Má ghét con thì má cũng thương chồng con, họ chia tay nhau lâu rồi, anh Vinh cũng cưới con rồi mà sao trong nhà này lúc nào má cũng nhắc, con biết mà thương người đó, má cứ gặng nhưng má có thể đừng nó nhắc hoài được ko, con cũng có cảm giác của con vậy má. Mà má còn nói con cây độc ko trái gái độc ko con, con buồn lắm

- Bà nói nó vậy hả?

- Ủ, tôi nói đó, nó là dâu con tôi ko dạy nó được hả? Giờ hết thằng Vinh rồi tới ông, giờ cái nhà này tôi ko có quyền gì nữa, có giờ thì đẻ 1 đứa con đi, ko thì cây độc gái độc hết, tưởng tôi sợ ko dám nói hả? Tôi thương con Diễm, lúc nào tôi cũng mong nó là con dâu nhà này, chẳng qua thằng con tôi nó nhu nhược cho nên để hụt mất người vợ tốt vậy. Tôi nói gì sai hả?

Mâm cơm đã lên tới đỉnh điểm, ba chồng quát lên

- Bà lớn mà sao mà ăn nói hồ đồ quá vậy? Con cái nó chưa khỏe nó chưa có tin vui, bà ko an ủi suốt ngày bà nhắc mấy chuyện tào lao mà ở đó còn sồn sồn lên. Nó ko may mắn được như bà ngày xưa chưa cưới đã có bầu, được chưa? Sống sao cho con cái nó thương, người đầu mà càng già càng khó chịu, từ hồi trẻ tới bây giờ vẫn ko thay đổi.

Thì ra là má có bầu trước cưới, mặt má đỏ lên vì xấu hổ. Ko biết ba có ý hay lơ lờ, nhưng tất cả đã quá muộn. Má tôi hất luôn chén cơm, đùng đùng bỏ đi lên phòng.

- Thôi bà ko ăn kệ bà, mấy đứa ăn cơm tiếp đi.

Về mặt ba bình thân, tôi ko thể đoán được cảm giác của ba. Trong khi tôi và Vinh với bé Vy thì đông cứng trước phản ứng có phần “ thái quá “ của má, tim tôi đập mạnh vì hồi sợ.

- Ba ơi, chắc tại con, nhưng mà tự nhiên má nhắc tới bà Diễm con lại tức lên. Con xin lỗi ba.

- Con xin lỗi cái gì, cố gắng giữ sức khỏe của con thôi. Ngày xưa bà hành cô bạn cũ của ba mấy năm trời, trong khi ba với cô kia ko hề qua lại. Kệ bà đi. Ăn cơm đi!

Ba nói vậy chứ ai mà con ăn vô cho nổi, tôi ngồi đó cố gắng gắp mấy miếng đồ ăn, chưa hết sốc thì ông Vinh cũng bỏ cơm chạy lên phòng má.

Ba người con lại dưới bàn cơm ngóng lên hướng trên lầu, tiếng ông Vinh vọng xuống trước

- Má vừa phải thôi, Diễm nó bỏ con lấy thằng khác, con đau khổ cỡ nào má ko thấy sao mà cứ nhắc nhắc hoài vậy?

- Nó bỏ mày là tại mày nhu nhược, đáng lẽ mày phải học ngành nó thích chứ? Có người yêu như nó mày đốt đuốc mà tìm, ngu còn la làng, bây giờ lấy con vợ như cọng bún thiêu, đẻ cũng ko biết đẻ! Tao chửi đó, tụi bây là con chứ ko phải anh hai chị hai tao nha!

Tìm tôi đau nhói, miệng khô ran, tui thân cùng cực. Đến bây giờ má mới nói thẳng ra, trong mắt má tôi chỉ như thế.

- Nó bỏ con theo thằng khác, tại vì thằng đó đẹp trai hơn, giàu hơn nhà mình đó má biết ko? Sao nó cho má ăn cái gì nói gì má cũng tin vậy? Nó xem phá nát vợ chồng con, nó dựng chuyện nói xấu vợ con rồi khiêu khích con, vợ chồng đã chia cách mà gặp má ngày nào cũng đổ dầu vô lửa. Sao má là má mà ko bao giờ má chịu hiểu cho cảm giác của con cái vậy?

Tôi đứng dậy, mặt mày nóng bừng nhưng chỉ định chạy lên kéo ông Vinh xuống, chuyện tụi nước này ngoài tầm tưởng tượng rồi, ko thể để má con cãi nhau như vậy. Ai cũng đang nóng hết.

- Con cứ ngồi đó, để ba.

Ba điềm đi lên lầu, ba mới bước có mấy bước đã nghe thấy tiếng bạt tai rồi, tôi với bé Vy nhanh chân chạy lên, má đánh anh Vinh rồi. Ba cũng bước nhanh lên lầu, lúc này tôi bắt đầu khóc luôn rồi, má đánh chồng tôi tới mấy cái chứ ko phải một.

Tôi chạy vô phòng, lỗi Vinh đi, ông đang đứng chết trân tay đang rờ mặt.

- Con xin lỗi má, đi thôi anh ơi, về phòng.

- Em buông ra, hôm nay má đánh con, má đánh con vì người dung, má chửi con vì người dung, má chèn ép vợ con cũng vì người dung. Má vui ko?

- Vui, tao vui, tụi bây ngon thì đi khỏi nhà này.

Rồi xong, má đuổi luôn 2 đứa. Bé Vy chạy vô ôm má cũng bị má hất ra. Ba vô phòng quát nạt

- Bà đuổi ai, nhà của bà hay sao mà bà đuổi.

- Ủ, nhà chung nhưng tôi là má nó, tôi có quyền đuổi, con cái mấy chục tuổi đầu, nuôi cho ăn học cho cao giờ bênh vợ chửi má, thứ như nó là con trời đánh.

- Bà im chưa?

- Tôi ko im đó ông làm gì tôi? Nhà này chia phe ra, ba con dâu con mấy người 1 phe, còn tôi 1 phe. Tôi ko sợ đâu, thử coi!

Mặt má vênh lên thách thức ba, công nhận ba hiền thiện, ba chỉ bỏ đi ra ngoài.

- Má khỏi đuổi, tôi tự đi. Má nói nhà má, cửa hàng chắc cũng của má. Thôi ba khỏi nói gì hết, giờ vợ chồng con đi, con cũng ko làm ở cửa hàng nữa, cái chức vụ phó giám đốc đó tốt nhất ba để má làm luôn đi! Mà để con má nuôi con mà má kể, đó giờ con cũng mới thấy.

- Thôi anh, đi về phòng, đi về.

Mặt ông đỏ ngầu, 2 bên má còn đỏ hơn chắc má đánh mạnh dữ lắm. Tôi cực khổ kéo ông về phòng, bé Vy ngồi đó khóc tu tu. Tôi cũng nước mắt dàn dụa.

Kéo ông vô phòng, đóng cửa lại, tôi ôm Vinh, tôi thương chồng mình quá, chỉ vì bảo vệ tôi mà bây giờ bị má đánh. Tôi ko tưởng tượng được má lại hung dữ như vậy, Vinh tức tối kéo mấy cái vali trong tủ ra, mấy cái bự nhất, lôi hết áo quần nhét vô

- Đi, em với anh sẽ đi ra ngoài sống, ko cần ở đây, má tưởng là có má có cửa hàng anh mới sống được.

Vinh ôm mặt tôi, chùi nước mắt cho tôi

- Anh ko để em khổ đâu, anh hứa! Em đừng khóc nữa, anh sẽ bảo vệ em. Đừng khóc nữa

Tôi gạt đầu, nước mắt chảy nhiều hơn, tôi rờ lên 2 má của chồng mình, nó phồng lên 1 chút. Tại sao má lại đánh Vinh chứ, ko lẽ con Diễm nó bỏ bùa má?

- Nhưng giờ mình đi đâu anh? Nhà còn ba má mà ba má lớn tuổi rồi mà anh?

- Đi, em đừng lo, má còn chửi còn đánh anh được thì má khỏe lắm. Mấy chục năm qua, anh ko nhớ lần cuối bị má đánh là khi nào, anh thương ba má nhưng má anh đúng là ko chịu nổi. Anh biết tánh má anh, đã tới nước này, em còn ở đây thì má day nghiền em tới chết luôn.

2 vợ chồng đang nói chuyện vừa soạn đồ. Tôi băn khoăn lắm ko biết hành động như vậy có xốc nổi hay ko, nhưng tôi thấy Vinh nói có lý, hôm nay tôi sợ má thiệt rồi, chính thức sợ. Cửa phòng mở ra cái rầm, má bước vô chỉ thẳng vô mặt tôi, làm tôi giật mình

- Tôi nói cho cô biết, bây giờ ko má con gì nữa, tại cô mà gia đình này tan nát. Đúng là cái loại đàn bà độc địa, tôi nói cho cô biết ngày đám cưới bên nhà gái tôi đi ăn lẩu với bé Diễm, ko có bệnh hoạn gì hết!

Tôi chết trân, tay che miệng vì sốc, ko có cái sốc nào hơn cái sốc này nữa, người tôi run lên, tay chân bủn rủn, Vinh đứng dậy

- Vợ chồng tôi đi, má để yên cho vợ tôi sống với! Má muốn thì giết tôi thôi, má để tôi ra má thích thì má cầm dao đâm tôi đi!

- Mày giỏi đi thì đi luôn nghe!

Ba bước vô, xách tay bịt miệng má lôi về phòng. Ở đây tôi vẫn chưa hoàn hồn, những điều má nói quá tàn ác với tôi. Vinh vẫn đang câu tiết hốt hết đồ vô vali, anh buông ra và ôm tôi, hôn lên trán tôi. Lúc này, tự tôi biết, tôi cũng lấy đồ bỏ vô vali, lấy hết vì đồ vợ chồng tôi nhiều lắm nên lấy hơi lâu. Còn vòng vàng nữa, tôi run lên vì tức nhưng vẫn đang làm những việc cần làm.

Hình như ba nhốt má trong phòng hay sao đó, ba qua phòng, thờ dài

- Hai đứa đi đâu đỡ đi, để ba giải quyết sau. Xin lỗi Dung, ba mong Dạ con đừng kể mấy chuyện này cho mẹ con nghe, ko có tốt đẹp gì, ba thấy ngại quá.

- Dạ! Con biết rồi ba.

Ba nói hết câu thì đi ra, nhìn ba tội lắm, thương lắm. Bé Vy chạy vô

- Anh chị tính đi đâu.

- Mày khỏi lo, anh ko có chết đâu.

- Mà anh chị tính đi đâu.

- Chưa biết, khách sạn đây, lo gì ko có chỗ ở.

- Có gì gọi em liền nha.

- Uhm

Tội nghiệp con nhỏ ghê.

- Em ở nhà cũng coi chừng ba má đi nha.

- Dạ, em biết rồi chị.

4 vali lớn, 1 vali nhỏ, chồng tôi gọi taxi tới. Hai vợ chồng đi, có cái cảnh ra riêng nào đau khổ như cảnh ra riêng của 2 vợ chồng tôi ko? Cảm giác thật là buồn và tủi nữa, tôi có cứng đầu và ương ngạnh tới mấy, chồng tôi có nóng tính tới mấy cũng ko bằng má.

Hai đứa kéo đồ xuống nhà, ba đi theo nhìn mắt ba thấy đau lòng ghê gớm, bé Vy cũng kéo đồ tiếp

- Thừa ba tụi con đi.

- Ủ, đi đồ đâu đi rồi giải quyết tiếp. Giờ ba cũng qua nhà nội chơi 1 chút, cho bà ở nhà 1 mình đi.

Ba và má, nói chung là trong nhà Vinh ai cũng sợ bà nội, chuyện lớn nhỏ gì cũng thưa nội hết, vì nội lớn nhất nhà, nhưng cũng như ngoại tôi, nội vẫn còn minh mẫn và sống tình cảm lắm.

Hai vợ chồng lên xe, phải đi cái xe 7 chỗ mới để hết đồ.

- Dạ anh chị đi đâu?

- Khách sạn ĐN.

- Dạ.

Tôi thấy Vinh nói tới 1 khách sạn cũng gần Gò Vấp nên mới đề nghị về nhà mình

- Hay là qua nhà em đi anh?

- Thôi, anh ko muốn ảnh hưởng tới mẹ em nữa.

- Có sao đâu, mẹ em biết mà.

- Nhưng anh ko thích, anh sẽ mau tìm chỗ ở cho mình, em yên tâm nha.

- Bộ anh tính đi thiệt luôn hả?

- Em nghĩ là anh giỡn hả?

- Đau ko anh?

- Ko

Tôi xoa mặt cho chồng mình, ngã vào vai của anh, Vinh ôm tôi. Sao 2 vợ chồng tôi lại tội nghiệp như vậy chứ, có phải là tôi mang xui rủi đến cho Vinh ko? Nhưng lúc cưới thầy nói đâu có khác, rất hợp mà. Có mơ cũng ko tưởng tượng được cảnh này. Đau lòng và cảm thấy có lỗi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Tôi cũng đau lòng, tức trong bụng nhưng nghĩ tới Vinh tôi ko dám thổ lộ, vì tôi biết anh còn tức hơn, còn đau hơn và buồn hơn. Buồn thì 1 đứa buồn thôi, phải làm chỗ dựa cho người còn lại.

- Anh rửa mặt đi, anh mệt ko?

- Lại đây ngồi với anh, anh ôm cái, anh mệt chứ, bữa nay anh đi miền Tây mà nhưng anh ko sao. Có em là được, giờ anh ko cần gì cả.

Nước mắt lại rơi, dụi mặt vào ngực chồng. Vợ chồng lại ôm nhau.

- Anh sẽ ko làm em phải khổ đâu, anh hứa ko để em khổ.

- Em ko sợ khổ, em chỉ sợ anh làm em buồn, sợ mình buồn, còn khổ em chịu được. Bao nhiêu vợ chồng người ta khổ mà người ta vẫn vui đó thôi, mình cũng làm được. Em ko đòi hỏi, ko mua sắm gì hết, áo quần em có nhiều rồi!

- Em thích mua đất xây nhà hay ở chung cư?

- Anh tính mua nhà hả?
- Nếu ko mua nhà chắc ở miết khách sạn hả em?
- Mua nhà thì phải có tiền đó anh.
- Ủ, anh có tiền mà. Em thích mua đất cất nhà, thích mua nhà cũ sửa lại hay thích ở chung cư?
- Em sao cũng được. Nhưng sao mình ko về nhà em ở cho đỡ tốn tiền?
- Em nghĩ 1 chút đi nha, nghĩ sao mà mình đi khỏi nhà kiểu đó lại qua nhà em, anh là đàn ông mà em.

Vinh vò đầu tôi nheo mắt, nghĩ lại đúng là tôi nghĩ nông thiệt. Vừa nói chuyện Vinh vừa mở lap coi mấy trang mua bán nhà.

- Anh có tiền, tiền đó ko để làm ăn gì sao mà mua nhà?
- An cư mới lạc nghiệp em à.
- Em thích nhà chung cư
- Vì sao?
- Vì yên tĩnh vì an toàn, em nghĩ vậy.
- Ok, vậy mua chung cư.
- Nhưng mà anh có bao nhiêu tiền.
- Anh có đủ tiền nuôi em cả đời.
- Xạo quá.

Tôi đâm vào tay chồng, rồi đứng dậy ôm cổ anh từ phía sau. Sao trong lúc này mà tôi lại thấy hạnh phúc đến vậy, tự hào đến vậy ko biết, trờ trêu quá.

- Em đói ko?
- Có, nãy ko ăn được gì hết.
- Uhm, đi ăn.
- Nhưng mình ko có xe.
- Để anh nói Vy chạy xe qua, sáng anh sẽ đưa em đi làm chiều anh đón em về, ráng ở khách sạn 1,2 ngày để anh tính cho.
- Rồi anh ko đi làm hả?
- Có chứ, để mai anh ra coi sắp xếp bàn giao với ba, anh ko làm nữa.
- Anh à ....
- Thôi, em đừng lo, anh biết mà, anh biết trách nhiệm anh là phải kiếm tiền còn lo cho em nữa mà.
- Ko phải, ý em là dù sao cũng là công việc kinh doanh nhà từ đó giờ, ba lớn tuổi giờ anh ko làm, anh bỏ đó sao ba lo được, ko lẽ 1 tháng anh bắt ba phải đi về Cần thơ 2 lần?
- Cái đó anh có nghĩ qua rồi, em yên tâm nha. Đó giờ em ko biết quy tắc làm việc của anh phải ko? Từ từ sẽ biết.
- Em sợ anh cực.
- Em lo cho sức khỏe em đi, đừng nghĩ nhiều, anh lo được.
- Em sợ lắm.
- Em sợ gì?
- Em sợ má từ anh luôn.
- Uhm, chắc như vậy thiệt đó, má anh mà. Má làm theo ý má bất chấp cảm giác của mọi người, đó giờ vậy rồi.

- Gì thì gì, anh đừng gây với má nữa. em sợ rồi má sẽ nói là em xúi anh cãi má.
- Em sợ gì, má đã nghĩ như vậy rồi. Mà cái má nghĩ là đúng, em sợ hay ko cũng vậy à!
- Sao má ghét em vậy anh, em có làm gì sao?
- Anh thương em được rồi, giờ mình ra ở riêng rồi, em khỏi nghĩ nhiều.
- Anh nói vậy nghe mất tình cảm lắm.
- Thôi, đừng có nề nề hoài. Lên danh sách những cái cần mua cho nhà mới đi chị, còn lại để anh coi.
- Anh!
- Gì em?
- Em có 200 triệu mẹ cho, em ko xài, rồi anh chuyển hàng tháng cho em bữa giờ, tiền em để dành, cũng còn cỡ 250 triệu trong thẻ, anh lấy luôn đi để đắp vô mua nhà.

Chồng tôi dịu xuống, cơ mặt giãn hết ra, đứng dậy, ôm tôi, hân hân tôi ẵm tôi lên ... hân hân tôi xuống giường (nghĩ mãi ko ra sao mấy người đàn ông lúc nào cũng có hứng thú như vậy được, mình mà buồn thì tránh ra 50 mét chứ ở đó mà ...).

- Đó là tiền mẹ cho con gái, con rề ko được đụng vô đâu. Anh lo được, anh có tiền mà, nhưng nghe em nói vậy anh cũng vui lắm, cảm ơn em.
- Thực ra anh có bao nhiêu tiền vậy?
- Anh có tiền đủ nuôi em cả đời.
- Anh có quỹ đen à?
- Quỹ đen quỹ đỏ gì anh cũng có, haha.

Tôi đẩy hân ra, ngồi trầm ngâm

- Thật ra trong tài khoản của anh lúc nào cũng có khoảng 800tr-1 tỷ để giải quyết công việc khi cần. Đó là tiền của anh, tiền anh xoay để để lời. Chưa tính giá trị doanh thu và giá trị ban đầu của cửa hàng – anh 40, bé Vy và chị Vân mỗi người 30.
- Ủa, còn ba má đâu?
- Ba má đã ký để lại cái đó cho tụi anh rồi mà, khi nào 1 trong 3 người cần thì cứ nói, ba sẽ chi tiền mặt cho. Em khỏi lo, ba má có nhiều tiền lắm, đất đai rồi nhà cho mượn nữa.
- Nhưng ko lẽ anh nói ba đưa tiền cho anh sao?
- Ừ, phần của anh mà.
- Rồi mai mốt sao?
- Sao là sao? Em biết cửa hàng có giá trị bao nhiêu ko? Anh nói ba chỉ cho anh trước vài trăm là mình đủ mua nhà rồi. Anh sẽ lăn lộn tìm tiền nuôi em. Mà em cũng lo để cho anh đi nha.

Hân lại đè tôi ra, nhưng chỉ ôm hôn 1 chút. Chứ tôi biết, giả bộ cười nói, giả bộ tỉnh vậy thôi chứ chắc đau lắm. Ngày xưa mẹ đã đến như thế đâu mà tôi đã ùng ùng bỏ nhà đi rồi, hướng gì, là đàn ông .... Lại trước mặt vợ, nghĩ tội Vinh nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

2 vợ chồng đi ăn cơm tấm đêm gần đó, bé Vy chạy xe Vinh qua, ghé vô quán luôn. Mất thì đồ mùi thì bóng, thấy cô em chồng thương quá, ko có lỗi gì suốt ngày khóc vì anh và chị dâu.

- Mai em chạy luôn xe của chị Dung qua cho. Ba đi rồi, nhà có 1 mình má, má mở cái gì um sùm nhà cửa. Một mõi.
- Ủ, cảm ơn em.
- Mà anh chị tính sao? Đi thiệt hả?
- (Vinh) Ủ, đi. Anh đang kiếm nhà
- Nhưng giờ ở đâu? Anh kiếm nhà mướn à? Trời ơi, tự nhiên giờ đi ở nhà mướn ....
- Kiếm phòng thuê cho có chỗ ngủ thôi, anh tìm mua 1 căn chung cư, chị mày thích chung cư.
- Anh suy nghĩ kỹ chưa? Anh là con trai duy nhất, anh bỏ ba má đi vậy coi được ko?
- Mai một mày lấy chồng rồi thì cho 2 đứa ở nhà lo cho ba má. Anh một đi ko trở lại đâu.
- Sao cái nhà này ai cũng nóng tính hết vậy trời?
- Trễ rồi, mày đi taxi về đi, mai có đi làm ko?
- Mai tối em mới đi, đi Thái. À, anh ba em có số mấy người cho thuê phòng tháng, kiểu cắt nhà rồi phân phòng cho thuê ngay khu quận 1, cho Việt Kiều đó, cũng ko mắc lắm nhưng chỉ ngủ nghỉ thôi ko có bếp núc gì nha, nếu anh ở tạm thì có thể liên lạc, nghe nói cũng tiện nghỉ lắm đó.
- An ninh ko? Nghe cũng được đó.
- An ninh chứ, nhà người ta mà.
- Uhm, nhấn hết số qua cho anh.
- Đề em nhấn cho, giờ em về, nhức đầu nhức cổ quá. Mai em lấy xe của chị Dung qua cho chị có chân đi lại.

Con bé thờ dài ngao ngán, kêu taxi về. Nhìn thấy thương gì đâu

- Anh à, anh có thương bé Vy ko?
- Thương chứ
- Sao anh cứ nói chuyện mày tao với em vậy?
- Thôi quen rồi.
- Tội Vy quá.
- Ba cưng nó nhất nhà đó em, cưng lắm luôn đó.
- Thì liên quan gì, em chỉ nói là anh nên nói chuyện nhẹ nhàng với Vy 1 chút, em gái mà. Anh nhẹ nhàng với em thì được vậy mà với em gái mình suốt ngày mày tao.
- Rồi, mai một em ko mày tao với nó nữa, được chưa?

Tối hôm đó, 2 vợ chồng ôm nhau ngủ, ngủ bụi ... Tòì tưởng là 2 đứa cùng ngủ vậy mà nửa đêm thức dậy tôi thấy Vinh vẫn ngồi lạp, ánh tìm mua nhà. Tôi đi vệ sinh xong định ngồi kế bên, chồng xua xua tay

- Em đi ngủ đi, mai còn đi làm
- Vậy chừng nào anh ngủ?
- Anh ngủ ko được, chừng nào mệt anh ngủ, ko phải lo cho anh. Em ngủ đi.

Rồi tôi ôm chồng cái lại đi ngủ (chẳng thà tôi thức cả đêm chứ ngủ mê thì mê lắm).

Sáng dậy đi làm, tôi lướt chồng ngủ mê. Thôi tôi tự lực đồ đi làm, đi xe ôm luôn ko dám kêu chồng dậy. Khổ thân lúc nồm nóng cứ nhét bừa quần áo vô vali giờ cái nào cũng nhăn nhúm, thiệt khó coi, khách sạn thường nên ko có bàn ủi.

Tòì đi làm, thiệt lòng mà nói ko tập trung được, khoảng 10h chị Vân ghé qua, nhắn tin kêu tôi vào phòng anh rể. Tôi ử ử oai, trống rỗng nghe theo, tôi biết thừa chị Vân sẽ nói gì, sẽ khuyên chúng tôi làm gì

- Em ngồi đi.

- Dạ
  - Tối qua 2 đứa về nhà em ngủ hả?
  - Dạ ko, tụi em ngủ khách sạn chị.
  - Uhm, em kể chị nghe đi, cụ thể là chuyện gì?
  - Má chưa kể chị nghe sao? Tóm lại có thể hiểu má kêu em đi khám chữa bệnh có con, em ko chịu chờ anh Vinh về khám chung, em gọi cho anh Vinh nói vậy, tối về má la anh Vinh bênh em, la em cái gì cũng méc, anh Vinh cãi lại, má đánh anh, rồi đuổi đi. Vinh cuốn đồ đi
  - Sao em ko can nó?
  - Chị nghĩ là em can được anh hả? Em nói thiệt, em mệt, vì em biết chuyện vậy cũng do em, nhưng em cũng buồn lắm. Chị hãy hiểu cho vợ chồng em với, chị đừng trách em hay anh Vinh được ko? Cho tụi em thờ với.
  - (Anh rề) Theo anh thấy kiểu này thế nào chú Vinh cũng đi thiệt rồi. Vân em hãy ủng hộ cách sống độc lập đi, ai cũng mấy chục tuổi đầu rồi, cái gì cũng nghe theo má sao được? Em nghe theo má mấy chục năm ko thấy chán à? Đàn ông mà, phải có bản lĩnh và chính kiến chứ.
  - Anh muốn tụi nó bỏ nhà đi luôn à?
  - Em nghĩ tích cực chút đi, vợ chồng chú Vinh ra riêng thôi, sao phải nghĩ là bỏ đi?
  - (Tôi)Thôi anh chị hiểu thì em cảm ơn, ko thì cũng ko sao cả. Nhưng anh chị đừng gây nhau nữa, em sợ người trong nhà mà gây nhau quá rồi.
  - Em cứ yên tâm đi làm, anh tin là chú Vinh biết giải quyết, em về nói chú có gì khó khăn cứ nói anh, nếu chú ngại thì em cứ nói với anh cũng được. Chị Vân em lo mơ lúc nào cũng sợ má, đừng quan tâm.
  - Dạ, em cảm ơn anh.
- Chị hai lắc đầu ngao ngán, thở dài bỏ đi ra ngoài. Chị đúng là, chẳng bao giờ dám cãi chồng để bảo vệ ý kiến, theo tôi thấy nhiều khi có lẽ nào anh rề cũng muốn vợ cãi lại mình ko? Chị rất muốn chúng tôi quay về xin lỗi má nhưng anh nói vậy thì chị im, chính kiến của chị ở đâu chứ, vợ chồng kiểu gì vậy ko biết? Đang ngồi đực mặt ra, chồng gọi
- Em nghe anh.
  - Em ơi chiều nay về coi nhà luôn.
  - Ở đâu?
  - Quận 12.
  - Xa vậy?
  - Nhưng đường đi dễ. Chiều anh chở em đi.
  - Oh.
- Hơi ngạc nhiên 1 chút nhưng nghe cũng thấy hấp dẫn luôn. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đi mua nhà, vì ngay từ đầu xác định lấy Vinh thì phải ở với ba má rồi, vậy mà ai ngờ ... bị đuổi.
- Chú Vinh gọi em hả?
  - Dạ.
  - Tối qua 2 người ngủ khách sạn ở đâu vậy?
  - Dạ cũng Tân Bình đó anh hai.
  - Sao ko qua anh chị ngủ?
  - Dạ.
  - Tối nay vẫn khách sạn à?
  - Dạ, em chưa biết anh Vinh tính sao nữa.

- Ủ, đừng có ngại, nhà anh thoải mái mà, mỗi tội có chị mấy đứa hay lái nhai thôi.

- Dạ.

Tôi quay về phòng, chị Vân ko thèm rũ ăn trưa như mọi khi, thấy chị giận tôi cũng im luôn, tính kêu com về phòng ăn với mấy anh chị thì bé Vy gọi, em nói đem xe qua cho tôi rồi đi ké chị Vân về vì nó biết chị đang ở đây, nó cẩn thận tới mức mua thêm cho tôi cái nón bảo hiểm mới vì nón của tôi treo trên xe Vinh rồi.

Nó rũ cả 3 chị em đi ăn trưa, chị Vân giận ko thèm nói chuyện nhiều

- Ba má sao rồi em?

- Má há? Tình queo còn ba thì sáng giờ ở cửa hàng, em ko biết nữa. Nhà như cái am, cảm giác ghê rợn.

- Sao em nói má tình queo?

- Thì má tỉnh thôi, tỉnh tức là ko nhắc tới anh chị đó .... Em sợ lắm.

- Nói gì thì nói, chị nhờ em để ý ba má dùm ...

- (Chị Vân) Em lo cho ba má chị thì em kêu thằng Vinh về nhà đi.

- Chị, chị biết tánh anh Vinh mà.

- Biết nên chị mới nói em dỗ nó đó.

- Hôm qua chị có nghe má nói em gì ko?

- Chỉ là tại em cay cú má nên em mới để yên cho thằng Vinh nó quyết ra ngoài luôn chứ gì? Em chỉ nghĩ cho em thôi.

- Kìa chị hai, chị biết má nói chị Dung là gái độc ko con ko?

Tôi ức quá, đứng dậy luôn

- Em xin lỗi chị, em ko giống như chị, bụng em dạ em và cả lòng tự ái của em có giới hạn hết, ko thể chịu bất cứ điều gì cũng được. Là má đuổi tụi em ko phải tụi em tự đi, giờ anh Vinh làm gì trái ý má là tại em xúi hết, chị cũng như má. Một mình má suốt ngày nhắc Diễm Diễm là em muốn chết rồi mà bây giờ em có tới 2 má chồng. Thôi em no rồi, em xin lỗi 2 chị em ở lại ăn em về trước.

Ko quan tâm xem chị và bé Vy thế nào, tôi xách giỏ bỏ đi. Vừa đi vừa nghĩ, có lẽ chị Vân nói đúng đó, mình cay cú má, mình cũng ích kỷ mình ko chịu được khi bị má nặng nề, vì vậy mà mình đã ngầm ủng hộ Vinh. Giờ cảm thấy mâu thuẫn, có nên từ từ khuyên Vinh về xin lỗi má ko? Mà nếu như vậy thì mình chắc cũng khó sống.

Tôi nằm nghỉ trưa mà ko chợp mắt được, bao nhiêu ý nghĩ trái chiều cầu xé tâm trí. Tôi nhắn tin cho Vinh

- Anh đang ở đâu vậy?

- Anh đang cafe. Sáng anh qua cửa hàng rồi, ba chuyển cho anh 500tr rồi.

- Ba chuyển rồi há?

- Uhm, ba đồng ý, ba nói coi như ba ứng trước cho anh. Còn chức vị PGD ko thể thay đổi vì cái đó dính liểu tới hồ sơ kinh doanh ban đầu, rồi thuế má phải khai lại nữa. Ba nói anh ko cần làm ở cửa hàng cũng được, nhưng vẫn đứng tên đại diện vì ba ko tin ai cả.

- Tóm lại là sao?

- Chiều gặp anh nói cho nghe. Giờ anh ngồi cafe chút anh qua nội, nội kêu.

- Nội kêu há?

- Uhm, nội biết rồi, ba nói nội nghe rồi.

- Uhm, coi chừng qua nội la nghe. Mà anh có gọi má chưa?

- Gọi má làm gì em?

- Hỏi thăm.

- Anh hỏi ba rồi, má khỏe. Em rảnh thì lấy giấy ra ghi coi cái gì cần mua cho nhà mới đi là vừa.

- Tối nay mình ngủ đâu anh? Anh hai biểu qua nhà anh kia.
- Ko, tối nay về nhà em ngủ. Đồ thì đem qua nhà nội.
- Rồi nói với mẹ em sao?
- Nói em nhớ mẹ muốn về ngủ nhà.
- Nói dóc à?
- Uhm, nói dóc nhưng ko làm hại ai. Em nghỉ trưa đi, 12h mấy rồi.
- Uhm, em ngủ ko được.
- Ngủ đi.

Câu hỏi đặt ra, có khi nào má và Vinh ko nhìn nhau nữa luôn ko, vì ai? Vì tội sao? Trách nhiệm có phải là tại tôi ko? Ko phải, là tại con đi chớ kia, có phải tại nó ko? Hay tại tôi ko biết hàn gắn gia đình chồng? Nghĩ có bấy nhiêu đó, sao tôi ngu ngốc và ko biết làm gì vậy? Trong khi chồng tôi phải lo bao nhiêu chuyện ngoài kia, tôi muốn ôm chồng mình, tôi muốn nói “anh cứ khóc đi nếu anh buồn, em luôn bên anh”. May mắn lắm khi nhà chồng khá giả, ba má khoẻ mạnh, nhà cũng có 2 người giúp việc, nếu tôi bực lộ tôi lo và cảm thấy day dứt thì lại bị mang tiếng giả tạo cho coi. Sao mà mệt mỏi quá vậy. Tôi lại bấm điện thoại, gọi cho ba

- Alo
  - Ba ơi, con Dung đây
  - Ủ ba nghe nè con
  - Ba ơi ba có đang ngủ trưa ko?
  - Ko con, ba đang tính mấy sổ sách.
  - Con xin lỗi ba, giờ con ko biết sao nữa ba.
  - Thôi ko sao, má bà nói nhăng nói cuội vậy cũng ko nên mà bà cứ cứng đầu, nói hoài ko biết nghĩ tới cảm giác của con cái.
  - Ba ơi, giờ con phải làm sao mới phải hả ba?
  - Con cứ lo cho thằng Vinh đi, đừng để nó buồn, kèm nó đừng cho nó nhậu nhiều, nó buồn nó nhậu dữ lắm.
  - Ảnh đang tính mua nhà đó ba.
  - Ba biết rồi, ba mới nói chuyện với nó xong mà.
  - Má với anh Vinh vậy có phải tại con ko ba?
  - À, con đang nghĩ tại con hả? Ko phải đâu, con đừng có lo lắng quá, con cứ nghĩ là 2 đứa ra riêng đi, mặc dù hoàn cảnh của 2 đứa hơi buồn. Nhưng ko phải tại con đâu con gái
- Tôi đang nằm bật ngồi choàng dậy, bùm miệng chạy vô toilet, khóc .....
- Ba ơi, con cảm ơn ba luôn thương con.
  - Ủ, thôi nhớ lo cho chồng con, lo cho sức khoẻ con nữa. Ra riêng có bao nhiêu chuyện cần lo đó con. Con phải mạnh mẽ lên, còn chuyện má để ba lo.
  - Con xin lỗi ba, xin lỗi má.
  - Ủ, thôi con nín đi, đừng có như vậy. 2 đứa cần gì cứ nói ba. À, với lại con cứ nghe lời thằng Vinh, ba biết ý nó, bây giờ mà con cứ bàn ra bàn ra mọi dự định thì coi như nó điên luôn.
  - Dạ, con cảm ơn ba. Con xin lỗi ba.

Phải sau cuộc gọi với ba tôi mới cảm thấy nói lòng ra 1 chút, 1 người lớn đồng cảm và an ủi cảm thấy an tâm, và biết là có thêm 1 người nói là ko phải lỗi tại mình, bớt day dứt. Tôi ngồi trầm ngâm trong toilet luôn cho tới hết giờ nghỉ. Hơi ỉu oải 1 chút, nhưng như ba nói, còn nhiều thứ phải lo, phải mạnh mẽ lên.

Bây giờ còn phải nghĩ cách nói xạo với mẹ, để mẹ mà biết chắc lại có chiến tranh. Thử mà mẹ biết chuyện con Diễm đâm thọt tôi và nhà Vinh vậy chắc

mẹ giết nó luôn quá. Rồi mẹ mà nghe má Vinh nói tôi vậy, ko biết phản ứng của mẹ sẽ là sao nữa.

Chiều tôi hết giờ làm, ra cửa dắt xe thì chồng đã đứng ngoài cửa cơ quan. Mới có 1 đêm nhìn chồng mình hốc nhìn muốn rớt nước mắt.

- Vỵ nó đem xe cho em rồi hả?

- Uhm, em nó đem qua hồi trưa.

- Giờ em cứ gửi xe đây luôn đi, mai anh chở em đi làm 1 ngày nữa rồi em hãy chạy xe về.

- Sao dạ?

- Giờ anh chở em đi coi nhà, tranh thủ ko ngay Cộng Hoà kẹt xe thì mệt, coi nhà xong thì đi ăn, qua nhà nội 1 chút nữa, nội muốn gặp em.

- Dạ sao cũng được.

Tôi gửi xe ở cơ quan, leo lên xe chồng mình, mấy chị đồng nghiệp cứ nhìn mà ngưỡng mộ, kiểu như thấy 2 vợ chồng tôi lãng mạn lắm, ko ai biết bên trong là chuyện gì cả.

- Trưa em có gọi ba

- Em nói gì với ba

- Em xin lỗi ba

Chồng ko nói thêm tiếng nào, 1 tay nắm tay tôi siết chặt, anh thở dài.

- Sao anh lại thở dài?

- Anh ko tốt gì hết, có lỗi với em hết lần này tới lần khác, giờ để em bị đuổi chung. Đã vậy còn phải xin lỗi

- Em chịu được mà. Nhưng cũng là tại em mà.

- Thôi, đừng có ngu quá, suốt ngày nhận lỗi về mình. Anh lớn rồi, ngu 1 lần thôi anh ko có mờ mắt hoài mà ko biết em có lỗi hay ko. Sao phải nói chuyện lỗi phải với anh làm gì, đã lên danh sách những cái cần mua chưa?

- Em ghi sơ sơ rồi.

- Em có nôn nóng ở nhà mới của mình ko?

- Bây giờ thì chưa, em chưa tưởng tượng ra được.

- Anh coi qua hình rồi, cũng ok lắm, 2 phòng ngủ 1 phòng khách. 1 phòng ngủ em với anh hứ hỉ, 1 phòng kia cho con mình, nếu đẻ nhiều thì cho nó nằm giường tầng.

- Anh chạy xe 2 tay đi

Tôi thấy lòng man mác, cảm giác vẫn chưa rõ ràng, nhưng tôi hứa rồi, phải là điểm tựa tinh thần của người này, ko được cho hấn gục ngã.

Nhà của chúng tôi coi nằm ở lầu 8, chung cư có 15 tầng, phòng cách thang máy có vài bước chân thôi. Diện tích hơn 70m, đó là do chồng tôi giới thiệu cho nghe. Vậy mà khi vô nhà thì cảm giác khác hẳn, bản năng thích và muốn sở hữu cực cao. Căn hộ màu vàng nhạt, có 2 phòng ngủ lớn, 2 vệ sinh và 1 nhà bếp cũng thoáng, nhà bếp chủ cũ vẫn còn để bộ bàn ăn dễ thương lắm, phòng khách cũng đẹp nữa. Riêng 2 phòng ngủ họ sơn mỗi phòng 1 màu, màu xanh vỏ đậu lợt và màu hồng lợt, tôi cứ đi vòng vòng xem xét ngắm nghía trong khi chồng trao đổi với chủ nhà. Tôi thích ko tả được luôn, khi nghĩ tới việc muốn làm gì làm, muốn đi đâu thì đi chừng nào muốn về thì về, ôi ..... cái cảm giác ko quên được. Tường Vinh tìm căn nào thường thường, nhưng sao cái căn này nhìn cái ưng luôn, có cái ban công gió lồng lộng, bên hông toilet còn có 1 hàng ba nhỏ để phơi đồ nữa.

Đang đứng ngoài ban công hứng gió, ông Vinh ra kể bên hời nhỏ

- Chịu rồi phải ko bà chủ?

- Em chịu, bao nhiêu tiền vậy anh?

- 1 tỷ 4.

- Há? Mắc vậy?

- Uhm, người này đang cần tiền, anh đang trả giá, em đừng có hớn hờ quá, giả bộ chê đi, nhìn cái mặt của em kìa.

- Giờ chê gì giờ anh?

- Em giả bộ nghiêm chút đi, để anh trả giá coi.

Tôi giật mình, cũng phải, chưa gì đã lộ hết ra ngoài cái mặt hoan hỉ của mình. Tôi giả bộ nghiêm lại, mặt ko hớn hờ nữa. Đi theo Vinh

- Nếu chồng tiền luôn thì bớt đi anh.

- Bao nhiêu thì anh chị mua được?

- Anh bớt bao nhiêu? 2 vợ chồng tôi để dành được tiền, mua nhà xong phải sơn phết lại, rồi phải mua đồ nữa chứ.

- Nhà đâu cần sơn anh, tôi mới sơn hồi Tết mà. Nội thất nếu được tôi sẽ tặng anh chị 2 máy lạnh và giàn hút khói trong bếp.

- Bớt chút đi anh.

- Tôi bớt anh 50tr, 1 tỷ 3 50 hết giá, tôi bao giấy tờ ra công chứng luôn.

- Tôi có 1 tỷ 2 thôi.

- 1 tỷ 2 ko được đâu anh.

- Thôi vậy thôi, chứ giờ tôi có nhiều đó thôi.

Thấy người chủ đang phân vân suy nghĩ, tôi giả bộ diễn sâu, giật giật tay chồng

- Ko được thì thôi anh, còn phải đi coi mấy căn khác mà.

Ông chủ nhà lên tiếng

- Nếu 1 tỷ 2 thì khi nào anh chị chồng tiền?

- Trưa mai.

- Để tôi hỏi lại vợ tôi.

- Ừ anh cứ hỏi đi, giờ vợ chồng tôi về, còn đi coi nhà khác.

Nói thiệt chứ lúc đó mắc cười lắm luôn, lần đầu tiên phải giả bộ như vậy, mà 1 tỷ 2 vẫn thấy quá cao so với khả năng, ko biết có hớ ko. Vì còn nhiều thứ phải mua lắm mà.

2 vợ chồng chào ông chủ nhà đi về. Vô tới thang máy, ông Vinh cứ nhìn tôi cười miết

- Nhìn em mắc cười lắm.

- Sao mắc cười?

- Ừ, mắc cười lắm, còn biết kéo tay đi coi nhà khác nữa chứ. Hahahaha

Hôm qua giờ mới thấy chồng cười thoải mái như vậy

- Em thích lắm phải ko?

- Uhm, nhưng mắc quá. Có khi nào làm ko anh?

- Anh hy vọng bên đó gọi lại, anh coi cả đêm rồi em, mặt bằng chung mấy hộ chung cư tầm này, tầng này và diện tích và khu này này là 1 tỷ 4 ko đó, nhưng hy vọng họ cần tiền nên sẽ đồng ý!

- Anh có đủ 1 tỷ 2 rồi hả?

- Uhm, đủ rồi em.

- Thiếu thì bán vàng đi anh, vàng cưới đó, cậu dì chú bác cho đó.

- Uhm, chắc sẽ bán sớm thôi, nhưng chưa phải bây giờ.

- Người ta cho mình 2 cái máy lạnh luôn hả anh? Vậy có ép giá quá ko anh?

- Em nghĩ đi, 2 cái máy lạnh hơn 20 triệu, mình mua nhà họ lúc họ cần tiền tới 1 tỷ 2 lận đó em. Cô kế toán ơi là cô kế toán, ko biết tính toán gì hết!
- Công nhận nhà đẹp thiệt, sơn màu dễ thương ghê, anh chủ nhà có gu thẩm mỹ quá.
- Uhm, giờ đói chưa hay coi nhà no luôn rồi?
- Ồ, em quên, đi ăn đi anh.
- Uhm, ăn xong qua nội rồi về nhà em nha.
- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

2 vợ chồng tạt vô 1 quán bún trên đường ăn qua loa, tranh thủ chạy qua nhà nội nữa.

- Nội gặp anh rồi mà giờ nội còn muốn gặp em, có khi nào bị la ko?
- Thì em qua gặp đi thì biết, bị la thì nghe chung chứ có gì đâu mà em lo.

2 đứa qua nhà nội, bà nội ở với gia đình chú thím út, nhưng lúc đó nhà ko có ai chỉ có nội và cô giúp việc đang lau nhà thôi. Hai đứa thừa nội xong thì ngồi đó, cô giúp việc lau nhà xong bưng cho 2 ly nước sâm.

- Hai đứa ngồi chờ nội chút!
- Dạ.

Nội có nhai trầu, nhưng ít thôi, cái gì cũng hiện đại, thậm chí 80-90 tuổi nội cũng biết xài điện thoại di động nữa, nội khá giả là tại ngày xưa ông bà cố đều giàu, cả bên nhà ông nội cũng giàu, đất đai nhiều, 1 phần bà nội cũng biết kinh doanh nên tiền đẻ tiền. Nhưng những giá trị truyền thống của nội cũng khát khe, nghe nói là ngày xưa má Vinh có bầu trước thì lúc rước dâu bị bắt đi cửa sau đó, mà nói chung nội chỉ thương lứa cháu chắt sau này chứ với con thì nội nghiêm lắm, ai cũng sợ. Tôi hay giỡn nói nội là lão phạt gia.

Tôi đi vô trong rồi lấy ra 1 phong bì.

- Ra riêng thì cần mua nhiều thứ lắm, nội cho.

Nội đẩy phong bì (cũng dày lắm) về phía 2 đứa

- (Vinh) Dạ tui con cảm ơn nội.
- Ủ, nội nói chuyện với thằng Vinh rồi, nhưng mà nội biết nó cũng ăn chơi lắm nên nội muốn nó dắt con qua, cái này là cho 2 đứa chứ ko phải 1 mình nó.
- Dạ, con cảm ơn nội.
- Cứ mua những cái cần mua, lỡ thiếu thì nói nội. Chuyện thằng Vinh ko đi làm ở chỗ ba nó nữa thì đó là chuyện giữa nó với ba nó, nhưng nếu khó sống thì nói để gia đình cùng nhau giải quyết. Chứ chuyện má tui con thì cả cái nhà này ko ai lạ, chỉ là nội nó chưa dám chửi thôi.
- Dạ, nhưng cũng là tại con, tại con nói lại má ...
- Con khỏi thích, nội cười má chồng con về đây 40 năm rồi, lạ gì nữa.
- Dạ, con cảm ơn nội thương con.
- Nhà này hể cháu là đứa nào cũng thương đều. Đứa nào khó khăn nội đều cho tiền, giờ nội già rồi, tiền để nhiều làm gì nữa. 2 đứa coi nhà cửa sao rồi thì cũng phải báo 1 cho ba má 1 tiếng nghe.
- Dạ.
- À, vợ thằng Vinh, ở riêng nó có ăn hiếp hay là mèo mửa gì nhớ nói nội, nội xử cho. Chứ con đi nói với má nó cũng như ko thôi.

- (Cười) Dạ.

- Tối nay 2 đứa ngủ đâu?

- Dạ nhà con.

- Ăn cơm chưa?

- Dạ rồi.

- Đồ trong phòng, cứ vô tắm đi rồi thay đồ, đồ dơ để đó ở đây giặt luôn. Rồi về nhà con sớm đi, ngủ nghỉ. Nhưng mấy đứa nói chuyện với mẹ con chưa?

- Dạ chưa.

- Nói khéo khéo nha con, dù sao thì mình bên chồng sao cũng ko phải cái gì cũng chạy về nói mẹ mình, mẹ mình buồn đó con.

- Dạ.

Tôi ko biết là nội đang dạy tôi đừng chạy về méc mẹ hay là nội có ý tốt, nhưng tôi là người thần kinh yếu, cứ cái gì tôi cũng nghĩ thiên về hướng tích cực hơn. Đó cũng là 1 trong những lý do khi gặp chuyện ko đúng suy nghĩ tôi hay bị rơi vô trạng thái tuyệt vọng, nghĩ là thế giới quay lưng với mình.

2 vợ chồng thừa nội đi về nhà, trên đường về tôi vẫn cứ mãi nghĩ tới ngôi nhà và những đứa trẻ của tôi khi này

- Anh, mua nhà và mua đồ xài thôi nha, nệm thì liên hệ với mẹ, tủ giường bàn ghế thì đi 2 với cậu 3. Khỏi mất công bị mua lầm, mà người nhà chắc rẻ.

- Uhm.

- Ko biết bà nội cho mình bao nhiêu tiền nữa.

- Chắc anh nghĩ cỡ 50 - 100tr đó.

- Nhiều quá dạ.

- Nói chung anh vẫn xoay được, nhưng mà nhà cho thì anh lấy thôi, ko lấy ông bà cha mẹ nói mình khi dễ.

- Có khi nào người ta ko bán ko anh?

- Ko thì mình tìm nhà khác, tầm tiền đó, ko phải khu trung tâm thì cũng có nhiều sự lựa chọn mà. Trưa này anh cũng có đi vài căn rồi, thấy cũng được lắm. Mà thấy căn đó chung cư đúng ý em, thì anh chờ em về đi chung. Ko bán thì anh chờ em đi coi căn khác.

- Nhưng em thích căn đó.

- Em thích là vì em chưa coi căn nào mà.

- Ko phải, em thấy đẹp và hợp với mình ... Em sẽ mua mấy chậu bông nhỏ để ngoài ban công.

- Rồi người ta ko bán thì làm sao? Em mua nhà chứ đâu phải mua cá mua thịt, anh nói rồi 1 tỷ 2 còn cao hơn thì thôi. Em đừng có như vậy.

- Em có làm gì đâu, chỉ là em thích thôi mà.

- Ủ, thì anh nhắc em vậy. Sau này mình ra ngoài ở, mình phải tự lập, 2 vợ chồng thôi, đừng có nghĩ tới chuyện dựa vào ba mẹ nữa. Anh vẫn chịu trách nhiệm lo cho em, em đi làm thì em cứ xài thôi nhưng ko phải muốn cái gì cũng được, ko được lại phản ứng thái quá. Đó là nguyên tắc ra riêng thứ 1.

- Xùy.

- Anh nói thiệt, chỉ có em với anh, em phải thương anh. Anh cũng thương em.

- Biết rồi mà, em sẽ đi làm về đi chợ nấu cơm, tối 2 đứa sẽ ăn cơm, xong rồi coi tv, nghe nhạc.

- Anh hy vọng vậy, nhưng nếu em mệt thì ăn ngoài, ko sao cả.

2 vợ chồng đang nói chuyện thì Vinh tắt xe vô lễ, nghe điện thoại.

- Alo! – Ko, tôi ko cần đồ anh xài rồi, tôi sẽ mua đồ mới, 1 tỷ 2, cao hơn 1 triệu tôi cũng ko mua. – Có chứ, nếu đồng ý sẽ chồng tiền luôn, ko cọc gì hết. – Một tuần tới 10 ngày để anh dọn nhà, vì tôi cũng đang cần nhà mà. – Tôi có tiền sẵn, càng sớm càng tốt. –Ok, chào anh.

- Ủa, bên đó gọi hả anh?

- Uhm, chúc mừng em, người ta chịu bán rồi!

- Yeah!

- Lúc này kêu 1 tỷ 250 để lại tủ giường, bếp và sofa. Nhưng anh ko chịu.

- Thôi được rồi, vậy là em vui rồi, em mừng lắm. Em thích lắm.

Tôi ôm siết ông Vinh úp mặt vào lưng của ông, giữa đường xe tấp tập vậy mà tôi thấy thật yên ả và dễ chịu làm sao. Cảm giác thích lắm.

- Lát chuyện nhà cửa để anh nói nha, em nói tùm lum là mẹ biết mẹ buồn đó nha.

- Là sao?

- Là chuyện lý do mình ra ở riêng đó, ngày mai em đi làm sáng thôi, xin nghỉ buổi chiều đi, còn đi chồng tiền với anh.

- Uhm, em biết rồi.

- Em có muốn đứng tên nhà ko?

- Sao anh hỏi em? ko phải 2 vợ chồng đứng tên chung hả?

- Thì anh hỏi đó, anh cho em đứng trước.

- Thôi, em ko quan trọng đâu. Miễn sao anh đừng làm em buồn thì 1 mình anh đứng cũng được. Mà thôi, em suy nghĩ lại rồi, phải đứng chung ko thì anh mê em nào anh đem nhà cho nó nữa thì chắc chết!

Hai vợ chồng về nhà, nói đêm đó ngủ lại mẹ vui lắm cũng ko nghi ngờ. Rồi ông Vinh lại tâm sự với mẹ như mọi khi, dẫn vòng vo tam quốc rồi nói lý do dọn ra ở riêng

- Sao lại ra ở riêng?

- Dạ, tại con muốn vậy mà mẹ. Con cũng nói với ba má con rồi, ba má con cũng ko phản đối.

- Nhưng ai ở với ba má con? Nhà con có ai đâu?

- Con bán cái lại cho bé út rồi mẹ ơi, nữa nó lấy chồng rồi ở đó luôn.

- Có thiệt là do con muốn ko? Hay là có chuyện gì?

- (Cười) Dạ, đâu có gì đâu mẹ.

- Con Dung có làm gì ko?

- Dạ ko đâu mẹ.

- Ủ, rồi tính chừng nào coi tìm nhà, mẹ kiếm phụ cho.

- Tụi con tìm được rồi mẹ.

- Hả?

- Dạ, tìm được rồi.

- Ở đâu?

- Dạ chung cư, quận 12 mẹ, mẹ hỏi tiểu thư của mẹ kìa, coi mua nhà mà hớn hờ để bị ép giá đó mẹ.

- Con Dung đâu?

- Con đang ỉn đồ!

- Xuống biểu!

- Chờ con chút!

Tôi ỉn xong nấy bỏ đồ mặc đồ, rồi xuống nhà, ngồi kể bên Vinh

- Sao mấy đứa nhà cửa là chuyện lớn mà sao lại ko nói gì hết vậy?
- (Tôi thực vào tay Vinh)
- Có đi coi thầy ko?
- Dạ tụi con thấy nhà cửa là duyên rồi mẹ, với lại nhà chung cư mà, cục đất là của chủ đầu tư chứ.
- Mấy đứa nói hay quá, đặt cọc chưa?
- Mai tụi con chồng tiền lần 1.
- Trời đất ơi, 2 đứa này ...
- Thôi, mẹ khỏi la nữa mẹ giảm giá nệm và sofa cho con được rồi. Còn tủ giường bàn ghế con qua di hai cậu ba.
- Mua nhà bao nhiêu? tiền bạc đủ ko? Mày ngồi cho đảng hoàng lên coi!
- Đủ rồi mẹ, con lo xong rồi, có gì cần tụi con sẽ mượn thêm mẹ.
- Ủ, có gì nói mẹ.
- Dạ, con cảm ơn mẹ.
- Để mẹ đi coi thầy cho, dọn nhà ngày nào thì hợp, đem cái gì vô trước, mấy cái đó chắc còn lâu 2 đứa mới biết!
- Dạ, được thì mẹ con giúp đùm con cái đó thôi.
- Chừng nào người ta giao nhà?
- Dạ, để con coi, ngày mai chồng tiền xong làm hợp đồng, chắc con nghĩ ko quá nửa tháng. Nghe nói bên đó họ cũng cần tiền gấp về Đà Lạt sống.
- Uhm, có gì nói mẹ mẹ coi cho. Mà ra ngoài ở riêng, lo bao nhiêu thứ, 2 đứa cũng phải biết tính toán chi tiêu đảng hoàng, nhất là con Dung nè, ko được thích đầu xài đó nữa. Mỗi tháng tiền điện, nước, tiền cáp, tiền gas tiền đường muối, gạo ... Là phụ nữ thì phải biết lo mấy cái đó. Rồi con nước đảng hoàng, ko có ăn ngoài nhiều được đâu, chưa kể mai một còn có con, mà có con chắc phải thuê thêm người về phụ.
- Mẹ, mẹ ... để con được trải nghiệm đi mẹ, mẹ lo cho con con cảm ơn lắm, thương mẹ nữa nhưng 2 đứa con lớn rồi mà. Con nghĩ con sẽ làm được mấy điều mẹ nói. Con cần con sẽ nói mẹ giúp con, nhưng con lớn rồi, mẹ đừng lo cho con nhiều như vậy nữa, con phải lo cho mẹ mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

2 vợ chồng tạt vô 1 quán bún trên đường ăn qua loa, tranh thủ chạy qua nhà nội nữa.

- Nội gặp anh rồi mà giờ nội còn muốn gặp em, có khi nào bị la ko?
- Thì em qua gặp đi thì biết, bị la thì nghe chung chứ có gì đâu mà em lo.

2 đứa qua nhà nội, bà nội ở với gia đình chú thím út, nhưng lúc đó nhà ko có ai chỉ có nội và cô giúp việc đang lau nhà thôi. Hai đứa thừa nội xong thì ngồi đó, cô giúp việc lau nhà xong bưng cho 2 ly nước sâm.

- Hai đứa ngồi chờ nội chút!
- Dạ.

Nội có nhai trầu, nhưng ít thôi, cái gì cũng hiện đại, thậm chí 80-90 tuổi nội cũng biết xài điện thoại di động nữa, nội khá giả là tại ngày xưa ông bà cố đều giàu, cả bên nhà ông nội cũng giàu, đất đai nhiều, 1 phần bà nội cũng biết kinh doanh nên tiền đẻ tiền. Nhưng những giá trị truyền thống của nội cũng khắt khe, nghe nói là ngày xưa má Vinh có bầu trước thì lúc rước dâu bị bắt đi cửa sau đó, mà nói chung nội chỉ thương lừa cháu chất sau này chứ với con thì nội nghiêm lắm, ai cũng sợ. Tôi hay giỡn nói nội là lão phật gia.

Tôi đi vô trong rồi lấy ra 1 phong bì.

- Ra riêng thì cần mua nhiều thứ lắm, nội cho.

Nội đẩy phong bì (cũng dày lắm) về phía 2 đứa

- (Vinh) Dạ tui con cảm ơn nội.

- Ủ, nội nói chuyện với thằng Vinh rồi, nhưng mà nội biết nó cũng ăn chơi lắm nên nội muốn nó dắt con qua, cái này là cho 2 đứa chứ ko phải 1 mình nó.

- Dạ, con cảm ơn nội.

- Cứ mua những cái cần mua, lỡ thiếu thì nói nội. Chuyện thằng Vinh ko đi làm ở chỗ ba nó nữa thì đó là chuyện giữa nó với ba nó, nhưng nếu khó sống thì nói đề gia đình cùng nhau giải quyết. Chứ chuyện má tui con thì cả cái nhà này ko ai lạ, chỉ là nội nó chưa dám chửi thôi.

- Dạ, nhưng cũng là tại con, tại con nói lại má ...

- Con khỏi thích, nội cưới má chồng con về đây 40 năm rồi, lạ gì nữa.

- Dạ, con cảm ơn nội thương con.

- Nhà này hể cháu là đứa nào cũng thương đều. Đứa nào khó khăn nội đều cho tiền, giờ nội già rồi, tiền để nhiều làm gì nữa. 2 đứa coi nhà cửa sao rồi thì cũng phải báo 1 cho ba má 1 tiếng nghe.

- Dạ.

- À, vợ thằng Vinh, ở riêng nó có ăn hiếp hay là mèo mỡ gì nhớ nói nội, nội xử cho. Chứ con đi nói với má nó cũng như ko thôi.

- (Cười) Dạ.

- Tối nay 2 đứa ngủ đâu?

- Dạ nhà con.

- Ăn cơm chưa?

- Dạ rồi.

- Đồ trong phòng, cứ vô tắm đi rồi thay đồ, đồ dơ để đó ở đây giặt luôn. Rồi về nhà con sớm đi, ngủ nghỉ. Nhưng mấy đứa nói chuyện với mẹ con chưa?

- Dạ chưa.

- Nói khéo khéo nha con, dù sao thì mình bên chồng sao cũng ko phải cái gì cũng chạy về nói mẹ mình, mẹ mình buồn đó con.

- Dạ.

Tôi ko biết là nội đang dạy tôi đừng chạy về méc mẹ hay là nội có ý tốt, nhưng tôi là người thần kinh yếu, cứ cái gì tôi cũng nghĩ thiên về hướng tích cực hơn. Đó cũng là 1 trong những lý do khi gặp chuyện ko đúng suy nghĩ tôi hay bị rơi vô trạng thái tuyệt vọng, nghĩ là thế giới quay lưng với mình.

2 vợ chồng thưa nội đi về nhà, trên đường về tôi vẫn cứ mãi nghĩ tới ngôi nhà và những đứa trẻ của tôi khi này

- Anh, mua nhà và mua đồ xài thôi nha, nệm thì liên hệ với mẹ, tủ giường bàn ghế thì đi 2 với cậu 3. Khỏi mất công bị mua lầm, mà người nhà chắc rẻ.

- Uhm.

- Ko biết bà nội cho mình bao nhiêu tiền nữa.

- Chắc anh nghĩ cỡ 50 - 100tr đó.

- Nhiều quá dạ.

- Nói chung anh vẫn xoay được, nhưng mà nhà cho thì anh lấy thôi, ko lấy ông bà cha mẹ nói mình khi dễ.

- Có khi nào người ta ko bán ko anh?

- Ko thì mình tìm nhà khác, tầm tiền đó, ko phải khu trung tâm thì cũng có nhiều sự lựa chọn mà. Trưa này anh cũng có đi vài căn rồi, thấy cũng được lắm. Mà thấy căn đó chung cư đúng ý em, thì anh chờ em về đi chung. Ko bán thì anh chờ em đi coi căn khác.

- Nhưng em thích căn đó.
  - Em thích là vì em chưa coi căn nào mà.
  - Ko phải, em thấy đẹp và hợp với mình ... Em sẽ mua mấy chậu bông nhỏ để ngoài ban công.
  - Rồi người ta ko bán thì làm sao? Em mua nhà chứ đâu phải mua cá mua thịt, anh nói rồi 1 tỷ 2 còn cao hơn thì thôi. Em đừng có như vậy.
  - Em có làm gì đâu, chỉ là em thích thôi mà.
  - Ừ, thì anh nhắc em vậy. Sau này mình ra ngoài ở, mình phải tự lập, 2 vợ chồng thôi, đừng có nghĩ tới chuyện dựa vào ba mẹ nữa. Anh vẫn chịu trách nhiệm lo cho em, em đi làm thì em cứ xài thôi nhưng ko phải muốn cái gì cũng được, ko được lại phản ứng thái quá. Đó là nguyên tắc riêng thứ 1.
  - Xùy.
  - Anh nói thiệt, chỉ có em với anh, em phải thương anh. Anh cũng thương em.
  - Biết rồi mà, em sẽ đi làm về đi chợ nấu cơm, tối 2 đứa sẽ ăn cơm, xong rồi coi tv, nghe nhạc.
  - Anh hy vọng vậy, nhưng nếu em mệt thì ăn ngoài, ko sao cả.
- 2 vợ chồng đang nói chuyện thì Vinh tắt xe vô lễ, nghe điện thoại.
- Alo! – Ko, tôi ko cần đồ anh xài rồi, tôi sẽ mua đồ mới, 1 tỷ 2, cao hơn 1 triệu tôi cũng ko mua. – Có chứ, nếu đồng ý sẽ chồng tiền luôn, ko cọc gì hết. – Một tuần tới 10 ngày để anh dọn nhà, vì tôi cũng đang cần nhà mà. – Tôi có tiền sẵn, càng sớm càng tốt. –Ok, chào anh.
  - Ủa, bên đó gọi hả anh?
  - Uhm, chúc mừng em, người ta chịu bán rồi!
  - Yeah!
  - Lúc này kêu 1 tỷ 250 để lại tủ giường, bếp và sofa. Nhưng anh ko chịu.
  - Thôi được rồi, vậy là em vui rồi, em mừng lắm. Em thích lắm.
- Tôi ôm siết ông Vinh úp mặt vào lưng của ông, giữa đường xe tấp tập vậy mà tôi thấy thật yên ả và dễ chịu làm sao. Cảm giác thích lắm.
- Lát chuyện nhà cửa để anh nói nha, em nói tùm lum là mẹ biết mẹ buồn đó nha.
  - Là sao?
  - Là chuyện lý do mình ra ở riêng đó, ngày mai em đi làm sáng thôi, xin nghỉ buổi chiều đi, còn đi chồng tiền với anh.
  - Uhm, em biết rồi.
  - Em có muốn đứng tên nhà ko?
  - Sao anh hỏi em? ko phải 2 vợ chồng đứng tên chung hả?
  - Thì anh hỏi đó, anh cho em đứng trước.
  - Thôi, em ko quan trọng đâu. Miễn sao anh đừng làm em buồn thì 1 mình anh đứng cũng được. Mà thôi, em suy nghĩ lại rồi, phải đứng chung ko thì anh mê em nào anh đem nhà cho nó nữa thì chắc chết!
- Hai vợ chồng về nhà, nói đêm đó ngủ lại mẹ vui lắm cũng ko nghi ngờ. Rồi ông Vinh lại tâm sự với mẹ như mọi khi, dẫn vòng vo tam quốc rồi nói lý do dọn ra ở riêng
- Sao lại ra ở riêng?
  - Dạ, tại con muốn vậy mà mẹ. Con cũng nói với ba má con rồi, ba má con cũng ko phản đối.
  - Nhưng ai ở với ba má con? Nhà con có ai đâu?
  - Con bán cái lại cho bé út rồi mẹ ơi, nữa nó lấy chồng rồi ở đó luôn.
  - Có thiệt là do con muốn ko? Hay là có chuyện gì?

- (Cười) Dạ, đâu có gì đâu mẹ.
- Con Dung có làm gì ko?
- Dạ ko đâu mẹ.
- Ủ, rồi tính chừng nào coi tìm nhà, mẹ kiếm phụ cho.
- Tụi con tìm được rồi mẹ.
- Hả?
- Dạ, tìm được rồi.
- Ở đâu?
- Dạ chung cư, quận 12 mẹ, mẹ hồi tiểu thư của mẹ kìa, coi mua nhà mà hớn hờ để bị ép giá đó mẹ.
- Con Dung đâu?
- Con đang ỉu đồ!
- Xuống biểu!
- Chờ con chút!

Tôi ỉu xong mấy bỏ độ mặc đồ, rồi xuống nhà, ngồi kế bên Vinh

- Sao mấy đứa nhà cửa là chuyện lớn mà sao lại ko nói gì hết vậy?
- (Tôi thực vào tay Vinh)
- Có đi coi thầy ko?
- Dạ tụi con thấy nhà cửa là duyên rồi mẹ, với lại nhà chung cư mà, cục đất là của chủ đầu tư chứ.
- Mấy đứa nói hay quá, đặt cọc chưa?
- Mai tụi con chồng tiền lần 1.
- Trời đất ơi, 2 đứa này ...
- Thôi, mẹ khỏi la nữa mẹ giảm giá nệm và sofa cho con được rồi. Còn tủ giường bàn ghế con qua di hai cậu ba.
- Mua nhà bao nhiêu? tiền bạc đủ ko? Mấy ngời cho đảng hoàng lên coi!
- Đủ rồi mẹ, con lo xong rồi, có gì cần tụi con sẽ mượn thêm mẹ.
- Ủ, có gì nói mẹ.
- Dạ, con cảm ơn mẹ.
- Để mẹ đi coi thầy cho, dọn nhà ngày nào thì hợp, đem cái gì vô trước, mấy cái đó chắc còn lâu 2 đứa mới biết!
- Dạ, được thì mẹ con giúp đùm con cái đó thôi.
- Chừng nào người ta giao nhà?
- Dạ, để con coi, ngày mai chồng tiền xong làm hợp đồng, chắc con nghĩ ko quá nửa tháng. Nghe nói bên đó họ cũng cần tiền gấp về Đà Lạt sống.
- Uhm, có gì nói mẹ mẹ coi cho. Mà ra ngoài ở riêng, lo bao nhiêu thứ, 2 đứa cũng phải biết tính toán chi tiêu đảng hoàng, nhất là con Dung nè, ko được thích đầu xài đó nữa. Mỗi tháng tiền điện, nước, tiền cáp, tiền gas tiền đường muối, gạo ... Là phụ nữ thì phải biết lo mấy cái đó. Rồi cơm nước đảng hoàng, ko có ăn ngoài nhiều được đâu, chưa kể mai một còn có con, mà có con chắc phải thuê thêm người về phụ.
- Mẹ, mẹ ... để con được trải nghiệm đi mẹ, mẹ lo cho con con cảm ơn lắm, thương mẹ nữa nhưng 2 đứa con lớn rồi mà. Con nghĩ con sẽ làm được mấy điều mẹ nói. Con cần con sẽ nói mẹ giúp con, nhưng con lớn rồi, mẹ đừng lo cho con nhiều như vậy nữa, con phải lo cho mẹ mới phải.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

- Anh cũng chưa biết nữa, anh nghĩ ko quá ràng buộc đâu, nhưng dù sao anh cũng sẽ thử, cố gắng. Ngoài đam mê yêu thích còn mang trách nhiệm lo cho gia đình mình, anh sẽ làm tốt nhất có thể. Tiền anh có được sẽ là những đồng tiền xứng đáng.

- Em lo lắm.

- Em lo gì?

- Em ko biết nhưng em thấy ko an tâm.

- Ko sao, bạn anh, công ty hẳn hoi, anh là người làm ăn, anh biết đâu là an toàn đâu là ko. Anh liệu được mà, công ty người ta đăng ký kinh doanh đang hoàng, với lại, mỗi lần có hợp đồng là người kia đứng hợp đồng ko phải anh. Em hiểu ko?

- Uhm, em ko rành chuyện này, giờ người ta lường gạt nhiều lắm.

- Chồng em ko phải mới ra đời đâu mà em lo, mảnh lối làm ăn anh cũng có mà em. Từ từ em sẽ biết chồng em lao động ra sao.

Tôi lo lắng đủ thứ trên đời, bây giờ thêm chuyện của Vinh, có phải là lo thừa quá ko nữa. Tôi vẫn đi làm hàng ngày, chờ tới ngày ra công chứng nhận nhà thôi. Tôi biết cuộc sống ra riêng ko hề dễ dàng, đối với cả 2 cá thể ăn sung mặc sướng từ nhỏ, đến ngay cả khi ra ở riêng thì gia đình vẫn vun đắp cho rất nhiều tiền, bao nhiêu đó cũng là mơ ước của những cặp vợ chồng trẻ khác.

Tôi và Vinh bắt đầu tìm mua đồ từ từ cho tổ ấm. Đầu tiên là tới cửa hàng đi 2 cậu 3 tìm giường tủ và bàn ghế, người nhà với nhau, cậu đi tư vấn nên chọn gỗ xoan đào, vừa rẻ vừa bền lại thẩm mỹ và mẫu thì sẽ đúng theo ý tôi, coi như vừa bán vừa cho. 1 tủ bếp, 1 cái giường (giường có tủ kéo phía dưới và trên đầu giường cũng có ngăn để đựng được đồ), 1 bộ bàn ghế để bếp (1 bàn 5 ghế), 1 tủ quần áo lớn trong phòng, 1 kệ sách nhỏ, 1 bàn để tv, 1 bàn trang điểm trong phòng, đóng thêm 2 tủ nhỏ trong 2 nhà vệ sinh, 1 tủ thuốc, 2 tủ giày dép nữa. Tôi quên tới đâu, cậu đi nhắc tới đó. Xong rồi mới qua mẹ, qua cửa hàng nhà lựa 1 tấm nệm và gối, 1 bộ sofa nhỏ và đương nhiên mẹ lựa chọn cái tốt nhất và đẹp nhất.

Sau đó mới bắt đầu mua những cái nhỏ hơn ko biết nên mua 10 hay 20 cái chén, ko biết nên mua loại nào, cái đẹp thì mắc quá mà cái thường thì nhìn ko thấy bắt mắt. Vậy là cứ 1 vòng lại quay lại chọn cái đẹp. Khổ tâm lắm, biết là mua sắm tốn kém, dặn lòng tiết kiệm mà rớ vô cái nào cũng mắc. Đến cái móc phơi đồ cũng có nhiều loại làm mình phân vân chết đi được. Nhiều lúc bỏ qua nhưng bị Vinh nhìn ra, níu tay quay lại mua cái đó. Mỗi lần mua một ít mà tính tiền thì lần nào cũng xuất mồ hôi.

- Em cứ mua đi, cái nào đẹp, tốt và ưng thì mua. Mình mua xài lâu dài mà. Nhà đẹp thì cái gì cũng đẹp, anh lo được mà. Cái gì cũng cần xài, thôi thì cứ mua đi em, mình xài mua 1 lần cho xong.

Mua tủ giường bên nhà đi hai với cậu ba, giá hữu nghị hết cỡ, vừa bán vừa cho cũng hết hơn 30tr. Nệm với sofa mẹ ko lấy tiền, Vinh ko chịu cuối cùng mẹ lấy rẻ, vì là Kymdan nên chỉ có 1 sofa, 1 nệm và 4 gối mà hết 20 tr. Chăn drap và mền mỗi cái 2 bộ thêm hết 8 triệu. Gom sơ lại tạm thời cũng gần 70 tr, chưa có tv, chưa có tủ lạnh, chưa mua bếp gas .....

Hôm nay, còn 10 ngày nữa giao nhà, Vinh có buổi đi làm đầu tiên, theo chồng tôi nói là 1 lò xông có máy nén khí gì đó, hôm nay anh tới xưởng gặp người vẽ bản vẽ chính và nhập vật tư. Ngày đi làm đầu tiên của chồng tôi đã rất hồi hộp và lo lắng, bản thân tôi cũng là 1 đứa con cứng nhưng ko biết sao tôi lại luôn quá lo lắng cho chồng mình (đến giờ cũng vậy), tôi luôn cảm thấy anh ấy thật đáng thương và ko muốn ảnh vất vả. Ảnh luôn tròn vai trụ cột gia đình, người đàn ông luôn che chở bảo vệ tôi, tôi tin tuyệt đối vào những lời hứa của chồng. Tôi luôn mong muốn vợ chồng khoẻ mạnh và làm tốt việc, tự sống tốt nữa, tôi tự hứa sẽ chăm sóc cho chồng đang hoàng, để má thấy rằng sống với tôi con trai má được hạnh phúc. Tôi muốn lần nào đó trở về nhà, má ko còn coi thường Vinh và má sẽ có cái nhìn khác về tôi. Quan trọng hơn hết vẫn là mong mọi người nhìn thấy chúng tôi hạnh phúc.

Tôi ôm chồng, hôn môi anh, nắm tay và hôn tay anh nữa

- Anh đi làm may mắn nha!

- Giờ hai mình phải luôn cố gắng nha, giờ anh sẽ bắt đầu sống và làm việc vì em, vì tương lai của mình.

Vợ chồng ôm nhau mất mấy phút, nếu ai trong hoàn cảnh của tôi sẽ hiểu cho cảm giác của tôi. Tự nhiên từ 1 PGD chỉ ký tên và thu tiền, bây giờ phải đi làm công cho người ta ... vì ai? Vì tôi, vì muốn bảo vệ tôi.

Và từ hôm nay, tôi bắt đầu có thêm 1 thói quen, nhắn tin cho Vinh mỗi khi rảnh tay, tôi muốn chia sẻ công việc với chồng.

- Chào anh, đi làm vui ko?

- Anh bị khớp quá khi làm chung với 1 chuyên gia. Anh thấy mình giống như đang học hỏi hơn là đi làm.

- Ủa, người kia giỏi lắm hả anh?

- Uhm, rất giỏi, cái gì cũng biết, anh cảm thấy ngưỡng mộ luôn.

- Anh cũng giỏi mà.

- Uhm, cảm ơn em.

- Trưa nay anh ăn gì?

- Chắc ăn chung với anh em ở đây. Nhìn thấy máy móc mà ham luôn.

- Chúc anh may mắn nha.

Và cũng từ khi chồng đi làm, mặc dù ko hiểu gì về máy móc thiết bị, nhưng tôi luôn lắng nghe những chia sẻ thao thao bất tuyệt của chồng về 1 con lăn, con đội, về túi lọc, về máy nén khí, về tủ bù cos, turbin gì gì ..... Đó là những loại máy tôi nghe thường xuyên trong trao đổi của chồng, và khi chồng kể tôi luôn tham gia vào câu chuyện.

3 ngày nữa giao nhà, tôi cảm thấy vui và và hớn hờ. Những bài cúng, vật dụng mẹ chỉ tôi như nhang đèn, trái cây. Cái thùng gạo và bình nước uống phải đầy và bung vô trước. Có thể nói là nhờ sự hỗ trợ của gia đình của mẹ, đồ đạc của 2 đứa coi như gần đầy đủ trước ngày dọn nhà. Vinh nói còn mấy vật dụng điện lạnh thì dọn nhà xong rồi ra siêu thị điện máy mua luôn, anh có coi giá cả và tính toán hết rồi.

Ngày nhận nhà cũng đến, sáng 2 vợ chồng đi giao tiền lần 2 và ra công chứng sớm. Xong xui nhận hồ sơ chờ sang tên, rồi tranh thủ chạy về nhà mẹ để chuẩn bị, hôm nay cũng đem gạo và nước vô trước, van vãi ông bà thổ địa phù hộ, rồi bên mẹ bên cậu đi mới chờ giường tủ qua, thuê người lắp ráp luôn. Mở chìa khoá bước vô ngôi nhà trống trải đó, hít 1 hơi đầy tự hào - cảm giác khó tả đó chưa bao giờ tôi quên. 2 vợ chồng cứ nhìn nhau cười miết, mặc dù cũng hơi bối rối và mệt nhưng niềm hân hoan lấn át. Ngày đó bé Vy đi tour mà cứ gọi về hỏi thăm hoài, ba và nội cũng gọi, đòi qua nhưng Vinh nói khi nào dọn xong hết sẽ mời cả nhà qua luôn.

Nhìn ngôi nhà trong phòng khách thì cái sofa, trong bếp có tủ và chén bát đầy đủ, phòng ngủ có nệm có giường .... Hạnh phúc gì đâu luôn.

Tối hơn 3h chiều mọi thứ xong mọi người ra về, 2 vợ chồng quên mệt lại đi siêu thị điện máy.

- Anh tính rồi, sẽ mua 2 cái tv, 1 để phòng khách 48" và phòng mình 32". 1 tủ lạnh, 2 quạt máy đứng và 2 quạt máy treo tường, máy giặt.

- Ko, em giặt đồ tay được mà.

- Ko, anh quyết định rồi, sẽ mua máy giặt cho em, máy giặt cửa trước loại tốt nhất, anh nghiên cứu hết rồi. Em ko có cãi.

- .....

Tôi cũng thấy tốn kém quá ko dám đòi, nhưng mọi thứ trong sự sắp đặt của Vinh hết rồi nên đành nghe theo.

- Anh còn món quà cho em, đợi ngày mai anh sẽ chở em qua chọn rồi lấy luôn.

- Quà gì?

- Dân nghe nhạc, anh có coi 1 địa chỉ chuyên lắp đặt âm thanh rồi. Mai mình qua thử rồi chọn.

- Ko mua trong đây luôn đi anh?

- Ở đây hạn chế lắm sao? Ko phải ngày nào cũng phải nghe nhạc mới chịu được sao? Đó là quà của anh đó, phải vip.

- Mua nhà tốn tiền vậy rồi còn quà gì trời ơi?

- Ko có cãi anh nha!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Người ta hẹn ngày mai giao hàng và lắp ráp cho mình luôn. 1 vòng lựa lựa cũng tốn thêm mấy chục triệu nữa. 2 tv Toshiba, 1 máy giặt Electrolux, 4 cái quạt máy, 1 cái bếp hồng ngoại, 1 cái nồi hầm điện và nồi cơm điện. Vì mua nhiều nên được bốc thăm trúng thưởng, bốc cái thăm được giảm gần 3 triệu cộng với tặng kèm siêu nấu thuốc bắc và bình nấu nước siêu tốc.

Kế hoạch ngày mai là đi mua đàn nghe nhạc, rồi kêu người ta qua lắp đặt 1 lần một chung với mấy đồ điện máy hôm nay luôn. Sau đó mới kêu xe chở đồ đặc gọi ở nhà nội, nhà mẹ qua sắp xếp. Sau đó là đi mua thêm đồ xài như xà bông, sữa tắm này nọ .... Mền, drap và áo gối đã nhờ cô giúp việc bên nhà bà nội giặt dùm rồi. Dự kiến là ngày một mới chính thức về ở nhà mới được.

- Anh ơi, mua nhiều tiền quá, hay lấy thêm tiền của em đi, đủ ko anh?

- Đủ mà, trong khả năng của anh, khi nào cần anh sẽ mượn em.

- Tiền chung mà, mượn gì.

- Em có vui ko?

- Vui chứ, cảm giác ngộ lắm, nghĩ sao mà hỏi em vui ko? Bộ anh ko vui sao mà hỏi em.

- Anh vui chứ, bản thân anh vui rồi thấy em vui nên anh vui gấp đôi. Mà ổn định xong áp trứng nha vợ! Để cho anh 1 thằng ku nữa thì cho em làm hoàng hậu luôn. Tối lúc đó, anh cày cực khổ cỡ nào anh cũng chịu được, miễn lo cho em và con đầy đủ là anh vui rồi.

- Em biết rồi, người ta nói từ 24-27 đẻ là đẹp nhất đó anh, em cũng tranh thủ chứ. Bộ anh ko thích con gái hay sao mà đòi em đẻ con trai vậy? Trọng nam khinh nữ à?

- Thôi thôi, tại anh thích con trai thôi chứ con nào cũng thương, miễn là con của anh do em đẻ là anh thương.

- Uhm, anh nói vậy còn được nha. Mà anh nghĩ lại có thấy bất ngờ ko? Anh có lằng lằng như em ko?

- Uhm, nghĩ lại cũng bất ngờ, mọi thứ tới nhanh quá, mà nói thẳng thì vợ chồng mình may mắn hơn nhiều người vì có điều kiện đó em, anh từ giận má thì có khi phải nên cảm ơn má mới phải.

- Hay là xong xuôi mình về xin lỗi má đi anh.

- Thôi từ từ, đang vui mà đừng có nói chuyện mất hứng. Nhưng mình có lỗi gì mà xin lỗi?

- Nói chung, em nghĩ anh nên huê với má chứ, má con mà như vậy hoài sao?

- Thôi anh biết rồi, anh nghĩ được mà em.

- Em mong ko vì bất hoà của anh với má mà bị má ghét. Em luôn mong mọi được má thương.

- Cái gì cũng cần có thời gian nha em, em đừng nghĩ nhiều quá, rồi má sẽ hiểu em và thương em thôi.

- Uhm, em tin anh nói đó nha. Nhưng cái đàn nghe nhạc bao nhiêu tiền vậy anh?

- Chưa biết nữa, qua nghe thử, loa, amply, đầu đĩa rồi cục sub nữa. Bên đó nó lắp cho mình nghe, mình ưng cái nào thì nó ráp vô rồi tính tiền.

- Nhưng mắc ko?

- Mắc hay rẻ gì cũng mua, đó là cái mình cần, là nhu cầu giải trí của em, là quà của anh mua cho em, em ko cần quan tâm.

- Em xin lỗi anh nha!

- Xin lỗi gì?

- Cái gì cũng anh lo, anh lo bao nhiêu chuyện, anh còn đi làm, em ko giúp gì cho anh hết, em thấy có lỗi với anh quá.

- Được rồi, em là chỗ dựa tinh thần, anh lo việc nước còn em lo việc nhà, mai một anh đi làm về, có em ra mở cửa, rót nước cho anh uống là đủ rồi. Em là vợ, là phụ nữ thì cần gì mà lo những việc của đàn ông. Em cũng đi làm chứ có ở ko đâu mà em áy náy.

- Tối nay qua nhà em ngủ đi anh.

- Uhm.

- Giờ đi ăn tối được chưa?

- Em muốn ăn gì? Anh chờ đi!

- Sao lúc nào anh cũng chiều em quá vậy?
- Tại em là vợ anh, là cục cưng của anh. Anh hứa sẽ bù đắp cho em mà, anh đang thực hiện đó. Mà em cũng phải chỉ có 1 mình anh thôi nghe chưa?
- Một mình anh thôi là muốn chết rồi, thêm ai nữa làm gì?
- Ủ, nói thì hay lắm, phụ nữ giờ ngoại tình cũng dữ lắm, sợ quá hay rùng mớ.
- Vậy thì anh đừng để em sợ, cho em khổ đi!
- Nói thì nói vậy thôi, chứ anh sao nỡ để em khổ được. Giờ ăn cái gì nè, ăn xong rồi tìm chỗ nằm đi anh mỏi lưng lắm rồi.
- Vậy đi ăn cơm gà xong về nhà, em đắp lưng cho anh nha.

2 vợ chồng chạy về Gò Vấp ăn cơm gà, xong rồi về nhà mẹ, tắm táp sạch sẽ, Vinh nằm tính lại tiền, tôi đắp lưng cho Vinh, xong Vinh chơi điện tử trên điện thoại. Hôm nay mẹ đi chơi chứ ko thì Vinh đã lại tâm sự, 2 mẹ con mà sắp vô là lần nào y như lần đó.

- Hôm tết vụ đi Sin mẹ em biết hết hà anh?
  - Uhm, mẹ biết mà.
  - Anh nói với mẹ hồi nào vậy?
  - Mừng 1, mừng 1 buổi tối anh gọi mẹ mẹ nói em ko có nhà anh qua chúc tết mẹ rồi kể mẹ nghe, anh cũng xin lỗi mẹ và mong mẹ giúp anh hàn gắn vợ chồng mình.
  - Hèn gì mà mẹ cứ khuyên hoà, nhưng mẹ khuyên em trước đó rồi. Anh cũng ghê gớm lắm, biết tìm đồng minh. Còn em ngu lắm, cái gì cũng tự chịu, giờ mình ra riêng, thoải mái hơn, em cũng nói luôn cho anh biết là lúc đó em bị làm phiền nhiều cỡ nào đó.
  - Anh biết mà, anh xin lỗi em, sao lúc đó anh ngu dữ vậy, chắc. Bây giờ anh với em, 1 cỗi riêng, chỉ có 2 vợ chồng thôi. Thì mình sẽ cố gắng sống tốt với nhau nha.
  - Anh đừng ra ngoài mèo mớ nữa, em buồn lắm. Mai một nhà có 2 đứa mà anh còn đi nhậu về khuya như ở nhà ba má thì ko biết sao nữa
  - Uhm, anh biết rồi biết rồi mà, anh ko bỏ em ở nhà 1 mình khuya đâu.
  - Nhưng anh có nói cho mẹ em biết chuyện con Diễm nó quậy em ko?
  - Trời, sao dám nói, nói cho bị xử luôn hả? Anh chỉ nói là tại anh vô tâm với em thôi, nhưng giờ anh hối hận rồi.
- 2 vợ chồng đang nằm ngửa, tôi nhìn thẳng lên trần nhà nói chuyện với chồng. Vinh nghiêng qua hôn tôi, vuốt má vuốt tóc, thì thầm vô tai
- Giờ em là quan trọng nhất, ý nghĩa nhất với anh, anh ko làm gì có lỗi với em nữa đâu!

Tôi nhột quá lẩn qua cười, Vinh ôm tôi chặt lắm, 2 vợ chồng ôm nhau cười ha ha. Rồi ông ý bắt đầu giờ thôi dê xôm, cả 1 ngày mệt muốn gần chết mà vẫn có hứng thú.

- Anh ko sợ mẹ về sao?
- Mẹ về thì liên quan gì?
- Mẹ kêu 2 đứa xuống nói chuyện thì sao?
- Ủ, vậy thì tàu nhanh thôi! Nhanh lên em

Chồng tôi nhanh tay cời hết đồ của cả 2, rồi hành sự .... Đúng kiểu tàu nhanh, 15'. 2 vợ chồng tôi có 1 đặc điểm khi gần nhau hay hôn và nói yêu nhau nhiều lắm, như 2 đứa điên vậy, cứ “em yêu anh” rồi “anh yêu em”, lâu lâu lại còn nói những từ ngữ tục nữa “phê ko?”, “tê ko em?”... Cái tay của ông Vinh ko bao giờ để yên 1 chỗ khi sex, ko sờ soạn thì cũng nắn bóp, phát tợn luôn. Vậy mà tôi lại thấy thích mới ghê chứ.

Y như rằng, khoảng 10h mẹ về, kêu 2 đứa xuống nói chuyện, vì chiều tôi có gọi cho mẹ nói hôm nay 2 đứa qua ngủ nên mẹ đi chơi về có mua thêm 2 tô phở cho 2 đứa ăn khuya, bình thường thì ăn ko nổi đâu nhưng tại vừa mới tốn hết năng lượng nên 2 đứa quật hết luôn.

- Mai hai đứa qua nhà mới ở luôn hả?
- (Vinh)Dạ chưa, mai người ta còn qua bắt máy cái đồ điện nữa mẹ. Chắc ngày mới qua ở đó mẹ.
- Con Dung mua xong đồ lật vật hết chưa?

- Mai con đi siêu thị mua thêm, còn mấy cái sữa tắm, xà bông nữa thôi.
- Ủ, chừng nào đồ đặc xong xuôi thì để mẹ nói chị lao công bên cửa hàng qua nhà con lau rửa lại, chỉ nghe con mua nhà cổ nhờ mẹ nói con đó, cho chị qua lau rửa cho sạch 1 lần rồi hãy ở, chỉ dọn dẹp sạch vừa ý dữ lắm, xong để mẹ trả tiền cho chị.
- Mẹ kêu cổ dùm con đi, xong tiền để con gửi cũng được.
- Uhm, sao cũng được. Mà 2 đứa sao rồi, thấy phê ko? Tồn tiền dữ lắm phải ko?
- Trời, mẹ khỏi nói đi, chóng mặt luôn. Nhưng còn hên là có tiền để mà tốn, thử ko có tiền chắc mua được cái nhà rồi bỏ trống lỏng quá.
- Hahah, mà cái nhà của con cũng rộng quá rồi đó, tha hồ sắp xếp theo ý mình. Có tv chưa? Để mẹ mua tặng 1 cái.
- (V)Chiều nay 2 đứa con mới đi mua rồi mẹ.
- Uhm, vậy mẹ li xi.
- (V)Thôi, mẹ cho tụi con nhiều lắm rồi, tụi con lo được mà, chừng nào khó khăn thì tụi con nói mẹ, mẹ cho hoài tụi con ngại quá.
- Ngại cái con khi, cha mẹ cầu mà có của để cho con cái chứ ở đó mà mầy đứa ngại. Thử cha mẹ mà ko có tiền thì khổ cho chết, lúc đó còn phải đi làm nuôi cha nuôi mẹ nữa đó.
- (V)Dạ, thì tụi con biết, nhưng trước mắt tụi con lo được mà mẹ, ko có dám làm phiền mẹ. Tụi con cũng đi làm có thu nhập, 2 đứa ko phụ ko lo được cho mẹ là đỡ lắm rồi.
- Thôi, con nói vậy rồi thì để mẹ mua cái gì làm quà tặng 2 đứa thôi, khỏi lòng vòng.
- Mẹ cho tụi con nữa tiền mua nệm rồi gì nữa mẹ.
- Đáng lẽ cái đó là tụi bây ko trả tiền mới phải, nhắc tới mẹ thấy bứt rứt quá.
- Thôi, ăn xong rồi 2 đứa con ngủ đây, trễ rồi mai còn coi cho xong nhà cửa, con nghỉ làm mấy ngày rồi đó. Mẹ cũng ngủ đi, chúc mẹ ngủ ngon.
- Cái con này chỉ giỏi đánh trống lảng. Đi ngủ đi.

2 vợ chồng lại hú hí chạy lên lầu, lên giường và ôm nhau, tôi cũng thấm mệt rồi

- Anh thấy mẹ thương anh, thương vợ chồng mình anh lại ngại, khi má anh ko thương em, nói những chuyện ko phải với em
- Thôi, giờ có anh, có ảnh của 1 mình em, anh thương em là được rồi, nãy anh nói mai mốt má sẽ hiểu em với thương em, cứ tin như vậy đi. Giờ ngủ thôi, em mệt rồi.

Thoát cái là qua 2 ngày, đến hôm nay nhà cửa đầy đủ rồi, anh Vinh cũng kêu người ta ta bắt cáp và net luôn. Tối nay 2 vợ chồng được ngủ ở cung điện mới của mình rồi. Mấy ngày nay mệt mỏi và tốn kém, nhưng khi ngồi trên sofa mới, nhà cửa sạch sẽ bóng loáng, còn mùi gỗ mới, đến cả cái thảm, cái khăn lau chén lau ly cũng thơm mát, đồ đặc sắp xếp cũng phải dọn tới dọn lui nhưng cuối cùng cũng vừa ý. 2 vợ chồng ngã lưng ra sau, mở tv và nhìn khắp nhà, gật gù. Tôi đi vô phòng ngủ, nhìn giường mới, tủ mới, mọi thứ đều mới, hài lòng kinh khủng. Như là 1 giấc mơ vậy, hoành tráng đến hoàn hảo, dù có tốn kém thế nào nhưng nghĩ tới việc ngày ngày đi làm về nhà của mình, nấu ăn trong bếp của mình, tối ngủ trong phòng của mình .... Thì có tốn hơn cũng đáng. Cái cảm giác lâng lâng từ khi coi nhà, đến khi trả tiền nhà và hôm nay chính thức về ở thì nó càng ngày càng phấn khích, ko biết Vinh sao chứ riêng tôi thì muốn vỡ oà.

Vinh vẫn ngồi trên sofa, tôi chạy từ phòng ngủ ra, nhảy thót lên người hắn, ôm mặt hắn hôn chùn chụt, rồi hắn cũng bế tôi lên, quay mấy vòng đến chóng mặt luôn. 2 đứa nằm ra giữa nhà, bất giác nước mắt tôi chảy, lần đầu tiên trong đời, những giọt nước mắt rơi vì mãn nguyện. Từ đây, cuộc sống của 2 đứa chính thức qua 1 chương mới, những trải nghiệm mới đầy thú vị và hấp dẫn. Những bữa cơm chỉ có chúng tôi, những buổi tối ôm nhau nghe nhạc, nhà riêng muốn sex ở đâu tùy thích, tha hồ thử cảm giác mới lạ, có thể trong phòng khách, trong bếp hay toilet... Nghĩ tới thôi là thấy phê rồi, chưa kể sau này khi có con, chiều chiều đi làm về tôi đi đón con, đang nấu cơm thì Vinh về, con sẽ chạy ra mừng ba, tối tối 2 vợ chồng đọc truyện cổ tích cho con nghe. Ông bà nói đúng “ ko đâu bằng nhà mình “.

Vinh quệt nước mắt cho vợ, nhẹ nhàng hôn lên mắt tôi, trái tim tôi nghẹn ngào vì hạnh phúc. Bây giờ tôi cá là ko có ai có thể phá được hạnh phúc này đâu.

- Sao em nằm lăn qua lăn lại hoài vậy? Sao ko ngủ?
- Em ko ngủ được.
- Là chỗ hả?
- Ko phải, chắc vui quá ko ngủ được ....

- Anh cũng vậy. Hay mình ấy đi cho mệt để dễ ngủ?
- Nhưng lúc chiều ấy rồi mà, sao anh sung quá vậy?
- Chiều là chiều, còn bây giờ khác.

Vậy là ngày đầu tiên ở nhà mới, chúng tôi động phòng tới 2 lần. Sáng hôm sau đi làm thật phấn khởi và thoải mái. Vợ chồng lại ôm hôn ríu rít, cùng nhau xuống nhà xe rồi chào nhau đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Hôm nay đi làm về, vợ chồng tôi ghé nhà ba má chờ cái hình cưới về, sẵn mời ba má chủ nhật này qua nhà mới, chồng tôi làm buổi tân gia thân mật.

Chiều nay Vinh ghé cơ quan đón, kêu vợ để xe đi rồi mai chồng chờ đi làm lấy xe sau.

Khoảng 6h, vợ chồng tôi ghé nhà, bấm chuông, cô giúp việc ra mở cửa chào nhưng có vẻ ko tự nhiên, vào sân tôi đã thấy có chiếc xe LX trắng (của con Diễm), vợ chồng tôi để xe để vô nhà lấy đồ.

Vừa bước vô nhà đã thấy má và con khốn ngồi ở phòng khách cười cười nói nói, trên bàn còn để hẳn mấy gói quần áo hay gì ko rõ, thấy vợ chồng tôi phản ứng của má tự nhiên cau có, con kia thì hình như bị quê.

- Con thưa má
- Uhm
- (Vinh) Tụi con ghé qua để lấy hình cưới, có ba ở nhà ko má?
- Có, ông trên lầu.
- (Con khốn) Chào Vinh, chào Dung, 2 người dạo này khỏe ko?

Ôi trời, thấy bản mặt nó là tôi đã sôi máu rồi, mặt dày vô đối, lại còn hỏi thăm, kiểu như tôi thì tôi ko dám vác mặt đi đâu ấy chứ, cái thứ gì mà giả tạo tợn. Tôi vốn hiền, nhẫn nhịn là vậy, nhưng hể gặp con đó là y như hung hăng liền.

- Chỉ cần ko bị thọc gậy bánh xe nữa, thì vợ chồng em khỏe, cảm ơn chị Diễm.
- Trời ơi, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, Dung ko cần phải nặng nề mình.

- Ờ, hiểu lầm thôi ha, chỉ là chị hư thai rồi lỡ miệng nói với bạn chị là em dẫn vật chị đến hư thai, chị xúi bạn bè chị khích chồng em về đây ăn hiếp em. Chị gọi điện cho chồng em, gặp chồng em than thở.. Rồi khi bị lật mặt chị lại nói là chị ko quan tâm hay vương vấn gì chồng em, chị nói chẳng qua là chị ghét em nên muốn chơi em. Còn chồng em còn thương chị nên mới nghe lời chị, còn má chồng em cũng thương chị nên chị nói gì cũng tin. Chỉ hiểu lầm như vậy thôi chị ha.

Mặt con khốn xanh lét, cứng đơ, cứng họng, còn má chồng thì trở mặt

- Con nói cái gì vậy Dung?
- Thì đó, có má ở đây, chị nói thẳng ra 1 lần đi chị Diễm, chị đẹp quá, ăn học cao quá mà. Nhưng cái thứ như chị, chuyên phá hoại gia đình người khác, loại rắn độc như chị. Vẫn còn vác cái mặt tới đây thân thiết với má. À, chắc lại moi thông tin như mọi khi, hỏi coi vợ chồng tôi hạnh phúc ko chứ gì? Má, phải chỉ má trách má ghét con vì bất cứ việc gì, lý do gì cũng được, nhưng má cứ so sánh con với người này thì con ko chịu nổi. Giờ má đừng hỏi tại sao? Má hay nói con ghen, giờ má hỏi người này đi!
- (Con khốn lấp bắp) Bác đừng hiểu lầm, để con giải thích.
- (Bé Vy đứng cầu thang, chạy nhanh xuống) À, thì ra là chị, bấy lâu nay chị mới là kẻ hãm hại chị Dung, chồng chị chết rồi hay sao mà chị phải đi tìm anh tôi? Chị bỏ rơi anh tôi để chạy theo người khác, đến khi anh tìm được hạnh phúc thì chị phá đám, chị dẫu tôi hiền chứ gặp tôi đi rồi chị biết. Còn má, con cái má ko tin má tin người ngoài, giờ má vừa lòng chưa?
- Tụi bây im hết coi! Diễm, con nói rõ ràng ra cho bác nghe coi Diễm?

- (Áp úng) Dạ, những gì con nói với bác là thật lòng

- Chị mà cũng biết thật lòng à? Chị nói với má tôi cái gì mà thật lòng vậy?

- Thôi thôi, tôi sợ đám trẻ mấy người quá, đưa thì cãi cha cãi mẹ, đưa thì nói dóc nói láo. Vậy con nói đi Diễm, có phải chuyện con coi thấy, nói nó là khác tình với gia đình này, rồi nó bị vô sinh cũng là xạo phải ko?

Vinh đứng yên này giờ để phụ nữ nói chuyện với nhau, nghe tới đoạn này ông cũng nổi khùng lên, chỉ thẳng vô mặt con kia

- Sao cô ác quá vậy? Cái gì cô cũng nghĩ ra được vậy? Sao sự tôn trọng tôi thiếu cuối cùng cũng ko để tôi nghĩ tốt đẹp về cô. Tôi yêu thương cô bao nhiêu năm qua? Vợ tôi làm gì cô mà cô hăm hại tới cùng vậy, vợ tôi làm gì cô mà cô nói vợ tôi vô sinh vậy? Ngày xưa cô đâu có như vậy đâu Diễm. Tôi tưởng lần trước là cô đã thay đổi, tôi nói rồi, tôi bỏ qua những chuyện cô làm vì tôi thấy thông cảm cho cô mất con, rồi tôi nghĩ tình nghĩa cả chục năm yêu thương. Ko ngờ cô chứng nào tật nấy. Tôi thấy may mắn vì bị cô đá, nhờ cô bỏ tôi mới gặp được vợ tôi. Tôi nói cô biết, giờ cô còn đung tới vợ tôi thì tôi ko để yên cho cô nữa đâu. Cô làm tôi thấy ghê cô quá

- (Má) Diễm, sao con kỳ vậy Diễm?

Con rắn độc đứng chết trân, nước mắt nó chảy, loại như nó cũng biết khóc, tôi ko biết nó khóc vì cái gì nữa. Mà tôi thì cũng chết trân, tức điên lên, ra là bấy lâu nay nó nguyên rứa tôi ko có con, nó nói tôi là sao quả tạ, hèn gì má hờ ra là chửi tôi đem lại xui xẻo, cái gì cũng đổ thừa tôi. Giờ tôi chỉ muốn bay vô đám đá cho nó chết đi mới thôi.

Má có vẻ cũng hơi hối hận là là bối rối gì đó cũng ko biết, má quay qua nhìn tôi nhìn Vinh, rồi lại nhìn đăm đăm nhìn con ác ôn, nhưng má ko nói gì mà bỏ đi lên lầu, mặt má đỏ ngầu ....

- Chị nói chị ko muốn chồng tôi, chị ko quan tâm và ko muốn quay lại, ko muốn níu kéo, chị chỉ chứng minh là chồng tôi còn tôn thờ chị, tất cả là chị ghét tôi phải ko? Chị ghét tôi phải ko?

Tự nhiên tôi la hét lên, ko kiềm được bức xúc, tôi bay vô tát nó rồi còn túm đầu nó vật vật mấy cái, bản năng ghen tuông, bản năng tự vệ của nó cũng bùng phát, tình tiết diễn ra rất nhanh, nó hất tôi 1 cái, trúng ghế, đau điếng. Vì nó cao hơn tôi, mạnh hơn tôi nên nó hất 1 cái tôi bật ra liền, chồng và bé Vy sau khi bị bất ngờ đã kịp can ngăn, tôi ôm bụng vì đau, Vinh nắm cùm tay của con kia nghiêng răng

- Tôi cấm cô, nhà tôi, vợ tôi, sau này đừng có tới đây hay xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nó ôm mặt ngồi thụp xuống khóc, chồng tôi tới ôm tôi, tôi cũng khóc, đau thì cũng ko đau lắm, cảm thấy tức và muốn hong khô thôi, nên tôi cứ la lên, vừa khóc vừa la nhưng rõ là thấy nó bị chồng chửi thì tôi hả dạ dã man.

Cô em chồng tôi là cô hết lớn nhất, nói chung hôm nay con kia xui rồi, bị hội đồng, vậy cho nó biết mùi, cho nó biết được cảm giác bị cả thế giới quay lưng

- Chị là cái thá gì mà phá hoại gia đình người khác, còn mặt dày cứ tới đây nịnh nọt má tui, chị thêm làm dâu má thì ngày xưa đừng có bỏ anh Vinh. Thứ người như chị hư thai là đáng, loại người như chị ko nên có con, ác quá má! Chị giờ hết lừa được ai trong nhà tôi nữa rồi. Tôi đã tìm được facebook của chồng chị, tôi sẽ tìm tới chồng chị và kể cho chồng chị nghe về những việc làm của chị, chị Dung hiền ko làm thì tôi sẽ làm.

Lúc đó ba cũng đi xuống, chắc ba mới tắm xong, nếu ko này giờ chắc ba cũng nghe chửi nhau rồi. Mấy cô giúp việc trong nhà cũng đứng láp ló nghe chuyện, chắc ai cũng ngạc nhiên lắm đây

- Gì mà um sùm vậy? Mấy đứa làm gì mà bả lên nằm trùm mền khóc ở trên vậy?

Ba nhìn tôi đang ngồi khóc tu tu, nước mắt nước mũi tèm lem, còn con kia thì cũng ngồi đối diện, cũng nước mắt nước mũi tèm lem nhưng như người thừa, ko ai quan tâm. Thấy ba xuống nó cũng nhanh nhẩu đứng dậy, chùi nước mắt cúi đầu

- Con thưa bác Thái.

- (Ba) Uhm, có chuyện gì ở dưới này này giờ vậy?

- (Vinh) Ko có gì đâu ba, giờ giải quyết xong rồi, giờ 2 vợ chồng con qua lấy hình cưới về rồi mời ba má chủ nhật này qua nhà tụi con, vợ chồng con làm bữa tiệc nho nhỏ để mừng nhà mới thôi ba.

- Ko có gì sao 2 người ngồi khóc vậy?

- (Vy) Bà Diễm đó ba, lâu nay nhà này tùm lum chuyện, chuyện anh ba với chị Dung, rồi chuyện má cứ ghét chị Dung cũng do bà làm hết đó ba. Mà bây giờ bà còn dám xô chị Dung nữa nè, ác quá mà, muốn giết người mà.

Ba hình như thấy mơ hồ, bé Vy nói cũng ko đúng sự thật lắm

- Dung, con sao vậy? Còn Diễm nữa? Hai đứa sao vậy?

- (Con khốn đứng nhanh tay cầm giò xách nhục nhĩ) Dạ ko có gì đâu bác, con xin lỗi làm phiền bác, thưa bác con về.

Nói xong nó ko chào những người còn lại, cúi đầu đi nhanh ra cửa, leo lên xe rồi ga chạy nhanh thiệt nhanh.

Chồng tôi từ nãy giờ cũng lơ sự hiện diện của con kia đi, đúng là đàn ông, họ ko muốn mọi chuyện cứ nhây như phụ nữ. Ông Vinh vậy đó, coi như xong rồi đó. Tôi, phần tôi cũng rất ảm ức, nhưng rõ là cũng sượng trong bụng lắm vì tôi cũng có đánh nó mà, thiệt là hung phần. Bé Vy cứ ngồi kể bên, nó vén áo lên, da tôi thì trắng và mỏng khỏi bàn, bầm tím liền ngay hông gần lưng quần. Ông Vinh mặt có vẻ xót lắm, nhưng cũng tỏ vẻ bình tĩnh.

- (Bé Vy) Bà Diễm đó, bà ghê lắm, chị Dung thì hiền. Mấy lần em hỏi mà cứ ko nói, giờ mới biết. Sao chị hiền quá vậy, gặp em thử em đâm cho chết luôn.

- (Ba) Con này, con gái mở miệng ra là muốn phạm pháp vậy? Dung có sao ko con?

- Dạ, ko sao ba con hơi ê 1 chút thôi.

- Thăng Vinh, chuyện là sao vậy? Sao dưới đây cãi lộn mà má cũng khóc?

- Mấy chuyện đàn bà thôi ba, nhưng giờ giải quyết xong rồi ba. Mà giờ chắc má cũng bớt ghét vợ con rồi.

- Bộ con Diễm nó làm gì dữ lắm hả? Hình như má con mới hôn vồn mở tiệm quần áo gì với nó mà?

- (Vinh)Mở chưa ba?

- Hình như rồi phải ko Vy?

- Con ko biết, con giận má bữa giờ ... Nhưng hình như dạo này bà Diễm qua thường lắm. Bữa nay cho má biết, má thân dữ lắm, thương dữ lắm, thấy mà ứa gan.

- Con lên kêu má xuống coi.

- (Vinh) Thôi ba, cho má nghỉ đi chắc má cũng hơi sốc rồi. Giờ tụi con lấy đồ rồi về.

- Dung có sao ko con? 2 đứa ăn cơm chưa?

- Dạ thôi con về ba, con hơi mệt.

- Uhm, vậy 2 đứa về nghỉ đi, chủ nhật ba má qua.

Tôi cứ ôm bụng, Vinh chạy lên phòng lấy cái hình rồi xuống. 2 đứa thừa ba về, nhấn ba nói với má dùm nữa. Bé Vy chạy theo tôi nói nhỏ

- Để em tìm gặp chồng bà, em sẽ trả thù cho chị.

- Thôi được rồi, vậy chị thấy chắc nó đủ nhục rồi. Đừng làm quá nữa em, mất thời gian với mấy người đó làm gì.

- Chị hay quá, bà ác vậy sao chị ko cho bà chết luôn, cho bà biết mùi bị hất hùi giống chị.

- Thử người đó dễ yên cho họ hạnh phúc đi, họ mà ko hạnh phúc thì nhiều gia đình tan nát lắm em. Với lại em đừng rủa chuyện có con hay mất con nữa, nghe ác miệng lắm.

- Em biết rồi, nhưng tại em tức cho chị quá mà.

- (Vinh) Thôi, 2 chị em buông nhau ra dùm đi, Dung em cảm hình được ko? Hay anh kêu taxi cho em ngồi nha?

Rồi Vinh kêu taxi, tấm hình bị quá ko tự chỗ được, với lại thấy tôi cũng hơi đau nên ông nói ngồi mắc công mỗi lưng.

Vừa vô tới nhà tôi bỏ đi thẳng vô phòng, trùm mền luôn. Ko hiểu tâm trạng gì, nhưng cảm thấy giận giận. Vinh dựng tấm hình ngay gần cửa phòng, lại gần vợ, kéo mền ra, vén áo lên, xuyết xoa

- Chắc, đau ko? Em đi tắm đi ra anh xức dầu cho.

- Anh nghĩ em đau ko? Nghĩ sao mà nghe lời nó hành hạ em mấy tháng trời, anh thiệt là tệ, thiệt là tàn nhẫn với em.

- Anh biết rồi mà, anh sai rồi, anh xin lỗi.

- Em biết là anh biết ra hết rồi, nhưng em nói thiệt, em còn tức lắm, em chỉ muốn đánh nó nhiều hơn..

- Uhm, anh thấy mà, mà em nhanh quá anh ko kịp can nữa, nhỏ xíu con mà hung dữ. Đánh người ta hết mấy cái rồi còn gì.

- Anh xót à?

- Anh xót em thì có, thử người đó mà là đàn ông chắc anh giết luôn quá.

- Anh nóng ko? Em thấy mặt anh tỉnh queo mà

- Em nghĩ anh nóng ko? Mà ko lẽ anh đánh phụ nữ hả em? Anh thấy như vậy là đủ rồi, chắc ko dám làm gì nữa đâu. Mà anh nghĩ hoài ko ra, sao mà như phim TVB vậy ko biết.

- Anh sợ chưa?

- Uhm, sợ rồi. Em đi tắm đi, anh xức dầu cho em, rồi anh tắm xong, em muốn ăn gì anh chở em đi ăn.

Tôi đẩy tay ông ra

- Em tự lo được, trời hại mới chết, người hại ko chết đâu. Ác lai sẽ gặp ác báo.

- Anh xin lỗi em. Em là nhất của em mà. Ko còn lần nào nữa đâu.

Ông vừa xin lỗi vừa rúc đầu chúi chúi vô tóc tôi. Lại một nốt bông trong cuộc đời, hy vọng sau chuyện này má sẽ có cách suy nghĩ khác về tôi, mặt khác tôi sẽ cố gắng có con nhanh, chắc chắn lúc đó má sẽ thương tôi thôi. Mọi chuyện xảy ra nhanh tới nỗi chưa kịp nhớ lúc đó phản ứng của mình như thế nào, ko nhớ cái mặt của nó ra sao nữa. Nhưng ít nhiều cũng cảm thấy sưng trong bụng, ước gì ông Vinh tát nó vài bạt tai mà điều đó đã ko xảy ra.

Nghĩ lại thiệt là sợ, người ta nó là ko có gì độc bằng lòng dạ đàn bà. Nghĩ thôi là thấy rùng mình, sao cái gì cũng nghĩ ra, lại còn hết lần này tới lần khác. Ko biết khi gia đình người ta tan nát thì nó được cái gì nữa, đã man!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Hôm nay chủ nhật, 2 vợ chồng đặt 3 bàn tiệc nhỏ trên nhà, thuê người quen nấu mấy món ngon ngon để mừng nhà mới. Mời gia đình 2 bên và con Tiên điện.

Ai cũng khen nhà dễ thương, phong cách và ko gian dễ chịu, lầu cao ko thiếu gió nên ko có cảm giác ngột dù cũng đông người. Nào là tranh thêu long phụng, nào là khánh vàng “vạn sự như ý”, đồng hồ treo tường, bộ chén đĩa, bộ ly tách ... Bé Vy biết anh nó thích uống cà phê nên mua tặng 1 bộ phin pha cà phê nghe đầu cũng mắc lắm. Nồi bạc nhất có lẽ là quà tân gia của mẹ, hồ cá treo tường, chắc mẹ biết 2 vợ chồng cùng mạng mộc (đại lâm mộc mà).

Má dòm ngó nhà cả 1 vòng, rồi cũng ra vẻ ưng ý lắm. Nay ba má mua cho cái khánh vàng, rồi má cũng hơi gượng gạo nhưng cũng chúc phúc, chúc 2 đứa nhà mới mau có tin vui. Thái độ của má vẫn vậy, phận dâu con tôi cũng luôn lễ phép hết mình.

Một ngày đẹp trời và hạnh phúc nữa trôi qua. Những ngày mới dọn về nhà mới thì cảm giác lúc nào cũng như Tết. Nhìn ông Vinh đứng ngồi nằm gì cũng muốn ôm, muốn hôn ông.

Rồi những chuyện vặt vãnh của các cặp vợ chồng khi ở riêng cũng xảy ra. Vinh nói với tôi anh sẽ ko động tay vô 1 việc nhà nào, rửa chén, giặt đồ hay thậm chí quét nhà cũng ko. Ông biết tôi cũng đi làm, nên tôi làm được thì làm, ko thì thuê người giúp việc cho. Tôi nghĩ là ông giỡn, xong nghĩ lại nhà có 2 đứa thì làm gì có việc nhà nhiều mà làm, thôi ông đi làm thì suy nghĩ nhiều, đàn ông là việc nước, mình vợ lo việc nhà cũng được. Với lại đã đang ko được lòng má chồng, xong để mang tiếng lười biếng ko lo được cho con trai của má, nên quyết tâm làm vợ đảm.

Vậy mà, ko ngờ Vinh nói thiệt, sáng ra tôi pha cà phê, lau quét nhà lau nhà xong thì ông uống cà phê xong là cái ly để yên trên bàn ko dẹp tôi mà bước ra trước thì cái ly để tới chiều, đi làm về giày dép cõ ra là để yên đó, cái tủ kệ bên cũng ko để lên, quần áo thì vợ giặt xong có khi về sớm thấy khô cũng ko lấy vô dùm, nhà kiến bò cũng ko xịt kiến, chờ vợ đi làm về xịt, ông nói do ông bị viêm mũi dị ứng nên ko chịu được mùi thuốc xịt. Có cái toilet dơ quá thì lúc tắm ông có cọ cọ chà chà 1 chút, đa số vẫn là mình làm. Ăn cơm xong việc ông dừng cảm làm là bụng cái nồi cơm điện để lại trong bếp – hết!

Đúng là công việc ko nhiều, nhưng mà nhiều lúc tôi bức lắm, nhất là mỗi khi tới tháng, tôi đau bụng, quạu quọ, tháng nào tới tháng cũng cãi lộn.

- Ủa anh, cái ly nước uống xong thì dẹp đi, mà có mấy cái đồ lót ly sao anh ko lót, anh để trên bàn kiếng, trên tủ vậy nước chảy thấm hư đồ hết!

- (Im lặng)

- Vợ anh mang dơ thì anh cũng phải bỏ vô đồ dơ để em giặt chứ anh cứ nhét nhét vậy hoài, mang ko biết giặt à?

- Em la anh hoài. Thôi, lại đây ôm cái, công chuyện nhà nhiều mệt thì kêu người ta tới làm, kêu theo giờ thôi. Em đừng làm cực tội nghiệp em, xong em

còn la anh hoài.

- Em ko có la, nhưng em nói ko phải sao? Chỉ cái việc anh đẹp cái ly hay đôi dép anh đúng chỗ thôi mà anh cũng ko làm, sao anh làm biếng quá vậy?
- Thôi, em đang khó chịu, anh ko cãi, chứ anh là ko vui rồi. Ngay từ đầu anh nói rồi, làm được thì làm, ko được thì kêu người ta làm, chứ đừng có làm rồi cự anh như vậy.
- Nhà có bao nhiêu việc mà thuê mướn, em thích tự tay làm mọi việc vừa ý em. Anh như vậy mà nữa có con rồi ai phụ em đây?
- Em có chịu đẻ đâu, tháng nào cũng có kinh, chừng nào đẻ đi rồi tính.

Tôi tròng mắt, đứng dậy, quăng cái áo đang xếp, bỏ đi vô phòng khóa cửa ngồi hậm hực. Cảm giác tức tối dễ sợ, tôi làm gì sai hay tôi nói gì sai, chỉ là những việc xuất phát từ ý thức thôi mà ko làm, hề góp ý thẳng thắn là thoái thác kiểu kè cả, hờ hờ ra là đòi thuê người .... Bao nhiêu người, vừa đi làm vừa lo con cái vừa việc nhà, chỉ cần người bên cạnh phụ 1 việc nhỏ cũng vui. Còn đằng này, vậy còn nói tôi tháng nào cũng có kinh.

Gõ cửa cóc cóc tôi ko thèm mở, hần lấy chìa khóa mở cửa vô phòng, giả bộ bụng luôn mớ quần áo mới xếp xong, để trên giường trước mặt tôi như kiểu “anh phụ em xếp đồ xong rồi nè “. Xong ôm hôn các kiểu, các bạn đọc ngôn tình đừng có nói ông là soái ca soái kiết gì, các kiểu quan tâm nhẹ nhàng, chu đáo ngọt ngào gì gì. Ko có đâu, chọc điên vợ xong thì nịnh nịnh là giải thôi.

Từ ngày ra riêng tới giờ, ko có ai nên mình hay mặc đồ nhà, mấy cái quần sát đùi, áo dây hay áo ba lỗ, ko thì mặc mấy cái đầm mỏng, lâu lâu còn mặc sịp với áo thun cũ của ông Vinh. Chưa hết, tự nhiên còn thích thả rông, đọc trên mạng thấy thả rông có nhiều công dụng tốt cho sức khỏe, mà công nhận đi làm và tắm rửa sạch sẽ rồi ko mặc chip thấy thoải mái lắm (vậy là mình thả rông toàn tập khi ở nhà và tối còn ngủ nude).

Hai ngày ko thèm nói chuyện, tới ngày thứ 3, đi làm về mình thay cái đầm ở nhà ra mặc, đang nấu cơm, ông Vinh về tự mở cửa, hôm nào mình về trước là mở cửa rồi 2 đứa lại hôn nhau thôi. Nhưng đang bức nên làm gì thì làm, liếc qua thì thấy còi vớ ra, rồi để giày vô tủ đang hoàng, sau đó đem đôi vớ đi ra phía máy giặt, chắc là để vô đồ dơ. Trong bụng bức mình nhưng nhìn cái kiểu ông như ăn trộm nên mắc cười, nhưng tuyệt đối ko cười.

- Vậy được chưa bà chủ?
- (Im lặng)
- Mấy ngày em bị kẹt thì em là vua rồi, anh sợ em, anh cam kết là mấy ngày em bị anh sẽ cố gắng ko bày biện, sẽ ý thức dọn dẹp phụ em, còn mấy ngày khác thì thôi nha! Em đừng có cứ tới mấy ngày này là chằm chằm, mặt lớn mặt nhỏ với anh.
- Cảm ơn!
- Anh mua cho em cái túi chườm nóng, để em chườm bụng, anh hỏi thì người ta chỉ nên anh mua cho em, chừng nào em đau bụng thì chườm, đừng có ôm bụng nằm đù kiểu như vậy nữa.

- (im lặng)

Ông đi lại gần, sát sát mở tủ lạnh lấy nước uống, xong bóp ngực tôi 1 cái rồi bỏ chạy vô phòng đi tắm. Ngực đang đau tôi giật mình, vừa cáu tiết vừa mắc cười, để yên luôn, tôi cũng quay qua tủ lạnh định uống nước thì lỡ tay trúng cái ly ông ấy vừa để trên bàn, để ngay mép bàn “rõn 1 cái “ – ly rớt bẻ, tôi ko tránh kịp đập 1 miếng miến ly nhỏ bị đứt chân. Vì đang bị kẹt nên máu chảy hơi nhiều, tôi hét

- Anh chỉ giỏi nói thôi anh Vinh!

Tôi cả nhắc chân mình tới tủ thuốc, lấy bông gòn và băng cá nhân băng chân mình lại trước, mang đôi dép rồi quét quét mấy cái miến, lau máu chảy trên nền nhà, ông kia đầu cổ ướt nhẹp chạy ù ra, thấy tôi đang lau máu

- Em bị gì vậy?

Ông ấy sấp vô, cầm chân tôi lên coi, tôi lờm ko thương tiếc rồi đẩy ra

- Mai mốt mua ly giấy uống đi, anh uống xong cái ly anh cũng ko đẹp nổi, vậy mà hồi nãy anh nói hay lắm đó!

- Em có sao ko?

- Có, đứt chân với sắp chết vì tức anh!

Ông gãi gãi đầu. Tôi nấu cơm tiếp, điên hết cả người thiệt chứ. Đang nấu thì tôi nghe nhạc, ông ấy mở nhạc Bryan, cứ mỗi lần chọc điên tôi xong là mở nhạc Bryan ..... vậy mà lần nào tôi cũng xỉu.

Cơm xong, ông bụng nguyên mâm đẹp vô bếp, nay từ té lấm, lấy hết chén ra để vô bồn đang hoàng. Tôi vô rửa chén, xong xuôi tôi lấy đĩa đu đủ mua hồi chiều, cầm 2 cây nữa đem để trên bàn mà ko nói tiếng nào

- Cho anh ăn hả?

Thấy tôi ko thèm trả lời, gã cười đều, tôi ăn 1 miếng sau đó lau nhà lại 1 lần, xong đi vô soạn đồ đem giặt, nhà tôi có 2 sọt đồ dơ : 1 sọt đồ trắng và đồ lợt màu, còn 1 sọt đồ đen, tính tôi kỳ lắm, hồi ở nhà Vinh thì có người giặt đồ sao cũng được nhưng khi tôi 1 mình thì mọi thứ phải như ý tôi, đồ trắng thì giặt tay xong bỏ vô sấy thôi, còn đồ đen cũng vô sơ tay rồi bỏ vô xả và sấy, nói chung cái máy giặt hầu như chỉ để sấy.

Chắc chắn, ông ấy đem đôi vớ đen quăng vô giỏ đồ trắng, chuyện ko có gì lớn nhưng tôi cũng bức mình muốn chết luôn. Tôi chưa kịp mở miệng là thì nghe ông mở cửa

- Anh đi ra ngoài chút xíu về liền. À, đu đủ anh chưa ăn xong, đừng dẹp nha!

Tôi ko thèm quan tâm, cứ lúi cuội soạn đồ ra đem giặt, đang ngồi giặt đồ thì khoảng 15p sau nghe ông mở cửa. Thôi kệ, cũng ko quan tâm. Bỏ đồ vô sấy, xong rửa tay bước ra.

Ông canh tôi bước ra thì rình rình ôm tôi, hôn cổ, hôn mặt, hôn tóc, 2 tay của ông Vinh cũng bắt cháp sờ soạn. Tôi ko biết chồng ai ra sao chứ chồng tôi là dễ kinh khủng. Tôi cũng vùng vằng 1 chút

- Anh buông ra coi.

- Anh mua cho em, 2 đôi dép lông mang trong nhà để êm chân.

- Ở đâu ra đó?

- Bitis ở dưới nhà.

Tôi dụ xuống ngay, đứng yên trong vòng tay của hắn

- Tháng sau đừng kệt nữa, để cho anh 1 tháng ku nha! Như vậy là vẹn cả đôi đường, khỏi phải cái gât mệt mỏi bị đau bụng mà vừa có tin vui.

Đó là tâm lý khó chịu mấy ngày hành kinh, chứ bình thường cũng có nói nhưng ko phải lúc nào cũng cái gât, thấy ông bày thì mình dẹp, vì nói riết cũng vậy nói hoài mỗi miệng, mà chồng mình chứ ai đâu, mấy chuyện đó cũng nhỏ mà. Thương ông lại muốn làm vợ ngoan nên cứ đi làm về là làm việc này tới việc khác. Ko bao giờ quên việc gì nhưng mỗi tội làm gì cũng chậm hơn người khác.

Cũng phải hơn 3 tháng rồi, vẫn ko thấy tin vui gì. Bắt đầu thấy nghi ngại, năm trước giận hôn gần cả năm ko tính, nhưng sau khi hòa giải thì lúc nào cũng đều đặn, cũng có suy nghĩ áp lực gì đâu.

Bắt đầu dò hỏi các mẹ xung quanh, người thì chỉ đi hốt thuốc bổ uống coi chừng ốm quá khó có con, mẹ thì chị các mẹo để dễ dính bầu như “kê gỏi” hay sau khi gần nhau thì cho vào trong nhưng khoan hãy rút ra, cứ để yên như vậy 1 hồi, mẹ thì kêu đi bác sĩ khám. Tìm hiểu các món ăn bồi bổ cho cả 2. Rồi thời gian trôi qua, tháng nào cũng có mấy ngày cãi nhau kiểu như hẹn giờ sẵn vậy. Cái đã hẳn học đã thì qua hết mấy ngày lại vui vẻ, lại yêu thương, lại mềm nhũn ra khi gần chồng. Được cái ông Vinh vợ nói gì cũng chịu nghe và làm theo.

Hì hục mãi tới thời điểm khoảng tầm 3 năm sau cưới, hôm nay hớn hờ vì đã trễ được 4 ngày. Chiều hôm nay Vinh làm đêm, các chị chỗ làm dặn trễ kinh tầm 10 ngày đến 2 tuần hãy thử cho chính xác, lâu lắm rồi mới biết mùi trễ kinh, mọi thứ vẫn y như sắp bị kệt, ngực căng và bụng âm ỉ, tâm lý thế nào mà cứ thêm ăn bắp luộc, ăn lại thấy ngon nữa. Chiều về chạy về ghé thăm và ăn cơm với mẹ.

Xong đi cà phê với con Tiên chút, có nhờ nó lấy cho mấy cái que thử nữa, chuyện trễ kinh ko có khoe mẹ, định chờ khi nào chắc chắn thì nói cho mẹ vui luôn. Cứ ngày nào Vinh đi làm đêm là tôi lại đi chơi với Tiên, hoặc bé Vy nhưng đi với Tiên nhiều hơn.

- Tâm lý mày thoải mái đi, mày đừng ăn những cái mát quá như rau răm, rau ngót, cũng đừng để bị tiêu chảy mấy ngày nhay cảm này. Chúc mày có tin vui sớm, mà sớm mẹ gì nữa, 3 năm rồi, gần 30 tuổi đẻ được rồi. Có bầu rồi đẻ đi, tao lo trọn gói mấy cái thuốc men cho mẹ và bé, free hết.

- Ủ, tao cũng hy vọng, bây giờ nếu tao có con thì chắc má chồng tao thương tao lắm.

- Con cái là lộc trời cho, với lại thời này rồi mà bà má chồng mày lúc nào cũng khur khur quan niệm đó, chán! tao nữa lấy tây cho khỏe.

Tối về lên wtt đọc các topic dấu hiệu có bầu, rồi gõ google search thêm. Nói chung kinh nghiệm 50-50, có những trường hợp trễ cả 10 ngày 20 ngày mà vẫn ko có con, rồi giải thích cho những triệu chứng mệt mỏi thèm ăn là do tâm lý trông con mà ra, rồi có những topic về hành trình tìm con nữa, đọc có lúc thì cười, có lúc thì rớt nước mắt vì đồng cảm cho thân phận người vợ và mong muốn được làm mẹ. Nhưng dù sao mình vẫn thấy vui và an ủi mình, dặn lòng dù có dù ko cũng phải kiên trì và cố gắng. Rồi nhắn tin mùi nẫn, yêu thương với Vinh, gọi viber nữa chứ.

Sáng nay dậy vẫn ko thấy gì, mặc dù bụng quặn hơn, nhưng tôi vẫn hy vọng lắm. Đang đi làm thì Vinh gọi

- Em nghe

- Chiều em đừng đi chợ, có mấy anh em kỹ sư qua nhà mình chơi, có người quê ngoài biển có đem hải sản vô, chiều về em chịu khó nấu dùm anh vài món được rồi.

- Ủa, sao khi đi ra quán cho gọn anh, em có biết nấu mấy món gì ngon đâu, với lại bia bọt, nước đá này nọ nhiều lắm ra quán cho tiện.

- Em nghe anh, mấy anh em chỉ uống vài chai, chủ yếu bàn công việc chút thôi. Anh nghĩ nhiều lắm chừng 2 tiếng là giải tán à.

- Thôi anh nói vậy thì thôi, để chiều em mua thêm cái gì cho mấy anh ăn, chứ giờ đó là giờ ăn tối mà.

- Uhm, cảm ơn em, em lo dùm anh nha.

Mặc dù miễn cưỡng, nhưng thôi kệ, bạn bè đồng nghiệp, dù gì người ta cũng hỗ trợ chồng mình. Chưa bao giờ 1 ngày mà hồi hộp như vậy, chờ đợi nửa mong mắt kính luôn nữa còn lại lại lo lắng sẽ có kính, chiều luôn vẫn ko có gì, nhưng cảm giác bụng đau hơn, thấy ở đó hơi ướt, cứ đi vô nhà vệ sinh kiểm tra mà vẫn ko thấy gì. Vinh gọi

- Em về chưa?

- Em chuẩn bị về nè.

- Uhm, em về trước coi mua bia dùm anh luôn. Anh đang ở xưởng 1 chút, cũng sắp xong rồi.

- Dạ!

Hối hả chạy về, ghé tiệm com gà quen mua thêm con gà quay, 1 ít thịt xá xíu và 1 hộp com hấp (com nấu kiểu nấu bằng nước luộc gà). Tới chung cư thì dọn dẹp hóa bung lên cho 2 thùng bia và 1 bao đá nhỏ. Vô nhà, để đồ ra đó rồi đi tắm nhanh, để còn chuẩn bị. Mới vô toilet cởi đồ ra tắm thì đã thấy máu dính quần, hơi buồn nhưng nghĩ lại có đọc qua 1 trong những hiện tượng là máu báo, sẽ có vài giọt, vẫn tự trấn an mình. Vừa ngồi lên bồn cầu đi vệ sinh thì đã ào ra .... Kiểu như bị tồn ứ mấy ngày nay vậy. Hụt hẫng tột cùng, tay chân mất hết sức lực, trong lòng trống trải khó tả, rồi những tưởng tượng đẹp đẽ như pha lê vỡ nát tan tành, tiếc nuối.

Vẫn cố gắng tắm gội nhanh, ra thay đồ rồi chuẩn bị đồ cho chồng. Ly uống bia, gà và xá xíu bày ra 2 đĩa, com 2 tô ... Mở tủ lạnh thấy có 2 con mực một nắng lớn, rửa sạch hấp gừng cho nhanh, còn ốc hương thì xào tỏi, tôm thì nướng. Tay thì làm nhanh nhanh nhưng đầu óc như mất hồn vậy. Buồn da diết luôn, tưởng như trái đất hoang tàn dưới chân mình. Niềm hy vọng vừa mới chớm ...

Khoảng 6h30, Vinh và bạn ghé qua, thêm tới 7 người, mấy anh em vô toilet rửa tay rửa mặt rồi ra bàn ngồi, tôi lúi cuội bụng đồ ăn đồ nhậu ra. Vinh giới thiệu vợ với mấy anh em đồng nghiệp, tôi chào hỏi mấy anh. Mấy ông kêu tôi ngồi chung tôi từ chối, chỉ lo bụng bê thôi. Mấy ông nói rông nói mây, khen nhà đẹp, rồi từ từ thăm bìa bắt đầu nói chuyện chính trị, tình hình hòa bình thế giới, xong nói qua tới chế tạo tên lửa – tomahawk này nọ, người đang một nghe nhức hết đầu.

Hơn 8h, ai cũng ngà ngà, 2 thùng bia hết trội, uống thêm chai chivas vậy mà lúc đầu tôi còn nói với tú tập hóa nếu ko uống hết thì trả lại. Đúng như rằng, ông nào cũng uống bia như uống nước. Vinh kêu tôi mua thêm 1 thùng, tôi vẫn mua thêm nhưng lúc này tôi khó chịu rồi, bụng thì đau nhiều, tâm trạng ko tốt, nhà có mấy ông nhậu ồn như cái chợ, tôi phải qua nhà hàng xóm nói nhờ người ta thông cảm.

9h40 hết bia ... 1 ông trong nhóm rủ đi đánh bida, mấy ông còn lại ko ai từ chối. Ông Vinh là ham hố nhất, nhậu nhẹt hết mấy tiếng đồng hồ chưa đã giờ còn rủ nhau đi đánh bida, xác định là ăn chơi như vậy sao ko nhậu quán, tôi đâu có cảm cần gì đâu mà còn kéo về đây, bực ko tả được.

Mấy ông nhậu say liêu xiêu, đòi bụng đồ đẹp phụ thì ông Vinh ko cho, tuyệt đối ko cho nói là để tôi dọn, lâu lâu có dịp lên mặt với vợ mà lại. Vậy là khoảng 10h15 mấy ông chào tạm biệt và kéo nhau đi, tôi có dặn mọi người chạy xe cẩn thận này nọ.

Họ đi hết, còn 1 mình tôi, cái nhà như cái quán, đồ ăn nguội lạnh, vỏ bia vứt lung tung, tàn thuốc gạt búa xua .... Tôi mệt mỏi, buồn nữa, ngồi co chân trên sofa gục đầu, muốn khóc cũng ko khóc được. Bụng đau nhiều, vẫn ráng bụng hết đồ vô bếp dọn, đồ dư còn bỏ ra 1 bọc riêng để cho người ta lấy cho heo, lau nhà rồi quét lại, ba cái hải sản tanh lắm tôi lau đi lau lại mấy lần, xịt nước thơm phòng nữa mới thôi. 11h, tôi mệt rồi, đang định vô rửa đồng chén thì Vinh gọi

- Alo em nghe.

- Uhm, em phải vui lên nha, bạn bè anh đồng nghiệp này tốt lắm, cả năm rồi anh em mới có dịp nhậu chung đủ mặt đó.

- Anh đừng uống nữa

- Anh chưa xin đâu mà em lo, chồng em mà.

- Ủ, nhậu thì giỏi.

- Anh thương em cũng giỏi, kiếm tiền cũng giỏi mà. À mà anh gọi nói em, chắc anh về trễ 1 chút, hay em ngủ trước đi!

- Trễ là chừng nào?

- Giờ 11h rồi tụi anh mới tới quán mà, đâu biết chừng nào về.

- Quán gì? Ko phải đi đánh bi da à?

- Bi da gì giờ này, tụi anh đi vô quán karaoke rồi.

Máu tôi điên lên, cái giọng lè nhè của ông, đầu dây bên kia bắt đầu nghe tiếng nhạc, Vinh cố gắng nói lớn nhưng tôi thì chỉ lóng tai nghe âm thanh ở đó,

giọng con gái hát.

- Anh đi karaoke ôm chứ gì?

- HAHah, thôi anh tắt máy đây, em ngủ trước đi nha!

Vinh tắt máy, bụng tôi sôi sùng sục, ko biết nóng giận ức sức sao mà tôi vô bếp hất hết mâm chén dơ xuống sàn, bẻ tan nát, bỏ đi vô phòng nằm khóc ngon lành. Rồi mệt quá ngủ luôn ko hay. Giật mình thức dậy khi nghe tiếng mấy con mèo tìm đực kêu um xùm, chạy ra ngoài vẫn chưa đóng cửa ban công, gió lạnh gắt chết. Tôi hoàn hồn đóng cửa xong chạy vô bếp, cái đồng chén bẻ tan hoang, kiến bò khắp nơi, tanh hôi ... Ai đẹp? Minh đẹp chứ ai nữa. Tôi bỏ vô, quét hốt hết vô đồ hốt rác, lượm từng miếng đồ ăn dính dưới gạch, rồi quét, rồi lau .... Cả nửa tiếng đồng hồ mới xong. Tôi ra sofa ngồi bấm tv, nhìn đồng hồ đã 2h rồi mà ông còn chưa về, từ bực tức tôi chuyển qua chán nản, bất lực. Buồn lắm, lại cảm giác tuyệt vọng cả thế giới quay lưng với mình. Tôi lấy điện thoại gọi cho Vinh, mà ông ko bắt máy .... Tôi tiếp tục ngồi đó, gần 3h nghe tiếng mở cửa, tôi ra nhìn qua khe thấy Vinh về, người ngom hơi nồng nặc, cả mùi của đàn bà, áo xống bung bét hết ra.

- Anh đi bìa ôm à?

Vinh phát phát tay ko thèm trả lời, vô tủ lạnh uống nước. Tôi ko biết hôm nay tôi cư xử như vậy có quá đáng hay ko nữa, nhưng tôi điên lắm!

- Hôm nay anh ngủ ở ngoài đây, ko thì qua phòng kia mà ngủ.

Nói xong tôi bỏ đi vô phòng trùm mền, Vinh đâu có tha, đi theo sau rồi vô tôi, tôi đập cho mấy cái rớt xuống giường luôn

- Tránh xa tôi ra, đề mấy đứa trong quán chưa sướng hay sao?

- Em bị cái gì vậy? Anh là chồng em mà, anh đi bìa ôm nhưng anh có làm gì đâu, anh chỉ ôm thôi! Bây giờ anh về với em, anh chỉ muốn em

- Hả? Chỉ ôm thôi hả? Tránh xa tôi ra, anh còn quậy nữa là tôi bỏ đi luôn đó. Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi chưa? Anh có cho tôi ngủ sáng tôi con đi làm hay ko hả?

Vinh ko quan tâm, cởi áo lao lên đề tôi hôn hít túi bụi

- Buông ra, thả ra, tôi đang bị kẹt, THẢ RA!

Vinh mất hứng, mặt ngu ngơ, thả ra và ngồi thừ trên giường

- Sao bị gì bị hoài vậy? Rồi chừng nào mới có con? Trời ơi, bị bị hoài ....

Tôi giận dữ đứng phắt dậy

- Tôi ko đề được, ko biết đề đâu, anh đi tìm người khác mà đề cho anh!

Tôi bung hết mền gối, quăng tứ tung bỏ đi ra ngoài, qua phòng trống bên kia rồi nằm co người lại, khóc lớn. Vinh mở cửa, ông ôm tôi, đỡ tôi dậy.

- Buông ra!

- Xin lỗi vợ, anh sai rồi.

- Buông ra!

Tôi càng la hét kêu buông ra bao nhiêu thì ông càng ôm siết tôi lại bấy nhiêu. Vinh càng ôm chặt tôi thấy mình càng nhỏ bé, vô dụng và đáng thương, cảm thấy có lỗi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Đề Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Bữa sau đi làm, mệt mỏi, buồn chán, vì sáng ra chồng ngủ say như chết, cũng ko buồn đánh thức, ko thêm pha cà phê sẵn cho. Vậy mà vô cơ quan lại gặp trường hợp giống mình.

Chị Tuệ Ngọc, nhớ ngày tôi vừa chập chững vô làm đã được chị chỉ bảo nhiều điều, chị người gốc Hoa, chị làm ở đây cũng 7-8 năm rồi. Chị với chồng là tình yêu thanh mai trúc mã, cưới nhau ngay sau khi ra trường, hạnh phúc là vậy mà nay chị đã 34 nhưng vẫn chưa có con, anh chị cưới nhau đã chục năm. Tôi cũng ko biết chị đã đi bao nhiêu bác sĩ, bao nhiêu thầy bà khắp Việt Nam này rồi, vợ chồng chị khá hơn vợ chồng tôi nhiều. Từ cung chị bị chúi

xuống, anh thì tình trùng yếu, đã thụ tinh 4 lần, lần nào cũng đậu nhưng chị ko giữ được con. Hôm nay chị tâm sự với phòng là chị sắp ly hôn rồi, và lần này chồng chị cũng đã đồng ý. Mặt chị sưng húp, tâm trạng mình cũng ko hơn gì nhưng tôi cũng phải cố gắng an ủi chị, an ủi cho chị mà trong lòng mình cũng tan nát.

- Chị ơi suy nghĩ lại đi, anh chị thương nhau quá mà.

- Chồng chị có bỏ rồi em à, bỏ chồng chị có thai rồi.

- Sao chị biết?

- Chồng chị nói, anh nói anh ko thương con bé đó, anh chỉ muốn có con, nó sanh xong anh sẽ bắt con về cho chị nuôi rồi anh cắt đứt và ko liên hệ nữa, con bé đó nó cũng đồng ý thì phải, chị cần cho nó tiền thôi.

- Trời ơi .....

- Chị theo dõi từ mấy tháng nay, nó là đứa phụ quán bán cơm thôi, nó nghèo, hiền nữa nên chị cũng ko đánh ghen làm gì, thấy cũng tội lắm. Rồi chồng chị mượn nhà cho nó ở, mua card điện thoại cho nó bán và bán đồ online. Chưa 1 đêm chồng chị vắng nhà, nhưng con bé bầu nay đã gần 5 tháng, con trai em à!

- Ly hôn, rồi sau đó thì sao chị?

- Anh chị cũng ko quan trọng việc tài sản, cứ chia đôi, nhưng chồng chị chia chị 6 anh 4, và anh trợ cấp chị mỗi tháng 8tr đến khi nào chị có chồng.

- Nhưng, anh sẽ cưới con bé đó sao chị?

- Ko biết, đó là chuyện của anh.

- Ko còn giải pháp nào sao chị?

- Chị biết tánh chồng chị, tụi chị yêu nhau 5 năm mới cưới mà em. Chồng chị tuy ko phải con trai duy nhất trong gia đình mà là con trai lớn, ba má anh người Bắc, mặc dù anh ko gia trưởng vì đã sống trong Nam từ nhỏ nhưng mà, cảm giác trách nhiệm, hy vọng rồi thất vọng đã đẩy vợ chồng chị xa nhau. Khi ba mẹ chồng càng ngày càng già, ông bà càng bất mãn về đứa con dâu đầu ko biết sanh con như chị, trong khi mấy đứa em trai em gái của chồng chị thì đứa nào cũng đã có con hết rồi. Thì chị lại càng thương chồng. Hôm qua chồng chị đã khóc em à. Nếu thực sự thì chị nghĩ anh sẽ ko cưới con bé đó đâu, anh ko phải loại người trâu già thích gặm cỏ non, chị tin chồng chị.

- Giờ chị tính sao?

- Tính gì em? Ly hôn thôi, chồng chị rời khỏi nhà 2 vợ chồng đang ở ... chia 1 số tài sản khác.

- Xin con nuôi đi chị?

- Em nghĩ là chị chưa nghĩ tới chuyện đó sao? Nhưng chồng chị, anh ko thích, anh nói ko chịu được khi 1 đứa con phải con mình rồi nó hư, nó phản. Khi ông bà chết đi nó cũng ko biết ý nghĩa cái tang nó đeo trên đầu.

- Nghe chuyện chị em buồn quá, nhưng em biết, người mạnh mẽ và bản lĩnh như chị đã đi đến nước này thì đã ko còn cứu vãn được nữa rồi. Em sanh sau đẻ muộn, chưa trải qua những cảm giác và hoàn cảnh của chị nữa, em ko biết nói sao chỉ mong chị nhẹ nhàng với quyết định của mình.

Hai chị em ôm nhau, chị lại bật khóc. Lòng tôi có 1 sự đồng cảm khó tả, thấy đau cho thân phận phụ nữ quá.

- Chắc chị sẽ nghỉ làm.

- Dạ? Sao vậy chị?

- Chị muốn 1 khởi đầu mới, với cái tuổi của chị, khả năng sinh con là con số ko thì chị ko nghĩ tới chuyện có chồng nữa. Chị sẽ đi học về sư phạm và gom tiền để mở trường mầm non nhỏ nhỏ ... Lúc đó chị sẽ thấy vui hơn với học trò của mình.

- Chị mà nghỉ thì em buồn lắm, Khoa vừa mới nghỉ để kinh doanh, giờ thêm chị nữa.

- Ủ, chị nghỉ thôi chứ chị em mình cũng liên lạc mà em lo gì. Hoàn tất thủ tục xong chắc chị sẽ xin nghỉ luôn.

Câu chuyện của chị Ngọc cứ vậy mà ám ảnh tôi, chị em thân thiết là mấy chứ chưa bao giờ tôi kể những chuyện trong gia đình tôi cho chị nghe, khi chị hỏi sao 2 đứa chưa con thì tôi nói kế hoạch. Kể cả thời gian tôi ly thân thì chỗ làm ko hề biết. Ngày hôm nay phòng kế toán thật là âm ỉ, cơm trưa cũng ko ai buồn ăn. Vĩnh gọi

- Em nghe

- Anh xin lỗi vợ chuyện hôm qua, lần sau anh ko đi bậy ở ngoài nữa. Vợ hết đau bụng chưa?

- Uhm, em đỡ rồi.

- Tối nay em khỏi nấu cơm, muốn ăn gì anh chờ đi?

- Uhm chiều về tính đi anh. Giờ em ngủ trưa 1 chút.

Đầu giờ chiều tôi bắt đầu mò lên mạng đọc về hiếm muộn, tôi xem các tư vấn bác sĩ. Rồi tôi quyết định sẽ đi khám chữa hiếm muộn, tôi sợ cảnh gia đình ly tán vì ko có con, tôi ko tưởng tượng cho dù 2 vợ chồng có vượt qua bao nhiêu định kiến thì tới tuổi xuống lỗ mà ko có con hương khói nó ra làm sao nữa? Chiều nay về sẽ nói chuyện với Vinh.

5h10 tôi ra công cơ quan, chồng đã đậu xe lù lù ngay đó

- Ăn bánh tráng cuốn Hoàng Ty ko em? Hay ăn bánh khọt bánh xèo? Em thích lắm mà.

- Uhm, bánh khọt.

Tôi nhìn mặt ông Vinh hớn hờ, cái kiểu nhận lỗi thì tôi ko giận được nữa. Ông lại biểu để xe ở cơ quan đi, mai ông chở đi làm.

Vô quán ông Vinh kêu món như thuộc bài, bánh xèo ko tôm bánh khọt ko tôm, gỏi cuốn ko tôm, cam vắt.

- Anh, có khi nào anh nghĩ mình ly dị vì ko có con ko anh?

- Em nói gì vậy?

- Ko, em hỏi thiệt.

- Lại đọc mấy cái truyện bi kịch hay coi phim gì nữa phải ko?

- Hay mình đi khám hiếm muộn đi.

- Sao lại khám cái đó?

- Vì đã 3 năm rồi, ko có con là có vấn đề, trên 1 năm mà ko con là người ta đã khám rồi. Anh coi sắp xếp đi qua tuần em hết dơ mình rồi mình đi khám, coi bệnh chỗ nào thì chữa chỗ đó.

- Tuỳ em.

- Em nghe nói là để khám hiếm muộn phải ko quan hệ trước 2 ngày hay sao đó.

- Sao có vụ đó nữa.

- Uhm, người ta xét nghiệm tinh trùng của anh, đảm bảo chất lượng chính xác nên vậy.

- Sao em biết?

- Em coi trên mạng.

- Sao em ko hỏi bác sĩ quen lúc trước khám cho em thử đi. Em muốn thì anh đi với em thôi.

- Anh nói chuyện sao nghe ko có thành ý gì hết vậy? Em muốn mình đi khám là cho 2 vợ chồng mình tìm ra nguyên do sao mà chưa có con, chứ ko phải đi khám cho em!

- Uhm, anh biết rồi.

- Nếu thật sự 1 mình em khám được, thì em cũng ko nói anh đâu. Nói ra sao em thấy anh kỳ quá.

- Thôi, lại muốn gây rồi, em ăn đi, chuyện này đợi mai mốt em hết kinh rồi nói tiếp, giờ em dễ nóng quá.

2 vợ chồng đi ăn về nhà, ông chồng cũng ôm ấp lắm nhưng tôi lại bức bối trong người. Bé Vy gọi

- Chị nghe nè.

- Chị, bữa nay em qua nhà chị ngủ ké được ko?

- Uhm, qua đây ngủ với chị, bị má la hả?

- Ko phải, em buồn quá, lát em qua nha rồi em kể chị nghe.

- Uhm.

- Chị ăn gì ko em mua?

- Ko, chị mới ăn về em đói thì em mua đồ qua em ăn thôi, chiều nay chị ko có nấu cơm.

- Dạ.

Ông Vinh đang coi tv, tôi đang ủi đồ trong phòng, đi ra ngoài

- Tối nay anh ngủ ngoài phòng khách nha, bé Vy qua ngủ với em.

- Ủa, nó bị ba má chửi hay sao?

- Em ko biết, lát em nó qua nói chuyện nhẹ nhàng chút dùm em, nó đang có chuyện buồn gì đó.

- Anh biết rồi, đêm nay anh ngủ đây, biết thân phận rồi!

Khoảng 1 tiếng sau, cô giặt Ngô dễ thương nhất đất An Nam qua tới. Cô bé mua cho anh nó 1 ly capuchino nóng và chị dâu 1 ly đá xay matcha.

- Em mới đi cafe về, ko biết mua gì, mua cho anh chị vậy thôi.

- Còn cái bịch kia là gì vậy?

- Gà nướng đồ chị, ko phải chị thích ăn gà sao? Lát tối có đói mình ăn khuya. Em hay ăn khuya lắm.

- Mà em ăn gì chưa?

- Em ăn rồi.

- Uhm, em từ nhà chạy qua hả?

- Dạ, em mới đi tour về hồi trưa. Em về nhà xong đi gặp bạn giải quyết 1 số việc xong qua đây luôn. Em nhớ chị Dung, em muốn ngủ với chị.

- (Vinh) Chị mày đang điên đó, ngủ thôi đừng có chọc chị nghe chưa?

- Sao anh kêu em bằng mày hoài vậy? Ko phải chị Dung nói anh là phải ngọt ngào với em hay sao?

- Ủ, ừ bé Vy, được chưa?

- Bữa nay cho em mượn chị Dung nha, 1 đêm thôi, anh có buồn ko?

- Thôi, anh cho mày luôn. Ngủ tới khi nào chị mày hết bị kinh thì trả.

Tôi lấy bộ đồ thun mặc nhà ra cho bé Vy

- Thôi em đi tắm đi, chị mới mua mấy bộ đồ Paltal nè, giặt thơm rồi, mặc đi để chị giặt bộ đồ em cho.

- Thôi đồ em em tự giặt.

- Uhm, giặt đi rồi chị ủi hơi cho nó mau khô, như vậy đem phơi sáng là nó khô à, khô mà còn trắng nữa.

- Dạ.

Cô út đi tắm, ra ngồi chơi với vợ chồng tôi 1 chút, bé lấy laptop kiểm tra mail công tác. Cô út nhà chồng tôi búi tóc củ tỏi nhìn thấy cung lắm. Mặc xác ông Vinh nằm dài coi tv, 2 chị em tôi vô phòng tâm sự, cùng là phụ nữ, tôi thấy bé út có chút tương tư. Vô phòng tôi bật tv, kéo hộc tủ lấy cái mền cái gối ra quăng cho ông Vinh, ông kéo tôi xuống hôn 1 cái rồi mới buông.

Tôi vô phòng, chốt cửa luôn.

- Thất tình phải ko?

- Dạ

- Tâm sự đi, chị nghe.

- Người em thích lại thích bạn thân của em. Mà bạn thân của em ko thích người đó, người đó cứ nhờ em nói vô, nhờ em tác hợp, nhờ em dò hỏi coi bạn em thích gì muốn gì để mua tặng. Em buồn quá, nhưng em quý bạn em, mà em giúp người kia em thấy em ngu quá.

- Em giúp việc gì chưa?
- Chưa! bạn em biết em thích người đó mà. Giờ em mà nói dùm thì có phải em ngu lắm ko?
- Ủ, như vậy là ngu lắm. Em nói thẳng đi.
- Nói gì chị? Em nói em thích người đó hả?
- Ko phải, nói là ko giúp, đàn ông thích thì tự tìm hiểu và tiếp cận đi.
- Oh, để em coi. Nhưng em buồn lắm.
- Em thích người ta em có thể hiện ko?
- Ko, em đơn phương thôi.
- Sao em ko thể hiện đi?
- Thể hiện sao giờ chị? Ko lẽ em chủ động? Kỳ lắm
- Có gì mà kỳ?
- Ngày xưa chị với anh ba ai thích ai?
- Anh em nói với em là chị của ông hả?
- Ko, ông ít kể lắm cho tới khi em gặp chị.
- Ủ, ông của chị, chị cũng thấy thích thích, mà anh em làm bạo và chai mặt lắm em ơi.
- Đàn ông phải vậy chứ. Em ko muốn mất bạn em?
- Sao lại mất bạn? Người đó cũng là bạn em à?
- Dạ.
- Chắc, khổ thân. Thôi vậy, em nói ra là bạn thân em thích người khác rồi, rồi em hỏi bạn thân em trường hợp người đó thích em vậy coi bạn thân em có chia sẻ đc ko?
- Lỡ thời gian sau 2 người đó quen nhau sao chị?
- Thì thôi chứ sao?
- Chán quá, ko muốn là kẻ thứ 3, tò đi theo như kỳ đà cản mũi vậy chị. Chị thấy em có chỗ nào ko được ko?
- Ko, chỗ nào cũng được, chỗ nào cũng đẹp hơn chị. Mà em coi, anh em mê chị ko? Hahaha.
- Chị trắng trẻo dễ thương mà.
- Nhưng chị ko học giỏi bằng em, ko cao ráo bằng em, ko nói được mấy thứ tiếng như em, ko lanh bằng em, cười ko có răng khểnh như em. Chị chỉ trắng hơn em thôi còn lại thua hết!
- Thiệt ko chị?
- Thiệt mà, như em vậy người nào ko thích em là người đó thiệt thòi, em lo gì. Ui da, chòe chị đi lấy túi chườm, chị đau bụng quá.
- Chị đau bụng vậy uống thuốc đi chị.
- Lâu lâu mới uống, chị nghe người ta nói uống nhiều quá ko tốt.
- Mỗi tháng mình mới uống 2, 3 ngày mà chị.
- Uhm, tại anh em mua túi chườm cho chị, để chị xài mắc công ông buồn.
- Anh em hên lắm mới lấy chị, ko lấy bà Diễm chắc chết!
- Sao chết, má thương bà lắm mà.

- Thôi chị ơi, bà già tạo xảo quyết thấy mờ. Mà nhắc mới nhớ nha, em biết face và chỗ làm của chồng bà rồi đó. Bà phá chị thì chị nói em, em hứa với chị là em quậy tới bến luôn!

- Thôi được rồi cô, hết buồn chưa mà hăng vậy?

- Để em đi lấy túi chườm cho, chị để ở đâu?

- Thôi được rồi, ra ngoài chơi với anh em chút đi. Chị lấy cho.

- Mà chị ngủ sớm ko? Em qua vậy có sao ko? Em hay thức khuya lắm.

- Thì em cứ nói chuyện chừng nào chị ngủ thì ngủ, em làm gì thì làm.

- Em coi phim đc ko?

- Được, thoải mái.

- Cảm ơn chị. Người em thích lại thích bạn thân em nên em ko biết chia sẻ với ai nên mới qua kiếm chị làm phiền chị.

- Phiền gì mà phiền, thì coi như chị là bạn em cũng được mà.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114

Rồi cô út đi ra ngoài tám với anh ba cổ. Tôi cũng đi theo, lấy cái túi chườm ra ngoài chơi chung. 2 anh em họ mở máy điện tử chơi đánh nhau, tôi nằm đó.

- 2 anh em chơi đi, chị làm nóng gà nha. Uống gì ko?

- (Vinh) Em đau bụng thì để nó làm cho, tập cho quen nữa còn chồng con!

- Thôi, chơi đi để em làm, lâu lâu em nó mới qua chơi.

- (Vinh) May mà lâu lâu, chứ anh thấy em ủ đồ cho nó, giờ làm đồ ăn cho nó nữa, nó làm biếng quá rồi.

- (Vy) Thôi chị, chồng chị nói phải đó, để em làm cho mất công ảnh nữa em ế hẳn rằng luôn quá.

- Thôi, ngồi yên đó, để chị làm cho quên đau!

- Em vừa phải thôi, với anh thì em hẳn học, ai cầu nhau, nó qua cái là em vậy đó, có cần phải phân biệt đối xử vậy ko?

Tôi bỏ ngoài tai, vô bếp trong khi cô út thì cười khanh khách khoái chí. Gà nguyên 1 con, tôi bỏ vô quay lại cho nóng xong chặt sơ sơ bự bự rồi cắn xé ăn chứ tôi cũng ko chuyên vụ chặt gà vịt.

Mà sẵn nói tới game, tôi phải kể luôn cái tội ghiền game của ông Vinh. Đợt trước chơi top Eleven gì đó ... Đang nằm, tự nhiên giật điện thoại, bấm bấm có vẻ quan trọng lắm ra là có trận đá, nhiều khi đang chạy xe cũng thắng lại tấp vô lề, lấy điện thoại ra làm tôi giật mình mất lẩn, hoá ra là đấu giá cầu thủ. Chưa kể đêm đến đang ngủ cũng wifi liên tục, nó báo beng beng cái là thức dậy bấm bấm. Riết tôi muốn điên, ông nói đam mê và sở thích bóng đá của ông, mỗi trận chỉ có mấy phút, phải chơi nhiều cầu thủ mới có giá gì tùm lùm. Ông còn nói “em là nhất, hơi đâu mà ghen với game trên face “. Lúc đầu ko nói gì, càng về sau thì càng lậm, tôi giận ko thèm nói tới thì lại chơi ít lại rồi nghỉ chơi luôn.

Vậy mà ai ngờ, ông bỏ cái game đó vì 1 game khác : Clash of Clans các mẹ à, cái này còn dữ hơn cái kia. Mà mấy ông đàn ông ngộ lắm, ghiền thì nói ghiền đại đi, ko đầu nha, cứ nguy biện ... “anh đánh 1 trận có 2 phút “; “1 ngày phải cướp con King con Queen mới mạnh “; nhiều lúc ông đánh war gì đó bị mình quậy, đánh được có 1, 2 sao gì quay qua định quất mình, bị tôi quất trước, tôi giận thì xuống nước “tại em làm anh bị gây kiếm “. Chơi cái này nha, có cả 1 bang hội gì đó, lâu lâu còn nói mình là “anh đi nhậu off clans “, ngoài ra còn quẹt thẻ để có tiền mua vũ khí nữa. Dụ mình chơi mấy lần mà mình ko chơi, ông nói chơi cái đó có chiến thuật. Nhiều lúc cứ bấm hoài mình ghét quá ra hẳn 1 quy tắc : “khi vô quán ăn uống ko được bấm điện thoại “. Vậy mà cũng lén lén, đi vệ sinh, đi hút thuốc .... Bla bla để được cướp và đánh war. Có ai có chồng mê chơi mấy cái này thì mới hiểu thôi.

Gà nóng, thơm phức hết cả nhà, tôi đổ chén nước chấm, đổ kim chi ra, nướng mấy ổ bánh mì, bung ra, pha thêm bình trà gừng (mẹ dặn hôm nào bị hành kinh thì pha trà gừng uống cho ấm bụng). Vậy là tôi bung ra, lúc chiều ăn lật vật ko ăn cơm nên giờ thấy cũng ngon lắm.

- Má đạo này còn gặp Diễm ko Vy?

- Em ko thấy qua nhà, còn gặp ở đâu thì em chịu.

- (Vinh) Tự nhiên đang ăn mà em nói tới chuyện đó làm gì? Ăn hết ngon.

- Thiệt vậy ko?

- Thiệt, đừng có nhắc mấy người đó trước mặt anh!

- (Vy) Sao kỳ vậy, ngày xưa thương dữ lắm mà!

- (Vinh) Lúc đó có như bây giờ đâu!

- Em nói nè, dù sao anh cũng đàn ông nha, chuyện tình cảm thì phải tôn trọng, bây giờ bả có thay đổi có tàn ác gì thì chuyện ngày xưa anh với bả cũng đã từng. Thôi đừng có tuyệt tình vậy, người ta nói anh ích kỷ nhỏ nhen.

- Ai nói anh đục vô mặt, hại vợ anh, làm vợ chồng mình xa nhau xém bỏ nhau vậy còn tôn trọng gì nữa? Là do người đó làm sai thì ráng chịu. Mà nói chuyện khác dùm anh được ko?

Tôi cũng cảm thấy nhạt nhẽo, hết cái gì hỏi hay sao tự nhiên hỏi chuyện đó, thiệt ko tể nhị gì hết. Vinh bỏ đứng dậy vô lấy lon bia ra khui uống. Tôi cũng biết mình sai nên cũng lờ đi và giả vờ luôn.

- Anh ba cho em 1 lon.

- Uống thì tự đi mà lấy!

- Thì nhà anh, em hỏi anh trước sợ anh chửi, em sợ anh quá mà!

- Thôi thôi, cô lý sự lắm, uống 1 2 lon cho dễ ngủ.

- Chị Dung uống ko?

- Thôi, chị ba đang đau bụng mà, ko cho uống!

- Em cũng ko thèm uống đâu mà anh nói!

Gần 11h đêm, 2 anh em họ ăn xong lại quay qua chơi game tiếp, tôi dọn dẹp. Xong thì định bụng vô phòng nằm, cô út nói vọng từ phòng khách

- Chị mệt thì ngủ trước đi nha, em chơi chút vô nằm với chị, đang ghiền.

- Uhm, chị ngủ trước, chị cũng hơi mệt.

- Chị ngủ đi, mai em đâu có đi làm nên em thức khuya cũng ko sao.

Vừa nói dứt câu, cô út bấm pause chạy tới ôm ôm tôi 1 cái rồi mới buông ra, ông Vinh nhìn chị em hoà thuận tình cảm cũng hài lòng lắm.

Tôi vô phòng, mở tí nhạc trong Ipod – nhạc ko lời của Kenny G đeo tai phone. Thấy cô út vẫn còn hoạt náo vậy chắc mức độ thất tình này chưa là gì rồi, thôi tạm yên lòng đi ngủ.

Sáng ra cô út đương nhiên ko thể dậy sớm, tôi đi ăn sáng sớm và mua đồ ăn cho 2 anh em để sẵn, tôi nhắn cho cô cái tin

- “Dậy xong có uống cà phê thì uống, chị pha sẵn rồi, chị có mua cho em tô bánh mì bò kho, ăn đi rồi làm gì làm. Muốn ngủ với chị thêm 1 ngày nữa cũng được, thay đồ thì mở tủ lấy đồ chị mặc, bên trái ko có cửa kiếng là đồ mới đó, tủ chị ko khoá “.

Tôi để chìa khoá nhà lại cho Vy. Ko biết nếu anh trai sống chung từ nhỏ tới giờ anh ấy có thương yêu tôi ko? Ko biết bây giờ anh ấy đang ở đâu nữa. Lâu lâu cũng có nghĩ tới.

Hôm nay 7 ngày tôi sạch kinh, theo lịch 2 vợ chồng sẽ đi Từ Dũ khám, tôi xin nghỉ phép vì biết mỗi lần đi khám trong bệnh viện là phải mất 1 ngày. Do đọc trước kinh nghiệm nên chuẩn bị đủ cả, nước uống, bánh ngọt, khăn giấy khô, ướt.

Sáng sớm 2 vợ chồng lấy máu để test HIV, bóc số chờ (mặc dù lấy máu kiểm tra này ko cần phải nhịn ăn), xong mới ăn sáng. Ăn sáng xong thì quay vô tôi đi siêu âm, chồng tôi thì đi thử tính dịch đồ ở lầu 3. Tội nghiệp Vinh lắm

- Anh có làm được ko? Có cần em nói người ta vô làm phụ anh ko?

- Ko sao đâu em, 1 chút thôi ... anh đang mở phim heo!

- Trời, thôi anh cố gắng đi, xong ra em còn đi khám mấy cái nữa.

- Uhm, chờ anh 1 chút thôi.

Vậy mà tới 35 phút, Vinh mới giải quyết xong ... Nghĩ tới mà thấy thương. Xong xuôi nhìn ông thất thần lắm. Tôi đưa nước và đưa bánh ngọt cho chồng ăn nhưng ông ko ăn.

Tối giờ trưa Vinh chở tôi qua Bùi Thị Xuân ăn xôi. Xong tôi còn khám và xét nghiệm thêm, siêu âm đầu vò .... Rồi chờ nhận mấy kết quả, ngày đó xui sao bị viêm nên ko chụp phim cổ tử cung được. Mặc dù được bác sĩ gọi rồi, tuy khám ưu tiên 1 chút, nhanh hơn nhưng khi nói chuyện tương tác, bác sĩ vẫn rất kiệm lời và máy móc. Các kết quả của tôi thì có trong ngày, nhưng còn kết quả của Vinh sáng ngày mai mới có, bác sĩ nói khi nào có kết quả của 2 vợ chồng hết thì mới tư vấn được. Vậy là mất cả ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

Sáng hôm nay, tôi tới Từ Dũ nhận kết quả 1 mình, phần bác sĩ dặn đi lấy kết quả ko cần phải 2 người, có gì sẽ trực tiếp nói với tôi cũng được. Phần là rõ ràng chồng tôi ko thích ra vô Từ Dũ để khám bệnh kiêu này.

Tôi đi sớm để còn đi làm, tới nơi lên lầu 3 hôm qua gửi phiếu nhận kết quả và ngồi chờ khoảng 20p thì mới có. Có kết quả xong, nhìn vào cái biểu đồ cũng ko hiểu nhiều, quầy hướng dẫn nói tôi gom lại hết sò sơ và kết quả xét nghiệm của cả 2 vợ chồng bỏ vô cái rổ, bóc số ngồi chờ phòng khám số 3.

- Tình hình sức khỏe vợ chồng tương đối tốt, về chồng thì lượng tinh trùng sống đạt chuẩn, lượng tiến tới đạt, hình dạng cũng bình thường.

Bác sĩ đọc kết quả lấy cây bút chỉ vô mỗi cái phần > hơn hoặc = trong mỗi kết luận. Nói chung, về Vinh, hoàn toàn tốt và bình thường.

- Còn em, em ghi có thai và bỏ 1 lần? Lâu chưa? Em còn hồ sơ ko?

- Dạ cũng lâu rồi, gần chục năm rồi em ko còn giữ hồ sơ.

- Em điều hòa ở bệnh viện nào?

- Dạ, em làm ở ngoài.

- Chắc, cho nên sau đó em có nói em bị viêm lộ tuyến và có đốt lạnh hả?

- Dạ, em đốt ở đây.

- Vậy đứa con em bỏ với anh Vinh này luôn hay sao?

- Dạ ..... dạ ko phải.

- Uhm, chị biết rồi. Chị L bác sĩ khám cho em, chị có tư vấn đề các nguyên nhân hiếm muộn chưa?

- Dạ, có chút chút.

- Uhm, vậy để chị nói cho rõ ràng nè, chồng em hiện ko sao, kết quả siêu âm cho thấy em có 1 khối nan lạc tuyến nhỏ bên trái, đây cũng là nguyên nhân em bị đau bụng trong thời kỳ hành kinh. Ngoài ra từ bên trong cổ tử cung của em chưa dứt hẳn tình trạng viêm, tuy ko nặng nhưng cứ bị đỏ nên mình ko thể thực hiện chụp x- quang được.

- Chụp x-quang để làm gì chị?

- Chụp để biết nan có đề lên làm tắc ống dẫn ko đó em. Hiện trạng, có thể nói đây là nguyên do từ em chứ từ chồng em rất thấp. Theo các kết quả thì em cần phải hạn chế tình trạng viêm và cố gắng chữa trị dứt điểm thì mới có bé được.

- Vậy em phải làm sao?

- Vì hiện em bị viêm nên mình chưa xác định được. Em chờ tháng sau sạch kinh, tới chụp x quang lại đi rồi mới tính tiếp được.

Trước tiên gọi cho Vinh báo, tôi kể y như vậy. Ông cũng đang làm nên có gì chiều về nói rõ hơn qua điện thoại.

Tối chỗ làm cũng hơn 9h, tâm trạng mông lung và hơi nặng nề, nhưng hôm nay lại ko thấy chị Ngọc, chỉ cũng khó có con, tới hôm nay mình mới khám hiếm muộn nên cũng tìm người chia sẻ.

- Hôm nay chị Ngọc nghỉ làm rồi hả chị S?
- Chưa em, hình như chỉ nghỉ phép trước, chỉ chưa hoàn tất thủ tục ly hôn mà.
- Dạ.

Tự nhiên lại thấy lo, ra hành lang gọi cho chị

- Chị nghe em
- Chị có sao ko?
- Cảm ơn em, chỉ có em là quan tâm chị, chồng chị đang nằm viện, anh uống thuốc ngủ tự tử Dung à, súc ruột hồi khuya. Chị buồn lắm, nhà chồng chị biết chuyện con bé kia rồi, giờ họ chửi nó ko ra gì hết.
- Rồi sao chị ơi, giờ chị tính sao? Anh đang nằm viện nào chị?
- Thôi, chuyện cá nhân thôi, em đừng có nói tùm lum trên chỗ làm. Vợ chồng chị ký đơn rồi, chồng chị nhận trách nhiệm là do anh có vợ bé để thuận lợi trong việc chia tài sản và trợ cấp cho chị. Nên gia đình chồng chị giờ đang giận khi anh cho chị nhiều, mặt khác lại khùng bố con bé kia, nghe nói nó trốn đi về quê luôn rồi.
- Trời ơi ...
- Chồng chị anh quần quá anh uống thuốc ngủ tự tử. Giờ chị buồn lắm.

Nghe giọng khàn đặc, ko nói chuyện ra hơi mà thấy thương cho chị quá. Giờ chị muốn gặp chị, ôm chị để chia sẻ. Từ lâu gia đình chồng đã ko còn thương vì chị ko sinh được con, họ xúi chồng chị bỏ chị, họ tính toán tiền bạc của cải với chị. Tội nghiệp chồng chị, anh hy sinh mang tiếng xấu chị để có thể thuận lợi để chia tài sản cho chị, mà giờ mọi chuyện lại đi quá xa.

Nghe tới đây cũng ko nổi kể chuyện của mình, chuyện của mình quá còn con so với hoàn cảnh của chị, giờ chị biết chia sẻ với chị, gác chuyện của mình qua 1 bên.

- Chị đang ở bệnh viện hả?
- Uhm, chị ở đây từ tối hôm qua rồi. Chị chờ bác sĩ báo chồng chị khỏe rồi chị về.
- Chị ăn gì hay cần gì ko, em đem qua cho?
- Em gom mấy chứng từ lại trình sếp dùm chị được rồi. Chị cảm ơn em, nhưng đúng là tới nước này, giờ nhà chồng chị họ phản đối chuyện chia tài sản. Chị cũng muốn ra đi tay trắng nhưng chồng chị nói nếu như vậy anh sẽ tự tử nữa, 1 ngày làm chồng cũng phải có trách nhiệm với chị, hưởng gì 10 năm.
- Giờ suy nghĩ lại chuyện ly hôn đi chị, 2 người còn thương nhau quá mà.
- Tụi chị đã ký rồi, nộp lên tòa quận rồi em. Má chồng chị cũng nói với chị là má đã coi mắt vợ cho chồng chị rồi. Chị mệt mỏi quá Dung à. Nếu chị ko ly hôn, chị hạnh phúc mà chồng chị và gia đình anh xung đột, lại ko có con thì có phải chị ác quá ko?
- Trời ơi, sao tới giờ này vẫn còn nghĩ cho người khác vậy?
- Khi em trong hoàn cảnh của chị, em sẽ hiểu. Chị khuyên em nên có con sớm đi, đừng kế hoạch nữa.

Vợ chồng yêu thương nhau mới đến với nhau, vậy mà giờ tan đàn xẻ nghé. Chị nói đúng, tụi ko trong hoàn cảnh của chị làm sao hiểu được.

- Chị ăn sáng chưa?
- Sáng chị uống sữa rồi, đang chờ chồng chị chuyển ra phòng. Sao lâu quá, tại anh bị huyết áp nữa nên cần theo dõi. Thôi em quan tâm vậy chị mừng rồi, em làm đi, đừng nói gì trên trên nhà. Chồng chị ra phòng là chị về, khỏe là chị đi làm liền à.
- Dạ, chị giữ sức khỏe nha.
- Khỏi lo, em nhìn chị chị chỉ ko dễ được thôi chứ em có thấy bao giờ chị bị bệnh lật vạt ko?
- Chúc anh cũng mau khỏe, em làm, có gì em sẽ lại gọi cho chị.
- Khỏi lo, chừng nào về chị sẽ gọi em
- Dạ, bye chị.

- Bye em

Mở miệng ra là chồng chị, chồng chị vậy mà lại ký đơn ly hôn. tôi cũng biết rõ tính mạnh mẽ của chị Ngọc, nếu chị ko suy nghĩ kỹ chị sẽ ko dứt khoát, dù sao tôi cũng mong chị luôn bình an và vui vẻ. Lại chuyện mẹ chồng, vợ chồng người ta chưa hoàn tất thủ tục mà đã coi mắt vợ khác, thời phong kiến hay sao vậy ko biết. Sao phận đàn bà lúc nào cũng khổ quá vậy? Rồi tôi bắt đầu suy diễn đến hoàn cảnh của mình, 7-8 năm nữa mà tôi ko đẻ con như chị Ngọc bây giờ, mà chồng tôi cũng sẽ như vậy, mà sẽ bắt Vinh bỏ tôi, rồi cưới con Diễm cho Vinh .... Nghĩ tới thôi đã thấy sồn hết gai óc. Ngày làm việc ko tập trung được, nghĩ hết chuyện này tới chuyện khác, trông người lại nghĩ đến ta. Có đúng chỉ cần 2 người yêu nhau là đủ ko? Thôi kiểu này phải mau mau đẻ mới được.

Chiều hôm đó đi làm về, tôi chạy qua siêu thị Nhật mua đồ ăn dự trữ, tôi thích ăn bò và gà, Vinh thích ăn cá có khi 1 bữa com tôi làm bò xào cho mình và cá chiên cho chồng. Mua đồ về tôi soạn ra, nào là cà phê, nước trái cây, sữa và trái cây nữa rau thì lật sạch nhưng ko rửa, bò thì cắt cục nhỏ vừa để khi nào ăn thì rửa đông cho tiện, tất cả rau và thịt cuộn trong giấy báo, cá thì rửa sạch, làm sạch để hộp clock& clock. Tất cả cho vô ngăn đông. Thường thì đi siêu thị mua đồ xài hay mua thực phẩm 2 vợ chồng đi chung, nhưng ko biết hôm nay tâm trạng lại đi 1 mình, tới lúc tính tiền phải nhờ người phụ đem ra xe, về tới nhà phải gọi Vinh xuống lấy phụ.

- Sao ko về rồi anh chờ đi, mà em đi 1 mình mua ít thôi, mua gì mà quá trời đồ vậy?

- Uhm, tại em thấy trên đường đi về ghé qua đó cụng tiện.

- Trước giờ cũng vậy mà ko thấy tiện hả?

- Thôi một anh ghê, lát em nói chuyện với anh sau.

Com nước xong, rửa chén dọn dẹp, lấy trái cây ra ăn, cũng gần 8h, tôi mới lau nhà, bữa nay ko giặt đồ. Ngồi xếp bằng trên sofa

- Kết quả khám và xét nghiệm nói anh ko sao, là em bị.

- Em bị gì?

- Bị viêm và có nguy cơ tắc vòi trứng.

- Chính xác chưa?

- Chưa, em nói là nguy cơ mà.

- Vậy sao mới chắc?

- Thì đợi tháng sau chụp phim mới biết có bị tắc hay ko.

- Nếu tắc thì sao?

- Thì phải mổ chứ sao

- Đẹp, anh cấm, ko mổ xẻ gì hết!

- Sao cấm? Lỡ đề cần mổ thì sao?

- Đề thì ko nói, còn mổ mấy cái này thì ko cho. Bộ ko có thuốc men gì sao?

- Chưa biết, nhưng sao anh ko cho mổ?

- Em đủ yếu ớt rồi, anh ko thích. hồi trước chị Vân mổ nang gì 1 lần rồi, nhìn thê thảm lắm. Anh ko thích.

- Nhưng anh bệnh anh phải chữa chứ? Sao biết em bị nan?

- Em bị nan à? Càng ko nên mổ. Mà cái đó tính sau, đợi khi nào có kết quả rồi nói. Mà sao phải đợi tới tháng sau mới chụp vậy em?

- Em bị viêm?

- Viêm gì, anh có thấy em bị gì đâu?

- Thôi đi, bị ở trong làm sao anh biết mà thấy?

- Có khi nào kết quả sai ko?

- Bác sĩ người ta đã chắc đâu, chỉ nghi ngờ thôi. Từ Dữ mà sai gì anh.

- Mai em cầm hết hồ sơ qua bác sĩ L coi lại đi.

- Tại sao?

- Trước khi đi Từ Dũ em cũng qua người ta khám, giờ có kết quả qua cho người ta tư vấn lại, chứ cách nói chuyện thiếu nhiệt tình trong bệnh viện là anh ko thích rồi.

- Anh bỏ điện thoại xuống rồi nói chuyện.

- Anh đánh war cái.

- Anh có thương em ko?

- Lại ghen với Clash hả?

- Nếu ly dị anh có chia tài sản phần nhiều cho em ko?

- Ko.

- Tại sao?

- Vì có ly dị đâu mà chia. Giờ em thích thì anh sang tên hết cho em, chia chác gì cho mệt!

- Nhưng nếu 5-10 năm nữa em cũng ko đẻ được thì anh tính sao?

- Xin con nuôi.

- Má anh ko chịu, bắt anh bỏ em cưới vợ khác thì sao?

- Em nghĩ là anh chịu hả? Xong rồi, 3 sao, để anh tạo lính cái.

Xong khoảng 1 phút, ông ấy bỏ điện thoại, quay qua ôm tôi, hôn hít

- Em là vợ anh, ko phải vợ của má anh, biết chưa?

- Nhưng má là má anh, má phải quan trọng hơn em chứ?

- Má quan trọng khác, em khác ko so sánh như vậy được, chỉ sợ em bỏ anh thôi, lúc đó chắc anh tội nghiệp lắm.

- Thôi, ko giỡn nữa. Em thấy trường hợp này rồi, vợ ko đẻ được, mặc dù chồng thương nhưng vẫn đồng ý ly hôn vì sức ép gia đình.

- Thấy chưa, anh biết mà. Đâu có tự nhiên mà tự 1 mình đi siêu thị, nghe chuyện gì của ai là về hành hạ anh! Nhưng để anh nói em biết, người ta sao anh ko biết nhưng anh thì khác. Anh chỉ cần em thôi, có con thì vui thì hạnh phúc hơn nhưng ko có cũng ko sao, làm gì phải bỏ nhau?

- Nói thì nghe hay lắm.

- Em ko tin à?

- Ko

- Anh thề cho em nghe!

- Nè Vinh, em ghét nhất ai thề đó nha.

- Ai biểu em ko tin?

- Nói thì nói vậy thôi, nhưng nếu em ko có con với anh được thì em sẽ lẳng lặng rời xa anh, em ko ép anh phải khó xử đâu, ko cần phải chia gia tài gì hết. Lúc đó em chúc anh lấy vợ khác và sớm có con nữa.

Mặt tôi sụ xuống, mắt thấy cay quá, nghĩ tới chị Ngọc thương chi quá. Vinh lấy tay che miệng tôi, ông ấy béo má tôi, chòm qua hôn môi tôi. Hôn rất sâu, tôi bật ra

- Em nói thiệt đó, ko có giỡn đâu.

- Lúc đó mình sẽ thụ tinh ống nghiệm, sẽ đẻ mướn. Giờ đẻ mướn đâu có giống ngày xưa mà anh phải ngủ với người ta đâu, giờ chỉ cần trứng em và tinh trùng của anh là đẻ được rồi. Mà tình trùng anh ngon lành, em nay mai hết viêm để có 1 mà 1 đội banh mini chứ ở đó mà! Lo nghĩ chuyện gì đâu ko!

Vinh ngồi sau, ôm tôi, tôi dựa đầu vào vai chồng, suy nghĩ ít lại, cảm thấy hạnh phúc le lói ấm áp này, quý lắm. Rồi ông ấy bắt đầu sờ soạng, đè tôi ra sofa .... Những giây phút ái ân đó, chỉ cần sống cùng nó, trong vòng tay nhẹ nhàng của Vinh, với hơi ấm hòa vào nhau, tôi nghe cả những tiếng thờ và

tiếng rên rĩ khe khẽ, cuộc đời này tôi thích sao những nụ hôn của Vinh, tôi nhủ lòng phải giữ người đàn ông của mình ko buông.

Những cảm xúc, nhục cảm và cả tính chịu đựng, nuông chiều cho qua chuyện của tôi đối với những thói xấu của Vinh. Bực ra thì nói vậy nhưng tôi chịu được, chịu được hết chỉ có xa ảnh là tôi ko chịu được thôi.

Tôi vẫn còn mặc áo ngoài, Vinh ôm tôi, cánh tay rắn rỏi đen sạm hơn lúc mới quen nhưng càng ngày càng ko muốn rời xa. Hấn hôn tóc, cắn tai tôi nữa, dễ chịu lắm. Bây giờ mà có 1 đứa con nữa, 1 đứa thôi cũng là hoàn hảo rồi.

- Giờ trễ rồi, để mai em cầm hồ sơ qua bác L coi lại.

- Uhm, mai anh chở em đi. Giờ anh vô tắm cho em nha!

Tôi gật gù cười khúc khích, Vinh đứng dậy, rút khăn giấy đưa cho tôi đắp vào em bé, hấn ẵm tôi vô toilet, 2 vợ chồng tắm chung. Mới tắm lúc đi làm về mà giờ lại tắm nữa.

Xong ra Vinh pha cafe uống, lên mạng đọc tin tức, tôi lại lấy điện thoại ra ban công gọi cho chị Ngọc

- Chị nghe Dung.

- Chị về chưa?

- Rồi, chị về lúc 3h máy chị mới ngu dậy, mệt quá quên gọi em, xin lỗi em nha.

- Trời có gì đâu chị, anh ra phòng ngoài rồi hà chị?

- Uhm, chồng chị ra ngoài rồi, ảnh vừa ra thì má và các em chồng đã đuổi chị về, họ ko cho chị gặp ảnh.

Rồi chị khóc òa lên, làm tôi cũng thấy tức ở ngực và ghen ở họng, gió trên lầu cao thổi như thấu tâm can.

- Thôi chị, bỏ đi chị à. Chị có về cũng ko sống được với họ, chị khổ, anh cũng khổ.

- Chị buồn lắm, chị ko được gặp chồng chị. Rồi họ sẽ nói chị ko ở đó, họ sẽ nói chị bỏ mặc anh.

- Anh ko tin đâu chị, anh là chồng chị, anh hiểu chị mà. Tối nay em qua ngủ với chị nha.

- Còn chồng em?

- Chồng em đi làm đêm rồi. Em đem đồ qua ngủ với chị sáng đi làm luôn, mai chị đi làm ko?

- Có, mai chị đi xin nghỉ luôn. Chứ chị làm mà tâm trí chị bất ổn sẽ ảnh hưởng đến công việc của cả phòng.

- Lát em qua nha.

- Cảm ơn em, chị buồn quá.

Tôi quệt nước mắt, vô nịnh Vinh, tôi đu lên lưng và ôm cổ, vò đầu ông

- Anh!

- Gì em?

- Cho em qua nhà chị làm chung ngủ nha?

- Tại sao?

- Chỉ đang buồn.

- Cái chị ko đề được rồi ly dị phải ko?

- Uhm, sao anh biết?

- Nghe em kể là biết rồi, qua đó ngủ với người ta an ủi chứ ko lấy bệnh ủy mị về đây đó nha. Anh ko phải chồng của chị đó cho nên ko có chuyện mà mình ly dị vì ko có con đâu đó, nhớ đó. Anh ngủ 1 mình buồn lắm.

- Giờ sao, ý anh ko cho đi phải ko?

- Đi qua đó rồi mai đi làm luôn hả?

- Dạ, mai em đi làm chung với chị luôn.
- Uhm, soạn gì soạn đi rồi anh chở đi.
- Mà em nói chỉ là anh đi trực đêm rồi, để em chạy xe qua.
- Ko, anh chở đi, anh bỏ em đầu hẻm.
- Sao biết nhà chỉ có hẻm?
- Anh bỏ đầu đường. Mai đi làm với chị đi chiều anh qua chở về.
- Cảm ơn anh nha, ở nhà đừng buồn, đừng dắt em nào về ngủ nha.
- Thôi, nãy xử xong anh hết sức rồi, em nào nữa.

Tôi và nhẹ vô mặt của ông rồi chạy vô soạn đồ, giỏ xách và thay đồ đi. Chắc, nghĩ tới chị Ngọc mà thấy thương gì đâu, phải mạnh mẽ chứ ko qua tôi còn khóc nhiều hơn chị thì ko biết ai an ủi ai.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Nãy Vinh có kêu mua thêm đồ ăn, tôi mua 2 tô bún bò và 2 ly sinh tố bơ. Vinh bỏ tôi đầu hẻm nhà chị Ngọc, dặn dò cẩn thận rồi chạy về.

Chị Ngọc mở cửa, nhìn chị ko chút sức sống, 2 mắt quầng thâm, đầu tóc bết chắc chưa gội, mắt lơ lơ, ko hấn gầy nhưng nhìn gộc lăm.

- Em đi qua đây bằng gì? Mà em mua cái gì tùm lum vậy?
- Em đi xe ôm qua, sáng chị chở em đi làm đi, chiều chồng em chạy ngang đón em về.
- Uhm, chị nhức đầu quá.

Tôi vô trong, căn nhà lớn, 2 lầu, phòng khách vẫn gọn gàng nhưng nhà bếp hơi dơ, đồ nhiều chưa giặt, với lại nhà bụi nhiều.

- Chị ăn gì chưa?
- Nãy chị lục tủ lạnh hâm đồ ăn cũ ăn rồi.
- Em có mua bún bò cho chị, cho em nữa. Sinh tố bơ nè chị.

Chị ngồi trên ghế trong nhà bếp, hút ly sinh tố rột rột, mặt thất thần. Tôi cũng ko dám hỏi nhiều tới nỗi đau của chị. Nhưng phải chia sẻ, quan trọng là chia sẻ thể nào đây.

- Em gội đầu cho chị nha, đầu chị tóc bết hết rồi.
- Uhm

Tôi nói gì, đề nghị gì chị cũng đồng ý, kiểu như vô thức. Chị đi vô toilet, ngồi cuối đầu cho tôi gội đầu. Tôi mở vòi sen nước nóng, lấy khăn choàng qua vai chị, rồi bắt đầu gội. Xong chị tựa mặt, tôi ghim điện máy sấy tóc cho chị.

- Em dọn dẹp phụ chị nha, nhà hơi bừa bộn, chị mệt thì em làm phụ cho.
- Thôi em để đó, mai chị kêu người tới làm.
- Ko sao đâu, em quét rồi lau sơ nhà, rửa mấy cái chén đĩa dơ, em dọn tủ lạnh là xong mà. Em thấy cũng ko nhiều, chị ngồi nghỉ đi.
- Uhm, vậy cảm ơn em, em làm sơ thôi, kiểu gì mai chị cũng kêu người ta tới giặt đồ và lau lầu.
- Dạ em dọn sơ thôi

Chị cũng thất thần, ra phòng khách ngồi rót nước uống, mà cái bình ko còn nước, thấy vậy tôi mới đi lấy chai nước cho chị. Chị uống nước và mở tv.

Điện thoại chị reo, thấy chị mừng rỡ

- Alo, con nghe mẹ. - Dạ, dạ con vô liền. – Dạ.

Chị ngồi bật dậy

- Mẹ chồng chị gọi kêu chị vô bệnh viện, chồng chị đòi gặp chị.

- Em đi với chị được ko?

Chị suy nghĩ vài giây

- Uhm, đi chung với chị đi.

Tôi vốn vừa tò mò xem mấy người bên đó họ đối xử với chị ra sao, 1 phần tôi muốn đi để bảo vệ chị.

Chị đi nhanh vô phòng, thay cái quần tây và áo sơ mi, tuổi chị nhiều hơn tôi, ăn mặc cũng có phần chỉnh tề hơn. Chị đeo đồng hồ, chải đầu nhanh và cột tóc.

- Nhìn mặt chị ghê lắm ko Dung?

- Ghê!

- Giờ sao?

- Chị cứ để yên đi, chồng chị như vậy thì chị xuống sắc là đúng rồi, vô cho chồng chị thấy chứ.

- Ủ thôi đi em.

- Tối rồi hay đi taxi đi chị.

- Cũng được.

Chị Ngọc khoác cái áo khoác, tôi gọi taxi. 2 chị em tới bệnh viện cấp cứu Trung Vương. Vừa tới cửa của khu cấp cứu đã thấy mấy người ra đón chị Ngọc, 2 vô em chồng chị, 2 người nhìn cũng xinh gái lắm, họ nhìn sơ tôi gật đầu chào rồi tiến lại nắm tay chị

- Chị hai, chị vô trông đừng nói gì cho ảnh buồn đó nghe, tụi này nói trước, chị ko làm đúng thì ba mẹ la chị chịu đó nghe!

Cái giọng đó là họ dặn dò hay đe dọa ko biết. Chị Ngọc ko trả lời quay ra nói nhỏ với tôi

- Dung ngoài đây chờ chị chút nha.

- Dạ, chị cứ vô với ảnh đi.

Chị tắt tá chạy vô trong, 2 người đó đi theo chị, tôi đứng chờ ở ngoài. Tôi đi qua đi lại, rồi đi tới phòng nhìn vô, xung quanh còn có thêm 2 người chắc ba mẹ chồng chị. Thấy chồng chị đã được ngồi dựa giường, tay nắm tay chị, 2 vợ chồng nói gì mà chị cứ gật đầu lia lịa.

Gia đình chị Ngọc cũng neo lắm, ba má chị bệnh mất sớm, dòng họ thì ở tứ xứ người thì ở quê nội là Bạc Liêu, người thì ở quê ngoại là Bình Phước. Ngày trước chị vô học đại học rồi lấy chồng, sau đó em gái chị cũng vô học và đi làm được mấy năm rồi có chồng và theo chồng về Bắc, nhà chồng bên đó cũng khó chịu nên chị em ít gặp nhau. Nhiều lúc chị tâm sự với tôi còn nhiều hơn với em chị nữa.

Khoảng nửa tiếng, thấy bác sĩ vô khám, chị Ngọc mới đi ra, đi ra còn có mẹ chồng chị. Tôi đang ngồi dạy ghế nhựa dọc hành lang chờ, chị và bà đi ra

- Tôi đã triệt con nhỏ kia rồi, nó trốn về quê rồi. Bây giờ còn cô, cô và con tôi cũng đã ký đơn ly dị. Tài sản hai người tôi ko nhúng tay vô nữa nhưng tôi mong cô đừng qua lại nữa. Thủ tục giải quyết xong, tiền bạc chia xong thì cô cũng nên lảng đi đâu luôn đi. Thắng Thanh nó cũng gần 40 rồi, cô nên để cho nó có vợ con với, tôi ko nói nhiều nữa. Nếu có thương nó thì mong cô đừng ích kỷ.

- Dạ, con biết rồi, thủ tục hoàn tất con sẽ ko bao giờ xuất hiện trước mặt gia đình.

- Cảm ơn cô.

- Cho dù anh Thanh sao thì mẹ cũng đừng gọi con, đừng làm phiền con. Lỗi của con chỉ là ko có con được, ngoài ra con ko có lỗi gì hết. Con cũng chịu đựng suốt thời gian qua, mẹ có thương hay ko thương thì giờ con cũng ko cần. Con đã quyết thì con sẽ làm, chỉ mong mẹ và gia đình đừng làm phiền con. Nhìn ảnh khỏe là con an tâm rồi.

Người phụ nữ kia im lặng, mặt hơi gượng. Chị Ngọc nhìn tôi hất mặt

- Về thôi em. Chào” bác”!

Tôi cũng gật đầu chào người phụ nữ kia rồi chị nắm tay tôi đi thật chậm và khoan thai. Tôi hơi bị bất ngờ với cách xử trí của chị, nhưng cũng thấy phần khỏi vì chị ko yếu đuối khóc lóc như tôi tưởng tượng.

Chị tỉnh chưa từng thấy, vẫn bước đi, ko nói gì nhưng chị nắm tay tôi chặt lắm.

- Chị ơi, chị có sao ko?

- Ko em, chính thức giải thoát, cho chị, cho anh Thanh.

- Chị ko buồn sao?

- Chị nghĩ chị sẽ khóc dữ lắm, nhưng nếu chị khóc thì người ta sẽ coi thường chị, họ coi thường và vui đập chị đủ rồi. Chị phải giữ lại chút hình ảnh cuối cùng chứ em!

- Thiệt ko chị? Em nhìn chị vậy em sợ quá.

- Thiệt mà, xong rồi em à. Em có gì cũng phải mạnh mẽ như chị nha.

Tôi im lặng đi theo chị, ko lẽ chỉ 1 khắc thôi mà tâm lý con người ta thay đổi dữ vậy sao? Họ đã nói gì trong đó mà chị Ngọc đã khác hẳn? Khi mới bước vô, tôi nhìn qua cửa sổ vẫn thấy chị khóc bên chồng chị mà. Vừa nãy chị gọi là mẹ thì lát sau đã “ chào bác “, tôi rùng mình luôn

- Chị cắt đứt với chồng chị luôn hả?

- Uhm, chồng cũ!

- Rồi chị tính sao?

- Sao là sao em?

- Chị có nghĩ làm ko?

- Chắc có, xong chị sẽ bán nhà, chi thêm ít tiền và về quê mở nhà trẻ.

- Quê nào?

- Bình Phước em.

- Thôi về ngủ mai tỉnh táo rồi tính được ko chị?

- Uhm, tùy em. Nhà còn bún bò phải ko? Chị đói

- Dạ còn.

Mặc cho tôi bờ ngõ, còn chị vẫn rất kỳ lạ. Về nhà, chị hâm bún lên ăn, ăn xong 2 chị em súc miệng đi ngủ. Ko gian đặc quánh đến kỳ lạ, tôi muốn chia sẻ nhưng cảm giác chị vừa xây 1 bức tường ko cho tôi trèo qua vậy, làm tôi cứ im im ko dám mở lời, nếu nói ko phải lại sợ chị buồn, sợ chị tổn thương. Vô phòng, chuẩn bị tắt đèn thì tôi thấy chị lấy nước và uống thuốc gì đó

- Ủa, chị Ngọc, chị uống thuốc gì vậy?

- Thuốc ngủ lá cây em

- Sao lại uống thuốc ngủ?

- À, thuốc này chị uống từ lâu lâu lắm rồi, ko phải thuốc mạnh để tự sát đâu em. Thuốc lá cây thiên nhiên để ngủ chút thôi.

Vừa nói chị vừa chìa cái hộp thuốc ra cho tôi đọc, đúng là ghi thuốc ngủ lá cây Mimosa.

Tôi nhắn tin với Vinh là bây giờ tôi ngủ, 2 chị em tắt đèn, lên giường nằm

- Chúc em ngủ ngon!

- Dạ, chị cũng ngủ ngon nha.

- Uhm, chắc chắn chị sẽ ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 117

Tôi nằm 1 hồi thấy chị nhắm mắt, nghĩ là chị mệt nên tôi cũng ngủ luôn. Đang ngủ tôi quay qua ôm chị, thì giật mình ko thấy chị đâu, nghĩ bụng chắc chị đi vệ sinh. Nằm 1 hồi ko thấy chị vô, tôi bước xuống giường đi về phía nhà vệ sinh, ko nghe âm thanh gì cả, tôi mở cửa thì ko có chị trong đó. Phòng chị kín lắm, ko nghe âm thanh bên ngoài, tôi lại nghĩ chắc chị đi lấy nước uống, nhưng nhìn lại trên bàn vẫn còn bình nước lúc tối chị uống thuốc. Tôi cầm điện thoại lên, trời ơi đã gần 4h rồi.

Tôi dụi mắt đi ra ngoài, vừa mở cửa đã nghe tiếng tru tréo, tiếng khóc, tiếng rên rĩ tiếng nấc nghẹn ngào, tìm tôi thất lại, bước tiếp ra ngoài. Tiếng của chị là hướng trên lầu, đứng là trên lầu sáng đèn, tôi chạy lên.

Ở đó, phòng lớn, chị ngồi rũ rượi giữa phòng, tv đang bật phim cưới của chị, khắp nơi trên sàn nhà là hình của anh chị, chị cắt chị xé, cả cái áo dài màu hồng của chị hôm rước dâu, áo cưới của chị .... Chị cắt tan nát hết. Rồi những lá thư viết tay của anh thời sinh viên, tất cả, hòa trong nỗi đau của chị.

Tôi đứng ngay cửa mất mấy phút, tôi cứ tưởng chị đi tự sát rồi. Mừng thầm là chị ko dại dột, cảm giác đau tôi cũng đã trải qua, nhưng chắc ko bằng chị, mười năm cưới cộng mấy năm yêu nhau nữa, đâu có dễ phai, đâu phải nói thôi là thôi. Thứ cảm giác đau vì yêu, vì tổn thương nhưng ko ai giống ai hết, hoàn cảnh khác, và quan trọng là tính cách mỗi người, tình yêu mỗi người cũng khác. Sao 1 người phụ nữ hiền hậu và nhân ái như chị lại phải gặp những chuyện này? Bất công quá!

Chị khác tôi, chị mạnh mẽ ko làm đau mình, ko tổn thương thân xác mình nhưng rồi chị cũng phải điên dại thôi, vì chị suy cho cùng cũng là phụ nữ mà. Nhìn chị mà nghĩ tới mình, thấy mình tầm thường, lần nào cũng thừa sống thiếu chết, hành hạ bản thân và dựa dẫm người xung quanh. Còn chị chỉ có 1 mình : mất chồng rồi chịu đựng 1 mình. Ngôi nhà to đùng này, tài sản được chia sau ly dị có khóa lấp được nỗi đau mất anh Thanh?

Tôi chạy vô, giật mấy tấm hình chị đang cầm trên tay, vịn hai vai chị lay lay

- Chị, khóc đi chị! Cần thì đốt hết đi, em sẽ đốt với chị. Rồi thôi nha chị, khổ 1 lần, đau 1 lần thôi.

Chị gục đầu vô ngực tôi, khóc tức tưởi.

- Chồng chị dặn chị sống 1 mình cẩn thận, dặn chị giữ gìn sức khỏe. Ảnh cuối cùng cũng đã đầu hàng số phận, ảnh chịu thua ba mẹ ảnh, ảnh chấp nhận bỏ chị. Ảnh bỏ chị chứ ko phải 2 người ly dị Dung à. Chị đau lắm!

Tôi ko dám mở miệng ra nói “ em hiểu “, vì rõ ràng tôi làm sao hiểu hết cảm xúc của chị lúc đó. Nên tôi chỉ biết ôm chị, vuốt lưng chị và lắng nghe chị. Thì ra lúc trong bệnh viện anh Thanh nói với chị những điều đó, và chị đã gồng từ lúc đó tới bây giờ. Bây giờ chị mới là chị Ngọc của ba mẹ chị, của gia đình chị, khác hẳn hình ảnh nghiêm túc và quy tắc trong công việc. Thương chị chưa từng thấy, vẫn cảm giác bao trùm và câu hỏi đó : phụ nữ ko phải sinh ra là để được yêu thương hay sao?

2 chị em ngồi đó gần tới sáng, tôi mới phụ chị dẹp hết, quăng hết những thứ đó vô thùng rác, tôi là người tôn trọng kỷ niệm kỷ vật nhưng chị đã cắt xé nát hết thì đó là những thứ chị ko muốn nhìn thấy nữa rồi. Tôi cho vô những cái bịch nylon đựng rác, đem xuống nhà. Chị mệt mỏi quá, ko nói thêm gì, vô phòng nằm rồi ngủ luôn.

Nhà chị gần chỗ làm hơn nhà tôi, sáng 6h30 tôi vẫn còn loay hoay ở nhà chị, chị vẫn ngủ nên tôi hơi bối rối, ko dám đánh thức chị. Nhưng tôi đi làm mà ko biết cách khóa cửa thì trộm vô nhà thì sao? Tôi đã thay đồ rồi, chuẩn bị đi làm rồi, tôi sẽ đi xe ôm, nghĩ tới nghĩ lui, lên giường ngồi nói nhỏ với chị

- Chị Ngọc, hay bữa nay chị nghỉ làm 1 bữa nữa đi, ở nhà nghỉ ngơi đi chị. Giờ em đi làm, chị ra đóng cửa dùm em, trưa 2 chị em mình đi ăn trưa nha!

Chị nghe thì cố gắng ngồi dậy, mặt nhăn nhó chắc chị nhức đầu lắm

- Em vô trước đi, lát chị gọi sắp xin vô trễ buổi sáng, chị ko ở nhà đâu, buồn lắm.

Như vậy lại chứng kiến thêm câu chuyện của một người mà làm tôi suy ngẫm và thao thức cho tới tận bây giờ. Thủ tục ly dị hoàn tất, nhà cửa xong xuôi thì làm đúng như chị nói, nghỉ làm và về quê. Về chồng chị, sau ly hôn có 3 tháng đã lấy vợ khác, họ ko làm đám cưới bên nhà trai chỉ về quê làm đám vu quy bên nhà gái rồi đăng ký kết hôn, cô thợ may áo dài ở Long An gì đó, 29 tuổi chưa chồng. Nghe nói mẹ anh Thanh thậm chí còn đồng ý cho anh Thanh và cô thợ may đó ăn nằm với nhau trước, nên lúc cưới đã có bầu gần 3 tháng rồi. Tôi thương chị, thương cả anh Thanh nhưng tôi giận vì anh đã ko làm mọi cách để giữ chị, anh bỏ rơi chị.

Trong tình yêu ko phải ai cũng may mắn tìm thấy nhau, thấy nhau rồi để được bên nhau đã khó, giữ nhau càng khó hơn. Bởi vậy mới thấy, khi yêu nhau khác lúc cưới nhau, trong hôn nhân nhiều lúc ko phải cứ yêu nhau là đủ, tình yêu lớn nhưng ko mạnh mẽ để cùng nhau vượt qua mọi sóng gió thì biển cũng cạn, đá cũng mòn khi người ta bỏ nhau, làm khổ nhau. Tôi cảm thấy mình may mắn hơn chị nhiều, má ko quá tệ với tôi như mẹ chồng chị, trong khi cả nhà chồng cô lập chị thì tôi được ba và cô em chồng hết lòng thương yêu. Ko biết Vinh có như anh Thanh trong vòng 5-10 năm nữa hay ko, nhưng tự thâm tâm, tôi tin chồng mình. Như chị Ngọc nói với tôi 1 câu “ số trời, kiếp trước chị làm ác nên kiếp này chị nhận. Kiếp này chị sống đàng hoàng thì kiếp sau chị sẽ được hạnh phúc, như em chẳng hạn. Cuộc đời chị như 1 cái trứng gà công nghiệp, lúc đầu đơn độc và dễ bể. Đến khi bị nấu chín, khác với các loại khác càng nấu càng mềm thì người ta càng nấu chị chị sẽ càng cứng, lột lớp vỏ mỏng ra chị vẫn cứng, có khi dao cũng ko cắt được chị “.

Chiều hôm đó, 2 vợ chồng com xong thì Vinh chờ tôi cầm hồ sơ qua bác L để tư vấn lại. Bác L quen mẹ, được cái bác khám nhẹ nhàng và nói chuyện tâm lý nên tôi thích bác cũng hay viết giấy giới thiệu và gửi mỗi lần đi bệnh viện khám t. Nay bác khám lại cho tôi

- Chà, đúng rồi, em cứ bị viêm vậy ko chụp phim được là đúng rồi.

- Kỳ quá, ngại ghê con đâu phải ở dơ gì mà có cứ bị viêm hoài vậy.

- Em đừng suy nghĩ vậy, nhiều phụ nữ sanh xong dễ bị viêm, như em cũng tính như đã sanh con vậy. Ko may mắn là viêm dai dẳng, nói em biết là ni cô người ta còn bị viêm chứ em nghĩ dơ mới bị viêm sao?

- Còn cái nang sao bác?

- Uhm, nhỏ lắm ko đáng kể.

- Nhưng bên Từ Dũ người ta nghi ngờ là cái nang đề tác ống đó bác?

- Cũng có thể.

- Mà nếu như vậy thì sao bác?

- Nan lớn thì tách nang, nhưng nagn em nhỏ lắm ko sao đâu. Còn chuyện nếu lỡ tác ống thì phải phẫu thuật thông ống đó.

- Thông xong có bầu được liền ko bác?

- Cái này cũng khó, vì đây là mình khám phát hiện tới đâu chữa tới đó. Em chắc chắn ko vô sinh, chồng em sức khỏe sinh lý ổn định, tình trạng tốt. Nếu bị nang nặng sẽ chữa nang, nếu tác ống sẽ thông. Rồi sau đó mình mới theo dõi tiếp, bị gì mình mới chữa tiếp.

- (Sụ mặt)

- Cô nói nè, khám và chữa hiếm muộn là cả 1 quá trình, may mắn thì có sớm còn ko phải duy trì. Biện pháp thụ tinh là biện pháp cuối cùng, quan trọng là em và chồng em có đủ kiên nhẫn hay ko mà thôi.

- Bác con hỏi cái này, nếu ko phải bác bỏ qua nha.

- Sao em cứ hỏi đi.

- Bác nghĩ sao về đông y?

- Thực ra đông y cũng tốt, nhưng phải là nơi cung cấp nguồn thuốc và tay nghề đáng tin tưởng mới được. Phương pháp của bên đông y cũng rất hợp lý và có công dụng, nhưng ko có hiện đại bằng tây y thôi.

- Chồng con nói ko cho con mổ gì hết, nên nói thiệt con cũng có nghĩ tới việc chữa đông y.

- Cũng tốt đó, thuốc bên đông y mà hợp thì tác dụng cũng nhanh. Nhưng em nên suy nghĩ kỹ, như cô nói về nguồn gốc thuốc có an toàn ko nha.

- Nhưng thôi, trước mắt con theo ở đây.

- À, chồng em mới chỉ có tinh dịch đồ, để chính xác hơn chị cần chồng em khám nam khoa nếu chồng em ko ngại.

- Là sao bác

- Tức là tinh dịch đồ chỉ phản ánh về tình trạng thôi, nam khoa thì tổng quát hết, có khi những cái em đang mắc phải ko ảnh hưởng tới chuyện con cái mà là do 1 bệnh lý nam khoa nào đó của chồng em thì sao? Nhưng bên Từ Dũ ko khám nam khoa. Em cứ nói chuyện với chồng, đồng ý thì chị viết giấy giới thiệu qua Bình Dân khám.

- Dạ, để con nói anh.

- Mà đàn ông, họ sĩ diện lắm, em nói sao cho họ hiểu, 2 vợ chồng em với kết quả hiện tại như vậy là chưa có gì chắc chắn để kết luận điều gì nha em. Phải kiên trì và ko được nản chí, dù bên đông y hay tây y cũng phải theo suốt quá trình mới có kết quả.

- Dạ, con hiểu rồi.

- Nhưng mà em đang viêm vậy, muốn mau hết sạch kinh tháng sau chụp phim thì chị gợi ý em nên sử dụng bcs khi gần chồng thì tốt hơn.

Sao mà nhiều thứ lạ lắm quá, lại bắt đầu suy nghĩ. Nhưng suy đi nghĩ lại tôi vẫn luôn nghĩ là do tôi, ko phải Vinh đâu. Vì tôi thì sức khỏe vừa ko ổn định,

quá khur ko tốt như vậy còn gì ....

- Ko, ko mỡ xê gì hết anh nói rồi. Họ giải quyết ko được thì khám bên thầy thuốc bắc thuốc nam. 1 mũi kim chích vô người em anh cũng ko thích!

- Còn thụ tinh thì sao?

- Minh trẻ, cứ chạy chữa 1 thời gian đi, ko được hãy thụ tinh, ko phải em cũng mong mọi thứ tự nhiên sao?

- Sao anh khó quá vậy? Bệnh thì phải chữa chứ.

- Bữa nào em rảnh thì gọi hỏi chị Vân về mấy cái vụ nang niết gì đó đi thì biết nha. Giờ đi ngủ.

- Anh, ráng tháng này đeo bao nha?

- Sao vậy?

- Em đang bị viêm, muốn mau hết viêm thì tốt nhất là nên xài bao.

- Bộ của anh dơ lắm hả?

- Đó là bác sĩ người ta dặn em, ko chịu thì thôi, muốn sao thì muốn, mệt!

Tôi nói xong lại giận, thấy bức mình, chuyện nhạy cảm ko bao giờ nói chuyện nhẹ nhàng với vợ, lúc nào cũng kiểu cộc cằn. Tôi ôm gối quay mặt vô trong, trùm mền qua đầu nằm im.

- Như vậy trong bao lâu?

- (Im lặng)

Lấy tay khều khều vai tôi, kéo mền xuống cù lét tôi. Tôi ghét ko thêm phản ứng. Vậy là nằm sát vô, ôm ấp các kiểu

- Đeo bao thì đeo bao.

- Còn 1 chuyện nữa

- Muốn mua gì à? Tính gài anh à?

- Anh đi khám nam khoa đi.

- Là gì em? Bữa anh xét nghiệm tùm lum rồi đó.

- Khám nam khác, như em khám phụ khoa khám nhiều thứ như tử cung, buồng trứng, ống dẫn gì đó. Cái anh xét nghiệm hôm bữa chỉ là về tình trạng thôi mà.

- Ý em nói là anh bị gì khác hả?

- Ko phải, tốt nhất là đầy đủ kết quả thì mình mới dễ dễ theo dõi.

- Nói chung em muốn anh đi khám thêm cái đó phải ko?

- Uhm..

- Ok, vậy anh đi thôi, em muốn gì ko được, em là hoàng hậu mà.

- Biết vậy em khỏi nói vòng vòng rồi, chỉ cần em nói em muốn là anh làm thôi đúng ko?

- Bây giờ phải chiều chồng đi cái đã.

- Nhưng nay có bao đâu.

- Mai mua tính sau, em nói gấp quá ai mà chuẩn bị kịp.

2 vợ chồng lại đá trận sân Kymdan 2 người, ko trọng tài, ko khán giả. Được cái vợ chồng hoà hợp chuyện đó. Đó cũng là lý do luôn cảm thấy nhớ nhiều hơn, muốn ôm và những cử chỉ yêu chiều hơn.

Chồng đi khám nam khoa, kết quả cũng ko có vấn đề gì. Còn tôi quan hệ đeo bao cả tháng, chờ tới ngày sạch kinh đi chụp phim vậy mà tới hên lên Từ Dũ lại ko chụp được vì vẫn viêm đỏ, bác sĩ hên thêm tháng sau, còn dặn nhớ dung bao khi gần chồng. Ước chế ko chịu được luôn.

Tháng nữa vẫn như vậy, tôi điên quá qua gặp bác sĩ

- Bây giờ ko cần chụp phim nữa, con muốn mổ tách nang luôn được ko bác?
- Sao lại muốn mổ?
- Tại vì cứ vậy hoài ko giải quyết được gì, mất thời gian mấy tháng của con rồi. Giờ hay là mình mổ luôn đi.
- Ko được đâu, nang nhỏ lắm.
- Nhưng con muốn mổ, bác giới thiệu cho con đi.
- Chồng em thì sao?
- Đừng cho anh biết, con giấu anh được mà!
- Nếu vậy em chịu khó đi thử máu lại, xong cô sẽ viết giấy gửi cho em, mà em phải làm cái đơn cam kết nữa.
- Dạ, bác cứ giới thiệu dùm con, con cảm ơn còn lại con lo được.

Bác sĩ miễn cưỡng giúp đỡ, hẹn tôi sau tết sẽ gửi qua Từ Dũ, bác sĩ quen sẽ mổ nội soi tách nang. Vậy mà ko biết sao ông Vinh ông có cảm giác, ông gọi cho bác sĩ và mọi chuyện vỡ lẽ.

- Em gan thiệt, em nghĩ là thân thể của em thì em quyết định được, em giấu anh đòi mổ à? Ko sợ chết à?
- Mổ nội soi 1 chút xíu mà chết gì?
- Em gọi cho chị Vân hỏi đi nha! Cãi anh là anh bực đó nha!

Tôi bực mình ko kém, gọi cho chị Vân hỏi chuyện. Thì ra là sau khi sanh đứa thứ 2, chị bị viêm sau đó cũng bị nang, xong mổ tách ra, sau lần tách đó thì ko những hết mà nó còn bị nang chùm, làm nhiều khi chị Vân bị xuất huyết trong và chết giấc mấy lần, hiện chị cũng đang theo thuốc bắc. Hèn gì mà ông Vinh cứ khẳng khái ko cho mổ, chắc ông sợ tôi chết thật.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

Vậy là tôi quên luôn chuyện mổ nang sau khi nghe chuyện của chị Vân, đáng sợ thật. Nói với mẹ thì mẹ chỉ cho ông thầy đông y, đi tới nơi thầy bắt mạch mặc dù tôi nói trường hợp của tôi như vậy nhưng thầy có vẻ ko quan tâm cho lắm, thầy cũng khá là nổi tiếng nên có cảm giác thầy hơi khó chịu và tự tin. Thầy chỉ khẳng khái bốc thuốc bổ máu điều kinh và tăng cân, hoàn toàn ko đá động gì tới chuyện nang, viêm và hiếm muộn của tôi. Tôi uống mấy chục thang thuốc hết 3-4 tháng, ko thấy hết đau bụng kinh, ko thấy có bầu mà chỉ thấy mỗi tháng kinh có rất nhiều và rất lâu, máu ở đâu mà nó ra ô ạt, lúc đó tôi cân nặng kỷ lục là 53kg. Ko phải tôi ko kiên trì nhưng tôi cần 1 cách khám chữa tận tình và rõ ràng, kinh tôi hàng tháng rất đều, hiếm khi trễ, vậy mà những mấy chục thang thuốc rồi thầy vẫn chưa nói tôi bị cái gì.

Tôi bỏ cuộc lần 1, mỗi tháng cứ có kinh là mỗi lần tôi thất vọng. Vinh ko nói, ko hối thúc hay áp lực nhưng tôi cảm thấy chạnh lòng khi chồng coi những clip trẻ con trên mạng mà cười tít mắt khoái chí, khi thì chạy ngoài đường thấy trẻ con bé nào tròn tròn là ông cũng khêu tôi “ em thấy thằng nhóc dễ thương ko em “. Lúc trước Vinh có vậy đâu. Hôm nay, sạch kinh 7 ngày tôi lại vác mặt tới Từ Dũ để chụp phim, lại viêm. Thiệt chỉ muốn cắt hẳn các bộ phận ko biết làm cái quái gì mà suốt ngày viêm viêm đó cho xong. Cuối tuần, ba má kêu qua nhà ăn cơm.

- (Ba) Đạo này thấy Dung có da có thịt, hồng hào, chắc cũng tự tin có con hả con?
- (Vinh) Dạ chưa, tụi con đang kế hoạch mà ba, con cũng chưa muốn có con sớm.
- (Má) Sớm? Mấy đứa 20 - 21 hay sao mà sớm? Đứa gần 30 đứa ngoài 30, ko đọc báo đài hay sao mà ko biết đàn bà phụ nữ càng lớn tuổi càng khó đẻ chữa.
- Dạ.
- (Má) Giờ má nói vậy, má cũng hỏi khắp nơi rồi, đi đâu ci cũng chọc ghẹo sao mà cưới dâu mấy năm trời mà chưa có cháu nội, quê lắm! Má đi chùa và thầy bà xin phép và cầu xin cho 2 đứa mau có con dừ lắm. Mới biết bà thầy bên quận 8, thầy bào chế thuốc uống chuyên chữa vô sinh, hiếm muộn.
- (V) Ủa má, vợ con đâu có vô sinh mà má nói vậy.

- (Má) Để hoài là vô sinh thiệt luôn đó, để 1 đứa cũng được rồi muốn kiêng bao nhiêu thì kiêng. Dung con nghĩ sao? Hai đứa lớn rồi, tui con ko thích con cái cũng nghĩ cho ba má, cho bà nội, cho mẹ vợ con nữa chứ?

Tôi giả vờ bất mãn nhưng trong bụng vui vì lại tìm được 1 địa chỉ - lại 1 tia hy vọng mới mẻ.

- Dạ má

Ông Vinh quay qua nhìn tôi kiểu như thắc mắc sao tôi ko hợp tác với ông.

- (Má) Dạ là đồng ý phải ko?

- Dạ, má cho con địa chỉ.

- Ủ, qua bên khám 1 lần rồi lấy thuốc uống, mấy lần sau chỉ cần gọi kêu tài xế qua lấy dùm thôi.

- Ủa, khám 1 lần thôi hả má?

- Ủ, vợ anh Thìn tài xế đó, cả 6-7 năm ko con mà khám cái có liền, rồi cô chỉ thêm cho mấy người ai cũng có con như ý đó.

- Má con thấy được mấy người đó ko má?

- Con hỏi kiểu đó là ko tin má phải ko?

- Dạ ko má, con xin lỗi má.

- Thôi mệt quá, tôi nói là muốn tốt cho anh chị, bà già tội nghiệp này cũng là ham cháu nội chứ ko phải mập béo gì. Thích thì đi ko thì coi như tôi nói nhầm.

1 lần nữa, má bỏ ngang bữa cơm với ba và vợ chồng tôi. Tôi cảm thấy hơi bối rối vì mình lỡ lời, nhưng tôi chỉ muốn hỏi có chắc là người ta đi được như vậy ko thôi thì má lại nghĩ tôi ko tin má, má có phải là thầy đó đâu mà tin hay ko tin chứ!

2 vợ chồng đang ngồi trên sofa nghe nhạc

- Sao em khờ quá vậy, anh nói là kế hoạch còn em lại nhận lời khám liền, như vậy ko phải thừa nhận mình đang có vấn đề sao?

- Em xin lỗi.

- Má ko biết thôi, chứ mà mà biết tất cả những chuyện của em coi má hành em tới cỡ nào. Hình như qua bao nhiêu chuyện, em vẫn chưa chịu hiểu.

- Em biết em ngu, em xin lỗi rồi mà.

- Ko phải cứ làm 1 chuyện xong xin lỗi là xong đâu nha, em đập bẻ cái chén xong em xin lỗi coi nó có liền lại được cho em ko?

- Anh nhây quá rồi nghe? Em đã xin lỗi khi em sai. Anh có lỗi ko? Khi anh có lỗi với em anh xin lỗi em xong ko phải bây giờ cũng bình thường sao? Hay anh so sánh em với đồ vật? Em hỏi lại má vì em mong mình tìm được chỗ khám chữa khác, em mong mau có con cho anh, cháu nội cho ba má anh, chứ em làm vì em hay sao? Chuyện có thực sự lớn ko mà anh cần nhẫn em hoài? Anh nói đi, chuyện lớn lắm phải ko? Mồ anh cũng ko cho, giờ nghe ai chỉ chỗ nào hay là muốn chữa là mừng vậy mà cũng sai hay sao?

Tôi ko chờ Vinh trả lời, tôi căng hết dây thần kinh, mạch máu bỏ đi vô phòng luôn, điên hết mình.

Rồi tôi âm thầm liên hệ với anh Thìn tài xế của ba má, tôi hỏi anh về bà thầy đó, anh rất đồng đặc và tự tin

- Trời ơi, thầy giỏi lắm, em ko tin cứ thử đi. Cả nhà anh, bạn bè gia đình anh và vợ dưới Tây Ninh giờ ai khó có con là anh lấy thuốc gọi về dùm ko đó. Ko cần khám đâu, đó là thuốc đặc trị hiếm muộn.

- Ko cần khám luôn hả anh?

- Uhm, ko cần, nhưng thuốc rẻ lắm chỉ có 500 ngàn 1 tháng thôi, em uống chừng 3-4 tháng là có tin vui liền.

- Nhưng nếu em muốn khám thì sao anh?

- Em khám thì qua khám, người ta là thầy mụ mà.

- Thầy mụ là sao anh? Ko phải là thầy thuốc bốc thuốc sao anh?

- Ko, thuốc viên nén rồi em.

- A.

Tôi suy nghĩ, thuốc bắc tôi vừa bỏ uống là 1 thang 200k, cái này uống cả 1 tháng mà 500k có phải là quá rẻ ko? Tuy nhiên, khi nhìn về mặt hôn hờ của anh Thìn, khi anh tự hào kể về con của anh khoẻ mạnh và dễ thương, rồi anh kể về mấy trường hợp khác mà anh đã lấy thuốc dùm, thì tôi cũng thấy bị hấp dẫn. Anh Thìn đã lái xe cho nhà 13 năm qua, anh dễ thương và thiết tình lắm, cái này ai cũng biết

- Em cứ thử đi, phước chủ may thầy mà, lỡ mình hợp thì mình có con cũng ko chừng đó em

- Dạ.

- Vậy anh lấy thuốc dùm em cho.

- Dạ thôi, anh cho em địa chỉ và số điện thoại của thầy đó dùm em là được rồi, em tự đi em khỏi làm phiền anh.

- TRời, phiền gì đâu em

- Thôi, em cảm ơn anh nhiều, anh cứ cho em địa chỉ và số điện thoại thôi.

Mấy bữa nay. Vinh cũng đã sắp sếp lại xin lỗi, nịnh nọt đủ thứ tôi cũng nguôi đi

- Em sẽ đi qua bà thầy thuốc anh Thìn chỉ

- Lại thuốc bắc hả em?

- Em nghe anh nói là thuốc viên.

- Uhm, anh chờ em đi.

- Mai nha, để sáng em gọi trước cho cô đó.

Vậy là sáng nay tôi gọi cho cô đó, tôi hỏi địa chỉ và khi nào cô có nhà

- Lúc nào cũng có ở nhà hết em, em rảnh thì cứ qua thôi.

Chiều đó vợ chồng tôi qua, nhà thầy bên quận 8 vừa qua cầu Nguyễn Tri Phương, phải chạy vô 2, 3 đường nhỏ nữa mới tới, nhà nhỏ, là nhà chứ ko phải kiểu hiệu thuốc hay phòng khám chữa đông y. Nhà trước có 1 đứa nhỏ tầm 7-8 tháng đang ngủ, thầy giới thiệu là con của 1 cặp vợ chồng gần đó nhờ uống thuốc của thầy sau 4 năm là có thằng nhóc. Trên tường có mấy cái khánh với nội dung cảm kích. Tôi cũng ko thấy tủ thuốc mà đi ra sau có cái giường nhỏ gần bếp, kéo 1 cái màn trắng mỏng qua thì đó là nơi khám bệnh. Do tôi yêu cầu được khám mà. Tôi cũng có đem theo kết quả siêu âm, xét nghiệm và khám của 2 vợ chồng

- Bên này ko khám chữa theo kết quả này, em muốn khám thì tôi khám nhưng kết quả này ở đây vô giá trị.

Tôi nghĩ trong bụng chắc bà thầy này có nội công thâm hậu lắm, ko cần phô trương, ko có biển hiệu, ko có tủ bốc thuốc, ko có dụng cụ cũng ko cần kết quả xét nghiệm. Kiểu gì cũng tới đây rồi, tôi lên giường nằm luôn.

Bất ngờ hơn thầy chỉ đeo bao tay vô, chọt tay vô trong tôi vài cái ần ần là khám xong

- Em có bị gì đâu, đó giờ em có con chưa?

- Dạ có bỏ 1 đứa.

- Uhm, từ cung chỉ bị lạnh thôi, em uống thuốc này mấy tháng là có bầu.

- Thuốc này là thuốc làm ấm tử cung hả cô?

- Uhm, ấm tử cung, bổ trứng, điều kinh .... Đủ thứ hết. Ngày em uống 3 gói. Khi nào hết thì qua lấy tiếp, thuốc bào chế liên tục, nên em yên tâm ko bao giờ hết.

Tôi cầm 1 bì thuốc bọc uống trong vòng 1 tháng. Tôi xin lỗi tay nghề và lương y của các thầy, nhưng tôi ngay từ đầu đã ko hy vọng vô chỗ này. Ko khám gì hết mà phán thì chắc nịch. Vậy nang, vậy tôi bị viêm thì chừng nào mới hết đây?

Nghĩ là như vậy nhưng cứ nuôi hy vọng, hàng tháng tôi vẫn đau bụng kinh, thuốc thì uống đều đều, mỗi lần gặp là anh Thìn lại cho tôi coi hình của con anh, cho coi hình luôn con của những người quen của anh, rồi còn khoe là mới lấy 4-5 phần thuốc gửi về quê. Tôi lại nuôi hy vọng, tôi nhắc mình quên khoa học đi, chỉ cần duyên số và hợp với nhau, chỉ cần đúng thầy thì trời sẽ cho con.

Duy trì tới tháng thứ 5, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường ko có gì mới. Tôi muốn điên lên được, thuốc uống ko sót 1 cử, quan hệ đều đặn, chưa kể tôi còn ăn uống cẩn thận và bồi bổ, mỗi lần định ăn gì là tôi gọi điện hỏi thầy.

Hôm nay anh Thái nhắn viber

- Chào em

- Chào anh, lâu quá ko liên lạc, anh khoẻ ko?

- Anh khoẻ lắm, anh báo em tin vui là bà xã anh vừa sinh con.

- Vậy hả? Chúc mừng anh nha, con trai hay con gái vậy anh?

- Con gái em à, bự bẫm lắm. Em thì sao rồi, có tin vui chưa?

- Dạ chưa? Em chúc mừng anh nhưng em nghĩ chắc trời trả báo em rồi, người tốt thì gặp điều tốt còn em là người xấu.

- Em nói gì vậy? Ai nói em là người xấu?

- Anh nghĩ đi, em cưới hơn 4 năm rồi ....

- Có sao đâu, nghe anh nói, em sẽ có con, sẽ mẹ tròn con vuông khoẻ mạnh vì em xứng đáng được như vậy.

- Anh chỉ giỏi an ủi em cho em vui thôi phải ko?

- Ko, anh nói với lòng mình chưa bao giờ anh nghĩ em ko có con đâu. Mỗi khi cầu nguyện gì anh đều cầu cho em sức khoẻ, may mắn và hạnh phúc. Em hạnh phúc trước, hạnh phúc của anh sẽ đi theo sau.

- Cảm ơn anh!

- Nếu bây giờ gặp em anh sẽ ôm em 1 cái thật chặt, vợ anh anh ko sợ anh chỉ sợ em sợ chồng em.

- Anh nói đúng, em sợ.

Bất cứ điều gì từ tình đầu luôn làm tôi xao xuyến, tôi ko còn yêu anh nhưng tình đầu sâu đậm và nhiều nước mắt đó ko thể nào quên, tôi ko biết phải và ko thích phải, tôi muốn lưu giữ và hoài niệm, luôn luôn. Tin nhắn của Thái làm tôi vừa mừng cho gia đình anh được hạnh phúc an yên, lại vừa tủi cho bản thân mình. 2 chữ quả báo cứ nghĩ mà ám ảnh. Hơn 4 năm trời sau hôn nhân tôi có gì? Tôi làm được gì và trách nhiệm 1 người vợ đã hoàn thành chưa?

Tôi đọc lại loạt tin nhắn vừa rồi nước mắt lại chảy, vô thức thôi. Những ngày cuối năm khi công việc đã giải quyết xong, phòng khác chưa xong nhưng năm nay phòng tôi đạt chỉ tiêu xong sớm hơn, thu chi và quyết toán khớp số, bây giờ chỉ còn khoản chuyển mấy khoản tiền lớn và thu hồi công nợ, nhưng đó lại ko phải là việc của tôi. Tôi rảnh rỗi thì nghe nhạc, lên mạng tìm phim coi, lên webtretho đọc bài, lúc này tôi đọc gần hết truyện Yêu Lòng, tôi quá ghét nhân vật Hà – người mà chạm vào ai là ngủ với người đó bất kể trai trẻ, trai già, trai tây, trai ta, trai giang hồ phạm pháp. Và khinh luôn nhân vật Mai – 1 kẻ lằng lằng vô đạo đức. Nếu tôi có 1 đứa bạn như vậy tôi sẽ chơi với nó. Rồi tôi chợt nghĩ, chắc hư cấu thôi ko đọc nữa. Câu chuyện này cũng làm tôi ám ảnh lắm, ám ảnh về 1 người phụ nữ nhóp nhép bất cứ với thằng nào, tôi thấy tôi tệ ... vì ít nhất trong cuộc đời tôi cũng từng ăn nằm với 1 thằng tôi ko có tình cảm. Ghê sợ mình, rồi nghĩ tới Thái với những cung bậc cảm xúc khác nhau và nghĩ về Vinh ..... tôi nợ Vinh nhiều thứ, nhưng Vinh cũng có lỗi với tôi nhiều nên chúng tôi phải cứ ở lì với nhau để xin lỗi nhau, để chộc giận nhau và rồi xin lỗi nhau. Tôi nghĩ tới con Diễm, má chồng và rồi câu hỏi loé lên : “ Tại sao mình ko kể chuyện của mình cho mọi người nghe? Ko phải cũng là 1 câu chuyện dài và rắc rối sao? “

Cái nick S_C chỉ để like và đọc truyện, nếu muốn kể chuyện tôi phải xây dựng tuyến nhân vật hợp lý sát với cuộc đời mình. Tôi sợ người quen đọc được họ sẽ nhận ra và cười cợt tôi, ai đó đọc được đoạn tôi hư hỏng sẽ mách với Thái và Vinh. Tôi phải làm sao bây giờ? Phải suy nghĩ ra những cái tên, những tính cách phải có sự xáo trộn, những hoàn cảnh, những ko gian, những con đường và những lời thoại nữa. Chỉ là viết ra vì tôi thích, tôi học giỏi văn mà, mỗi trang nhật ký hằng ngày tôi cũng kể được 1 câu chuyện mà.

Tôi phải kể ra để cho mọi người hiểu được ai cũng từng có sai lầm, ai cũng phải trả giá, ai cũng cần yêu – yêu và được yêu. Tôi muốn mọi người nhìn nhận tôi – nhân vật chính theo cả 2 cách nhìn tích cực và tiêu cực. Tôi muốn chứng minh 1 điều trên đời này người tốt cỡ nào cũng có và kẻ xấu đến mức nào cũng tồn tại. Hẳn tôi là kẻ xấu xa và hẳn tôi cũng là 1 con ngu nhưng tôi lại vô cùng đáng thương. Rằng tôi muốn kể cho mọi người biết mẹ tôi mạnh mẽ và tuyệt cỡ nào, bà ngoại ám áp ra sao. Tình đầu là tình dang dở và hôn nhân ko phải nắm mồ của tình yêu. Về tình bạn hơn 20 năm, về cô em chồng dễ thương nhất trái đất. Tôi muốn gửi gắm các bạn trẻ đừng vì những hiểu lầm mà làm sai, làm điều làm lỗi. Tôi muốn chia sẻ với các bà vợ nỗi niềm hiềm muộn, và tâm sự của mẹ chồng con dâu mỗi nhà mỗi cảnh.

Và, lần đầu tiên tôi kể chuyện, lần đầu tiên tôi tạo 1 email khác, 1 nick name lạ lẫm và trong topic đó của tôi, tôi viết thoải mái, lái mọi chuyện theo ý mình, chứ ko phải những câu chuyện tuổi teen tưởng tượng ngày xưa tôi làm cộng tác viên cho các diễn đàn mạng phải giới hạn câu từ, phải giới hạn đối tượng và phải câu view. Chỉ cần gặp người ta cán qua xác 1 con chuột cống trên đường mà ngày xưa tôi cũng từng đứng nên 1 bi kịch, chắc tại đọc truyện Nguyễn Nhật Ánh nhiều nên trí tưởng tượng phong phú quá!

Hôm nay, ngày 27 tháng 1 năm 2016, tôi - MrBigMrsQ với cái avatar một thanh niên cầm trái tim thật lớn trao cho con bé nhỏ thỏ, tầm thường mà tôi tìm mãi mới ưng. Đó là tôi và tình đầu của tôi, đó cũng là tôi và chồng tôi – đặc điểm của 2 gã xấu số khi dính đến tôi, 2 gã đàn ông ko đẹp trai nhưng trong mắt tôi tên nào cũng đẹp trai lung linh, 2 gã đàn ông trao cho tôi trọn con tim, 1 gã mà suốt đời tôi ko bao giờ quên còn gã kia thì có đến hơi thở cuối cùng tôi cũng muốn được nằm trên tay của hắn!

“Tôi xin chia sẻ bài viết này, cơ bản tôi đã đọc nhiều chia sẻ của anh chị trên diễn đàn, có những câu chuyện tôi tin, có những câu chuyện tôi ko tin. Dù

có tin hay ko nhưng khi theo dõi và chờ đợi 1 bài viết, tôi đọc những dòng chữ kiểu như đã trải qua cảm xúc của nhân vật và tôi khóc. Nên tôi cũng muốn chia sẻ về câu chuyện của mình, để cho các anh chị nhất là các chị sẽ thấy được ở đời chuyện gì cũng có thể xảy ra, người tốt và người xấu đôi khi rất mơ hồ. Câu chuyện (vẫn đang tiếp diễn) có thật nhưng vì những lý do khách quan nên tôi phải lập 1 nick ảo, tôi sửa tên nhân vật và thay đổi 1 số những đặc điểm (ko ảnh hưởng đến sự thật) để tôi thoải mái như 1 người dẫn chuyện kể về câu chuyện của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

Tôi thấy hứng thú với chính câu chuyện của mình hơn bao giờ hết, những trang đầu tiên viết rất chậm nhưng lại rất thô nữa. Và viết như 1 thói quen bất cứ khi nào rảnh. Hôm nay con Tiên rủ đi mua đồ cuối năm sẵn tiện hủ hí 1 chút. Thói quen ngày xưa khi còn nhỏ, 2 đứa hay xin tiền nhà rồi mua quần áo, kẹp tóc, và giày giống nhau, ra đường như 2 chị em vậy, bây giờ lớn nên cảm nhận về thời trang khác, nhưng 2 đứa vẫn còn 2 sợi dây chuyền bạch kim giống y chang nhau.

- Làm 1 năm 2 đứa mày dư bao nhiêu?
- Tao có dư đâu, làm bao nhiêu tao xài bao nhiêu thôi mà.
- Ai đòi như mày, nói hoài ko nghe, tại sao mày ko kêu ông Vinh đi làm về đưa hết tiền cho mày?
- Để làm gì?
- Mày ngu quá, để mày thủ, để ông ko có điều kiện mà tòm tem con khác.
- Tao ko nghĩ vậy, tao ko cần thiết phải giữ tiền, tao ko có tương giữ tiền. Mày biết mà.
- Nói cho tao nghe thôi, đừng có nói với ai là ko biết nắm tiền, ko biết chồng có bao nhiêu tiền. Gì mà 1 tháng chồng đưa bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, ngu vừa vừa thôi!
- Thôi, thì mày giỏi hơn tao, mày giữ hết tiền của chồng. Mỗi nhà mỗi khác mà Tiên.
- Thì tao nói vậy thôi, ít ra chồng mày cũng có mấy phốt rồi, tao lo cho mày thôi chứ tao ko có ý gì hết. Mà vợ thì phải giữ tiền.
- Uhm, thôi được rồi, chuyện này nói hoài ko chán à?

Số là con bạn tôi, mãi cũng chịu lấy chồng năm 28 tuổi sau 3 mối tình trong đó có 1 mối tình dài đằng đặc mà bị phản đối vì người yêu nó vừa xấu trai vừa nghèo mà lại gia trưởng nữa, vô lễ với người lớn và kiêu luôn vũ phu, quen có gần 2 năm mà mỗi lần cãi lộn là nó lại ăn bạt tai. Mối tình đầu chia tay sau 4 tháng, mối tình thứ 3 cũng được đầu hơn 6 tháng, đây là cái ông Việt kiều gặp 2 đứa trong bar lần tôi gặp với Vinh.

Sau cuối cùng thì nó cũng tìm được 1 anh phi công trẻ hơn 2 tuổi, người ta nói nhất gái lớn hai, gia đình cũng khá giả, làm sếp lĩnh vực truyền thông, ba chồng lại hết sức hài lòng về đứa con dâu có cơ ngơi và là 1 bác sĩ từng đi du học như nó, nói về nó thì gia đình chồng tự hào đừng hỏi. Nhưng quan trọng hơn hết là 2 đứa nó hợp với nhau phát hờn, chồng Tiên hết sức phóng khoáng và hiện đại, ko ghen tuông gì, làm tiền về đưa hết cho nó, còn cổ vũ vợ đi thẩm mỹ. Quen nhau gần 1 năm, 2 người họ có sex với nhau và sau gọi ý làm ngực thì bạn tôi cũng đi nâng ngực, sau đó còn phun thêu môi, mắt và chân mày nữa. Nó lớn rồi, chơi bạn chỉ cần bạn thích là tôi ủng hộ miễn ko phải phá hoại gia đình ai là được.

Nhớ bữa đám cưới nó xong, hôm đó tôi cũng say say, tiệt tàn, gia đình tính tiền nhà hàng thì tôi với nó vô phòng thay đồ cô dâu khóc như 2 con điên, tôi mừng vì bạn mình hạnh phúc, lòng tôi phần khởi khi nhìn thấy nó cười suốt hôn lễ, nụ cười mãn nguyện, tôi có cảm giác Tiên là cô dâu đẹp nhất trên đời này. Nó khùng khùng, nói chuyện nhanh như xe lửa chạy nhưng nó là đứa lương thiện và biết lắng nghe, nó cực kỳ kiên nhẫn, nó ngồi hàng mấy tiếng đồng hồ để nghe tôi kể về mỗi khi buồn. Nó thương mẹ tôi như mẹ nó, đó là điều tôi ko có được với ba mẹ nó. Tôi nhớ đám cưới của mình, nên tôi dám nói tôi có đem theo lược để gỡ tóc và chải đầu cho nó, cưới xong là sáng nó đi HồngKông honey moon luôn mà. Tôi cưới thì nó là dâu phụ và nó cưới thì tôi làm cô dâu (giả) phụ.

Giờ ngồi lại nói chuyện với nhau, chia sẻ kinh nghiệm làm vợ, kinh nghiệm mẹ chồng, nhưng tôi thì ít khi nào kể chuyện xấu hay cãi nhau, chỉ dừ lăm thì mới nói nó nghe chứ thực ra tôi cũng ko muốn lỡ mình nói quá nó lại ghét chồng mình. Tôi cưới gần 5 năm thì nó cũng được gần 2 năm, suốt ngày nó bắt tôi phải giữ tiền của Vinh ...

2 đứa lựa thêm được vài cái áo kiểu, xong còn mua thêm ít đồ ăn qua mẹ tôi chơi rồi mới về, công nhận là đường tết vui thiệt. Tết năm nào Tiên cũng lì xì mừng tuổi mẹ tôi, nói thật chứ có con bạn như nó có đốt đuốc cũng ko tìm ra, tôi lại ko có anh chị em nên tôi thương nó lắm.

2 đứa chia tay nhau, tôi về nhà cũng gần 11h, hôm nay Vinh đi chơi với bạn cũ, cái ông bạn đọt ông đi Mỹ nay về ăn tết, thôi thì tôi để Vinh đi vì nghĩ tới lần đi bar ám ảnh đó là dị ứng nên Vinh có kêu nhưng tôi ko thích đi. Gọi điện cho Vinh

- Anh nghe nè vợ.
- Anh xin rồi hả?
- Uhm
- Anh đang ở đâu vậy?
- ANh đang đi Vũng Tàu, gần tới rồi.
- Trời, sao anh ko nói em, em ko gọi chắc anh cũng ko nói em hả?
- Anh có nhắn tin em mà.
- Uhm
- Chùng nào anh về?
- Chắc chiều mai.
- Uhm, anh đi chơi vui nha.
- Em đừng giận nha, bạn bè .....
- Bạn bè lâu ngày mới gặp lại phải ko? Ok anh đi chơi vui đi, đừng có đồ đốn quá là được.
- Anh biết rồi em, em ngủ ngon, khoá cửa đóng cửa sổ cẩn thận nha.

Chắc, cái ông ham vui ko nói sớm để tôi ngủ với mẹ luôn cho rồi, giờ lại nằm chèo queo 1 mình. Nhiều lúc nghĩ Vinh quá nhiệt tình với bạn bè cũng thấy hơi bức nhưng tôi cũng có bạn, Tiên nó cũng nhiệt tình với tôi còn gì, nếu nghĩ cho mình mà ko nghĩ cho Vinh thì kỳ quá. Tôi nhìn quanh “full house “ của mình, rồi tự cười “ chà, lại 1 đêm khó ngủ vì thiếu hơi “. Tôi mở tin nhắn thì đúng là Vinh có nhắn tin cho tôi báo đi Vũng Tàu lúc 7h mấy thiệt.

Tôi thay đồ, ăn hộp sữa chua, thôi thì viết tiếp chuyện vậy, rảnh mà, ngày mai cũng ko đi làm thì ngủ cho đã, nên giờ thức khuya chút. Tôi định lấy laptop ra viết thì thấy cái lap của Vinh vẫn còn bật nắp để trên bàn sofa ngoài phòng khách, tự nhiên 1 ý nghĩ xấu xa loé lên. Rồi tôi làm chuyện mình ko thích làm, tôi mò máy của chồng, tất cả các pass word về cac1 thẻ ngân hàng, email ... Vinh chỉ dung 1 pass nên tôi biết hết. Tôi mở facebook của Vinh, ko biết mình đang làm gì nữa, đầu thì suy nghĩ bối rối mà tay thì cứ gõ gõ đăng nhập thôi.

Quan sát 1 vòng đúng là ko có gì khác ngoài những cái hân đăng và share, những điều tôi cũng thấy khi đăng nhập facebook của mình. Tôi “ kiểm tra “ danh sách bạn bè, hơn 200 người ko có con Diễm phá hoại. An lòng tính out thì tay lại click vô phần tin nhắn, ấy chà chà .... Bạn thì ko kết bạn nhưng tin nhắn thì có, hơi choáng 1 chút. Rồi buông chuột suy nghĩ, nếu tôi đọc là tôi đọc lên, tôi ko tôn trọng quyền cá nhân của chồng – đây là điều tối kỵ vì ngay từ đầu đã nói tin tưởng và ko kiểm tra điện thoại cũng như lap của nhau rồi. Tự nhiên tôi bị chựng lại, nhưng nếu tôi ko đọc thì bỏ qua điều gì thì sao? Dù sao cũng đã đăng nhập rồi, tôi tò mò nhưng lại ngượng tay, Tết tới rồi, thật sự ko muốn cãi nhau, thời gian vừa qua đã rất hạnh phúc, cảm giác được yêu thương và che chở nhiều như vậy mà.

Nhắm mắt nhắm mũi 1 cái, tôi nín thở click vô phần tin nhắn đó, tìm đập thành thích hy vọng đó ko phải là những dòng chữ tôi ko muốn nghĩ tới

Tin nhắn đầu tiên của con kia, những hơn 3 tháng rồi.

- Anh khoẻ ko?
- Sao lại hủy kết bạn, hèn gì mà em ko thấy bài của anh trên news feed.
- Anh trở nên ghét em như vậy à? Có quá đáng quá ko? Em thấy anh vẫn online mà.

Đó là 3 tin nhắn liên tục của con hồ ly tinh mà Vinh ko trả lời, đọc tới đây lại thấy nó dễ tiện mặt dày tới cỡ nào.

Sau đó 4 ngày, vào lúc 16h35’

- Em cần nói với anh 1 số chuyện?

Vinh trả lời lúc 20h47’

- Chuyện gì giữa tôi với em nữa?
- Em muốn biết chính xác là anh có còn nghĩ về em ko?
- Để làm gì vậy?

- Tò mò thôi, anh ko biết em hay tò mò sao?

- Chuyện của em giờ đâu liên quan tới tôi, sao tôi phải quan tâm.

- Tất cả những chuyện em làm vừa qua, em ko sai, em biết anh ko quên được em, anh còn nghĩ về em nhiều nên em làm 1 phép thử, em muốn vợ anh biết ko phải cô ta là nhất với anh, mà là em.

- Em làm vợ tôi tổn thương, em kéo tôi hết sai lầm này tới sai lầm khác. Em nói phải, em ko sai mà là tôi, tại tôi ngu. Em muốn biết tôi nghĩ về em như thế nào chứ gì?

- Phải, anh là đàn ông, em hiểu anh hơn ai hết, em biết anh chưa quên em.

- Tôi đâu có mất trí mà quên em, tôi vẫn nhớ ngày em nói chia tay mà.

- Em biết, anh hận em cũng được. Dẫu có thì cũng vì quá yêu em thôi.

Đọc tới đây máu tôi lại dồn hết lên não, muốn bốc hỏa, tôi bước đi lấy 1 ly nước, rồi ngồi xuống đọc tiếp, bây giờ ko còn quan tâm coi điều mình đang làm là đúng hay sai nữa rồi.

- Hơn 10 năm, đâu phải nói quên là quên. Nhưng hình như em hiểu lầm hay cố tình hiểu lầm điều gì đó, thì để tôi nói 1 lần nữa cho em hiểu, rồi em đừng hỏi nữa.

- Anh nói đi.

- Tôi từng yêu em, trong mắt tôi chỉ có em, em tuyệt vời em là nắng là mây là những gì tôi nhìn thấy. Tôi nghĩ ko ai tuyệt vời bằng em.

- Em biết mà.

- Và rồi, 10 năm tình cảm của tôi ko bằng 3 tháng gặp gỡ của em với thằng đó, em đá tôi. Cảm giác đó tôi vẫn còn nhớ, như bầu trời sụp đổ, tôi đâm đầu vô xe tải để vượt qua cơn đau.

- Em xin lỗi.

- Em nghe cho hết đây. Nhưng tôi có chết được đâu, đó là ý trời, cho tới khi tôi gặp bé Dung. Em đừng gở nữa, mà chỉ đọc thôi.

- Tôi gặp bé như 1 sự tình cờ, tôi cũng ko nghĩ là sẽ dính với bé, tôi hận em khi em mời đám cưới. Là thằng đàn ông hèn, 1 lần nữa tôi ko vượt qua cú sốc, chưa đầy 1 năm mà em đã cưới, 10 năm qua tình cảm của tôi em quăng qua cửa sổ. Vợ tôi khác em hoàn toàn, sống đơn giản chứ ko sắc sảo như em, 1 người lạ hoặc mà Dung sẵn sàng chia sẻ khi tôi trượt dài trong những nỗi đau tưởng đã qua đi. Tấm lòng của Dung làm tôi thấy cảm mến mà say nắng Dung, tôi cũng tự nhủ bao nhiêu lần, nếu cần tình 1 đêm hay kiểu ăn bánh trà tiền thì tôi ko thiếu, tôi hứa với lòng sẽ ko làm tổn thương 1 cô bé. Rồi vợ chồng tôi chia sẻ, cả 2 vừa mới vượt qua cú sốc tình cảm. Trong tâm trí tôi, bé Dung ko xinh đẹp tuyệt vời, ko thông minh tuyệt đỉnh, ăn nói thì ko mềm dịu, ko biết lấy lòng người khác, nghĩ sao nói vậy.

- Nhưng em biết sao ko Diễm? Tôi so sánh Dung với em, với những người con gái khác, Dung của tôi khác tất cả, em ko phải bầu trời, ko phải mây mà em là 1 cơn mưa rào dễ chịu.

- Anh vẫn hoa tự khi nào vậy?

- Em ngồi đó, tôi nói xong đã, vợ tôi ko có thói quen nhảy vô miệng người khác như em!

Mắt tôi thấy cay cay, tim thổn thức và cảm thấy lòng mon man, ko ngờ Vinh nghĩ và cảm nhận về tôi như vậy những ngày đầu tiên, vậy sao ko nói với tôi chứ.

- Tôi bắt đầu ghen, bắt đầu muốn chiếm hữu và thấy nhớ Dung nhiều, tôi muốn biết chắc đó có phải tình cảm hay ko hay lại ngộ nhận để quên em. Nhưng ko phải, tôi yêu vợ tôi từ khi nào ko biết, nếu bị em bỏ tôi chỉ muốn chết thì khi vợ tôi giận tôi, khi vợ tôi xa tôi tôi ko muốn chết mà chỉ muốn tới gặp vợ, tôi phát điên lên khi ko được nghe thấy giọng Dung, Dung ko chửi ko mắng ko dẫn vật tôi như em, Dung mau nước mắt nhưng vị tha lắm. Em hiểu ko?

- Anh nói gì nhiều vậy?

- Tôi yêu vợ tôi, em là quá khứ, hãy để quá khứ đó yên đi em đừng quậy nữa, trong khi em cũng có gia đình.

- Nhưng em ko cảm thấy đủ hạnh phúc.

- Đó là chuyện của em, đi nói với thằng em chọn làm chồng, đừng có phá tôi. Đừng bao giờ đụng tới vợ tôi nữa, em chỉ là cái bóng của vợ tôi hiện tại thôi, đừng ảo tưởng rằng tôi còn nhớ hay vương vấn em, ko có đâu.

- Anh nói xạo.

- Em chẳng là cái gì của tôi mà tôi phải xạo em. Giờ nổi sợ duy nhất là vợ tôi giận tôi, vợ tôi buồn thôi. Em như thế nào thì là chuyện của em, với lại đừng có làm gì ảnh hưởng đến vợ tôi, tôi ko để yên cho em đâu.

- Anh dám làm gì em?

- Chỉ cần em làm gì vợ tôi thì em sẽ biết tôi làm gì em, tôi sai lầm 1 lần thôi. Và tôi nghĩ ko còn tình cũng còn kỷ niệm với em, tôn trọng em 1 lần cuối.

- Dối trá, toàn là dối trá, mới quen nhau ko bao lâu mà sâu đậm như vậy sao? Vô lý

- Em đang tự vả vô mặt em thôi. Chào em, đừng có làm gì sai lầm.

- Anh ko thắc mắc em sống với chồng em thế nào sao?

- Tôi ko có nhu cầu. Chỉ nói em những gì cần nói để em khỏi phải suy nghĩ sai lệch đi đâu thôi. Giờ tôi đi đón vợ tôi rồi, chào em.

Nước mắt đầm đìa tự khi nào, quá bất ngờ và cảm thấy tự hào khi biết được sự quan trọng của tôi trong Vinh. Sao ko bao giờ ông nói những từ như ông viết như vậy chứ? Tôi yêu chồng mình chết đi được chứ ko phải chơi. Chồng như vậy, 1 tháng chuyển cho tôi 10tr, tiền điện nước và sinh hoạt phí ông lo hết vậy mà con Tiên nó bắt tôi phải đòi chồng giao hết tiền cho tôi làm cái giống gì ko biết? Tôi muốn gì cũng được, thích đi đâu, ăn gì cũng chiều vậy còn giữ tiền làm gì, tôi ko cần gì hết, tôi chỉ cần chồng tôi cứ yêu tôi như vậy, cứ nghĩ về tôi như vậy là đủ rồi. Tôi nhắn tin cho chồng

- Yêu anh

- Haha, mai anh về sớm, nói chứ anh chưa xin đâu, em đừng có như vậy, muốn gì mai về anh mua cho.

- Ko muốn gì hết, chỉ muốn nói yêu anh thôi. 2

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120

Tôi hí hửng chụp lại ngay màn hình đoạn chat vừa rồi như 1 chiến công hiển hách, gửi mail, tôi sẽ in ra để dán vô nhật ký. Nằm lăn đùng ra đó, cảm giác thích thú, hạnh phúc xen lẫn tự hào bản thân, tự mãn với con Diễm. Vẫn ko thể tin được sau lưng tôi chồng tôi lại nói về tôi như vậy, với con người yêu cũ nữa, đúng là ko thể tin được.

Rồi tôi mới mở laptop của mình, cảm xúc đang thăng hoa lắm, nhật ký lật ra và tôi lại viết, thoát cái đã đến đoạn gặp Thái, bao nhiêu cảm xúc yêu đầu ủa về ... cảm giác lẫn lộn, trái tim xin lỗi vì phải cắt chồng vô 1 góc mà hoài niệm lại ngày xưa. Bắt đầu có những người nhắn tin riêng, họ hỏi tôi kết thúc câu chuyện, người đầu mà hấp tấp mới đọc 1 xú đã kêu tôi kết thúc, tôi là người viết chuyện tự tôi muốn kết thúc ở đâu là quyền quyết định của tôi chứ. Lại có 1 ông nào đó vô làm quen, chắc biết tôi già khủ U30 lại chạy cho mà coi. À, có 1 chị nhà văn, chị nhắn tin dồn dập hỏi hã hỏi về chuyện tôi cãi nhau với mẹ, về việc bỏ nhà đi, chị chưa bao giờ viết về điều đó, chị có vẻ quan tâm. Nhưng tôi thì ko bận tâm lắm, tôi viết tiếp, viết rất nhiều, rất thực, giai đoạn đó là thời kỳ “đỉnh cao” “ngồng cuồng mà, ngời viết mà ko hiểu sao ngày xưa mình có thể như vậy được.

Mọi người quan tâm đến câu chuyện nhiều hơn, tôi vui và cố gắng xây dựng tuyến nhân vật gần đời thực nhất có thể, mà cái khó nhất vẫn là những ngày tháng, những cảnh vật, những quán café và những con đường, tôi muốn mọi người ở Sài Gòn đọc những dòng của tôi, nhắm mắt lại mà nghĩ họ là mình, họ sẽ nhìn câu chuyện ở góc độ của tôi – người viết. Mọi thứ tron mượt hơn, gần gũi hơn, tôi nhớ lại tuổi đó tính khí tôi thế nào tôi sẽ thể hiện đúng bản chất, vẫn rất khó khăn ở khoản giấu đặc điểm cho nên nhiều đoạn hơi thiếu logic, người để họ bỏ qua tiểu tiết, người soi thì cứ cmt hay nhắn tin tỏ vẻ nghi ngờ.

2h mấy sáng, mới hết mắt định gọi hay nhắn tin cho chồng, nhưng thôi. Tắt đèn đi ngủ. nằm xuống đắp mền rồi mỉm cười về đoạn chat của Vinh, cười cho cả mối tình đầu tươi đẹp thưở đôi mươi. 9h mấy mới dậy, tự nấu 1 miếng bún gạo ăn, vì mấy hôm nghỉ ở nhà có hầm 1 nồi xương, nếu khi buồn khi mệt mới hay nghe Bryan thì buổi sáng hay mở The Bee Gees, nhạc du dương dễ chịu, giọng tam ca trầm ấm nhất là giọng của bác Barry Gibb, ngân hơi bụng đủ nhựa đủ âm đủ đi vào lòng người, thỉnh thoảng cũng nghe Air Supply nữa... Tôi lau nhà, giặt đồ, ủi đồ, mặc cái áo thun cũ của chồng, tóc cột cao tôi thấy mình như mấy cô gái trong phim Mỹ vậy. Bấm điện thoại gọi cho chồng, chuông đổ mấy hồi vẫn ko thấy bắt máy, hoặc ông chưa dậy hoặc ông đang tắm biển, chồng cực kỳ thích tắm biển. Thôi ko bắt máy thì tôi nhắn tin

- Chào buổi sáng, chúc đồng chí 1 ngày vui vẻ. Nhớ anh.

Ở nhà cũng buồn, tôi lại mở máy lên viết tiếp chuyện. Hôm nay lại có vài người cmt, nhưng tôi ko phải cộng tác viên như ngày xưa mà quá chú tâm tới phản hồi của người đọc để trả lời, tôi chỉ muốn viết thôi. Thế là say sưa gõ. Cứ 1 hồi lại nhìn điện thoại ko thấy động tĩnh lại nhìn đồng hồ, hơn 11h rồi sao ko nhắn hay gọi, thấy lo lo. Cầm điện thoại định gọi nhưng lại thôi, tôi rất ngại bạn bè Vinh nghĩ tôi là 1 con vợ quản lý chồng, đi đâu là gọi và nhắn tin suốt, sợ Vinh mất hứng nữa, nhưng lại hay lo ... kiểu gì ông cũng 2 – 3 lần tai nạn ngoài đường. Vậy cho nên mới cam kết ai đi đâu là phải gọi điện hay nhắn tin trước để người kia khỏi lo.

Tôi nấu 1 chén gạo nhỏ, chiên con cá hấp và trái dưa leo cho bữa trưa, ko có chồng tôi ko siêng làm nhiều đồ ăn. Ăn xong tôi lên face và lướt web đọc tin tức 1 chút. Em Vy gọi

- Uhm, chị nghe nè bé.
- Chị, đi làm móng ko chị?
- Tết giờ này chắc đông lắm, ko biết qua mắc công chờ hông nữa.
- Em có gọi điện rồi, em tính đi với má nhưng má ko đi, thôi chị đi với em đi.
- Ủ, cũng được.
- Sẵn chị mua thêm gì ko? Ông Vinh có nhà ko chị?
- Ko, bữa nay thả ga, nhưng mà chắc chị đi với em thôi ko mua gì nữa đâu, chị mua nhiều lắm rồi.
- Để em qua chờ chị đi.
- Thôi xa lắm bé, để chị tự đi.
- Thôi, để em qua, lát em chờ chị về, em có chuyện muốn nói với chị.
- Ok em

Tôi rửa cái chén, xong tắm thay đồ. Bé Vy qua, gọi tôi xuống, 2 chị em đi làm nail.

- Ủa, em mới cắt tóc hả?
- Dạ, được ko chị?
- Nhìn ngố quá, nhưng cũng đẹp lắm mà.
- Em mới cắt hôm qua đó, má chê giống ô môi.
- Chị nói đẹp thiệt ko hay chị nói cho em vui?
- Thiệt mà.

Bé cười run cả vai, nhìn có vẻ yêu đời lạ.

- Bé Vy có bồ phải ko?

Con bé cười lớn, hớn hở

- Chỉ có chị hiểu em.
- Hèn gì em nói có chuyện nói với chị, chuyện này hả?
- Dạ, được thì chừng nào rảnh em mời chị đi coi mặt ảnh.
- Chà, vinh dự quá ta. Em có nói ai biết chưa?

- Chưa, giờ này nhà chị Vân lu bu lắm, bận bịu nên em chưa nói, còn má thì thua, nói tới lại trẻ môi như bao lần thôi. Em muốn chia sẻ với chị, như 1 người bạn, như 1 người chị của em.

- Vinh dự của chị thừa cô út!

Hai chị em phá lên cười, tôi ngồi sau cười đùa vô liên tục vào vai cô em út của chồng. Rồi chị em cứ bỏ lơ bỏ la về chàng trai của cô em, cái cảm giác như trên mây đó, tôi từng trải qua rồi nên dễ dàng đồng cảm. Hai chị em vô tiệm làm nail, son gel 2 bộ móng giống nhau, xong sau đó còn đi ăn kem, tôi và cô út có 1 điểm chung là thích ăn đồ lạnh.

- Ủa anh ba đi đâu vậy chị?
- Đi Vũng Tàu rồi
- Ủa, đi công tác hay sao chị?

- Công tác gì giờ này, ông đi chơi đó.

- Trời, đi chơi mà ko có chị hả?

- Uhm.

- Sao chị để ông đi? Chừng nào ông về?

- Chiều nay.

- Ủa đi hồi nào mà chiều nay về chị?

- Đi tối qua.

- Trời, bó tay, em mà có chồng còn lâu mới đi đâu xa mà ko có em, nhất là mấy ông đào hoa như ông anh ba của em.

Tôi cười trừ nhún vai bất lực. Cô út lại kể về Mr Bright của mình, 1 quản lý khách sạn của gia đình ở quận 1, qua lời kể cũng khá là đẹp trai và tâm lý, cô cậu quen nhau qua người mai mối nhưng có vẻ hợp cạ lắm.

- Mấy đưa hẹn nhau mấy lần rồi?

- 3 lần chị, mới quen có 1 tuần mà hẹn 3 lần rồi.

Cô út lại cười lớn

- Mới mua tặng em cái bóp, nè chị coi đẹp ko?

- Đẹp, chắc, coi bộ fashion dữ ha. Ai như anh của em?

- Anh của em sao?

- Chị thích gì thì mới mua cho, ko biết lựa gì cho chị đâu, xùy.

- Thôi thôi, xin can, ông cung như vàng rồi còn so so cái gì nữa chị ơi?

- Vỵ nè, em cũng 26-27 rồi, tìm hiểu thẳng thắn và coi được thì tính xa chút đi em, chắc ba má cũng nôn con gái út lấy chồng lắm rồi.

- Thôi chị ơi, từ từ đi, tìm hiểu kỹ đã mắc công như ông Vinh, lãng nhăng, gặp chị hiền chứ em là em giết!

- Thôi, cô hung quá người ta chạy mất, cô trong mắt chị là thiên thần, đừng hiện nguyên hình.

- Nói cho chị biết, quen được thì quen ko quen thì chia tay, còn đang quen em là còn dây dưa với ai nữa thì cam đoan luôn.

- Thôi thôi, chị biết rồi, có gì chị sẽ nói dùm em cho.

- Em nói với anh rồi, chị khỏi lo.

Tôi lại phá lên cười, cười vì vui lấy cho hạnh phúc mới chớm, cười vì cách nói chuyện hồ báo của Vỵ, con nhỏ lương thiện lắm, nhưng khi gặp bất bình thì nó cứ như là đi giết người vậy. Dù sao cũng chuẩn bị tâm lý chia sẻ kinh nghiệm cho em nó, chứ chị Vân kiểu gì cũng xúi thẳng nhỏ nhện và nhường thôi cho mà coi. Vinh gọi

- Em nghe nè.

- Em đang ở đâu?

- Em đang đi ăn kem với Vỵ.

- Chừng nào em về?

- Chừng nào anh về thì em về.

- Thiệt ko?

- Uhm

- Anh đi tới mai thì mai em mới về hả?

- Anh đi tới mai thì em đi luôn!

- Thôi, anh đang ở nhà, về đi!
- Đợi em ăn xong cái đã.
- Ăn ở đâu anh ra chờ về.
- Sao anh biết em ko đi xe mà ra chờ?
- Thì anh thấy chìa khoá xe em ở nhà mà.
- Thôi được rồi, Vy chờ em về.
- Uhm, nhanh đi nha.
- Sao gấp dữ vậy?
- Anh nhớ em mà, hahaha!

Tôi tắt máy, quay qua nhìn Vy

- Anh ba em về rồi đó.
- Hối chị về rồi phải ko?
- Uhm
- Đó, thương chị quá trời. Thôi, để em chờ chị về.
- Lên nhà chơi luôn nha.
- Dạ

2 chị em về nhà, vừa mở cửa ông Vinh đã lao ra ôm, tự nhiên thấy Vy ông bị què. Bé Vy bật miệng cười ko ngớt, tôi cũng xấu hổ theo luôn.

- Ừ, có Vy qua anh khỏi mắc công chạy qua nhà, anh có mua mấy ký mực một nắng nè, sẵn chờ về cho ba má đi.
- Sẵn cho anh, anh mua thì tự đem qua đi.
- Mà chờ về trước đi, mai anh đem quà tết qua sau.
- Một anh!
- Ai cắt cho cái đầu nhìn ngố quá vậy?
- Ai cũng khen có 1 mình anh chề đó!
- Ai khen?
- Em nè.
- Sao em lại an ủi nó, để nó sống thực tế đi chứ.

Bé Vy lao vô đâm anh nó túi bụi, tôi cười đau cả bụng. Con nhỏ vô ngồi chơi chút thì đem thùng mực về.

- Mai anh chị qua hả?
- Uhm, mai anh chị qua.
- Thôi chị vô đi, vô cho ông ứm đi, em đi xuống 1 mình được mà.
- Ok, cảm ơn em nha.
- Em còn phiền chị dài dài, khỏi cảm ơn em. Em về nha chị
- Bye em

Tôi tiễn cô em chồng về. Lên nhà, ông Vinh lại ôm ấp, đúng cái thái độ kỳ lạ.

- Bộ anh làm gì có lỗi với em à?

- (Im lặng tiếp tục ôm hun hít)

- Lại đi bậy rồi phải ko?

- Xin lỗi vợ.

Tôi bực mình, cái kiểu nhìn là biết ngay.

- Em ko cấm cản anh gì hết, em biết em ko thể ép anh ăn cơm mà ko cho ăn món khác, nếu anh lâu lâu cảm thấy em nhàm chán thì anh có thể ra ngoài tìm cảm giác mới lạ, nhớ đừng mang bệnh về cho em. Em ko giận anh đâu, chỉ buồn 1 chút thôi.

Vinh ôm siết tôi hơn từ phía sau, tôi đứng bất động vì tự nhiên ko vui, ông nắm 2 bàn tay tôi hôn chùn chụt. Tôi gỡ tay ra nhưng ko được

- Anh xin lỗi vợ mà. Tại anh xĩn quá.

- Đừng đổ thừa anh xĩn, em ko muốn nói tới chuyện này, này giờ em nói anh hiểu thì em cảm ơn anh.

- Em giận anh hả?

- Ko, em buồn 1 chút thôi. Em ghét phải nghĩ tới chuyện người khác gần chồng mình.

- Anh xin lỗi vợ, mai một ko như vậy nữa.

- Em sẽ ko gần anh đến chừng nào em thấy hết buồn.

- Nhưng anh ko có ngủ với ...

- Anh chỉ thức thôi chứ gì, sao mà ngủ được.

- Em đừng so sánh em với mấy người đó có được ko? Anh chỉ mát xa thôi mà, ko quan hệ đâu.... và anh nghĩ về em nhiều.

- Ko quan hệ sao lại xin lỗi?

- Làm bằng tay mà.

Ồi trời ơi, tôi xò Vinh ra, ngồi phịch xuống ghế .... Điền người khi nghe ông lí nhí là con nhỏ kia làm cho ông bằng tay (blowjob)

- Anh đi tắm đi, đừng nói gì nữa.

Vinh lúi thủi đi vào phòng lấy đồ đi tắm. Tôi ngồi đó, rồi bời. Cũng chính miệng tôi vẫn hay nói tôi ko cấm cản anh ăn bánh trà tiền, ko cấm anh đi bia ôm hay mát xa, Vinh đi ra ngoài, ngoại giao nhậu nhẹt đương nhiên ko tránh khỏi những tệ nạn, chồng tôi như bao đàn ông khác, anh ko phải thánh nhân, phải có những ham muốn ko thể kiểm soát khi có men trong người – đó là bản năng mà, tôi đương nhiên tin chồng ko sa ngã nhưng chỉ nghĩ tới chuyện nam trên nữ dưới với 1 kẻ khác, tôi buồn lắm, cảm giác bức bối khó chịu lắm, ghen nữa.

Ông Vinh tắm rửa xong, đi ra ngồi kế bên, tay vịn vai, tôi phui tay ra quay mặt chỗ khác

- Anh có thể giấu em mà, nhưng em ko giấu, anh muốn em hiểu là anh chỉ có em thôi, đó là do bạn bè của anh đưa nào cũng vậy nên anh ko khác được. Chứ anh ko phải chán chê em đâu.

- Ý anh vậy là em phải cảm ơn anh vì anh đã nói cho em nghe hả?

- Ko, anh chỉ mong vợ thông cảm cho anh. Đâu phải lúc nào anh cũng đi bậy vậy đâu, anh xin lỗi em.

Tôi vẫn ngồi yên đó, ko nói gì thêm ... khoe mắt thấy cay, ngực tức dễ sợ luôn. Tét tới nơi rồi mà, ông Vinh đúng là quay tôi như dế, mới đêm qua ông đưa tôi lên tới 9 tầng mây thì bây giờ ông lại đẩy tôi xuống 18 tầng địa ngục. Chán ko tả nổi mà ko biết, ko thể nói hay giải bày với ai. Lại nuốt cục giận 1 mình vậy, tự mình giao kèo cho phép thì mình chịu thôi.

Ông lại rúc đầu vô lưng tôi, hôn lưng tôi, rồi lòn tay qua bụng ôm tôi, miệng ko ngừng xin lỗi,

- Anh chỉ có vợ thôi, anh hứa ... ect.

Tôi đi vô phòng, nằm rồi ngủ luôn. Đang ngủ tôi nghe Vinh kêu tôi

- Em ơi, 7h mấy rồi dậy đi ăn đi, anh đói quá.

Tôi lồm cồm ngồi dậy, cái mặt của ông đúng là tội nghiệp ko tả.

- Tết nhứt tới nơi, em ko muốn gây với anh, nhưng anh đừng có chọc em nữa.

Tôi đánh răng xong, cột tóc, thay cái quần jeans lưng và cái áo crop top ko quá ngắn.

- Đi ăn thôi mà sao em mặc đồ chiến quá vậy?

- Anh có đi ko?

Tôi ko biết làm gì, nhưng máu hơn thua làm cho bỏ ghét, tôi thừa biết ông ko thích tôi mặc hở rún, nói chung cái áo tôi mặc ko hở, chỉ khi nhón người hay xoay người mới hở 1 chút thôi. Nhưng vốn dĩ 1 đứa da trắng, chỉ cần hở tí sẽ có người nhìn, dù là trai hay gái. Cho biết cái cảm giác khó chịu, ko giống nhau nhưng cũng phải ăn miếng trả miếng mới được. Nhìn cái mặt dính phốt của ông, tôi phần nào hã hê.

Lên xe ngồi, tôi ko ôm. Vậy là ông cứ nhồi nhồi, rò ga rồi phanh gấp, bực mình tôi đấm cho mấy cái vô lưng. Dừng đèn đỏ, ông thò tay ra sau níu 2 tay tôi ôm ông, xung quanh người đông, tôi thấy kỳ nên để luôn.

- Anh ko thấy gớm à?

- Gớm gì em?

- Người ta làm cho biết bao nhiêu người, giờ làm cho anh anh ko gớm à?

- Lúc đó quắc cần câu rồi biết gì mà gớm em?

- Vậy sao anh biết làm bằng tay?

- À, cái đó biết mà, anh giao kèo rồi, cô đó ko được coi đồ.

- Sao anh chắc.

- Chắc mà, làm gì thì người ta cũng có trư tin chứ em.

- Mặc dịch! Tờm

- Thôi, đừng chửi nữa, anh xin lỗi.

- Đừng có mơ đụng tới người em.

- Để coi sao!

Hắn ta chắc dò được sóng ngầm tôi hạ hoả, nên cười khoái chí. 2 vợ chồng ăn bún măng vịt, ăn xong còn chở đi 1 vòng Sài Gòn, xong qua khu chợ lớn mua mấy cái đồ trang trí nhà, năm đầu tiên nhà mới mà. Nhưng tôi vẫn a cay lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Nghĩ đi nghĩ lại, đây đâu phải là lần đầu tiên Vinh làm tôi buồn, lại tự nhủ, vợ chồng mà phải thông cảm cho ông, có thể ông nói thiệt, chắc ko có sao đâu. Nhưng rồi cổ cứ nghẹn, nhìn mặt ông là thấy nổi máu điên lên, trời gần tết se se lạnh, thấy bất giác 1 nỗi buồn, cảm thấy lòng cũng lạnh theo.

Nhưng tôi hay 1 ở chỗ, giận hờn hay buồn gì ko biết, vẫn cứ lo mọi thứ tươm tất, Vinh đi ra khỏi nhà là gọn gàng, thẳng thớm và thơm tho nữa. Ông mặc cái áo vô xong là tôi quen cứ lấy dầu thơm xịt vào gáy và vào 2 vai áo của ông, ko biết thơm như vậy mấy con quý cái nó có bu theo ko nữa.

Sáng nay dậy sớm, tôi tự nấu hủ tiếu mì ăn sáng, pha cà phê và dọn dẹp 1 mình, ông kia vẫn còn ngủ sau 1 đêm bị bỏ đói và tôi ko quan tâm. Hôm nay đem quà tết qua biếu ba má và mẹ nữa. Định bụng đi về sẽ tự dán mấy con linh vật, dán hoa hoè và tôi sẽ đi mua 1 cây mai nhỏ để trong nhà cho đẹp.

Cà phê thơm phức, như 1 thói quen tao nhã, hôm nay là nhạc Air Supply ..... Những buổi sớm cuối năm, trời se se cùng với lời của bài Good bye vắng vắng, cà phê thơm nức lòng người. Gác nỗi buồn qua 1 bên, tôi thả người dài trên sofa, uống ly sữa tươi ấm mình vào ko gian của tôi, chỉ riêng tôi. Nhắm mắt và hát theo nhạc. Chắc, phải chi mỗi khi tôi giận Vinh hát 1 bài hát phù hợp để xin lỗi thì chắc sẽ thiên hạ thái bình, rất tiếc chồng tôi lại ko hề thích những điều tôi thích, anh ko thích nhạc của tôi, nghe chung thì nghe nhưng ông chẳng bao giờ quan tâm. Hết Goodbye tới Making love out of nothing at all ..... Giật mình mở mắt vì ông Vinh hôn má, rồi hà hơi vào mặt tôi, mùi cà phê và mùi của gã. Ko biết vô tình hay cố ý mà ông Vinh cắt đứt sự lãng mạn

tôi đang cảm nhận, bực mình

- Anh ăn sáng ko?

- Anh tưởng bữa nay em bỏ đói anh?

- Ăn ko?

- Ngu sao ko ăn.

Tôi nấu cho ông 1 tô mì khô, còn tôi 1 tô hủ tiếu ...

- Qua nhà ba má trước hay nhà mẹ em trước?

- Tùy em

- Ok, qua ba má anh trước.

- Sao ko qua mẹ trước?

- Em thích.

- Thôi đừng giận nữa, anh xin lỗi, từ đây về sau ko vậy nữa. Em biết anh sợ nhất em giận anh mà. Tết rồi, bỏ qua cho anh 1 lần thôi.

- Anh có hối hận vì đã nói cho em nghe ko?

- Có 1 chút.

- Uhm, anh cứ thật lòng với em vậy thì được.

- Vậy là em bỏ qua hả?

Nhạc đang hát bài Lost in love ... Tôi thì ăn mà ko thèm trả lời, ko thèm quan tâm, cho chừa cái tội thiên hạ hái hoa dâm tặc.

Xong thay đồ đi biểu quà cho ông bà. Qua nhà ba má Vinh trước, tới đó gặp vợ chồng chị Vân nữa, nói chút từ lúc tôi về mẹ, chị Vân khuyên hoài ko được nên có giai đoạn tình chị em sút mẻ 1 chút nhưng cũng từ từ thân thiết trở lại rồi.

- Dạ tụi con thưa ba má mới qua, thưa anh chị hai.

Vinh bung quà vô, còn chị Vân nắm tay tôi kéo ngồi xuống ghế nói nhỏ vô tai tôi

- Chị có bầu rồi.

- (Ngạc nhiên tốt độ)Hả, trời mừng quá vậy chị. Chị biết lâu chưa?

- Thôi chắc mới à, trễ 8 ngày chị thử trứng liền, để qua tết khám luôn.

- Chúc mừng chị.

Mặt tôi cười tươi rồi, tươi theo tâm trạng của chị Vân vậy mà trong bụng muốn khóc, nẫu nẻ quá. Chỉ có 2 con, năm nay 38 tuổi rồi vẫn còn mần con, nhìn chi mà tủi thân, phải chi ở đây là 1 hàng động để tôi được tru tréo cho đỡ buồn. Cảm giác miệng cười cung chúc người khác mà trong lòng héo tàn ..... Nản luôn.

Còn Vy thì nghe nói hôm qua đi chơi tới khuya mới về nên bây giờ 10 giờ rồi mà còn chưa thức. Tôi ngồi chơi 1 chút rồi lên phòng kêu bé Vy dậy, hôm qua còn hẹn anh chị qua chơi mà. Cô em được cái thính tai, kêu 1 2 tiếng đã dậy, vệ sinh sạch sẽ nhưng vẫn còn mặc pyjama, 2 chị em xuống nhà, Vy ăn sáng trễ trong khi má, vợ chồng chị Vân và vợ chồng tôi ngồi ăn trái cây, 2 đứa nhỏ chị Vân thì lên sân thượng coi hoa với ông ngoại rồi.

- (má) Dung với thằng Vinh, chừng nào tụi con mới đẻ?

- (Vinh) Tụi con đang kế hoạch rồi má.

- (M) Làm gì mà kế hoạch hoài, hết lần này tới lần khác, thấy chị hai mầy ko?

- (Vinh) Chị hai sao má?

- Dạ, tụi con biết rồi má, để qua tết con sẽ khám coi sao.

- (má) Ba má ngày càng già rồi mà 2 đứa con cứ hẹn lần hẹn lữa. Bộ ko có tiền nuôi sao mà cứ kế hoạch? Hay là bị cái gì?

- (Vinh) Má, bị gì là bị gì?

- (Má) Thì má hỏi vậy, có gì má kiểm thầy dùm cho.

- (Vinh) Má đừng nghe Diễm nói bậy nha má? Vợ chồng con còn ham đi du lịch nên chưa tính có con thôi, bị gì đâu. Tụi con tự lo được, ba má hồi hoài con khôì đề luôn.

- (Má) Mày nói chuyện sao mất lòng quá!

- (Vinh) Tụi con lớn rồi, tụi con tự biết tính, má hồi quá áp lực vợ con.

Tôi đánh hơi được ngồi chiến lại sắp nổ, tôi đá đá chân Vinh khi đó ông mới chịu im.

- Thôi, chị hai đề trước đi rồi con đề nha má, đề qua tết chị hai khám thai còn con đi khám coi có sao ko, rồi con nói má nghe, có gì con nhờ má kêu thầy dùm con luôn.

- (Anh hai) Thôi đúng đó má, cái gì cũng đề từ từ tự nhên đi, má đừng có hối thúc, giờ y học hiện đại, chất lượng cuộc sống cũng nâng cao cho nên tâm lý người trẻ thích hưởng thụ trước rồi sinh con sau cũng là điều dễ hiểu. Má cũng có 2 đứa cháu ngoại rồi mà. Má đừng nói với con cháu ngoại ko bằng cháu nội nghe má?

Chồng chị Vân chưa cháy kịp thời, cộng thêm 1 câu vuốt ve của tôi lúc này má có vẻ dịu xuống.

- (Má)Thì cũng tại má lo thôi.

- Dạ con biết mà má, con sẽ khám sớm má đừng lo nữa.

Ôi trời ơi, nhắc tới khám mà tôi muốn rùng mình, lạnh sống lưng. Nào là bác sĩ Từ Dũ, Hùng Vương, Mê Kông, tiến sĩ bên quận 6, các bác sĩ nổi tiếng ... mỗi lần khám là mỗi lần bầm dập, cứ vô vệt đứt vô mà nong, 10 lần như 1 lần nào cũng bị rỉ máu ... Còn thầy đông y ở SG và các vùng lân cận, thuốc bắc có, thuốc nam có. Đủ thứ trên đời, nếu má mà biết quá trình tôi đã chạy suốt thời gian qua, nhất là đã khám hiểm muộn mà con trai má lại khoẻ mạnh bình thường chắc má bất ly dị thiệt luôn quá. Cầu mong ông trời thương tình, thêm 1 tuổi, già 1 tuổi xin trời Phật cho con 1 đứa con, 1 đứa thôi trai gái hay pè đề cũng được.

Tôi cảm thấy cần phải thoát ra được ko gian ngột ngạt về tâm lý đó, tôi đá đá chân ông Vinh lần nữa thì ông mới kiêu ra về

- Tụi con còn đem đồ qua nhà mẹ vợ con nữa, tụi con về trước, em về trước nha anh chị.

- Sao ko ăn cơm rồi hãy về?

- Dạ thôi, 3h con còn ra cửa hàng tổng hợp thu chi với ba nữa mà.

- Uhm, cho ba má gọi lời thăm chị xuôi.

Má cũng chuẩn bị 2 chai rượu sâm dành cho nữ. gửi cho tôi 1 chai và biếu mẹ tôi 1 chai.

Rồi 2 đứa cũng qua biếu và gửi quà cho mẹ, ăn cơm bên mẹ. Trưa nghỉ 1 chút, Vinh đề tôi ở nhà mẹ chạy qua cửa hàng tính lời lãi với ba, chi tiền ăn tết, thưởng nhân viên và bảo quản tiền mặt.

Chiều 2 đứa về nhà, chạy qua khu công nghiệp Tân Bình, tôi thấy có mấy người già ăn xin, tôi hay thắc mắc bọn chần dốt sao mà bắt nhân quá, làm gì cũng phải cho họ nghỉ ngơi và ăn Tết với chứ, bà lão bán tằm bông ráy tai, ông già mặc bộ pyjama rách bươm móm sọm vì ko còn răng và 1 ông khác thổi sáo bằng mũi. Quái lạ, ngày nào cũng đi ngang, ngày nào cũng thấy họ, có hôm tiền lẻ và kíp đèn đỏ thì gửi họ 1 người 10k, ko thì thôi, họ vẫn đứng đó hằng ngày mà sao bữa nay lại thấy nao lòng đến lạ.

Đèn đỏ ở đây tới 1 phút, Vinh dùng cũng gần, trong lòng đang tự nhiên thấy tội và thương họ gì đâu. Ông già ngồi ngay góc, thấy 1 chị dùng xe chở theo 1 em bé ngồi trước, chị dùng xe ngay mặt ông, chị móc túi cho ông 5k, ông đón nhận cười tươi (lúc nào ông cũng cười), ông lấy tay vẫy vẫy thằng bé trên xe. Tôi chỉ quan sát thôi, tôi thấy ánh mắt ông khao khát và đầy thương yêu, tôi tự nhiên ko biết bao nhiêu cảm xúc như đề nén, tôi bật khóc, đường đông tôi gục mặt vô lưng Vinh.

- Sao vậy em?

- Ko có gì.

- Em khóc hà?

- Ko có gì?

Trời ơi, cảnh tượng đó, có phải ông ấy ko có con cháu nên già mới phải đi ăn xin, mới phải mong được cung nựng con nít như vậy ko? Tại sao tết tới ai cũng lo áo mới, đồ ăn đầy nhà thì những người đó họ vẫn phải xin ăn ngoài những ngã tư đường? Có phải vì họ cô độc và ko có con ko? Thôi chết rồi,

có khi nào nữa già tôi và Vinh cũng như vậy ko? 1 nỗi sợ vô hình mà vô lý nữa, đẩy mạnh và nước mắt cứ chảy ào ào, sụt sịt nghẹt cả hết mũi. Tôi đau lòng quá, tôi tự lấy tay vỗ vỗ ngực thành thích.

- Em sao vậy?

- Có sao đâu (Giọng ghen ngào)

- Thôi để qua cầu xong anh vòng xe lại.

- Chi anh?

- Li xì mấy người đó, ko phải em tội người ta mà ko cho tiền được em khóc ko?

Tôi im lặng, Vinh chạy qua cầu và vòng xe lại ngã tư lớn, ông chạy xe lên lề rồi đậu xe ngay đó, canh đèn đỏ ông bước ra cho tiền, tôi gục mặt khóc ngồi trên xe nên ko nhìn rõ Vinh cho mỗi người 100k hay bao nhiêu cũng ko biết. Tôi còn nhớ như in khoảnh khắc đó, mọi người xung quanh cũng cho tiền rất nhiều.

- Vậy được chưa? Chắc, em mít ướt quá, anh ko biết có chuyện nào mà em ko khóc ko nữa?

- Cảm ơn anh.

- Cảm ơn gì?

- Anh đã cho tiền người ta.

- Thì bình thường anh cũng hay mua 2-3 tờ vé số mà đưa 50k mà.

Vinh đã suy nghĩ khác, nhưng dù sao đó cũng là 1 nghĩa cử đẹp, còn với tôi ... sao ngày hôm nay nhiều tâm trạng quá. Khi nghĩ về mình tôi thấy tội người ta, khi nghĩ tới người ta cảm thấy mình sao may mắn quá. Rồi câu hỏi hồi nãy lại hiện ra “ có khi nào tôi ko đẻ được, về già tôi là kẻ lang như vậy ko? “. Đau lòng quá. Chị Vân 38t vẫn có con được, tôi liệu có nên lấy 38 làm giới hạn cuối cùng ko? Tức là 8 năm nữa tôi ko có con được thì tôi sẽ chính thức bỏ cuộc, rồi xa Vinh để ông tìm 1 người vợ biết đẻ con cho ông.

Chiều đó ăn cơm với thịt chiên, canh súp, ăn xong tôi rửa chén dọn dẹp, lại nằm ì ra sofa, tâm trạng hôm nay trông trái kiểu như ko thể lấp đầy bằng bất cứ điều gì

- Em nói đi mua mai mà, đi ko anh chờ đi? Em, em, Dung

- Hả?

- Em sao vậy?

- ANh nói gì?

- Anh hỏi em đi mua mai ko?

- Uhm đi.

- Em mệt thì uống thuốc đi em, đừng để bệnh nha. Sao nhìn em thất thần quá vậy?

- 38 tuổi, nếu em ko có con được, mình sẽ ly dị.

- Em nói gì vậy?

- Chắc lúc đó hết duyên?

- Tào lao gì đó?

Tôi lại sụt sùi, Vinh lên ngồi kế bên, ôm tôi, hôn trán tôi.

- Xin lỗi vợ, anh sẽ ko đi bậy ở ngoài dù bất cứ lý do gì, anh chỉ nhận thôi. Em sẽ ko làm em buồn và lo nghĩ nữa. Có phải em thấy chị Vân có bầu nên em buồn ko?

Tôi gạt đầu rồi co người lại, chợt nhận ra trong hôn nhân ko phải cứ yêu nhau là đủ, phải có con mới được. Vinh ôm tôi siết hơn, anh hôn lên tóc tôi, nước mắt lại rơi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Đẻ Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

Vậy cũng tới Tết, và vậy là lại hết 1 năm, năm nay cũng như mọi năm và niềm vui Tết như mọi người nhưng mà cái cảm giác ngại ngùng khi ai gặp cũng chúc mau có em bé, chúc mừng năm mới sẽ có những điều mới mẻ thật kinh khủng

Mùng một thì qua nhà Vinh và nhà mẹ chúc tết, ăn uống, bia bọt, chúc tụng. Mùng 2 thì đi chợ hoa, mùng 3 thì mời ba má và mẹ qua nhà chơi. Tết tới hoạt động chính của tôi vẫn là đánh bài, tôi ghiền chơi bài tiến lên lắm, bình thường có mấy khi được chơi đâu, có những ngày cuối tuần mấy chị chỗ lân rũ qua nhà chị nào nấu nướng ăn uống và đánh bài từ trưa tới tối về thôi, nhưng cũng ít lắm. Nên Tết cứ đủ tay là luyện thôi, chơi thì dở mà được cái ghiền. Cũng vì lý do này mà cứ tết là bao tử lại hành vì tôi ko ăn uống đàng hoàng, ngủ ko đủ giấc, ăn nhiều đồ nóng nên bụng lúc nào cũng nóng, uống 1 miếng nước đá hay ăn 1 miếng kem vô thì nhiều lúc ói liền tức khắc, năm nào cũng vậy, qua Tết lại uống thuốc, lại đi khám, đi truyền nước, tôi quen rồi.

Có điều năm nay thấy bà nội Vinh cũng bị lẫn nhiều, công nhận người già nhanh lẫn thật, mới tinh táo bình thường mà chút xíu cái đã quên người này người kia, năm nay nội quên tôi tên gì luôn. Thấy thương nội, nội sống tốt nên phước đức con cháu đầy đàn, ai cũng yên bề gia thất, kinh tế ổn định, thương và có hiếu với nội.

Riêng về câu chuyện của mình, tôi cũng viết và thời gian đỉnh cao sau tết này kiểu như bị ghiền viết, lúc nào viết cũng thấy thích và sung sướng vì càng ngày càng có nhiều người quan tâm, chia sẻ từ câu chuyện của mình. Những người chị em, những bà mẹ luôn nhắn tin về những mẹo hay để có con, chữa bệnh bao tử, những lời chúc từ những người xa lạ hoàn toàn lạ là 1 niềm động viên lớn mỗi khi tôi đăng nhập webtretho. Nhưng rồi cũng xuất hiện những tin nhắn, những bình luận ko hẳn ác ý nhưng mà thực sự tôi ko biết người viết viết những thứ đó để làm gì, tôi nghĩ cũng thấy lạ, tôi đọc hàng tram chuyện trên các diễn đàn mạng, facebook, tôi thích thì like ko thích thì ko đọc chứ ko bao giờ nhắn tin này nọ cả, với tôi đó là 1 sự tôn trọng tối thiểu. Tôi ko là gì của người ta, người ta ko làm gì động chạm tới tôi, thế thôi.

Vậy là 1 cái Tết nữa lại qua, cả 1 năm làm lụng cày ài chỉ để mua sắm tiêu xài mấy ngày là xong. Thôi thì 30 tuổi rồi, phải tranh thủ chuyện con cái, trông qua tết còn tiếp tục đi khám chữa để kiểm 1 đứa con nữa nó còn lo hương khói nữa, thiệt chứ sắp nản tới nơi rồi. Lần nào cũng quyết tâm, quyết tâm và cố gắng nhưng lần nào cũng thất vọng.

Ra mùng, ngày 12 âm lịch lại được người ta chỉ cho 1 bà thầy nghe đầu là mụ vườn nổi tiếng ở gần Chợ Bún, Bình Dương. Tôi được hẹn và đi cùng 1 chị quen khác, trường hợp của chị đó đã có con, nhưng vị viêm lộ tuyến nặng và nang lớn, từng mổ 2 lần nhưng cứ bị tái đi tái lại và xuất huyết nội hoài. Sáng 2 chị em hẹn nhau đi taxi lên đó sớm, 6h mấy là có mặt rồi

vậy mà cũng có 5, 6 người ngồi chờ trước. Và trước khi quyết định tới đây, tôi cũng có nghe qua tiếng khó của thầy này, cụ thể là vô khám thì ko được hỏi, ko được nói nhiều, nói nhiều sẽ bị la và đuổi ra ko khám nữa. Tính của tôi, khám bệnh thì sợ nhất bị la và ko được tư vấn nhẹ nhàng nhưng tại vì nghe nói thầy này hay và mát tay nên cũng chịu. Tôi cũng im lặng ko nói gì, thầy để tay vô trong khám rồi kết luận tôi bị nan và lạnh từ cung, cũng ko buồn hỏi tôi từng có con chưa, ko hỏi coi tôi đã bị như vậy lâu chưa chỉ hỏi 1 câu : Có kinh đau bụng lắm phải ko?

Sốc nhất là lúc đặt thuốc, thầy khá là mạnh tay và thuốc thì rất và sót ko thể nào tả nổi, thuốc uống nhiều tôi ko kể nhưng thuốc đặt quá rất, rất tới độ tôi ko muốn cử động tới giữa hai chân, tới nổi tôi ko muốn đi vệ sinh, nghĩ tới mà sồn hết da gà luôn. Và đương nhiên, tôi bỏ cuộc ngay lần đầu tiên, chị kia vẫn đang theo tới giờ, chỉ thật là mạnh mẽ khi thường xuyên xuống đó đi đặt thuốc và lấy thuốc uống, chị nói là tình trạng đau bụng của chị cũng đỡ nhiều, bớt đau bụng dưới chỉ còn đau lưng và tức ngực, chị cũng nói từ khi uống thuốc chỉ bị sạm da. Bản thân tôi ko phải tệ hay sợ xấu mà tôi sợ đau quá. Kèm theo cái tật ngu ko bỏ, hể leo lên giường khám phụ khoa là lại gồng, cho nên lần nào cũng đau điếng ở đó có khi còn bị đau cơ gần háng.

Có thể người đọc sẽ cười vô mặt và nói tôi là đứa ko cố gắng hay là quá kém cỏi, ko thể chịu đau và ko kiên nhẫn ... Nhưng cảm giác của tôi là, quá hy vọng, quá hy vọng và nhận được sự khám chữa mà tôi có cảm giác là chưa tận tình, tôi cũng có phần ko tin nữa. Tôi ko nói ra để gây hoang mang cho các người đang chạy chữa khác, tôi cũng ko phải tỏ ý chê tay nghề y đức của các bác sĩ và thầy, đơn giản tôi thấy tôi chưa gặp đúng người hiểu và khám đúng bệnh của tôi. Trong cơ thể của tôi, tôi ko biết là đã uống bao nhiêu là thuốc tây, thuốc nam, thuốc bắc, của mình – bộ phận tôi dễ tổn thương và dễ đau nhất ko biết đã phải nằm banh ra cho người ta khám bao nhiêu lần, tôi thực sự ko nhớ nữa. Tôi cũng biết có nhiều chị còn cực hơn tôi, còn mất nhiều thời gian và tiền bạc hơn tôi nữa kìa nhưng, một lần nữa tôi đã bỏ cuộc.

- Em nghĩ mình nên thụ tinh thôi anh.

- Sao vậy?

- Em ko còn kiên nhẫn để theo chữa trị, khi ko kiên nhẫn thì khó mà thành công. Em thấy ức chế lắm

- Em suy nghĩ kỹ chưa?

- Em ko suy nghĩ nhiều, em chỉ nghĩ chắc ko chữa gì được nữa rồi, tất cả mọi thứ đều bình thường, ít bị gì so với những trường hợp nặng em tham khảo trên mạng và qua quen biết. Em thấy áp lực quá.

- Thôi, nghe anh nói, đừng nghĩ tới nhiều, anh chịu được, ko có thì xin con nuôi, ko cần phải làm gì, anh ko muốn thấy em đau. Mấy bữa trước anh thấy em cứ rúm 2 chân lại, anh biết là em đau lắm, anh ko nói ra thôi, chứ em làm sao thì anh xót lắm. Sau lần anh sai lầm, anh chỉ muốn bảo vệ em, kể cả 1 mũi kim, 1 dấu rạch trên da em anh cũng ko muốn.

- Đừng có nói chuyện con nuôi, má anh mà nghe là má la đó. Phải cố gắng, nhưng vấn đề em biết là do em ... Em thực sự ko muốn nghĩ nhiều nhưng em cứ bị suy nghĩ lẫn quẩn ko thoát ra được.

- Đi du lịch đi em.

- Đi đâu?

- Em xin nghỉ phép đi, anh mượn xe chở em đi Đà Lạt, Nha Trang bất cứ đâu em muốn.

- Anh biết sao ko? Em hứa với má qua tết là đi khám mà, bây giờ lại đi du lịch, má nói em trả lời sao?

- Anh nói cho em khỏi lo.

Đột đó tôi lại bị bao tử, vì mất ngủ và suy nghĩ nhiều, đêm nào cũng thức tới 1-2 h. Có 1 hôm tôi phải nhập viện vì đau bụng, mỗi lần như vậy chồng và mẹ thì xót còn má thì vô thăm xong cứ nhìn tôi, tặc lưỡi và lắc đầu ngao ngán, tôi dần hiểu tâm trạng của má. Nên tôi áp lực càng thêm áp lực, mệt mỏi và suy nhược.

Sau khi nói chuyện với Vinh lần đó, tôi đã bị Vinh thuyết phục, tôi xin nghỉ phép đi du lịch liên tục, hầu như cứ cách tuần là đi, hôm thì đi núi, hôm thì đi biển, đảo. Cộng thêm ông Vinh cứ tìm được những chỗ đi khám phá lạ mà vui, dần dà nữa nên tôi bớt căng thẳng. Nhìn chồng càng thương mình thì tôi càng tự vẫn phải cố gắng khoẻ mạnh hơn nữa để đẻ cho ông 1 đứa con, 1 đứa thôi cũng được.

Tôi vừa mới khâu khâu, mới thoải mái và thả lỏng thì bà nội Vinh mất, bà nội hưởng thọ 96 tuổi lận, thương ba nhìn ba buồn lắm. Bà nội mất vừa đủ 1 tuần chị Vân đi khám thai thì phát hiện thai ngoài tử cung buộc phải bỏ, trong lúc đó chồng chị lại tò mò tem với con nhỏ nhân viên mới. Tôi ko nói mình cao thượng gì nhưng hề thấy ai có hoàn cảnh vậy là tôi lại hết sức, hết mình quan tâm như chuyện của tôi vậy. Trong những ngày chị nằm viện bỏ em bé, ngày nào cũng vô thăm chị, má chồng chị cũng được lắm, bà dường như ở đó suốt. Nhìn chị Vân tiều tụy mà thấy thương lắm. Nhà Vinh đạo đó xui dễ sợ, gặp đủ thứ chuyện.

Quay về con quý cái, nó mới 23 tuổi (tức là nhỏ hơn anh rể Vinh 19 tuổi), nó là nhân viên thời vụ, khi nào làm tốt mới được ký hợp đồng. Nó ko làm chung phòng với tôi, nhưng chuyện sếp và nhân viên có gì với nhau thì cả cơ quan sẽ xì xầm ko ngớt, tôi cũng điều tra được thông tin của nó rồi. Hôm đó tôi mạnh dạn vô phòng anh rể để nói chuyện

- Em ngồi đi.

- Dạ, em có thể nói chuyện với anh 1 lát được ko?

- Được chứ em, em có khó khăn gì cứ nói anh.

- Ko phải khó khăn của em, mà là chị Vân, chuyện anh chị. Em xin lỗi trước vì đã nói chuyện người lớn nhưng mà em cũng là vợ, lần trước vợ chồng em gặp lúc đục thì anh chị cũng có giúp tụi em ...

- Anh với chị hai em có làm sao đâu mà em.

- Có mà, em biết chuyện của cô Thoa mới vô rồi.

- Em tin à?

- Em tin.

- Vì sao?

- Em là phụ nữ, em quan sát được và thấy người đó có ý ko đúng đắn.

- Anh làm gì ko đúng đắn mà em nói vậy?

- Em ko nói anh, em nói người kia. Em cũng mong anh nghĩ cho chị Vân, em thấy chỉ em xót lắm, anh có thương chỉ ko anh H?

- Có chứ em, vợ anh là mẹ của con anh mà. Nhưng anh nói em nghe nè, chị em ko sao đâu.

- Ko sao là sao anh? Chị mất con, vậy mà em nghe tin anh này nọ với người khác, em buồn thay cho chị. Cũng là con của anh, anh ko buồn sao?

- Buồn chứ em, nhưng mà đâu phải tại anh, anh cũng đâu tệ bạc gì với vợ anh. Mà giờ em muốn giải quyết sao?

- Em thưa chuyện với anh vậy thôi, với tư cách là em của anh chị trong gia đình. Em đâu dám giải quyết chuyện đời tư của anh.

- Uhm, anh cảm ơn em, anh biết giải quyết mà, anh chị sống với nhau mười mấy năm rồi em. Anh cũng biết tánh em, thẳng thắn lắm nhưng anh biết chừng mực mà, em yên tâm, rồi đâu sẽ vào đấy thôi.

Tôi ngồi nói chuyện, thái độ lạnh như tiền của ông anh rể làm tôi tức điên lên, anh ta luôn miệng nói ko làm gì sai, biết chừng mực và sống phải đạo với

chị Vân. Thiệt chứ gặp tôi như chỉ chắc tôi chết vì tức chứ đó mà ông cứ nói chị Vân ko sao. Mà phải chỉ ko thương hay có ý chán ghét chỉ thì ko nói gì, đây ông là người ko bao giờ có ý định ly dị, tôi biết luôn, thử hỏi vậy thì chị Vân sẽ còn chịu khổ tới chừng nào? Giờ chị phải cắt bỏ vòi trứng, may mà chị có 2 đứa con rồi ..... Tôi quyết định phải đòi công bằng cho chị Vân.

- Ko biết ba má sống với nhau có khi nào ba chán má chưa anh?
- Gì nữa?
- Em hỏi thiệt.
- Em muốn nghe kể chuyện ko?
- Chuyện gì anh?
- Chuyện vì sao ba là chủ gia đình mà luôn sợ má, nhịn má?
- Là sao?
- Uhm, vì ngày xưa lúc má có bầu anh, má phát hiện ba anh có vợ bé, cô đó là giúp việc bên nhà nội, nghe đâu vì cô đó bị bệnh nên ko thể có con.
- Ủa, vậy hả?
- Uhm, xong ba lùm xùm với bà đó cũng gần 1 năm, kiểu say nắng thôi chứ ba cũng thương má lắm. Ko biết bà bỏ bùa gì mà ba bán đất cho bà cả chục cây vàng, xong còn mở cho 1 vựa gạo ở quê. Lúc má gần sanh anh má mới biết vụ đó, rồi mà sanh non luôn, tưởng là má chết rồi đó.
- Trời, tội nghiệp má vậy.
- Chưa hết đâu, má sanh xong ba gặp khó khăn trong kinh doanh, tiền bạc hao hụt vì lúc trước cho cứ rút cho bà kia, bà cắt nhà ở quê, từ ô sin lên bà chủ luôn. Nhưng cuối cùng bà cũng bỏ ba, lúc đó má vì thương nên rộng lòng tha thứ đó. Cho nên ba hay nghĩ tới sai lầm đó, sau này ba hay chiều má, nhường nhịn má, và có phần biết ơn má nữa. Vì tình nghĩa mà má chấp nhận bị người ta chê là ngu để sống với ba tới giờ đó em. Em thấy má hung dữ vậy chứ má thương ba lắm.
- Chà, ba mình cũng dữ quá.
- Ko, bà nội nói ba bị bỏ bùa. Tại vì bà đó quê ở gần núi Sam gì đó, nghe nói con gái ở đó hay chơi bùa ngải, anh nghe vậy thì biết vậy thôi.
- Anh có như ba ko?

Tôi đang nằm trên tay Vinh trên sofa nghe nhạc, Vinh ôm tôi

- Anh hư rồi, sẽ ko hư nữa. Anh sai anh biết anh sai, anh sẽ ko vậy đâu, giờ anh chỉ có em thôi.
- Thiệt ko?
- Thiệt mà.
- 10 năm, 20 năm nữa thì sao?
- Ko có đâu mà.
- Anh thấy anh hai ko?
- Chuyện anh hai với chị Vân có phải lần đầu đâu, nhà đó giải quyết êm thấm hay lắm, em khỏi lo.
- Anh ko thương chị hai anh sao?
- Sao ko, nhưng mà chỉ có gia đình rồi, anh chị lớn rồi họ tự biết giải quyết mà.
- Anh ko xót cháu anh à? Nếu trường hợp đó là em thì sao?
- Nè em, đừng nói gở nha.
- Ko em hỏi thiệt đó, nếu là em thì sao?
- Anh sẽ luôn bên cạnh em mà.
- Em nói anh biết luôn, em sẽ dẫn mặt con nhỏ đó, nó làm chung với em mà.

- Đừng làm quá lên nha em.

- Cần thì em cho cả khu nó ở biết nó là thứ đi giật chồng người ta luôn. Mới tí tuổi đầu, có chút học thức chút hình thức là muốn phá hoại gia đình người ta.

- Trời ơi, em ghen dùm chị Vân à?

- Ủ, em ghen dùm chị, em ghét nhất cái thứ đó. Phải chỉ nhỏ người non dạ, này hơn 20 tuổi rồi, biết sắp có vợ thì đảng hoàng ko ai vẫy vò, ko có lửa sẽ ko có khói.

- Em tính làm gì?

- Em nói chuyện với nó thôi.

- Chắc, nay lại thêm cái vụ này nữa trời. Sao nhà anh đủ thứ chuyện vậy ko biết.

Tính là làm liền, tôi bàn với bà la sát Vy, chúng tôi nắm số điện thoại và cả địa chỉ của nó. Trước tiên trong cơ quan tôi tiếp cận và hẹn nó đi cafe mà nó ko chịu. Tôi cũng suy nghĩ kỹ rồi, đã nói chuyện với anh rể rồi mà ông còn ko coi ai ra gì, còn cái con kia cứ đồng đánh, khinh khỉnh kiêu ta đây được sắp sùng ái, nhìn ghét ko chịu được.

Bé Vy thì khỏi phải nói, nó nhảy dựng lên. Hôm nay thứ 7, cuối tuần tôi với Vy quyết định đi tìm nhà con đó. Vy còn có kêu thêm 2 người bạn của Vy hộ tống đi chung nữa.

Vấn đề sốc lần một ở đây là nhà nó rất giàu, nhà ở khu Thanh Đa, đứng trước cổng nhà nó rồi gọi điện

- Alo

- Chào Thoa, Thoa có nhà ko?

- Lại là chị, chị Dung tha cho em đi, em có làm gì chị đâu?

- Thoa có nhà ko mở cửa dùm mình.

- Chị bớt giận đi, mà em cũng ko có nhà đâu chị Dung, em đi chơi rồi.

- Ủ, vậy tôi sẽ gặp ba mẹ của Thoa.

- Chị đang ở nhà em thiệt hả?

Tôi nghe giọng nó lạc đi thì tôi tắt máy và bấm chuông, bé Vy kêu 2 người bạn kia ngồi quán cafe chờ, 2 chị em tôi sẽ vô nhà nói chuyện phải trái, ko được thì đập nó 1 trận luôn, nghe cô em chồng tính mà bần rần.

Đúng như dự đoán, con quý ra mở cửa, có má nó và 1 cô trung niên nữa, con ngựa cái mặc bộ đồ thun ngắn cùn, nhìn nó có khi nhà giàu hơn nhà Vinh đó chứ. Người phụ nữ lớn hơn lên tiếng

- Máy con là ai?

- (Con quý) Dạ bạn con

- (Vy) Thưa bác, tụi con cần vô nhà nói chuyện về con của bác

Con quý áp úng, còn 2 người phụ nữ thì có vẻ nhác nhiên quay qua nhìn nó. Họ cũng mở 2 chị em vô nhà. Nhà to, bộ ghế bằng gỗ cũng to để giữa nhà, trên tường treo nhiều giấy khen và huân chương, tôi nghĩ bụng, gia đình có công cách mạng rồi mà bất hạnh ko biết dạy con.

Người phụ nữ trẻ hơn bưng nước ra mời tôi và Vy rồi đi lên lầu, mẹ con nhà nó cũng ngồi bên đối diện, mặt mẹ con kia có vẻ kinh nghiệm và từng trải.

- Chuyện gì vậy 2 con?

Mặt con kia trắng bệch, chắc nó nghĩ chị em tôi giận vừa bị bắt ngờ vừa bị khóp. Tôi ấn đui bé Vy mở miệng trước

- Dạ, con là đồng nghiệp của Thoa đây, con ko biết tới đây có đường đột ko nhưng vì con nhiều lần muốn hẹn nói chuyện riêng nhưng Thoa ko chịu nên con phải tới đây.

- Con cứ nói đi.

- Dạ, Thoa đang qua lại với anh rể con, cũng là quản lý ở cơ quan.

- Mấy chị này nói gì vậy Ty?

Nhìn mặt người phụ nữ đỏ lên còn con kia thì ấp úng cúi đầu.

- Dạ, cả công ty đồn ầm lên, chuyện nam nữ hay quan hệ nhân viên và sếp con ko nói, đây là đi xa, trong khi sếp có vợ con đề huề. Với lại con nhìn bác hiền từ, phúc hậu, gia cảnh cũng khá giả mà Thoa lại như vậy. Nếu có sai trái thì phải nhận sai. Còn Thoa thì luôn lẫn tránh để gia đình chị con sào xáo.

Người mẹ bất ngờ có, về mặt thất vọng có, bà xấu hổ nhìn con mình, rồi quay qua

- Vậy ý con nói là con bác dụ dỗ anh của tụi con phải ko?

- Dạ, ko phải dụ dỗ mà là dây dưa.

- Vậy anh rể con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ 42.

- À, vậy bây giờ cô hiểu rồi, trên cương vị của cô. 2 con nhìn gia đình cô đi, ko thiếu gì, con cô cũng ko thiếu gì mà đi quen với người đáng tuổi cha chú, có khi nào là anh con dụ dỗ con của cô ko?

Tôi bị sốc lần hai trước câu hỏi của người phụ nữ đó, 2 chị em phải đông cứng mất mấy giây. Tôi lấy lại bình tĩnh, định trả lời thì bé Vy nó đã điên lên

- (Vy)Con của cô ăn học, xinh đẹp giàu có mà đi giật chồng người ta mà giờ cô còn nói nó bị dụ? Con cô 15 hay 16 tuổi mà bị dụ? Chị giới ông ọ ra về ta đây được sếp đề ý, gặp tôi là cô thì tôi đã độn thổ vì có đứa con như vậy rồi chứ cô còn nói nghe mắc cười.

- Cô gái này nóng tính quá, chắc chưa có gia đình hà con?

- (Vy)Tôi chưa hay có rồi thì liên quan gì?

- Để cô nói cho con nghe về mấy chuyện của phụ nữ có gia đình.

- (Vy)Thôi khỏi, cô ko cần dạy đời, con cô sai thì cô dạy lại nó đi, đừng để cả khu phố này khắp tởm là con cô là kẻ giật chồng người khác.

- Nếu 2 con tới đây để nói chuyện đàng hoàng thì cô tiếp còn 2 con tới đây để đe dọa và uy hiếp thì xin mời. Con cô gặp bất cứ chuyện gì thì cô sẽ thừa 2 con trước.

- À, vậy bây giờ ý cô là chị em con sai, là con cô bị dụ phải ko? Sao cô ko hỏi lại con cô? Xin lỗi cô, em con chưa có gia đình nhưng con thì có, còn chuyện cô thừa công an, con mời cô! Nhìn cô sang trọng phúc hậu tưởng sao chứ ai dè có khi cô dạy con cô đi phá gia can người khác, ông bà tổ tiên nhà này thật bất hạnh vì có dâu con và cháu như cô và con cô. Cô ko cần phải đuổi, tụi con sẽ tự về, với cái thói chuyên ve vãn đàn ông có vợ của con cô thì chuyện ra đường có bị gì thì chưa biết được, còn chuyện thừa thì lúc đó cô cứ thừa, con sẽ hầu.

Tôi tức đến nỗi tim siết lại mà phải kiềm chế, 2 chị em đứng đứng ra về. Thêm 1 lần đầu tiên đánh ghen dùm đáng nhớ và rút kinh nghiệm. Tôi nghĩ tới cảnh chị Vân đang đau đớn về tâm hồn và thể xác ở nhà, nghĩ tới 2 đứa cháu nhỏ, tôi chỉ muốn nhảy bổ vô 2 mẹ con nhà nó mà cầu xé, đôi khi nghĩ lại ... tôi giữ bình tĩnh thật là giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123

Bé Vy tức phát khóc luôn, nó tức cho chị Vân và 2 đứa cháu

- Em nói thiệt với chị chị ko để yên chuyện này đâu.

- Nhưng mà gì cũng phải từ từ, chị Vân đang buồn, em đừng có làm quá chỉ bị kích động, chị còn yếu mà.

- Em nghe lời chị, em sẽ cố gắng bình tĩnh nhất, sẽ ko làm chị hai buồn. Phải chi chi ko bị chuyện mất con nữa thì em quậy lên luôn, tới giờ này rồi ko cần sĩ diện làm gì nữa.

- Đó, cứ lúc nào cũng làm rần rần lên, tại em chưa có chồng, em ko hiểu được, chuyện đâu phải là chỉ là chuyện của 1 hay 2 người, cả gia đình cả dòng họ 2 bên, rồi nơi làm việc nữa.

- Vậy sao lúc trước chị cũng bỏ về nhà đó, cái gì đúng thì thôi chứ!

- Rồi, chị thua cô, nhưng mà em ko được mướn người đánh nó, ko được làm gì phạm pháp đó nha.
- Em biết rồi, em sẽ suy nghĩ coi nên làm gì.
- Khi nào nghĩ ra thì nói chị nghe với, 2 chị em mình làm chung nha Vy.
- Dạ.

Tôi về nhà trong tâm trạng cực kỳ nặng nề, biết rằng chuyện ngày xưa anh chị lấy nhau vì gia đình sắp xếp nhưng rõ ràng cũng ở với nhau, yêu thương nhau mới gây dựng được cơ ngơi và 2 đứa con dễ thương như vậy. Bây giờ anh ta ko còn yêu chị, ko còn tình nghĩa gì sao ko giải thoát cho chị đi? Sao tôi ghét loại đàn ông khôn nạn vậy ko biết. Còn loại con gái rừng mỡ kia nữa, nhà cửa khá giả, ăn học đàng hoàng mà đạo đức và tư cách ko có, nếu ko dạy cho 1 bài học thì sẽ ko biết mình đang sai mà, đây mà vẩy vào chồng tôi thì tôi thể sẽ có đứa chết đứa ở tù 1 người bị liệt dương cho mà coi.

- Anh à, mình gặp nhau và đến với nhau được thì chắc chắn có duyên nợ, nhưng nếu 1 ngày duyên nợ hết thì hãy giải thoát nhau, đừng dằn vò nhau vì sự ích kỷ của bản thân. Em ko cần tiền nên anh khỏi lo về chuyện phân chia tài sản.
- Cứ mỗi lần em tiếp xúc với chuyện của ai là về nhà em lại nói mấy câu này. Ko vui chút nào nha Dung.
- Em có lý do mà anh, em cảm thấy phụ nữ quá thiệt thòi. Chị hai anh xinh đẹp, giỏi giang, hiền từ dịu dàng, sinh con 1 trai 1 gái mà anh rể của anh còn đối xử như vậy ..... Huống gì là em?
- Em ko phải chị Vân và anh cũng ko phải anh H. Đừng so sánh rồi áp đặt suy nghĩ như vậy, vô lý lắm.
- Anh chỉ cần ừ 1 cái thôi mà.
- Sao anh phải làm theo ý em, em có quan tâm cảm giác của anh ko? Đây ko phải lần đầu tiên, đừng có cho suy nghĩ của mình là đúng rồi bắt chồng phải làm em
- ... Anh nóng giận vì em nói lên suy nghĩ của mình à?
- Uhm, anh bức nhưng ko phải em nói lên suy nghĩ của em mà là em ko nghĩ cho cảm giác của anh. Mọi sự khó chịu của em, khi em tới tháng, em hút hăng và áp lực vì chuyện con cái anh đều thông cảm và chia sẻ. Còn chuyện em buồn và lo nghĩ nhiều vì chuyện của người khác, anh ko thích. Anh thấy anh ko tới nổi bỏ bê em mà em suốt ngày đi so sánh.
- Đó là chị gái anh mà.
- Chị gái anh thì chị cũng có suy nghĩ riêng và cách riêng, anh thương chị theo cách của anh. Chứ ko phải thấy chị buồn rồi buồn theo.
- Ý anh nói em nhiều chuyện phải ko?
- Anh ko nói em nhiều chuyện, mà thôi, anh đi làm đây, hôm nay anh trực đêm, anh cũng ko muốn nói nhiều với em vì chuyện này ko phải chuyện của mình, anh ko có trách nhiệm phải giải quyết.
- Anh ...
- Còn nếu em ko tin anh nữa, em cứ nói là ko tin đừng có bắt anh hứa này hứa nọ, tự anh biết làm gì cho em cho mình.

Đóng cửa cái rầm, mặt nhăn nhó rồi chồng tôi đi làm, 2 vợ chồng gây nhau vì chuyện đâu đâu ... Tôi ko biết tôi nói vậy có gì sai ko nhưng tôi thấy đâu có quá đáng đâu mà Vinh khó chịu như vậy chứ. Tôi bức mình quăng mạnh cái gối xách xuống nền nhà rồi ngồi bệt ra đó, rất lâu .... Rồi lại bắt đầu suy nghĩ, Vinh nói đúng mà, tôi ko nghĩ có cảm giác của anh, lần nào chứng kiến chuyện gia đình khác ko hạnh phúc hay 1 trường hợp băng quơ là tôi lại về đòi anh hứa thế này thế nọ. Chắc anh cảm thấy tự ái vì nghĩ tôi ko tin anh. Mà tôi cũng sai rồi, tôi luôn cho suy nghĩ của mình là đúng, tôi ích kỷ khi cho cảm giác và cảm xúc của mình mới quan trọng.

Lâu lắm rồi tôi mới thấy thái độ khó chịu của Vinh, tôi luôn cho là đi chợ nấu cơm, lau nhà rửa chén, pha cà phê cho chồng mỗi bữa sáng thì tôi đã là 1 người vợ đủ trách nhiệm. Tôi sức nhớ khi tôi thèm ăn gì, muốn mua gì, muốn đi đâu, tôi gất gồng nhăn nhó khi hành kinh thì có chồng chườm đá cho, Vinh hết lòng và vì tôi bao nhiêu chuyện, mặc dù có đào hoa và có làm những điều sai nhưng về tình yêu với tôi Vinh vẫn nguyên vẹn. Đúng là tôi sai thiệt rồi, tôi cứ mãi lao vào chuyện của người khác rồi làm ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng, đúng là tôi sai thật.

Mở gio xách lời cái điện thoại ra, định gọi cho Vinh ... nhưng có 1 chút tự ái nên thôi, nên mở wifi và bắt giác nhắn tin viber cho Thái, mà ko biết Thái có online hay ko?

- Alo anh bạn già.
- Sao lại là anh bạn già?
- Mà sao lúc nào anh cũng online vậy, dạo này anh khỏe ko?
- Nhưng sao lại là anh bạn già?

- Anh nên lưu em là bạn già đi.
- Lý do?
- Vì khi vợ anh đọc được sẽ ko buồn vì em là người yêu cũ của anh.
- Em sợ chồng em đọc được sẽ buồn vì anh là người yêu cũ của em à?
- Sao lại cứ hỏi lại câu hỏi của em?
- Giỡn thôi, anh khỏe, ngọn gió nào đưa em nhắn tin cho anh vậy?
- Em định thỉnh giáo anh vào chuyện thôi.
- Ghê vậy.
- Anh với vợ anh có khi nào gây lộn ko?
- Có chứ.
- Vì những lý do gì?
- Vì bất đồng ý kiến, thói quen của người này thì người kia ghét chẳng hạn.
- Vợ anh ko nghe lời anh hả?
- Ko, bực ở chỗ này nè, anh nói gì cô cũng nghe.
- Vậy mà vẫn cãi nhau à?
- Uhm, vợ anh quá là tiết kiệm, cô chỉ dám chi xài cho anh, cho con mà cứ ko chịu xài cho mình.
- Vậy mà còn ko đồng ý sao anh?
- Uhm, anh cũng muốn vợ anh ăn diện thoải mái và hưởng thụ sau những giờ làm việc hay giữ con. Đã vậy lại ko bao giờ đòi anh cái này cái kia ... Anh có cảm giác anh thừa thãi trong cuộc sống của cô, anh cảm thấy anh ko phát huy được hết trách nhiệm của 1 người đàn ông của gia đình.
- Anh có thương chỉ ko?
- ..... Có.
- Sao lại chầm chầm?
- Uhm, nói chung là có.
- Sao lại nói chung là có?
- Anh với vợ anh như 2 người bạn chơi trò hôn nhân vậy, vợ anh luôn làm tốt và anh cũng vậy. Đôi khi dẫn tới nhàm chán, vô vị.
- Anh có nói điều này với chỉ ko?
- Anh có góp ý mấy lần, lần nào vợ anh cũng nước mắt lưng tròng rồi nói “ anh muốn em sửa chỗ nào em sửa “.
- Rồi anh nói sao?
- Anh nói “ thôi ko có gì “.
- Vậy thì có gọi là hạnh phúc ko?
- Theo em nghĩ có hạnh phúc ko?
- Có, em thấy anh rất hạnh phúc và cần phải giữ hạnh phúc này. Vợ anh quá tốt rồi còn đòi hỏi gì nữa.
- Em đang cãi nhau với chồng em à?
- Chưa hẳn là cãi nhưng cũng gần giống vậy rồi.

- Vì sao vậy?
- Là tại em ích kỷ. Em mà được như vợ anh thì hay quá, sao chị lại ko đòi hỏi bất cứ điều gì như vậy được, hay thật?
- Đừng so sánh, mỗi người mỗi khác mà em.
- Uhm, đó, em với chồng em cũng bị chuyện em hay so sánh này nọ mà ra. Em cảm thấy em dở quá.
- Em thương chồng em quá.
- Anh cũng phải thương vợ anh mới đúng
- Uhm, anh biết mà. Anh chúc em sớm có tin vui để cuộc sống tình cảm của vợ chồng khăng khít hơn.
- Em cũng thấy mình dở ở khoản này nữa ông bạn già ơi.
- Thôi đừng kêu anh là ông bạn già, nghe kỳ quá. Vợ anh ko bao giờ đụng vô điện thoại hay máy tính của anh đâu.
- Em cũng hứa như vậy nhưng em có tự động sign in vô facebook của chồng em 1 lần rồi, shame on me quá.
- Thật à? Nhưng mà vợ anh có biết mật khẩu gì của anh đâu? Ko sợ, anh vẫn giữ mật khẩu ngày xưa mà.
- Đồi đi, sao lại vẫn giữ mật khẩu đó?
- Uhm, anh vẫn giữ thôi.
- Uhm, tùy anh. Thôi anh làm gì làm đi nha, em đi tắm. Em chỉ muốn hỏi thăm anh chút thôi.
- Ok em, chúc em may mắn và hạnh phúc.
- You, too old friend.

Vài dòng nhắn tin vậy xong thì lại cảm thấy như được giải toả bớt tâm lý, cảm giác tự ái để xin lỗi chồng cũng giảm hẳn. Thôi để từ từ, tắm rửa xong sẽ nhắn tin cho ông trước .... Hơi quê nhưng mình sai thì mình phải nhận sai và xin lỗi, đó là quy tắc.

Tôi tắm xong, nấu 1 ly mì tôm ăn, rồi mở laptop lên để lướt web, facebook và viết chuyện. Hôm nay có 1 chị nhắn tin cho tôi, chị ấy kể về hành trình gian nan để tìm con thứ 2, sau khi sinh con thứ nhất chị bị viêm nặng, rồi chị em nhắn tin qua lại, giữa 1 rừng thông tin, bác sĩ, thầy đông y thì tự nhiên tôi lại thấy hơi cuốn hút bởi sự chân thành chia sẻ của chị, là phụ nữ tôi hiểu cảm giác mặc cảm khi bị viêm nhiễm phụ khoa, lại càng đồng cảm thứ cảm giác áp lực ức chế khi không thể sinh con .... Chị còn gửi hình bé thứ 2 của chị cho tôi xem mà, nhìn thấy thằng nhỏ mà trong lòng tôi rạo rực và quyết định đồng ý theo sự giới thiệu của chị. Phước chủ may thầy mà, ngoài ra địa chỉ khám chữa đó lại gần nhà tôi nên tôi nói với chị tôi sẽ theo, nếu có kết quả tôi sẽ báo cho chị và ko quên cảm ơn chị.

Trong khi tôi vẫn đang còn uống thuốc của 1 địa chỉ đông y khác, nhưng cũng gần hết rồi. Tôi thấy trong lòng như được ai đó trao cho 1 niềm may mắn mới, có thể có kết quả cũng có thể ko nhưng quan trọng là tôi tin và biết ơn. Tôi ko nói những lời như thế này với chị khi nhắn tin nhưng tôi thật sự biết ơn. Như tất cả những mẹ, những chị em luôn nhắn tin cho tôi những bài thuốc bao tử, những địa chỉ chữa khám vô sinh hiếm muộn, tôi cũng thành thật cảm ơn tất cả các mẹ và chị em, tôi biết ơn từng tin nhắn mách tôi phải nên ăn uống ra sao, ngủ nghỉ thế nào, nằm nghiêng sau khi gần chồng, rồi ngay cả cách thay quần lót khi bị viêm, rồi địa chùa này chùa kia, cả chỉ địa chỉ để coi bói nữa .... Tất cả, tất cả thật sự rất đáng yêu và dễ thương, tôi ghi nhận cả bằng tâm lòng của mình. Vạn sự tùy duyên, tôi cũng biết chân tình và thành ý của mỗi người đều chung 1 lời chúc là vợ chồng tôi mau có tin vui mà.

Tôi nhắn tin với chị xong, viết xong 1 đoạn dài vì tâm trạng đang phơi phới, ngay cả bức dọc lúc chiều cũng ko còn nữa, cả những nỗi niềm ray rức trong trường hợp của chị Vân dường như phút chốc cũng bị thổi bay đi, tôi hồ hởi gọi cho chồng, những cũng phải giữ giá, vờ dỗi hỏi

- Alo anh nghe nè.
- Giọng anh sao vậy?
- Anh hơi mệt chút.
- Mệt sao nói em nghe?
- Anh thấy lạnh.
- Em qua chờ anh về nha, chắc anh sốt rồi.
- Thôi, anh đang coi anh em hàn cái máy, sắp xong rồi.
- Thì chừng nào xong em qua chờ anh về, em nghe giọng anh mệt mỏi quá.

- Còn phải chạy thử nữa mà em.
- Anh ko nhờ người khác được hay sao? Anh bệnh mà.
- Uhm, lát anh gọi lại.

Tôi lo lắng ghê gớm, bây giờ nghĩ lại chắc lúc chiều Vinh đã mệt mỏi khó chịu nên mới dễ gây như vậy, tội nghiệp Vinh quá. Tôi tắt tà đi tắm, chuẩn bị chạy qua xưởng chờ chồng về.

Tôi gọi cho Vinh 1 lần nữa

- Em qua chờ anh về đi, đem theo cái áo cho anh, anh lạnh quá.

Tôi sốt ruột suy nghĩ, lạnh như vậy ko thể đi xe máy, tôi gọi taxi nếu tình hình khẩn cấp thì ghé bệnh viện khám luôn. Vậy là tức tốc kêu taxi chạy u qua xưởng, quận Bình Thạnh lận.

Vừa qua tới tôi dặn taxi chờ chờ về luôn, tôi đi nhanh vô trong đã thấy chồng ngồi co ro trong phòng kiếng phía trong, mặt đỏ lựng nhìn muốn rớt nước mắt. Tôi cầm cái áo khoác tới cho chồng khoác vô, 1 anh trong kíp hôm nay lên làm thế cho Vinh

- Em đưa Vinh về đi, coi bệnh tình sao cứ từ từ lo đi, để tụi anh chia nhau ra coi cũng được.
- Dạ em cảm ơn anh. Nhưng chắc em gọi xe anh Vinh ở đây có gì em lấy sau, tại em đi taxi qua.
- Uhm, em để đó để anh dặn chủ xưởng dẫn vô trong nhà giữ dùm, ko sao đâu. 2 vợ chồng về cẩn thận nha.

Vinh đứng dậy bắt tay đồng nghiệp rồi tôi dìu Vinh về, người Vinh run bần bật.

- Hay ghé bệnh viện khám nha anh, anh bị sốt quá rồi, người anh mệt từ hồi nào sao anh ko nói cho em?
- Mặc công em lo.
- Lo gì, anh là chồng em em ko lo cho anh thì lo cho ai?

Vinh dựa đầu rúc vô vai tôi, mắt nhắm nghiền, người nóng hổi mà cứ run lên, tôi biết cảm giác này mà. Tôi kêu taxi ghé bệnh viện.

Vừa vô cấp cứu, bác sĩ đo huyết áp và cấp nhiệt, gần 40 độ .... Vinh phải nhận viện để theo dõi vì đang có dịch sốt siêu vi. Truyền nước 1 chút thì chồng đã mê man. Tôi gọi cho mẹ vì nhà mẹ gần đây nhất, gọi nhờ mẹ đem vô mền gối và bộ đồ để tôi ngủ lại với chồng. Đây là lần đầu tiên tôi nuôi bệnh cho Vinh tôi muốn chồng cảm thấy ấm áp và mau về nhà. Bệnh viện ko đông lắm nên Vinh được chuyển phòng luôn, bác sĩ cũng hiền, tận tâm và dễ chịu nên tôi thấy an tâm phần nào. Tôi định ko gọi báo cho nhà chồng vì trễ rồi nhưng nếu ko báo sẽ bị chửi nên tôi cứ báo luôn.

Gần 9h tối, ba má, bé Vy đã vô tới, nhìn má lo lắng sốt sắng thấy tội lắm, má đòi ngủ lại nhưng ai cũng cản nên má về, trong bệnh viện mà má cũng kiểm chuyện là tôi ko biết lo cho chồng này nọ, tôi cũng bức lắm nhưng mà ba cũng nói đỡ nên thôi.

- Uà bệnh sốt cảm thì nó bệnh thì bệnh thôi chứ bà la nó cái gì? Riết rồi kỳ cục.

Ở chút rồi ba má về trước, Vy đi ra ngoài mua ít đồ dung cho tôi, rồi mua ít bánh trái nữa. Vinh ngủ mà 2 môi khô ran, nứt nẻ, tôi cứ phải đỡ dậy cho uống nước liên tục.

- Để em ở đây bữa nay với chị luôn, để tối anh ba có thức dậy ăn gì em mua, chứ mua sẵn lát nguội hết sao ăn.
- Thôi được rồi, có gì chị nhờ xe ôm đi mua cũng được mà.
- Em cũng đang nghĩ mà, tối nay em ở đây cho.
- Đâu có chỗ cho em ngủ đằng hoàng, ngủ vật vờ mai mệt lắm, em cứ về đi, chị lo được mà.

Hai chị em đang nói chuyện thì Vinh thức dậy, kêu đau cổ đau bụng mắc ói, tôi đỡ chồng mình đi vệ sinh, rồi ra mới nhờ bé Vy mua cháo cho Vinh ăn. Vô khăm ẩm lau cho chồng, mới có 1 buổi mà mặt này hốc hác, môi tróc da, mắt lò dò, tôi thấy mình tệ quá ... khoe mắt nóng nhanh rồi nước mắt ở đâu chảy ra, tôi dụi dụi lệ.

- Sao vậy?
- Em xin lỗi anh.
- Thôi ko có gì đâu, anh cũng nóng quá.
- Em xin lỗi, sau này sẽ ko như vậy nữa.

Giường bên cạnh có 1 chú đang ngủ ...Vinh quệt nước mắt và nhìn tôi triu mến, tôi cảm thấy nhẹ nhàng mặc dù hoàn cảnh làm lạnh này ko thích chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Mà công nhận, đàn ông khoẻ mạnh có khác, ko vật vã xui lên xui xuống, ko mê sảng cũng ko bị bao tử hành thù sống thiếu chết như tôi. Thương chồng nhưng nhìn ông rắn rỏi cũng bớt phần nào lo lắng.

Gác lại mọi thứ tôi tập trung lo cho chồng, ngày về nhà 1 lần tắm rửa thay đồ đem đồ dơ về nhà, pha café đem theo, rồi mua đồ ăn. Thực ra mua đồ ăn để đồ thôi chứ ngày nào má cũng đem đồ bỏ vô cho Vinh ăn. Bác sĩ nói tại Vinh đề kháng tốt nên chắc khoảng 3-4 ngày là được về nhà thôi. Phòng 2 giường, đêm đầu nhập viện mẹ đã đem vô cái ghế bỏ cho tôi nhưng Vinh ko chịu, 2 vợ chồng phải nằm chung, phải ôm, mặc dù giường chật cứng còn tay thì vô nước biển tùm lùm.

Tính tôi thì ngủ say lắm, nửa đêm Vinh đi vệ sinh toàn tự đi, ko làm tôi phải thức giấc. Sáng dậy sớm làm mấy cái xét nghiệm, rồi ăn sáng, xong đọc sách đọc báo, online chơi game rồi bác sĩ khám, chích gì đó. Khoảng 9h là má vô, ngồi đó nói chuyện băng quơ với con trai của má

- Sao nay đỡ chưa?
- Dạ bớt nhức người rồi má.
- Uhm, ba con nay mắc ký hợp đồng rồi tiếp khách, chắc vô sau.
- Ba bận ở cửa hàng thì thôi, con đỡ rồi mà má.
- Con Diễm nó có hỏi thăm, nhưng má ko có nói con bị bệnh nằm viện.

Tôi ngồi gọt trái cây nghe má nói tới con kia là thấy bức, ông Vinh khôn lắm, néo má tôi cho tôi ko điên lên.

- Con nói rồi, con ko muốn dính liếu tới Diễm nữa. Má liên lạc hay sao thì con ko quan tâm nhưng má đừng có nhắc cổ với con hay má kể về con cho cổ nghe.
- Thì má có nói gì đâu? Dung con muốn ăn gì ko để má nói trưa nhà đem đồ ăn vô cho con, để con ăn theo mấy cái đồ của chồng con hoài con ngán ko?
- Dạ ko sao đâu má, con ăn sao cũng được mà má.

Chắc má thấy có lỗi hay sao mà tự nhiên lại quan tâm tôi ăn cái gì.

Và lần nào gần về má cũng tỏ vẻ trách móc kiểu như tôi là vợ mà bắt con má đi làm cực khổ, tại tôi ko khuyên nên anh Vinh đòi ra riêng nên Vinh mới bệnh, đó giờ Vinh ko bệnh, mà từ hồi cưới tôi Vinh bị này nọ bao nhiêu lần. Ngất nổi má toàn đợi lúc tôi tiến má về rồi nói khéo, ko ba ko Vinh hay ko bé Vy, tôi chỉ biết im lặng, thôi thì má nghĩ sao tôi ko có như vậy được rồi, ko nói tới nói lui chỉ cho tùm lùm lên. Chuyện nhỏ mà.

Má về được 1 chút, khoảng 10h30 thì bé Vy đem đồ ăn trưa vô, nét mặt rõ là ko được vui.

- Anh ba bớt mệt rồi phải ko?
- Uhm, cảm ơn cô.
- Chị Dung ra đây với em chút.
- Mà đem rữ chị ba mà đi đâu?
- Trời oi, ra ghé đá chút thôi mà anh làm thấy ghê?
- Anh hỏi thôi, làm gì sùng cò lên vậy? Thấy anh bệnh nằm đây mà muốn ăn hiếp anh hả, anh bẻ cổ.

Tôi đang giặt mấy cái khăn lau mặt, nhanh chân chạy ra níu tay cô út

- Thôi xin can, giở ra ngoài thì ra ngoài. Anh ngồi chút chờ em vô lau mặt cho anh nha.

Tôi nín bé Vy ra ngoài sân, con nhò tay chân lạnh ngắt

- Chuyện gì mà căng vậy Vy?

- Nè chị đọc đi, đoạn nào ko hiểu chị hỏi em

Bé Vy nó lấy ra cái Iphone, quẹt quẹt vô viber rồi đưa tôi coi

- Điện thoại ai đây?

- Điện thoại con đi đó.

- Sao em có?

- Em lấy của nó đó

- Sao lấy được.

- 1 triệu.

- Em làm gì?

- Dàn cảnh cướp giật.

- Trời đất ơi, sao em gan quá vậy.

- Thôi, trót lọt rồi, em con giải mã được mật khẩu của nó nữa, giờ em có bằng chứng rồi. 2 người súc vật đó ko yên với em đâu.

- Chị nói rồi, em đừng làm gì phạm pháp mà, với lại chị Vân chỉ còn đang yếu ....

- Ông H ông phải tha cho chị hai em, chị em khổ nhiều rồi, tại sao phải chịu đựng ông? Nhà em đâu có nghèo mà ko nuôi nổi chi với mấy đứa nhỏ, cần gì thẳng chồng chó như vậy chứ. Giờ em làm lớn chuyện này, công an có bắt em cũng được, em lòi thứ gian phu dâm phụ đó chết chung.

Vy căng người lên nói, tôi thấy rõ sự giận dữ trong cặp mắt đỏ hoe của nó

- Bình tĩnh đi em

- Chị cứ đọc đi coi có bình tĩnh được ko?

Tôi bắt đầu đọc, họ liên lạc với nhau có vẻ ngay từ đầu con kia vô làm, tin nhắn đa phần là tiếng Anh, thời gian thì kéo cả ngày ko giới hạn. Máu cứ thế mà sôi lên sung sục khi có những tin kinh hoàng thế này

- Em đã tắm sạch sẽ, nằm chờ anh ở đây, thơm ngon lắm

- Ok

Rồi thế này

- Kiểu thế này, 1 tuần em ko quan tâm anh sex với vợ anh bao nhiêu lần nhưng với em tối thiểu phải 2 lần, ok?

- Ok. Vợ anh cũng đang bầu, hình như nghén sex.

- Nếu ko phải 2 lần 1 tuần thì như là ống nước bị nghẹt vậy. Tội nghiệp em

Khùng khiếp hơn, 1 đứa con gái xinh xắn lại tàn nhẫn thế này

- Đừng buồn, dù gì anh cũng có 2 đứa con rồi. Giờ mất 1 đứa có sao, có phải tại anh làm bà có bầu ngoài tử cung đâu mà lo.

- Sao em nói vậy?

- Em đang an ủi anh, chứ em ko phải vợ anh mà buồn cùng anh. Em cũng ko định đẻ với anh đâu, em ko thích làm vợ anh, chỉ như vậy thôi. Hãy kể chuyện vui và gặp em trong tâm trạng vui. buồn thì ở nhà. Em ko phải thùng rác để anh xả.

- Em có thấy mình ích kỷ ko?

- Ko.

- Uhm, gặp nhau sau.

- Thời điểm nào thì cũng là 1 tuần 2 lần nha.

- Tính sau.

Định điểm

- Anh giải quyết 2 con em thân kinh của anh nha, dám tới nhà em quậy.

- Em cần trọng lời ăn tiếng nói đi, dù sao họ cũng là người gia đình của anh

- Mặc xác nhà anh, *^&&%\$ được ngủ với em, vô tiền khoản hậu, em ko phá thứ hạnh phúc mà anh đang xây thì ko có con nào có quyền động tới em. Em ko để yên đâu.

- Em và anh đang sai mà.

- Vậy sao chỉ em chịu bị quậy bị làm nhục, anh thì sao?

- Đáng lẽ em ko nên là loi với người đã có vợ.

- Đáng lẽ anh ko nên ăn nằm với con nhà lành khi đã có vợ.

- Em đang nói ả?

- Giờ anh lật lọng ả? Mới sex tới qua mà.

- Anh ko muốn gặp em nữa.

- Em sẽ giết mẹ vợ của anh. Con này bỏ người khác ko bỏ thì thôi chứ đó giờ chưa ai dám bỏ con này.

- Anh sẽ là người đầu tiên bỏ em. Em thật lố bịch.

- Thách luôn.

Và rồi nó phá tới chị Vân, dường như ko biết điểm dừng, bản thiếu đến kinh khủng

- Em hãy ngưng ngay cái trò mèo nhắn tin hay gọi cho vợ anh đi, vợ anh tin anh 100%, bao dung 100%.

- Tôi thích.

- Uhm, tùy em

- Ngay từ đầu tôi ko tranh giành với chị ta, chỉ là ham muốn ai cũng có, chị ta ko biết chiều anh thì tôi mượn anh 1 số buổi, vậy thôi. Anh lo cho chị vợ già mới mất con của anh thì tốt nhất ngay từ đầu anh đừng cho cái đó vào miệng tôi, vào *** của tôi.

Tới đây thôi, kéo xuống đọc mà run cả lên, vậy là họ ngủ với nhau từ đầu, rồi ngay cả trong những ngày chị Vân nằm viện họ cũng ngủ với nhau, sau khi tôi và bé Vy tới nhà nó họ vẫn ngủ với nhau. Thứ tình dục gì vậy, loại người ko có lương tâm gì vậy? Tim tôi siết lại, thở, cố gắng thở và hiểu được sự tức giận của Vy. Thương cho chị Vân quá, bị con đó khủng bố tinh thần.

- Giờ sao Vy?

- Em tính rồi, kiểu gì em cũng có bằng chứng rồi, ông H sẽ biết tay em. Mặt khác, chờ anh ba về nhà em với chị qua nhà nó 1 lần nữa.

- Qua nhà nó làm gì? Má nó bệnh nó mà?

- Mình sẽ đi với mẹ.

- Má hả?

- Ko, mẹ của chị.

- Sao em?

- Em định thuê 1 ai đó giả làm mẹ em nhưng em nghĩ hoài, tại sao ko nhờ mẹ chị, mẹ chị nói chuyện hay quá mà. Chị có thể vì chị Vân và 2 đứa nhỏ mà nhờ mẹ chị dùm em ko?

- Lỡ ba má biết thì sao em?

- Má há? Nếu má nghĩ cho chị hai thì chị đã ko khổ tới bây giờ rồi.

- Để chị suy nghĩ

- Chị suy nhanh đi, anh ba xuất viện mình hành động luôn. Em cũng sẽ khuyên chị hai về nhà ở với em, ở đó có ngày chị chết quá.

- Để chị coi lại, cái này mình tự động làm, chuyện liên quan tới hạnh phúc 1 gia đình đó Vy à.

- Hạnh phúc, chị mà cũng nghĩ chị Vân hạnh phúc há? Chị sống như gỗ đá mười mấy năm qua, chịu đựng và chịu đựng. Đó là do gia đình này ko bảo vệ chị, ko quan tâm chị, má thì luôn muốn chị phải thế này thế kia. Bây giờ em phải cứu chị hai của em, chị ko giúp em làm 1 mình. Mọi hậu quả em chịu hết.

- Chị ko sợ hậu quả gì, chị chỉ sợ là chị em mình sẽ làm tổn thương chị Vân thôi Vy à.

- Lát về em sẽ qua gặp chị nói chuyện, chị yên tâm, chị là chị của em mà, em sẽ ko làm tổn thương chị đâu. Nhưng nếu có tổn thương 1 lần để chị thoát khỏi con ác quỷ kia thì em cũng làm.

Nhìn tôi thờ dài, con nhỏ khuyên can

- Điện thoại này chị giữ đi, em sợ gây ông đập lưng ông, lỡ nó chơi lại em, em có mất gì cũng ko sao nhưng cái điện thoại này phải còn. Thôi vô trong với anh ba đi chị.

Chưa bao giờ tôi thấy bé Vy quyết đoán, tính toán và có phần trưởng thành như vậy, con bé là 1 đứa tình cảm, nó thương anh thương chị nhưng lại rất chính nghĩa. Tôi biết hành động của Vy là đúng, ko sai nhưng hơi nguy hiểm và đi cũng xa rồi. Tôi mới hứa với Vinh là ko nhúng sâu vào chuyện của người khác .... Giờ lại thấy ray rứt. Bỏ cái điện thoại vô túi, tôi với bé Vy vô phòng.

- 2 chị em làm gì mà căng thẳng vậy?

- Có gì đâu anh ba, anh ăn trưa chưa, đồ ăn giữ nóng lắm đó.

- Thôi khỏi, cái đó lát vợ tui cho tui ăn.

- Uhm, vậy em về.

- Ủa, qua đây đem đồ qua, rồi lời chị ba đi ra ngoài, xong đem vô trả rồi về à?

- Anh nghĩ sao cũng được. Em qua thăm chị hai.

- Uhm, cho anh gọi lời thăm chị hai.

- Chỉ nói chỉ buồn vì anh nằm viện mà chị ko vô thăm được đó.

- Nói chị anh khoẻ rồi nha.

- Dạ, em về.

Tôi tiễn cô út ra ngoài hành lang, bé Vy đứng lại nhìn tôi

- Chị cũng là phụ nữ, chị cũng có chồng, anh ba cũng làm chị đau mấy lần rồi, nhưng chị may mắn hơn chị, chị hãy suy nghĩ ....

- Chị biết rồi, để anh Vinh xuất viện chị sẽ nói chuyện với mẹ chị. Em qua chơi với chị hai, nói chuyện an ủi cho chị vui nha, người ta nói một lần sa bằng ba lần đề, giờ chị cũng như sản phụ, để chuyện buồn uất là để trầm cảm lắm.

Bé Vy gật đầu lia lịa rồi đi về.

Tôi trở vô phòng, lấy đồ ăn cho Vinh, bữa nay nhà làm gà rô ti với xá xíu, canh bí xanh và cái bô xôi xào. Đồ ăn đựng gọn trong mấy hộp inox giữ nhiệt nên lấy ra vẫn còn nóng. Tôi mở hộp com ra trải báo trên bàn rồi cho Vinh ăn com. Má còn có làm thêm 1 chai cam vắt nữa, thiệt má cưng Vinh quá chừng.

- Anh ăn đi để em ra ngoài mua 1 ly đá.

- Thôi, ăn xong rồi đi.

- Thôi để em mua cho có anh ăn xong uống luôn.

- Ủ' vậy em đi mua đi xong vô mình ăn chung.

Tôi đi ra căn tin bệnh viện mua 1 bịch đá, tôi thích cái gì mát lạnh nên gì cũng uống với đá hết. Như là Vinh ghiền cà phê vậy.

- Này 2 chị em nói gì mà cả 20p vậy em?
- Có gì đâu anh.
- Mà nay thấy bé Vy nó kỳ kỳ. Chuyện chị Vân phải ko?
- Ko gì đâu anh, em hứa với anh là ...
- Nếu em cảm thấy chuyện gì nên làm để chị em gần nhau hơn anh ko cần. Chỉ là đừng có mang tâm trạng nghi ngờ về rồi thái độ ko vui với anh thôi.
- ANh nói vậy là sao?
- Má ít khi quan tâm chị hai và bé Vy, má chỉ quan tâm anh là chủ yếu. Nên giờ nhà có thêm em, có chị có em khi khó khăn thì em cảm thấy giúp gì trong khả năng thì cũng nên làm mà.
- Sao tự nhiên anh lại bao la tình cảm như vậy?
- Nếu anh khô khan với chị em của anh thì vợ anh phải bù trừ vô chỗ đó chứ.
- Em lỡ làm gì mà gây mất đoàn kết nhà anh với nhà thông gia thì anh ko ghét hay trách em chứ?
- Miễn em làm đúng là được.

Tôi nhìn Vinh với vẻ mặt biết ơn sâu sắc

- Em đừng có tưởng anh ko biết chị em phụ nữ nghĩ gì.
- Vậy em đang nghĩ gì?
- Nói chung, chị Vân là chị anh, chỉ khổ bên nhà chồng về tình thần anh biết, nhưng anh giận vì sao chỉ cứ mãi chịu đựng như vậy. Ông H cũng ko tốt đẹp gì ngoài cái mã thành đạt, anh biết nên anh cũng ko có thân thiết gì. Thôi thì giờ em với bé Vy làm gì cho đẹp đi, mà em phải kìm con Vy lại, nó điên lắm đó nghe. Anh tin hai chị em.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

Đầu giờ chiều, mẹ vô thăm Vinh. Tôi gọt trái cây, lấy sữa cho Vinh uống sẵn kéo mẹ ra ghế đá nói chuyện

- Ra mặt dùm chị chồng con? Còn má chồng con đâu?
- Má chồng con đó giờ lúc nào cũng muốn chị hai phục tùng ông H mà mẹ.
- Nhưng ko được, đây là chuyện của nhà chồng con, mẹ ko thể tự động chen vô giải quyết, liên quan đến nhiều người mà.
- Nhưng nếu bé Vy ko làm lớn chuyện lần này thì chị Vân có nước sống cũng như chết, con biết thế nào mẹ cũng ko chịu đâu.
- Vậy sao còn nói với mẹ?
- Con cầu may thôi, bé Vy thú thực là nó định thuê người qua làm nhục con kia rồi, nhưng nó nói nếu là mẹ thì chắc hẳn sẽ khác. Vì mẹ của con đó cũng dữ lắm, mà con thì mẹ biết rồi ... nói chuyện dờ.
- Thằng Vinh nó biết con can thiệp vô chuyện chị nó chưa?
- Dạ biết, nhưng chuyện con nhờ mẹ thì ko ....
- Nếu má chồng con biết thì sao?
- Tụi con sẽ giấu luôn mà, mẹ cũng có con gái, nếu con trong hoàn cảnh chị Vân mẹ sẽ làm gì, mẹ nghĩ vậy thử đi, 1 lần thôi mẹ.
- Vậy mấy đứa mong mẹ làm gì?

- Sẽ qua nhà con đó lần nữa, nói vô mặt má nó, nói cho bà biết con bà là loại con gái gì. Tụi con có cái điện thoại của nó, có tin nhắn của nó với ông H.
- Ở đâu mà tụi con có điện thoại.
- Cái đó con kể sau đi mẹ, con chỉ muốn biết mẹ có đồng ý giúp tụi con 1 lần ko thôi.
- Chị Vân con biết ko?
- Bé Vy sẽ an ủi chị, con mất dạy kia nó cũng đã nhắn tin khủng bố chị rồi.
- Thôi được rồi, để đó đi mẹ sẽ đi với mấy đứa 1 lần, coi như trải nghiệm luôn. Nhưng con phải lo cho chồng con đang hoang, nó khoẻ mới được.
- Dạ, cái đó mẹ yên tâm, con biết rồi. Anh Vinh xuất viện mới đi mà mẹ.
- Uhm.
- Con cảm ơn mẹ, chắc Vy nghe nó mừng lắm
- Thôi, vô chơi với chồng đi, mẹ về, có cần đem đồ về giặt ko đưa mẹ đem về nhà giặt cho.
- Thôi được rồi mẹ, chiều con chạy về thay đồ rồi lên, anh Vinh ở đây 1 mình 1 lát cũng ko sao đâu.

Biết là có gì đó hơi ko ổn khi lời cả mẹ mình vô chuyện này nhưng mà đúng là chỉ tưởng tượng cảnh mẹ chửi vô đầu bà già ko biết dạy con kia là đã sướng rơn lên rồi.

Khoảng 3h30, sau khi bác sĩ thăm khám, tôi đem đồ về nhà, tắm rồi lại vô viện. Nghĩ cũng lạ, mấy lần tôi bệnh hay gì thì vợ chồng chị Vân cũng thăm, mà nay chị Vân bệnh ko nói sao chồng chị ko dắt 2 đứa nhỏ vô thăm cậu 3? Chắc là ngại, đó là suy nghĩ của tôi. Lại bị cuốn vào chuyện của chị Vân mặc dù tự dặn lòng là phải ưu tiên chồng và gia đình nhỏ của mình trước đã.

Sực nhớ chị trên webtretho cho số điện thoại và địa chỉ của thầy chữa hiếm muộn, bấm số gọi nhanh, giọng thầy cũng trẻ lắm – người Bắc, mà thật ra thì chị trên wtt cũng gọi thầy là chị, chị cũng nói thầy còn trẻ. Thầy dặn 4 ngày từ ngày có kinh đến khám, khám nhớ cầm theo kết quả xét nghiệm và kết quả chẩn đoán trước đó.

Hôm nay đem theo laptop lên bệnh viện có gì buồn buồn ngồi viết thêm chuyện cũng được.

Gần 6h, ba và bé Vy đem cơm chiều lên, để cho ba nói chuyện với Vinh, tôi và em lại ra hành lang nói chuyện chị Vân

- Trời, chị làm nhanh vậy, mẹ chị là nhất, chị là đỉnh nhất.
- Thật ra mẹ chị cũng hơi ngại ....
- Chị nói bác yên tâm đi, em sẽ giữ bí mật và em sẽ chịu mọi trách nhiệm.
- Thôi, phóng lao thì phải theo lao, chịu gì thì 2 chị em chịu chung. Trưa em qua thăm chị Vân khoẻ chưa?
- Chỉ khoẻ nhưng buồn, chỉ ko kể chuyện cho em nghe đâu. Nhưng em chờ má chồng chỉ đi em nói chuyện với chị rồi.
- Em nói gì?
- Thì em nói em biết hết rồi, khuyên chị đừng giữ trong lòng nữa, em sẽ giải quyết và đòi công bằng cho chị.
- Rồi chị nói sao?
- Chỉ khóc chứ nói sao gì chị, khóc và nói muốn ly hôn, nhưng sợ. Chỉ nói ông H ko bao giờ đồng ý ly hôn và chỉ rất sợ ông, sợ má nữa.
- Rồi em có nói với chị là mình có bằng chứng và qua nhà con kia chưa?
- Chưa, em chỉ nói em biết thôi, rồi an ủi cho chị bớt buồn là chủ yếu.
- Ừ, vậy cũng được, đợi anh ba em về nhà đi rồi mình tính tiếp, mà em ko được làm gì phạm pháp nữa nghe, phải giữ bình tĩnh.
- Em sẽ cố gắng mà, mọi chuyện mà vỡ lở hết em mới nói cho má biết, má mà vẫn cổ hủ bắt chị hai về nhà đó em với chị hai bỏ nhà đi luôn.
- Thôi, trước mắt thì lo chuyện trước mắt thôi em à.

Tối đó, Vy gọi báo ngày mai chị Vân dọn đồ về nhà dưỡng bệnh, nhà chồng cũng đồng ý rồi, chỉ có má là ko vui cần nhẫn nhịn nhưng bị ba la nên thôi.

Tôi sau khi đã viết được 1 chap, đăng lên topic, sau đó cũng leo lên giường nằm với Vinh, hôm nay người bệnh kẻ bên đã xuất viện rồi. Vinh ôm tôi, tôi băng quơ

- Em có giống mưa ko anh?
- Mưa gì?
- Mưa rào?
- Mưa rào gì em?
- Ko giống hả?
- Uhm, em là gió ko phải mưa.
- À, là gió!
- Tự nhiên hỏi tào lao gì đó?
- Thì em ko biết có khi nào em là 1 cơn mưa chưa thôi, chưa phải thì thôi.
- Mưa gì cô, cô chỉ là vợ của tôi thôi, là cục cưng của tôi nữa.
- Anh là nắng của em.
- Bởi vậy lúc em nóng chắc cũng tại anh quá, haha.
- Mệt, ko lãng mạn gì hết.
- Mai xin về đi em, nằm đây cũng vậy à, giờ chỉ uống thuốc thôi, 3 ngày rồi.
- Uhm, để mai coi sao, mà anh có khoẻ thì người ta cũng cho anh về à, bệnh viện ko có giường mà nằm chứ người ta ko có nuôi bệnh làm gì.
- Lần đầu nuôi bệnh anh cảm giác sao?
- Cảm giác là ko muốn lặp lại 1 lần nào nữa.
- Uhm, lần trước anh ốm, anh buồn lắm.
- Là tại lúc đó anh đâu có cần em, anh có bác sĩ riêng lo cho rồi mà.

Vinh nhéo má tôi, hôn lên trán tôi.

- Ở đây mà là nhà là em chết với anh!
- Có sức ko mà sung, hù em.
- Được hết!
- Có khi nào ko có em ở gần anh thích người khác hay là ham muốn người khác ko chồng?
- Ko!
- Thiệt ko?
- Thiệt mà, anh nói thiệt, ngày xưa thì thấy gái đẹp ngực nở eo thon cũng mê cũng ham hố lắm, nhưng ăn chơi nhiều rồi, hư nhiều rồi ... nên giờ mấy cái đó thấy bình thường, ko còn thấy thích hay muốn.
- Vậy còn xin thì sao?
- Thôi, hỏi lung tung chi, ngủ đi em.
- Tháng này sạch kinh, em đi khám chỗ mới.
- Còn thuốc em đang uống?
- Thì nghỉ.

- Sạch kính mới khám được hả?
- Dĩ nhiên, lúc nào cũng vậy mà anh.
- Uhm, tới đó anh chờ đi.
- Uhm, anh phải đi chung.
- Ủa, khám anh nữa hả?
- Haha, người ta hỏi sơ thôi mà, anh sợ cái gì?
- Em nè, nếu ko có con thì anh cũng thương em nhiều, rất nhiều. Em đừng quá vì chuyện đó rồi nghĩ lung tung, trách bản thân, em mặc cảm. Nghe anh nói, anh yêu thương em và từ đầu anh đã chấp nhận tất cả rủi ro, chỉ cần em bên anh, như vậy nè là được rồi.
- Anh đừng nói vậy, em là vợ là dâu con, em phải có trách nhiệm sinh con cho anh, cháu nội cho ba má và cháu ngoại cho mẹ em nữa.
- Trách nhiệm là do em tự đặt lên vai mình thôi, anh ko có đòi hỏi em phải đẻ, anh chỉ đòi hỏi em luôn bên anh thôi.
- Nhưng mà ...
- Suyt, anh mệt rồi, nhắm mắt lại ngủ đi.

Ko cho tôi trả lời, Vinh siết tôi chặt hơn, tôi thấy nhiệt độ của Vinh vẫn còn cao lắm, chắc mai bác sĩ chưa cho về đâu. Vì mới uống thuốc nên thám thuốc Vinh ngủ sâu, tôi lại lật nhật ký ra viết .... Viết về những điều Vinh vừa thủ thỉ, tôi hạnh phúc và vui, cả biết ơn nữa. Nhưng càng cảm kích Vinh tôi lại càng thấy hối thúc mình. Cảm giác này như déjà vu, suy nghĩ đó nó cứ lặp đi lặp lại và nó cũng ko có ý định buông tha tôi.

Sáng nay Vinh vẫn còn sốt, những hột đỏ đã nổi tới chân. Dẫn chồng đi rửa mặt, rồi đi thử máu, về phòng bác sĩ vô khám, nói là nhờ ăn ngủ được nên mau khỏe, chắc nhiều lắm là ngày một sẽ được về nhà.

- Chắc nhờ bà xă chăm tốt nên sức khỏe tiến triển tích cực ghê. Nếu từ giờ tới tôi ko sốt thì mai về, còn vẫn còn sốt thì chắc một mới về được.
- Dạ.
- Chị nhớ cho chồng uống nước nhiều, bổ sung thực phẩm/ nước uống có C nha.
- Dạ.

7strong0, con Tiên gọi điện, vì hôm qua nó có nhắn tin hỏi thăm nên biết Vinh nằm viện

- 2 vợ chồng ăn gì tao mua.
- Cháo gà cho chồng tao, mua cơm tấm cho tao, mua thêm sữa đậu nành nóng cho tao nữa.
- Má, giống quá. Còn ông Vinh uống gì?
- Chồng tao uống cà phê nhưng mà mua ngon ngon ông mới uống.
- Dạ, để em mua Phúc Long cho.
- Cảm ơn mày, anh Vinh uống ít đường nha.
- Dạ!!!

Con bạn vô chơi 1 hồi, nó cũng mua đồ ăn sáng, cà phê vô ăn chung với 2 vợ chồng luôn

- Vợ chồng mấy người cần thuốc uống bồi bổ hay thực phẩm chức năng gì, thì làm ơn nói tui cái. Cờ nào cũng có, đi ra ngoài mua tui biết tui chửi ráng chịu.
- Tao có mua ở đâu đâu, toàn thuốc của chú bạn mẹ gọi về mà.
- Thì tao nói vậy thôi.
- Tiên, đó giờ chơi em có ăn hiếp Dung ko?
- Ai dám ăn hiếp nó anh ơi.
- Sao ko, vợ anh hiền mà.

- Nó mít ướt, nạt là nó khóc, người ta oài liền, ai thèm đi ăn hiếp đứa chán như nó. Em bảo vệ nó thì có, anh phải cảm ơn em, ko thì thôi mà anh còn hỏi, xuy.

- Em lạnh thiệt, 2 người chơi thân cũng có lý, 1 hiền 1 lạnh ...

- Anh định nói luật bù trừ chứ gì?

- Hahaha, uhm!

- Lúc anh quen nó, mỗi lần nó khóc là em muốn đi giết anh thôi!

- Giờ em yên tâm chưa?

- Giờ nó mà lại khóc thì em cũng muốn giết anh.

- Bữa nào anh mời vợ chồng em đi nhậu nha, cảm ơn em luôn bảo vệ vợ anh, haha.

- Em chờ đó, em nhớ dai lắm.

- Em nhớ dai cỡ Dung ko?

- Thôi, em chỉ nhớ ai hứa mời em đi ăn mà ko mời thôi chứ nhớ như con này thì nó là yêu quái rồi, ai mà chuyện lớn chuyện nhỏ mấy chục năm cũng nhớ. Mấy người bán thuốc bổ não gặp nó cũng nản.

- Haha, em nói chuyện mắc cười quá.

- Uhm, anh cười cho mau hết bệnh. Còn con kia mày tập trung ăn quá vậy?

3 người chúng tôi ngồi cười vang cả phòng, ông Vinh bị con Tiên ghẹo cười ngả nghiêng.

Bất giác nghĩ tới chị Vân, cũng là phụ nữ, thậm chí chị còn tốt hơn tôi gấp bội, vì chồng vì gia đình chồng, đẻ 2 đứa con dễ thương như vậy nữa .... Mà tại sao chị lại khổ hoài vậy? Cuộc sống kiếp này có phải là kết quả của kiếp trước như bà ngoại hay nói ko?

Rồi lại nghĩ tới thứ con gái khốn nạn kia, nó nói ko muốn thằng đàn ông ly hôn vì nó ko muốn làm vợ, ko muốn đẻ nữa, nó chỉ đơn giản thoả mãn dục vọng bản thân, ngày xưa nó đi học, trường học bỏ qua môn đạo đức/ giáo dục công dân cho nó sao? Bởi vậy hôm qua lang thang facebook thấy có câu “gái văn phòng và cave, bây giờ ko biết ai là ai đâu“. Lại nghĩ tới ngoại nói, nếu như ngoại nói thì kiếp này chị Vân khổ cứ khổ mà con kia làm bao nhiêu chuyện mãi kiếp sau mới nhận hậu quả. Nếu như Vinh đi chơi gái, đi bia ôm massage thì có phải là dễ chịu hơn nhiều ko?

- Dung, em làm gì mặt đơ ra vậy?

- Hà ... ko có gì.

- Lại suy nghĩ gì rồi phải ko?

Con Tiên ngồi 1 lát cũng về tiệm thuốc, tôi tiễn con bạn về, cảm ơn nó là nó chửi như tát nước vô mặt.

Tôi còn chờ tin chị Vân từ bé Vy nữa, ko biết chị về nhà có bị má la hay day nghiêng gì hay ko? Rồi 2 đứa nhỏ nữa, tội quá chừng.

- Em nghe bé Vy nói bữa nay chị Vân dọn về nhà.

- Dọn về là sao em?

- Em ko biết sao, nhưng Vy nói chị hai dưỡng bệnh.

- Ồ, mà chị hai dám về nhà thì cũng mừng. Các sắp ly hôn luôn rồi.

- Sao anh nói vậy?

- Anh nghĩ vậy rồi đoán thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Đẻ Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

Ngày hôm nay Vinh ko sốt nhiều, đến trưa ăn cơm thì hơi ỉm đầu 1 chút xíu thôi. Sáng này có 1 chị mới nhập viện cùng phòng, chị bị chồng đánh vì phát hiện chồng ngoại tình vì đòi ly hôn .... Tôi ko hỏi nhưng nghe chị nói chuyện điện thoại tôi hiểu, ko ai nuôi chị trừ 1 người bạn, vì gia đình chị ở quê hết, chị ko báo, nhà chồng chị thì cũng ở nước ngoài, chỉ có chị - chồng chị và con chị, thằng bé 6 tuổi khôì ngô, nhìn đẹp trai y chang như chị.

Buổi trưa người bạn gái của chị dẫn con chị vô với chị, chị bị đánh đập lá lách, chấn thương 1 bên mắt, mà nói dối là bị té, thằng bé cứ khóc thút thích.

Ăn cơm xong Vinh thăm thuốc lại ngủ.

- Chị có cần gì ko em phụ chị?

- Thôi được rồi em

- Chị, chị cần gì em làm dùm chị cho, thấy chị đi lại khó khăn quá.

- Ko sao đâu em, bạn chị có thuê người rồi, lát nữa người ta vô thôi, cảm ơn em.

Tôi lấy 1 hộp bánh quy nhỏ, đưa cho thằng bé, thằng bé tròn xoe mắt vừa hứng thú nhưng nhìn mẹ tỏ ý xin phép

- Con cầm đi, di cho con.

Tôi nhìn nó, gật đầu nheo mắt cười với nó, nó mới chìa tay ra cầm bánh, cầm bằng 2 tay

- Con cảm ơn cô.

- Con bao nhiêu tuổi rồi, con tên gì?

- Dạ con 6 tuổi, con tên Phi Hùng, ba con tên Phi Anh, 2 ba con của con là Anh Hùng đó cô.

Thằng ế gỡ cái bánh ra vừa ăn vừa ngồi nép sát vô mẹ, mẹ nó xoa xoa đầu.

- 2 em chưa có con hả?

- Dạ.

- Còn trẻ mà em

- Trẻ gì nữa chị ơi, em hơn 30 rồi chị

- 2 em cưới nhau lâu chưa?

- Dạ hơn 5 năm rồi.

- Nhìn 2 vợ chồng tưởng mới cưới chứ.

- Dạ.

- 2 em kế hoạch hả?

- Dạ ko, tụi em bị hiếm muộn.

- À ...

- Chị có ăn trái cây ko chị, trái cây em có nhiều lắm, cherry, nho hay kiwi nha chị.

- Thôi em, chị đau bụng lắm

- Dạ.

Chị cười chua chát

- Ngày xưa chị ham vui sớm, 17 tuổi đã cưới, 19 tuổi đã làm mẹ. Gia đình ở quê hết, chỉ có chị theo chồng lên đây, mẹ chị khóc hết nước mắt còn chị khẳng khái đi theo chồng xa mưu cầu hạnh phúc, sung sướng.

- Ủa, vậy đây là bé nhỏ hả chị?

- Uhm, đứa thứ 3 rồi em. Con đầu chị bị bệnh mất năm 12 tuổi, đứa thứ 2 bị hư, đây là thằng thứ 3, nhưng chị cũng hết sanh được rồi em nên coi như có 1 mình nó.

- Dạ ...

Đang nói tới đó thì bạn chị lại vô cùng với 1 cô trung niên, thấy chị đưa 1 ghi tờ giấy ghi sẵn dặn dò cô đó điều gì đó rồi cô đi, chị nhờ bạn chị dẫn con chị đi rửa mặt, ra cho thằng nhỏ ngủ trưa.

Chị Vân với 2 đứa nhỏ và bé Vy cũng vô

- Trời, chị khoẻ chưa mà vô đây chị?

- Đờ nhiều rồi em.

- Dạ, chị ngồi đi

Tôi nhắc mấy cái ghế cho chị ngồi. Chị Vân cũng cúi đầu chào chị cùng phòng.

Nhìn mắt chị Vân quầng thâm, xanh xao và xơ xác đến tột.

- Ở nhà chán quá, chị vô chơi với em sẵn thăm thằng Vĩnh chút rồi dẫn mấy đứa nhỏ đi coi phim.

- Dạ, nay thứ tư nè chị, CGV giảm giá.

- Uhm, tui nó đòi coi phim hoạt hình gì đó.

- Chị khoẻ hẳn chưa, đi vậy chị mệt ko?

- Thì cũng cả chục ngày rồi mà em, đi với đi út nữa mà.

Vĩnh trở mình dậy, uống nước rồi hỏi thăm chị hai, 2 đứa nhỏ chạy lại tính ôm cậu 3

- Thôi, đừng có ôm mấy đứa nhỏ, anh đang bệnh mà.

Vĩnh khựng lại vài giây, giả bộ 1 tay che miệng ho khụ khụ, tay còn lại xoa xoa tay mấy đứa nhỏ, cười tí mắt, tôi lại lấy trái cây và bánh ra cho mọi người cùng ăn. Trong lúc đó thì có 1 người đàn ông mặc vest vô phòng, nhìn quanh ko chào hỏi ai

- Anh về đi, có con ở đây, em sẽ nói chuyện sau với anh.

- Anh tới đưa con về.

- Con ở đây, tôi về. Giờ đem nó về ai coi chừng nó?

- Anh sẽ đem con tới công ty.

- Tính sau đi, con ngủ rồi.

- Sao cũng được.

- Ủ, anh về đi, và chuẩn bị đơn từ, em xuất viện sẽ ra toà, em còn ra công an nữa. Chứng cứ có đủ rồi, phim chụp, bệnh án của em đủ cả. Và có cả hình của anh nữa.

Gã đàn ông có vẻ bức tức, quay lưng hậm hực bỏ đi. 4 người lớn chúng tôi cùng nhìn chị, chị cười ngao ngán

- Chồng chị, có bồ nhí, chị đi bắt ghen, về nó mượn rượu đánh chị tới nhập viện luôn ....

Chị Vân trở mặt, mặt đờ đẫn

- Có bồ nhí còn đánh chị nữa hả?

- Uhm, nó đánh chị, dọa giết chị, chửi chị và cấm chị ko được đụng tới con kia.

- Rồi chị tính sao?

- Lần đầu tiên dám đánh chị, mà đánh tới cỡ này, chấn thương tứ bề, chị sẽ ly dị, đòi chu cấp và chia đôi tài sản, giành quyền nuôi con, thưa công an tội bạo hành.

- Lần đầu tiên chồng chị ngoại tình hả?

- Ko, lần thứ mười mấy rồi, nhưng là lần đầu tiên đánh chị. Chị luôn nghĩ nó sẽ ko bao giờ dám đánh chị vì chỉ nói rồi, động tới chị là chị ly dị và bắt con. Tại chị ham tiền ham giàu nên lấy nó, ngày xưa mình đẹp mình trẻ nên nó chiều.

- Bây giờ chị cũng đẹp mà chị.

- Nhưng mấy đứa bìa ôm, sinh viên đẹp và trẻ hơn.

Chị lại cười trong khi chị Vân cứ ngẩn người ra, tôi phá vỡ bầu ko khí bằng cách mời trái cây mọi người, nhưng chắc do cùng cảnh ngộ nên chị Vân cứ hỏi mà lo đi đĩa trái cây

- Chị thừa hả?

- Uhm, chị có bằng chứng ngoại tình 3 đứa gần nhất, bệnh án đa chấn thương chị còn mới nè, nhà chị có lắp camera nữa. Nói chung, chị thắng chắc rồi.

- Chị cho người theo dõi hả chị?

- Đương nhiên, chị đi đánh ghen còn nhiều hơn đi spa. Chị nhẫn nhịn an phận nuôi con rồi, nhưng ko thể nào chịu được, ko phải chị còn thương nhưng ít ra chị nghĩ tới cái tình nghĩa, dù gì ngày xưa nó cũng cưới hỏi đăng hoàng, xây nhà ở quê cho ba mẹ và em chị, lo cho em chị học đại học, mở shop cho chị kinh doanh.

- Chị bắt đầu phát hiện là hồi nào?

- Lúc chị hư thai đứa thứ 2.

Thôi chết rồi, đứng đái đứng tăng số của chị Vân luôn rồi.

- Sao chị biết vậy chị?

- À, dễ mà em, phụ nữ mình để ý 1 cái là biết liền chứ gì.

- Rồi lần đầu tiên chị xử lý sao?

- Chị tới gặp con bé đó, tát nó vài bạt tai hù sẽ thừa công an. Mà chồng chị cặp với sinh viên là chủ yếu, mấy đứa sinh viên giả bộ xin việc làm thêm hay gì đó .....Mà mấy đứa đó nó nhất lăm, đến con quỷ cái này nó lì, nó thách chị đủ thứ, chị đánh nó 1 trận thì chị bị vầy luôn.

- Chị buồn ko sao em thấy chị ko buồn?

- Chị chai rồi, lúc bị đánh chị còn thách nó giết chết chị chứ ko khóc mà.. Kiểu như cũng hơi sốc nhưng đúng ý chị, có cái có để chị đường đường chính chính ly dị và nuôi con, gia đình nó sẽ ko còn có lý gì để nói chị.

Chị Vân nước mắt chảy dài, đi nhanh vô nhà vệ sinh.

- Chị của em có sao ko vậy?

- Dạ ko sao đâu chị, chỉ hơi nhạy cảm.

Hai đứa nhỏ thấy mẹ khóc đứng gõ cửa cóc cóc

- Mẹ ơi, mẹ lại bị đau bụng nữa hả mẹ?

Vinh nằm gác tay lên trán, Vy thì ngồi suy nghĩ đăm chiêu, chị Vân nhốt mình trong toilet, 2 đứa nhỏ cứ đứng ngoài chờ mẹ, con trai chị kia đang ngủ trên giường bệnh của mẹ nó, chị cùng giường thì bấm điện thoại gọi liên tục, mặt chị bị bầm tím hẳn 1 bên, mắt trái của chị còn bị tụ máu. Còn tôi thì ngồi đó, quan sát tất cả, cái phòng chỉ có hơn 20 m vuông mà có tới 2 bị kịch hôn nhân gia đình, có tới 3 mảnh đời trẻ nhỏ bất hạnh. Tôi nhìn trần trần Vinh đang gác tay lên trán, chồng tôi rõ là người khô khan ko chia sẻ hay nói chuyện tình cảm với mọi người nhưng gia đình ai cũng thương anh. Còn với tôi thì sao? Mười năm nữa có khi nào ..... ôi ko được, tôi phải rút chân ra khỏi ý nghĩ này, tôi còn phải tập trung sức khoẻ và thoải mái tâm trí còn để con nữa, trời ơi!

Chị Vân rửa mặt bước ra ngoài, chào mọi người rồi gấp gấp nắm tay mấy đứa nhỏ đi về, bé Vy chạy theo ko kịp luôn. Tôi cũng chạy theo, dặn bé Vy nhớ canh chừng anh út chị, có gì gọi điện cho tôi.

Chiều hôm đó có công an tới hỏi chị vài câu, họ ghi ghi chép chép. Tôi cũng ko quan tâm quá nhiều nữa, cũng ko hỏi chị thêm 1 điều gì, thân phụ nữ đau khổ muôn phần nhưng bao nhiêu người đủ mạnh mẽ để dứt khoát, để tố cáo khi bị chồng đánh? Hay đa phần im lặng chịu đựng mọi thứ?

Tôi về nhà tắm, thay đồ rồi lại vô viện, buổi nay mẹ, ba má cùng vô thăm Vinh 1 lúc. 2 bên thông gia hỏi thăm đủ thứ. Mọi người đi về, tôi chị bên cạnh cũng gửi con chị đi đâu ko rõ, cô trung niên buổi trưa vô chăm sóc cho chị, chị vẫn gọi điện thoại liên tục.

Tối bác sĩ khám 1 lần, cho thuốc uống rồi nói mai Vinh sẽ xuất viện với điều kiện phải xét nghiệm máu thêm 1 lần nữa. Vì từ trưa Vinh ko bị sốt thêm

nữa, mấy hột máu đã xuống tới lòng bàn chân rồi, mấy ngày trời nay nhìn chồng cũng xuống sắc, mặt tóp hăn lại, râu thì lởm chởm.

Tôi xếp và dọn bớt đồ đạc khăn chiếu, tôi đó hai vợ chồng tôi vì tể nhị nên ko nói chuyện hay giỡn như bữa trước, 10 h vợ chồng còn đi dạo mát ngoài khuôn viên bệnh viện, lên giường nằm thì mỗi đứa 1 cái điện thoại lướt web xem tin tức rồi ngủ, đêm nay tôi chỉ có thể viết vì dòng nhật ký đầy trắc ẩn, đầy những suy nghĩ đau đầu trong bụng, chứ ko thể online được.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127

Nguyên 1 đêm Vinh ko sốt nữa, ngủ ngon nên sáng sớm bác sĩ cho thử máu và kiểm tra lại thấy ổn thì đồng ý cho xuất viện. Tôi mừng gì đâu, mấy ngày trời ở trong bệnh viện tuy cũng phòng dịch vụ thoải mái, ăn uống cũng ko cực gì nhưng cảm giác bức bối, rồi tối ngủ ko ngon mà nay vô làm lại công việc chắc cũng ngạp đầu luôn chứ.

Đi làm thủ tục xuất viện, đồ đạc cũng dọn dẹp xong tới qua, gọi cho gia đình báo Vinh xuất viện nữa. Xong xuôi hết, kêu taxi chuẩn bị về, 2 vợ chồng cũng chào chị giởng bên, chị cũng chào lại

- Chào 2 em, chúc 2 vợ chồng luôn vui vẻ, giữ gìn hạnh phúc và yêu hết mình khi còn có thể nha.

- Dạ, em cảm ơn và chúc chị mau khỏe.

Tôi gượng cười, tôi ko hiểu đó là 1 lời chúc đơn thuần hay là 1 lời đe dọa về 1 bi kịch hôn nhân, xa hơn tôi lại nghĩ đây có thể là 1 điếm báo. Đầu óc lại chơi vơi vì những chuyện đầu đầu, tôi kéo mình lại bằng suy nghĩ “ chắc tại gần tới tháng nên nhạy cảm và nghĩ lung tung.”

Vừa mở cửa nhà, mặc cho nhà dày bụi đi nhám hết chân, đồ dơ đầy rở, vì đóng cửa liên tục mấy ngày thậm chí còn ngửi được mùi ẩm trong ko khí luôn chứ ko phải chơi. Tôi vừa lấy đồ để ra ngoài, chuẩn bị quét nhà lau nhà, ông Vinh đã ôm hôn xối xả ko thể nào chống lại được.

- Đứng yên, anh ôm hôn cái!

Tôi đứng yên cho ông hôn, 1 lúc thì ôm lại

- Lần sau thấy ko khỏe phải nói liền, ko vị giận em mà chịu đựng vậy nữa nha.

- Uhmhhh

- Thôi anh đi nằm 1 chút đi, em dọn dẹp nhà cửa 1 chút.

- Em kêu người tới dọn dẹp đi, mấy nay em cũng mệt rồi mà.

- Ủa, em cũng hơi oải chút, để em gọi coi chỉ rảnh ko.

Tôi gọi người giúp việc trả tiền theo giờ, rồi tôi lấy xe đi mua đồ về ăn sáng, 2 vợ chồng về sớm nên chưa ăn.

2 vợ chồng đang ăn sáng thì chị giúp việc qua, tôi hướng dẫn chị giặt đồ dùm, quét dọn nhà cửa thế nào, dọn tủ lạnh thế nào. Chị Vân lại qua, chị đi 1 mình thôi, mặt có vẻ thất thần, chán chường

- Ủa, sáng chị qua sớm vậy chị, mấy đứa nhỏ đâu chị?

- Uhm, mấy đứa qua nhà nội rồi. Cho chị ở đây chơi được ko? Ở nhà chị buồn quá.

- Dạ chị ở chơi với em, bữa nay em cũng nghỉ 1 ngày nữa mà, chị ăn gì lát em đi chợ mua đồ về nấu.

- Lát chị đi chợ với em nha.

- Dạ.

Vinh hình như cũng hiểu rõ ràng chị Vân cần nói chuyện riêng

- Hai chị em ngồi chơi đi, em đi tắm rồi nằm nghỉ 1 chút.

- Anh tắm nước nóng đi, nhưng khoan hã gội đầu nha, có gì lát em gội rồi sấy tóc cho anh.

- Uhm.

Vinh vô phòng đóng cửa, tôi dọn đồ ăn sáng, chị Vân cứ đi theo tò tò.

- Chị ngồi đi, em pha cho chị ly trà nghe, rồi chị em mình nói chuyện, chị có gì muốn nói thì nói hết với em đi.

Chị Vân gật đầu, tôi pha 2 ly trà. Chị giúp việc cũng đã lau nhà và vệ sinh các toilet cũng như tủ lạnh xong, chị đã bỏ đồ vô máy giặt sấy khô rồi, tôi nói chị thôi vậy được rồi, để lát tôi phơi đồ rồi về đi, tôi gửi đủ tiền giờ, và gói cho chị mấy đồ đông lạnh chưa ăn vì Vinh mới bệnh về nên tôi ko dám cho ăn đồ đông lạnh.

Xong xuôi nhà cửa sạch sẽ, xịt nước thơm thơm tho, tôi mới đi vô thay bộ đồ, mặc dù tôi cũng hơi mệt và muốn nằm cho đã lưng nhưng tâm trạng của chị Vân quan trọng hơn. Tôi bung trà ra bàn để, chị Vân thoáng chút căng thẳng

- Vy nó biết, nhưng mà chị muốn nói với em tại vì dù sao em cũng từng trải qua những ngày tháng trực trực với thằng Vinh.

- Dạ, chị nói đi.

- Anh H ngoại tình.

- Dạ

Tôi giả vờ như ko biết chuyện, chăm chú vào câu chuyện

- Chị muốn ly hôn, nhưng ảnh ko chịu.

- Sao ảnh lại ko chịu vậy chị?

- Ảnh nói chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Chắc tại chị ngu quá nên lời nói và yêu cầu ko có giá trị.

- Chị tự ly hôn đơn phương được mà, nhưng chị đã chắc chắn chưa chị?

- Bây giờ chị ko còn kiên nhẫn, chị ko còn cảm xúc ghen tuông hay buồn chán mỗi khi phát hiện ảnh ra ngoài với gái nữa. Giờ chị muốn ở với con thôi, ảnh làm gì chị ko muốn dính tới nữa.

- Chị nói với ảnh những gì mà ảnh ko chịu?

- Chị nói là chị muốn ly hôn, muốn giải thoát cho ảnh, chị ko cần chia tài sản gì hết chỉ cần 2 đứa nhỏ thôi.

- Ảnh nói gì?

- Ảnh nói chị quên đi!

- Rồi chị phản ứng sao?

- Chị tắt máy.

- Chị nói qua điện thoại hả?

- Uhm, nếu chị gặp ảnh chị ko dám nói đâu.

- Ảnh nắm thóp chị rồi, ảnh biết chị nhát và sợ ảnh. Nhưng sao lại ko cần tài sản, chị cần nuôi con mà.

- Chị lo được.

- Ảnh có lỗi với chị, mà chị chỉ muốn để ảnh được giải thoát mà ko cần đến lợi ích của chị sao? Các con chị sẽ thế nào? Nhà chồng chị biết chưa?

- Biết, má chồng chị lần nào cũng nói “đàn ông mà, rong chơi chán sẽ về, ko ai mà suốt ngày ăn phở trừ cơm, chồng của chị mãi là chồng con chị, mãi là cha của con chị”

- Chị Vân, chị có thương anh H ko? Hay ngay từ đầu chị chỉ lấy ảnh vì trách nhiệm?

- Chị ko biết nữa.

- Khi ảnh ra ngoài lảng nhãng chị có ghen ko? Chị ko sợ mất chồng sao?

- Chị có ghen, có buồn, chị khóc nhưng ảnh cũng nói là chỉ là rong chơi thôi, hết lần này tới lần khác, chị đều bỏ qua.

- Vậy tại sao lần này chị lại muốn ly dị?

- Vì chị chán phải như vậy rồi, chị ko muốn phải sống vô dụng nữa, nhân viên mà ảnh đang cặp nó còn nhắn tin cho chị, thách chị ly dị.
  - Nó thách chị cái gì?
  - Nó thách chị dám ly dị, nó nói anh H với nó ko bao giờ lấy nhau, nó ko muốn phải thế chỗ của chị, 1 con đàn bà chị biết nấu cơm, quán xuyến và đẻ, nó ko phải loại vô dụng vô cảm chịu chia sẻ chồng mình như chị.
  - Chị có trả lời tin nhắn ko?
  - Ko.
  - Nó nhắn chị nhiều ko?
  - Có, nó còn gọi mỗi lần anh H mới gặp nó xong. Nó diễn tả là hôm nay a H mặc đồ đó, mang giày đó.
  - Nó gọi chị rồi chị có chửi nó ko?
  - Ko.
  - Vậy chị nói gì?
  - Chị hỏi nó nói xong chưa, rồi tắt máy.
  - Lần nào cũng vậy hả?
  - Uhm.
- Trời ơi, tôi nghe kể thôi mà đã điên tiết lên rồi, tại sao trên đời này lại có người vợ nào hiền đến nhu nhược như vậy? Hay là do chị Vân ko yêu chồng? Hay là quá yêu chồng nên sợ?..... Mà tại sao lại có loại chồng như vậy? Rồi tại sao lại có loại con gái hồ ly tinh như vậy? Nghe chuyện mà chết mất thôi.
- Chị mong em khuyên chị thế nào?
  - Chị muốn hỏi em thời gian em ly thân với thằng Vinh có kinh khủng ko?
  - Đó là khoảng thời gian kinh khủng nhất cuộc đời em (tôi nghĩ có lẽ còn kinh khủng hơn lúc tôi bỏ con rồi chia tay Thái, và kinh khủng tương đương lúc ngoại mất), nhưng hoàn cảnh đâu có giống chị, em thương Vinh, em ghen, em cảm thấy bị tổn thương nhiều lắm, chứ ko như chị đâu! Sao chị có thể vô cảm như vậy? Điều gì quý giá nhất đối với chị lúc này vậy?
  - Con chị! Ai làm gì cũng được, chồng chị thế nào, nhà chồng thế nào, ba má thế nào cũng được, nhưng con chị phải theo chị, chị ko cần gì chỉ cần 2 đứa nó.
- Tôi bắt đầu thấy nản, tôi ko biết nên khuyên điều gì trong khi động lực chị ko có, 1 chút ghen tuông chị cũng ko. Vậy mà tôi cứ luôn lo chị bị khủng hoảng và tổn thương suốt thời gian qua. Nhưng sau khi nói chuyện tôi cảm thấy mình phí phạm suy nghĩ của mình quá. Tại sao tôi lại phải nghĩ cho chị trong khi chị chẳng thèm nghĩ cho bản thân mình? Sao tôi phải đi bắt ghen dùm chị? Trái tim của chị được cấu tạo bằng cái gì vậy? Đó ko phải cao thượng, ko phải vị tha, cũng chẳng phải hiền từ ..... với tôi như vậy là Ngu ngốc!
- Dung, Dung!
  - Dạ!
- Tôi suy nghĩ lẩn quẩn và bị mất hết động lực để tiếp sức cho chị, ko biết như vậy có phải là ích kỷ ko nhưng rõ là nói chuyện với chị xong ko rút ra được bài học hay kinh nghiệm gì, cũng ko tội nghiệp gì chị, thậm chí còn hơi ghét chị nữa. Chỉ thương 2 đứa nhỏ có 1 người cha vô tâm và 1 người mẹ vô cảm.
- Giờ chị phải làm sao?
  - Ly dị đi chị.
  - Em khuyên chị vậy thôi sao Dung?
  - Dạ.
  - Em ghét chị hả Dung?
  - Dạ ko, em hơi bức thôi.
  - Chị biết mà, anh H cũng có thái độ giống em sau mỗi lần mè nheo.

Tôi nhìn chị ....

- Thái độ gì chị?

- Thái độ bất cần và chán ghét chị.

- Tại sao chị ko ghen? Tại sao lại trở thành con rôi bên nhà chồng như vậy? Tại sao chị ko biết tôn trọng cảm thân, chị ko trân quý cảm xúc của mình? Tại sao chị vẫn có hứng thú để gần chồng? Em hỏi vậy chị có chán bản thân chị ko? Em nói chị đừng buồn, 1 người như chị vậy .....

- Một người như chị bị chồng chán cũng đúng phải ko Dung?

Tôi chững lại, cảm giác bức bối tuột về 0 khi nước mắt chị chảy dài, cơ mặt chị giãn hết cỡ, những giọt nước mắt trên khuôn mặt có vẻ hài lòng và chấp nhận sự thật đó, nhìn vừa tội vừa thương lại vừa bức. Tôi chồm qua ôm chị, chị bắt đầu nức, giọng đứt quãng, tôi vỗ lưng chị. Cảm giác tủi thân khi ai đó chạm vào đúng nỗi đau thầm kín là như vậy, tôi hiểu mà, người ta càng dỗ mình sẽ càng khóc.

Một tay tôi lấy hộp khăn giấy dưới bàn lau nước mắt cho chị.

- Em chửi chị tiếp đi Dung!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

- Em xin lỗi chị, chị Vân nhìn em đây, em xin lỗi, em xin lỗi vì nặng lời với chị. Vì 2 đứa nhỏ chị phải mạnh mẽ lên, chị phải mạnh mẽ lên và làm bất cứ điều gì chị muốn. Em, bé Vy và anh Vinh sẽ ủng hộ chị, ko để chị một mình.

- Chị sợ lắm, chị sợ má sẽ chửi chị, sẽ đuổi chị đi, chị ko thích sống chỉ 3 mẹ con, chị muốn con chị có tình cảm gia đình. Đó là lý do chị luôn cho qua mọi chuyện, anh H thương con nhưng anh thương con công và thương mấy mối quan hệ ngoài luồng hơn, với anh mỗi sáng đi làm hôn mỗi đứa 1 cái, mỗi tối hôn mỗi đứa 1 cái đã là tròn trách nhiệm. Mọi thứ còn lại là chuyện của chị.

- Chị cứ khóc đi, em sẽ ngồi với chị tới khi nào chị khóc đã thì thôi.

- Chưa bao giờ chị bị nhà chồng nặng lời, chưa bao giờ chồng chị nặng lời, sau những việc làm sai trái với chị anh chỉ cần nói “chị là vui qua đường thôi”, và chị cứ tin như vậy. Như 1 con bù nhìn vừa ngu vừa mù, bạn chị ganh tỵ vì chị đeo kim cương hạt xoàn, vì nhà có xe hơi xịn vì con chị được học trường quốc tế. Tội nó ko biết ngày sinh nhật chị thì chồng chị phải đặt lịch báo thức hằng năm, và tiệc sinh nhật lúc nào cũng là 1 bữa tiệc sang trọng, 1 món quà đắt tiền và hết! Năm nào như năm nấy. Chị muốn được đi du lịch, chị hỏi bé Vy hết tour này tới tour khác nhưng ko bao giờ được đi với chồng, anh lựa lúc chị bận thì rủ chị đi, tới lúc chị rảnh thì anh lại bận.

Tôi cứ vỗ vai và xoa lưng chị .....

- Có những lúc chị bật GPS điện thoại phát hiện anh đang ở Nha Trang, đang ở Đà Nẵng, ở Kiên Giang – Phú Quốc, ở khắp nơi vào những dịp lễ và cuối tuần, anh nói anh đi công tác. Nếu chị mở miệng chị sẽ bị coi là người vợ ích kỷ ko biết thông cảm cho chồng ... cứ như vậy chị im lặng.

- Chị đói ko? Em lấy gì nấu cho chị ăn nha.

Chị Vân gật đầu lia lịa, chắc chị mệt và đuối lắm rồi. Tôi vô bếp có mấy ly cháo ăn liền, tôi nấu cho chị 1 ly – đập thêm 1 trứng gà (như tôi lâu lâu vẫn ăn khi lười ra ngoài), rót thêm 1 ly nước trái cây, tôi biết con mệt con đói còn cào và cả sự trống trải sau mỗi khi khóc là như thế nào. Tôi từng ước có ai đó cho tôi 1 ly sữa và 1 tô bún bò sau khi tôi khóc xong, để thấy được quan tâm.

Tôi hiểu hoàn cảnh của chị Vân rồi, chị ko hẳn yếu đuối đâu mà là cảm xúc đã bị chai sạn, sống với loại chồng như vậy thì con người dễ hoá đá lắm. Tôi thấy chị vô toilet rửa mặt, tôi nghe chị ho đến muốn ới nhưng tôi vẫn để chị tự làm, sau tất cả những tổn thương thì chuyện những con ghen đó chỉ là con muỗi.

Có vẻ chị đã khóc xong, đã bình tâm 1 chút, tôi bung cháo và nước trái cây cho chị. Xong tôi mở cửa phòng, Vinh lại ngủ rồi, tôi thêm được nằm đó giống Vinh quá.

- Chị thấy đỡ chưa?

- Uhm.

- Giờ cho em hỏi chị 1 điều nha.

- Em hỏi đi.

- Khi chị mất con, chị có bị sốc ko?

- Có 1 chút, nhưng ko sốc mà chị chỉ buồn, dù sao chị cũng có 2 đứa khoẻ mạnh rồi. Với lại chị bị nang cũng lâu rồi, bác sĩ cũng có nói chị khó mà có con sau khi sinh đứa thứ 2 mà.

- Là em lo cho chị nhiều quá rồi, em tưởng như trời đất sẽ sụp đổ dưới chân chị. Em nghĩ chị là em, em mà có con rồi mất như vậy chắc em điên luôn quá. Nhưng chị ko giận em chứ?

- Ko giận em, chị ước mình mạnh mẽ được như em.

Tôi luôn thắc mắc, tại sao có nhiều người nói mình mạnh mẽ ..... ko biết mạnh mẽ chỗ nào? Có khi nào họ làm giữa lì và mạnh mẽ ko?

- Chị bình tâm chưa?

- Đờ nhiều rồi em, thật ko sai lắm khi tìm em.

- Giờ chị định sao? Em cũng ủng hộ chị mà.

- Em cho chị lời khuyên đi.

- Em khuyên chị rồi chị có làm theo ko?

- Chị sẽ suy nghĩ, chị hứa.

- Dù có ly dị hay ko thì trước tiên chị nên 1 lần mạnh mẽ, đòi hỏi công bằng, 1 lời xin lỗi đáng lẽ chồng chị nên nói từ lâu. Chị nói với ông là phải nói chuyện trước cha mẹ 2 bên, xong chị nói ra những gì chị cảm thấy – chị cứ khóc nếu chị cảm thấy ảm ức. Rồi bắt ông xin lỗi, tùy vào cảm giác của chị mà tính tiếp.

- Sao khó quá vậy em?

- Đó là lời khuyên của em. Ko bao giờ em muốn 1 gia đình nào ly tán, các con phải thiếu thốn tình cảm cha hay mẹ. Nhưng có lỗi là phải xin lỗi, với chị, chị cũng phải tự xin lỗi bản thân mình.

- Chị sẽ suy nghĩ kỹ điều em vừa nói.

- Em cũng thú thực với chị, chuyện anh H ngoại tình, đó là con nhỏ nhân viên thời vụ trong công ty, em biết nhưng em lúc nào cũng nghĩ chị đang sốc nên ko dám nói. Nay chị biết, mà nó cũng đã nhắn tin và gọi điện làm phiền chị, em xin phép chị cho em với bé Vy giải quyết nó. Em tức lắm rồi.

- Tùy em, tụi em làm gì nó cũng ko liên quan tới chị, thật sự chị ko quan tâm đến loại đi điểm trá hình đó. Nhưng mấy em làm gì cũng đừng để dính liếu tới chính quyền là được. Cảm ơn em nhiều, giờ chị qua nhà nội đón 2 đứa nhỏ về ngoại.

- Dạ, chị mệt thì nghỉ 1 chút rồi hẳn đi.

- Có làm gì đâu mà mệt, chị làm phiền em rồi. Chị về nghe.

Cửa đóng lại, tôi bỏ ly tách đó, đi thẳng vô phòng nằm xuống cái giường thân quen, đúng là ko đâu bằng nhà mình, đã cái lưng gì đâu à. Vinh xoay người qua ôm vợ trong khi mắt vẫn nhắm nghiền

- 2 chị em giải quyết xong chưa?

- Em làm bấy lâu nay rồi, em tưởng chị Vân quần quai lắm. Nhưng đâu có. Chỉ tình queo, em hơi hụt hẫng.

- Uhm, sáng thức sớm quá giờ ngủ chút đi lát anh chờ đi ăn.

- Ngủ thì ngủ nhưng anh chờ đi ăn thì coi lại.

Chắc trong người mệt, ngã lưng thiệt là đã. Tôi cời áo lót, nhắm mắt lại tổng kết chuyện mấy ngày qua. Cuộc sống mà, phải va chạm, phải chứng kiến những chuyện ko phải của mình để học hỏi và rút kinh nghiệm. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, vợ chồng tôi ko nên nhìn lên chỉ cần nhìn ngang đã hơn nhiều gia đình khác, tiền ko nhiều thiệt nhiều nhưng tình yêu ko bao giờ thiếu. Tôi ôm Vinh, chu môi hôn lên trán ông, tôi hài lòng với hiện tại, vợ chồng tôi có nhau, yêu nhau là thế. Và nhớ 1 câu nói của ai đó “mọi chuyện luôn khó khăn khi chưa được giải quyết“, bao nhiêu lần tôi cứ tưởng mình chết đi, nhưng khi trải qua 1 lần đau tôi quý cuộc sống này biết lắm.

Hy vọng chị Vân sớm thoát khỏi bóng tối của cuộc đời, mà chị đã thui chột bao nhiêu năm qua. Mong chị 1 lần vững tinh thần, có quyết định đúng đắn để còn có đủ hành trang nuôi dạy 2 đứa nhỏ.

Tôi thiếp đi khoảng nửa tiếng giật mình dậy, tôi vô tắm xong còn đi phơi đồ và dọn dẹp ngoài nhà trước. Tôi định bụng lấy xe chạy ra chợ gần nhà để

mua đồ về nấu cháo thịt cho Vinh, hết bệnh nhưng Vinh cũng còn hơi đau cổ. Tiền gọi

- Tao nghe.

- Chồng mày về chưa?

- Uhm mới về, tao ghé chơi, tao đang đi công chuyện gần nhà mày.

- Rảnh thì mày ghé chợ hay siêu thị mua dùm tao cây xương ống với miếng thịt bò, ít hành ngò đi.

- Uhm, khoảng hơn nửa tiếng nữa tao tới.

- Ok.

Hên quá, khỏi phải đi chợ, người cũng đang làm biếng. Tôi mở laptop, gọi điện lên chỗ làm, mấy chị nói cũng đã phụ tôi giải quyết mấy chứng từ quyết toán, kêu tôi yên tâm, nghe vậy cũng thấy nhẹ một chút.

Chiều tối bé Vy qua chơi, nó rủ tôi ngày mai qua nhà con kia, buổi chiều con kia đi làm về, sẽ có bạn nó canh con kia vừa ra khỏi công ty sẽ gọi mình đi qua nhà nó. Có vẻ em chồng tôi đã tính toán kế hoạch tỉ mỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129

Tối 2 vợ chồng ngồi nghe nhạc thư thái lắm, Vinh uống cà phê còn tôi uống 1 ly cà phê sữa đá, thời tiết Sài Gòn nay hanh quá, mở cửa mới có gió nhưng Vinh mới hết bệnh, nên đành phải đóng cửa, mở quạt thôi.

Tôi ngồi duỗi chân, cảm thấy thoải mái dễ sợ.

- Mai em đi làm, hay anh ở nhà nghỉ thêm 1 ngày đi.

- Đâu có sao, anh khỏe rồi, dù gì anh cũng chỉ giám sát chứ anh đâu có phải là lao động tay chân, anh nghỉ hoài lỡ anh bỏ sót gì sao?

- Em lo, bình thường thì ko sao, hay em bệnh còn có anh cho em dựa dẫm. Anh bệnh em cảm thấy yếu đuối lắm. Còn bị má la.

- Má la em hả?

- Uhm, má nói tại em nên anh mới ra riêng, ra riêng cực khổ nên mới bị bệnh. Mà em nói đây là để anh quan tâm sức khỏe chút thôi chứ ko phải em méc anh đâu. Má thương anh nên má mới nói vậy thôi.

- Sao má chuyện gì cũng có cớ để la em vậy.

- Tại má anh thương anh quá thôi, giờ mình ra riêng vậy, em thoải mái và cũng hài lòng. Nhưng em cũng có trách nhiệm, em phải chăm sóc anh.

Vinh kéo tôi lại gần, cho tôi nằm trên ngực ông, ông béo má tôi

- Tại em chọc tức anh nên anh mới bệnh luôn đó.

- Sau này ko như vậy nữa.

- Hứa với anh, đừng có nhìn mấy chuyện của người khác xong rồi suy nghĩ lung tung, như vậy là tiêu cực lắm.

- Em biết rồi!

- Em biết ko, anh có thể bảo vệ em trong nhà nhưng vì anh thương ko muốn ko có anh ở nhà lại bị má la này nọ nên anh mới quyết tâm ra riêng, anh mạng tiếng chứ em, anh biết nhưng mà anh quyết định rồi, anh cưới em mà ko bảo vệ được em thì anh ko ra gì. Nhưng mà tại sao ra riêng rồi mà em cũng còn bị má la anh thấy buồn ghê.

- Ko biết làm sao má mới thương em nữa.

- Tội nghiệp em. Nhưng mà ít ra còn ba với bé út thương em, còn anh nữa nè.

- Chắc phải đẻ con má mới thương, nên em phải cố gắng.
- Anh nói rồi, cái gì cứ tự nhiên đi, ko áp lực nữa.

Rồi Vinh ôm tôi, hôn lên tóc tôi nhiều, tôi cũng cắn cắn ti của ông .... Đang nghe nhạc mấy lão già Stratovarius, đang đoạn cao trào trong 4000 rainy nights, Vinh đỡ tôi nằm ngửa ra, mân mê, hôn hít ... và rồi nhóp nhóp.

2 vợ chồng vệ sinh sạch sẽ trong toilet, tôi đang lau mình

- Em cũng sắp tới tháng rồi, sạch xong em sẽ đi khám.
- Uhm, anh sẽ đi chung với em.
- Hy vọng là sẽ có điều gì mới.
- Em cứ bình thường đi, người ta chỉ mình tin thì mình đi đừng có trông chờ nhiều rồi lại buồn, nghe chưa? Anh nói rồi mà, anh chỉ cần em bên anh, ôm ôm, hôn hôn em làm anh thấy thích rồi đẻ em là được.
- Nửa mình già rồi sao? Ko có con, rồi điện nước em cúp hết rồi anh chán em ko?
- Vậy em nghĩ lúc em hết điện nước thì anh anh còn pin chắc, hahah!
- Anh này.

Vinh chồm qua hôn tôi, xong hấn quay lưng lấy đồ mặc vô, vẫn cố nghịch ngợm, mặc dù ko thèm nhìn nhưng tay vẫn còn sờ sờ ngực tôi đang căng vì sắp tới tháng

- Em ơi, đây là lưng em phải ko?

Tôi mặc cái áo ngủ vô đi ông chạy vòng vòng nhà. Điện thoại reo, mẹ gọi

- Dạ con nghe mẹ.
- Bữa nay mẹ lu bu ko có ghé nhà thăm thằng Vinh được, nó khoẻ hẳn rồi phải ko?
- Trời ảnh khoẻ như trâu nước kia, mẹ khỏi lo. À, chiều mai mẹ rảnh đi với con nha.
- Đi đâu con?
- Bữa con nói đó.
- À, à. Được rồi, nói trước vậy đi mai mẹ giao việc cho mấy đứa ở cửa hàng, mà mẹ có đặt mua cho con cái thảm điện Hàn Quốc.
- Thảm làm gì mẹ?
- Bạn mẹ nói thảm đó tốt cho mấy bệnh phụ khoa, đau bụng kinh hay lạnh tử cung, nên mẹ đặt rồi. Trong vòng 1 tuần người ta giao cho con đó.
- Bao nhiêu tiền, để con trả lại cho mẹ, con cảm ơn mẹ nha.
- Mẹ mua cho, mẹ trả rồi. Hành kinh đau bụng thì chịu khó nằm sắp hay quấn cái đó vòng bụng.
- Sao mẹ mua cho con hoài dạ?
- Tại mẹ chỉ có mình con thôi. Mai gấp, mẹ đang tính tiền chút, nói thẳng Vinh mẹ gọi lì thăm nó.

Tôi mát ruột mát gan, nhìn ông Vinh, dạ dạ rồi chúc mẹ ngủ ngon. Chắc, tính tôi chẳng được chu đáo như mẹ, nhìn quanh ko biết nên mua gì tặng mẹ, vì nói ra thì mẹ cũng ko để bản thân mẹ thiếu thứ gì, từ quần áo, trang sức, giày dép và cả tiền nữa ... cái gì mẹ cũng nhiều hơn tôi hết. Nhiều khi con gái bất hiếu chỉ chạy về nhà và ôm mẹ 1 cái thôi.

Vinh còn uống mấy viên thuốc rồi mới ngủ, 2 vợ chồng nằm trên giường, máy lạnh 28 độ thôi nhưng mà nó sáng khoái gì đâu.

- Anh có thương chị Vân nhiều ko?
- Có chứ
- Sao ko thấy anh phản ứng gì vậy?
- Vì chị anh lớn rồi, đó là chuyện gia đình của chị, còn khi nào ông H dám đánh chị anh 1 cái hay chửi nặng chị thì anh bẻ cổ ông.

- Đàn ông các anh lạ thật, thấy em ko, ko phải chuyện em mà em đã điền lên rồi.
- Em khỏe khỏe, anh biết em ghen cỡ nào mà. Mà con nhỏ đó đẹp lắm hả?
- Đẹp hơn em, trẻ hơn em!
- Uhm.
- Uhm gì?
- Thì em nói anh uhm thôi mà.
- Anh coi chừng em, gái gú trong quán bia hay chơi bời thì em bỏ qua, thử mấy con văn phòng đi, rồi biết em!
- Ko, anh hứa rồi, mình em thôi!

Tôi lườm ông, xong 2 vợ chồng ôm nhau ngủ.

Sáng tôi dậy sớm hơn, pha cà phê để sẵn cho Vinh, Vinh chắc cũng còn mệt nên chưa thấy dậy. Tôi nhẹ nhẹ khoá cửa đi làm, để yên cho chồng ngủ.

Tối chỗ làm cũng là lúc con đi chó kia đang ngoe nguẩy đi vô, đang ẹo ẹo thấy tôi thì bị què nên né đi nhanh nhanh lên phòng nó, nhìn thấy mà ứa gan. Còn tôi thì nhìn ko cảm xúc, thử con gái thua cả phường đi điểm, ít nhất làm đi cũng là 1 cái nghề còn cái thử chỉ vì chút cảm giác cá nhân mà bán thân thì đúng là bỏ đi. Đi dọc hành lang nhìn phòng ông H nhưng hình như chưa vô. Đang quan sát thì chị ở phòng nhân sự níu tay tôi

- Dung Dung, chị nói nghe!
- Dạ chị?
- Ủ, nghe nói Thoa làm hết thử việc rồi nghỉ đó, sếp ko có ký tiếp hợp đồng.
- Sao chị biết ko ký tiếp hợp đồng?
- Thì thường là thời điểm gần hết thử việc là sếp kêu chị soạn hợp đồng chính thức mà, nay chưa thấy.
- Dạ.
- Em có biết lý do ko?
- Sao em biết được chị?
- Em có add face Thoa ko?
- Dạ ko chị, có gì hả chị?
- Uhm, hình như bồ nó ko cho nó làm đó!
- Ủa, vậy hả chị?
- Uhm ....
- Dạ, chị ăn sáng ko em mời chị ăn sáng.
- Thôi chị đưa con chị đi học rồi ăn rồi.
- Dạ.

Tôi cười xã giao với chị, xong ai về phòng đó. À, à thì ra lại là có bạn trai. Tôi nhanh nhanh vô cất giỏ xách, xong đi ăn sáng. Ăn sáng vô tôi giải quyết hết mở hồ sơ trên bàn, trình ký chứng từ xong rồi mở facebook ngay, tôi dò bằng cách vô face của chị phòng Hành chánh vừa rồi và tìm thấy face có avatar của nó - “Thoa Mèo”, ừ thì mèo, lại còn để chế độ public nữa, đúng là có up hình chụp chung với 1 người con trai, hình như đang là thầy giáo hay gì đó, hôm nay bận quá vụ này phải gọi bé Vy giải quyết thôi, mấy nay em nó rảnh lắm. Tôi chụp màn hình, rồi nhắn tin trên face, gửi link facebook của con kia cho Vy, xong gọi cho em nó

- Alo chị (giọng ngáy ngủ)
- Chừng nào ngủ dậy check inbox face dùm chị nha.
- Có gì dạ chị?

- Uhm, có cái cho em điều tra đó, nhớ nghe, giờ chị làm, thôi em ngủ tiếp đi.

- Dạ.

- À, trưa rảnh đi ăn trưa nghe.

- Dạ ...

Cô út có cái tật mê ngủ, cái giọng nhựa nhựa nghe mắc cười lắm.

Gần 9h Vinh nhắn tin

- Anh dậy rồi, anh đi làm đây.

- Anh giữ sức khỏe nha.

- Uhm, chắc anh đi xe ôm qua, xe còn bên xưởng mà.

- Thôi đi taxi đi, ra gió có sao ko?

- Trời này mà có gió thì cũng mừng.

- Máy này hay có mưa đầu mùa đó nha anh, anh bệnh nữa má la em nữa.

- Rồi, anh biết rồi.

Nói vậy chứ tôi thừa biết Vinh sẽ đi xe ôm cho coi, tôi thầm cầu trời khấn phật cho Vinh, cho mẹ và mọi người ai cũng khoẻ mạnh!

9h35p, bé Vy gọi lại, tôi ra hành lang nghe điện thoại

- Chị nghe Vy

- Chị, em điều tra được rồi, con đó nó hay post stt về 1 thằng trên face, coi bộ nó mê thằng đó. Trờ giảng bên ĐH Kinh tế, em add face và đang nhắn tin với thằng đó nè, thằng đó cũng tò mò về con đó, chắc cũng thích thích nhau rồi.

- Em đừng bút dây động rùng nghe. Mà em tính làm gì?

- Vậy chị gọi face nó, chụp màn hình mấy thông tin gọi cho em để làm gì?

- Thôi, chiều mình qua nhà nó rồi, đừng có xen vô chuyện cá nhân của nó, chừa cho nó 1 con đường đi Vy.

- Chị tội nghiệp thứ đó, ai tội nghiệp chị hai em, ai tội cháu em? Chị nhớ lúc bà Diễm phá chị với anh ba ko? Nếu bà ko dừng lại thì em cũng tới gặp chồng bà thôi, em là vậy đó, em ko có nhân đạo với mấy con chó đó đâu.

- Rồi rồi, bớt giận đi em, trưa đi ăn trưa nha.

- Dạ, giờ em sẽ nói chuyện với thằng đó, em sẽ cho nó biết sự thật, nếu nó ko tin thì chiều nay em thu âm xong gửi cho nó luôn, cái con đó nó phá hạnh phúc của người ta thì em phải thay trời hành đạo.

- Rồi, em làm gì thì làm, chị ko cản. Trưa nay chị chờ mẹ chị qua luôn, có gì tranh thủ bàn trước để khỏi bị hớ.

- Dạ, vậy ăn bên Bình Thạnh đi cho gần mẹ chị. À, hay em đi taxi qua công ty xong 2 chị em qua đón mẹ chị luôn, khỏi mắc công chạy nắng noi 2, 3 xe.

- Uhm, vậy cũng được, vậy nha, để chị báo mẹ chị, giờ chị làm rồi, nghỉ mấy ngày việc nhiều lắm.

Xong tôi gọi hẹn mẹ ăn trưa, mẹ ok liền. Trưa đó 3 người chúng tôi ăn cơm gà, xong mẹ hỏi phải thế nào thì Vy nó nói chỉ cần mẹ xài xẽ sao mà 2 mẹ con con kia ko trả lời được là được, còn lại em nó lo hết rồi. Từ chi điểm, giờ giấc con kia về nhà, mẹ con đó thì ở nhà miết.

Chiều chưa 4h, bé Vy nhắn tin là nó đã đi taxi qua đón mẹ trước, xong tôi chờ con kia về rồi mới về, ngay cơ quan cũng có 1 người (mà tôi ko biết mặt) theo dõi con kia rồi, nhà nó có 2 người xác định nó về rồi sẽ ở đó theo dõi tiếp và gọi Vy.

Tôi ở lại ráng làm cho xong mấy hồ sơ quyết toán, làm thì làm mà cứ sốt ruột, làm ở đây mà đầu cứ nghĩ tới cảnh ở nhà con kia, cứ nghĩ tới chuyện có khi nào mẹ nó còn ăn nói dữ dằn hơn mẹ mình ko.

Điện thoại reo làm tôi giật mình, 4h50

- Chị nghe.

- Chị về đi, chị chạy qua siêu thị bên Bình Thạnh gọi xe đi, em đang ở đây với bác.

- Uhm, chị qua liền.

Tôi thoa miếng son môi, off máy lấy xe chạy u qua Bình Thạnh, đường đông ời là đông, kẹt xe tùm lum mà tôi ko biết luồn lách sao mà cuối cùng cũng qua tới chỗ, mới 5h35 – kỳ tích.

3 người chúng tôi bấm chuông, hôm nay mẹ tôi mặc vest đẹp và sang lăm. Bất ngờ thay người mở cửa là đàn ông, tầm U60 mặt nghiêm nghị, chắc là ba nó, đây là trường hợp ko nghĩ tới, mẹ tôi mặt vẫn tỉnh bơ trong khi tôi với bé Vy thoáng chút bối rối.

- Chào anh!

2 chị em tôi cũng cúi đầu chào

- Chào chị

- Anh cho tôi hỏi có chị nhà và cháu Thoa ở nhà ko anh?

- Dạ có chị, chị là ...

- À, phiền anh để mẹ con tôi vô nhà thưa chút chuyện. Ko biết gia đình anh ăn tối chưa?

- Chưa chị, nhà tôi phải 7h mới ăn tối.

- À may quá, mới 6h10 thôi, chắc cũng ko lâu lắm đâu.

Mẹ tôi trả lời ngồi ngồi luôn, rõ từng chữ khi đưa tay nhìn đồng hồ. Trong khi người đàn ông đưa mắt nhìn 1 lượt 3 người, có chút thắc mắc nhưng thấy mẹ tôi tỉnh quá nên cũng mở cửa mời vô. Vừa bước vô đã thấy mẹ nó và nó bước ra, mặt 2 mẹ con tái mét, tôi hã hê dễ sợ.

- Mời chị và các cháu ngồi, bé Thoa và bà nhà tôi đây, có gì mọi người nói chuyện nha.

- Dạ, anh cứ ngồi đi anh, tôi cũng muốn thưa với anh!

2 mẹ con kia khúm núm, còn người đàn ông nhún vai, nhìn vợ và con mình tỏ vẻ vô tư lăm, chắc ông nghĩ chúng tôi là bạn của vợ hay bạn của con gái ông. Mà nhìn thái độ thì biết tổng mẹ con con kia sắp sồn ra quần rồi.

- Dạ xin thưa anh, tôi lần đầu tiên tới nhà, chắc đây là chị và cháu Thoa.

- Ủa, chị ko quen vợ con tôi hả?

- À chưa, 2 con tôi quen chứ tôi thì chưa.

- À, vậy có việc gì chị.

- (Gái mẹ con kia) Ko có gì đâu, ông cứ lên trên nhà đi.

- (Mẹ) Dạ ko, có việc chứ chị, anh cứ ngồi đó để tôi thưa chuyện. Đây là 2 con của tôi, lần trước 2 cháu có tới đây rồi.

Toàn cảnh ngôi nhà đó như 1 cái bong bóng đang bơm, chờ to tới bể một cái đùng thôi, 2 mẹ con nhà kia ngồi nép vào nhau nhìn tôi kinh khủng, mẹ tôi thì vẫn xinh đẹp, sang trọng, tôi và bé Vy thì như khán giả háo hức được coi những phút cuối ngoạn mục của 1 bộ phim “khi mẹ và chị em vợ hành động”. Người ba kia thì bắt đầu tỏ vẻ khó chịu với vợ và con mình mặc dù chưa hiểu hết chuyện, mẹ nói tiếp

- Dạ, chuyện là chuyện của cháu Thoa với con rể tôi, nhưng hôm nay tôi qua là để nói chuyện với anh chị, ko phải nói chuyện với cháu.

- Chị nói sao?

- Hôm trước 2 con tôi đây có qua đây gặp chị nhà và Thoa, nhưng 2 đứa nó nhỏ, chưa biết cách nói chuyện và giải quyết vấn đề nên hôm nay tôi mới qua nói rõ.

- Chị nói chuyện con Thoa và con rể chị là sao chị?

Người đàn ông trung niên vừa nói như vừa nghiêng, ông ta nheo mắt lờm vợ và con mình dăm dăm.

- Hình như anh chưa biết chuyện, thì để tôi thưa rõ 1 lần luôn.

- (Con rể) Bác ơi, bác nói chuyện sau được ko bác?

- À, bác nói chuyện với ba mẹ con, bác ko nói chuyện với con.

Con kia bị khớp, cúi mặt còn mẹ tôi nhìn ba nó

- Tôi tiếp được ko anh?

- Dạ được

Ông già bắt đầu nóng, tôi có thể quan sát thấy

- Cháu Thoa đây là nhân viên thời vụ của công ty con rể tôi, mặc dù biết con rể tôi đã có vợ con nhưng cháu vẫn qua lại. Hôm trước 2 con tôi có tới đây để thừa chuyện nhưng ko biết cách nên đành phải nhờ tới mẹ.

- Trong 2 cháu này ai là vợ của người kia?

- À, con gái lớn tôi nó đang bị sảy thai, đang dưỡng ở nhà.

Nhìn khuôn miệng của mẹ, luôn rặng ngời, tôi thấy rõ nét mặt ti tiện kia và mẹ nó như sắp khóc

- Ý chị là con Thoa là tôi qua lại với con rể chị?

- Dạ đúng rồi anh.

- Đúng ko Thoa?

Ông già găm giữ trong miệng quay qua trừng mắt nhìn đứa con gái cưng của ông

- Dạ ko có đâu ba, hiểu lầm thôi ba ơi, bác và mấy chị hiểu lầm thôi ba.

- (Mẹ nó) Ông bớt giận, chuyện đâu còn có đó, từ từ để tôi nói cho ông nghe.

Tôi với bé Vy khều nhau đầy phần khích

- Tôi có thể thông cảm khi con gái anh chị nhỏ dại và ko biết chuyện, nhưng đã qua lại với đàn ông có vợ, sau đó còn nhắn tin gọi điện chộc tức con gái tôi, con tôi lại mới vừa mất con. Như vậy có phải là quá ác ko?

- Bác lấy bằng chứng gì nói con nhắn tin hay gọi chửi con bác?

- Con có làm hay ko thì tự con biết con gái à? Con gái bác hiền lắm, bây giờ có kêu nó tới đây nó cũng ko làm gì con đâu, nhưng vì nó hiền quá nên bác mới phải ra mặt cho con bác. Nhưng bác đang nói chuyện với ba mẹ con, bác ko có nói chuyện với con.

- (Ba nó) Mày có ngồi im cho người lớn nói chuyện chưa?

Ông già quát giận dữ

- Nếu là tôi, con gái tôi làm sai tôi sẽ bắt nó xin lỗi, đó là điều cơ bản, còn đằng này, chị nhà lại nói với 2 đứa con tôi là con chị ko có lỗi, là do con rể tôi dụ con gái chị vì con gái chị nhỏ tuổi hơn con rể tôi. Dung, đưa mẹ cái điện thoại

Tôi lấy cái Iphone đã sạc pin đầy đưa mẹ, mà con con kia trở mặt, nhất là con kia nó như sắp xỉu tới tôi.

- Dạ đây là điện thoại của cháu Thoa, trong này có đủ những tin nhắn của cháu với con rể tôi, rất nhiều tin bằng tiếng Anh, chắc vì con gái lớn tôi ko biết tiếng Anh nên con rể và cháu Thoa nhắn vậy cho tiện. Hay để con gái út của tôi đọc cho cả nhà nghe, con tôi là hướng dẫn viên du lịch

Bé Vy và mẹ cùng chờ phản ứng của “3 ngọn nến lung linh” bên kia. Ko ai đồng ý, nhưng bất ngờ ông già đứng dậy tiến về con gái ông xáng cho nó 1 bạt tai như trời giáng, tóc tai nó bù xù ngay, cúi mặt lấy tay sờ lên má đỏ kè và bắt đầu khóc, còn mẹ nó thì hét lên

- Sao ông đánh con, nó sai thì dạy, sao lại nghe lời người ngoài đánh con ngay mặt người ta?

Ông già điên tiết định xáng cho bà 1 cái nhưng ông kìm lại, quay ra

- Tôi thay mặt xin lỗi gia đình, tôi sẽ dạy lại con mình, tôi cam kết là mọi chuyện sẽ kết thúc, Thoa nó cũng sẽ thôi việc.

- Dạ, tôi cảm ơn anh, ít ra hôm nay mẹ con tôi may mắn mới được gặp anh, nếu ko gặp anh tôi cũng ko biết chị nhà sẽ lại nói sao nữa. Khi mà con tôi sai, thậm chí tôi sai thì điều đầu tiên tôi sẽ nhận lỗi và xin lỗi, đó là điều cơ bản, là đạo đức con người. Còn chuyện cháu Thoa, con có nói gì với thằng H và với chị Vân thì con coi lại, hôm nay bác tới đây để cho ba mẹ con biết, dù con có xinh đẹp hay giàu có tài năng gì thì con cũng là con người thôi, đừng bao giờ con để phần con lấn át phần người. Xinh đẹp và có điều kiện như con thiếu gì các công tử đồng lứa chú ý, sao con phải xen vô gia đình người khác, rồi thách thức vợ người ta? Con biết con gái bác đang bị hư thai mà?

Mẹ ngưng vài giây rồi nói tiếp

- Tôi thấy anh cũng đang nóng, chuyện gia đình từ từ giải quyết, anh đừng đánh cháu nữa, nhưng còn 1 chuyện, tôi vẫn mong cháu Thoa sẽ xin lỗi con gái tôi, ko phải vì cháu đã thậm thụt với con rể tôi, mà là những hành động đã kích thích tinh thần của con tôi. Về mặt con rể tôi, chúng tôi sẽ giải quyết riêng. Ai cũng có gia đình, ai cũng yêu thương và mong con cái mình nên người, và dĩ nhiên là người mẹ, tôi luôn muốn bảo vệ con mình. Xin lỗi đã làm phiền gia đình, chào anh chị, đây tôi gửi lại điện thoại cháu Thoa, những tin nhắn vẫn còn nguyên trong này.

Mẹ để cái điện thoại nhẹ nhàng xuống cái bàn gỗ, hôm nay căng tới mức nhà đó quên bưng nước ra mời khách luôn.

Lúc này mẹ con kia cũng khóc rầm rức luôn rồi, ông già cố gắng bình tĩnh ra tiễn mẹ con tôi, trong 1 bối cảnh mà tôi với bé Vy ko nói 1 câu, 2 đứa mở miệng ra lạch tống liên, làm sao nói lại bà già ngang tang bênh con mà quáng kia chứ. Ông già mở cửa, về mặt đầy những sự xấu hổ và có chút buồn, ông cúi đầu xin lỗi chúng tôi.

Cánh cửa khép lại, bé Vy lấy điện thoại gọi nhanh kêu ai đó “ Uhm, tụi này về đi, xong rồi, cảm ơn nha “. 3 người lên taxi, chiếc taxi khi này chờ đi chờ chờ về luôn.

Cách nói chuyện của mẹ, danh thếp, bình tĩnh và cực kỳ thuyết phục. Đó là lý do tôi chưa bao giờ thôi tự hào về mẹ, vừa lên xe bé Vy đã ôm mẹ tôi hun rú rít

- Bác nhận oi con cảm ơn bác, chị Vân cảm ơn bác, hay bác nhận con là con luôn đi, con ước có được 1 người như bác làm mẹ, con thiệt ko sai lầm khi nói chị Dung năn nỉ bác mà.

- Con đừng nói vậy, má con nghe là buồn đó. Bác chỉ tưởng tượng chị Vân con là Dung thôi là cái gì bác cũng phản bác được, điều gì bác cũng có thể làm, miễn trong khả năng của bác!

- Bác ơi, con thần tượng bác quá, nghe bác nói mà con lạnh hết gáy, con ko biết nếu là má con má con sẽ nói gì nữa!

- Con đừng có so sánh như vậy.

- Con nói thiệt mà, giờ mình đi ăn mừng luôn đi bác ơi!

- Uhm, chắc ai cũng đói rồi phải ko?

Lúc này tôi mới lên tiếng

- Thấy mẹ chị chưa, em nhắn với anh ba em đừng có làm gì con gái của mẹ chị.

- Chị nghĩ anh ba dám sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130

- Nhưng mà thôi, ăn sau được ko, trễ rồi con phải về nhà.

- Uhm, quên thằng Vinh mới hết bệnh mà.

- Vậy coi như con thiếu bác 1 châu, lần sau nhất định đi. Bây giờ con về sẽ xử tiếp vụ này.

- Con còn xử gì nữa?

- Còn thằng bỏ nó và ông anh rể của con nữa!

- Vy à, anh rể thì để chị Vân lo, còn bạn trai nó thì có liên quan gì đâu em?

- Ko chị, liên quan hết, em ko để cho nó yên với em dễ như vậy đâu.

- Thôi, em thù dai làm gì, ba nó cũng cho nó với mẹ nó 1 trận thôi. Đừng để cái tôi của mình làm ảnh hưởng cuộc sống của nhiều người.

- Em biết là chị lo cho em, nhưng em hứa với chị Vân rồi, em phải đòi công bằng cho chị, tại sao chị phải chịu đựng quá lâu nhưng chỉ có làm gì sai đâu? Chỉ khổ nhiều đó đủ rồi.

- Chị chỉ nói vậy thôi, tùy em à.
- Lúc chị với anh ba lục đục chắc chị buồn và tủi lắm, chị phải hiểu cho chị Vân chứ.
- Uhm.

Tôi ko tranh luận nữa, mẹ nắm ghì tay tôi ý kêu tôi im lặng. Mà kiểu gì cũng là gia đình của người ta, tôi chỉ là dâu thôi. Với lại bé Vy nói ko có sai, chẳng qua là tôi sợ cuộc sống nhiều người đảo lộn rồi chị Vân sẽ ko thoải mái.

- Dung, cho dù con là con duy nhất của mẹ nha, mẹ sẽ bảo vệ con vô điều kiện nhưng chỉ cần con ăn ở thất đức, hư thân mà mẹ nói con ko nghe thì mẹ cũng sẵn sàng coi như ko có con đó nha!
- Sao tự nhiên mẹ nói con vậy?
- Ủ, vì ngày xưa mẹ ngu nên mẹ khổ rồi, chỉ là mẹ mạnh mẽ hơn con, bà ngoại thương mẹ nhưng mẹ luôn cãi lại. Ngoại nuôi cả mấy cậu dì chứ ko phải một mình mẹ. Mẹ chỉ muốn nói là về dạy dỗ, về đạo đức sống và cả những thói quen từ nhỏ của con mẹ cũng đã phải dạy rất nhiều. Mẹ chưa hề dạy con những việc xấu xa, ti tiện. May mà con đã có chồng, ko thì mẹ thấy mấy trường hợp con gái hư vậy mẹ lo lắm.

Tôi nắm lại tay mẹ, cười toe toét kiểu trấn an

- Dạ, con biết rồi. Mẹ luôn làm con tự hào thì con cũng sẽ cố gắng là niềm tự hào của mẹ.

Bé Vy ngồi phía ngoài cười theo, con nhỏ rù rì vô tai tôi

- “Chắc, mẹ chị là nhất! Chị đúng là may mắn!”

Rồi ba người chúng tôi nhất trí sẽ hẹn ăn 1 lần khác.

Tôi ghé siêu thị lấy xe chạy về trước, Vy đưa mẹ về cửa hàng. Tôi về tới nhà, Vinh đang ngồi mở laptop lọ mọ làm gì đó, nghe vợ về vẫn ngồi dán mắt vào màn hình

- Vui ko em?
- Anh biết em đi đâu ko mà vui?
- Biết mà.
- Vậy em đi đâu?
- Em đi đánh ghen phải ko?
- Trời, có đánh ai đâu, anh nói bậy ko. Mà em đói bụng quá, mình đi ăn đi!
- Ủa em chưa ăn à?
- Anh ăn rồi hả?
- Chưa, anh chưa ăn.
- Giờ anh muốn ăn gì, em mời. Em tranh thủ chạy về đi ăn với anh mà.

Điện thoại Vinh reo

- Dạ con nghe. – Dạ tụi con ko làm gì. – Dạ, lát tụi con qua. – Dạ.
- Ba gọi, thôi em tranh thủ tắm rửa đi rồi đi ăn, lát 8h còn ghé nhà ba má.
- Ủa, ba có nói vụ gì ko anh?
- À, chắc chuyện chị Vân thôi.
- À, thôi vậy để em đi tắm.

2 vợ chồng đi ăn cơm gà, xong chạy qua nhà ba má.

Qua tới thì thấy có xe của ông H

- Lát em cứ ngồi im nha, anh cũng im, để người lớn nói chuyện. Còn chị Vân chỉ giải quyết sao thì đó là quyền của chị, ko có ý kiến gì nha.

- Em biết rồi!

Vinh nắm tay tôi vô nhà, mọi người đã đông đủ : ba má, chị Vân, bé Vy, ba má và ông H. Trong đó vẻ mặt khó coi nhất ko phải ông H mà là bé Vy, nhìn nó như sắp đi giết ai vậy.

2 vợ chồng thừa người lớn

- 2 đứa con ngồi luôn đi.

- Dạ!

Ba mở lời trước, mọi người nghiêm nghị và có phần căng thẳng nữa

- Bữa nay 2 gia đình gặp nhau để bàn về chuyện của vợ chồng Vân. Thời gian qua cũng có chuyện lục đục kéo dài, giờ Vân cũng đem 2 cháu về nhà ngoại. Nên mới cần đến cuộc nói chuyện của cả nhà. H con có gì muốn nói ko?

- (Ông H) Dạ, chuyện vợ chồng con thì con muốn tự giải quyết.

- (C Vân) Con ko muốn tự giải quyết nữa, đây ko phải lần đầu tiên mà con cũng ko còn có cảm giác muốn chịu đựng nữa. Có ba má ở đây, có anh H và các em con, con xin ba má cho con nói ý kiến của con.

- (Má chồng chị Vân) Con nói đi.

Má chồng và ba chồng chị Vân, hình như họ biết chuyện rồi nên nhìn họ thấy có vẻ buồn lắm

- Con muốn ly dị, và con xin được nuôi 2 đứa nhỏ.

Cả nhà sững sốt, má trùng mắt nhìn chị Vân, sững sốt là vì ko thể nào nghĩ có ngày chị Vân lại dám đòi ly dị. Và chính bản thân tôi, lời khuyên hôm đó cũng là bộc phát và nghĩ chị Vân ko dám, ko ngờ chị Vân lại đủ can đảm như vậy. Tôi cảm thấy nhẹ lòng vì khi đã suy nghĩ và nói ra thì chắc hẳn chị Vân giờ ko còn u uất.

- (Má) Tại sao lại đòi ly dị? Biết ly dị là sao ko? Tự nhiên đang yên đang bình đòi ly dị?

Trong khi má cứ đang như nổi đóa lên thì ông H gục mặt bất lực – im lặng, chắc ông cũng nhục lắm rồi

- (Ba chồng chị Vân) Thôi thì cũng có đủ gia đình, con có gì ách ức hay buồn phiền gì thì con nói ra hết 1 lần đi, ba má sẵn sàng nghe, sẵn sàng ủng hộ con. Ba má thấy nợ con nhiều vì ko bảo vệ che chở được cho con, nếu con chọn cuộc sống riêng con cũng tốt, nhưng ba vẫn muốn nghe con nói.

Chị Vân bắt đầu chảy nước mắt.

- Con thấy giờ con sống với anh H như bạn bè thôi, còn lại vì trách nhiệm, con ko muốn ko dám làm xấu mặt gia đình mình, ko dám làm xấu mặt gia đình ba má con nhưng con thấy ko còn tình cảm, con cũng ko còn tâm trí để chịu đựng những chuyện bên ngoài của anh H.

- (Má lại như nhảy xồm lên) Đàn ông thành đạt, có tiền có của ra ngoài xã hội trai gái mè nheo là chuyện bình thường, nhưng cuối cùng cũng về với vợ với con. Đó là đủ rồi, có bao giờ chồng con đánh hay chửi con đâu, tại sao lại đòi ly dị?

Chị Vân gục mặt khóc, bé Vy mặt đỏ bừng, bốc hỏa và bùng nổ

- Má nói mớ cười, bộ bị đánh bị chửi mới khổ hả? Cái gì cũng có giới hạn chứ? Ai đòi ra ngoài mè nheo mà gả đồng cho đã bỏ vợ trong con đâu mắt con, rồi con kia còn nhắn tin gọi điện chọc tức? Sao lúc nào má cũng bắt chị hai phải chịu đựng vậy? Nếu sướng sao chỉ đòi ly dị? Má ko thương chị hai sao? Đây là lần thứ mấy rồi, chị hai là người giỏi chịu đựng, hết lần này tới lần khác rồi, chỉ ko chịu được nữa, chỉ nói chỉ ko thể tiếp tục chịu đựng, chỉ ko muốn chịu đựng thêm má ko hiểu sao?

Nói xong con nhỏ đứng dậy bỏ chạy lên lầu luôn, kiểu như là tức lắm. Cả nhà ai cũng giật mình nhìn theo và ko hiểu tại sao phản ứng của nó lại dữ như vậy.

- (Ông H) Anh ko đồng ý ly dị đâu, nếu em nghĩ mình là bạn thì mình cũng ở chung được mà, em ko thương con sao?

Sao đàn ông họ ai cũng như nhau vậy, làm khổ người ta xong mà ko đòi nào chịu ly dị, hay là mấy ông nghĩ phải khi nào mấy ông nuôi gái hay bỏ vợ theo gái hẳn mới được ly dị, tôi ngồi đó mà chán chết luôn.

- (Chị Vân) Em sẽ nuôi con, sẽ yêu thương con như đó giờ, còn với anh, khi em ko ở với anh ko phải anh tự do hơn sao, anh có thể đi với ai về với ai cũng được, anh ko còn phải lo nghĩ về chuyện anh đã có vợ con nữa.

- (Ông H) Em đừng nói vậy, em biết là anh sao cũng về với em mà.

- (Chị Vân nghẹn ngào) Phải, em biết sao anh cũng về với em với con, nhưng mà bây giờ em ko thích như vậy nữa. Em ko cần anh phải về với em sau

mỗi lần như vậy, em muốn ở riêng, chỉ em với con thôi.

- (Ông H) Suy cho cùng thì em cũng đang giận anh vì chuyện đó thôi mà. Giờ anh làm sao em mới hết giận, có ba má ở đây em muốn anh sao thì em nói đi. Anh chưa bao giờ nghĩ tới việc ly dị, anh chưa chuẩn bị.

- (Má chồng chị Vân) Đó, nó nói vậy rồi, giờ con muốn nó làm gì, muốn nó xin lỗi hay hứa sao thì con nói đi. Má cũng thay mặt nó, má ko biết dạy con, ba má cũng xin lỗi con.

- (Má) Mà con biết mặt mũi con đó sao ko mà ghen dữ vậy?

- (Chị Vân thở dài) Mọi người cứ nghĩ con ghen vậy, con biết ghen sao? Má, anh là con má, con biết mà thương con thương mấy đứa nhỏ nhưng mà giờ con chán lắm rồi. Má, anh H hay má con ... con ko tâm sự hay chia sẻ với ai được, mọi người chỉ khuyên con hãy vì gia đình vì tội nhỏ, mà chưa bao giờ mọi người nói 1 tiếng cho con. Bây giờ mọi người ko cần phải khuyên gì nữa, còn anh H thì ko cần suy nghĩ nhiều. Làm ơn, hãy cho con ở với con của con thôi, tội nó vẫn là con anh H và cháu nội của ba má, con ko có ý chia cắt gì đâu, ông bà và cháu vẫn bình thường nhưng con ko muốn sống với anh H nữa thôi.

- (Ba) Con suy nghĩ kỹ chưa Vân?

- (Chị Vân) Dạ rồi ba.

- (Ba) Thôi nó hiền vậy mà giờ nó nói vậy rồi, anh chị xuôi và thằng H nghĩ cho nó, để cho nó quyết định đi.

- (Má) Kìa ông, sao ông nói kỳ vậy? Chuyện ly dị đâu phải chuyện nhỏ, ở với nhau mấy mặt con rồi. Đàn bà mà chuyện nhỏ xiu vậy ko bỏ qua được làm sao mà nuôi con nên người? Má ko đồng ý.

- (Ba chồng chị) Thằng H giờ con tính sao với vợ con?

- (Ông H) Con ko đồng ý, con cần thời gian.

Tôi chỉ thắc mắc sao ông ta ko năn nỉ và xin lỗi chị Vân vậy, chuyện ra ngoài mào mỡ của ông là mặc định à? Ông là cha thiên hạ à? Bực hết mình mà ko được lên tiếng.

- (Ba) Hay con cho nó thời gian để giải quyết đi con.

- (Chị Vân) Thời gian cũng được, nhưng con ko về nhà, con sẽ ở riêng, ba má cho con ở thì con ở ko con đi ra ngoài tìm nhà mẹ con con ở.

- (Má) Con có suy nghĩ thì về nhà đi, má ko cho con ở đây nữa.

Trời ơi, tôi tức thiếu điều muốn dờ nhà lên, có má nào ko cho con và cháu ngoại ở nhờ ko trời? Má có biết những gì chị Vân vừa trải qua ko? Hay là má nghĩ ai cũng vĩ đại được như má giữ ba ngày xưa? Trong 1 phút giây ngắn ngủi, nói thật tôi ghét má chồng mình. Mà giờ hồng lè tôi mở miệng ra kêu chị Vân với 2 đứa nhỏ về nhà mình ở.

Bực quá bực ko chịu được, thấy ảm ức thay ..... Vinh hình như biết hay sao mà nắm tay tôi cứng ngắt. Chị Vân nước mắt nước mũi tèm lem nhìn thấy mà xót, chị liên tục rút khăn giấy khịt mũi, mặt cúi gằm xuống ko dám nhìn ai.

- (Chị Vân) Nếu má ko cho con ở thì con ra ngoài kiếm nhà.

- (Má) Sao con lì quá vậy, đó giờ có vậy đâu?

Sao má ko kêu thằng con rể chết tiệt của má xin lỗi con gái má đi? Sao ko ai trách đồ loại chồng tha hoá đó 1 câu nào vậy? Sao cứ phải dồn chị Vân vào đường cùng? Tại sao 2 ông ba ngồi im hoài ko nói gì vậy? Tôi tức chết mất thôi, tôi ko muốn ngồi đây nữa, kêu tôi qua đây ngồi để làm gì vậy?

- (Ông H lí nhí) Anh xin lỗi Vân, xin lỗi mẹ mấy đứa nhỏ. Con xin lỗi cả gia đình, là tại con hết. Tại con!

Tôi bất ngờ nhìn qua, chị Vân khóc nức nở bỏ chạy lên lầu, ông H chạy theo được vài bước rồi chỉ đứng nhìn theo. Bốn ông bà già ngồi thờ dài, tôi thấy vậy xin phép đi lên lầu luôn. Ngồi đây 1 hồi có khi đứt mạch máu vì tức.

Tôi đi lên phòng Vy thấy nó đang ngồi ngoài ban công hăm hực, ko có chị Vân, tôi lên sân thượng thì thấy 2 đứa nhỏ đang ôm mẹ, máy Ipad còn đang mở phim hoạt hình ... Chị Vân đứng ngay mấy chậu cây của ba, tay ôm mặt khóc. Đứa lớn chỉ ôm mẹ, đứa nhỏ thì đút đất

- Mẹ Dẫn lại bị đau bụng hả mẹ?

Chị Vân khóc lớn hơn, tôi đứng nhìn 1 hồi mới đi lại chị, vấn đề ở đây tôi ko biết chị đang trải qua thứ cảm giác nào ... ko biết chị tui, chị tức hay chị giận? Hay sao nữa

- Chị! Chị khóc đi, khóc đã đi chị!

Chị quay lại ôm tôi, rồi quỳ xuống ôm mấy đứa nhỏ, lại nghẹn ngào

- Chị thua rồi Dung ơi.
- Dạ, thua gì chị?
- Chị ko muốn ly dị nữa, chị thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131

Chị ko quá vật vã hay nỗ lực theo như tôi vẫn nghĩ, chị chỉ rất khóc bình thường chứ ko khóc đến mức tóc mọc mất hay đập đầu đập cổ như tôi. Nhưng từ sâu thẳm trong tim, tôi cảm thấy 1 vết thương lớn đang dầy vò chị, vết thương đó tôi cũng ko biết rồi ai sẽ chữa lành : thời gian, các con chị hay là chồng chị nữa.

- Chị, hay chị với mấy đứa qua nhà em chơi mấy ngày đi, còn 1 phòng đó chị.
- Thôi, để chị kiếm nhà mướn ở đỡ cũng được.
- Đâu có gì đâu, chị mướn ở ngoài lại nghỉ ngơi ko thoải mái, ko giống ở nhà đâu. Thôi chị cứ qua em ở, có gì cũng có chị có em, đâu phải 1 mình chị còn 2 đứa nhỏ nữa mà.
- Để chị coi lại. Nhưng giờ chị muốn yên tĩnh trước đã, để 2 đứa nhỏ nó khỏi chạy theo hỏi mẹ hoài, chị ko biết trả lời sao.
- Chị, hay là chị sắp xếp đi chùa đi cho nhẹ đầu 1 chút, giờ chị đừng suy nghĩ gì nhiều nữa. Có em với Vy mà, nó đang ko đi tour nào, hay 2 chị em đi chùa ở đâu đi.
- Uhm, cảm ơn em. Giờ chị ko muốn làm gì hết.

Rồi tôi với chị cùng ngồi trên ghế đá, 2 đứa nhỏ thấy mẹ khóc ít hơn lại lủi thủi chạy đi coi ipad. Tôi bấm điện thoại gọi kêu Vy lên sân thượng luôn. Mấy phút sau bé lên tới, sắp lại ngồi chung

- (Vy)Em giải quyết xong con kia rồi, giờ cả cái thằng bỏ của nó cũng sợ nó luôn rồi. Còn ông H chị muốn em xử sao.
- (Chị Vân)Thôi, út thương chị nhiều đó được rồi. Đừng làm gì nữa, giờ chị mệt mỏi lắm, em có thương chị ko?
- (Vy)Chị nói vậy thì thôi.

Vy sụ mặt, tới lượt tôi hòa giải

- Vy, hay em coi thu xếp em với chị hai đi chùa đi cho chị thư thả chút.
- Mà chị muốn đi đâu?
- Thì kết hợp đi du lịch và hành hương luôn đi em.

Nhỏ quay qua gác tay lên vai chị Vân, vừa nói vừa gật gật đầu

- Vậy đi với em ha, em bị ba má đuổi luôn cũng được, có gì 2 chị em mình mướn nhà ở chung!

Chị Vân gượng cười, dựa đầu vào vai bé út.

Vinh gọi điện, chắc ông kêu tôi về nên tôi bắt máy vội vàng

- Rồi, em xuống liền!

Tôi chào 2 chị em, bye mấy đứa cháu đi xuống nhà.

Gia đình ông H đã đi về hồi nào ko biết, mặt Vinh lạnh tanh kêu tôi về luôn. Ngồi trên xe, tôi cứ nghĩ mãi, ko biết chị Vân sẽ quyết định sao, nhưng kiểu này coi bộ chắc ko ly hôn rồi. Nhìn hoàn cảnh gia đình khác vậy cũng hơi run, ôm chặt Vinh

- Anh thấy sao?

- Thua rồi. Anh cứ nghĩ là chị hai của anh sẽ đứng đứng khóc kể, than van ..... cho đã cho thỏa. Vậy mà, lại bỏ chạy, mãi lần trốn như vậy thì mãi thất bại. Ông H nắm thóp chị rồi.

- Nhưng em thấy ông cũng hơi hối hận rồi mà.

- Ủ, phải hối hận chứ sao em, phản xạ tự nhiên mà, như em tấn công 1 ai đó lâu ngày họ ko phản kháng, tự nhiên họ đánh lại thì có phải em sợ ko?

- Thì sao? Chị Vân làm gì có chuyện phản kháng ông H, chỉ là chỉ ko chịu nổi nữa thôi.

- Thái độ của chị Vân vậy, ông H ông bắt đầu suy nghĩ rồi. Chắc ko tình cũng còn nghĩa, vợ tốt và được lòng nhà ông như vậy mà ... phải tiếc chứ, với lại con kia chỉ vui chơi thiệt, chứ ông mà mê mệt thì ông mới là người đồi ly dị. Đàn ông mà, tâm lý chung vậy đó em ơi.

- Uhm, nãy em lên lầu thấy 2 đứa nhỏ thấy thương quá, tội nghiệp, nhỏ quá đâu có biết gì đâu. Ko biết ông H ông có thương con ông ko nữa.

- Thương chứ em, nhìn cách ko gần nhiều nhưng thương chứ sao ko.

- Chắc chắn, chị Vân lại thu mình lại và trở về như thuở nào, lại vợ hiền rồi. Chán quá, nhưng dù sao đó cũng lại lựa chọn của chị.

- Thôi thì dù sao mọi người cũng biết 1 lần, coi như ít nhiều ai cũng biết chị bị ông H đối xử sai thế nào với chị rồi.

- Em đau bụng quá, chắc sắp bị rồi.

Ông Vinh chạy xe 1 tay, tay trái đưa ra sau xoa xoa bụng vợ.

Cuối tuần này, bé Vy rũ qua nhà má chơi, rồi coi lên kế hoạch cho 2 chị em nhà đó đi chơi cho khuây khoả nữa. Chị Vân chưa có câu trả lời, nhưng thấy cũng ko còn dứt khoát ly dị.

Hôm nay chị đi phun chân mày và nói mi với bạn, trưa mới về, tôi qua sớm, mấy đứa nhỏ chơi dơ hết nên tắm cho tụi nó. Đang tắm cho đứa nhỏ, khăn treo ko chắc nên rớt xuống ướt hết, tôi mở cửa thò đầu ra ngoài nhìn thấy Vinh ngồi chơi điện tử ngoài trước, tôi lớn tiếng nói vọng ra

- Cậu 3 ơi cậu ba bước lên lầu lấy dùm Tìn cái khăn đi!

Ông Vinh ko phản ứng, mà thằng nhỏ thì ướt nhẹp, tắm nãy giờ cũng lâu rồi, vọc nước tay chân nhũn hết lại, nó lại hay dễ bị cảm, viêm phổi nữa nên tôi bực mình

- Anh lấy dùm cháu cái khăn nhanh đi, chơi hoài! Thằng nhỏ lạnh quá trời nè!

Tôi vừa quát xong ông Vinh vẫn dán mắt vô điện thoại, đứng dậy lững thững đi lên lầu lấy khăn dùm, nhìn rất khó chịu, lau khô mặc áo quần rồi chải đầu cho cháu xong xuôi tôi mới bế nó bước ra, vừa bước ra đã thấy má chồng đứng khoanh tay

- Kiểu này nữa con mà có con chắc con sai thằng Vinh đã luôn ha!

Tôi hết hồn nhưng giả bộ từ tốn, thờ 1 hơi, đây đang kẹt, đang khó chịu con trai của má giờ còn phải nghe má nói gần nói xa. tôi cười xòa

- Dạ, tại cái khăn rớt, con nhờ anh lấy dùm thôi mà má.

- Cái kiểu, cái giọng của con con coi lại đi, má còn chưa kêu nó làm gì kiểu đó nữa mà.

Má nói xong quay quắt bỏ ra trước ngồi, tôi thì tự nghĩ lại có phải là mình làm sai ko? Có phải mình đã nói theo kiểu khó nghe ko? Quá đáng ko?

Thằng nhỏ chạy ra trước chơi, tôi cũng ra trước ngồi. Thì ra nãy giờ má đứng trong bếp, ông Vinh cứ ko rời mắt khỏi điện thoại, má rót ly trà trên bàn, háng giọng

- Nhà này đó giờ ko có cái kiểu cho vợ ngồi trên đầu, chưa bao giờ vợ nào sai bảo chồng chuyện lớn chuyện nhỏ gì hết.

Tôi ngồi đó, kiểu như bị má hất dội nước từ trên đầu xuống, người đã mệt mỏi khó chịu, hậm hực ghê gớm. Ông Vinh lúc đó mới ngưng điện thoại trở mắt nhìn má ông, rồi nhìn tôi

- Ủa, má mới nói gì con ko nghe?

- Má hỏi con ai dạy con cái kiểu vợ sai gì làm đó vậy?

- Sai gì má? Trời ơi, ko có ai vợ con kêu lấy dùm cái khăn thôi mà!

- Ủ, cái khăn, cái quần lót, cái áo ngực. Ko có tay chân hay sao mà phải sai?

- Má khó khăn quá, Dung tắm cho cháu ngoài má đó.

- Lại còn cái kiểu mày cãi lại, bênh chằm chằm, coi ra nữa vợ con dạy con giời lắm, dạy chồng đã vậy rồi!

Ông Vinh bỏ điện thoại xuống, ngồi thẳng lên kiểu như chuẩn bị “ nói chuyện “ với má. Nhưng thôi, tôi lên tiếng trước, coi như tôi sai, tôi lỡ lời ko chú ý thái độ, tôi sẽ sửa

- Dạ, con xin lỗi má, tại con ko chú ý lời nói, tại con lỡ lời với anh Vinh, mai một con ko dám như vậy nữa!

Vừa nói tôi vừa nhìn ông Vinh kiểu như nói ông đừng nói nữa

- Má ko có nói với con, ở đây con nói vậy, ở nhà có 2 đứa ai biết con sai nó làm tôi cái gì? Mấy đứa giờ sao ngộ quá, vợ sai chồng như con vậy, nhìn chị Vân đi, ngoan ngoan vậy mà còn bị chồng chán .... Con đúng là tu 8 kiếp mới gặp thằng Vinh.

Tôi luôn biết ngay từ đầu má đã ko hài lòng, tôi nghĩ cho mình nhẹ đầu là má chỉ “ ko hài lòng “ và vì má quá thương Vinh nên có cảm giác mắt con chứ má ko ghét tôi. Nhưng coi ra tôi quá tự huyền hoặc mình, kiểu là má luôn trong tư thế tấn công, tôi vừa sợ hờ là má lao vô cắn xe tôi mặc dù chuyện rất nhỏ thôi, nghĩ thì quá bạo lực nhưng thật sự tôi cảm thấy như vậy. Người bắt đầu run nhẹ lên, mắt bắt đầu nóng, nước mắt gần như ứa ra, tôi tự ái cùng cực khi má cứ liên tục nói tôi phải phước đức tu hành, phải thế này thế nọ mới gặp con trai của má ..... Tôi muốn đứng dậy la lên “ con trai má cũng gái gú lăng nhăng, ra ngoài chơi bởi chứ tốt lành gì “, nhưng mà tôi ko làm được, vì vậy nên mới ức và tủi.

Ông Vinh hình như nắm được tình hình

- Sao mà má cứ phải kiểm chuyện với vợ con vậy?

- Tao là má mà đi kiểm chuyện với vợ mày hả? Thằng mất dạy, đội vợ trên đầu, nè vợ ko có con này còn có con khác, má của mày chỉ có 1 mình má thôi nghe chưa con?

- Sao má hung dữ quá vậy, chuyện có gì ko mà má cứ phải la làng lên, chuyện nhỏ xiu mà má cũng bấu vô để chửi vợ con.Ủ, con đội vợ trên đầu, vợ con thì con đội có sao ko? Hờ hờ ra là chửi, hờ hờ ra là la, má vừa phải thôi chứ. Tụi con cũng muốn cuối tuần qua chơi với gia đình, với cháu để chị hai đỡ buồn, má lúc nào cũng muốn phá tanh bành mọi thứ thì má mới vui.

Mấy đứa nhỏ nghe gây chạy vô đứng nhìn, bé Vy cũng từ trên lầu chạy xuống, ba thì đi đánh cờ tướng chưa về. Ông Vinh nổi điên lên, cắt điện thoại vô tủi

- Má ko thích thì tụi con ko qua nữa cho má khỏi chướng mắt, nhà đã đủ thứ chuyện mà ko muốn cho ai yên! Đi về.

Nãy giờ ngồi đó chưa kịp định thần, can cũng ko can chỉ biết ngồi im thút thít, tôi cũng oái lăm, khi hết lần này tới lần khác mọi chuyện hục hặc giữa má với Vinh cứ là do tôi mà ra ..... Mà tôi lại ko biết làm sao

- Mấy giọt nước mắt của vợ mày mà mày muốn ăn thịt má! VỀ CHO TAO!

- Dung, đứng dậy đi về cho anh, đứng dậy liền!

Ông bước qua nắm tay tôi đứng dậy lùi đi, bé Vy chạy theo

- Anh ba!

- Con mày, đất mấy đứa nhỏ bước vô nhà!

Ông nạt luôn con nhỏ, nhỏ hét hồn đứng lại, ông dẫn xe ra, tôi leo lên, ông chạy như bay. Tôi cứ nghĩ lại, tôi nhờ ông lấy cái khăn vậy là quá đáng lắm hay sao? Phải chi tôi làm gì lớn để bị chửi tôi ko tức, đằng này lần nào tôi cũng bị sốc đến ngu người, bị chửi bị xài xẻ vì những lý do ko đâu, có lẽ qua nhà chồng tôi nên ngậm miệng lại là ko bị má để ý. Mà cũng tại ông Vinh mà ra, điện từ điện từ tới ngày. Nhưng nhìn ông nổi nóng là tôi cũng sợ lắm

- Sao em khờ vậy? Ở nhà em có kêu anh làm gì ko mà qua nhà ba má em kêu anh? Em biết má để ý em mà? Làm anh bức mình quá!

Tôi điên tiết lên nhưng ko biết sao lại ko muốn gây, tâm trạng đang ko tốt, người cứ uest oái, tôi chỉ muốn về nhà và nằm thôi.

Suốt cả đoạn đường tôi ko nói 1 tiếng nào, về tới nhà tôi đi thẳng vô phòng nằm, chẳng còn tha thiết quan tâm tới ai nữa, còn ông Vinh chắc lại dán mắt vô điện thoại, game game tôi cũng mặc kệ .... Tôi đau bụng nằm nghiêng vừa quay vô tường đã thấy kiến bò đen hết 1 góc, từ sàn lên tới rèm cửa, tôi thì chứa ghét gián, kiến và sợ nhất là chuột, tôi tốc mền ngồi dậy, la toáng lên

- Vinh, anh Vinh! Anh vô đây mà coi!

Ông Vinh bay vô như siêu nhân

- Gì vậy?

- Anh nhìn coi, cái gì vậy, anh tính cho cái phòng này thành ổ rác luôn hả? Anh uống xong ko dẹp thì cũng phải nói để người ta dẹp, sao lại nhét cái lỵ vô đó? Lại còn bỏ rác vô cái lỵ? Sao anh ở dơ quá vậy?

- Trời, tưởng gì, em làm thấy ghê, cái ly thì đẹp rửa, kiến thì xít, làm gì như cháy nhà.

Tôi mệt mỏi, bắt lực chạy ra ngoài trước lấy chai xịt kiến xịt nồng cả nhà, cho ông chết luôn (ông bị viêm mũi dị ứng mũi). Xong tôi mới lấy khăn nhúng nước lau, đem cái ly đem bỏ thùng rác luôn, thấy ông hất xì liên tục mà tôi hã dạ dễ sợ.

- Nhà thì làm mọi cho anh, dọn dẹp như ô sin, vậy mà còn bị má anh chửi là ngồi trên đầu anh, sai anh như con! À mà phải rồi, đây phải phước đức 8 đời mới gặp anh, cảm ơn anh, cảm ơn đã ban phát cho đây những điều kỳ diệu. Kiểu này mà con cái gì nữa, có biết làm gương cho con đâu!

Lau xong sạch sẽ phòng tôi đóng cửa cái rầm, ông ấy cứ im lặng, có vẻ như hơi áy náy và cả chịu đựng thái độ điên tiết của tôi.

- Nay đáng lẽ ăn cơm bên nhà anh nhưng mà xong rồi đó, trưa anh tự xử đi!

Tôi bấm khoá cửa, lấy miếng thảm điện của mẹ mua cho, cắm điện trải lên giường, thay vì nằm sấp thì tôi nằm ngửa rồi lấy khăn trải ngang bụng dưới rồi để vùng nóng nhất của thảm lên bụng, ghim tai nghe vô điện thoại, mở nhạc để nằm ngủ luôn, dù gì thì bụng cũng đau râm râm, ko muốn ăn uống gì cả. Tôi chỉnh 30p máy sẽ tự tắt, phòng khi ngủ quên nên tôi đặt báo thức luôn.

Tôi hậm hực, nằm đó nhớ lại những gì má nói như tát nước vô mặt, nước mắt chảy dài .... Tôi nhắm mắt ngủ mơ luôn.

30p báo thức kêu inh ỏi trong lỗ tai, tôi lồm cồm dậy rút dây điện, tiếp tục nằm, miếng khô khát nước quá, nhưng bình nước để trong phòng sáng tôi đã dẹp rồi, ra ngoài thì ghét phải thấy cái mặt của ông. Nhưng tôi khát nước quá trời, nên phải đi ra ngoài lấy nước.

Lúc tôi đi ra uống nước thì ông còn ngồi sofa, tới lúc tôi vô phòng thì đã thấy ông nằm trên giường, bực mình tôi ra sofa nằm. Ông đi ra ngồi kế bên, nhắc chân tôi lên bóp bóp

- Anh xin lỗi vợ, tại anh hết! Tại anh mà em bị má la.

Tôi rút chân lại, đứng dậy đi vô phòng thì ông ôm tôi lại, hun hít đủ thứ

- Anh biết anh sai rồi, anh ko nên chộc giận em, em đang đau bụng, đang khó chịu.

Tôi ko thèm trả lời, điện thoại trong phòng reo nên tôi vùng ra vô phòng nghe điện thoại, chị Vân gọi

- Alo em nghe chị.

- Vụ gì vậy? 2 đứa con chị nó nói em bị ngoại là hả? Chuyện gì hả em?

- Dạ có gì đâu chị, em bị má la hoài có sao đâu. Em hơi đau bụng nên em về trước.

- Trời ơi, ko chờ chị về ăn cơm luôn? Thứ 3 này chị đi chùa với út.

- Dạ.

- Chuyện chị chị sẽ suy nghĩ lại, giờ chị thấy đỡ nhiều rồi.

- Dạ.

- Em sao vậy? Buồn hả? Em biết mà, má hay la vậy chứ ko có sao đâu, má thương tụi em lắm!

- Dạ.

- Ủ thôi em mệt thì nghỉ ngơi đi, chiều tối có gì chị chờ mấy đứa nhỏ qua chơi. Cảm ơn mợ ba tắm rửa sạch sẽ cho mấy đứa nhỏ nghe.

- Dạ, ko có gì đâu chị.

- Bye em

- Dạ bye chị.

Chán mất chết, “ má hay la chứ ko có gì đâu, má thương tụi em lắm “, trời ơi, nghe mà nổi gai óc chứ đó mà thương. Giờ chị Vân chắc tìm ra hướng rồi, lại quay về ngôi nhà và những đứa trẻ thôi. Thôi thì cũng mừng, qua mỗi chuyện trước mắt là 1 bài học xương máu, rút kinh nghiệm và sống tốt hơn. Ko bao giờ muốn bắt ghen 1 lần nữa cho chị Vân, cho bé Vy hay cho con Tiên. Và nhất là cho bản thân mình, mệt mỏi lắm rồi!

Tôi bước ra đóng cửa, khoá cửa leo lên giường nằm, nghe nhạc tiếp, mùi thuốc xịt đã tan hết, tôi mở máy lạnh. Đang nằm thì Vinh mở cửa vô, ông có chìa khoá mà. Vậy là ông leo lên nằm kế bên, cởi áo ra giả bộ làm quen, ôm ôm gối tai nghe của tôi ra ... nói chung hành động chả có gì đặc sắc

- Mai mốt anh sẽ coi việc nhà có gì anh làm phụ em, rồi anh ko bày đồ tùm lùm nữa.

- (im lặng quay lưng)

- Anh ko chơi điện tử nhiều để làm ảnh hưởng tới sinh hoạt chung của nhà mình.

- (.....)

- À mà phải nói lại, em đừng khờ, đừng làm má ghét thêm nữa, càng ngày anh thấy em với má càng xa nhau. Anh ko phải bênh em cãi má, anh chỉ nói cái đúng thôi. Em cũng đừng có chần chừ hoài, má anh em ko biết ý má hay sao? Em có biết tại sao anh nhất quyết đòi ra riêng rồi mà, anh lo cho em vì anh quá hiểu má anh.

- Em mệt lắm, anh đừng nói hoài, em nhức đầu lắm.

- Em nói em ko giận đi!

- Ko.

Nghĩ tới chuyện má sẽ kể với cả nước Việt Nam về chuyện hồi sáng theo cách của má, trong đó tôi sẽ vào vai 1 con vợ suốt ngày sai chồng, ăn hiếp chồng, 1 con ác phụ ..... Là bực mình rồi, ở đó mà ko giận à? Còn lâu!

- Anh đói quá!

- Anh kiếm gì ăn đi.

- Anh chờ em đi nha! Em muốn ăn gì?

- Ko.

- Hay kêu đồ lên nhà ăn nha? Com gà hay pizza Inn?

- Ko, em chỉ muốn nằm.

- Thôi mà, mệt hay giận, hay đau bụng gì cũng phải ăn chứ.

- Giờ em ko thích làm gì hết, ko muốn anh nằm kế bên lải nhải. Em buồn ngủ.

Vinh ngồi dậy, rồi đi ra .... Đóng cửa phòng nhẹ nhẹ cho tôi.

Đợt này sạch kinh còn đi chữa bệnh, mà giờ nghĩ tới tôi chẳng muốn nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132

Giận được 2 ngày, chiều ngày thứ 3 đi làm về ổng ngồi sẵn thờ lừ trong nhà, mặt mày tỏ vẻ khó chịu, mệt mỏi

Tôi cũng ko buồn lạnh lùng nữa, thấy cũng hơi lo, tội tội

- Sao hôm nay anh về sớm vậy?

- Anh mệt.

- Anh mệt sao, nhức đầu hay sao?

- Anh thấy hơi khó thở!

Tôi chột dạ, chắc mới hết bệnh có khi nào mưa gió lại bị bệnh lại ko, tôi bỏ giày ra, đi tới chỗ ổng ngồi, tay rờ trán

- Đầu có nóng, anh thấy khó chịu kiểu gì để em lấy thuốc?

Mặt gã sụ xuồng, nắm tay tôi

- Nhà chỉ có 2 người, đừng có lạnh nhạt như vậy, ngọt ngọt lã lã. Nếu là anh giận em, anh ko nói chuyện với em, cứ lơ lơ nhìn em thì em có mệt ko?

- Nói vậy là anh ko sao chứ gì?

Tôi lờm anh ta chán ghét

- Nói thẳng ra nếu em muốn như vậy thì thôi cho rồi, vợ chồng gì mà tối ngày liếc liếc. Anh biết ai sai rồi, anh nói vậy rồi cũng ko chịu.

- Thôi anh nói vậy em hiểu rồi.

Gã hoảng hốt

- Em hiểu gì?

- Ko vậy nữa, anh bớt ôm điện thoại đi, mai mốt em ko nói tới là anh biết rồi, anh ôm điện thoại hoài 1 ngày ko thấy em ở nhà nữa thì hiểu. Còn nhà cửa bày biện sao thì em dẹp cũng được, đừng có đem giấu nữa.

Mặt ông Vinh sáng lên, ông kéo tôi ngồi lên đùi ông

- Uhm, anh hứa.

Hai đứa lại tình cảm, tắm rửa xong thì nấu cơm ăn.

Về chuyện chị Vân thì tôi tạm gác qua một bên, giờ chỉ còn chờ quyết định của chị, chuyện gia can và hạnh phúc của chị thì ko ai có quyền quyết thay chị. Xong chuyện má cũng mệt lắm, thôi thì tôi tự nhủ cứ lờ cho qua, đây có phải lần đầu đâu, thôi thì chừng nào má hiểu má thương thì mừng ko thì thôi, ít nhất má cũng đau có còn chia rẽ hay can thiệp được chuyện vợ chồng tôi, mọi thứ cứ bình thân và sống, lo cho 2 vợ chồng và lo chạy chữa có con đủ một đầu rồi.

Nhắc tới chuyện con cái, hôm nay là ngày thứ tư của chu kỳ, tôi liên hệ với chị thầy khám thì chị cho biết đã đi chùa ở quê, 2 ngày nữa mới về. Thế lại phải chờ thêm 2 ngày. Trong thời gian này, mỗi ngày tôi vẫn viết chuyện, check inbox và tôi vẫn nhắn tin trao đổi với chị đã giới thiệu thầy này cho tôi, chị cho tôi những kinh nghiệm để khỏi bị bỏ lỡ.

Tối ngày hẹn, tôi gọi trước, chị M (thầy khám) nói chị ở nhà khám, trước 9h tối giờ nào qua cũng được nhưng để chắc chắn thì trước khi qua gọi cho chị.

Hôm nay 4h tôi gọi cho chị, hẹn tầm 7h qua, chị dặn cầm hết kết quả khám và xét nghiệm gần nhất của vợ và chồng.

Vợ chồng chạy qua, địa chỉ nói ra thì xa với nhiều người nhưng lại gần với mình, trời có mưa 1 chút nhưng ko sao. Nhà khám ko có bảng hiệu, nhưng nhà cũng khá khang trang, bên trong nhà trống trải ngoài trước có bộ ghế gỗ, trên tường có treo 1 tấm kiếng bự lắm, trên đó có nhiều hình trẻ con, hỏi ra mới biết đó là những cặp vợ chồng tìm đến chạy chữa may mắn có con, người ta gửi hình đến cho chị và 1 bảng giới thiệu lịch sử về cái nghề chữa hiếm muộn gia truyền này, từ Bắc vào Nam. Phía bên trong có toilet và 1 phòng khám thôi, bếp núc và phòng ngủ chắc trên lầu hết, phòng khám có 1 tủ thuốc có nhiều ngăn và những bao thuốc lớn nữa. Chồng chị M xem kết quả và nói chuyện với Vinh, còn chị M thì kêu tôi vô phòng khám. Vì nhà chị khám gia truyền nhưng chị M nữ nên tiện khám cho chị em hơn, còn chồng chỉ sẽ xem kết quả và trao đổi với mấy anh. Nói chung cảm giác đầu tiên là ko bị ngỡ ngàng nhiều vì chị kia đã trao đổi và chia sẻ nhiều, với lại 2 vợ chồng chị M cũng hòa nhã, nhẹ nhàng và vui vẻ.

- Bác sĩ người ta nói em bị nang phải ko?

- Dạ, bác nói em bị nang, nghi ngờ vị trí nang làm tắc ống dẫn.

- Uhm.

Chị bắt đầu vừa khám vừa xem

- 2 vợ chồng cưới bao lâu rồi em?

- Dạ 5 năm rồi chị.

- 5 năm rồi mà ko có con à?

- Dạ, do 1 năm đầu 2 vợ chồng em ly thân mất, sau đó thì kiên 1 thời gian nhưng cũng tầm 2 năm thôi, sau đó thì cũng cố gắng nhiều. Nhưng em ko bị vô sinh đâu chị, lúc trước em có bầu đó.

- Lúc nào?

- Dạ lúc em còn trẻ, mười mấy năm rồi.

- Em sinh con sớm à?

- Dạ ko, em bỏ thai.

- À, ừ.
- Nhưng sau đó em có bị viêm, em có đốt lạnh đó chị.
- Uhm, đốt lạnh ko sao mà. Nhưng em đốt lâu chưa?
- Dạ cũng lâu rồi chị, trước lúc có chồng lận, sau đó gần cưới em có khám tổng quát lại và chích ngừa đủ hết.
- Uhm, để chị xem, dịch nhón trong này còn nhiều này.
- Thì em đi khám bác sĩ cũng nói bị viêm hoại, hết lần này tới lần khác mà em ko thể chụp phim để coi. Em tính chụp phim coi sao rồi còn thông ống dẫn.
- Ống dẫn con có bị tắc đâu, em viêm cổ tử cung thôi.
- Nhưng sao viêm gì mà em ko thấy ngứa hay thấy ra khí hư gì vậy chị?
- Thì đó, em ko viêm nặng nhưng dịch ko đẩy được ra ngoài, có thể do cơ địa em nhiệt quá, từ đó nó gây viêm tắc ngay cổ tử cung đó em.
- Vậy nặng ko chị?
- Chữa được mà.
- Dạ, em nghe chữa được em cũng mừng. Chữa được thì có con được hả chị, vì em nghĩ đây hoàn toàn do em.
- Hy vọng thế, chị ko hứa nhưng chị sẽ cố gắng để con về với em.
- Dạ.
- Nhưng ko hẳn là nang đâu em ạ, nan em bé tí thôi ko gây ảnh hưởng đâu.

Rồi chị lấy bông gòn, đổ 1 ít rượu hay thuốc gì đó lên và cho vào trong tôi, chị bắt đầu ngoáy và ấn ấn nữa, sau đó chị còn lấy 1 cái cây nhỏ bằng inox hay gì rồi trét 1 loại thuốc màu trắng đục cho vào trong và lại ngoáy ngoáy, ko đau lắm nhưng và sốt ko chịu được, tôi lại gồng người lên, co 2 chân ...

- Em thả lỏng đi chị xem cho, kết quả đầy số kia thì khám bao nhiêu lần trong viện rồi mà em gồng nhiều thế?
- Dạ em sốt quá.
- 1 tí thôi là hết mà em, ko lâu đâu.

Đúng là chị 1 lát thì thấy bớt sốt, chị kêu tôi mặc quần vô và ra ngoài ngồi nói chuyện tiếp. Chồng chị nói trước

- Chồng ko làm sao đâu, khỏe mà, lượng tinh trùng tốt, quan trọng là tinh trùng ko bị dị tật. Chắc chủ yếu là do vợ thôi.

Chị M tiếp lời

- Kết quả bệnh viện thì bảo nang và viêm, nhưng mà nang ko lớn cũng ko phát triển, chỉ có là do viêm bên trong, dịch trong đó nhiều gây tắc, với lại do để lâu quá chưa có con nên cổ tử cung chai mất, gây lạnh. Cổ tử cung chai nên ko thể co thắt và hút tinh trùng vào trong được, theo kinh nghiệm của chị thì đó là nguyên nhân khó thụ thai.
- (Vinh) Vậy có chữa được ko chị?
- Thì chị sẽ đặt thuốc và cho uống thuốc kèm theo, bỏ 1 tháng đầu chữa đi nhé, tháng sau rồi hãy canh nha.
- Dạ, đặt thuốc sao vậy chị, có đau ko chị?
- Ko đâu em, đặt mỗi ngày, do tháng này em qua là tới ngày thứ 6 của chu kỳ rồi nên chị sẽ đặt hẳn nửa tháng đến gần ngày kinh. Em uống thuốc mát, thuốc bổ đẩy tổng khí hư ra. Rồi tháng sau ngày thứ 4 chu kỳ em tới đây chị đặt thuốc khác và cho thuốc bổ trứng.
- Dạ. Rồi chồng em có cần uống thuốc ko chị?
- À, nam thì cần uống thuốc bổ nam khi có vấn đề về lượng tinh hay tinh yếu thôi, chồng em ko bị làm sao thì khỏi uống, cố gắng kiêng rượu bia và chất kích thích là được.
- (Vinh) Dạ ko sao, chị cứ cho em thuốc đi, em uống chung với vợ em cũng được. Ko bổ ngang cũng bổ dọc.
- Nhưng thuốc nhiều lắm đó nhé.
- Dạ được mà.

Nói xong chị mới lại dắt tôi vô phòng khám, làm còi quần ra cho chị đặt thuốc, chị đặt thuốc gì tôi ko nhìn nhưng sau cùng chị có vo 1 cục bông gòn dán lên rốn và dán băng keo lại.

Xong ra lấy thuốc, tôi có hồng hoa cam thảo và các thảo được vô cây hãm uống thay nước, thuốc chống và chữa viêm, ngày uống 3 lần, tổng hết mấy trăm viên riêng buổi tối còn phải uống thêm 1 loại bột màu trắng và gừng cắt lát nướng nhai cho ấm bụng dưới nữa.

- Đây là thuốc bổ điều kinh, kháng viêm và thanh lọc nha em nha. Kinh em có đều ko?

- Dạ đều.

- Kinh ra có đau bụng ko?

- Dạ đau lắm chị.

- Uhm, máu kinh có tanh và vón cục ko?

- Dạ có, có chị có vón cục và màu hơi xám.

- Ủ, em cố gắng uống đều và ko bỏ cử, hy vọng tháng này sẽ có tác dụng với em.

- Dạ, em cảm ơn chị.

- Còn đây là thuốc bổ nam, có hướng dẫn trong này, riêng thuốc cho nam thì khó uống hơn 1 chút, vì phải nhai sống nhiều. Thuốc cả 2 vợ chồng cùng uống trong 16 ngày nhé.

- Dạ.

Vợ chồng tôi nhận thuốc trả tiền, thuốc vợ 900k, thuốc chồng 900k và đặt thuốc 50k .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

Vợ chồng vừa về nhà được 1 chút thì chị Vân dẫn 2 cháu và bé Vy qua chơi, đem qua 1 số đặc sản Đà Nẵng, mua mấy ly đá xay và 1 cái pizza phô mai lớn, tôi đi pha cho Vinh ly café. Chị Vân dụ 2 đứa nhỏ vô phòng chơi game, ngoài này người lớn nói chuyện.

- Chị đi chùa thấy nhẹ lòng ko chị?

- Uhm, nhẹ nhàng và suy nghĩ được nhiều điều nữa ...

Chị hai thở dài và nói tiếp

- Con nhỏ đó và mẹ nó có gọi điện năn nỉ và xin lỗi chị rồi, anh H cũng hẹn chị về nói chuyện, chị cũng chuẩn bị tâm lý rồi. Giận thì giận nhưng mỗi lần thấy 2 đứa nhỏ là chị xót xa, mấy em chưa có con nên chưa hiểu đâu.

- Dạ..

- Chắc, giờ chị cũng già rồi ko còn trẻ trung gì, con chị cũng đang tuổi ăn học, có ba có mẹ thì lúc nào cũng hơn, chị ko muốn con chị mặc cảm. Chị biết là mấy đứa lo cho chị, cảm thấy bất công cho chị hay nghĩ chị nhu nhược cũng được. Nhưng mấy đứa trong ko hoàn cảnh của chị, ko trong tâm trạng của chị nên ko thể hiểu hết. Dù gì thì anh H ...

- (Vinh) Thôi, chị ko ly dị thì thôi, đó là lựa chọn của chị, chị ko cần phải bênh vực hay bảo vệ ông H làm gì. Em cũng là đàn ông, em biết tâm lý đàn ông thế nào, nhưng sai là sai! Ko phải sai cứ vênh vênh mặt, chị nói đúng là chị quá nhu nhược nên ông mới như vậy, ông coi thường chị.

- (Bé V) Thì em cũng nói giống anh, mà chỉ cứ hay nói về những mặt tốt, mà em thấy ông H bình thường, thậm chí em thấy còn hơi thiếu trách nhiệm mà chỉ cứ bênh vực.

- Nhưng mà chị đã có quyết định của chị thì mình cũng nên tôn trọng, anh và bé Vy đừng có bàn ra nữa, đó là chồng chị mà.

Trong khi Vinh và bé Vy có vẻ bức bối thì chị Vân mặt buồn như sắp khóc

- (Chị) Chị ko thiếu thốn gì, mấy đứa thương chị thì nghe chị nói cho hết. Anh H đi đám tiệc cũng đi với chị và con, đi công tác cũng hay mua cái này cái kia về cho mẹ con chị. Có lẽ chị lấy phải người chồng đào hoa nhưng mà ít ra anh chưa từng lớn tiếng hay chửi chị, chưa xúc phạm chị.

- (Bé V) Đã lăng nhăng mà còn ăn hiếp vợ thì đem xử bắn đi! Ở đó mà chị còn nói ổng chưa xúc phạm chị!

- (Chị) Ngày xưa chị lấy anh cũng có nói rồi, anh cũng có nói anh phải giao tiếp ngoài XH, chuyện trai gái cũng ko phải ko có, là do chị chấp nhận. Chuyện này chị đối mặt hoài nhưng tại lần này chị mất con mà còn bị con nhỏ kia chọc phá nên chị mới phản ứng. Nếu ko thì chắc mọi chuyện cũng ko có tới nỗi gì đâu.

Ông Vinh đứng dậy bỏ đi vô phòng, thái độ ngán ngấm lắm

- Số chị nó khổ vậy rồi, mấy đứa thương chị thì hiểu cho chị. Con chị sống vậy nào giờ tự nhiên giờ bắt nó xa ba nó, anh H hơi khô khan nhưng những lúc ba cha con chơi với nhau chị hạnh phúc lắm, đó có thể là những lúc thỏa mãn nhất trong hôn nhân của chị.

Nghe chị nói mà tôi buồn lòng quá, đó là do chị chọn, chị biết hết và chị chấp nhận hết. Phụ nữ Việt Nam mình chắc nhiều hoàn cảnh như vậy lắm, có mấy ông ra ngoài vợ bé vợ mọn còn về đánh chửi vợ ... đọc tin tức vẫn thấy nhan nhản hằng ngày. Suy cho cùng thì ông H cũng rất “đàng hoàng”, lễ phép và cư xử đúng mực với nhà vợ, luôn đầy đủ các buổi đám tiệc, đám giỗ, lễ tết, chứ ổng cũng ko phải kiểu quá bỏ bê. Chưa kể hột xoàn nữ trang chị Vân đeo toàn là ổng đắt chỉ đi mua cho, sinh nhật vợ, sinh nhật con lần nào cũng làm hoành tráng ... và hợp phụ huynh cũng đủ 2 vợ chồng. Cũng như Vinh, ổng khô khan và có phần lười việc nhà, Vinh thì ko tỏ vẻ chủ cả như ổng, Vinh cho tôi đi phượt nhiều hơn, vợ chồng trẻ vui tính hơn, đi cine hay cafe còn ổng thì ko ... Nhưng về mặt hình thức thì tạm ok!

Nhưng ko thể nào so sánh gia đình này với gia đình khác, ko thể so sánh chồng mình với chồng người khác được. Có lẽ 2 chữ trách nhiệm của người chồng trong mắt chị Vân hơi nhẹ nhưng sức chịu đựng của chị lại quá lớn nên chị có thể cho qua hết lần này tới lần khác gặp tôi chắc tôi hóa điên mất rồi. Đương nhiên, tôi khác chị Vân khác, chẳng có lý gì để can thiệp quá sâu nữa, đánh ghen vậy chắc cũng đủ lắm rồi.

- Chị đừng nghĩ nhiều, anh Vinh với Vy lo cho chị thôi chứ ai cũng mong chị và mấy đứa nhỏ hạnh phúc thôi mà. Chị cứ làm theo như chị muốn và chị nghĩ, chị lớn nhất nhà, hôn nhân cũng lâu hơn, con cái có đủ, em tin chị sẽ biết cách giải quyết sóng gió của chị mà, em tin. Như chị em mình đã nói lúc trước thôi, em luôn tôn trọng chị.

Tối đây chị Vân òa khóc nức nở, bé Vy cũng rưng rức bỏ ra ban công. Tôi rút cho chị giấy hết tờ này tới tờ khác. Tôi cũng ko ôm chị như trước kia, đã đến lúc chị mạnh mẽ với bản thân mình, mạnh mẽ với chồng chị.

Chuyện chị Vân coi như xong, anh chị chắc sẽ lại về với nhau thôi, ông H có lại mèo mỡ nữa hay ko thì cũng ko còn là chuyện đáng quan tâm nữa. Nhưng từ đáy lòng, tôi cũng mong chờ 1 sự thay đổi của tình người : nghĩa vợ chồng, của tình cha con, tôi mong chị luôn thỏa mãn và hài lòng, hạnh phúc với điều chị chọn.

.....Hôm nay các chị cùng phòng thấy tôi cầm theo 1 cái bình 1 lít lại ghẹo, tại vì bình thường tôi chỉ uống nước và uống trà bằng 1 cái tách, nay lại cầm theo 1 bình lớn để đựng cam thảo, hồng hoa và các loại thảo dược đã vậy còn uống 1 lần mấy chục cả trăm viên nén nữa. Tôi hăm 1 bình đầy, uống hết lại châm tiếp nước vô

- Lại thuốc mới nữa hả em?

- Dạ.

- Chị thấy mày nên đi khám bác sĩ đi, thuốc đông thuốc nam uống tùm lum coi chừng nó đá nhau trong đó!

- Nói chung em cũng uống thuốc thảo dược ko mà chị, ko tới nỗi đâu chị.

- Khổ con em tôi! Có khám gì ko mà cho uống thuốc nhiều vậy em?

- Dạ có khám chứ chị, thầy đông y nhưng có khám lại và xem kết quả xét nghiệm trong bệnh viện.

- Uhm, thôi em theo thì kiên trì chút đi, chờ có cu tí của con Dung mà mấy bà đi già này con cực nói gì vợ chồng em!

Các chị hỏi thăm đủ thứ nhưng tôi cũng ngại, vì đã nói nhiều về bất cứ thầy thuốc, bác sĩ nào khám qua, một nửa là các chị cũng chịu khó chỉ chỗ nào chỗ kia. Ko biết sao lần này lại thấy tin, muốn giữ cho riêng mình, ko nói nhiều như bình thường.

Vậy là mỗi lần tôi uống thuốc là tôi nhấn tin nhắc Vinh cùng uống, ngày 3 cử đều đặn. Đi làm về thì cơm nước xong bất kể nắng mưa vẫn chạy qua đặt thuốc.

Có 1 điều là tôi chỉ thấy sốt chứ ko cảm thấy đau khi đặt thuốc, tôi thậm chí ko biết là chị đặt đến 3 cục thuốc mỗi lần vào cổ tử cung ... Mỗi ngày đặt thì hôm sau tới lấy ra, vệ sinh và đặt cái khác.

Hôm nay ngày thứ 15, chị đặt thuốc và cột chỉ vào 3 cục thuốc

- Ngày mai em tự lôi thuốc ra, xong rồi có gần chồng thì gần. Ngày thứ tư của chu kỳ tháng sau em tới đặt thuốc lại nha.

- Dạ.

- Em nhớ uống thuốc và cứ 1 số đồ ăn đó, vợ chồng kiên trì mới mong có tin vui nha em.

Tôi lấy thêm 1 đợt thuốc nữa cho 2 vợ chồng uống tiếp.

Từ hôm bữa đặt thuốc tới giờ tôi và chồng phải “kiêng”, nên hôm nay chồng tôi mừng ra mặt luôn, ngày mai lấy thuốc ra thì được gần vợ rồi.

- Cuối tuần này đi Mũi Né đổi gió đi em.

- Tự nhiên đi hả, anh ừ mưu gì đây?

- Đi hâm nóng tình yêu.

- Uhm, đi thì đi thôi.

Chiều tắm rửa sạch sẽ tôi mới ngồi xỏ lên bồn cầu, lòi mấy sợi chỉ kéo ra ... đó là 1 sự ngạc nhiên lớn : 3 cục thuốc khá lớn quán trong bông gòn, tại có những vật như vậy nằm trong đó mà tôi ko cảm giác gì. Tôi bắt đầu nghĩ và thấy logic, chắc do chai nên mới ko biết. Nghĩ rồi buồn 1 mình.

Tắm rửa sạch sẽ ra đã thấy ông Vinh mặc quần đùi ngồi đọc báo uống nước cái cây ...

- Sao bữa nay anh lại uống nước ép của em?

- Uống cho thơm miệng, thơm tinh trùng, haha!

- Anh biến thái quá! À anh, em thấy tin chị M lắm, đặt thuốc mấy bữa em thấy sạch và thoải mái mát mẻ, quần lót ko dính 1 cái gì luôn.

- Uhm, anh thấy vậy thì mừng cho em, anh mong cho em mau hết bệnh thôi, để khỏi phải kiêng cử nữa, anh đói tình anh chán lắm rồi!

- Anh ko mong mau có con sao?

Ông Vinh ngoắt ngoắt tôi

- Em lại đây

Tôi bước lại ngồi trên đùi ông

- Anh nói rồi, em nhẹ nhàng thôi, chữa khỏi bệnh đi, con cái tính sau, đừng áp lực nữa, ok?

Tôi gật đầu ngưỡng mộ. Rồi ông bế tôi vô phòng, chuyện gì xảy ra trong đó thì ai cũng biết rồi. Tháng này coi như chủ yếu là chữa viêm, ko có cơ hội canh con.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

Thứ sáu, tôi xin về sớm để chuẩn bị đi Mũi Né dạo vừa kiểm tra tài chính xong nên cũng đỡ. Trời Sài Gòn bắt đầu có những cơn mưa rào rích cả buổi. Nhưng ko sao, Vinh sẽ mượn hơi của ba, trời mưa cũng ko ngại lắm, vợ chồng ham vui mà.

3h30 tôi trùm áo mưa về, trời vẫn đang mưa âm ỉ, đường Sài Gòn ngộ lắm nha, hể trời mưa là bị kẹt xe khỏi bàn.

Còn 2 giây nữa đèn đỏ tôi dừng lại, ngã tư lớn lúc trước còn dám rồ vọt chạy qua nhưng bây giờ tôi ko dám nữa, trời thì đang mưa, hôm trước tôi đi ngang chợ Bà Quẹo thấy 1 vụ án do vượt ẩu trời mưa và quẹt xe tải cán tử vong tại chỗ, chạy ngang nhìn người ta đắp chiếu giữa trời mưa mà bây giờ nghĩ tới vẫn còn sợ. Thì dừng 1 cái, tôi lao đảo, do chưa hoàn hồn và cú va chạm cũng có lực 1 chút tôi nhào lên lè, chân trái theo quán tính đá trúng xe bên cạnh nên xe đó ngã qua rồi bị đè luôn tôi, tay thì rờ ga loạn xạ nên xe mặc dù ngã nghiêng nhưng bánh xe cứ thế mà ra quay, hoảng hốt tột độ tôi bò lên lè chưa kịp nhìn gì thì người quẹt vào tay lái của tôi cũng ngã 1 cái rầm ngoài trước, tôi thì còn đang bò bò mà người ta còn tính bỏ chạy, có vài người trong quán trạm dừng bus gần đó nhanh chân ra nín xe lại, và cảnh kẹt xe tức thời diễn ra, mưa lớn nên ko có CSGT.

Tôi vuốt mặt mũi, người run cầm cập, rút chìa khoá xe loạng choạng đứng dậy, có mấy chị lớn tuổi hơn chắc người ta thấy tôi sợ quá nên đưa luôn vô trạm chờ bus đứng, mấy em học sinh dẫn xe tôi lên. Bên cạnh có quán cà phê, họ dẫn tôi vô đó ngồi vì trạm dừng đông người trú mưa lắm.

Có chú chạy xe ôm giữ chìa khoá xe của 2 người kia, tôi lấy bẫy móc điện thoại ra gọi cho Vinh, cũng may mà Vinh cũng đang trên đường chạy về nên cũng nhanh tới.

Vừa tới thấy tôi ngồi đó, váy tét 1 mảng, tay chân vẫn còn run, ông Vinh mới vô sò sò tôi thì đã lao qua đấm người kia túi bụi, ban đầu người ta ko can nhưng ông đánh quá thì người ta can, ông kia máu mũi chảy lênh láng, 2 3 người lôi ông Vinh ra mà muốn làm ko lại ông, công nhận ông nổi điên lên nhìn sợ thật

- Mà đừng vợ tao sao mà còn bỏ chạy? Thằng chó?

Ông kia đứng im re, ông Vinh 2 chân vẫn còn đập đập về phía người kia. Vấn đề ko lớn, mà là do cái ông đó ông ko phụ tôi dất xe, ko hỏi tôi có sao ko mà còn định rồ ga bỏ chạy, Vinh nghe kể lại thì mới điên lên. Đã vậy rồi còn ngu, chọc điên Vinh

- Kêu công an tới đây!

Ông ta đòi kêu công an tới, mấy người xung quanh lúc đó mới chửi ông đó, người thì can, người thì hỏi coi tôi có sao ko. Thực sự tôi ko sao nhưng mà do giật mình nên tôi vẫn chưa hết run, phần do đi mưa nên môi tím tái nên mọi người thấy sợ. Tôi còn nghe vài người nói lúc này tôi bị đập đầu xuống đường, ông Vinh lại điên tím cổ ông kia

- Mà kêu công an tới đây, đm mà, mà kêu tới đây.

Thấy Vinh dữ quá thì ông đó mới xin lỗi, ông ta móc bóp ra lấy tiền đưa tôi đi bệnh viện, ông móc ra 3 tờ 500k

- Nè, giờ đưa cô đi khám coi có sao ko đi, giờ anh đánh anh chửi tui thì được cái gì?

- Mà tưởng tao cần tiền của mà há?

Rồi ông Vinh đấm cho ông kia thêm vài đấm, ông kia nằm lăn ra đất, Vinh lượm cái bóp lên ko lấy tiền mà chỉ lấy hết giấy tờ tùy thân rồi quăng cái bóp lại, xong chỉ thẳng mặt

- Tao đưa vợ tao đi khám, vợ tao có gì thì mà chết trước.

Vinh qua đỡ tôi dậy, chân trái tôi bị trật ko đi được, đau lắm, thấy tôi nhăn nhó Vinh xót lắm. Vinh cảm ơn mấy người xung quanh rồi ông nhét nhét vô tay cô chủ quán café 200k, tôi cũng gật đầu cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, ông kia thì lùi đi ra ngoài lấy xe chạy đi như ma đuổi.

- Thôi về đi anh, mưa quá em ko đi bệnh viện đâu, có gì mai đi, em mệt quá.

- Về há? Em đập đầu có đau đầu ko? Đau chỗ nào ko?

- Em ko có đau, chỉ đau chân thôi, mà quần áo em rách tùm lum rồi đi đâu nữa!

Vinh bấm điện thoại gọi cho bạn nào đó ở gần đây qua lấy xe Vinh về giữ dùm, còn ông chạy xe tôi, tôi thì đi taxi. Kế hoạch đổi gió tránh mưa chính thức bị phá sản.

Tôi ngồi trên xe, hơi mệt, tôi ngả đầu vào cửa kính ... tự nhiên lại nhớ lúc Thái đưa tôi về nhà, sao lại có người tốt như vậy trên đời? Sao tôi lại luôn may mắn gặp được những 2 người đàn ông yêu và hết mình vì tôi đến vậy chứ? Chắc má nói đúng, có khi kiếp trước tôi tu hành dữ lắm nên kiếp này mới được như vậy, nghĩ lại cái mặt hung dữ bênh vợ của Vinh tôi mỉm cười 1 mình, nhìn ra bên ngoài, Vinh đang chạy song song xe taxi bên làn xe máy, nhìn hán tôi mỉm cười, ra khẩu hình

- Em ...ko... sao, anh ...chạy ...từ ....từ...thôi!

Ko biết hán có hiểu ko nữa. Nhưng mà tôi cũng sợ 1 sự việc khác, tôi sợ đàn ông đánh nhau, sát thương nhau nhiều rồi làm liều, nếu lúc này gặp 1 người bậm trợn hay du côn hơn mà người ta đánh lại chồng mình, ko thì người ta lượm cây hay dao người ta tấn công chồng mình thì sao? Đúng là giận quá mất khôn, dạo này Việt Nam có những vụ án mạng lằng xẹt kiểu đó lắm, lần sau ko thể để ông hành động như vậy nữa, tôi rùng mình luôn, vẫn thấy may mắn.

Vinh chạy xuống hầm, ra hiệu cho taxi chạy xuống luôn vì mưa nặng hạt quá.

Ông trả tiền xe, mở cửa đỡ tôi ra, mặc kệ tôi nói tôi ko bị nặng mà ông cứ xốc tôi lên, ẵm tôi vô thang máy, tôi nhúc nhích mạnh thì chân nhức lắm, nhìn mấy nhân viên giữ xe và dân ở đó họ nhìn tôi cười cười tôi mắc cỡ muốn gấn chết.

Vinh cho tôi ngồi trên sofa, chạy vô phòng lấy cái khăn ra cho tôi lau tóc trước, ông đỡ chân tôi lên, mặt xót xa liên tục tặc lưỡi

- Trời ... bầm hết rồi nè, xước nữa nè, em đau chân chỗ nào vậy? Thằng chó mất dạy đó.

- Thôi mà, coi như năm xui tháng hạn đi, anh chửi hoài vậy, em bị đau 1 chút thôi mà.

- Em mà bị cái gì thì anh giết nó trước.

- Hay lắm, lúc trước tại ai kia mà em cũng bị người ta tông xe 1 lần đó.

Vinh ngược lên nhìn tôi, dịu đi. Tôi cười

- Em đau ngay cổ chân thôi, bầm mấy chỗ thịt nhiều chắc chắn thương phần mềm. Lần đó đi bệnh viện cũng nói vậy, rồi mấy ngày em khoẻ re đó, có sao đâu.

- Mai đi bệnh viện đi anh mới yên tâm.

- Ừ thì mai đi, mà em nói nè, mai mốt đừng có ùng ùng lên, chưa nói chuyện gì đã động thủ, ông hồi nãy ông hiền, chứ anh gặp mấy thằng giang hồ du côn nó đâm anh luôn đó, em sợ lắm.

- Du côn hả, anh bẻ cổ, ngày xưa chồng em có thi karate cấp thành phố đó em lo gì?

- Thôi thôi, em vẫn ko chịu hành động vậy đâu, anh nóng quá, lỡ anh giết chết người ta bị bắt bỏ tù thì em sống với ai?

- Uhm

- Anh hứa đi!

- Hứa gì? (Giọng gần lên)

- Anh hứa sau này ra ngoài dù có em hay ko, dù có đụng xe hay cãi lộn thì cũng phải bình tĩnh, nếu có em em can thì anh phải nghe em.

- Ừa, hứa vậy thì anh bị người ta đánh anh cũng bình tĩnh hả em?

- Thằng nào đánh anh em đánh chết cha nó luôn, anh hứa đi.

Ông cười xoa, chồm lên 2 tay ôm đầu tôi, hôn môi tôi

- Rồi, anh hứa, được chưa?

Tôi cười

- Môi em như cục nước đá vậy.

- Để em vô tắm, người em ngấm nước rồi.

- Để anh vô tắm chung với em.

- Em tự tắm được mà!

- Thì anh tắm chung, anh có đè em đâu mà lo.

- Cái ông này, biến thái!

Vô trong xả nước sôi đồ, ngay hông của tôi cũng bị bầm tím 1 mảng lớn, ông Vinh thấy lại bặm môi

- Thôi, bầm thì mấy bữa hết mà, tại da em mỏng nên anh nhìn thấy vậy chứ có sao đâu.

Ông Vinh xuýt xoa trong bực tức

- Thôi mà, em có sao đâu, anh làm như em chết tới nơi!

- Thôi, ko nói bậy. Mà nãy người ta nói em đập đầu xuống đất, em ko thấy đau đầu hả? Thôi đừng gọi đầu.

- Em đâu có đập đầu.

- Em nhớ ko? Hồi nãy mặc em xanh lè, ngơ ngác như mất hồn chứ có biết ko mà em nói ko có?

- Em nhớ mà.

- Ko có cãi nha, mai đi chụp hình đầu, chụp cho chắc.

Tôi miễn cưỡng nghe theo, nhưng rõ ràng tôi đâu có đập đầu đâu, giờ Vinh làm như tôi là người mất trí vậy.

Chiều đó kêu bánh pizza về ăn vì tôi ko kịp đi chợ, mà mưa râm râm hoài, tôi bị như vậy Vinh cũng ko cho ra đường. Tôi cà nhắc pha cà phê cho ông, rồi pha cho mình 1 ly lipton nóng, nhìn ra ngoài ban công, mặc dù ở trong nhà mà gió thấy sợ!

Vinh mở máy tính làm việc, gọi điện cho đồng nghiệp, tôi cũng mở laptop lướt web xem tin .... Nhưng 1 hồi đúng là thấy hơi nhức đầu thiệt, nhưng chắc

do trúng nước thôi.

Mới 8h tối, người thấy bắt đầu ỉu oải, trời lại mát, tôi nằm kế bên Vinh đang làm việc, đĩa nhạc Kenny G du dương, tôi ngủ luôn hồi nào ko biết.

Trời ơi, sáng 5h mấy đã mở mắt, nhưng đầu cổ ngời ngời ko nhắc nổi, chỉ muốn lết mông vô nhà vệ sinh cũng là cả 1 vấn đề .... Vinh đang ngủ ngon ko dám làm ông thức, 1 mình gồng dậy nhưng khó khăn quá, mãi mới vô được toilet, bụng còn cào bao tử bắt đầu quặn lên, xuống bếp lấy bánh sandwich trét miếng mứt thơm kẹp lại ăn nhanh để uống thuốc bao tử, uống thuốc giảm đau nhức.

Thuốc men xong xuôi thì lại bò vào phòng nằm, ko biết là thuốc thấm hay là do ỉu oải nên lại ngủ tiếp.

- Dung, dậy đi em, 9h mấy rồi! Dung!

Mệt mỏi ráng mở mắt ra

- Em ăn gì hông anh mua cho ăn rồi thay đồ ráng đi bệnh viện đi để hết 1 buổi, mấ công chiều mưa nữa.

- Hông, em ko đói!

- Sao ko đói, em ko ăn là đau bụng nữa.

- Em ăn rồi, sáng chưa 6h em ăn rồi, em ề ề quá, làm biếng đi lắm.

- Ráng đi, đi khám chụp phim cho anh yên tâm đi! Rồi về em nằm bao nhiêu thì nằm.

- Anh mua cho em ly sữa đậu nành với chút xíu phở thôi, giờ em chưa đói nhưng nếu ko ăn lát vô bệnh viện em lại đói thì mấ công.

- Ủ, em thay đồ đi, ráng đi, anh mua đồ lên ăn rồi đi.

- Thôi, mình đi luôn đi anh mua về chi nữa. Kiểu nào em cũng phải đi mà.

Đúng là ko có đập đầu, kết quả khám, chụp xương chụp CT đều ko sao, chỉ có cổ chân bị trật thôi.

Khám cũng ko nhiều nhưng mà cũng phải 12h giờ trưa mới ra khỏi bệnh viện.

- Em ko sao rồi, anh trả giấy tờ cho người ta đi, để người ta mấ công làm lại, cực lắm!

- Ủ, để anh gửi lại cho nó.

- Anh có lưu số đt ko?

- Ko, cứ gửi hết mớ giấy tờ của nó về địa chỉ trong giấy cmnd đi, rồi nó làm gì thì làm!

- Bị lạc mất của người ta ko anh?

- Lạc sao mà lạc, nó cũng ở Sài Gòn mà em lo gì, nó đụng em mà ko xin lỗi đó, nhắc tới là anh bực bội!

- Ủa, anh đánh người ta quá trời rồi. Giờ em có sao đâu.

- Hên cho nó là em ko sao đó!

- Thôi được rồi, anh chở em ghé mẹ chơi chút đi.

- Uhm.

Tôi gọi cho mẹ, hẹn mẹ về nhà ăn trưa, hỏi mẹ thích ăn gì tôi mua qua nhưng mẹ nói nhà có nấu cơm, ghé đi rồi mẹ về, mẹ giải quyết xong hợp đồng mới.

- Ủa, sao bị gì ko gọi mẹ một tiếng vậy?

- Con có sao đâu, gọi mẹ mấ công mẹ đòi qua nhà, mưa cả chiều tối qua mà.

- Chắc, con cái riết rồi ko có coi cha mẹ là cha mẹ nữa hay sao mà, mẹ bị cái gì mẹ cũng gọi con mà!

- Dạ, con biết rồi, mai mốt có gì con gọi mẹ.

- Mẹ có 1 mình con thôi, mẹ tưởng là con biết chứ?

- Nhưng mà con có sao đâu, phải chi con bị nặng là con gọi mẹ liền mà.

- Thôi ăn cơm đi, đau nhức gì thì lát lên phòng nằm nghỉ, ko thì vô phòng mẹ khỏi lên lầu.
- Mẹ la con hoài thì ăn cơm xong con về luôn.
- Mẹ hắt cơm vô mặt con bây giờ!

Tôi thấy mẹ giận, tính chộc mẹ chút mà thấy mẹ hung dữ quá nên thôi

- Trời ơi, hôm qua tại con con cũng quên, Dung về tới nhà mặt tái mét à, rồi tắm thay đồ nằm luôn, con lu bu làm việc nên con quên gọi mẹ, mẹ cưng vợ con thấy mồ mà thấy mẹ la vợ con cũng thấy thương nữa.

Ông Vinh nhìn mẹ, bị mẹ liếc 1 cái rồi cũng im luôn, nhìn mắc cười lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135

Mình bỏ qua 1 thời gian nha

Hôm nay sạch sẽ lại đi đặt thuốc, riêng thuốc thì ngày nào cũng uống, ngày mấy trăm viên. Đặt tới ngày thứ 7 (cũng tức là ngày thứ 12 của chu kỳ thì từ 12-17 là ngày rụng trứng), cứ đến ngày đặt thuốc cuối thì chị M sẽ cột một sợi chỉ vô mỗi cục thuốc để ngày mai tự mình lấy thuốc ra, sau khi lấy thuốc ra thì sẽ gần chồng.

Sau khi tham khảo nhiều nguồn trên mạng, các web phụ nữ tháng này tôi quyết định mua que test rụng trứng về canh cho chính xác. Dù sao mình cũng đã đặt và uống thuốc 2 tháng rồi. Tháng này quyết định vô khuôn phép.

Tôi chăm chỉ đi siêu chợ mua đồ bổ tinh, bổ trứng bổ máu và tráng dương về nhà nấu theo các thực, bên cạnh cũng ép Vinh ko được nhậu nữa và ko nên hút thuốc, hạn chế cà phê luôn.

- Bao nhiêu thăng vẫn nhậu, vẫn hút thuốc, vẫn cà phê mà cũng có con đây ra đó, tự nhiên em lại cảm anh?
- Ko phải là em cảm, mà là người ta dễ, vợ người ta khỏe nên làm gì cũng có con, nhưng em thì khác, anh biết mà. Em chỉ nhờ anh giúp như vậy 1 thời gian thôi mà, mai mốt trời thương cho em có con thì anh muốn sao cũng được!
- (Ngồi im)
- Coi như thương em, anh ko thấy là má nặng nề hoài chỉ vì em chưa có con đó sao? Em khó có con anh à! Anh làm ơn đi, đừng để đồ sông đồ biển sao nhiều công sức. Anh tưởng sống như vậy, bỏ ngoài tai mọi lời ra tiếng vào về chuyện em hiếm muộn em sướng lắm sao?
- 2 tháng!
- 2 tháng cái gì?

- Anh bỏ hết, 2 tháng thôi, 2 tháng mà ko có kết quả gì thì chắc mình đi thụ tinh đi. Anh thương em, sợ em đau sợ em mệt nhưng mà bắt anh bỏ cái này, cứ cái kia ... anh khó chịu lắm, bía bọ người ta mời 5 lần em cũng phải đi 1 lần, thuốc cũng vậy, từ nào giờ ai cũng biết anh biết hút thuốc, người ta mời xã giao mà mình ko hút là bất lịch sự, còn cà phê .... Thì em biết rồi đó, ko có cà phê anh ko có làm gì được.

Nghe chồng nói, tôi hiểu, hiểu hết và còn buồn nữa. Phải chi tôi khỏe mạnh, tôi miễn con và ko từng trải qua những cái bệnh phụ khoa thì hay biết mấy. Nhìn mặt Vinh buồn buồn, làm tôi cũng day dứt trong lòng. Tất cả là tại tôi, con lổc mắc cảm lại ủa về. Ko chờ Vinh nói thêm gì, ly cà phê còn nghi ngút khói của Vinh bên bàn làm việc, anh đang làm việc. Tôi đi về phòng, đóng cửa, cảm giác bức bối.

Ngày mai là ngày chúng tôi sẽ gần nhau, nhưng ko biết sao tâm trạng lại thấy xấu quá. Vừa qua pharmacy của con Tiên lấy về 20 cái que thử rụng trứng và mấy cây bút Abon nữa.

Với lại tôi cũng đọc kỹ hướng dẫn và kinh nghiệm của các mẹ cách test và đọc kết quả, đáng lẽ mỗi ngày test 1 que vào tầm thời gian từ 10h-20 còn tôi sẽ test 10h 1 que và 20h 1 que, để đảm bảo ko bỏ sót 24h rụng trứng sắp tới.

Đó là kế hoạch tháng này của tôi, đã hết sức quyết tâm là : ăn đồ bổ và tích cực canh trứng, đảm bảo 2 vợ chồng khỏe mạnh và đầy đủ chất để có thể hành động bất cứ lúc nào khi thấy báo trứng rụng. Nhưng mọi thứ lại ko như ý muốn.

Sau khi đặt thuốc ngày thứ 7 (tức ngày 11 của chu kỳ). Ngày 12 tôi bắt đầu canh trứng. Ngày thứ 12 cho đến ngày thứ 16 vẫn ko thấy trứng, tôi bắt đầu hoang mang, vì chữa bên chị M chỉ chữa về viêm, thuốc bổ thì cũng uống nhưng sao ko có trứng, lại lên mạng coi thấy những trường hợp trứng lép

ko nò, hay ko có trứng. Tâm trạng ko tốt và có chút lo lắng, đã vậy mà ông Vinh cứ như 1 cái máy, từ ngày sau đặt thuốc ông í ngày nào cũng sex, nói chung tháng nào cũng vậy, kiêng cử từ ngày kqd đến hết ngày đặt thuốc thì cũng 10-12 ngày, cứ đặt thuốc xong là ông quần túi bụi.

Mà tháng này khác, hơi áp lực và thực sự giữa 2 vợ chồng ko thoải mái, kiểu như gần nhau vì nhiệm vụ, gần như tôi ko tìm thấy hứng thú nhưng vẫn cứ tìm kiếm may mắn. Tôi biết là trứng chưa rụng mà ko biết nói thế nào với Vinh nữa, trong khi tôi yêu cầu anh bỏ đủ thứ, lại còn bồi bổ nữa

- Sao mấy nay em ko thấy trứng rụng.

- Chắc gì cái que đó đúng, sao em ko đi bác sĩ để người ta canh cho em?

- Em muốn tự làm, nếu đã bỏ ra 2 tháng thì em muốn tất cả sẽ tự nhiên, ko cần hỗ trợ. Em đang lo là trứng em có vấn đề thôi.

- Thì cứ vậy thôi, còn tháng sau nữa mà.

- Anh ko thấy lo sao?

- Em cái gì cũng muốn lo, em ko phải bác sĩ, anh thì cái gì cũng làm theo ý em, giờ chuyện trứng em có rụng hay ko hay rụng chừng nào em kêu anh lo, lo cái gì?

Ngày thứ 17, tôi lại thử sáng thử tối mà vẫn ko thấy, và như mọi ngày hôm nay lại gần nhau.

Đêm đó tôi mệt mỏi, khô rát, cảm thấy bị tổn thương ghê gớm, Vinh biết, nhưng ông cũng lờ đi, vì tôi biết ông cũng đang khó chịu và có lý do của ông nên tôi cứ cố chấp 1 mình. Những cuộc yêu ko đam mê, ko hứng thú thì đúng là thảm họa.

Sáng ngày thứ 18, người tôi ê ẩm, nói ra thì khó nghe nhưng 2 háng tôi đau lắm, cả cô bé cũng thấy đau. Nhưng may thay, sáng nay lại 2 vạch, vậy tức là trong vòng 24 tiếng đồng hồ tới, trứng sẽ rụng.

Nhưng mà hôm nay tôi thật sự kiệt sức, và cảm thấy sợ. Đi làm ko tập trung nhiều, 3h chiều Vinh gọi

- Em nghe.

- Ủ em, hôm nay anh trực đêm, trực thế cho anh kia, mẹ anh nhập viện ở quê nên anh về gấp.

- Oh, em biết rồi.

Thiệt tình, vừa nghe tin đó xong lại thấy mừng thầm. Rồi mừng xong mới thấy tiếc. Người ta nói tình trùng có thể sống trong tôi được mấy ngày, ko biết tình trùng hôm qua có còn sống được tới 24 tiếng tới ko? Nhưng biết sao giờ.

Chiều đi làm về, tôi tự thưởng cho mình 1 suất spa + massage sauna, nằm trong buồng tắm hơi tinh dầu sả thật dễ chịu và thoải mái quá chừng. Các cô gái của Nhất đáng nhẽ da tay chân mềm mại, chạm tới đâu người tôi giãn ra tới đó, cũng lâu rồi ko đi massage. Cô gái ấn đầu và vuốt trán vuốt thái dương thấy mình hẳn hẳn. 2 tiếng đồng hồ, tôi cảm thấy người như dài ra, cao hơn và toàn thân lỏng lẻo, ko còn cảm thấy uể oải nữa, tuy nhiên háng vẫn hơi ê ẩm.

Tôi ghé thăm mẹ, ăn cơm với mẹ. Sau đó rủ con Tiên đi Coffee Bean, kêu 1 ly matcha và 1 cái muffin nhâm nhi, tới tầm 10 giờ thì về.

Đúng là 1 ngày thư thái.

Sáng ngày 19, tôi test lại 2 vạch, đậm hơn hôm qua thì ra hôm nay trứng vẫn đang rụng, chắc nhiều hơn. Tôi tự nhủ lòng, hôm nay sẽ là 1 đêm tuyệt vời, ít nhất tôi hy vọng như vậy.

Chiều về nhà, Vinh vẫn ko có ở nhà, gọi điện thì biết ông đi đánh bida với bạn và ko ăn cơm tối. Tôi mở tủ lạnh, nhìn mớ đồ ăn tôi đã đông lúc sáng, cá chim, canh cải xoong thịt bò, xà lách dầu giấm .... Tôi ko buồn nấu ăn, thôi đi ra ngoài ăn 1 tô phở cũng được.

Tối đó 2 vợ chồng cũng có gần nhau, nhưng ko như tôi hy vọng, chớp nhoáng và thiếu sức sống. Nhưng tạm hài lòng vì ít ra hôm nay trứng rụng rất nhiều, ko những qua kết quả mà tôi còn thấy dịch nhò ra nhiều lắm.

Ngày 20 test thì trứng ko rụng nữa, nhưng vẫn còn được khoảng 12 tiếng buổi chiều tối, ko biết có vớt vác được gì hay ko.

Và rồi, tháng này lại tạch, còn 1 tháng sau nữa, lại cố gắng phấn đấu ... Kinh đến đúng ngày y chang tháng trước, chồng thấy tôi đau bụng quần quai, nhũn mảy lác đầu ngao ngán. Còn với tôi, cảm thấy mình thật vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.